Рівень боротьби, бунтарства і надзвичайної чуттєвості досі захмарний.
DAILY MAIL

РЕБЕККА ЯРРОС

КСД

КОНТИНЕНТ
СМАРАГДОВЕ МОРЕ
НАВАРРА
ПРОВІНЦІЯ ЦИГНІСЕН
МОНТСЕРРАТ
ГОРИ ЕСБЕТ
ПРОВІНЦІЯ ЛЮЦЕРІЯ
РІЧКА ЯКОВА
ПРОВІНЦІЯ МОРРЕЙН
ПРОВІНЦІЯ ЕЛЬЗУМ
ПАДІА
БАСПАТ
ЧАКІР
РІЧКА ДАННІ
МІСТО КАЛДИР
ПРОВІНЦІЯ КАЛДИР
ПРОВІНЦІЯ ДЕЙКОНШИР
ПРОВІНЦІЯ БРЕЙВІК
САМАРА
АНКА
САМЕРТОН
ЗОЛЯ (КЛЮСБЕРІН)
РІЧКА СТОУНВОТЕР
ГОРИ ЕСБЕН
ПРОВІНЦІЯ ТИРРЕНДОР
ЛЕВЕЛЕН
АРЕТЯ
АТЕБАЙН
СКЕЛІ ДРЕЙЛОРА
ПЕРЕВАЛ МЕДАРО
РЕССОНА
ПОРОМІЄЛЬ
ЗАТОКА МАЛЕКА
БЕЗПЛІДНІ ПУСТИЩА
ДРЕЙТУС
ПЛАВІС
ПРОВІНЦІЯ КРОВЛА
КОРДИН
АРКТИЛЬНИЙ ОКЕАН
ПН
ЗХ
СХ
ПД

REBECCA YARROS

IRON FLAME

A NOVEL

РЕБЕККА ЯРРОС

ЗАЛІЗНЕ ПОЛУМ'Я

РОМАН

ХАРКІВ 2024 КСД

УДК 821.111 (73)
Я71

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition is published by arrangement
with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC
All rights reserved

Перекладено за виданням:
Yarros R. Iron Flame :
A Novel / Rebecca Yarros. — Red Tower Books, 2023. — 644 p.

Переклад з англійської *Олексія Манька* і *Богдана Горвата*

Cover art and design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes
Interior art by Elizabeth Turner Stokes
Interior endpaper map art by Melanie Korte
Interior design by Toni Kerr

Обережно! Ненормативна лексика!

© Rebecca Yarros, 2023
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2024

ISBN 978-617-15-0710-4
ISBN 978-1-64937-417-2 (англ.)

Моїм любим позебрам.
Не вся сила фізична

«Залізне полум'я» — **це захопливе й динамічне** пригодницьке фентезі, де **події розгортаються в суворому й** нещадному світі військового **коледжу для вершників драконів,** на сторінках якого трапляються **описи війни, психологічних** і фізичних тортур, ув'язнення, **насильства, жорстоких** травм, небезпечних ситуацій, крові, розчленування, живоспалення, убивств, смертей, загибелі тварин, горя, втрати членів родини, а також міститься нецензурна лексика, відверті сексуальні сцени. Читачі, які можуть бути чутливими до цих елементів, будь ласка, візьміть це до уваги і приготуйтеся до революції...

ЧЕТВЕРТЕ КРИЛО

Структура всіх інших крил ідентична

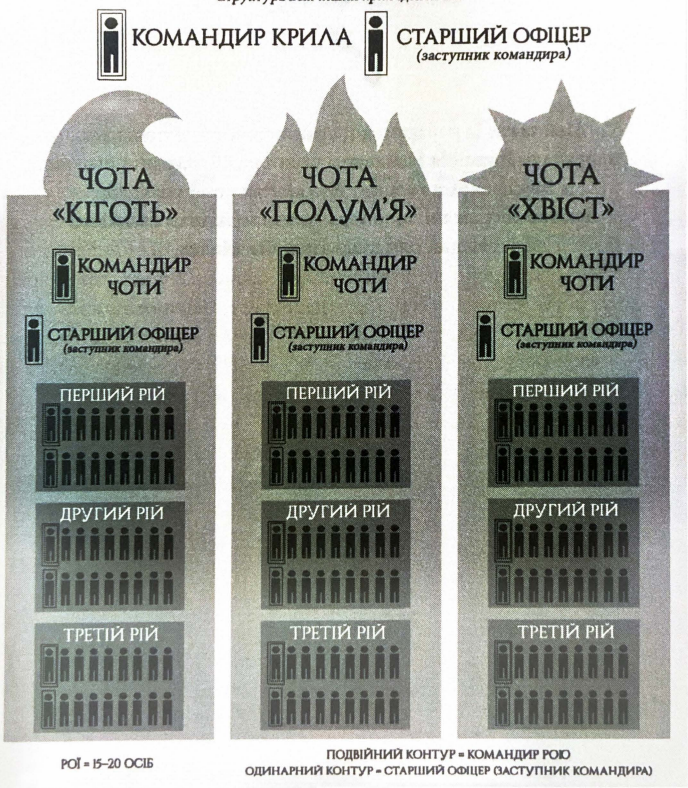

РОЇ = 15–20 ОСІБ

ПОДВІЙНИЙ КОНТУР = КОМАНДИР РОЮ
ОДИНАРНИЙ КОНТУР = СТАРШИЙ ОФІЦЕР (ЗАСТУПНИК КОМАНДИРА)

ВКБ

Цей текст із наваррської сучасною мовою докладно
переклала Джесінія Нейлварт, кураторка Квадранта писарів
у Військовому коледжі Басґіат. Усі події правдиві,
а імена збережені, щоб ушанувати мужність полеглих.
Нехай їхні душі упокоїть Малек.

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Цього, 628 року від Об'єднання, повідомляємо, що внаслідок укладення Угоди, яка поклала кінець сепаратистському руху, місто Аретія було спалене вогнем драконів. Усі, хто зміг втекти, — вижили, а решта — назавжди лишилися похованими в його руїнах.

Офіційне повідомлення 628.85, записане Сіреллою Нейлварт

Революція смакує на диво... солодко.

Я дивлюся на поверхню потрісканого дерев'яного столу у величезній і повсякчас метушливій кухні у фортеці Аретія й розглядаю свого старшого брата, уминаючи медове печиво, яке він поклав переді мною на тарілці і яке, зараза, смачне. Таки справді смачне.

Можливо, воно так мені смакує через те, що я три дні не мала й крихти в роті, бо якась геть не міфічна істота встромила в мій бік отруєний клинок, намагаючись мене вбити. І я не вижила б від тієї отрути, якби не Бреннан, який не перестає всміхатися, поки я жую своє печиво.

Цей досвід можна описати як найбільший сюр, який мені доводилося бачити в житті. І тепер Бреннан живий. А веніни, темні володарі, що, як я думала, існують лише в казках, — цілком справжні.

Ще раз — Бреннан живий.

Аретія досі стоїть, навіть будучи спаленою після тиррійського повстання шість років тому. А Бреннан — живий. І ще в мене новий шрам на животі у три пальці, але я не померла. А Бреннан... Він — живий.

— Добре печиво, правда? — запитує він, хапаючи одне для себе з тарілки, що стоїть на столі між нами. — Трохи нагадує те, яке пік наш кухар у Калдирі, пам'ятаєш?

Я жую і дивлюся на нього.

Просто він такий… він. І водночас мій брат має інакший вигляд, ніж я пам'ятала.

Його темно-руді короткі кучері стирчать вгору, замість того щоб спадати хвилями на чоло, у рисах його обличчя не лишилося ані сліду лагідності, і тепер уже помітні дрібні зморшки в куточках очей. Але ця посмішка… І, власне, очі… Це таки справді він.

І ще ця його умова: я маю щось з'їсти, перш ніж він відведе мене до моїх драконів? Це найтиповіший Бреннан, якого тільки можна уявити.

Не те щоб Тернові потрібні були чиїсь дозволи, а це означає…

— *Я теж вважаю, що тобі варто поїсти.* — Низький і набундючений голос дракона проникає в мою голову.

— *Ну так, так,* — відповідаю йому майже чемно, але подумки намагаюся сягнути Андарни.

У цей час заходить хтось із кухонних працівників, вітаючись короткою усмішкою з Бреннаном.

Андарна не відповідає, хоч я й відчуваю проблиски нашого зв'язку, але він вже не такий золотий, як її луска. Мені не зовсім вдається це уявити, але я й досі перебуваю в легкому ступорі. Андарна, що й не дивно, знову спить, витративши всю свою енергію на зупинку часу. Та й після всього, що трапилося в Рессоні, їй, певно, доведеться проспати ще цілий тиждень, якщо не більше.

— Ти якась мовчазна. — Бреннан нахиляє голову вбік, як він це завжди робить, коли обдумує якесь питання. — Ледве промовила кілька слів. Це трохи дивно.

— Дивно — це дивитися, як я *їм*, — відказую, проковтуючи черговий шматок. Мій голос досі злегка хрипить.

— І що з того? — Він безсоромно знизує плечима й сміється, демонструючи ямочку на щоці — єдине, що в ньому лишилося від хлопчика. — Ще кілька днів тому я був майже переконаний, що вже ніколи не побачу, як ти… ну, взагалі робиш будь-що. — Він відкушує великий шматок печива. Апетит, здається, у Бреннана не змінився, що мене несподівано тішить. — І, до речі, про́шу за те, що тебе відновив. Вважай, це подарунок на двадцять перший день народження.

— Дякую.

Так і є. Я проспала свій день народження. І більш ніж впевнена, що моє перебування на межі смерті здалося достатньо драматичним усім у цьому замку, чи будинку, чи як там його називають.

У кухню заходить двоюрідний брат Ксейдена, Бодхі. Він вбраний у формений одяг, рука підвішена на перев'язі, а щойно підстрижені чорні кучері хмаринкою здіймаються над головою.

— Підполковнику Айзерай, — звертається Бодхі, передаючи Бреннанові скручений сувій із посланням. — Щойно надійшло з Басґіату. Вершник-посланець залишиться тут до вечора, якщо захочеш відповісти.

Бодхі всміхається до мене, і я знову вражена тим, наскільки він схожий на Ксейдена. Кивнувши моєму братові, він розвертається, щоб піти геть.

З Басґіату? Черговий вершник? Скільки їх там узагалі? Наскільки масштабною є ця революція?

Питання виникають у голові швидше, ніж я можу віднайти потрібні слова й поворушити язиком.

— Почекай. Ти що, підполковник? І що за Айзерай? — запитую. Так, бо це, *власне,* найважливіші запитання.

— Довелося змінити прізвище. Зі зрозумілих причин. — Він кидає на мене погляд і, ламаючи синю сургучеву печатку, розгортає послання. — Ти будеш здивована, як швидко можна отримати підвищення, коли всі навколо постійно помирають, — каже він, потім читає листа й матюкаючись запихає його до кишені. — Мені терміново треба на зустріч із Асамблеєю. А ти доїдай печиво, і за пів години зустрінемося в холі. Проведу тебе до твоїх драконів.

Від усмішки старшого братика не лишилося й сліду. Він вмить перетворився на чоловіка, якого я ледве впізнаю, на офіцера, якого я не знаю. Бреннан також може бути незнайомцем. Не чекаючи на мою відповідь, він відсовує скрипучого стільця й виходить із кухні.

Сьорбаючи молоко, я дивлюся на порожнє місце навпроти, яке залишив брат. Покинутий стілець наче чекає, що Бреннан може будь-якої миті повернутися. Я насилу дожовую рештки печива й підводжу підборіддя, вирішивши більше ніколи не сидіти й не чекати на його повернення.

Спираючись на край столу, встаю і слідом за Бреннаном виходжу з кухні в довгий коридор. Він, мабуть, дуже поспішав, бо вже і сліду його нема.

Мудрований візерунчастий килим, вистелений уздовж широкого коридору з високими арками, приглушує мої кроки. Я підходжу до... *Ого!* Просторих і лискучих подвійних сходів із різьбленим поруччям, що височать наді мною ще на три — ні, на чотири — поверхи.

Я надто захопилася розгляданням свого брата і не звертала уваги на все інше довкола, але тепер з неприхованим захватом роздивляюся й вивчаю архітектуру цього величного місця. Кожен наступний рівень сходового майданчика дещо зміщений порівняно з попереднім, ніби сходи обвивають

ту саму скелю, у яку вбудована ця фортеця. Крізь десятки маленьких віконець — єдиної оздоби стіни заввишки п'ять поверхів над масивними вхідними дверима — пробиваються ранкові промені. Здається, вони утворюють візерунок, але мені знадобилося б поглянути здалеку, щоб побачити всю картину повністю.

Бракує перспективи. І зараз це можна вважати метафорою всього мого життя.

Двоє охоронців пильнують кожен мій крок, але стоять нерухомо і не зупиняють мене, коли я проходжу повз. Принаймні я тут не ув'язнена.

Іду далі головним коридором фортеці, нарешті вловлюючи відголоси із якоїсь зали попереду, де прочинені одні з двох великих пишно оздоблених дверей. Підходячи ближче, одразу розпізнаю голос Бреннана, і від знайомого тембру мої груди стискаються.

— Це не спрацює, — лунає його глибокий голос. — Наступна пропозиція, будь ласка.

Я проходжу крізь грандіозне фоє, не зазираючи у два інші крила ліворуч і праворуч від мене. Це місце вражає — наполовину палац, наполовину будинок, але передусім — фортеця. Шість років тому саме ці товсті кам'яні стіни вберегли її від, здавалося б, неминучої руйнації. З того, що я читала, жодній армії не вдалося захопити маєток Ріорсонів, навіть під час трьох облог, про які мені відомо.

Камінь не горить. Так сказав мені Ксейден. Місто, яке стало тепер містечком, роками таємно відбудовувалося — просто під носом у генерала Мельґрена. Тавра, магічні символи, якими позначено дітей страчених офіцерів-повстанців, якось маскують їхніх власників від сили печаті Мельґрена, коли ті перебувають у групах по троє чи більше. Він не може побачити результату жодної битви, у якій вони беруть участь, тому ніколи не зміг би «побачити», як вони організовують бій.

У маєтку Ріорсонів є речі, що нагадують мені про Басґіат, військовий коледж, який я вважала своїм домом відтоді, як мою матір призначено його командувачкою. У нього схожі оборонні споруди, висічені в скелі на схилі гори, тут такий самий брук під ногами і подвійні сталеві вхідні двері. Але на цьому схожість закінчується, бо на цих стінах справжнє мистецтво, а не стенди із погруддями героїв війни. І я майже впевнена, що над Бодхі та Імоджен, які стоять за прочиненими дверима, висить справжній поромієльський гобелен.

Імоджен прикладає палець до губ і жестом запрошує приєднатися до них, показуючи на порожнє місце між нею та Бодхі. Я займаю його, зауважуючи, що, поки я приходила до пам'яті, Імоджен встигла пофарбувати непоголену

частину своєї зачіски в яскраво-рожевий колір. Очевидно, вона почувається тут комфортно. Як і Бодхі. А єдині ознаки їхньої участі у недавньому бою — це підв'язана рука Бодхі і розсічена губа Імоджен.

— Хтось має висловитися про те, що є очевидним, — озивається з дальнього кінця столу старший чоловік, який має орлиний ніс і пов'язку на одному оці.

Стіл простягається майже вздовж усієї двоповерхової зали. Поріділі пасма сивого волосся обрамлюють злегка засмагле обвітрене зморшкувате лице цього чоловіка, а його щоки звисають, як в антилопи гну. Сказавши своє, він відкидається на спинку крісла й кладе грубу руку на круглий живіт.

За столом могли б легко розміститись тридцятеро осіб, але зараз за ним сидять лише п'ятеро вдягнених у чорні льотні куртки чоловіків. Усі вони вмостилися з одного краю стола та під таким кутом, що їм довелося б повністю розвернутися, аби помітити нас, чого вони не роблять. Бреннан натомість підходить спереду, але він також не зможе нас побачити не обертаючись.

Коли моє серце тенькає десь у горлі, я розумію, що необхідно зачекати деякий час, щоб звикнути до того, що Бреннан живий. Він чомусь лишився таким, яким я його пам'ятаю, проте водночас став якимось іншим. Але він є — живе, дихає і зараз пильно вдивляється в карту Континенту на протяжній стіні. За величиною її можна порівняти хіба тільки з картою в лекційному залі Басґіату.

Перед картою, спираючись однією рукою на масивний стілець і дивлячись на своїх співрозмовників за столом, стоїть Ксейден.

Вигляд у нього ніврок, навіть з усіма слідами від недосипання у вигляді темних синців під очима. Його видовжене вилицями обличчя, його темні очі, погляд, який зазвичай м'якшає, зустрічаючись із моїм, його шрам над оком, що розсікає брову навпіл, і закручений мерехтливий візерунок тавра, що закінчується біля лінії підборіддя, і, звісно, різьблені лінії його рота, який мені добре знайомий, — усе разом робить Ксейдена фізично ідеальним для мене, і це я говорю лише про його обличчя. А тіло? Воно, хоч це здається неймовірним, ще краще. І те, що він робить, коли тримає мене обіймах, коли...

Ні. Я хитаю головою, обриваючи свої думки на цьому місці. Ксейден може бути достобіса вродливим, сильним і смертоносним — що, власне кажучи, не обов'язково мало б мене заводити, — але я не можу довіряти йому, не можу вірити, що він каже правду про... про будь-що. І це дійсно *болить*, враховуючи те, як безтямно я в нього закохана.

— І що це за очевидні речі, про які ви хочете сказати, майоре Ферріс? — запитує Ксейден максимально знудженим тоном.

— Це засідання Асамблеї, — пошепки пояснює мені Бодхі. — Для голосування потрібен кворум із п'яти осіб (усі семеро майже ніколи не бувають тут одночасно), а чотирма голосами приймаються рішення.

Я запам'ятовую цю інформацію на майбутнє.

— Чи дозволено нам слухати?

— Засідання відкриті для всіх охочих, — так само пошепки відповідає Імоджен.

— І ми присутні на ньому... стоячи тут у проході? — запитую.

— Так, — відповідає Імоджен без будь-яких подальших пояснень.

— Повернутися — єдиний можливий вихід, — промовляє далі Орлиний Ніс. — Інакше ми ризикуємо всім, що тут будуємо. Приїдуть пошукові патрулі. А вершників нам не вистачає...

— Важкувато вербувати нових, намагаючись залишатися непомітними, — відповідає із-за столу мініатюрна жінка з лискучим чорним волоссям у темно-коричневому шкіряному вбранні. Коли вона дивиться на старшого чоловіка, у кутиках її прищурених очей з'являються зморшки.

— Не будемо відхилятися від головної теми, Тріссо, — каже Бреннан, почухуючи ніс. Ніс як у нашого батька. Вони неймовірно схожі.

— Немає сенсу набирати нових людей, коли не маємо робочої кузні, щоб їх озброювати. — Голос Орлиного Носа звучить голосніше за інші. — І нам досі не вистачає горен, якщо ви не помітили.

— А що в нас із переговорами з віконтом Текарусом, на чому ми застрягли? — запитує поважний чоловік спокійним розкотистим голосом, посмикуючи срібну бороду смуглою рукою.

Віконт Текарус? У жодному з наваррських записів роду з таким прізвищем немає. Наша аристократія навіть не має віконтів.

— Поки працюємо над дипломатичним рішенням, — відповідає Бреннан.

— Там не може бути рішення. Текарус не пробачить образи, якої ти завдав йому минулого літа, — говорить старша жінка з витесаною, наче бойова сокира, фігурою. Вона затримує погляд на Ксейденові, пригладжуючи своє світле волосся, що спадає по обличчю до прямокутного гіпсового кольору підборіддя.

— Я вже казав, що віконт і не збирався нам його віддавати, — відповідає Ксейден. — Він *колекціонує* речі, а не *торгує* ними.

— Ну, торгувати з нами він точно не збирається, — відповідає вона, скорено поглядаючи. — Особливо якщо ти не готовий навіть подумати про його останню пропозицію.

— Він може з ходу йти в сраку зі своєю *пропозицією*. — Голос Ксейдена спокійний, але погляд різкий, і він із викликом дивиться на присутніх за столом, чи хтось наважиться йому заперечити. Ніби показуючи цим людям, що ті не варті його часу, він обходить масивне крісло, яке стоїть навпроти учасників дискусії, і вмощується в ньому, поклавши руки на оксамитові підлокітники та витягнувши свої довгі ноги — у позі людини, якій байдуже до всього на світі.

Тиша, що западає в кімнаті, досить промовиста. В Асамблеї цієї революції Ксейдена поважають так само, як і в Басгіаті. Я не знаю нікого з цих вершників, окрім Бреннана, однак мені зрозуміло, що Ксейденові в цій кімнаті належить найбільша влада, з огляду на те, як усі мовчать.

— *Поки що,* — нагадує мені Терн настільки зрозуміло, наскільки це можливо після сотні років перебування у статусі одного з найгрізніших бойових драконів на Континенті. — *Скажи людям відвести тебе в долину, коли вони закінчать з політикою.*

— Це краще б вирішити. Якщо ми не зможемо забезпечувати свої ватаги достатньою кількістю зброї для справжньої боротьби наступного року, то все зайде надто далеко, щоб сподіватися стримати просування венінів, — зауважує Срібна Борода. — І тоді все це було намарно.

У мене скручує шлунок. Рік? Ми аж так близько до програшу у війні, про яку я нічого не знала ще кілька днів тому?

— Я вже сказав, що працюю над дипломатичним рішенням щодо горен. — Тон Бреннана стає різкішим. — Ми так далеко відійшли від теми, що я вже не впевнений, чи це та сама нарада.

— Я голосую за те, щоб забрати горно Басгіату, — пропонує Бойова Сокира. — Якщо ми так близько до програшу в цій війні, то іншого виходу немає.

Ксейден кидає Бреннану погляд, який я не можу розшифрувати. Вражена, я роблю глибокий вдих: він, певно, знає мого брата краще за мене.

І він його від мене приховував. З усіх секретів, які мав Ксейден, це саме той, який я не можу потягнути.

— *Цікаво, що б ти зробила із цими знаннями, якби він поділився ними?* — запитує Терн.

— *Припини вносити логіку в емоційну суперечку.* — Складаю руки на грудях. Це, власне, серце не дозволяє моїй голові повністю пробачити Ксейдена.

— Ми вже розглядали цей варіант, — зізнається Бреннан. — Якщо ми заберемо ковальське приладдя Басгіату, Наварра не зможе поповнювати забезпечення на заставах. Незмірна кількість цивільних загине, якщо сфери там впадуть. Хтось із вас хоче бути за це відповідальним?

Панує тиша.

— Тоді ми згодні, — каже Орлиний Ніс. — Поки ми не в змозі забезпечити ватаги, курсанти мають повернутися.

О.

— Це вони про нас, — шепочу я. От чому ми стоїмо так, щоб нас не бачили.

Бодхі киває.

— Ти якась напрочуд малослівна, Сурі, — зауважує Бреннан, скеровуючи погляд на широкоплечу брюнетку з оливкового кольору шкірою та сріблястим пасмом у волоссі. Вона сидить поруч і по-лисячому ворушить носом.

— Я підтримую те, щоб відправити їх назад, але не всіх. Двоє мають лишитися. — Від недбалості в її голосі по моїй спині біжать мурахи. Масивний смарагдовий перстень на її руці виловлює промені світла, коли вона тарабанить кістлявими пальцями по столу. — Шість курсантів можуть брехати так само добре, як і вісім.

Вісім.

Тобто Ксейден, Ґаррік, Бодхі, Імоджен, троє таврованих, яких я ніколи не мала нагоди пізнати до того, як нас кинули в бій, і… я.

Нудота наростає, ніби припливом. Військові ігри. Ми мали б завершувати останнє змагання цього року між крилами Квадранта вершників у Басґіаті, а натомість вступили в смертельну битву з ворогом, якого ще минулого тижня я вважала фольклорним персонажем, і тепер ми… тут, у місті, якого не повинно існувати.

Однак не всі.

У горлі все стискається, і я починаю кліпати, щоб позбутися печіння в очах. Солейл і Ліам не вижили.

Ліам. Небесноокий блондин постає в пам'яті, і під ребрами прокидається біль. Його шалений сміх і блискавична усмішка. Його відданість і доброта. Усе це щезло. Його вже немає.

І все через те, що він обіцяв Ксейденові оберігати мене.

— Ми не можемо втратити жодного із цих восьми, Сурі. — Срібна Борода спирається на спинку стільця і, погойдуючись на задніх ніжках, розглядає карту позаду Ксейдена.

— Що ти пропонуєш, Феліксе? — запитує Сурі. — Відкрити власний військовий коледж і витрачати на нього весь вільний час? Більшість із них не закінчили навчання. Вони нам наразі ні до чого.

— Ніби хтось із вас має право вирішувати, чи ми повернемося, — перериває їх Ксейден, привертаючи до себе увагу присутніх. — Ми розглянемо пораду Асамблеї, але це буде однаково тільки *порада*.

— Ми не можемо дозволити тобі ризикувати своїм життям, — заперечує Сурі.

— Моє життя важить не більше, ніж життя кожного з них. — Ксейден показує в наш бік.

Очі Бреннана розплющуються ширше, коли зустрічаються з моїми.

Усі голови в кімнаті повертаються в наш бік, і, коли майже всі очі, примружуючись, дивляться на мене, я борюся з інстинктивним відрухом, щоб не відступити.

Кого вони бачать? Доньку Ліліт? Чи сестру Бреннана?

Я зводжу підборіддя, бо я і та, і та... хоч і не відчуваю себе ні тою, ні іншою.

— Не кожного, — каже Сурі, дивлячись просто на мене. *Ауч...* — Як ви могли там стояти й дозволити їй підслухати розмову Асамблеї?

— Якщо ви не хотіли, щоб вона почула, варто було зачинити двері, — відповідає Бодхі, заходячи в кімнату.

— Їй не можна довіряти! — Гнів забарвив її щоки, але те, що спалахнуло в очах Сурі, — це страх.

— Ксейден уже взяв на себе відповідальність за неї. — Імоджен робить крок убік, стаючи ближче до мене. — Яким би це не було диким звичаєм, але нічого не вдієш.

Мій погляд падає на Ксейдена. Про що вона в біса говорить?

— Я досі не розумію цього рішення, — додає Орлиний Ніс.

— А воно було простим. Вона вартує десятка таких, як я, — каже Ксейден, і від його палкого погляду мені перехоплює дух. Якби я не знала правди, то подумала б, що він зараз говорить цілком відверто. — І я не лише про її печать. Я б і так розповів їй усе, що тут обговорювалося, тому відчинені двері — сумнівна дія.

Іскра надії спалахує в моїх грудях. Можливо, він і справді покінчив із таємницями.

— Вона донька пані генерала Сорренґейл, — зауважує Бойова Сокира, і в її голосі виразно чується розчарування.

— А я син пані генерала Сорренґейл, — нагадує Бреннан.

— Тільки ти достатньо вже довів свою відданість за останні шість років! — кричить Бойова Сокира. — А вона — ні!

Моя шия палає від гніву, який підступає до обличчя. Вони говорять так, ніби мене тут немає.

— Вона воювала на нашому боці під Рессоною. — Бодхі підвищує голос і помітно напружується.

— Її потрібно взяти під варту. — Обличчя Сурі рум'яніє, вона відштовхується від столу і встає, метнувши погляд на сріблясті пасма у моїй косі. — Вона може знищити нас усіх тим, що знає.

— Підтримую, — додає до сказаного Орлиний Ніс із неприхованою ненавистю до мене. — Вона надто небезпечна, щоб тримати її на волі.

М'язи мого шлунка скорочуються, але я зберігаю незворушний вираз обличчя, як Ксейден, який робив це безліч разів, і, виструнчившись, тримаю руки ближче до кинджалів у піхвах. Моє тіло може бути слабким, суглоби ненадійними, але мій приціл — смертельно точний. Я нізащо не дозволю їм посадити мене тут у клітку.

Оглядаючи кожного члена Асамблеї, оцінюю, хто з них є найбільшою загрозою.

Бреннан підводиться на повний зріст і виголошує:

— І це, знаючи, що вона пов'язана з Терном, чиї узи з кожним вершником міцнішають і чий попередній зв'язок був настільки сильним, що смерть Наоліна ледь не вбила його? І усвідомлюючи ризики, що він помре, якщо помре вона? І що через це життя Ріорсона пов'язане з її власним? — Він киває в бік Ксейдена.

Гіркий присмак розчарування тане на язиці. Це все що я для нього? Вразливе місце Ксейдена?

— Я один відповідаю за Вайолет. — Голос Ксейдена стишується від злості. — А якщо цього недостатньо, є не один, а навіть два дракони, які вже поручилися за її чесність.

Так, уже досить.

— *Вона* стоїть просто тут взагалі-то, — озиваюся я, і мене охоплює хвилююча втіха через кількість роззявлених від подиву ротів переді мною. — Тож припиніть говорити *про мене* і спробуйте поговорити *зі мною*.

Коли кутики рота Ксейдена розтягуються, я безпомилково читаю у виразі його обличчя гордість.

— Чого ви від мене хочете? — запитую, ідучи всередину кімнати. — Щоб пройшлася Парапетом і довела свою сміливість? Так це вже є. Чи щоб я зрадила своє королівство, захищаючи громадян Поромієлю? Теж є. Хочете, щоб я зберігала його таємниці? — Я вказую лівою рукою на Ксейдена. — Є. Я зберегла *кожну* з них.

— Крім тієї, яка була справді важлива. — Сурі підводить брову. — Ми знаємо, як ти опинилася в Атебайні.

Почуття провини забиває мені горло.

— Це не було… — починає Ксейден, підводячись зі стільця.

— Це не її провина. — Найближчий до нас чоловік із сивою бородою — Фелікс — встає, затуляючи мене, коли повертається до Сурі. — Жоден першокурсник не здатен захиститися від читця спогадів, особливо від того, якого вважає своїм другом. — Він повертається до мене лицем. — Але мусиш знати, що зараз у Басґіаті в тебе є ще й вороги. Якщо ти повернешся, пам'ятай, що Аетос більше не буде твоїм другом. Він зробить усе можливе, щоб убити тебе за те, що ти бачила.

— Я знаю. — Слова поважніють у мене на язиці.

Фелікс киває.

— Ми закінчили, — каже Ксейден, дотискаючи поглядом спочатку Сурі, а потім Орлиного Носа. Їхні плечі опускаються на знак поразки.

— Уранці я сподіваюся отримати оновлення щодо Золі, — каже Бреннан. — Вважайте, що це засідання Асамблеї відкладається.

Члени ради посувають свої стільці ближче до столу і проходять повз нас трьох, коли ми поступаємося їм дорогою. Імоджен і Бодхі залишаються поруч зі мною.

Згодом Ксейден прямує до виходу, але зупиняється навпроти мене.

— Ми йдемо в долину. Зустрінемося там, коли закінчиш тут.

— Я піду з тобою зараз. — Це останнє місце на Континенті, де я хотіла б залишитися.

— Залишайся і поговори зі своїм братом, — тихо каже він. — Хто знає, коли ще ти матимеш таку можливість.

Я кидаю погляд повз Бодхі на Бреннана, що стоїть посеред кімнати й чекає на мене. Бреннана, який завжди знаходив час, щоб допомогти мені обв'язати коліна, коли я була маленькою. Бреннана, який написав книгу, що допомогла мені вижити на першому курсі. Бреннана… за яким я так сумувала шість років.

— Іди, — підганяє мене Ксейден. — Ми не поїдемо без тебе. І не дозволимо Асамблеї диктувати, що нам робити. Ми увісьмох вирішимо, що буде далі. — Від його тривалого погляду моє віроломне серце завмирає. Він виходить, і Бодхі з Імоджен слідують за ним.

Я залишаюся наодинці з братом, озброєна питаннями, що накопичились за шість років.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Долина над маєтком Ріорсонів, яка зігрівається природною термальною енергією, певно, і є його найбільшим надбанням, адже саме там розташований природний інкубатор роду Дубхмадіннів, де вилупилися на світ двоє найвидатніших драконів нашого часу — Кодаг і Терн.

«Польовий довідник з різновидів драконів» полковника Каорі

Перш ніж підійти ближче до Бреннана, я зачиняю за собою височенні двері. Ця зустріч, імовірно, не буде відкритою для громадськості.

— Ти нормально поїла?

Він всівся на край столу точнісінько так, як робив це, коли ми ще були дітьми. Ця звичка так… властива йому. Щодо запитання, я його повністю ігнорую.

— То ось де ти провів останні шість років? — Мій голос ледь не зривається, коли вимовляю ці слова. Я дуже тішуся, що він живий. І це все, що має значення. Проте я однаково не можу забути тих років, коли була змушена тужити за ним.

— Так. — Він опускає плечі. — Пробач, що змусив повірити тебе в мою загибель. Це був єдиний можливий спосіб.

Незручна тиша. Що я маю на це відповісти? Що *все було правильно, тільки не зовсім*? Я так багато хочу йому сказати, так багато запитань мені потрібно йому поставити, але раптом роки, які ми прожили окремо, здаються... вагомими. Жоден із нас не лишився тим, ким був раніше.

— У тебе інший вигляд. — Він посміхається, але якось сумно. — Не в поганому сенсі. Просто… інший.

— Востаннє ми бачились, коли мені було чотирнадцять. — Видушую з себе криву посмішку. — Здається, я досі такого ж зросту. Колись я сподівалася, що зрештою витягнуся, як це часто буває, але, на жаль, така й лишилася.

— І ось ти тут. — Він повагом киває головою. — Я завжди уявляв тебе у світлому вбранні писарів, але тобі личить чорна форма. Боги... — зітхає він. — Яке ж я відчув полегшення, коли дізнався, що ти пережила Обмолот. Це неможливо описати словами.

— Ти знав? — Мої очі спалахують іскрою. Він має свої контакти в Басґіаті.

— Знав. А потім з'явився Ріорсон, який приніс тебе поранену і на межі смерті. — Він відводить погляд і прочищає горло, глибоко вдихаючи, перш ніж продовжити. — Чорт забирай, який же я щасливий, що ти одужала і що впоралась зі своїм першим роком. — Полегшення, яке я бачу в його очах, дещо притлумлює мій гнів.

— Міра допомогла. — Це м'яко кажучи.

— Броня? — висловлює він свої безпомильні здогадки.

Варто зазначити, які насправді легкі обладунки з драконячої луски, що я ношу під льотною шкірою. Я киваю.

— Міра зробила її. Вона також подарувала мені книжку, яку ти написав для неї.

— Сподіваюся, допомогло.

Я пригадую ту наївну, легковажну дівчину, яка перетнула Парапет, і все, що вона пережила в горнилі свого першого року, щоб стати жінкою, якою я є зараз.

— Так. Допомогло.

— Як там Міра? — Він дивиться у вікно, і його посмішка згасає.

— Із власного досвіду можу стверджувати, що їй було б набагато краще, якби вона знала, що ти живий. — Нема сенсу розкидатися люб'язними словами, якщо вам бракує часу.

— Мабуть, я заслуговую на це. — Він здригається.

Я так розумію, що це відповідь на моє запитання. Міра не знає. Але я вважаю, що вона має право дізнатись.

— Як сталося, що ти вижив, Бреннане? — Переступаю я з ноги на ногу, схрещуючи руки на грудях. — І де Марбх? Що ти тут робиш? Чому ти не повернувся додому?

— Давай усе по черзі. — Він виставляє попереду себе руки, наче перед нападником, і перш ніж встигає вхопитися за край столу, я помічаю шрам у формі руни на його долоні. — Наолін... Він був... — Бреннан кривить щелепою.

— Попереднім вершником Терна, — повільно підказую, водночас розмірковуючи, чи був він для Бреннана кимось більшим. — За словами професора Каорі, він був поглиначем, який загинув, намагаючись врятувати тебе. — Моє серце гупає. — *Мені дуже шкода, що твій вершник загинув, рятуючи мого брата.*

— *Ми більше не говоритимемо про того, хто був раніше,* — грубим голосом відповідає Терн.

— Я сумую за Каорі. Він хороша людина. — Бреннан зітхає, усміхаючись кутиком рота, і підводить голову, щоб витримати мій погляд. — Наолін не зазнав невдачі, але своєму успіху він завдячує *усім, що мав.* Я прокинувся на схилі скелі неподалік звідси. Марбх був поранений, але живий, а інші дракони… — Його бурштинові очі зустрічаються з моїми. — Тут є інші дракони. Вони врятували нас, сховавши в мережі печер у долині, а потім переховували разом із мирними жителями, які вціліли після спалення міста.

— Де зараз Марбх? — Морщу лоба, намагаючись усвідомити його слова.

— Він разом з іншими впродовж кількох днів залишався в долині. Пильнував твою Андарну з Терном, Сґейл і — відколи ти прокинулася, — то ще з Ріорсоном.

— Там був Ксейден? Піклувався про Андарну? — Тепер мене трохи менше злить, що він так відверто уникав мене. — А чому ти тут, Бреннане?

— Я тут з тієї ж причини, з якої ти билася під Рессоною, — каже, знизуючи плечима, ніби це має бути очевидним. — Бо я не можу стояти осторонь, ховатися за безпечними сферами Наварри й спостерігати, як невинні люди гинуть від рук темних володарів лише тому, що наше керівництво надто себелюбне, щоб їм допомагати. Це також причина, чому я не повернувся додому. Я не міг летіти до Наварри, знаючи, що ми зробили — що ми робимо, — і я точно не міг би після цього дивитися в очі нашій матері й слухати, як вона виправдовує наше боягузтво. Я відмовився жити в брехні.

— Ти тільки залишив там нас із Мірою. Жити в брехні. — Прозвучало трохи зліше, ніж я збиралася сказати, або, можливо, я більш розлючена, ніж мені здається.

— Це рішення, про правильність якого я сумніваюся щодня. — Від жалю в його очах мене саму трохи хитає і перехоплює подих. — Та й з вами лишався батько — про це я теж думав…

— Аж поки ми його не втратили…

У горлі все стискається ще дужче, тож я обертаюся, щоб глянути на карту. Я підходжу ближче, щоб детальніше її розгледіти. На відміну від тієї, що висить у Басґіаті, де щодня позначаються лише нові місця нападів грифонів

на кордонах, ця відображає правдиву обстановку, яку Наварра приховує. Регіон Безплідних Пустищ — півострів на південному сході, де панує посушливий клімат та простягається пустеля. Усі дракони покинули цю землю після того, як генерал Дарамор спустошив її під час Великої війни. Регіон має вигляд плями, повністю забарвленої у багряний колір, що тягнеться до Брейвіку через річку Данни.

Відомо, що тривожно велика кількість яскраво-червоних і оранжевих прапорців позначають місця нових зіткнень. Червоні не лише затьмарюють океанічний східний кордон провінції Кровла вздовж затоки Малека, але також густо розташовані у рівнинах на півночі, поширюючись, наче хвороба, і заражаючи собою навіть деякі місця у Циґнісені. А от помаранчеві зосереджені вздовж річки Стоунвотер, яка тече прямо до кордону з Наваррою.

— Отже, усі легенди правдиві. Веніни є вихідцями із Пустищ. Вони висмоктують магію із землі, спустошуючи міські ґрунти.

— Ти бачила це на власні очі. — Бреннан підходить і стає збоку від мене.

— А віверни?

— Ми дізналися про них кілька місяців тому, але з курсантів не знав ніхто. Досі ми обмежували поширення інформації, яку мали Ріорсон та інші, — для їхньої власної безпеки. Озираючись назад, тепер зрозуміло, що це могла бути помилка. Нам відомо принаймні про два види віверн: одні дихають блакитним вогнем і рухаються швидше, ніж ті, що дихають зеленим.

— Скільки їх? — запитую. — Де їх роблять?

— Маєш на увазі, висиджують?

— Роблять, — повторюю я. — Ти не пам'ятаєш легенд, які нам читав тато? Там було сказано, що віверни створені венінами. Останні спрямовують свою силу у віверну. Думаю, саме тому ті, хто не мав вершників, загинули, коли я вбила їхніх темних володарів. Зникло джерело їхньої сили.

— Ти досі пам'ятаєш все, що нам читав тато? — Він спантеличено дивиться на мене.

— Я все ще маю ту книжку. — Добре, що Ксейден захистив мою кімнату в Басґіаті, і ніхто не знайде її, поки ми тут. — Тобто ти хочеш сказати, що ви не тільки не знали, що вони створені, але й гадки не мали, звідки вони беруться?

— Це… точно підмічено.

— Як цікаво, — бурмочу я, відчуваючи поколювання енергії під шкірою. Я потираю руки й стаю навпроти великої карти. Оранжеві прапорці виставлено неподалік міста Золя, другого за кількістю населення у провінції Брейвік. Там же розміщується Кліфсбейн — їхня академія для льотчиків грифонів.

— Той, зі сріблястою бородою, казав, що в нас є рік, щоб змінити ситуацію...

— Фелікс. Він найрозважливіший в Асамблеї, але я вважаю, що він помиляється. — Бреннан веде рукою вздовж лінії на карті, де Брейвік межує з Пустищами, — по річці Данни. — Червоні прапорці — це останні кілька років, а помаранчеві — останні кілька місяців. З якою швидкістю збільшувалася їхня кількість не лише на позначення віверн, але й територій? Я думаю, що вони прямують просто вгору по річці Стоунвотер, і в нас є шість місяців або й менше, поки ті зміцніють настільки, щоб дійти до Наварри. Але Асамблея не прислуха́ється до цих аргументів.

Шість місяців. Я ковтаю жовч, що намагається вилізти мені горлом. Якщо вірити нашій матері, Бреннан завжди був блискучим стратегом. Я теж вважаю достовірними його розрахунки.

— Дивлячись на загальну картину, вони, імовірно, рухаються на північний захід — у бік Наварри. Рессона тоді радше виняток, як і цей прапорець... — Я вказую на той, який, здається, розміщений за годину льоту на схід від Рессони. У пам'яті спливає спогад висохлої землі навколо того, що колись було процвітаючою факторією. Ці два прапорці означають дещо більше. Тут утворилися вже дві помаранчеві точки в регіоні, який раніше не чіпали.

— Ми вважаємо, що залізна скринька, яку Ґаррік Тевіс знайшов у Рессоні, — це якась приманка, але довелося знищити її, перш ніж ми змогли її ретельно дослідити. Таку ж коробку знайшли в Джагні, вже розбиту. — Він дивиться на мене. — Але виготовлена вона в Наваррі.

Я намагаюсь усвідомити цю інформацію, глибоко вдихаючи і розмірковуючи, нащо б це Наваррі створювати приманки, крім хіба тої в Рессоні, що призначалася нам.

— Ти справді думаєш, що вони прийдуть у Наварру раніше, ніж захоплять решту Поромієлю? Чому б не взяти спочатку легші цілі?

— Думаю, що так. Їхнє виживання залежить від цього так само, як наше залежить від того, чи ми їх зупинимо. Природний інкубатор Басґіату міг би забезпечувати їх енергією десятиліттями. Та все ж Мельґрен аж так упевнений у захисті сфер, що не попередить населення. Або він просто боїться, що, якщо розповісти про це назагал, люди допетрають, що ми не такі вже білі й пухнасті. Повстання Фена навчило керівництво, що набагато легше контролювати щасливих цивільних, ніж невдоволених — або, що ще гірше, — наляканих.

— І все ж їм вдається приховувати правду, — шепочу я.

Колись, у минулому, одне покоління наваррців переписало підручники з історії, викресливши факт існування венінів із загальної освіти та прибравши

будь-яку інформацію про них загалом. І все тому, що ми не бажаємо ризикувати власною безпекою, надаючи єдиний матеріал, що здатен убити темних володарів, — той самий сплав, який живить найвіддаленіші краї наших сфер.

— Так, ну, але тато завжди намагався нам розповісти. — Бреннанів голос лагіднішає. — «У світі вершників драконів, льотчиків грифонів і темних володарів...»

— «...Уся справжня влада належить писарям». — Вони готують офіційні повідомлення. Вони ведуть записи. Це вони пишуть нашу історію. — Як гадаєш, тато знав? — Думка про те, що він скеровував моє життя навколо фактів і знань, лише щоб приховати найважливіший із них, є незбагненною.

— Я хочу вірити, що ні. — Бреннан сумно всміхається до мене.

— Що ближче ці сили підходитимуть до кордону, то швидше це стане відомо. Вийде на яв, і люди дізнаються. Вони не можуть приховати правду. Хтось побачить. Хтось *мусить* це побачити.

— Так, і наша революція має бути готовою, коли це станеться. До того ж, якщо таємницю буде викрито, не залишиться жодних причин тримати таврованих під наглядом командування. І ще ми втратимо доступ до кузні Басґіату.

Знову ця *революція*.

— Ви вірите, що зможете перемогти.

— Чому ти так кажеш? — Він повертається до мене.

— Ви називаєте це революцією, а не повстанням. — Я підводжу брову. — Тиррійська мова — не єдине, чого тато навчив нас обох. Ти думаєш, що можеш перемогти, на відміну від Фена Ріорсона.

— Ми *повинні*. Ми або переможемо, або загинемо. Усі до одного. Наварра вважає, що в безпеці за своїми сферами, але що станеться, якщо захист одного разу провалиться? Якщо виявиться, що сфери не такі потужні, як вважає керівництво? Вони вже розширили їх до останньої можливої межі. І це ми не беремо до уваги людей, які живуть поза межами дії сфер. У будь-якому разі, їх більше, ніж нас, Ві. Ми теж раніше не бачили, щоб вони діяли так організовано і мали ватажків, як це було в Рессоні. А Ґаррік сказав, що один з них утік.

— Мудрець. — Я здригаюся і складаю руки на грудях. — Так його називала та, що мене поранила. Думаю, він був її наставником.

— Вони *навчають* одне одного? Може, в них ще є щось на кшталт школи для венінів? Збіса суперово. — Він хитає головою.

— А ви не захищені сферами, — кажу я. — Вони тут не діють. — Захисний магічний щит, забезпечений енергією природних інкубаторів драконів

у Падолі, не сягає гірських кордонів Наварри, і вся південно-західна берегова лінія Тиррендору, також і Аретія, лишається відкритою. Це факт, якому ми ніколи не надавали суттєвого значення, думаючи, що єдину небезпеку становлять грифони, оскільки вони не здатні літати настільки високо, щоб піднятися над цими скелями.

— Тут не діють, — погоджується він. — Хоча знаєш, що цікаво? В Аретії, як виявилося, є свій сплячий вартовий камінь. Принаймні я так вважаю. Мені ще не вдавалося підібратися досить близько до Басґіату, щоб детально їх порівняти.

Мої брови лізуть вгору: ще один вартовий камінь?

— Я гадала, що під час Об'єднання був створений лише один такий.

— Так, я теж, наприклад, думав, що веніни — це міф, а дракони — єдиний ключ до живлення сфер. — Він знизує плечима. — Але мистецтво створення нових сфер — це й так втрачена магія, тому, виходить, що цей камінь не більше, ніж красива скульптура. Хоча на вигляд він дійсно гарний.

— У вас є вартовий камінь, — бурчу собі під ніс, поки думки в голові починають складатися в щось притомне.

Отже, їм не знадобилося б так багато зброї, якби вони мали власні сфери. Коли б вони були спроможні їх утворити, то, можливо, могли б поширити магічний захист *до самого* Поромієлю. Так, як ми вчинили з нашими сферами — розтягли їх максимально далеко. Це, імовірно, дало б нам змогу убезпечити принаймні деяких наших сусідів…

— Є, хоч і *не придатний* ні до чого. Нам треба те кляте горно. Воно вп отужнює вогонь драконів, множачи температуру до рівня, достатнього для утворення сплаву, з якого виготовляється єдина ефективна зброя проти венінів. Це наш єдиний шанс.

— А що як вартовий камінь не такий уже «не придатний»? — Моє серце починає битися з шаленою швидкістю. Нам казали, що існує лише один кам'яний захист, що його межі простягаються так далеко, наскільки можливо. Але якщо існує інший… — Те, що сьогодні ніхто не знає, як утворювати нові сфери, ще не означає, що ці знання втрачені і що їх не можна здобути. Наприклад, в Архіві. Це така інформація, яку ми б не стерли, а захистили за будь-яку ціну, про всяк випадок.

— Вайолет, про що б ти не думала зараз, не роби цього. — Бреннан потирає великим пальцем підборіддя. Це завжди був його коронний нервовий відрух. Дивно, як багато я пам'ятаю про нього. — Вважай Архів ворожою територією. Зброя — єдине, що допоможе виграти цю війну.

— Але у вас немає робочої кузні чи навіть достатньої кількості вершників, щоб захиститися, якщо Наварра зрозуміє ваш задум. — Паніка, наче павук, заповзає у мене. — Чи ти думаєш, що можеш виграти цю війну зі жменею *кинджалів*?

— Ти говориш так, ніби ми приречені. Ми НЕ приречені. — М'язи навколо його підборіддя пульсують.

— Перше сепаратистське повстання було придушене менш ніж за рік. Ще кілька днів тому я думала, що це стосується й тебе. — Він цього не зрозуміє. Просто не зможе зрозуміти мене. Він же не ховав своїх близьких. — Знаєш, я вже дивилася, як горять твої речі.

— Ві... — Якусь секунду він вагається, але одним рухом обіймає мене, злегка похитуючи, наче я знову маленька дитина. — Ми вчилися на помилках Фена. Ми не нападаємо на Наварру, як він, і не збираємося проголошувати незалежність. Ми боремося в них під носом, і в нас є план. *Щось* же вбило венінів шістсот років тому під час Великої війни. Ми активно шукаємо цю зброю. Кування кинджалів тримає нас у строю, даючи більше часу на її пошуки. Якщо нам спершу вдасться здобути горно. Може, ми не готові зараз, але ми будемо готові, коли Наварра нарешті отямиться.

Бреннан звучить не зовсім переконливо. Я відступаю на крок.

— З якою це армією, цікаво? Скільки вас у цій революції? — Скільки загине цього разу?

— Краще, якщо ти не знатимеш усіх деталей... — Він зосереджено дивиться, а тоді знову пригортає мене до себе. — Я вже й так сказав тобі забагато. І вже наразив тебе на небезпеку. Принаймні допоки ти не навчишся закриватися від Аетоса.

На цих словах мені стає душно, і я вислизаю з його обіймів.

— Ти говориш, як Ксейден. — Я не в змозі контролювати свій тон, в якому відчувається прикрість. Адже, як виявилося, ловити блаженний кайф від кохання, той, про який співають усі поети, можна лише за умови, що тебе кохають навзаєм. А от коли від тебе приховують секрети, які загрожують усьому тобі дорогому, тоді що? Тоді кохання не може навіть гідно вмерти. Воно перетворюється на жалюгідне нещастя. Ось чим є біль у моїх грудях — нещастям.

Тому що основа любові — це надія. Надія на завтра. Надія на те, що може бути. Надія, що той, кому ти довірила своє все, буде тебе оберігати й захищати. А от що таке надія? Це лайно, яке ще важче знищити, ніж дракона.

Я відчуваю легеньке дзижчання під шкірою. Воно пощипує й розганяє тепло по тілу, щоки наливаються рум'янцем — це сила Терна. Вона виникає

як реакція на мої загострені емоції. Принаймні я знаю, що ми все ще пов'язані. Венінська отрута не забрала його в мене назавжди. Я лишаюся собою.

— У-у-у... — Бреннан пронизує мене поглядом, який я не до кінця розумію. — Мені стало цікаво, чого б то він тікав звідси, наче йому підпалили одне місце. Особистісна криза?

— Ліпше тобі цього не знати. — Я різко відказую, обриваючи братів прискіпливий погляд. Він сміється.

— Чуєш, я питаю у своєї сестри, а не в курсантки Сорренґейл.

— Тільки ти повернувся в моє життя аж п'ять хвилин тому, після того, як імітував свою смерть протягом останніх шести років. Тому вибач, будь ласка, якщо я раптом буду не готова обговорювати з тобою своє інтимне життя. І взагалі, що там у тебе? Одружений? Діти? Хтось має бути, кому б ти брехав протягом усього періоду ваших стосунків, не?

— Нуль балів на твою користь. — Здається, його трохи перекосило. — Ні. Без пари. І дітей не маю. — Він запихає руки в кишені шкірянки й видихає. — Слухай, я не хотів би бути козлом. Але мусиш мене зрозуміти. Тобі не варто знати всіх деталей, поки не навчишся постійно закриватися від читців пам'яті...

Тепер перекошує мене — від одної думки, що Дейн торкається мене і бачить це все. бачить Бреннана. чистий кринж.

— Я розумію. Не кажи мені.

— Щось ти легко погодилася. — Бреннан примружується.

Я хитаю головою і йду до дверей.

— Мені час іти, — говорю, не обертаючись, — поки мене тут не вбили. — Що більше я бачу, то більше росте моя відповідальність перед ним, перед усіма. А що довше ми тут... Боги. Я тут не одна.

— *Треба повертатися,* — кажу Терну.

— *Я знаю.*

— Я не впевнений, що повертатися в Басґіат — найкращий для вас варіант, — каже Бреннан, наздогнавши мене.

Він скривився, ніби чекаючи відповіді. Але все одно відчиняє двері і пропускає мене.

— Ні, але це найкращий варіант для вас.

Чорт, я вся на нервах. Бреннан зі своїм Помаранчевим Кинджалохвостом Марбхом і ми з Терном прямуємо до Сґейл — величезної Синьої Кинджалохвістки Ксейдена. Вона стоїть у тіні кількох навіть вищих від неї дерев,

наче щось охороняє. *Андарну.* Сґейл гарчить і скалиться на Бреннана. Вона ступає крок до нього, погрожуючи випущеними кігтями.

— Ша! Це мій брат, — попереджаю її, ставши між ними.

— Вона в курсі, — каже Бреннан. — Просто не любить мене. Ніколи не любила.

— Не бери близько до серця, — відповідаю, дивлячись прямо на морду Сґейл. — Їй ніхто не подобається, крім Ксейдена. Вона й мене терпить лише через нього. Але я починаю звикати.

— *Як до смертельної хвороби,* — відповідає вона через ментальний зв'язок, який поєднує нас чотирьох. Потім дивиться кудись убік. І я відчуваю те саме.

Тіньовий, мерехтливий зв'язок на краю моєї свідомості зміцнюється й ніжно тягне в сторону.

— Ксейден теж іде сюди, — кажу Бреннанові.

— Оце вже реально дивно. — Він складає руки на грудях і дивиться нам за спину. — То ви ніби завжди відчуваєте одне одного?

— Ніби. Це через зв'язок між Сґейл і Терном. Я б сказала, що до цього звикаєш, але це не так.

Я заходжу в лісок, і Сґейл робить мені справжню послугу, коли не змушує просити себе посунутися. Вона ступає два кроки праворуч, і я опиняюся між нею та Терном і прямо перед…

Що. За. Нах?

Не-мож-ли-во... Це... Неможливо.

— *Будь ласкава, зберігай спокій. Вона відреагує, якщо ти не заспокоїшся, і прокинеться не в гуморі,* — попереджає Терн.

Я дивлюся на сплячу драконицю — майже вдвічі більшу, ніж вона була ще кілька днів тому, — і намагаюся зіставити свої думки з видимими фактами. З тим, що моє серце й так вже розуміє, завдяки нашому зв'язку.

— Це... — Я хитаю головою, а мій пульс частішає.

— Неочікувано, — тихо каже Бреннан. — Ріорсон, схоже, промовчав про деякі деталі, доповідаючи сьогодні вранці на нараді. Я ще ніколи не бачив такого стрімкого зростання дракона.

— У неї чорна луска. — Ага, я це сказала. Але реальність від цього не стало легше усвідомити.

— *Дракони мають золоту луску лише після вилуплення.* — Голос Терна видається незвично терплячим.

— Прискорений розвиток, — шепочу я, повторюючи за Бреннаном, а тоді починаю задихатися. — Це від спожитої енергії. Ми змусили її вирости

там, у Рессоні. Вона надто довго зупиняла час. Ми — тобто я — змусили її вирости. — Я не можу перестати це повторювати.

— Це і так сталося б, моя Срібна, рано чи пізно. Хоч, може, й не так швидко.

— Вона вже доросла? — Не можу відвести від неї очей.

— Ні. Її можна назвати підлітком. І нам потрібно повернути її в Паділ, щоб вона могла зануритися в сон-без-сновидінь і завершити процес зростання. Я мушу попередити тебе, перш ніж вона прокинеться, що це, як відомо... небезпечний вік.

— Для неї? Їй щось загрожує? — Затамовую подих, переводячи погляд на Терна.

— Їй — ні, радше всім навколо неї. Як думаєш, чому дракони-підлітки ні з ким не пов'язуються? Їм не вистачає терпіння на людей. На старших за віком. На логічне мислення теж, — бурчить він.

— Так само як і в людей. — У нас тут тепер ще й тинейджер. Прекрасно.

— Тільки з іклами, а згодом ще й із вогнем.

Її луска така густо-чорна, що здається майже фіолетовою. Вона блистить на мерехтливому сонячному світлі, яке просочується крізь листя дерев угорі. Колір драконячої луски передається спадково...

— Ану зажди. Вона що, *ваша*? — питаю Терна. — Клянуся богами, якщо вона — ще одна таємниця, яку ти від мене приховував, то я...

— Я казав тобі ще минулого року, що вона не наше потомство, — відповідає Терн, підводячи голову, ніби ображений. *— Чорні дракони рідкісні, але не унікальні.*

— І я абсолютно випадково якось пов'язалася одразу з двома драконами рідкісної чорної масті? — Дивлюся йому просто в очі.

— Суто технічно вона була золота, коли ви пов'язалися. Навіть вона сама не знала, якого кольору зрештою буде її луска. Лише найстарші з наших лігвищ можуть відчути майбутній пігмент у малят. Насправді, за словами Кодага, за останній рік вилупилося ще двоє чорних драконів.

— Це ще нічого не пояснює. — Я дозволяю рівному диханню Андарни заспокоїти мене й переконуюся, що в неї справді все добре. Вона величезна, але... у нормі. Я все одно можу розгледіти в ній звичні риси — трохи округлішу морду, наче різьблені, закручені спіраллю роги, навіть те, як вона підібгала крила під час сну. Це все... вона, тільки більша. — І якщо я там побачу шипастохвіст...

— Хвости — це питання вибору та потреби. — Обурено пирхає Терн. *— Вони там тебе нічого не вчать у коледжі?*

— Ви не зовсім той вид, що відомий своєю відкритістю для світу науки. — Я певна, у професора Каорі потекла б слина, якби він дізнався про щось подібне.

Тіньовий зв'язок заполоняє мою свідомість.

— Вона вже прокинулася? — Глибокий тембр Ксейденового голосу змушує мій пульс піднятись до верхньої межі. Як завжди.

Обертаючись, бачу його біля Бреннана. Імоджен, Ґаррік, Бодхі та інші стоять у високій траві. Мій погляд зупиняється на не знайомих мені курсантах. Двоє чоловіків і одна жінка. Усвідомлення того, що я пішла з ними на війну, коли раніше лише бачила їх мимохідь у коридорах, змушує мене зніяковіти. Не можу навіть пригадати їхні імена і через це почуваюся як дурепа. Та зрештою Басґіат не те місце, де хочеться дружити з людьми з інших загонів.

Або заводити стосунки, якщо вже на те пішло.

Я витрачу кожен наступний день свого життя на те, щоб повернути твою довіру. Спогад про слова Ксейдена цілковито заповнює мої думки, поки ми дивимося одне на одного.

— Треба повертатися. — Я складаю руки на грудях, готуючись до словесної перепалки. — Незалежно від того, що думає про це Асамблея. Якщо ми не повернемося, вони вб'ють кожного курсанта з тавром повстання.

Ксейден киває на знак згоди, ніби теж дійшов такого висновку.

— Що б ти не зібралася їм розповісти, вони бачитимуть тебе наскрізь і врешті-решт стратять, Вайолет, — заперечує Бреннан. — За даними нашої розвідки, пані генерал Сорренґейл уже в курсі, що ти зникла.

Її не було на помості, коли видавали накази щодо Військових ігор. Цього року іграми командував її помічник, полковник Аетос.

Вона не знала.

— Наша мати не дозволить їм мене вбити.

— Та ти шо, — тихо говорить Бреннан. Він нахиляється до мене, настільки схожий на батька, що я кліпаю, аби роздивитися. — А тепер спробуй це повторити, але переконливіше. Ти хоч сама в це віриш? Лояльність пані генерала така незаперечна, що вона з таким же успіхом могла б набити собі на чолі: «Так. Веніни існують. А тепер хутко до класу».

— Це не означає, що вона мене вб'є. Я можу переконати її повірити в нашу історію. Вона *захоче* повірити, якщо це я розповім їй.

— Не думаєш, що вона тебе вб'є? А це не вона запхала тебе у Квадрант вершників?!

Окей. Тут у нього сильніший аргумент.

— Вона. І знаєш що? Я стала вершницею. Пані генерал Сорренґейл може бути така і сяка, але вона не дозволить полковнику Аетосу чи навіть Маркгему вбити мене без доказів провини. Ти не бачив її, Бреннане, коли ти не повернувся. Вона була... спустошена.

— Зате я знаю, які жахливі речі вона робила від мого імені. — Його долоні стискаються в кулаки.

— Її там не було, — каже один із не знайомих мені хлопців.

Він підносить руки, коли решта повертається й сердито дивиться на нього. Цей чоловік нижчий за інших, на його плечі видніється нашивка третього рою чоти «Полум'я», він має світло-русяве волосся і рожеве кругле обличчя, яке нагадує мені херувимів, що їх зазвичай вирізьблюють біля ніг Амарі.

— Серйозно, Кіаране? — Брюнетка з другого курсу підносить руку до чола, одним рухом закриваючи від сонця свою світлу шкіру та демонструючи нашивку першого рою чоти «Полум'я» на плечі. Тоді підводить проколоту брову й каже: — Тепер ти захищаєш генералку Сорренґейл?

— Ні, Ее, я не захищаю. Але її там не було, коли видавали накази... — Тут незнайомець замовкає і зсуває брови, ніби наголошуючи на своїх подальших словах. — А за Військові ігри цього року відповідав Аетос, — додає він.

Кіаран і Ея. Я дивлюся на худорлявого хлопця, який темно-коричневою рукою поправляє окуляри на гострому носі. Він стоїть поруч зі здоровенною постаттю Ґарріка.

— Вибач, будь ласка: як тебе звати? — Здається неправильним не дізнатись їхні імена.

— Мейсен, — відповідає він швидко, посміхаючись. — І якщо від цього тобі стане легше, — він кидає погляд на Бреннана, — я теж не думаю, що твоя мама мала стосунок до цьогорічних Військових ігор. Аетос досить голосно розповідав про те, що його тато все планує.

Сраний Дейн.

— Дякую. — Я повертаюся до Бреннана. — Б'юся об заклад на своє життя: наша мати не знала, що на нас чекає.

— А наші життя ти теж готова закласти? — питає Ея, явно не переконана моїми словами. Вона дивиться на Імоджен, шукаючи підтримки, але не знаходить.

— Я підтримую пропозицію вертатись, — каже Ґаррік. — Маємо ризикнути. Вони вб'ють інших, якщо ми не повернемося. До того ж ми не можемо перекрити потік зброї з Басґіату. Хто згоден?

Одне за одним піднімають руки всі, крім Ксейдена та Бреннана.

Ксейден кривить щелепу і супиться. Між бровами з'являються дві маленькі зморшки. Я знаю цей вираз обличчя. Він щось думає, щось планує.

— Щойно Аетос доторкнеться до неї, ми втратимо Аретію, а ви — свої життя, — каже йому Бреннан.

— Я навчу її закриватися, — відповідає Ксейден, вказуючи на мене. — Вона вже має найсильніші щити на своєму курсі. Це навички, щоб блокувати Терна. Їй лише потрібно навчитися постійно бути напоготові.

Я не сперечаюся. Він має прямий зв'язок з моїм розумом, що робить його найлогічнішим тренажером для такої практики.

— А поки вона не навчиться? Як ти убезпечиш її від нього, якщо тебе самого там навіть не буде? — Бреннан ставить одразу складну задачу.

— Я битиму в його найслабше місце — у його пихатість. — Рот Ксейдена розтягується в безжальній посмішці. — Якщо всі впевнені у своєму виборі, то вилітаємо, щойно Андарна прокинеться.

— Ми впевнені, — відповідає Ґаррік за всіх, а я намагаюся проковтнути клубок, який утворився в горлі.

Це правильне рішення. І воно може призвести до смерті.

Мою увагу привертає раптовий шурхіт позаду. Я обертаюся й бачу, що Андарна піднімається. Її золоті очі повільно блимають, а погляд спрямований на мене, коли вона незграбно спирається на свої щойно відрослі кігті. Полегшення й радість — ось що змушує мене усміхнутися, коли вона силується підвестися.

О… боги. Вона нагадує мені новонароджене лошатко. Її крила та ноги здаються непропорційними щодо тіла. Намагаючись утриматись у вертикальному положенні, вона хитає все довкола. Немає шансів, щоб Андарна могла долетіти до Падолу. Я навіть не впевнена, чи вона може дійти до краю поля.

— Гей, — кажу, усміхаючись їй.

— *Я більше не можу зупинятися час.* — Вона уважно слідкує за мною своїми золотими очима, ніби оцінює, і це нагадує мені Презентацію.

— Я знаю. — Киваю й розглядаю мідні смуги в її очицях. Вони завжди там були?

— *Ти не розчарована?*

— Ти жива. Ти врятувала життя усім нам. Як я можу бути розчарована? — Мої груди стискаються, коли я вдивляюся в її незмигні очі, ретельно добираючи наступні слова. — Ми завжди знали, що цей дар лишатиметься, доки ти була ще дитиною, а ти, дорога моя, вже не маленька. — Чую, як у її грудях розходиться рик і підводжу очі догори. — Усе… гаразд? — Що я в біса такого сказала?

— *Підлітки,* — бурчить Терн.

— *Усе добре,* — різко відказує Андарна, примруживши і направивши погляд на Терна. — *Ми летимо зараз.* — Вона розпрямляє крила, але лише одне з них розгинається повністю, драконица спотикається і, втративши рівновагу, подається різко вперед.

Тіні Ксейдена миттю вириваються з-за дерев і підхоплюють її під груди, не даючи впасти мордою додолу.

Таке-от лайно.

— Е-е… я думаю, нам доведеться внести деякі модифікації в цю збрую, — зауважує Бодхі, поки Андарна намагається втримати рівновагу. — Це займе кілька годин.

— *Ти можеш віднести її назад у Паділ?* — питаю Терна. — *Вона як би… величезна.*

— *Я вбивав вершників і за меншу образу.*

— *Як драматично.*

— *Я сама можу літати,* — стверджує Андарна, відновлюючи рівновагу за допомогою тіней Ксейдена.

— *Просто питаю про всяк випадок,* — говорю я, але вона дивиться на мене недовірливо.

— Швидко робіть збрую, — каже Ксейден. — У мене є план, але ми маємо повернутися через сорок вісім годин, щоб усе спрацювало. А один день ми витратимо лише на політ.

— Що буде через сорок вісім годин? — запитую.

— Вручення дипломів.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Немає більш приємного, більш зворушливого, такого... неурочистого моменту, як випускний у Квадранті вершників. Це єдине, за що я заздрю Квадранту піхоти. Його курсанти добре знають, як влаштувати достойну церемонію...

«Посібник для Квадранта вершників»
майора Афендри (неавторизоване видання)

Летовище в Басґіаті наразі оповите темрявою і здається безлюдним, коли ми наближаємося до нього вздовж гірського ландшафту. Ми поспішаємо, адже лишається не більше ніж година до сходу сонця. Ватага робить усе можливе, щоб залишитися непоміченою.

— *Це ще не означає, що нас не помітять під час приземлення,* — нагадує Терн, впевнено змахуючи крилами, попри вісімнадцять годин безперервного польоту прямо з Аретії. Вікно, яке маємо, щоб доставити Андарну в Паділ непоміченою, скоро зачиниться, і якщо ми не встигнемо, то в небезпеці опиниться кожне дитинча.

— *Досі не розумію, чому Емпіреї взагалі вирішили дозволити драконам пов'язувати людей як своїх вершників, знаючи, що їм, імовірно, доведеться захищати власних дитинчат не лише від льотчиків грифонів, але й від самих людей, яким вони повинні довіряти.*

— *Це такий крихкий баланс,* — відповідає Терн, повертаючи ліворуч, щоб іти врівень із горами. — *Перші Шість вершників, коли наблизилися до лігвищ понад шістсот років тому, понад усе прагнули врятувати свій народ. Ці дракони створили перші Емпіреї і пов'язали людей лише для того, щоб захистити свої гніздові колонії від венінів, які становили більшу загрозу.*

У драконів немає протиставлених великих пальців, щоб ми могли зводити сфери чи плести руни. І жоден із двох видів ніколи не був цілком щирим з іншим. Річ у тому, що кожен використовував іншого для власних цілей, от і все.

— Мені ніколи не спадало на думку приховувати щось від тебе.

Терн робить той дивний рух, коли здається, що його шия не має кісток: обертає головою, щоб зиркнути на мене ледь примруженими очима, а потім знову зосереджується на місцевості.

— Я нічого не можу зробити, щоб виправити останні дев'ять місяців, окрім як відповісти на твої важливі запитання зараз.

— Я знаю, — тихо кажу я.

Хотілося б, щоб цими словами можна було заглушити їдкий присмак зради, якого мені ніяк не вдається позбутися. Мені доведеться це просто прийняти і відпустити. Я розумію. Терн був пов'язаний шлюбним зв'язком зі Сґейл, тож у нього принаймні була причина приховувати від мене свої дії. Я також не можу звинувачувати Андарну за те, що вона була дитиною і наслідувала його приклад. Але Ксейден — це зовсім інша річ.

— Ми наближаємося. Приготуйтесь.

— Гадаю, нам слід було попрацювати над прийомом зіскакування під час руху, — жартую я, міцно тримаючись за навершя, коли моя вага різко переноситься набік, а тіло повторює маневри Терна. Думаю, я ще довго відчуватиму наслідки перебування у сідлі протягом стількох годин, але я б ні на що не проміняла приємне відчуття літнього вітру на своєму обличчі.

— Якщо зіскочиш зараз, то від зіткнення з поверхнею твої кінцівки повідлітають одна за одною, — не погоджується він.

— Ти цього не знаєш, — заперечує Андарна. Здається, це її новий стиль спілкування за замовчуванням — казати Терну, що він помиляється.

Із грудей Терна виривається гарчання. Його вібрації передаються через сідло піді мною та збрую, яка тримає Андарну на його грудях.

— Я б подивилася, — кажу їй, стримуючи посмішку. *— Він може втомитися і скинути тебе.*

— Він надто пихатий для цього.

— Каже драконіця, яку треба двадцять хвилин умовляли надіти свою упряжу, — відповідає Терн.

— Так, діти, тихо. Не сваріться. — Коли Терн пірнає вниз, ковзаючи вздовж краю гори, ремені впиваються в мої стегна, я напружую м'язи і знову бачу під собою летовище Басґіату.

— *Досі пусто, нема нікого,* — зауважує Терн.

— *Знаєш, зіскакування — це все-таки маневр для другого курсу.* — І не обов'язково той, який я хотіла б опанувати. Щоправда, вимоги не залежать від моїх бажань.

— *У якому ти не братимеш участі,* — бурчить Терн.

— *Може, тоді її візьму я, якщо ти відмовляєшся,* — втручається Андарна. Останнє слово закінчується позіханням на повну драконячу пащу.

— *А може, тобі попрацювати над власними навичками посадки, перш ніж почати відправляти наших вершників у рейс до Малека?*

Цей рік буде довгим.

Здається, ніби всередині мого живота все сплющується, коли Терн стрімко падає в простір каньйону, який ми називаємо летовищем.

— *Я закину Андарну в Паділ, а потім повернуся і кружлятиму десь неподалік.*

— *Тобі треба відпочити.*

— *Буде не до відпочинку, якщо вас вісьмох вирішать стратити на помості.* — Тривожність у його тоні передається мені, я майже відчуваю як вона стала посеред горла. — *Покличеш мене за найменшої підозри, що щось може піти не так.*

— *Так і буде,* — запевняю я його. — *Зроби мені послугу: скажи Сґейл, що я хочу поговорити із Ксейденом, перш ніж ми зайдемо всередину.*

— *Тримайся.*

Земля стрімко наближається нам назустріч, і я тягнуся до ремінця на стегнах, затискаючи пряжку між пальців. Терн вимахує крилами, щоб попередити наше падіння. За інерцією мене штовхає вперед, коли він торкається землі, а тоді відкидає назад у сідло. Я відчіпляю паски.

— *Забирай її звідси,* — кажу, поки вилажу через його плече, ігноруючи біль у м'язах.

— *Не ризикуй без потреби,* — каже Терн, коли я ковзаю вниз по його передній нозі, яку він тримає під гострим кутом через положення Андарни. Я з останніх сил намагаюся втримати рівновагу, коли ступнями гучно приземляюсь на поверхню летовища.

— *Я тебе теж люблю,* — шепочу у відповідь і обертаюся на секунду, щоб встигнути поплескати його і Андарну по нозі, перш ніж побігти вперед, щоб звільнити їм шлях.

— *Командир наближається.* — Терн вмить повертає голову праворуч, де з брутальною ефектністю приземляється Сґейл. Її вершник також спішується.

Він буде моїм командиром ще декілька годин. Якщо нам пощастить вижити.

Ксейден оминає Терна, залишаючи тому достатньо місця для зльоту, і прямує до мене.

Наступною злітає Сґейл, а за нею решта зграї. Здається, зараз ми самі.

Я піднімаю окуляри на маківку й розстібаю куртку. Липень у Басґіаті задушливий, навіть о такій ранній порі.

— Ти справді попросила Терна сказати Сґейл, що хочеш зі мною поговорити? — запитує Ксейден, у той час коли я спостерігаю, як перші промені сонця забарвлюють верховини у фіолетові кольори.

— Справді. — Я проводжу руками вздовж бічних піхов, щоб переконатися, що мої кинджали не висунулись під час польоту. Ми виходимо з летовища трохи попереду інших і направляємося до сходів, які оминають Рукавичку й ведуть до квадранта.

— Ти ж пам'ятаєш, що можеш?.. — Він постукує себе по голові і, крокуючи задом уперед, злегка обганяє мене, щоб я бачила його жест.

Я стискаю кулаки, щоб втриматися від бажання змахнути це темне скуйовджене вітром пасмо з його чола. Ще кілька днів тому я торкалася б його без роздумів і застережень. Бляха, я б зараз втопила пальці в його волоссі й притягла його до себе для поцілунку.

Але це було тоді. А тепер усе інакше.

— Такий спосіб спілкування дещо… — Боги, чому це так важко? Таке відчуття, наче усі зусилля, яких я доклала за рік заради того, щоб мати Ксейдена, були марними, і ми знову повернулися на стартову лінію смуги перешкод, яку я навіть не впевнена, чи хтось із нас хотів би подолати. Я знизую плечима. — Надто… особистий.

— А хіба ми не достатньо близькі одне одному? — Він підводить брови. — Бо я пригадую не один випадок, коли ти обвивалася навколо…

— Припини. — Я випереджаю його і затуляю йому рота долонею. Ігнорувати вибухову хімію, що діється між нами, досить важко, особливо якщо він нагадує мені, *що* ми відчуваємо, коли перебуваємо разом. Фізично наші стосунки — чи що там між нами таке — просто ідеальні. Навіть краще. Пекельно гарячі, вони є чимось більшим, ніж просте звикання одне до одного. Усе моє тіло нагрівається, коли він цілує чутливу шкіру моєї долоні, і я опускаю руку. — Ми прямуємо туди, де нам світить щонайменше суд, якщо не ешафот, а ти собі жартуєш.

— Повір, я не жартую. — Він виходить уперед, коли ми дістаємося сходів, і спускається першим, озираючись на мене через плече. — Я здивований, що ти від мене не морозишся, це так. Але точно не жартую.

— Я зла за те, що ти приховував від мене правдиву інформацію. Ігнор таких проблем не розв'язує.

— Це точно. Про що ти хотіла поговорити тоді?

— У мене є запитання. Я думаю про це ще з Аретії.

— І тільки зараз мені кажеш? — Він, уже спустившись, обдаровує мене недовірливим поглядом знизу. — Комунікація — не твій сильний бік, не? Не переживай: ми і над цим попрацюємо, коли вчитимемося виставляти захист.

— Відчуваю іронію у твоїх словах. — Ми вже направляємося до квадранта. Сонце сходить справа від нас, і його промені відбиваються від двох мечів, припасованих до Ксейденової спини. — Отже, запитання таке: чи є у русі хтось із писарів, тобто хтось, кого можна вважати другом?

— Немає. — Перед нами вимальовуються обриси цитаделі, її вежі видніються із-за краю хребта, під яким проходить тунель. — Я розумію, що ти виросла, довіряючи багатьом з них...

— Більше нічого не кажи. — Я хитаю головою. — Поки я не навчуся захищатися від Дейна.

— Чесно кажучи, я думав про те, щоб відмовитися від попереднього плану й просто скинути його з Парапету. — Він це серйозно, і я його не виню. Ксейден ніколи не довіряв Дейнові, а після того, що сталося під час Військових ігор, я відсотків на дев'яносто дев'ять впевнена, що також не маю йому довіряти. Один відсоток — це той, який постійно муляє мені, нагадуючи, що Дейн був моїм найкращим другом. Така підстава. Один відсоток, який змушує мене сумніватися, чи було Дейнові відомо, що чекало на нас в Атебайні.

— Воно допомогло б, але я не впевнена, що це позитивно вплине на довіру, якої ми прагнемо.

— А ти *мені* довіряєш?

— Хочеш отримати нескладну відповідь?

— З огляду на наш обмежений час наодинці, то якось так. — Він зупиняється біля високих дверей, що ведуть у тунель.

— Своє життя. Зрештою, це також і твоє життя. — Усе інше залежить від того, наскільки Ксейден відвертий зі мною, але зараз, мабуть, не час для розмов про статус наших стосунків.

Присягаюся, в його очах спалахує розчарування. Ксейден киває, а тоді озирається на решту наших, які швидко наздоганяють нас.

— Я подбаю про те, щоб Аетос тримав руки при собі, але тобі, можливо, доведеться підіграти.

— Дай мені одну спробу впоратися з ним самостійно. А тоді можеш робити все, що, на твою думку, спрацює.

Наша розмова переривається через дзвони Басґіату, що сповіщають про час. У нас є ще п'ятнадцять хвилин до початку випускного шикування.

— Усім зрозуміло, що має статися? — Ксейден розправляє плечі, коли до нас долучаються інші. Вираз його обличчя змінюється. На ньому з'являється його коронна маска беземоційності. Зараз це не той чоловік, який вимолював у мене пробачення за свої таємниці, і вже точно не той, хто клявся повернути мою довіру. Ні, цей Ксейден — командир крила, який убив усіх нападників у моїй спальні, навіть не спітнівши, а потім спокійно пішов спати.

— Ми готові, — каже Ґаррік, розминаючи шию, наче йому потрібно розігрітися перед боєм.

— Готовий, — киває Мейсен, поправляючи окуляри на носі.

Вони по черзі висловлюють свою готовність.

— Уперед. — Я підводжу підборіддя.

Ксейден пильно дивиться на мене, потім киває.

Коли ми входимо в тунель, я знову відчуваю, що мій живіт болісно скручує. Над нами мерехтять магічні вогні. Двері на іншому кінці проходу вже відчинені. Я не відмахуюся, коли Ксейден чіпляється до мене, поки ми йдемо. Є всі шанси, що нас заарештують, щойно ми переступимо поріг квадранта, або ще гірше — нас уб'ють. Залежить від того, що їм відомо.

Сила вирує всередині мене, я поки не відчуваю гострої необхідності її застосувати, але у разі потреби вона готова вирватися назовні. Однак, коли ми виходимо на посипаний гравієм плац, там порожньо. У нас є кілька хвилин, перш ніж цей простір заповнять вершники та викладачі.

Перші вершники, яких ми зустрічаємо дорогою до гуртожитку, прямують до входу на плац. Усі мають нашивки Другого крила на формах і самозакохані пихаті міни на обличчях.

— Ой, дивіться, хто нарешті вернувся! Зуб даю, ви думали, що заслеїте ігри як два пальці об асфальт, шо нє, Четверте крило? — либиться вершник з волоссям, пофарбованим у лісовий зелений. — Тільки цього разу щось пішло не так! Друге крило взяло все, поки ви десь пропадали!

Ксейден навіть не дивиться на них, поки ми йдемо далі.

Ґаррік тільки показує їм середній палець.

— По ходу, ніхто не знає, що сталося насправді, — шепоче Імоджен.

— Тоді ми частково вже реалізували наш план, — відповідає Ея. Пірсинг у її брові виблискує в променях сонця.

— Ясно, бляха, що ніхто не знає, — бурчить Ксейден. Він дивиться на верхівку навчального корпусу, і я, слідуючи його прикладу, звертаю очі у тому ж напрямку. Помічаю вогонь, що палає в ямі найдальшої вежі, — і моє серце стискається. Безсумнівно, він призначений для того, щоб віддати данину Малекові — речі курсантів, які не вижили у Військових іграх. — Ми не ті, через кого вони будуть готові спалитися.

Ми обмінюємося поглядами при вході в гуртожиток і мовчки розходимося згідно з планом кожен у своєму напрямку. Ксейден іде за мною коридором у блоці, який я називала домом останні дев'ять місяців. Однак мене цікавить не моя кімната.

Озираюся обабіч, щоб переконатися, що нас ніхто не бачить. Ксейден відчиняє двері до кімнати Ліама й показує мені проходити. Я прослизаю під його рукою, вмикаючи магічне світло над головою.

Коли Ксейден зачиняє за нами двері, на мої груди навалюється важезний тягар. Ще не так давно Ліам спав у цьому ліжку. Він вчився за цим столом. Тут він працював над своїми фігурками, які, не вирізьблені до кінця, лишилися тут, на тумбочці.

— Ну ж бо, швидше, — нагадує мені Ксейден.

— Окей, — відповідаю я, підходячи до столу.

На ньому немає нічого, крім книжок і кількох ручок. Я перевіряю Ліамів гардероб, комод, шафку біля ліжка. Нічого.

— Вайолет, — стишено попереджає мене Ксейден, який чатує біля дверей.

— Я знаю, — кажу не обертаючись.

Щойно Терн і Сґейл сіли в Падолі, кожен дракон дізнався, що ми повернулися, а це означає: кожному командирові в квадранті теж відомо, що ми тут.

Я піднімаю край важкого матраца й зітхаю з полегшенням. Хапаю перев'язаний стос листів і швидко поправляю постіль.

— Є. — Ні, я не буду плакати. Не тоді, коли я маю сховати їх у себе.

Але що буде, якщо вони прийдуть спалити й мої речі?

— Ходімо. — Ксейден відчиняє двері, і я виходжу в коридор у той самий момент, як Ріаннон — моя найближча подруга в квадранті — виходить зі своєї кімнати разом із Рідоком, ще одним із наших одногрупників.

От лайно.

— Ві! — Рі роззявляє рота, тоді кидається до мене, хапає й обіймає. — Ви тут! — Вона міцно притуляє мене до себе, і я на мить навіть розслабляюся в її обіймах. Таке відчуття, ніби минула ціла вічність, а не якихось шість днів, відколи ми бачилися.

— Я тут, — запевняю її, однією рукою тримаючи листи, а другою обіймаючи подругу.

Вона стискає мої плечі, потім відштовхує назад і розглядає своїми карими очима моє обличчя так, що я вже починаю почуватися повним лайном через ту брехню, яку мені доведеться сказати.

— З того, що всі говорили, я думала, ти загинула. — Вона підводить погляд і дивиться через моє плече. — Думала, що ви обоє загинули.

— Були ще чутки, ніби ви могли заблукати, — додає Рідок. — Але, зважаючи на те, з ким ти була весь цей час, ми всі, однак, більше здатні були повірити в теорію про смерть. Я радий, що ми помилялися.

— Обіцяю, що поясню все пізніше. А зараз мені потрібна від тебе послуга, — шепочу я, намагаючись позбутися клубка в горлі.

— Вайолет, — каже Ксейден низьким тоном.

— Ми можемо їй довіряти, — говорю я, озираючись на нього. — Рідокові теж.

Ксейден має незадоволений вигляд. Здається, ми таки справді вдома.

— Що робити? — запитує Рі, заклопотано насупивши брови.

Ступаю крок назад і віддаю їй у руки листи. Родина Рі теж не завжди дотримується звичаю все спалювати. Вона зрозуміє.

— Мені потрібно, щоб ти зберегла їх для мене. Сховай їх. Не дай їх нікому... спалити. — Мій голос ламається.

Коли Ріаннон дивитися на листи, широко розплющивши очі, усмішка сходить з її лиця, а плечі згорблюються.

— Це що… — починає Рідок, зазираючи через її плече, але не закінчує запитання. — Чорт.

— Ні, — шепоче Ріаннон, але я знаю, що вона не відмовить мені в послузі. — Ні, тільки не Ліам. — Її погляд повільно піднімається, щоб зустрітися з моїм.

Відчуваю печіння в очах, але встигаю кивнути і, прочистивши горло, кажу:

— Пообіцяй, що не віддаси їм, коли вони прийдуть по його речі, якщо я не... — Я не можу закінчити.

Ріаннон киває.

— Ти ж не поранена, ні? — Вона знову оглядає мене, зупиняючи погляд на шві на моїй льотній куртці: там була дірка, яку зрештою заштопали в Аретії, від кинджала венінки.

Я хитаю головою. Я не брешу. Не зовсім брешу. Мій організм зараз абсолютно здоровий.

— Треба йти, — каже Ксейден.

— Побачимося на випускному, народ. — Я всміхаюся їм, але стаю на крок ближче до Ксейдена. Що більша відстань від мене до моїх друзів, то безпечніше для них буде в найближчому майбутньому.

— Як у тебе це виходить? — шепочу я до Ксейдена, коли ми повертаємо за ріг у переповнений першокурсниками головний коридор.

— Що саме? — Його руки вільно лежать по швах, поки він без упину роздивляється людей навколо.

Він кладе руку на мою талію, наче хвилюється, що ми можемо розділитися в цій юрбі. Ми в самому центрі хаосу, де, проте, на кожного надто зайнятого собою, щоб нас помітити, знайдеться бодай один, хто, побачивши нас, протирає очі. Кожен таврований, якого ми зустрічаємо, непомітно киває Ксейденові, у такий спосіб показуючи, що він вже проінформований.

— Брехати людям, які тобі небайдужі.

Наші погляди перетинаються.

Минаючи один з бюстів Перших Шести, ми слідуємо за натовпом повз широкі гвинтові сходи, що з'єднують гуртожитки.

Ксейден напружує щелепу.

— Ві...

Я піднімаю руку й обриваю його:

— Це не образа. Мені просто треба знати, як це робити.

Ми відриваємось від юрби курсантів, які виходять у двір, і Ксейден рішуче направляється в бік ротонди. Він відчиняє двері й пропускає мене вперед. Я відсахуюся від його руки, яка щойно торкнулася мого попереку.

Зігнал усміхається нам сьогодні, бо кімната лишається порожньою лише на секунду, якої Ксейденові вистачає, щоб затягнути мене за першу колону, до якої ми підійшли. Червоний дракон ховає нас від будь-кого, хто міг би пройти через цей простір, яким з'єднані всі крила квадранта.

Аякже, голоси й кроки заповнюють склепінчасту кімнату вже наступної миті, проте ніхто не бачить нас за масивною колоною. Саме тому це місце нашої зустрічі. Я визираю з-поза Ксейдена і помічаю порожнечу за колонами, що нас оточують. Одне з двох: або всі зараз перебувають по той бік ротонди, або ми прийшли перші.

— Щоб ти знала, я не брешу людям, які мені небайдужі, — стишено каже Ксейден, дивлячись на мене. Сила його погляду змушує мене притиснутись спиною до мармурової колони. Він нахиляється, заповнюючи весь мій простір. Зараз я бачу лише його. — І вже точно *ніколи* не брехав тобі. Однак тобі доведеться опанувати мистецтво говорити вибіркову правду, бо інакше ми всі помремо. Знаю, ти довіряєш Ріаннон і Рідоку, але тобі

не варто бути повністю відвертою з ними. Як заради них, так і заради нас. Знання поставить їх під загрозу. Ти повинна вміти ділити правду на частини. Якщо не можеш брехати друзям, то краще тримати відповідну дистанцію. Ясно?

— Ясно. — І хоч це так, я однаково вся напружена. Я все це розумію, але відвертість Ксейденових слів відчувається усіма моїми нутрощами.

— Я ніколи не хотів, щоб ти опинилася в цій ситуації. Ні з друзями, ні особливо з полковником Аетосом. Це була одна з багатьох причин, чому я ніколи тобі не розповідав.

— Як довго ти знав про Бреннана? — Можливо, зараз не вдалий час для таких запитань. Але раптом це *єдиний* час, який є?

— Я знав про Бреннана з моменту його *смерті*. — Він повільно видихає.

Мої губи розкриваються, і щось тяжке зрушується всередині мене цієї миті, зменшується тягар у грудях, який лишався ще з Рессони. Він це помічає.

— Що?

— Ти не ухилився від відповіді. — Так, мушу визнати, я дещо здивована.

— Я ж обіцяв відповісти на деякі твої питання. — Він нахиляється ще ближче до мене. — Але я не можу обіцяти, що тобі сподобається те, що ти почуєш.

— Я завжди віддаю перевагу правді. — Відповісти на *деякі* питання?

— Це ти зараз так кажеш. — Його губи витягуються в нерадісній усмішці.

— Ні, я *назавжди* залишуся при своїй думці. — Човгання підошов позаду нас нагадує, що ми тут не зовсім самі: курсанти доповідають про прибуття на шикування. Але мушу сказати це зараз: — Якщо за останні кілька тижнів ти хоч щось і зрозумів, то це, напевно, те, що я не тікаю від правди. Незалежно від того, наскільки вона важка або чого вона мені коштує.

— Ну, знаєш, мені вона взагалі-то коштувала *тебе*. — Ксейден заплющує очі, і я напружуюся всім тілом. — Чорт. Я не повинен був цього говорити. — Хитаючи головою, він знову дивиться в обидва. Від безнадії та страждання, які я в них розгледіла, мені стискається серце. — Знаю, йдеться саме про те, що я *не* казав. Розумію. Та коли життя всіх навколо залежить від того, як добре ти вмієш брехати, то зовсім непросто усвідомити, що правда — це те, що тебе врятує. — Він зітхає, і це помітно навіть по руху його плечей. — Якби я міг повернути час, я б зробив все інакше, повір. Але я не можу. І ось тому ми тут.

— І ось ми тут. — Навіть не впевнена, що знаю, де це *тут*. Переступаю з ноги на ногу. — Утім, якщо ти був щирим зі мною, коли обіцяв відтепер розповідати мені про все…

Я помічаю, як він здригається, і моє серце завмирає.

— Ти ж розповіси мені про все, коли я буду здатна захистити себе, правда? — Сказати це — все, що я можу зробити, щоб не вчепитися в нього зараз і не почати трусити. Ой важко. — Ти обіцяв мені у своїй спальні. — Ні, він *не* зробить цього зі мною. — «Усе, що ти хочеш знати, і все, чого не хочеш», — це були твої слова.

— Тобто все про *мене*.

Бля-а-а, він знову це робить зі мною. Знову.

Я хитаю головою.

— Це *не те*, що ти обіцяв.

Ксейден збирається наблизитися ще на крок, але я виклично виставляю підборіддя, мовляв, лише спробуй. Він розумний чоловік, тож лишається на місці.

— Слухай, — каже, поправляючи рукою свої кучері, — я відповім на будь-яке запитання про себе. Яке тільки захочеш. Боги, я хочу, аби ти знала мене досить добре, щоб довіряти, навіть коли я не можу розповісти всього зараз. — Він киває, наче цей текст був частиною першої обіцянки, хоча ми обоє чудово знаємо, що це не так. — Ти розумієш, що закохалася не у звичайного вершника? Ти закохалася у провідника революції, — каже так тихо, що його шепіт заледве доноситься до моїх вух. — Тому в певному сенсі у мене завжди будуть секрети.

— Ти що, приколюєшся з мене? — Випускаю пару на поверхню, сподіваючись, що гнів втамує цей нестямний біль від його слів.

Бреннан брехав шість років, лишивши мене оплакувати його смерть, поки сам насправді був живий і здоровий. Мій найдавніший друг поцупив мої спогади і, можливо, теж відправив мене на смерть. Мама взагалі все життя оточувала мене брехнею. Я навіть не уявляю, яка частина моєї освіти справжня, а що з неї суцільна вигадка. І тепер Ксейден думає, що я не збираюся вимагати від нього цілковитої щирості?

— Я не приколююся. — У його тоні нема й краплі вибачення. — Це не означає, що я не впущу тебе, як і обіцяв. Я розгорнута книга, коли йдеться про...

— Те, що *ти* хочеш. — Хитаю головою. — Таке зі мною *не* пройде. Точно не цього разу. Я не довірятиму тобі знову, поки ти всього не розкажеш. І крапка.

Він кліпає так, наче мені вдалося його приголомшити.

— Розповіси. Усю. Правду, — вимагаю я, як будь-яка розумна жінка, яка дивиться на чоловіка, котрий приховував від неї той факт, що її брат живий, не кажучи вже про цілу війну. — Я можу пробачити, що ти тримав

мене в незнанні, але до сьогоднішнього дня. Ти зробив це, щоб врятувати життя, можливо, навіть моє теж. Але відтепер має бути повна і цілковита щирість, або... — Боги, невже мені доведеться це сказати? Невже я справді збираюся поставити ультиматум довбаному Ксейдену, бляха, Ріорсону?

— Або що? — Він нахиляється, заглядаючи мені просто у вічі.

— Або я візьму себе в руки і розкохаю тебе, — випльовую я.

Здивування, яке на мить зблиснуло в його очах, уже за секунду переходить у посмішку на устах:

— Успіхів тобі в цьому! Я сам намагався впродовж добрих п'яти місяців. Розкажеш потім, як у тебе виходить.

Від нестачі слів я просто пирхаю. І в цей же час дзвонять на шикування.

— Пора, — каже. — Тримай щити піднятими. Блокуй усіх, як ми тренувалися дорогою сюди.

— Та я навіть від тебе не можу закритися.

— Ти потім побачиш, що мене блокувати важче, ніж інших. — Його усмішка настільки мене дратує, що я стискаю руки в кулаки, щоб не застосувати їх деінде.

— Гей, я не хочу переривати ваш моментик одкровення, — голосно шепоче Бодхі зліва від мене, — але це був останній дзвоник, а отже, попередження про початок усього цього кошмару.

Ксейден озирається на свого двоюрідного брата, і ми обоє йому киваємо. Він не ображатиме друзів запитаннями, чи кожен виконав своє завдання. Ми увісьмох виходимо в центр ротонди.

З подвір'я лунає оголошення посмертного списку.

— Я не помру сьогодні, — шепочу сама до себе.

— Дуже, бляха, сподіваюся, що ти не помиляєшся, — каже Ґаррік Ксейденові, коли ми підходимо до відчинених дверей. — Було б прикро провести тут три роки й вижити, щоб потім померти в день випуску.

— Я не помиляюся. — Ксейден виходить.

Ми слідуємо за ним, ступаючи у сонячне світло дня.

— Ґаррік Тевіс. Ксейден Ріорсон. — Голос капітана Фіцгіббонса, який зачитує список загиблих, лунає над шикуванням.

— Ой, як незручно! — вигукує Ксейден.

Усі до одного у дворі повертають голови в наш бік.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Оскільки дракони затято оберігають як своїх дитинчат, так і будь-яку інформацію щодо їхнього зростання, нам відомо лише чотири факти про сон-без-сновидінь. По-перше, це критичний час для їхнього швидкого росту та розвитку. По-друге, тривалість сну залежить від породи. По-третє, як випливає з назви, це сон без сновидінь, а по-четверте, дитинчата прокидаються голодними.

«Польовий довідник з різновидів драконів» полковника Каорі

Моє серце б'ється зі швидкістю, з якою колібрі тріпочуть крильцями. Ми проходимо через плац і до помосту. Ксейден іде на два кроки попереду нас. Він рухається впевнено і безстрашно — плечі розправлені, голова високо піднята, кроки рішучі. У його погляді, у кожній напруженій лінії його тіла — лють.

Під підошвами черевиків хрумтить гравій, приглушуючи зітхання курсантів ліворуч від мене. Я тримаюся рівно, уважно стежачи за тим, що відбувається на помості попереду. Може, я не маю такої впевненості, як Ксейден, але я принаймні можу її вдавати.

— Ви не... загинули. — Капітан Фіцгіббонс, приставлений до Квадранта вершників писар, широко розплющує очі під сивими бровами. Його обвітрене лице набуває блідого відтінку, точнісінько як його бежевий мундир. Він перебирає сувій зі списком загиблих, і той випадає йому з рук.

— Виходить, що ні, — відповідає Ксейден.

Це майже комічно, коли комендант Панчек, роззявивши рота, повертається в наш бік зі свого місця на помості. За кілька секунд підіймаються моя мати й полковник Аетос зі своїх місць, затуляючи йому вид.

Джесінія виходить наперед, щоб підібрати список полеглих для капітана Фіцгіббонса, під її кремовим капюшоном видніються широко розплющені карі очі.

«Я рада, що ти жива», — швидко показує мені жестовою мовою, перш ніж схопити згорток.

«Я теж», — жестикулюю у відповідь, проте мене починає нудити.

Чи знає вона, чого насправді вчать її у квадранті? Жоден із нас і гадки не мав, що насправді коїться усі ці роки, поки ми навчалися разом.

Щоки полковника Аетоса червоніють з кожним нашим кроком. Його очі бігають по нас вісьмох, безсумнівно, вивчаючи не присутніх тут, а шукаючи тих, кого серед нас немає.

Мати кидає на мене погляд, коротший за мить, і кутик її рота піднімається вгору. Перш ніж її обличчя знову стане маскою професійності, я розпізнаю в його виразі, аж страшно сказати… гордість. Але вона вже знову дистанціюється від мене, що бездоганно робила протягом останнього року. Коротший за мить. Цього часу мені вистачає, щоб усвідомити свою правоту. В очах матері немає ні злості, ні страху, хоч ошелешеною вона також не здається. Її вигляд демонструє хіба що полегшення.

Вона не була причетна до плану Аетоса. Я впевнена в цьому до мозку кісток.

— Нічого не розумію, — каже Фіцгіббонс двом писарям позаду себе, а потім звертається до Панчека: — Вони не мертві. Як їхні імена потрапили у звіт для списку загиблих?

— Чому про них повідомили у звіті про полеглих? — перепитує моя мати в полковника Аетоса, примруживши очі.

Між нас проноситься холодний вітерець, і хоча він дає миттєве полегшення від задушливої спеки, я знаю, про що це насправді свідчить: пані генерал Сорренґейл розлючена. Я дивлюся вгору, але бачу там лише прозору блакить. Принаймні мати не викликала бурю. Поки що.

— Вони були відсутні шість днів! — закипає Аетос, підвищуючи голос із кожним наступним словом. — Звичайно, ми повідомили про їхню смерть, але, очевидно, варто було подати на них за дезертирство та невиконання обов'язків.

— То ви писатимете на нас рапорт за дезертирство? — Ксейден виходить сходами на поміст, водночас Аетос відступає на крок. В очах полковника промайнув страх. — Ви ж самі відправили нас у бій. А тепер збираєтеся донести на нас за дезертирство? — Ксейдену не потрібно кричати, щоб його голос почули у строю.

— Про що він говорить? — запитує мама, проводячи поглядом від Ксейдена до Аетоса.

Почалося.

— Уявлення не маю, — рипить Аетос.

— Я дістав наказ узяти загін і виїхати за межі захисту до Атебайна, де повинен був сформувати штаб для Військових ігор Четвертого крила. І я це зробив. Ми зупинилися на привал біля найближчого озера за сферами, де на нас напали грифони. — Брехня зіслизає з його язика не менш плавко, ніж правда. Це водночас і вражає… і дратує, бо по ньому, хай йому чорт, взагалі не скажеш.

Мати кліпає очима, Аетос насуплює свої густі брови.

— Це було несподівано. Вони напали на Дея і Ф'юла зненацька. — Ксейден злегка повертається вбік, ніби виступає перед курсантами, а не доповідає командуванню. — Вони загинули одразу, ми навіть не встигли зреагувати.

Мені перехоплює подих, у грудях з'являється біль. Строєм проноситься ремствений шепіт, але я зосереджуюся на словах Ксейдена.

— Ми втратили Ліама Мейрі та Солейл Телері, — додає він, а тоді дивиться на мене через плече. — І ми ледь не втратили Сорренґейл.

Пані генерал обертається й на секунду зиркає на мене згори не як моя командирка, а із занепокоєнням і побоюванням в очах. Вона дивиться на мене так, ніби вона просто… мама.

Я киваю на підтвердження Ксейденових слів, а біль у грудях лише посилюється.

— Це неправда, — заявляє полковник Аетос надзвичайно впевненим тоном, і в мене йде обертом голова від думки, що ми можемо не впоратися з ним і зустріти свою смерть тут на місці, не маючи можливості переконати мою матір.

— *Я тут поруч, одразу за краєм гори,* — сповіщає мене Терн.

— Дихай, — пошепки підказує Ґаррік. — Інакше ти зараз знепритомнієш.

Я глибоко вдихаю й зосереджуюся, намагаючись вирівняти серцебиття.

— А навіщо мені брехати? — Ксейден нахиляє голову і з-під лоба дивиться на полковника Аетоса з непідробною зневагою. — Однак якщо ви не вірите мені, то пані генерал Сорренґейл може дізнатися правду від власної дочки.

Тепер мій вихід.

Повільно я піднімаюся масивними дерев'яними сходами до помосту і стаю ліворуч від Ксейдена. Піт стікає мені по шиї під ранковим сонцем, яке невблаганно припікає чорну льотну шкірянку.

— Курсантко Сорренґейл? — Мама складає руки на грудях і дивиться на мене з очікуванням.

Увага цілого квадранта важко сідає на мої плечі і змушує мене прокашлятися.

— Це правда.

— Брехня! — кричить Аетос. — Не може бути, щоб одразу два дракони були збиті грифонами. Це неможливо. Ми повинні розділити їх і допитати окремо.

Усередині мене все стискається.

— Я не думаю, що в цьому є потреба, — відповідає пані генерал, коли крижаний порив вітру роздмухує кінчики мого волосся. — І я б на вашому місці двічі подумала, перш ніж звинувачувати Сорренґейлів у брехні.

Полковник Аетос напружується.

— Розкажіть, що сталося, курсантко Сорренґейл. — Мама схиляє голову набік і обводить мене поглядом — так, як завжди дивилася на мене в дитинстві, щоб розгадати правду, коли ми з Бреннаном і Мірою змовлялися, аби приховати якусь шкоду.

— *Вибіркова правда,* — нагадує мені Ксейден. — *Не бреши.*

Він так каже, бляха, ніби це дуже просто.

— Ми полетіли в Атебайн за наказом. — Дивлюся їй прямо в очі. — Як і сказав Ріорсон, ми зупинилися біля озера приблизно за двадцять хвилин від сфер, щоб напоїти драконів, і тому спішилися. Я лише пам'ятаю, як з'явилися двоє грифонів зі своїми вершниками, але все сталося збіса швидко. Я навіть не встигла зорієнтуватися, що відбувається… — *Гнути свою лінію.* Проводжу рукою поверх кишені, намацуючи хребти різьбленої Андарни, над якою працював Ліам перед смертю. — І раптом дракон Солейл уже був мертвий, а Дей лежав із вивернутими назовні нутрощами. — Сльози самі наступають на очі, але я кліпаю, щоб не заплакати. Мама поважає тільки сильних. Якщо я продемонструю ознаки слабкості, вона не зважатиме на мої слова, бо це буде, з її погляду, звичайна істерика. — У нас не було жодних шансів поза сферами, пані генерале.

— Що було потім? — запитує мама абсолютно беземоційно.

— Я тримала голову Ліама, коли він помирав, — кажу, швидко опановуючи тремтіння підборіддя. — Ми вже нічого не могли вдіяти, щоб урятувати його, коли помер Дей. — Аби бути переконливою, мені потрібна мить,

щоб сховати свої спогади й емоції назад у коробочку, де вони повинні лежати. — Він ще був теплий, коли мене раптом ударили кинджалом з отруєним лезом.

В очах мами спалахують вогники, і вона відводить погляд.

— Але коли ми подалися шукати підмоги в Атебайні, — переводжу погляд на полковника Аетоса, — там уже нікого не було, ми тільки знайшли повідомлення, у якому було сказано, що Ріорсон має обрати одне з двох — тримати варту над сусіднім поселенням або якнайшвидше дістатися Елтуваля.

— Ось лист. — Ксейден витягає з кишені наказ із Військових ігор. — Не знаю, який стосунок має знищення поселення до Військових ігор, але ми вирішили не дізнаватися і покинути його. Курсантка Сорренґейл була при смерті, і я прийняв рішення зберегти те, що залишилося від мого загону. — Він передає зім'яті папери мамі. — Я вибрав урятувати вашу дочку.

Вона хапає накази й уся напружується.

— Нам знадобилося кілька днів, щоб знайти когось, хто міг би мене зцілити, хоча я не пам'ятаю, як мене лікували, — кажу їм. — А щойно мій стан покращився, ми повернулися сюди. Прибули десь пів години тому. Думаю, Еймсір може це підтвердити.

— А тіла? — запитує Аетос.

Чорт.

— Я... — Я не маю жодної довбаної гадки і знаю лише те, що казав Ксейден: вони поховали Ліама.

— Сорренґейл не знає, — відповідає Ксейден. — Вона весь час марила під дією отрути. Коли ми зрозуміли, що в Атебайні не знайдемо підмоги, половина нашої ватаги повернулася до озера, щоб спалити тіла вершників і драконів. Інша половина вирушила зі мною на пошуки допомоги. Якщо потрібні докази, ви знайдете їх приблизно за сотню метрів на схід від озера або погляньте на свіжі шрами у наших драконів.

— Цього достатньо. — Мама витримує паузу, безсумнівно, отримуючи в цей час підтвердження від свого дракона, потім повільно повертається до полковника Аетоса, який зі свого боку підсовується на декілька сантиметрів ближче до неї, через що раптом здається меншим. Поверхня помосту вкривається квітами інею. — Це ваш почерк. Ви лишили порожньою стратегічно надважливу заставу за межами сфер заради Військових ігор?

— Це було лише на кілька днів. — Йому вистачає клепки трохи відступити. — Ви ж самі казали, що цього року ігри я можу організувати на свій розсуд.

— Але цьому вашому сраному рішенню не вистачає здорового глузду, — заперечує вона. — Я почула все, що мала почути. Виправте список загиблих. Курсанти повертаються у стрій, і починаємо випускну церемонію, щоб нові лейтенанти могли отримати свої направлення. А вас, полковнику Аетосе, я хочу бачити в своєму кабінеті за тридцять хвилин.

Від відчуття полегшення я мало не підкошуюся в колінах. Вона мені вірить.

Батько Дейна стає струнко.

— Так, пані генерале, — каже він.

— То ти здобула ножове поранення після того, як тебе на першому курсі вже кинули в бій, — каже вона мені.

— Так точно.

— Можливо, ти схожа на мене більше, ніж я вважала. — Вона киває, а її губи на мить витягуються у вдоволену усмішку.

Не кажучи більше ні слова, пані генерал Сорренґейл проходить між мною й краєм помосту і сходить вниз, залишаючи нас із полковником Аетосом нагорі. Мороз миттєво розсіюється, і я чую, як вона крокує по гравію, віддаляючись. Полковник повертається обличчям до нас із Ксейденом.

Схожа на неї? Це остання людина, на яку я хотіла б бути схожою.

— Це не зійде тобі з рук, — шипить Аетос, але досить тихо.

— Що саме? — так же тихо запитує Ксейден.

— Ми *обоє* знаємо, що це були не *грифони*. — В Аетоса аж слина летить із рота.

— Що ж іще могло затримати нас і вбити двох драконів та їхніх вершників? — Я примружую очі, не відводячи від нього погляд, у який вкладаю всю свою лють. Це він убив Ліама та Солейл. *Пішов він!* — Але, звісно, якщо ви вважаєте, що існує ще якась загроза, ви обов'язково поділитеся цією інформацією з рештою квадранта, щоб ми могли належним чином навчитися їй протистояти.

— Ти таке розчарування, Вайолет. — Він зирить на мене.

— Годі, — наказує Ксейден. — Ви вже зіграли в цю гру з азартом — і програли. Ви не можете викрити те, що представили як правду… не розголошуючи інформацію назагал, чи не так? — Зловтішна посмішка прикрашає губи Ксейдена. — Проте я вважаю, що все це легко вирішити, якщо звернутися по допомогу до генерала Мельґрена. Напевно, він бачив результат нашої битви з грифонами.

Я отримую справжнє задоволення від того, як в'яне вираз обличчя полковника.

Одна з особливостей тавра повстання полягає в тому, що Мельґрен не може підтвердити жодних дій, у яких брали участь троє або більше таврованих, і Аетос, очевидно, це знає.

— Маю припущення, що ми вільні? — запитує Ксейден. — Не впевнений, чи ви помітили, але весь квадрант зараз дивиться на нас, і досить уважно. Тож якщо ви не хочете, щоб я й надалі їх розважав, переказуючи, що з нами сталося…

— Вільно. Ставайте. У. Стрій. — Він цідить кожне слово окремо крізь міцно зціплені зуби.

— Із задоволенням, сер. — Ксейден чекає, поки я спущуся сходами, а потім іде слідом.

— Вирішено, — каже він Ґарріку. — Усі в стрій.

Озираючись через плече, я бачу, як Фіцґіббонс розгублено хитає головою, коригуючи список загиблих, а потім іду між Імоджен і Ксейденом до свого рою.

— Ти не мусиш проводжати мене до строю, — шепочу я, ігноруючи погляди курсантів.

— Я обіцяв твоєму брату, що впораюся з іншим Аетосом.

— Я можу сама розібратися з Дейном. — Наприклад, різким копняком по яйцях, але це не конче буде потрібно, чи ні?

— Ми пробували твій спосіб торік. Тепер ми спробуємо мій.

Імоджен підводить брови, але нічого не каже.

— Вайолет! — Дейн виходить зі строю і прямує в наш бік, щойно ми підходимо до другого рою чоти «Полум'я». У рисах його обличчя відображається занепокоєння та полегшення водночас, від чого на моїх руках виступають сироти.

— *Ти не можеш його тут вбити,* — попереджає Ксейден.

— Ти жива! Ми чули, що... — Дейн тягнеться до мене, але я відсахуюся.

— Торкнешся мене, Дейне Аетосе, і, клянусь богами, я відрубаю твої срані руки і заодно спишу тебе з наступного туру випробувань у квадранті. — Мої слова збирають більше, ніж кілька охів серед курсантів, але мені байдуже, хто там мене чує.

— *Ух, як люто, Вайолють!* — Веселі нотки у тоні Ксейдена ніяк не відбиваються на його обличчі.

— Що? — Дейн стає як вкопаний, підводячи брови високо, ледь не до самої зачіски. — Ти серйозно, Ві?

— Абсолютно. — Тягнуся руками до піхов на стегнах.

— Краще повір їй на слово. Направду… — Ксейден говорить геть не тихо. — Якщо ти цього не зробиш, я сприйматиму це за особисту образу. Вона вже

зробила свій вибір, і це не ти. І ти ним ніколи не був. Я це знаю. Вона це знає. Весь квадрант у курсі.

О-о-о, вбийте мене просто зараз на місці. Мої щоки наливаються жаром. Спалитися в його льотній куртці перед Військовими іграми — це одне. Але оголошувати про наші стосунки на публіці — і то коли я не впевнена, що в нас є стосунки, — це вже геть інше.

Імоджен так посміхається, що мимоволі подумую, чи не штовхнути б її ліктем у бік.

Дейн озирається ліворуч і праворуч, відтак шаріється, аж колір щік добре контрастує з його світло-русявою борідкою.

— І що тепер? Погрожуватимеш убити мене, Ріорсоне? — не вгамується він. Огида на його обличчі робить Дейна настільки схожим на його батька, що в мене починає крутити живіт.

— Ні. — Ксейден хитає головою. — Навіщо мені погрожувати, коли Сорренґейл цілком здатна зробити це сама? Вона не хоче, щоб ти її торкався. Упевнений, що *всі* в квадранті її почули. І цього має бути задосить, щоб ти тримав лапи при собі. — Він нахиляється до Дейна й шепоче так тихо, що слова ледве долітають до моїх вух: — І щоразу, коли тобі кортітиме дотягнутися своїми руками до її обличчя, я хочу, щоб ти згадував лише одне слово.

— Яке ж це? — Дейн кипить.

— Атебайн, — каже Ксейден і прибирає попередню позу. Його погляд такий загрозливий, що мене саму проймає крижаний жах.

Дейн напружується і виструнчується, коли полковник Панчек нарешті звертається до строю.

— Нема чого відповісти? Цікаво. — Ксейден схиляє голову набік, розглядаючи обличчя Дейна. — Ставай у стрій, командире рою, поки я не втратив залишки ввічливості від імені Ліама та Солейл.

Дейн блідне, але принаймні йому вистачає гідності відвести погляд. Він повертається на своє місце на чолі нашого рою.

Погляд Ксейдена на мить зустрічається з моїм, перш ніж він іде до переднього краю Четвертого крила.

Я мала б знати, що наїзд на Дейнову гідність спровокує якесь видовище.

Стрій розсувається, звільняючи місце для нас із Імоджен. Ми стаємо, як і зазвичай, але від промовистих поглядів друзів на моїх щоках проступає рум'янець.

— Це було так… цікаво, — шепоче до мене Ріаннон.

Її очі опухли й почервоніли.

— Ух, це було гаряче, — коментує Надін, яка стоїть попереду, біля Соєра.

— Потрапляти в любовні трикутники може бути триндець як некомфортно, шо нє? — каже Імоджен.

Я зиркаю на неї через плече. Це їй за те, що вона погоджується з натяками — а точніше, припущеннями Ксейдена, — але Імоджен, не зобразивши жодної подоби вибачення, просто знизує плечима.

— Боги, як же я скучила за тобою, — Квінн штовхає Імоджен плечем. У її короткій зачісці з білявим волоссям ефектно контрастує блакитне пасмо. — Військові ігри — це повний відстій. Ви майже нічого не втратили.

На помості капітан Фіцґіббонс продовжує зачитувати імена зі списку загиблих — з того місця, на якому ми його перервали. З його чола стікає піт.

— Поки що сімнадцять, — шепоче Ріаннон.

Останнє випробування на Військових іграх завжди смертоносне, тому лише найсильніші вершники проходять його і потрапляють на випускне шикування. Але Ліам був найсильнішим на нашому курсі, і це його не врятувало.

— Солейл Телері. Ліам Мейрі, — голосно зачитує Фіцґіббонс.

Мені ледь вдається ковтати повітря, поки виголошують решту списку, я мовчу вже про те, як пече мені в очах. Я навіть не можу розібрати інших імен. Писар дочитує перелік до кінця, віддаючи душі полеглих Малеку.

Але ніхто з нас не плаче.

Комендант Панчек прочищає горло і не може втриматися, щоб не підсилювати голос, хоч у цьому насправді немає потреби: за останній рік навчання ряди курсантів добряче поріділи, тож усім і без того добре чути, що говорять з помосту.

— Похвалою для вершника може бути лише військова нагорода. Наша нагорода за добре виконану роботу — це дожити до наступного завдання, місця служби, звання. Згідно з нашими традиціями і службовими нормами, ті з вас, хто закінчив третій рік навчання, тепер будуть призначені лейтенантами Армії Наварри. Нехай вийде зі строю кожен, чиє ім'я я назву. Після отримання направлення у вас є час до ранку, щоб прибути на нове місце служби.

Лунають імена третьокурсників. Починаючи з Першого крила, чота за чотою. Нові лейтенанти виходять по свої направлення й одразу покидають двір.

— Це трохи приголомшливо, — шепоче Рідок з іншого боку, отримуючи у відповідь пильний погляд Дейна через плече, що стоїть на два ряди попереду.

А пішов він у сраку.

— Я просто скажу, що за одне лише виживання тут протягом трьох років належить пожиттєвий запас елю й вечірка, події якої наступного ранку буде важко згадати. — Рідок знизує плечима.

— Ми на якійсь іншій вечірці, здається, — зауважує Квінн. — Гляньте, вони що... пишуть накази просто на місці?

— Ну, якщо третьокурсник щойно вважався мертвим, то як йому видати наказ? — озивається Гітон із заднього ряду.

— Як думаєте, хто стане нашим новим командиром? — запитує пошепки Надін, що стоїть позаду мене.

— Аура Бейнгевен, — відповідає Ріаннон. — Вона відіграла важливу роль у перемозі Другого крила на Військових іграх, хоча Аетос теж непогано заступив Ріорсона.

З нашого загону викликають Гітона й Емері.

Я дивлюся на інших, згадуючи першокурсників, які починали з нами, але не закінчили. Першокурсників, які або лежать поховані біля підніжжя Басґіату під численними рядами каменів, або були забрані додому, щоб спочити навічно там. Другокурсників, які ніколи не побачать третьої зірки на своїх одностроях. Третьокурсників, таких як Солейл, які були впевнені, що закінчать коледж лише для того, щоб пасти в бою.

Може, і недаремно льотчиця грифона тоді назвала це місце фабрикою смерті.

— Ксейден Ріорсон, — викликає Панчек, і мій пульс частішає, коли Ксейден крокує вперед, щоб отримати своє направлення. Він виходить останнім із третьокурсників.

Через відчуття нудоти я ледве стою на ногах. Уранці його тут не буде. Він поїде звідси. Кажу собі, що спілкуватимуся з ним що кілька днів через зв'язок між Терном і Сґейл, але це не тамує моєї паніки, внаслідок чого прискорюється дихання. Його тут не буде. Не буде на маті, щоб переконатися, що я працюю, і заохочувати ставати сильнішою. Не буде на Бойових сповіщеннях, і на льотних заняттях теж.

Я мала б тішитися з цього додаткового вільного простору, який у мене буде, але я цьому не рада.

Панчек знову займає своє місце на подіумі, і стоїть, проводячи руками вздовж ліній на одностої, ніби розгладжує складки.

— Я знайду тебе перед від'їздом. — Голос Ксейдена пробиває мій щит і протискається крізь вир моїх думок, а тоді згасає, коли той виходить із двору, прямуючи у гуртожиток.

Принаймні ми встигнемо попрощатися. Або посваритися. Щось із того.

— Вітаю нових лейтенантів, — каже Панчек. — Решті з'явитися до центрального відділу, щоб здати форму й отримати нову. Так, ви можете залишити зароблені нашивки. Із цієї миті другокурсники стають третьокурсниками, а першокурсники — другокурсниками, з усіма привілеями, які з цього випливають. Про призначення нових командирів уже цього вечора дізнаєтеся із загальних оголошень. Вільно!

Подвір'ям гучно лунають радісні вигуки. Мене підхоплюють в обійми Рідок, потім Соєр, тоді Ріаннон і навіть Надін.

Ми це зробили. Тепер ми офіційно другокурсники.

З одинадцяти курсантів, які прийшли до нашого рою як до, так і після Обмолоту, залишилося лише п'ятеро нас.

Наразі.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Після трьох поспіль випадків смерті ув'язненого під час допиту командування вважає доцільним відсторонити майора Бертона Варріша від активного крила до наступного розпорядження.

Підполковник Дегренсі генералові Мельґрену, повідомлення із застави Самара

Вершники гуляють так само завзято, як і б'ються.

А б'ємося ми капець як завзято.

Коли ввечері сонце починає заходити, в актовій залі стоїть такий галас, якого я ніколи раніше тут не чула. Курсанти збираються навколо столів — або, у випадку Другого крила, на них, — заставлених наїдками і глеками із солодким вином, пінним елем і лавандовим лимонадом, якому теж явно не бракує градусу.

Порожнім лишився тільки стіл на помості. Зараз тут немає командирів ні крил, ні чот, ні навіть роїв. І, якщо не рахувати зірочок на наших раменах, що позначають роки навчання в Басґіаті, сьогодні ми всі рівні. Навіть новопомазані лейтенанти, які заходять, щоб попрощатися, не належать до нашого командування.

Я відчуваю в голові приємне гудіння, завдяки випитому лимонаду та двом срібним зірочкам на плечі.

— Чантара? — вихиляючись з-поза мене і високо підводячи брови на Рідока, який сидить поряд зі мною, запитує Ріаннон — З усіх привілеїв, які дає переведення на другий курс, тобі так кортить саме цього? Тим паче, що це лише чутки.

Селище, яке постачає провіант для Басґіату, завжди було відкритим для другокурсників із квадрантів цілителів, писарів і піхоти, але не для вершників. Для нас це місце стало недоступним майже на десять років після бійки, що призвела до пожежі в місцевому барі.

— Я просто кажу, що чув, ніби заборона на відвідування може нарешті бути скасована, а отже, це останній рік коли ми киснемо в цьому закритому колі знайомств і побачень, — заявляє Рідок, змахуючи рукою із кухлем у напрямку кожного присутнього у залі. — Тому можливість виходу у Чантару, хоч на кілька годин щотижня, є, безперечно, найбільш очікуваною.

Надін перехиляється через стіл, однією рукою притримуючи волосся, щоб воно не впало у дзбан — цього вечора вона змінила колір зачіски, пофарбувавшись у фіолетовий, — і цокається своєю склянкою з кухлем Рідока.

— Твоє здоров'я. Тут дійсно стає... — Вона морщить носа, коли дивиться повз Соєра на інші рої з нашого крила. — Надто сімейно. Ще трохи — і на третій рік це не назвеш інакше, як інцестом.

Ми всі сміємося. Нікому з нас не спадає на думку говорити про очевидне. Бо, як показує статистика, третина нашого курсу не доживе до наступного року. Але менше з тим. Цьогоріч ми — Залізний рій. Адже ми втратили найменше курсантів між Парапетом і Рукавичкою. І я вирішую мислити позитивно сьогодні й щоночі протягом наступних п'яти діб, упродовж яких нашим єдиним обов'язком буде готуватися до прибуття першого курсу.

Ріаннон вкладає одну зі своїх кіс між носом і верхньою губою й, насуплюючись, як Панчек, мавпує його тон:

— Ви ж знаєте, курсанте, що поїздки до Чантари призначені виключно для молитви у храмі?

— Гей, я ніколи не казав, що не зупинюся біля храму Зігнала, щоб віддати шану богові удачі, — поклавши руку на серце, каже Рідок.

— І зовсім не тому, що ти молишся, аби тобі пощастило в особистому житті, поки інші курсантки гуляють містом, — коментує Соєр, витираючи піну від елю зі своєї веснянкуватої верхньої губи.

— Ні, чекайте, я дещо інакше відповім, — виправляється Рідок. — Я з нетерпінням чекаю можливості поспілкуватися з усіма іншими квадрантами не тільки в Чантарі, а *будь-де* при нагоді у вільний час.

— Вільний час? Цікаво, хто нам дозволить мати вільний час? — жартую я. У нас, може, й буде кілька годин тут чи там, порівняно з першим курсом, але простіше нам точно не стане.

— Тепер ми нарешті матимемо *вихідні*, а я збираюся скористатися всіма можливими нагодами. — Рідок по-хуліганськи посміхається.

— Наче ти не будеш хапатися за кожну секунду, яку матимеш із таким собі лейтенантом Ріорсоном. — Ріаннон підморгує мені, спершись на лікті.

Мої зашарілі від алкоголю щоки розпалюються ще більше.

— Я не… — Їхнє хорове «бу-у-у» перериває мене на півслові.

— Слухай, ну хіба що сліпі не бачили, як ти вийшла в його льотній куртці перед Військовими іграми, — каже Надін. — А тим паче після ранкового перформансу Ксейдена… Я тебе прошу. — Вона закочує очі.

Ага. Того самого перформансу, який він влаштував, перед тим сказавши, що *завжди* матиме від мене секрети.

— Я-от з нетерпінням чекаю, коли зможу листуватися, — каже Ріаннон, явно поспішаючи мене врятувати, саме коли приходять Імоджен з Квінн і вмощуються за столом поруч із Надін. — Я вже так давно не мала щастя спілкуватися зі своєю родиною.

Ми непомітно обмінюємося усмішками. Жодна з нас не згадуватиме, як ми викралися з Монтсеррата, щоб побачити її родину, кілька місяців тому.

— І нарешті жодних нарядів по гуртожитку! — додає Соєр. — Я більше не шкребтиму тарілки після сніданку.

А я ніколи не штовхатиму бібліотечний візок разом із Ліамом.

— Тут я згодна, — говорить Надін, підсуваючи дзбани з алкоголем до Імоджен і Квінн.

Ще кілька місяців тому вона би навіть не зауважила присутності Імоджен — через її тавро повстання. Це дає мені надію, що нові лейтенанти, які мають точнісінько таке ж, не зіткнуться з дискримінацією на нових місцях служби, хоч я на власні очі бачила у Монтсерраті, яке там ставлення до таврованих — ніби це вони були офіцерами, які вчинили повстання, а не їхні батьки.

Знову ж таки, з огляду те, що я зараз знаю, кожен має рацію, коли не довіряє їм. Чи мені.

— Другий рік — найкращий, — каже Квінн, наливаючи ель в олов'яний кухоль. — Маєш усі привілеї, проте ще не всю відповідальність, як у третьокурсників.

— Але тусовки з курсантами з інших квадрантів — це, безперечно, найкращий бонус, — додає Імоджен, намагаючись відтворити усмішку, однак одразу тягнеться пальцями до розсіченої губи.

— Я, власне, про це й кажу! — Рідок підносить кулак у повітря.

— Ти розсікла губу, коли ви там…? — запитує Надін в Імоджен, але її голос стихає з тим, як западає мовчанка за столом.

Я опускаю очі на свій лимонад. Алкоголь не тамує почуття провини, яка важко лягає на мої плечі. Можливо, Ксейден правий, і, якщо я не можу брехати своїм друзям, мені варто триматися на відстані, щоб їх не вбили.

— Так, — каже Імоджен, дивлячись у мій бік, але я не підводжу очей.

— Досі не можу повірити, що ви, народ, брали участь у бою, — каже Рідок, і вся невимушеність за нашим столом остаточно зникає. — І то не у Військових іграх, хоч вони були направду страшні, коли Аетос замінив Ріорсона. Але ж ви мали справу зі справжніми грифонами.

Я дедалі міцніше стискаю склянку в руці. Як я можу сидіти тут і поводитися так, ніби я лишилася колишньою, коли події в Рессоні змінили все, у що я вірила?

— На що це було схоже? — тихо запитує Надін. — Якщо ви не проти цих запитань?

Бляха, та звісно, що я проти.

— Я завжди знав, що у грифонів гострі пазурі, але щоб убити дракона… — голос Соєра затихає.

Я згадую ті люті червоні вени навколо очей венінки, яка скочила на спину Терна, згадую погляд Ліама, коли він зрозумів, що Дей не встигне, і від спогадів мої пальці стискаються в кулаки, а під шкірою починає вирувати сила.

— *Звичайна природна цікавість,* — озивається до мене Терн. — *Особливо зважаючи, що твій досвід міг би підготувати їх до боїв, як їм здається.*

— *Хай займаються своїми справами,* — заперечує Андарна. Її голос ледь захриплий, наче вона вже майже спить. — *Їм усім ліпше не знати.*

— Народ, зараз, мабуть, не найкра... — починає Ріаннон.

— Це була повна срака, — перебиває Імоджен, перш ніж грюкнути склянкою об стіл. — Хочете, бляха, правду? Коли б не Ріорсон і Сорренґейл, ми всі були б уже мертві.

Мій погляд спиняється на ній.

З усього сказаного нею в мій бік це найбільше схоже на комплімент.

У її блідо-зелених очах, які дивляться на мене у відповідь, я читаю, що вона не шкодує про сказане. У погляді Імоджен я не бачу сарказму, лише повагу. Її рожеве волосся спадає на щоку, коли вона нахиляє до мене голову.

— Я б хотіла, щоб того, що сталося, ніколи не було. Але принаймні ті з нас, хто там був, тепер знають, з ким ми маємо справу.

Мені здавлює горло.

— За Ліама, — каже Імоджен, піднімаючи келих і кидаючи виклик неписаному правилу, згідно з яким ми не говоримо про загиблих курсантів після того, як їхнє ім'я прочитано зі списку.

— За Ліама. — Я піднімаю свій, і всі за столом роблять те саме, щоб випити на його честь. Цього недостатньо, але так має бути.

— Дозволиш, я дам тобі одну пораду для другого курсу? — каже Квінн після хвилини мовчання. — Не зближуйся ні з ким з першокурсників, особливо поки Обмолот не покаже, з ким із них тобі насправді варто познайомитися. — Вона криво посміхається. — Просто повір на слово.

Ну, це дещо тверезить.

Мерехтлива тінь нашого із Ксейденом зв'язку раптом щільнішає, обволікаючи мою свідомість, як другий щит, і я озираюся через плече, щоб побачити його в коридорі, де, тримаючи руки в кишенях і притулившись до стіни поруч із дверима, він розмовляє з Ґарріком. Однак його погляд прикутий до мене.

— *Розважаєшся*? — питає він, з прикрою легкістю продавлюючи мої щити.

Сироти, що повиступали на моїй шкірі, мене насторожують. Змішувати алкоголь із Ксейденом, безумовно, не найкраща ідея.

Чи таки найкраща?

— *Що б не відбувалося в цій прекрасній голівці, я тут власне для цього.* — Навіть з такої відстані я бачу, як його погляд нахабніє.

Стоп. Він у льотній шкірі, готовий їхати. Серце висаджується на дно, заразом трохи збиваючи рівень алкоголю в моїй крові.

Він киває на двері.

— Зараз повернуся, — кажу я і ставлю склянку, злегка хитаючись, встаючи із-за столу. Лимонаду мені вже вистачить.

— Сподіваюся, що ні, — каже Рідок. — Ти ж не зруйнуєш усі мої фантазії тепер?

Я закочую на нього очі, потім прямую через оповиту хаосом залу до Ксейдена.

— Вайолет. — Він дивиться на моє обличчя, затримуючи погляд на щоках.

Мені подобається, як він вимовляє моє ім'я. Звичайно, алкоголь в моєму тілі зараз переважає над розумом, але я хочу чути, як Ксейден називає його знову.

— Лейтенанте Ріорсон. — Срібна смужка на його комірі свідчить про нове звання. Але інших ознак, які могли б розкрити його особу, якби він потрапив у полон, немає. Ні щодо підрозділу, ні щодо сили печаті. Він міг би бути будь-яким лейтенантом будь-якого крила, якби не тавро на його шиї.

— Привіт, Сорренґейл, — вітається Ґаррік, але я все ще не можу відірвати очей від Ксейдена, щоб принаймні поглядом відповісти на привітання. — Хороша робота сьогодні.

— Дякую, Ґарріку, — кажу, підходячи до Ксейдена.

Він урешті передумає і впустить мене повністю, до кінця. Він просто мусить.

— Боги, ці двоє. — Ґаррік хитає головою. — Зробіть нам усім послугу і розберіться вже якось між собою. Побачимося на полі. — Він плескає Ксейдена по плечу і йде геть.

— Ти маєш… — зітхаю я, бо мені ніколи не вдавалося йому брехати, і дурман у моїй голові цьому точно не зарадить, — гарний вигляд в офіцерській льотній шкірі.

— Вона майже така сама, як і курсантська. — Кутик його рота піднімається, але це не зовсім нагадує усмішку.

— Я не казала, що в курсантській ти теж нівроку?

— Ти… — Він нахиляється ближче до мене. — Ти напилася, чи що?

— Мене вже приємно вставило, але ще не зовсім розвезло. — Визначення безглузде, проте доволі точне. — Поки що. Та вечір тільки починається, і я не впевнена, чи ти чув, але нам нема що робити наступні п'ять днів, крім як готуватися до прибуття першокурсників і бухáти.

— Хотів би я лишитися і подивитися на твоє дозвілля. — Він повільно ковзає по мені своїм пекучим поглядом, ніби згадуючи, яка я без одягу, і через це мій пульс частішає. — Прогуляємося?

Я киваю, а тоді йду за ним у загальний зал, де він хапає свій рюкзак з-під стіни і недбало перекидає через плече, ніби на його спині не закріплено двійко мечів.

Група курсантів крутиться біля дошки оголошень, наче новий список командирів з'явиться будь-якої миті і їх може бути стерто з нього, якщо хтось виявить, що ті не дивляться.

Так, серед цього натовпу крутиться Дейн.

— Ти не чекатимеш до ранку, поїдеш вже? — тихо запитую Ксейдена, поки ми переходимо кам'яною підлогою через цей величезний простір.

— Вони хочуть, щоб командири крил першими позвільняли свої кімнати, бо нові хлопці зазвичай швидко заселяються. — Він оглядає тлум біля дошки оголошень. — А оскільки я припускаю, що ти не пропонуєш місце у своєму ліжку…

— Я ще не настільки п'яна, щоб припуститися такої помилки, — запевняю, поки він відчиняє двері до ротонди. — Я вже казала, що не сплю з чоловіками, яким не довіряю, а оскільки ти не пропонуєш повної відкритості… — Я хитаю головою й одразу шкодую про це, ледь не втрачаючи рівновагу.

— Я заслужу твою довіру, коли ти нарешті второпаєш, що тобі не потрібно знати абсолютно всю правду. Варто лише не боятися ставити питання,

на які ти дійсно хочеш почути чесні відповіді. І не хвилюйся про ліжко. Ми ще до нього вернемося. Очікування — це навіть добре для нас. — Він усміхається. Тепер він, зараза, по-справжньому усміхається, і це ледь не змушує мене передумати.

— А я кажу тобі, що ми не разом. Бо ти не даєш мені того єдиного, що мені треба, — щирості. І ти тут розводишся про якесь «навіть добре для нас»? — Я сміюся і спускаюся по сходах, минаючи дві мармурові колони в ротонді. — Боги, яке ж воно пихате.

— Упевненість — це не пихатість. Я не програю битви, які починаю. До того ж ми обоє маємо право встановлювати обмеження. Ти не єдина, хто може диктувати правила в цих стосунках.

Наїжачитися — така моя реакція на натяки, що нібито проблема тут у мені, а не в комусь іншому.

— Це ти зі мною збираєшся вступити в бій? — Коли я дивлюся на Ксейдена, світ злегка крутиться.

— Вступити в бій *за* тебе. Є невеличка різниця. — Вираз його обличчя стає суворішим, він різко відводить погляд ліворуч, звідки наближається полковник Аетос та ще один вершник у званні майора.

— Ріорсоне. Сорренґейл. — Губи полковника кривляться в саркастичній посмішці. — Як приємно бачити вас обох сьогодні ввечері. Скоро рушаєте до Південного крила? Фронту пощастить мати такого здібного вершника.

У моїх грудях все стискається. Ксейден не служитиме в центральній частині, як більшість лейтенантів. Його відправляють на фронт?

— Я б сказав, що повернуся раніше, ніж ви встигнете за мною засумувати, — відповідає Ксейден руки в боки. — Але чув також, ніби ви так дошкулили пані генералові Сорренґейл, що і вас скоро призначать на прибережну заставу.

На обличчі полковника виступають плями.

— Можливо, мене тут не буде, але й ти не буватимеш тут аж так часто. Раз на два тижні, згідно з твоїм наказом.

Що? Мої нутрощі ніби стискаються в клубок, і, щоб не витягти руку в пошуку опори, я мушу зосередитися на тому, щоб встояти на місці.

Майор суне руку в нагрудну кишеню свого ідеально випрасуваного мундира й дістає два сувої. Його чорне волосся ідеально зачесане, чоботи ідеально начищені, а його посмішка ідеально жорстока.

Сила зростає в мені, відчуваючи загрозу.

— Ой, так, де мої манери? — каже Аетос. — Вайолет, це новий заступник коменданта, майор Варріш. Він тут, як то кажуть, щоб підтягнути дисци-

пліну. Здається, ми трохи розслабилися з усім тим, що тут дозволено. Звісно, нинішній чинний комендант квадранта все ще стежитиме за порядком, але нова посада Варріша підпорядкована лише Панчеку.

— Курсантка Сорренґейл, — виправляю полковника. Заступник коменданта? Охрінезно.

— Донька пані генерала, — відзначає Варріш, уважно оцінюючи мене. Він прискіпливо вивчає кожен кинджал, який я маю на собі. — Дуже цікаво. Знаєте, я чув про вас, ніби ви надто крихка, щоб пережити навіть перший рік у квадранті.

— Моя присутність тут доводить протилежне. — Диви, який хрін.

Ксейден бере обидва згортки, обережно, щоб не торкнутися рук Варріша, а потім передає мені той, на якому моє ім'я. Ми одночасно зламуємо іменні сургучеві печатки Мельґрена, а потім розгортаємо свої накази.

Цим курсантці Вайолет Сорренґейл надається два дні відпустки один раз на чотирнадцять днів, щоб використовувати їх єдино тільки для польотів з Терном безпосередньо до та з поточного місця служби або місця розташування Сґейл. Будь-яка інша причина відсутності на заняттях буде вважатися правопорушенням.

Я зціплюю зуби, щоб не видати полковникові такої реакції, якої він, очевидно, так чекає, і обережно складаю наказ, ховаючи в кишеню біля стегна. Гадаю, Ксейден отримав те саме, і тоді це дає нам право бачитися раз на сім днів. Терн і Сґейл ніколи не розлучаються більше ніж на три дні. А тепер цілих сім? Вони майже постійно відчуватимуть біль. Це не вкладається в голові.

— *Терн?* — Я шукаю його.

У відповідь він реве так голосно, що мій мозок зараз лусне.

— Дракони слідують власним наказам, — спокійно каже Ксейден, вкладаючи до кишені папери.

— Гадаю, ми це ще побачимо. — Полковник Аетос киває, потім переводить свій погляд на мене. — Знаєш, я був хвилювався щодо нашої попередньої розмови, поки не згадав дещо важливе.

— Цікаво, що? — запитує Ксейден, явно втрачаючи терпець.

— Таємниці мають одну прикру властивість. Вони вмирають разом з людьми, які їх зберігають.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Про що ніхто не говорить відкрито, так це про те,
що, хоча всі чотири квадранти однаково слідують
Правилам поведінки, вершник, у першу чергу, дотримується Кодексу,
який часто суперечить правилам, за якими живуть інші.
Вершники самі є вершителями власних правил.

«Посібник для Квадранта вершників»
майора Афендри (неавторизоване видання)

Буря в моєму животі не має нічого спільного з лимонадом. Я майже переконана, що полковник Аетос щойно натякнув на свої наміри вбити нас.

— Добре, що ми не зберігаємо таємниць, — відказує йому Ксейден.

Усмішка Аетоса м'якшає і повертається до того вигляду, якою я звикла її бачити все своє життя, і ця трансформація видається мені моторошною.

— Вайолет, будь обачна, ділячись своїми історіями про війну бозна з ким. Мені б не хотілося бачити, як твоя мати ховає одну зі своїх дочок.

Якого, чуєш, лисого? На кінчиках моїх пальців потріскує енергія.

Якусь мить він дивиться на мене, щоб переконатися, що я зрозуміла його думку, потім розвертається й, не кажучи ні слова, іде в загальний зал. Варріш слідує за ним.

— Він щойно неприховано погрожував тобі смертю, — рикає Ксейден, і з-за стовпів вириваються тіні.

— І Мірі теж.

Якщо я розповім комусь, що насправді сталося, він мітитиме також у неї. Меседж отримано. Моїми жилами розтікається гаряча сила, шукаючи

виходу. Зліть лише підживлює енергію, яка блискавично набуває форми непереборної хвилі, готової захлеснути мене, розірвавши на шматки.

— Давай виведемо тебе на вулицю, поки ти все тут не знищила, — пропонує Ксейден і тягнеться до мене.

Я дозволяю взяти себе за руку, бо сама зосереджуюся на тому, щоб утримати блискавки, поки ми виходимо. Але що дужче я силуюся приборкати силу, то спекотніше мені стає. Тож, коли ми опиняємося в темряві двору, висмикую руку від Ксейдена, бо енергія вирується зсередини мене, обпікаючи кожен мій нерв.

Блискавка освітлює нічне небо і б'є у двір на відстані приблизно півтора метри від нас. Розлітається каміння.

Чорт!

Ксейден викидає щит із тіней, щоб утримати каміння, перш ніж воно поцілить у когось із курсантів поблизу.

— Здається, алкоголь не послаблює твою печать, — неквапно каже він. — Гарна новина полягає в тому, що тут усе з каменю.

— Вибачте! — кричу до курсантів, які розбіглися врізнобіч, не приховуючи невдоволення через мою вкрай ганебну відсутність самоконтролю. — Тобі не мене треба захищати, а квадрант від мене. — Щедро набравши повітря в легені, я повертаюся до думок про Ксейдена. — Південне крило? Це те, що ти вибрав? — Командири крил завжди можуть самі обрати місце служби.

— Тієї миті, коли вони писали наші накази, іншого варіанту вже не залишилось. Я буду в Самарі. Сьогодні спакував і відправив більшість своїх речей.

Самара — це крайня на сході застава Південного крила, де сходяться кордони провінцій Кровла та Брейвік. І ще це цілий один день польоту.

— Вони зможуть пробути разом лише години, коли злітатимуться.

— Так. Вона дуже зла.

— Терн теж розлючений. — Тягнуся до Андарни на випадок, якщо вона раптом ще не дрихне.

— *Ти втратила зв'язок із реальністю, якщо думаєш, що я можу хоча б наблизитися до нього в ці дні,* — відповідає вона сонним голосом. — *Він зараз у своєму особливому гуморі.*

— *Тобі вже час лягати спати.*

Вона мала б моститися для сну-без-сновидінь. Я досі точно не знаю, що це означає, а Терн не зовсім відкритий до запитань про таємниці виховання драконів, але він наполягає на тому, що сон в наступні два місяці

є надважливим для зростання та розвитку Андарни. Частина мене не може не замислитися, чи це не просто хитрий спосіб уникнути більшості підліткових драконячих примх.

— *І пропустити цілу виставу?* — Ніби за підказкою відповідає Андарна, позіхаючи.

— У нас буде лише кілька годин на те, щоб… — шепочу, відводячи очі від пильного погляду Ксейдена. — Знаєш. Передавати інформацію.

Подвір'я нагадує мені бальний зал приблизно через дві години після того, як усі адекватні гості вже пішли, — всуціль п'яні люди й помилкові рішення. Як у біса ми з Ксейденом збираємося виправляти те, що між нами, не маючи на це часу разом?

— Цілком упевнений, що в цьому й полягає їхня ідея. Розлучити нас на якомога довший час. Нам доведеться максимально використовувати ті години, які у нас є.

— Сьогодні я вже не так сильно тебе ненавиджу, — шепочу я.

— Це все алкоголь. Не хвилюйся, завтра ти знову ненавидітимеш мене. — Він простягає руку, і я не відступаю, коли він обіймає мене за потилицю.

Тепло розливається по кожній клітинці мого тіла. Вплив, який він справляє на мене, настільки ж обурливий, як і незаперечний.

— Послухай, — Ксейден стишує голос і обережно притягує мене до себе, зиркаючи на групу п'яних курсантів поруч, які не відривають погляду від нас. — Підіграй мені.

Я киваю.

— Я повернуся за сім днів, — каже він для людей, що проходять повз. — *Слейл і Терн не зможуть спілкуватися на такій відстані. Вони відчуватимуть емоції одне одного, але не більше. Пам'ятай, що командування прочитає будь-якого листа, який ми відправимо.* — Він нахиляється, щоб усім іншим здавалося, ніби ми замкнені в прощальних обіймах, що загалом не так далеко від істини.

— За сім днів може чимало статися. — Я розумію, що він каже мені подумки. — Що мені робити, поки тебе не буде?

— Нічого суттєво не зміниться, — запевняє Ксейден доволі голосно, щоб сказане сягнуло вух слухачів. — *Не влізай у те, що робитимуть Бодхі та інші.* — Він має той самовпевнений вигляд, що свідчить про його впевненість у правильності власних переконань.

— Ти таки справді не змінишся, ні? — Я шепочу, мої груди стискаються.

— *Це не має нічого спільного з нами. Кожен погляд тут буде прикутий до тебе, а ти не маєш тавра повстання, яке б приховувало твої дії від*

Мельґрена. Вплутуючись у ці справи, ти поставиш під загрозу все, заради чого ми працюємо. — Інша група курсантів підходить ближче, прямуючи до ротонди.

Складно сперечатися проти цього аргументу, але те, що я запланувала, не стосується нікого, окрім мене.

— Я сумуватиму за тобою. — Його рука обіймає мене за шию, коли пара вершників із Третього крила наближається надто близько. — *Ти можеш повністю довіряти тільки тим, хто був з нами в Рессоні.*

— А ти подумай про весь вільний час, який тепер матимеш замість того, щоб тренувати мене на маті. — Я піддаюся нестримному бажанню доторкнутися до Ксейдена й кладу руки на його груди, щоб відчути під пучками пальців рівномірне серцебиття, і одразу звинувачую алкоголь у своїй божевільній нерозсудливості.

— Мені більше подобається мати тебе під собою на маті, ніж мати вільний час. — Він обіймає мене за талію, притягуючи ближче до себе. — *Щодо інших таврованих, не ризикуй їм довіряти. Принаймні поки що. Вони знають, що не можуть тебе вбити, але деякі з них були б раді, якби з тобою щось трапилось, враховуючи, хто твоя мати.*

— Знову повертаємося до цього? — Я намагаюся всміхнутися, але моя нижня губа тремтить. Ні, насправді я не засмучена через його від'їзд. Це лише лимонад.

— Із цього місця ми так і не просунулися далі, — нагадує він мені тихим голосом, хоча курсанти у дворі тепер дають нам аж задосить приватності. — Залишайся живою, а я повернуся за сім днів. — Його рука ковзає з моєї шиї до підборіддя, і він торкається мого обличчя великим пальцем і водночас наближає свої губи до моїх, зупиняючись на пів подиху. — Сьогодні нам вдалося зберегти життя одне одному. Ти ще довіряєш мені?

Серце тріпоче. Я майже відчуваю смак його поцілунку, і, боги, як я цього хочу.

— Своє життя, — шепочу я.

— І це все? — Його вуста ворушаться над моїми. Обіцяє, але не виконує.

— Це все. — Він заслужив свою довіру, а навіть пальцем не поворухнув для цього.

— Шкода, — шепоче він, піднімаючи голову. — Але, як я вже сказав, очікування — це добре.

На цьому слові здоровий глузд із ганебною легкістю проривається крізь тумани моєї хтивості. Що за хрінь я мало не вчинила?

— Яке очікування? — Я запитую щиро, проте моєму тону бракує різкості. — Ми не разом, пам'ятаєш? І це твій вибір. А я маю повне право повернутися зараз у зал і вибрати будь-кого, кого я захочу, щоб він зігрів моє ліжко. Когось більш *звичайного*. — *Блефую*. Мабуть. Або це алкоголь. А може, я просто хочу, щоб він відчував таку саму невпевненість, як і я.

— І ти маєш повне право, але ти цього не зробиш. — Він повільно розтягує губи в усмішці.

— Бо ти незамінний? — І це не схоже на комплімент. Принаймні так я собі кажу.

— Бо ти досі кохаєш мене. — Його погляд наповнений впевненістю, що пронизує мене, дістався мого норову.

— Іди ти, Ріорсоне.

— Я б не проти, але ти все ще тримаєш мене в смертельній хватці. — Ксейден опускає очі вниз між нашими тілами.

— Тю! — Я забираю руки з його талії й відступаю. — Іди вже.

— Побачимося за сім днів, Вайолють. — Він відступає, рухаючись до тунелю, який веде до летовища. — Постарайся не спопелити це місце, поки мене не буде.

Я дивлюся йому вслід, поки не усвідомлюю, що вже втратила його з поля зору. Відтак я стою на місці ще кілька хвилин, дихаючи рівномірно, щоб переконатися, що хоч якось контролюю свої емоції. Що зі мною в біса відбувається? Як я можу хотіти чоловіка, який відмовляється казати мені всю правду? Який бавиться в геть не кумедні ігри «запитай-мене-про-щось»? Ніби я хоч гадку маю, про що можу спитати?

— Він повернеться, — озивається Рі позаду мене. Вона йде назустріч мені, тримаючи в руках власний наказ. І, хоч її голос абсолютно тверезий, у її очах я помічаю хвилювання.

— Та мені якось однаково, знаєш. — Проте я досі обіймаю себе руками, ніби мене потрібно втримати вкупі. — Що тут такого веселого?

— Між вами щось сталося? — Вона кладе листа до кишені.

— Що за лист? — Я контратакую. — Маєш направлення? — А накази зазвичай означають тільки одне. Я хапаю її плечі і посміхаюся. — Так?

— У мене є хороша і погана новини. — Рі усміхнена.

— Давай спочатку погану. — Це мій новий девіз.

— Аетос — наш новий командир.

— Цього варто було очікувати. — На моєму обличчі з'явилась відповідна гримаса. — Яка тоді хороша новина?

— Ціанна, наша заступниця командира рою, тепер заступниця командира чоти. — Її усмішка сяє яскравіше за будь-яке магічне світло. — А ти, власне, дивишся на нашу нову командирку рою.

— Єсссс! — Я верещу в суцільному захваті й заключаю її в тісні обійми. — Вітаю! Ти будеш неймовірна! Ти вже неймовірна!

— Святкуємо? — голосно запитує Соєр із краю подвір'я.

— Не те, бляха, слово! — кричить Рідок, кидаючись до нас, і ель розливається по стінках його кухля. — Командирко Маттіас!

— Який твій перший наказ, командирко рою? — запитує Соєр.

Надін поспішає до нас одразу за ним, хоч і не встигає за його великими кроками.

Рі дивиться на кожного з нас і киває, ніби приймаючи рішення.

— Живіть!

Я всміхаюся. Якби ж це було так легко.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Усі запити не з Архіву Басгіату слід реєструвати і зберігати відповідно до стандартів . Щодо будь-кого з курсантів, хто знехтує цим правилом, буде складено протокол про невиконання службових обов'язків. За втрату будь-якого тексту, який не підлягає відстеженню, буде застосовано стягнення.

Посібник полковника Дакстона
«Як досягти успіху в Квадранті писарів»

— Я ніколи раніше не бачив цієї аудиторії, — каже Рідок п'ять днів по тому, вмощуючись на сидіння поруч зі мною.

U-подібну залу на кшталт амфітеатру, що розташована на третьому поверсі, заповнюють курсанти. Перша лекція ознайомча. Курсанти згруповані за чотами й роями їхніх крил.

Це означає, що наші місця в другому ряду праворуч, звідки відкривається вид на Перше крило, курсанти якого сидять якраз напроти, якщо дивитися з нижчого рівня.

Голоси надворі перетворюються у рівномірний гул: на завтрашній день Призову вже прибувають цивільні, але в стінах квадранта наразі тихо. Ми витратили цей тиждень на підготовку до прибуття першокурсників, розподіл ролей і вивчення наших обов'язків під час проходження новачками Парапету, а ще на надмірне пияцтво ночами. Від цього ранкова прогулянка коридорами стає справді цікавою.

— Просто раніше ми не були на другому курсі, — відповідає Ріаннон з іншого боку від мене, її приладдя ідеально викладене на столі перед нею.

— Влучне зауваження. — Рідок киває.

— Встигла! — Надін підсідає до Рідока, відкидаючи з обличчя пасма фіолетового волосся перев'язаною рукою. — Чому я ніколи не була в цій аудиторії?

Ріаннон лише похитує головою.

— Просто раніше ми не були на другому курсі, — кажу я Надін.

— Логічно. У цьому є сенс. — Вона кидає сумку собі під ноги, перед тим витягнувши звідти речі.

— Здається, минулого року жодна з аудиторій, де ми мали заняття, не була аж так далеко по коридору.

— Що з рукою? — запитує Ріаннон.

— Соромно зізнаватися. — Надін піднімає її, щоб ми могли роздивитися. — Послизнулася на сходах вночі і по ходу розтягнула зв'язки. Але без паніки, цілителі сподіваються, що в Нолона знайдеться для мене час завтра перед Парапетом. Він досі ще з Військових ігор не вилазить.

— Цьому чоловікові потрібна перерва, — каже Ріаннон, хитаючи головою.

— Хотів би я, щоб і в нас була перерва, як в інших квадрантах. — Рідок стукає ручкою по столу. — Хоча б п'ять-шість днів, щоб просто звалити звідси.

— Я досі намагаюся прийти до тями після своєї шестиденної перерви. Я провела її якраз далеко звідси, — невдало жартую я.

Рі змінюється на обличчі, і решта загону замовкає.

Чорт. Це була помилка. Такого *не варто* говорити. Але я така виснажена. Що з того, що я сплю, якщо не можу позбутися снів із Рессони.

— Слухай, я завжди поруч, якщо ти хочеш поговорити. — Від доброти усмішки на обличчі Рі мені хочеться провалитися під землю, бо я не можу розповісти правду.

Чи хочу я поговорити? Безперечно. Але чи можу? Точно не після того, як Аетос дав мені зрозуміти, що не варто ділитися своїми історіями про війну. Він уже націлився на Міру — я не поставлю свою найкращу подругу в таке ж становище. Можливо, Ксейден правий. Оскільки я не вмію брехати, то моїм друзям буде безпечніше, якщо я триматимуся на віддалі.

— Доброго дня, другокурсники, — каже високий вершник, виходячи на центр подіуму. Його голос розкочується аудиторією, і всі затихають. — Мене звати капітан… — він робить паузу й чухає підстрижену борідку, яка на тон темніша від його ясно-бронзової шкіри, — професор Ґрейді. Як бачите, я новачок і ще звикаю до всіх цих професорських титулів, а також до того, що знову опинився серед двадцятиоднорічних молодих людей. Відколи я востаннє був у квадранті, минуло вже трохи часу.

Він повертається до тієї частини аудиторії, де немає сидінь, і зігнувши пальці витягує руку до масивного дерев'яного стола в кінці зали. За допомогою дрібної магії стіл із тріском тягнеться по підлозі, доки професор Ґрейді не зупиняє його, виставивши долоню. Він повертається до нас і спирається на край столу.

— О, так ліпше. Вітаю вас із завершенням першого року. — Він повільно веде головою, оглядаючи кожного курсанта. — У цій залі вас усього вісімдесят дев'ять. З того, що мені сказали писарі, ви — найменший курс, що входив до цієї аудиторії з часів Першої Шістки.

Я кидаю погляд на порожні ряди крісел над Першим крилом. Торік ми вже знали, що маємо найменшу кількість драконів, які висловили бажання пов'язатися, але тепер бачити, як поріділи ряди вершників, дещо… бентежно.

— *Драконів стає дедалі менше,* — кажу Тернові, знаючи, що кілька днів тому Андарна поринула у свій сон-без-сновидінь. — *Це тому, що Емпіреї знають про венінів?*

— *Так.* — Я майже чую роздратоване зітхання в голосі Терна.

— *Але нам потрібно більше вершників, а не менше.* — Не бачу сенсу.

— *Емпіреї розділилися щодо того, чи варто нам брати участь,* — бурчить Терн. — *Не тільки люди мають секрети.*

Але ж Андарна і Терн уже зробили свій вибір. У цьому я впевнена.

— …Другий рік приносить нові труднощі, — веде далі професор Ґрейді. Я намагаюся зосередитися на лекції. — Торік ви навчилися сідлати драконів, які вас обрали. Цього року ви дізнаєтеся, що робити після падіння. Ласкаво просимо на Курс виживання вершників, або скорочено КВВ.

— Що він у біса каже? — мимрить Рідок.

— Не знаю, — відповідаю пошепки, занотовуючи літери «КВВ» на чистому аркуші, що лежить переді мною.

— Але ж ти знаєш усе. — Він дивиться широко розплющеними очима.

— Ясно, що ні. — Здається, це коронна тема останніх днів.

— Не знаєте, що це? — усміхаючись запитує професор Ґрейді і дивиться просто на Рідока. — Чудово. Отже, наша тактика працює. — Він переставляє одну ногу поперед іншої. — КВВ лишається засекреченим тому, що нам потрібна ваша справжня реакція на поточні ситуації.

— Нікому не потрібна моя щира реакція, — бурчить Рідок.

Я стримую усмішку й хитаю головою.

— КВВ вчить вас виживати в умовах без свого дракона в тилу ворога. Це основна частина вашого другого року навчання, кульмінацією якого стануть два повноцінні випробування, які ви повинні пройти, щоб про-

довжити навчання в Басґіаті. Перше планується вже через *якихось* кілька тижнів... а друге *десь* приблизно в середині року.

— Капець. А що вони роблять з пов'язаним вершником, який *не* проходить випробувань? — тихо запитує Ріаннон.

Кожен член моєї команди дивиться на мене.

— Уявлення не маю.

Керолайн Ештон підносить руку зі свого місця в Першому крилі на іншому кінці зали. По спині пробігає холодок, коли я згадую, наскільки близькою вона була з Джеком Барлоу, вершником, який хотів мене вбити, поки я не вбила його.

— Прошу? — перепитує професор Ґрейді.

— Що саме означає «приблизно в середині року»? — запитує Керолайн. — Або «за кілька тижнів»?

— А ви не знатимете точної дати, — відповідає він, підводячи брови.

Керолайн пирхає, спираючись на спинку сидіння.

— Можете скільки завгодно фиркати і закочувати очі, але я й так не скажу вам. Жоден професор цього не зробить, бо ми хочемо, щоб ви були заскочені. Водночас ми хочемо, щоб ви були готові. На наших із вами заняттях я розповім вам про навігацію, методи виживання, а також про те, як витримати допит в разі потрапляння у полон.

Через це мій шлунок ледь не вистрибує назовні, а серце реагує, прискорюючи ритм. Тортури. Він зараз говорить про тортури. І це тепер, коли я володію інформацією, за яку варто помучити.

— На вас чатуватимуть будь-якої миті, — веде далі професор Ґрейді. — Тобто вас можуть схопити з будь-якого місця в квадранті.

— Нас збираються викрадати? — Від страху в Надін перебиває подих.

— Скидається на те, — бурмоче у відповідь Соєр.

— Тут завжди щось таке відбувається, — додає Рідок.

— Ми з іншими оцінювачами будемо на зв'язку з вами під час цих випробувань, щоб до того часу, коли ви отримаєте фінальну оцінку, ви вже були спроможні... — Він схиляє голову набік, ніби ретельно добираючи слова. — Скажімо, витримати те пекло, в яке ми вас закинемо. Повірте тому, хто це пережив: якщо ви не зламаєтеся під час допиту, далі у вас все піде як по маслу.

Ріаннон піднімає руку й професор Ґрейді киває до неї.

— А якщо ми зламаємося? — питає вона.

— А от цього не треба. — З його обличчя зникають усі сліди веселого гумору.

***

Після вступної лекції я, зі своїм прискореним пульсом, який вже годину ніяк не вгамується, прямую до єдиного місця, яке колись заспокоювало мої нерви, — до Архіву.

Проходжу крізь двері і вдихаю аромат пергаменту, чорнил і неповторний душок палітурного клею. Це довгий і спокійний вдих. Ряди книжкових полиць заповнюють величезну кімнату. Кожна з них вища за Андарну, але не зовсім дотягує до зросту Терна. Кожна заповнена незліченними томами з історії, математики, політики — того, що я вважала всіма знаннями на Континенті. І якщо сягнути минулого, то колись я думала, що вилазити архівними сходами наверх до книжок буде найстрашнішою справою в моєму житті.

А тепер я просто живу з неминучою загрозою від віцекоменданта Варріша, будучи в небезпеці через погрози Аетоса і зі знаннями про таємну революцію, що нависли над моєю головою і можуть вбити нас усіх будь-якої миті. А, і тепер ще з неминучими тортурами від КВВ. Аж сумую за тими сходами.

П'ять днів по тому ім'я Джесінії нарешті з'явилося в розкладі писарів, вивішеному сьогодні вранці, а це означає, що час братися до справи.

До сраки це Ксейденове *невлізання в нікуди*. Я не збираюся сидіти й бездіяти, поки він із моїм братом ризикують життями. Не тоді, коли я впевнена, що відповідь на питання про захист мирних жителів Аретії та Поромієлю міститься саме тут, у Басґіаті. Революція може не мати писаря у своїх лавах, але в неї є я. Якщо є хоч один шанс перемогти у цій війні без зброї, яку революція не створила чи не знайшла, то я беру це на себе. Я принаймні можу дослідити цю можливість.

Лише писарям можна заходити за довгий дубовий стіл біля дверей, тож я стою поряд і проводжу пальцями по його зернистій і зморщеній поверхні, такій знайомій мені, та чекаю. Чого навчання на писаря мене точно навчило, то це терпіння.

Боги, як я сумую за цим місцем. Сумую за тим, чим, я думала, стане моє життя. Просте. Спокійне. І шляхетне. Але я геть не сумую за жінкою, якою була, за тією, яка не знала своєї сили. Тією, яка вірила всьому, що читала, з непохитною певністю, наче проста дія писання чогось на чистому аркуші є священним актом.

Наближається стрункa постать у кремовій туніці, штанах і каптурі. Я вперше в житті нервуюся, коли бачу Джесінію.

— Курсантко Сорренґейл, — маякує вона, усміхаючись, коли підходить до мене, і відкидає каптур назад. Її волосся тепер ще довше: каштанова коса майже сягає пояса.

— Курсантко Нейлварт, — жестикулюю у відповідь, усміхаючись подрузі. — Ми тут, мабуть, самі, якщо ти так тепло вітаєшся. — Писарям категорично не рекомендують проявляти емоції. Зрештою, їх робота полягає не в інтерпретуванні, а в записуванні.

— Самі, — показує вона, а тоді нахиляється, дивлячись повз мене. — Ну, крім Насьї.

— Він спить, — запевняю її. — Чим там займаєшся?

— Ремонтую якісь оправи, — показує вона. — Майже всі готуються до нових курсантів, які прибудуть завтра. Спокійні дні — мої улюблені.

— Я пам'ятаю. — Майже кожен спокійний день ми проводили за цим столом, готуючись до іспиту або допомагаючи Маркгему… чи моєму батькові.

— Я чула про… — Вона опускає очі. — Мені шкода. Він завжди був дуже добрий до мене.

— Дякую. Я страшенно сумую за ним. — Стискаю руки в кулаки й зупиняюся, знаючи, що те, що я скажу далі, або наблизить нас до правди… або вб'є мене.

— Що таке? — питає Джесінія жестом, кусаючи нижню губу.

Вона найкраща на своєму курсі. А це означає, що вона, напевно, намагається піти шляхом адепта — найважчого з усіх ступенів для писарів, який повинен мати кожен куратор їхнього квадранта. Тобто вона не тільки проводить більше часу з Маркгемом, ніж інші писарі, але й майже ніколи не покидає Архіву.

Від усвідомлення цілком реальної можливості того, що я не можу їй довіряти, відчуття нудоти наростає. Може, й недарма в русі немає жодного писаря.

— Мені стало цікаво, чи є тут якісь старі книги про заснування Басґіату? Можливо, щось про те, чому вибрали саме це місце для встановлення сфер?

— Сфер? — запитує вона повільним жестом.

— Я готуюся до дебатів з історії на тему, чому Басґіат збудували тут, а не в Калдирі.

Ось вона, моя перша справжня брехня. У цьому твердженні немає жодної вибіркової правди. Однак відступати нема куди. Добре це чи погано, але зараз я віддана своїй справі — врятувати якомога більше людей від цієї війни.

— Звісно. — Джесінія посміхається. — Зачекай тут.

— Дякую.

За десять хвилин вона дає мені два томи, написані понад сто років тому, і я знову дякую, перш ніж піти. Відповідь на питання про захист Аретії міститься в Архіві. Вона має тут бути. А я просто мушу її знайти раніше, ніж дійде до того, що навіть сфери не зможуть нас врятувати.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Одна справа перейти через Парапет самому,
щоб потрапити на перший курс, але спостерігати,
як безліч кандидатів втрачають на тому місці свої життя,
і перейматись чужими смертями як власною, — це зовсім інше.
Краще не дивися на тих, кому не можеш допомогти.

«Книга Бреннана», сторінка 84

По цей бік Басґіату день Призову видається мені дещо інакшим. Коли дзвони б'ють дев'яту, я перехиляюся через зубці вежі в головному корпусі й дивлюся на довгу чергу, але не вглядаюся в риси облич окремих кандидатів. Вони приходять і займають чергу, яка починається від довгих гвинтових сходів і тягнеться до Парапету.

Мені й без того вистачає облич у нічних кошмарах.

— Вони починають підніматися сходами, — кажу я до Ріаннон, яка стоїть на своєму місці з пером і розгорнутим реєстраційним сувоєм.

— Видаються знервованими, — каже Надін, необачно перехиляючись над краєм, щоб побачити, як кандидати вишикувалися поверхами нижче.

Але нас тут більше. За чотири кроки від мене стоїть Дейн зі своїми руками, здатними викрадати пам'ять, які можуть вирвати всі таємниці з моєї голови.

Я виставляю свої щити, як мене вчив Ксейден, і уявляю, як зіштовхую Дейна з вежі.

Він уже здійснив одну спробу поговорити зі мною. Але ту розмову я швидко обірвала. А вираз його обличчя? Яке він, зараза, має право прикидатися... чуваком із розбитим серцем?

— А ти не нервувалася? — запитує Ріаннон у Надін. — Я-от не змогла б перейти, якби не Ві.

Я знизую плечима й заплигую на стіну, вмощуючись ліворуч від Рі.

— Я лише підкинула трохи до сили тяжіння. Тобі вистачило сміливості та вдалося втримати рівновагу самотужки, щоб впоратись.

— Немає й такого дощу, як під час нашого Парапету. — Надін дивиться на безхмарне липневе небо й тильним боком долоні витирає піт із чола. — Сподіваюся, серед них буде більше таких, яким вдасться не впасти. — Вона глипає в мій бік. — Ти не думала, що твоя мати стримає шторм, що вирував у той день, враховуючи, що на Парапет стаєш *ти*?

— Очевидно, ти не знаєш моєї матері. — Вона ніколи не викликала б грози, щоб убити мене в такий жалюгідний спосіб, але вона точно не зупинила б її, щоб мене врятувати.

— Лише дев'яносто один дракон погодився пов'язатися цього року, — каже Дейн, притуляючись до стіни біля входу на Парапет.

Зараз він обіймає ту посаду, на якій був Ксейден минулого року, і має такий самий знак розрізнення на плечі — командира крила. Мудак спочатку вбив Ліама і Солейл, а тоді отримав підвищення як нагороду. Піди розберися.

— Більша кількість кандидатів не означає, що буде більше вершників. — Він дивиться в мій бік, але швидко відводить погляд.

Надін відчиняє дерев'яні двері у верхній частині вежі й дивиться вниз на сходи.

— Вони вже на півдорозі.

— Добре. — Дейн відштовхується від стіни. — Нагадую правила. Маттіас, Сорренгейл, ваше завдання записувати імена перед Парапетом. Не лізьте не в...

— Ми знаємо правила.

Я опускаю руки на рівні стегон, впираючись ними у стіну, і вдесяте за день думаю, коли вже з'явиться Ксейден. Може, тоді я нарешті захочу переглянути ті три книжки з плетіння традиційних тиррійських вузлів, які він залишив разом зі смужками тканини на столі в моїй новій кімнаті на поверсі другого курсу. Не те щоб мені потрібне було хобі... Але його записка, яку я знайшла на книжках... Та, де він пише: «Те, що я сказав на Парапеті, було щиро. Навіть коли мене немає з тобою — є тільки ти». Це не потребувало пояснень.

Він намагається.

— Добре, — каже Дейн, розтягуючи слово і дивлячись на мене. — А Надін...

— Я не маю роботи. — Надін знизує плечима й перебирає нитки там, де вона відрізала рукави своєї форми. — Просто мені було нудно.

— Класна дисципліна, командирко рою. — Дейн хмуриться на Ріаннон. Який же він козел.

— Нема ніяких особливих правил щодо чотирьох вершників на вежі під час проходження Парапету, — заперечує вона. — Навіть не починай, Аетосе. Я не маю на це настрою сьогодні. — Вона відриває погляд від свого послідовно пронумерованого списку й піднімає палець вгору. — І якщо ти збираєшся змусити мене називати тебе командиром, то дозволь нагадати, що Ріорсон виконував свою роботу на всі двісті, не вимагаючи, щоб перед ним прогиналися.

— Бо всі його боялися шо капець, — бурмоче Надін. — Усі, крім Вайолет хіба що.

Я намагаюся стримати усмішку й зрештою здаюся, а Дейн напружується, адже явно не знаходить потрібних слів.

— Оскільки ми тут самі, — каже Ріаннон, — що ви знаєте про нового заступника коменданта?

— Варріша? Нічого, поза тим, що він тупий вояка, який вважає, що, відколи він закінчив Басгіат, Квадрант вершників зовсім розпустили, — відповідає Дейн. — І ще він дружить з моїм батьком.

Авжеж.

— Безперечно, тут справжній рай, — це сарказм від Ріаннон.

Після Рессони я дедалі більше розумію, чому нас тут намагаються доводити до межі. Бо краще зламатися тут, ніж бути причетними до загибелі друзів після випуску.

— Ідуть, — каже Надін, відходячи з проходу, коли перші кандидати важко дихаючи дістаються вершини.

— *Усі такі юні,* — кажу Тернові, спираючись на стіну усім тілом і шкодуючи, що вранці трохи пожаліла себе, обмотуючи ліве коліно. Від поту пов'язка вже розходилася, і це капець як мене дратує.

— *Ти теж,* — тихо гарчить він.

Останні два дні він розлючений, і я його розумію. Терн розривається між тим, щоб зробити те, чого він хоче, тобто полетіти до Сґейл, і тим, щоб не бачити, як мене за це покарають.

Погляд першої кандидатки мандрує від фіолетового волосся Надін до срібних пасом у моїй косі.

— Ім'я? — запитую.

— Джорі Буель, — каже вона, силуючись перевести подих. Висока, у хороших черевиках і, здається, вправно запакований рюкзак. Але її напруженість гратиме проти неї на Парапеті.

— Підійди сюди, — наказує Дейн. — Коли будеш на іншому боці, скажеш своє ім'я тому, хто із сувоєм.

Дівчина киває, а Ріаннон записує її ім'я в перший рядок.

У моїй голові спливають усі поради, які Міра давала торік, але мені заборонено ними ділитися. Це зовсім інший виклик — стояти осторонь і нічого не робити, поки ці кандидати ризикують життям, намагаючись стати… нами.

Для багатьох із них ми будемо останніми, кого вони побачать.

— Хай щастить. — Це все, що я можу сказати.

Вона починає переходити, а до нас наближається наступний кандидат, щоб зайняти її місце. Ріаннон записує його ім'я, а Дейн чекає, доки Джорі пройде третину шляху, перш ніж дозволити наступному починати.

Я спостерігаю за кількома першими кандидатами. Серце вискакує до самих гланд, коли згадую, який жах і невизначеність відчувала у цей день минулого року. Коли перший з кандидатів послизається на чверті шляху і падає, а яр унизу поглинає останні його крики, я перестаю стежити, чи вдається решті перейти на інший бік. Моє серце не витримує.

За дві години я вже питаю їхні імена без жодного наміру запам'ятати їх, але звертаю увагу на особливо агресивних особистостей, як-от цей бичара з глибоко розщепленим підборіддям, який преться вперед, без вагань відпихаючи сухорлявого рудоволосого кандидата на півдорозі до сходів.

Часточка мене вмирає від жорстокості всього, що відбувається, і мені складно не забувати, що кожен кандидат тут за власним бажанням. Усі вони добровольці — не так як в інших квадрантах, де приймають призовників, які склали вступний іспит.

— Джек Барлоу-молодший, — записує Ріаннон, повторюючи це ім'я собі під ніс.

Я помічаю вигляд Дейна, якого перетрушує, коли він дивиться в мій бік.

Повільно видихаючи, я повертаюся до наступного в черзі, намагаючись забути, як Барлоу відправив мене в лазарет минулого року. Від однієї згадки про те, як того дня на килимку він вдавив у мене чисту енергію своїми руками, трем проймає мене до самих кісток.

— Ім… — починаю я, але слово завмирає на язиці. Я, ошелешена, дивлюся на кандидата високо наді мною — знайома м'язиста статура й міцне підборіддя. Він вищий за Дейна, хоч і менший від Ксейдена. І хоча його піщано-коричневе волосся коротше, ніж коли я бачила його востаннє, я б упізнала ці риси обличчя й ці очі будь-де. — Кам?

Що в біса він тут робить?

В його зелених очах спочатку читається здивування, а потім він починає кліпати, впізнавши мене.

— Аарік… Ґрейкасл.

— Ти це щойно сам вигадав? — шепочу йому. Це його друге ім'я, я знаю, але прізвище? — Бо воно жахливе.

— Аарік. Ґрейкасл, — повторює він, вигинаючи щелепу.

Тримає високо підборіддя зі знайомою мені зарозумілістю, тою самою, яку я помічала в усіх його братів, а особливо — в батька. Навіть якщо не брати ті десятки разів, коли, завдяки нашим батькам, ми опинялися з ним в одній кімнаті, ці незабутні зелені очі неможливо сплутати ні з чиїми більше: вони виділяють його так само, як моє волосся — мене. Йому не вдасться обдурити того, хто хоч раз у житті зустрічав його батька чи будь-кого з братів.

Я кидаю погляд на Дейна, який неприховано витріщається на Кема-*Аарiка*.

— Ти впевнений у цьому? — запитує Дейн. Занепокоєння в його очах дає мені змогу знову побачити колишнього Дейна, але це ненадовго. Та його попередня версія, на яку я завжди могла покластися, померла в день, коли він викрав мої спогади і скерував нас на курс зіткнення з венінами. — Ти перетнеш Парапет — і дороги назад уже не буде.

Аарік киває.

— Аарік Ґрейкасл, — повторюю для Ріаннон, яка записує це, явно розуміючи, що щось відбувається.

— Твій батько знає? — бурмоче Дейн.

— Це не його справа, — відповідає Аарік, підходячи до Парапету й розправляючи плечі. — Мені двадцять років.

— Так, бо це матиме значення, коли він зрозуміє, що ти робиш, — відповідає Дейн, смикаючи себе за волосся. — І він нас усіх уб'є.

— Хочеш йому сказати? — запитує Аарік.

Дейн хитає головою і глипає на мене так, ніби я маю відповідь. Та, бляха, він тут командир чи хто?

— Чудово. Тоді зроби мені послугу й не звертай на мене уваги, — каже кандидат Ґрейкасл Дейнові.

Але не мені.

— Ми другий рій, чота «Полум'я», Четверте крило, — кажу Аарікові.

Можливо, я зможу переконати інших зберегти цю таємницю, якщо вони його впізнають.

Дейн роззявляє рота.

— Не сьогодні, — кажу йому, хитаючи головою.

І він завалює пащеку.

Аарік поправляє наплічник і стає на Парапет. Я не можу на це дивитися.

— Хто це? — запитує Ріаннон.

— Офіційно? Аарік Ґрейкасл, — кажу їй.

Вона підводить брову, і всередині мене прокидається почуття провини.

Між нами вже занадто багато секретів, а це те, що я можу їй розповісти. Вона заслуговує на те, щоб знати, хоча б тому, що я щойно направила цього кандидата до нашого рою.

— Між нами? — шепочу я, поки вона продовжує дивитися на мене, вигнувши брову. — Третій син короля Таурі.

— Ой, бля. — Вона, оглядаючись через плече, дивиться на Парапет.

— Не те слово. І я можу гарантувати: його батько не знає, що робить його син. — Враховуючи те, як він почувався після загибелі старшого брата Аарі-ка під час Обмолоту три роки тому.

— Рік буде легким, — ще один сарказм від Ріаннон, яка приймає наступну людину не зволікаючи. — Ім'я?

— Слоун Мейрі.

Моя голова сама повертається в її бік, а серце знову підскакує до самого горла. Таке ж світле волосся, яке зараз плутається на її плечах. Такі ж небесні очі. Те ж тавро повстання, що в'ється довкола її руки. Молодша сестра Ліама.

Ріаннон уважно дивиться.

У Дейна такий вигляд, ніби він бачить привида.

— З «у» перед «н», — каже Слоун, відходячи від сходів і нервово заправляючи волосся за вуха. З наступним поривом вітру воно полетить їй в обличчя, тимчасово засліпивши на Парапеті. Я не можу цього допустити.

Я обіцяла Ліаму наглядати за нею.

— Стій! — Я зістрибую зі стіни, витягаю маленький шкіряний ремінець, який тримаю в передній кишені форми, і простягаю його Слоун. — Спочатку зав'яжи волосся назад. Найкраще взагалі заплети його.

Її пересмикує.

— Ві... — починає Дейн.

Я зиркаю на нього через плече. Він — причина того, що Ліам не може зараз сам захистити свою сестру, адже його більше з нами немає. Лють, яка розтікається по венах, розпікає мою шкіру.

— Навіть не думай щось казати, Аетосе, бо я нафіґ скину тебе звідси. — Енергія тріскотить і, проходячи крізь руки, виривається горизонтальними смугами в небо над нашими головами.

У-у-упс!

Він сидить і бурмоче собі під ніс щось там про програні битви сьогодні.

Слоун забирає в мене ремінець і заплітає волосся — просто й швидко, тоді зав'язує його. І протягом усього часу вона змірює мене поглядом.

— Руки розведи в сторони, для рівноваги, — кажу їй спокійно, але від думок про ризик, на який вона йде, всередині бушує нудота. — Не дозволяй вітру тебе розгойдувати. — Це були слова Міри, тепер це кажу я. — Дивись прямо перед собою, але не вниз. Якщо наплічник зісковзне, не тримай його. Нехай краще він упаде, ніж ти.

Вона дивиться на моє волосся, потім опускає погляд на дві нашивки над серцем на моїй літній формі: ту, що ми здобули в Битві загонів минулого року, і блискавку, яка розгалужується в чотирьох різних напрямках.

— Ти — Вайолет Сорренгейл?

Я киваю. Але язик мій зав'язало вузлом, і я нічого не кажу. Не можу дібрати правильних слів, щоб сказати, як я шкодую про її втрату. Жодні співчуття, що спадають мені на думку, не зможуть повністю передати мій жаль.

Вираз обличчя Слоун змінюється, і щось, дуже схоже на ненависть, наповнює її очі, коли вона нахиляється ближче до мене.

— Я знаю, що насправді сталося. Це ти вбила мого брата. Він помер за тебе, — говорить вона стишеним голосом — так, що я єдина чую її слова.

Я буквально відчуваю, як кров відливає з мого обличчя. Стою, бліда, і кліпаю, проганяючи спогади, як Дей вчепився у віверну, яка націлилася на Терна, і як Ліам перелетів через моє сідло. Він був такий важкий, що я ледь не вивихнула плече, намагаючись попередити його падіння.

— Так. — Я не можу цього заперечити і не відводжу погляду. — Мені дуже шкода…

— А йди ти просто до пекла, — сичить вона. — Від щирого серця, знаєш. Сподіваюся, ніхто не порекомендує твою душу Малеку. Сподіваюся, він не прийме тебе. Ліам був вартий десятка таких, як ти, і я надіюся, що ти витратиш цілу вічність, щоб розплатитися за те, що ти мені зробила, за те, що зробила всім нам.

Так, у її очах — однозначно ненависть.

Серце ніби покидає моє тіло і приземляється десь недалеко від місця, про яке вона говорила.

— *Це не твоя провина*, — каже Терн.

— *Моя*. — І якщо я зараз не візьму себе в руки, я знову підведу Ліама. — Можеш вільно мене ненавидіти, не соромся, — кажу я Слоун, відступаючи вбік і звільняючи їй шлях до Парапету. — Але зроби мені послугу і витягни свої довбані руки, щоб раптом не стало так, що ти побачиш Ліама

раніше за мене. Зроби це для нього. Не для мене. — Це говорить та турботлива, уважна наставниця, якою я сподівалася для неї стати.

Вона відводить погляд і ступає на місток.

Здіймається вітер, її аж хитає, моє серцебиття пришвидшується.

— Що це за злющий варіант Мейрі? — запитує Ріаннон.

Хитаю головою. Я просто… не можу.

Уперта дівчина нарешті розставляє руки в сторони й починає йти. Я не відводжу погляду. Спостерігаю за кожним її триклятим кроком, ніби від неї залежить моє майбуття. Моє дихання завмирає, коли Слоун спотикається на півдорозі, а легені не здатні набрати достатньо повітря, поки я не побачу, як вона дістається іншого боку.

— Вона це зробила, — шепочу до Ліама.

А тоді приймаю ім'я наступного кандидата.

Згідно зі списком, з Парапету падає сімдесят один кандидат. Це на чотири більше, ніж торік.

Через годину після підрахунку квадрант шикується у звичні шеренги — по три колони на крило — і реєстратор викликає всіх поіменно, розділяючи першокурсників на рої.

Наша команда майже укомплектована, а імені Слоун досі не було.

Я вже раніше пошукала її у дворі, але чи то вона ховається від мене… чи то вона ховається від мене. Єдина логічна відповідь.

Надін, Рідок і я стоїмо позаду вісьмох першокурсників, що переминаються з ноги на ногу. Від них аж пашить тривогою. Аарік тримає ідеально рівну поставу, хоч і дивиться під ноги. Рудоволоса дівчина, що стоїть біля нього, на обличчі вся зелена.

Страх, який вони випромінюють, можна відчути на дотик. Він у кожній краплі поту, що стікає на шию кремезного хлопця на два ряди попереду, і у кожному обгризеному нігті, які ота брюнетка випльовує на гравій. Страхом парує кожна пора їхньої шкіри.

— Тільки мені здається, що атмосфера якась, блін, дивна? — запитує Рідок праворуч від мене.

— Дивна, шо триндець, — погоджується Надін. — Так і хочеться сказати їм, що все буде добре…

— Брехати не ввічливо, — каже Імоджен позаду нас.

Квінн, яка стоїть поруч, має відверто знуджений вигляд, коли витягає кинджал, щоб підітнути ним кінчики своїх білявих локонів.

— Забийте. До Обмолоту вони не більше, ніж корм для драконів.

Кремезний хлопець із темно-коричневою шкірою оглядається через плече, вилупивши очі на Імоджен.

Вона зиркає вниз на нього і жестом вказівного пальця показує йому розвернутися. Тому не треба додаткових роз'яснень. Хлопець повертає голову назад.

— Будь трохи миліша, може, — шепочу їй.

— Буду мила, коли знатиму, що їх не спіткає смерть, — відповідає вона.

— Я думав, ти казала, що брехати не гарно, — усміхається Рідок, хитаючи головою, від чого ворушиться радше комір його форми, ніж високі шипи, в які він не знати як зліпив своє темне волосся сьогодні.

Я протираю очі, потім нахиляюся ближче і дивлюся ще раз на його шию.

— Що за… Ти що, набив татуху?

Рідок зі смішком відтягує комір, показуючи чорнильний кінчик мечохвоста, що красується на бронзовій шкірі його шиї, ховаючись під одягом.

— Вона починається від плеча і сягає самого тавра Аотрома. Круто, шо не?

— Тупо відпад, — погоджується Надін і киває головою.

— Вогонь, — підтверджую я.

Візію Гавелін записують до нашого рою. Її ім'я напрочуд знайоме. І я згадую, звідки знаю його, коли вона з'являється в строю на два ряди попереду мене. На шиї з-під волосся виглядає шрам від опіку, який тягнеться до щоки з одного боку. Візія тут удруге. Минулого року їй пощастило вижити після того, як вона розгнівала Помаранчевого Кинджалохвоста під час Обмолоту. Вижила, хоч і насилу.

Слоун викликають до Першого крила.

— От чорт, — мимрю я. Як у біса я зможу допомогти їй у зовсім іншому крилі?

— Я б сказала, що це на краще, — тихо коментує Надін. — Вона не зовсім твоя фанатка.

Дейн виходить вперед на помості, щоб поговорити з Аурою Бейнгевен, старшою командиркою, і кинджали, які та припасувала до рук, виблискують на сонці, коли вона киває у відповідь. Він дивиться в мій бік, а тоді підходить на край помосту до людини зі списком, яка своєчасно піднімає руку, щоб нашкрябати щось у сувої.

— Виправлення! — кричить вона до натовпу. — Слоун Мейрі до другого рою чоти «Полум'я», Четверте крило.

Єс! Мої плечі опускаються від щирого полегшення.

Дейн повертається на своє місце, не звертаючи уваги на докірливий погляд заступника коменданта Варріша, але його самовладання зникає на

секунду, коли він кидає на мене незрозумілий погляд. Що? Чи Слоун має бути якоюсь мирною пропозицією?

Відповідальний за список курсант продовжує зачитувати імена, розподіляючи першокурсників по їхніх роях.

За хвилину чи дві з'являється Слоун, але моє полегшення триває недовго, бо вона розтуляє рота.

— Ні! Я відмовляюся. Будь-який інший рій, тільки не цей.

Ох, ну таке...

Ріаннон виходить зі свого місця наперед нашого рою і дивиться на Слоун таким поглядом, який би мені нізащо не хотілося відчути на собі.

— Мені якось насрати, чого ти хочеш, Мейрі, ясно?

— Мейрі? — Соєр озирається на ряди першокурсників поміж нас. Нова нашивка на його плечі змушує мене посміхнутися. Чудовий вибір для заступника Рі.

— Сестра Ліама, — кажу йому.

Його щелепа відвисає.

— Заливаєш? — очі Рідока бігають між мною і Слоун.

— Не заливаю, — відповідаю. — І якщо ти не помітив, вона вже ненавидить мене.

— Я не можу бути в одному загоні з нею! — Слоун буквально впивається в мене вогнем ненависті, який горить у неї в очах, але її волосся досі заплетене в косу, що я розцінюю як власну перемогу. Вона може ненавидіти мене, але, можливо, буде дослухатися моїх порад принаймні настільки, щоб залишитися в живих.

— Слухай свою командирку, Слоун. Припинити непокору і стати в стрій! — шипить Імоджен. — Поводишся, як розніжена аристократка.

— Ти Імоджен? — Слоун здригається.

— Ставай. У. Стрій, — наказує Ріаннон. — Це не прохання, *курсантко*.

Слоун блідне й останньою з першокурсників займає своє місце попереду Надін, поруч із якою прослизає Ріаннон і нахиляється до мене.

— Цілком впевнена, що ця дівчина хоче твоєї смерті, — шепоче Рі. — Є якась конкретна причина для цього, яку я мала б знати? Перевірити, чи можна обміняти її в інший рій?

Ага, є причина. Я винна, що її брат мертвий. Він заприсягнувся захищати мене і через це втратив свого дракона. І своє життя. Бо дотримав слова честі. Але я не можу їй цього сказати, як і того, що за нашими кордонами снують веніни.

Від думки, що мені доведеться їй брехати, мене починає нудити.

Вибіркова правда.

— Просто вона звинувачує мене в смерті Ліама, — тихо кажу їй. — Хай лишається. Принаймні поки Слоун в загоні, вона не може порушити Кодекс і вбити мене.

— Думаєш? — морщиться Ріаннон.

— Я обіцяла Ліаму подбати про неї. Вона залишається.

— Окрім Ааріка і Слоун ти назбирала всяких приблуд, — тихо зауважує Ріаннон.

— Ми теж колись були цілком випадковими приблудами тут, — відповідаю.

— І то правда. Зате які ми тепер. Живі і все таке. — Легка посмішка викривлює її губи, перш ніж вона повертається на своє місце в строю.

Передполудневе сонце починає припікати. І я тільки зараз розумію, наскільки велика відстань між нами на плацу і командирами на помості, що стоять поруч із комендантом Панчеком.

Він розглядає вишикуваних курсантів широко розплющеними карими очима. Оцінює. Вітерець розвіває пасма його волосся. Це максимальна кількість курсантів у цьогорічному наборі. Ми почнемо вмирати буквально негайно.

Але не я. За останній рік я танцювала з Малеком більше, ніж будь-хто, і щоразу посилала його в дупу. Можливо, Слоун має рацію, і він мене просто не хоче.

— *Ти схвильована.* — У голосі Терна відчувається занепокоєння.

— *Зі мною все нормально.* — Так ми всі маємо почуватися — нормально, правда? Просто нормально. Неважливо, хто загине поруч із нами або кого ми вб'ємо під час навчання чи війни. Ми — в порядку.

Нарешті церемонія починається зі зловісно-урочистого слова Панчека, зверненого до наших першокурсників і нового віцекоменданта, після чого Аура виголошує напрочуд надихаючу промову про честь захищати наш народ. Аж ось виходить наперед новоявлений командир Дейн, який явно намагається влізти в Ксейденову шкуру.

Але він не Ксейден.

Повітря сповнюють звуки ударів крил і охання першокурсників. Я глибоко вдихаю, коли шестеро драконів приземляються на стіни внутрішнього двору за помостом — п'ятеро з них належать командирам крил, проте шостого, одноокого Помаранчевого Киндзалохвоста, не впізнаю…

Здається, помаранчевий має запальну вдачу. Він оглядає стрій, смикаючи хвостом. Проте жоден із цих драконів не має такого грізного вигляду,

як Сґейл, та не є страшнішим за Терна. Я глипаю, опустивши очі, і забираю зі свого темного одностроя заблукалу ворсинку.

Крики першокурсників відлунюють від каменю стін, коли кігті драконів, згинаючись, впиваються в мурована кладку. Важезний кам'яний шмат обвалюється в метрі від помосту, але жоден з вершників, які стоять там, навіть не ворухнеться. Тепер я розумію, чому в Дейна був такий скептичний настрій минулого року.

Серед цих драконів жоден не ризикнув би спалити мене, щоб не накликати на себе гнів Терна. Чи вони красиві? Безперечно. Страшні? Звісно, що так. У мене навіть пульс трохи прискорився. І так, Червоний Булавохвіст Аури дивиться на курсантів, як на обід, однак я знаю, що він радше вивчає, чи зможе відсіяти кого зі слабких...

Руду дівчину, яка стоїть прямо переді мною, знудило. Блювота бризкає на гравій, потім на чоботи Ааріка, коли вона згинається й корчиться, випорожнюючи вміст шлунка.

Фу!

Слоун пересмикує, і вона, здається, готова тікати.

Погана ідея.

— Стій на місці, і все буде добре, Мейрі, — кажу їй. — Вони спалять вас, якщо ти втечеш.

Вона напружується, стискаючи кулаки.

Добре. Зараз краще бути злою, ніж наляканою. Дракони поважають лють. Вони винищують боягузів.

— Сподіваюся, решта не такі жалюгідні ригачки, — бурмоче Рідок і морщить носа.

— Ага, цій не вижити, навіть якщо якимось дивом їй пощастить на Презентації, — шепоче Імоджен.

Ці першокурсники, напевно, обісрались би, якби Терн лише пролетів десь поруч. Він майже вдвічі більший за всіх драконів, що сидять на стіні.

— *Не було бажання поділитися своїми навичками залякування у цьому шоу?* — питаю Терна.

— *Я не беру участі в салонних фокусах*, — відповідає він, і його насмішкуватий тон змушує мене посміхнутися.

Дейн тимчасом не вгамовується і патякає щось далі, безуспішно намагаючись імітувати харизму Ксейдена, але він і близько не дотягує.

— *Що ти знаєш про помаранчевого дракона майора Варріша? Він якийсь... нестабільний.* — І голодний.

— *Солас там?* — Його тон звучить напруженіше.

— *А Солас — це одноокий Помаранчевий Кинджалохвіст?*

— *Так.* — Не схоже, щоб він Тернові подобався. — *Не спускай з нього очей.*

Дивно, але окей. Спостерігатиму за помаранчевим драконом, який одним оком пасе курсантів.

— Третина з вас не доживе до наступного липня. Хто хоче носити чорний однострій вершників, мусить його заслужити! — кричить Дейн, підвищуючи голос із кожним наступним словом. — І заслужувати щодня!

Кет, учепившись червоними кігтями в кладку, нахиляється над головою Дейна, по-змієному вимахуючи мечохвостом позаду. Дракон дихає гарячою парою над нами, викликаючи в мене відчуття нудоти. Дейнові треба перевірити зуби Кета, бо, схоже, там застрягла кістка, яка вже гниє, а може, і *щось інше.*

У дворі здіймається метушня, і першокурсник, що стояв праворуч, із чоти «Хвіст» виривається зі строю й жене назад, до Парапету, маневруючи між рядами вишикуваних курсантів.

Ні, ні, ні!

— У нас є втікач, — каже Рідок.

— Чорт. — Я смикаюся. Коли ще двоє з Третього крила слідують його прикладу, шалено вимахуючи руками, моє серце завмирає. Вони вириваються з першого рою чоти «Хвіст». Це не закінчиться добром.

— Заразливий приклад, — додає Квінн, коли вони пробігають повз нас.

— Бля, вони таки вірять, що встигнуть. — Імоджен зітхає, опускаючи плечі.

Трійця втікачів ледь не врізається в середину строю нашої чоти, а потім кидається до отвору в стіні двору, де розташований Парапет.

— *Очі на Соласа!* — гарчить Терн.

Я знову обертаюсь вперед, щоб бачити, як Солас прищурює своє єдине око до тонкої щілини і, повертаючи голову, робить глибокий вдих, буркочучи. Мої груди наповнюються свинцем, коли, озираючись через плече, бачу бігунів, які наближаються до Парапету. Торік дракони не дали змоги втікачам добігти аж так далеко.

Він просто бавиться з ними, а ще під таким кутом…

Чорт.

Солас витягує шию і дуже низько нахиляє голову, звиваючи язиком. Полум'я виривається з його горла…

— Лягай! — вигукую я, кидаючись на Слоун і збиваючи її з ніг, коли над головою проноситься струмінь вогню — так близько, що жар обпікає кожну ділянку відкритої шкіри на тілі.

Треба віддати належне Слоун, вона не кричить, коли я якнайщільніше накриваю її тіло і згортаюся над нею, однак розпачливі, несамовиті волан-

ня позаду нас говорять самі за себе. Я розплющую очі й бачу Ааріка, який лежить на рудій дівчині під нескінченним потоком вогню.

Рик Терна заповнює голову, коли жар лиже мою зігнуту спину.

У горлі збирається крик, але я не можу навіть вдихнути в цьому пеклі, не кажучи вже про те, щоб подати голос.

Так само швидко, як випалив, жар розсіюється, і тоді я наповнюю легені дорогоцінним киснем. Віддихуюся, перш ніж впертися ногами в гравій піді мною і підвестися. Роззираюся навколо, оцінюючи наслідки, тимчасом як інші друго- та третьокурсники біля мене піднімаються.

Ті, що в кінці нашої чоти, які встигли впасти на землю, почувши мій крик, живі.

Ті, хто не впав, — ні.

Солас спалив утікачів, одного з наших першокурсників і щонайменше половину третього рою.

Зчиняється хаос.

— *Срібна!* — кличе Терн.

— *Я жива!* — кричу у відповідь, але знаю, що він відчуває той біль, притлумлений моїм адреналіном. Запах… Боги, запах сірки й спаленого м'яса мертвих курсантів підганяє жовч до самого горла.

— Ві, твоя спина… — шепоче Надін і тягнеться до мене, але забирає руку. — Вона спалена.

— Зовсім погано? — Смикаю за форму, яка відривається й залишається в моїй руці. Тканина на спині прогоріла, та принаймні броня під нею на місці.

Рідок проводить руками по приклеєних, обпалених кінчиках свого волосся, я оглядаю все довкола, перевіряючи, що там у інших. Зауважую, що Квінн та Імоджен позаду нас у безпеці. Вони вже поспішають на допомогу третьому рою.

Соєр. Ріаннон. Рідок. Надін. Ми швидко обмінюємося поглядами. Ставимо одне одному те саме запитання й відповідаємо на нього. Ми цілі.

Роблю довгий, глибокий вдих.

Мене попускає, і в голові відчувається запаморочення.

— Ні… воно не пропалило твою броню, — каже Надін.

— Добре. — Слава богам за драконячу луску.

— Ти поранена? — запитую Слоун, коли та, підводячись, ошелешено дивиться на розбитий третій рій, в той час як Аарік допомагає рудоволосій підвестися. — Слоун! Ти поранена?

— Ні. — Спочатку здається, ніби вона хитає головою, відтак я бачу, що її трясе.

— Стати в стрій! — Голос Панчека владно лунає над хаосом на плацу. — Вершники не уникають вогню!

Та що ти чешеш! Хто не пригнувся — лежить мертвий.

Широко розплющені очі Дейна зустрічаються з моїми. Він або так само здивований тим, що сталося, як і я, або справді гарний актор. Усі командири крил однаково вражені.

Озираючись на залишки третього рою, я бачу, як Імоджен дивиться на купу згарища. Наче відчувши це, вона повільно переводить свій заціпенілий погляд на мене.

— Негайно! — вимагає Панчек.

Вона хилиться вперед, і я хапаю її під лікті.

— Імоджен?

— Кіаран, — шепоче вона. — Кіаран мертвий.

Сила тяжіння, якась логіка, чи невідь-що, що тримає мене на ногах, починає здавати. Неможливо, щоб це було... навмисне, правда ж?

— Імоджен...

— Не кажи цього, — попереджає вона, оглядаючись.

Ми повертаємося в стрій, коли майор Варріш рухається до передньої частини помосту, нібито його геть не турбує той факт, що його дракон щойно вбив купу вершників, які *не порушили* строю, дехто з яких уже був *пов'язаний*.

— У Басгіаті не лише першокурсники доводять, що заслуговують носити шкіряні однострої вершників! — кричить Варріш, і я готова заприсягтися, що він говорить до мене. — Наші крила міцні рівно настільки, наскільки сильним є їхній найслабший вершник!

Несамовита лють, яка затьмарює всі мої почуття, гаряча й обпікаюча, і явно *не* моя.

Дівчина з волоссям кольору воронячого крила біжить на два ряди попереду, тікаючи в протилежному напрямку від нашого рою. Моє серце зупиняється, коли Солас знову нахиляється вперед, не зважаючи на клацання щелеп Кета праворуч від нього, — помаранчевий дракон роззявляє пащу.

О Боги.

Я задумуюся, чи не повалити її на землю самій, коли звіддаля доносяться звуки помахів крил, такі само добре мені знайомі, як власне серцебиття. Лють, якою наповнений кожен мій подих, остаточно перемагає інші емоції і перетворюється на дещо смертоносніше — оскаження.

Терн приземляється на стіні позаду, розгортаючи крила так розмашисто, що вони майже сягають гуртожитку, а верхній ряд каменю біля Парапету осипається долі. Першокурсники волають про порятунок.

— Терне! — кричу, відчуваючи надзвичайне полегшення, проте ніяк не можу пробитися крізь суцільну лють, яка його проймає. Моя увага стрибає туди-сюди між Терном і драконами за помостом.

Дракони командирів крил відступають, серед них і Кет. Але Солас лишається на місці, його язик звивається. Груди Терна розширюються.

— *Ти не маєш права палити те, що належить мені.* — Його слова поглинають усю мою свідомість, і в цей час Терн випускає приголомшливий рев у напрямку Соласа. Усі затуляють руками вуха, і я теж. Моє тіло вібрує від гучного звуку, шию обдуває гаряче повітря.

Коли рев стихає, дракони командирів крил роблять крок у бік стіни, подалі від Помаранчевого Киндзалохвоста, але сам Солас стоїть твердо на лапах і прищурює своє єдине око до розміру золотистої щілини.

— Гівна небесні, — шепоче Надін.

Це більш-менш підсумовує ситуацію.

Терн витягує шию вперед, високо над нашим роєм, а потім голосно клацає зубами на Соласа, явно йому погрожуючи.

Моє серце калатає так швидко, що ледь не гуде.

Солас коротко й хрипко гарчить, а потім змієподібно хитає головою. Своїми пазурами він хапається за край стіни, вириваючи цілий шмат. Я затримую дихання, коли той здіймається вгору й швидко б'є крилами, відступаючи.

Терн підводить голову, спостерігаючи за польотом, перш ніж звернути увагу на поміст і видихнути сірчану пару, розвіваючи густе чорне волосся Варріша.

— *Мені здається, він зрозумів меседж,* — кажу Тернові.

— *Тепер Солас знатиме: якщо ще раз наблизиться до тебе, я з'їм його людину живцем і дам їй гнити у своєму шлунку, поки її серце битиметься, а тоді заберу око, яке був так люб'язно йому залишив.*

— *Звучить так... реалістично.* — Я навіть не питаю, що там у них була за історія, оскільки хвилі гніву досі долинають від Терна, як гуркіт грому.

— *Попередження має бути дієвим. Подіяти одразу.* — Він відступає, набираючи сили для стрибка зі стіни. Удари крил здіймають гравій навколо нас. Він злітає.

Панчек повертається на поміст, але його рука вже не така тверда, що помітно, коли він поправляє рідке волосся на голові і медалі на грудях.

— Що ж, де ми там зупинилися?

Варріш пильно дивиться на мене, його ненависть відчувається присмаком в моєму роті. Тепер я знаю: навіть якщо він не був ворогом раніше, зараз він точно ним став, Данною клянуся.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

І в пасмах гір Стілрідж зелені дракони роду Уайнелоїдсіґ,
відомі своїм гострим розумом і раціональністю, передали місця,
де відкладали яйця їхні предки, на благо всього драконячого роду,
а тоді Перша Шістка звела сферичний захист Наварри там,
де зараз стоїть Військовий коледж Басґіат.

«Об'єднана Наварра: дослідження з виживання» Ґрато Бернелла,
куратора Квадранта писарів

Наступного ранку я прокидаюся в холодному поті. Я дивлюся у вікно, що виходить на схід, де видно бліде від вранішнього світла небо. Моє тіло переповнене адреналіном від страшного сну. Як і щоранку відтоді, як поїхав Ксейден, я міцно обв'язую коліна й швидко одягаю поверх броні свою еластичну літню форму, призначену для спарингів. Заплівши волосся в нетугу косу, виходжу з кімнати.

Серце досі калатає, коли я біжу вниз гвинтовими сходами, а мозок силується позбутися яскравих кошмарів, які я бачу уві сні. *Якщо я* сплю.

Ковтаю жовч, що піднімається горлом. Один із венінів у Рессоні втік. Червоні вени палали навколо його злих очей. Хто знає, скільки їх підбирається до наших кордонів, поки ми спимо чи відпочиваємо.

На першому поверсі новачки поспішають ставати в свої наряди, але у дворі спокійно і порожньо. Повітря вологе, та, на щастя, прохолодніше, ніж учора, — через бурю.

Я згинаю ногу, притягуючи п'ятку до задньої частини стегна. Розтягую м'язи. Попри нічогеньку дозу мазі Вініфред, шкіра на спині досі болить від учорашніх опіків. Але вигляд вона має у сто разів кращий, ніж минулої ночі.

— А тобі ніхто не казав, що одним з бонусів другого курсу є додаткова година сну через відсутність ранкових обов'язків? — запитує Імоджен, наближаючись.

Вона легко ступає по гравію.

— Так, і я впевнена, що це супер для тих, хто може спати. — Розтягую другу ногу. — Що ти робиш?

— Іду з тобою. — Вона теж розтягується, розминає шию. — Хоч я й не розумію, з якого милого ти раптом почала щоранку бігати.

У мене виникає відчуття, ніби всередині мене щось стрімко падає.

— Звідки ти знаєш, що я бігаю? Якщо Ксейден думає, що мені й цього року потрібен наглядач… — Я хитаю головою не в змозі закінчити це речення. Він мав приїхати ще вчора, але так і не з'явився, чим роздратував Терна… і занепокоїв мене.

— Не парся. Ксейден не в курсі. Моя кімната прямо навпроти твоєї, і, до речі, я теж погано сплю. — Вона переводить погляд на ротонду, звідки виходить група курсантів.

Дейн. Соєр. Ріаннон. Бодхі. Впізнаю більшість командирів Четвертого крила.

Рі та Соєр одразу помічають нас і прямують у наш бік.

— То чому ми бігаємо, Сорренґейл? — запитує Імоджен, закінчуючи розминку.

— Бо в мене із цим взагалі погано, — відповідаю. — Я вправна на коротких дистанціях, але на довгих я не встигаю. — Не кажучи вже про те, що це пекло для моїх суглобів.

Погляд Імоджен впивається в мій. Її очі широко розплющені.

Бодхі відстає від інших, теж повертає в наш бік. Його хода настільки схожа на Ксейденову, що я на мить сумніваюся, чи я не помилилася.

— Чим займаєтесь? — питає Ріаннон, засовуючи під пахву конспект, коли вони із Соєром підходять до нас.

— А ви? — Змушую себе посміхнутися. — Та я припускаю, що була нарада командування.

— Так. — Вона стягує брови, занепокоєно роздивляючись моє обличчя. — Усе нормально?

— Абсолютно. Як минула нарада? Добре? — Це жалюгідна спроба звичайної дружньої розмови, враховуючи події Рессони, які досі відтворюються в моїй голові як нічні жахи.

— Усе було добре, — відповідає Соєр. — Вони перевели Бодхі Дюррана із чоти «Хвіст» до «Полум'я».

— Довелося провести певну реструктуризацію, з огляду на те, що більшість третього рою вчора спалено, — додає Ріаннон.

— Ну так. Це логічно. — Дивлюся через її плече. За моєю оцінкою, у мене лишилося приблизно п'ять секунд, перш ніж Бодхі дійде сюди. Якщо він зрозуміє, як мені тяжко, він, без сумніву, скаже про це Ксейденові, а мені зараз не потрібні такі розмови. — Слухай, мені треба бігти.

— Куди? — запитує Ріаннон.

— Бігти, — чесно відповідаю я.

Вона відводить голову назад, ще більше насуплюючи свої брови.

— Ти ж ніколи не бігаєш.

— От і час починати, — намагаюся жартувати.

Вона обводить поглядом мене та Імоджен.

— З Імоджен?

— Ага, — відповідає Імоджен. — Здається, ми тепер бігунки.

Бодхі підходить вчасно, щоб почути це, і його брови теж сунуться на лоба.

— Разом? — Погляд Ріаннон постійно стрибає — то на Імоджен, то на мене. — Я щось не розумію.

Якщо не можеш брехати, тримай дистанцію.

— Так а що тут розуміти? Ми просто бігаємо. — Моя усмішка настільки вимушена, що здається, обличчя може перекосити, якщо я ще трохи намагатимусь утримати її.

Очі Бодхі примружуються.

— А що як не встигнете до сніданку?

— Встигнемо, — запевняє Імоджен. — Якщо почнемо просто зараз. — Вона дивиться на нього у відповідь. — У мене все під контролем.

— Хай біжать, — каже Бодхі.

— Але… — починає Ріаннон, зазираючи мені в очі, наче бачить мене наскрізь. Імоджен тренувала мене з минулого року, однак Рі знає, що ми не те щоб подруги.

— Хай біжать, — повторює він, і цього разу це не пропозиція, а наказ командира її чоти.

— Побачимось пізніше? — запитує Рі.

— Пізніше, так, — погоджуюся.

Не впевнена, що я це щиро. Без жодного слова розвертаюся й біжу в помірному темпі через двір до тунелю. Гравій — погане покриття для зчеплення з підошвою, але вищий рівень складності — це навіть добре. Це те, що мені потрібно.

Імоджен наздоганяє мене за кілька кроків.

— Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що не встигаєш?

— Що? — Зупиняємося біля дверей.

— Ти сказала, що не встигаєш. — Імоджен береться за ручку раніше від мене й зачиняє двері. — Коли я спитала, чому бігаєш. Що ти мала на увазі?

На мить я вагаюся, чи казати їй, але вона теж була там. І вона теж не спить.

— Солейл не встигла. — Мій погляд зустрічається з її. Проте вираз обличчя у неї не змінюється. Клянуся богами, Імоджен ніщо не дивує. Я заздрю цьому. — Солейл була на землі, коли венінка її вбила, направляючи силу… яка висмоктувала все із землі. Усе, що торкалося землі. І Солейл з Ф'юлом. Я бачила, як це відбувається. Я тепер щоночі бачу це, коли заплющую очі. Воно ширилося так швидко, і я знаю… що не зможу його випередити. Не в ситуації, якщо буду надто далеко від Терна. Я недостатньо швидка для будь-якої великої відстані. — Намагаюся проковтнути клубок у горлі, але він, здається, останнім часом там добре прижився.

— Це поки що, — каже Імоджен, відчиняючи двері в тунель. — Ми поки ще недостатньо швидкі. Але будемо. Ходімо.

— Дивно сидіти аж тут, — каже Рідок ліворуч від мене, коли пізніше того самого дня ми сидимо на першому в цьому навчальному році Бойовому сповіщенні, дивлячись вниз, де першокурсники займають понад третину аудиторії.

Для третьокурсників у гігантській багатоярусній залі залишилися лише стоячі місця. Це єдине приміщення в квадранті, крім актової зали, де можуть вміститись усі курсанти-вершники.

Але нам знадобиться декілька тижнів, щоб список загиблих поповнився новими іменами, перш ніж ми всі зможемо сидіти перед багаторівневою картою Континенту.

Вона нагадує мені ту, що висить у кімнаті для брифінгів Бреннана в Аретії. Він вважає, що в нас є всього шість місяців, поки веніни кинуть виклик нашим сферам, а на цій карті немає жодної позначки.

— Але видно трохи краще, — зауважує Надін з іншого боку.

— Верхні частини карти видно, безперечно, краще, — погоджується Ріаннон праворуч від мене, витягаючи речі та розкладаючи їх перед собою. — Добре побігала вранці?

— Не знаю, чи воно добре, але, напевно, результативно. — Кладу зошит і ручку на стіл, морщачись від болю, що пронизує мої ікри, а я в той

час укріплюю ментальні щити. Тримати їх постійно важче, ніж я думала, до того ж Терн любить нагадувати мені, коли вони слабшають.

— Зацініть, як вони нервуються. І їхні пера з чорнилами, — каже Рідок, нахиляючись вперед, щоб порозглядати першокурсників.

— Ну, в нас недавно теж не було дрібної магії для заряджання чорнильних ручок, — сперечається Надін. — Тому не будь таким зверхнім і не поводься, ніби ти кращий за них.

— Але ж ми кращі, — сміється Рідок.

Надін закочує очі, а я не витримую і всміхаюся.

Професорка Девера спускається вузькими кам'яними сходами вздовж ярусів ліворуч від нас. У неї до спини припасований улюблений довгий меч. Чорне волосся стало трохи коротшим відтоді, як я бачила її востаннє, а на біцепсі свіжа нерівна рана, яку так добре помітно в неї на шкірі кольору червоного дерева.

— Я чула, минулий тиждень вона провела в Південному крилі, — тихо каже Ріаннон.

Мій живіт стискає, коли я думаю, що вона могла там побачити.

— Ласкаво просимо на перше Бойове сповіщення, — починає професорка Девера.

Тут я відключаюся, бо вона виголошує ту саму промову, що й торік. І ще попереджає першокурсників, щоб ті не дивувалися, якщо третьокурсників призвуть на службу раніше зазначеного терміну, щоб укомплектувати застави серединних земель або прикривати передні крила. Вона прошиває поглядом новачків, а тоді на декілька секунд зосереджує свою увагу на мені. Здається, її очі на якусь мить зіщулюються, коли вона дарує мені усмішку пошани. Після чого продовжує свою промову, пояснюючи, як важливо для нас розуміти поточну ситуацію на наших кордонах.

— Це ще й єдина дисципліна, де ви будете підпорядковуватися не лише своєму вершнику-викладачу, але також і викладачу-писарю, — закінчує вона, підносячи руку в напрямку сходів.

Полковник Маркгем піднімає край своєї кремової туніки, спускаючись вниз і прямуючи до долішньої частини лекційної зали.

Мої м'язи мимоволі напружуються, і мені доводиться боротися з бажанням всадити один зі своїх кинджалів у його зрадливу спину. Він усе знає. Він не може не знати. Він же написав довбаний підручник з історії Наварри, за яким вчаться всі вершники. І до минулого року я була його зірковою ученицею, тою, котру він сам обрав для успішної кар'єри в Квадранті писарів.

— Ви маєте поважати полковника Маркгема так само, як будь-якого іншого викладача, — каже професорка Девера. — Він є найвищим авторитетом у Басгіаті, коли йдеться про будь-які питання, пов'язані не лише з нашою історією, а й ті, що стосуються поточних подій. Дехто з вас може цього не знати, але інформацію з фронту насправді отримують у Басгіаті раніше, ніж її надсилають королю в Калдир, тож ви матимете змогу першими почути її тут.

Я кидаю погляд на ряди, де поруч зі Слоун сидить Аарік, разом з іншими першокурсниками нашого рою. Треба віддати йому належне, він не смикається на сидінні і взагалі навіть не рухається. Один влучний погляд — і Маркгем знатиме, хто він. Хоч із такою зачіскою Аарік, мабуть, має шанс злитися з народом, якщо триматиме голову опущеною.

Принаймні доти, поки його батько не почне бити на сполох, що син зник зі свого позолоченого ліжка в Калдирі.

— Перше питання для обговорення, — каже Маркгем, коли доходить до низу лекторію. Він хмурить сиві брови. — Минулого тижня на нашому кордоні була не одна, а дві атаки грифонів.

Зал гомонить.

— Перший напад, — каже професорка Девера, піднімаючи руку та використовуючи дрібну магію, щоб перемістити один із прапорців збоку карти до місця, де зображено кордон, який ми ділимо з провінціями Брейвік і Поромієль, — стався біля села Сайпен, високо в горах Есбен.

Година польоту від Монтсеррата.

Єдиний звук у залі — чиркання пер по пергаменту. Ми робимо нотатки.

— Ось що ми можемо вам сказати, — каже Маркгем, склавши руки за спиною. — Рейд було здійснено за дві години після опівночі, коли всі мешканці, крім кількох осіб, мирно спали у своїх ліжках. Напад не був нічим спровокований. Оскільки Сайпен — одне з тих сіл, що розташовані за межами наших сфер, атака тривала кілька годин, перш ніж Східне крило що-небудь зауважило.

Мої плечі опускаються, але я продовжую писати, зупиняючись лише для того, щоб поглянути на карту. Село розміщується на непростій для грифонів висоті — понад дві з половиною тисячі метрів. Що вони там шукали? Можливо, я мала провести минулу ніч за читанням про те, що є в тих горах, а не про шестисотлітні політичні наслідки створення нашого військового коледжу тут, замість Калдира на заході.

— Ворожий рейд був розбитий трьома драконами з місцевої застави, які патрулювали територію. Але до того часу, коли вони прибули, нападники

вже встигли заподіяти значної шкоди. Припаси розкрадені, будинки спалені. Останнього льотчика грифона знайшли в печерах над селом, хоча ні він, ні його грифон не змогли сказати нам про мету нападу, оскільки обидва згоріли на місці.

Так, полоненим важко говорити про венінів, з якими воюють, якщо ті вже мертві.

— Ось що вони отримують, — бурмоче Рідок, хитаючи головою. — Нападаючи на цивільних.

Та чи вони там були, ті цивільні? Маркгем не згадав ні слова про жертв серед цивільного населення, лише про руйнування.

Я дивлюся через плече на Імоджен із Бодхі та Квінн, яка склала руки на грудях. Вона дивиться на мене зверху у відповідь. Міцно змикає губи, тоді знову слухає Маркгема.

Чорт. Я хочу стояти там з ними і спитати, що вони насправді думають. Або там з Еєю, яка теж слухає це угорі разом з третьокурсниками зі свого рою. Можливо, ми не такі близькі з нею, але принаймні вона знає правду. Та найбільше я хочу поговорити із Ксейденом. Хочу відповідей, які він відмовляється мені дати.

— Щодо другого нападу, — продовжує професорка Девера, пересуваючи ще один прапорець, цього разу на південь. Коли вона пришпилює його, сніданок у моєму шлунку збивається в грудку. — То це застава Атебайн, яку атакували три дні тому.

Я задихаюся, і ручка вислизає з моєї руки, гучно падаючи на стіл у цілковитій тиші, яка панує в залі.

— Усе нормально? — шепоче Ріаннон.

— Бажаєте щось сказати, курсантко Сорренгейл? — запитує Маркгем, схиляючи голову й дивлячись на мене з характерним неоднозначним виразом обличчя, яке йому так подобається корчити. Однак за ледь помітним, але добре знайомим порухом його брови я розпізнаю виклик, який він кидає, коли хоче почути правильну відповідь.

Я впевнена, що Маркгем добре знає, що відбувається за нашими кордонами. Але чи полковник Аетос сказав йому, що я теж знаю?

— Ні, — відповідаю я, хапаючи ручку, перш ніж та встигає докотитися до краю столу. — Просто я здивована, от і все. Як я пам'ятаю з того, що ви розповідали під час підготовки до навчання у Квадранті писарів, на аванпости нападають украй рідко.

— І? — Він спирається задом на стіл у центрі долішньої частини зали й тарабанить пальцем по крилу свого великого носа.

— Торік на Монтсеррат теж було здійснено прямий напад. Тому я не можу не запитати: чи ворог починає частіше застосовувати таку тактику?

— Цікава думка. Це те, що ми зараз обговорюємо серед писарів.

Усмішка на його обличчі геть не привітна, коли він киває до мене. Полковник відштовхується від столу і зчіплює руки за спиною.

— Зазвичай ми починаємо з першокурсників, — нагадує професорка Девера, кидаючи відповідний погляд на Маркгема. — І останні деталі, якими ми можемо поділитися щодо нападу на Атебайн: він стався незадовго до півночі, коли дев'ять із дванадцяти розміщених там драконів ще були на патрулюванні. За даними, які ми маємо, загальна кількість особового складу ворога становила близько двадцяти осіб. Вони були розбиті трьома присутніми на заставі драконами за підтримки піхоти. Двоє вершників грифонів устигли дістатися до нижнього рівня застави, перш ніж їх спіймали і вбили.

— *Щити,* — гарчить Терн, і я встановлюю їх знову.

— *Я навіть не помітила, що вони опустилися.*

— *Наразі вони мають бути для тебе як одяг,* — повчає він, клацаючи пащею трохи сильніше ніж зазвичай.

— *Тобто?*

— *Тобто тобі було б прохолодно, якби ти забула його вдягти.*

Логічно.

— Це ж вас туди тоді відправили? — запитує Ріаннон. — В Атебайн?

Я киваю, сподіваючись, що серед тих льотчиків не було жодного, хто бився з нами пліч-о-пліч під Рессоною.

Перший курс жвавішає, коли настає час для запитань.

Яку форму зграї вибрали грифони для нападу на Атебайн?

Типову V.

Чи пов'язані напади між собою?

Ми не маємо підстав це стверджувати.

Лунає питання за питанням, жодне з яких, щоправда, не сягає суті, тож це змушує мене доволі скептично поставитися до здатності курсантів з нижніх рядів критично мислити. Принаймні мені здається, що це вміння розвинене недостатньо. Хоча, можливо, минулого року старші так само думали про нас.

Нарешті Девера дає можливість висловитися іншим курсам.

Рука Ріаннон підноситься першою. Девера її викликає.

— Як гадаєте, чи можливо, що ворог знав, що застава була порожня під час Військових ігор, і намагався скористатися ситуацією? — запитує вона.

Отож.

Девера і Маркгем обмінюються поглядами.

— Думаємо, що так, — нарешті відповідає професорка.

— Але напад стався після повернення особового складу на позиції, а це вказує на те, що вони отримали інформацію із запізненням, чи не так? — Ріаннон веде далі: — Тільки чому застава лишалася порожньою? Та ще й кілька днів?

— П'ять днів, якщо бути точними, — відповідає Маркгем. — А напад відбувся через вісім днів після того, як її знову укомплектували. — Його погляд ковзає по мені, потім піднімається вище. — Поромієльська факторія Рессона, що розташована неподалік, зруйнована внаслідок заворушень, які там сталися два тижні тому. Ми вважаємо, що це могло вплинути на їхні канали зв'язку з нашою заставою.

Заворушення?

Сила наростає в мені так швидко, що нагрівається шкіра.

Девера скоса дивиться на Маркгема.

— Ми також зазвичай не даємо тут роз'яснень.

Маркгем сміється й опускає голову.

— Даруйте, професорко Деверо. Я, здається, сьогодні дещо не в собі. Надто мало спав за останні кілька днів.

— Буває навіть із найкращими з нас.

Підношу руку, і Девера мене викликає.

— Де саме на заставі були знайдені вершники грифонів?

— Біля зброярні.

От лайно. Я киваю. Рейд на заставу в пошуках зброї. Можливо, наші прибічники не зайдуть так далеко, але я зуб даю: там була схованка кинджалів, якщо керівництво знало, що веніни були поблизу. Бреннан не може забезпечити навіть меншу частину своїх ватаг. Звичайно, вони будуть воювати, щоб викрасти зброю. Нам потрібно вивозити більше контрабанди.

— Що б ви робили, якби керували загоном на заставі Атебайн? — запитує професорка, звертаючись до залу, а потім повертається до Керолайн Ештон, коли та піднімає руку.

— Я б подвоїла патрулювання на наступні кілька тижнів для демонстрації сили і, можливо, подумала б про знищення кількох прикордонних сіл Поромієлю, — пропонує вона.

Ріаннон тихо підсміюється.

— Нагадай мені, щоб я ніколи не переходив їй дорогу, — бурмоче Рідок.

— Як помсту? — перебиває Дейн. — Це не наші методи. Почитай Кодекс про правила бойових дій, Ештон.

Це каже чоловік, який послав мене на смерть.

— І він має рацію, — погоджується Девера. — Ми захищаємо наші кордони, застосовуючи смертоносну силу, але ми не несемо війну мирним жителям.

Ми також не намагаємося їх рятувати. Однак чи знає вона про це? Бляха, я хоч комусь тут можу довіряти?

Але... можливо, весь цей звіт неправдивий. Можливо, напали віверни та веніни, а не грифони, а вся ця дискусія — добре продумана брехня.

— Скільки вершників було поранено під час нападу на Атебайн, враховуючи, що одного було вбито? — запитую.

— Четверо з нас, — відповідає Девера, показуючи на свою руку. — Зокрема мене. Це поранення люб'язно нанесла вершниця з відмінною влучністю лука.

Тобто все-таки грифони.

Нас звільняють через пів години. Після сповіщення я відлучаюся від свого рою і, пробираючись крізь натовпи курсантів, іду шукати Бодхі.

Він майже дійшов до виходу, коли я його наздоганяю.

— Сорренґейл? — звертається він після того, як ми пройшли через вузький, як шийка пляшки, прохід.

— Я хочу допомогти, — шепочу йому. Можливо, я можу більше, ніж просто читати.

— Якого милого, Сорренґейл? — Він бере мене під лікоть і затягує в нішу в стіні, нависаючи наді мною з роздратованим виразом обличчя. — У мене пряма вказівка утримувати тебе якнайдалі від спроб *допомагати*.

— Його тут навіть немає, а він ще й накази тобі віддає? — Поправляю лямку торби на плечі, коли купка курсантів проходять повз нас.

— На мене таке не діє, тому так. — Він знизує плечима і всовує ручку за пов'язку на руці.

— А я вважала тебе найбільш тямущим з усієї групи. — Я зітхаю. — Слухай, якщо я зможу допомогти, тоді, можливо, ми б могли запобігти тому, що, як я припускаю, є... перервою в постачанні. — Говорити загадками дивно, але будь-хто може нас підслухати. — Дай мені роботу.

— О, так, я і є найбільш тямущий. — Він усміхається, відхиляючись на п'яти. — І ще я не маю жодного бажання померти. Вижити на другому курсі і зміцнити свої щити — ось твоя робота, Сорренґейл.

— Що, намагається вмовити тебе дозволити їй долучитися до наших оборудок? — запитує Імоджен, зупиняючись біля нас.

— Намагається. Саме так, — каже Бодхі. — Але тільки намагається. — Він іде геть і губиться в натовпі.

— Як ми можемо повернутися до лекцій, ніби нічого не сталося? — запитую Імоджен, коли ми пірнаємо в потік курсантів, які прямують до головних сходів академічного крила.

— Ти маєш поводитись *так*, ніби нічого не сталося, — тихо радить Імоджен, махаючи рукою Квінн із Ріаннон, які чекають на нас попереду. — Це угода, яку ми уклали, коли сюди їхали. — Вона поправляє торбу і вивертає зап'ястя, щоб показати тавро повстання. — Незалежно від того, подобається тобі це чи ні, ти тепер одна з нас. Ну, наскільки це можливо без отакого знаку на тілі.

Перекидаю свою важку сумку на плече і киваю їй, усвідомлюючи, що знаю надто мало, щоб по-справжньому допомогти таврованим, і надто багато, щоб відверто говорити з друзями.

— Що, — Імоджен звертається до Квінн. — Обід?

— Аякже! — відповідає Квінн.

Вони прямують далі, а Ріаннон відстає, щоб іти зі мною.

— Хіба Квінн зазвичай не обідає зі своєю дівчиною? — запитує Рі.

— Так, але вона випустилася.

— Точно. — Вона зітхає і стишує голос. — Хотіла поговорити з тобою перед сніданком, але не було нагоди. Здається, коледж від нас щось приховує.

Я мало не спотикаюся на рівному місці, одначе втримую рівновагу і вирішую вдавати, ніби не розумію, про що йдеться.

— Як ти кажеш?

Вона не може знати. Ну просто не може. Я щойно ледве пережила втрату Ліама… Я не витримаю, якщо з нею щось станеться.

— Здається, у Квадранті цілителів щось відбувається, — каже Ріаннон ще тихіше. — Я намагалася відвести одного першокурсника до Нолона. Це було вчора після шикування. Точніше, після пожарища, на яке воно перетворилося. Так от вигляд у нього геть фіговий. Маю на увазі, що чувак ледве тримався на ногах. Коли я підійшла спитати, чи все гаразд, новий віцекомендант сказав, що має важливіші справи, ніж розмовляти з курсантами, і по суті відвів його до тих маленьких дверей у глибині лазарету, які зараз *охороняються*. Думаю, вони там щось сховали.

Я кілька разів розтуляю і стуляю рота, відчуваючи водночас здивування і полегшення.

— Може, вони привезли якихось поранених вершників? Наприклад, з однієї із застав, і там їх відновлюють, — припускаю я. Якщо ти маєш рацію, це пояснює, чому Бодхі досі з перев'язаною рукою.

— Відколи це через кілька зламаних кісток став потрібен відновник? — Ріаннон хитає головою.

— А може, вони привезли полонених з Поромієлю, — встряє в розмову Рідок. — І Нолон їх відновлює після того, як Варріш їх ламає. Чув, як один третьокурсник розповідав, що Варріш відомий саме цим — тортурами.

— А ти відомий тим, що любиш підслухати. — Рі хитає головою.

Я знаходжу якусь відмовку і замість обіду з друзями прямую до маленької читальної ніші в загальному корпусі, щоб дочитати «Об'єднану Наварру. Дослідження з виживання».

На жаль, уже за годину, яку провела сидячи над фоліантом, я розумію, що й так знаю більшість із тих пафосних речей про тріумф об'єднання та жертви, принесені людьми і драконами заради встановлення миру. Розчарована. Це як порізати палець сторінкою книжки: рана дрібна, але різь неприємна. Ну, добре, не варто було сподіватися, що перша ж книжка, за яку я взялася, розкриє таємниці створення сфер. Хоча це було б приємною несподіванкою, коли *хоч щось* далося б мені так просто.

Повернувшись до своєї кімнати, поки переодягаюся в одяг для занять у спортзалі, розмірковую, чи не попросити в Джесінії щось більш пов'язане з темою вершників Першої Шістки, тоді виходжу і на краю вздовж мат зустрічаю своїх.

— Ненавиджу день атестації, — бурмочу під ніс, займаючи місце між Рі та Надін.

— Можу зрозуміти, враховуючи, яким він був для тебе минулого року, — дражниться Рідок, підходячи до Соєра.

Перший двобій — між нашими першокурсниками. Важко не помітити, як Рі через кожні кілька хвилин поглядає на мене. Пізніше Візія — та, що повторно проходить перший рік, — розчавлює незграбну дівчину з яскравими рудими кучерями, яку вчора вирвало на Ааріка, а Рі насуплено дивиться на мене.

Вона не одна тут така. Слоун, яка весь час переминається з ноги на ногу на лівому краї мати, витріщається на мене так, ніби можливо задивитися когось на смерть.

— Бейлор Норріс і Міша Левін! — Викладач рукопашки професор Еметтеріо викликає першокурсників, що стоять поруч зі Слоун. Він схиляє

поголену голову над закріпленим на планшеті списком, який тримає у своїх м'язистих руках.

От лайно. Я ж насправді не хотіла знати їхніх імен. М'язистий хлопець із розгубленим поглядом протистоїть брюнетці, яка вчора весь час гризла нігті.

— У тебе все гаразд? — запитую Рі, коли брюнетка не знати як перекидає кремеза на спину. Нічого собі.

— Може, це я в тебе спитала б? — відповідає вона, продовжуючи говорити пошепки. — Ти сердишся на мене?

— Що? — Відволікаюся від того, як дівчина заламує хлопця так, що той тепер може побачити її хіба що дупою. — Чого б це я мала на тебе сердитися?

— Ну, ти то бігаєш, то не обідаєш з нами. Таке враження, ніби ти мене уникаєш. І хоч це смішно, але єдине пояснення, яке я можу придумати, це те, ніби ти могла образитися, що я вчора обрала Соєра своїм заступником, а не тебе. І якщо мої припущення правильні, то давай про це поговоримо...

— Зажди. *Що?* Ні! — Я хитаю головою, хапаючись рукою за живіт. — Звісно, що ні. Я взагалі найгірший вибір для посади заступника: взяти хоча б те, що мені треба літати кожні два тижні в Самару, аби Терн міг побачитися зі Сґейл.

— Правда? — Вона киває, і погляд її карих очей м'якшає від полегшення. — Чогось так і думала.

— Соєр — чудовий вибір, а я зовсім не претендую на роль керівниці. — Я тут навпаки намагаюся бути якомога менш помітною. — І анітрохи не злюся на тебе.

— Тоді ти мене не уникаєш? — запитує Рі.

— А я могла б бути заступницею, — перебиває Надін, позбавляючи мене необхідності відповідати. — Але принаймні ти не взяла Рідока. Він сприймав би все це як новий майданчик для своїх жартів.

Виходить, ми не так тихо говоримо, як нам здається.

Міша рішуче перемагає Бейлор, а Еметтеріо викликає наступну пару.

— Слоун Мейрі та... — читає він зі свого списку. — Аарік Ґрейкасл.

— Я хочу *її* замість нього, — каже Слоун, наводячи на мене кинджал.

Це якийсь прикол? Хоча не схоже, що вона жартує. Я схрещую руки на грудях і, зітхаючи, хитаю головою на молодшу сестричку Ліама.

— Боги, Слоун. — Імоджен пирхає й видає смішок. Вона стоїть з правого боку поруч із Квінн — Ти справді хочеш померти вже в перший день?

— Вона зробила тобі комплімент? — шепоче Ріаннон.

— Як би це не було дивно, але здається, що так.

— Я з нею впораюся, — різко відповідає Слоун, стискаючи кинджал так міцно, що в неї аж біліють кісточки на п'ясті. — З того, що ти писала минулого року, її суглоби вискакують на раз-два. Наскільки це може бути складно?

— Серйозно? — Кидаю докірливий погляд на Імоджен.

— Я можу пояснити. — Імоджен кладе руку на серце. — Просто ти мені не сподобалася торік, пам'ятаєш? Буває так, що треба спершу розсмакувати.

— Чудово. Ціную твою щирість, — відповідаю саркастично.

— Мене, Мейрі, не обходить, які ви там тримаєте обра́зи на Сорренґейл, — Еметтеріо зітхає, наче цей рік уже його виснажив. — Я знаю, хто її тренував, і тому не збираюся виставляти її проти першокурсників. — Він підводить темну брову, дивлячись на Імоджен. — Я теж помилявся торік, — говорить він їй, перш ніж повернутися знову до Слоун і, опустивши вниз кутики рота, наказує: — Тепер роззброюйтесь і займіть свою позицію, ви виступите проти Ґрейкасла.

Слоун віддає зброю і стає проти Ааріка, у якого мінімум десять сантиметрів переваги у зрості і кілька років приватних уроків двобою позаду. Але вона сестра Ліама, тому є шанс, що зможе втриматися.

— Хтось сказав Сорренґейл? — запитує глибокий голос позаду нас.

Усі наші другокурсники озираються через плече на бичару з першого року, який скинув того худорлявого з Парапету. На плечі в нього нашивка Другого крила. Він починає рухатися до нас, тримаючи руки по боках.

— Ти така популярна сьогодні, — з усмішкою шепоче Надін і грайливо повертається до першокурсника: — Привіт. Я Вайолет Сорренґейл. — Вона показує на своє фіолетове волосся. — Бачиш? Як колір волосся. Ти хотів щось...

Той бере Надін за голову й одним різким рухом ламає їй шию.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Серед кандидатів до Квадранта вершників трапляються найманці, яким заплатили за вбивство когось із курсантів. Такі випадки не є вкрай рідкісними. Мені шкода, що Міра стала жертвою нападу, але я з гордістю можу повідомити, що вона швидко нейтралізувала загрозу. У вас є вороги, пані генерале.

Офіційне повідомлення
від коменданта Панчека пані генералу Сорренгейл

Якусь мить я просто ошелешено дивлюся, як першокурсник жбурляє Надін вниз. Її тіло з жахливим гепанням падає на землю. І вона лежить нерухомо з вивернутою шиєю і неприродним положенням голови.

Вона мертва.

Ні, тільки не знову.

— Надін! — кричить Ріаннон, падаючи на коліна біля тіла.

— Надін? — перепитує першокурсник, здивовано зводячи брови в одну густу лінію.

— Якого біса, що ти собі думаєш?! — кричить Еметтеріо.

— Ніхто не втручається, — вимагаю я, коли обидва мої кинджали уже лежать у мене в долонях навіть раніше, ніж я усвідомлюю, що їх витягла.

Бичара переводить погляд з тіла Надін на мої кинджали, потім дивиться на моє волосся.

— Це я Вайолет Сорренгейл.

Серце калатає, але ніхто більше не помре від мого імені. Користуючись тим, що серед курсантів запанувало сум'яття, я не чекаю його відповіді, а метаю обидва кинджали, цілячись йому в бік. Проте він, як на свої

параметри, несподівано швидкий, і обидва мої леза до упору входять у руки, якими він встигає закритися.

Чорт.

— *Вайолет!* — кричить Андарна.

— *Спи!* — Я грюкаю щитами, блокуючи все і всіх. Ксейдена немає. А Ліам загинув саме через спробу захистити мене.

Зараз немає значення, *чому* цей штрих хоче мене вбити. Тут або я досить сильна, щоб вижити, або ні.

Першокурсник видає розлючений стогін, коли різко вириває закривавлені кинджали зі своїх передпліч, і вони з гуркотом падають на землю. Це його помилка. Він, може, і вищий на цілих тридцять сантиметрів, але йому знадобляться ті кинджали, якщо збирається мене вбити. Хоча з такою комплекцією... його буде важко здолати.

Перестань робити великі кроки, які тебе викривають. Слова Ксейдена, сказані минулоріч, звучать у моїй голові, наче він стоїть поруч зі мною. Я повинна використовувати те, що маю, — свою швидкість — на власну користь.

Я біжу на цього здорована. Він викидає масивні кулаки вперед, цілячи в голову, але я спадаю на коліна, перш ніж першокурсник встигає мене торкнутися. Ігноруючи нищівний біль у ногах, я ловлю момент, щоб прослизнути повз супротивника, і в русі підрізаю сухожилля, протягуючи лезом уздовж його коліна.

Із криком він валиться вперед, як та всрата колода, і гепає на підлогу.

— Вайолет! — кричить десь позаду Дейн.

Я зриваюся на ноги й обертаюся до велетня, який уже перевернувся на спину, ніби не відчуваючи болю, але не може встати, після того, що я з ним зробила. Зате він може дотягнутися до одного з кинджалів і метнути його в мене.

Що він, власне, і робить.

— Блядь! — Ухиляюся від власного леза, але першокурсник лупить ногою, яку я не порізала.

Його чобіт б'є мене під коліно.

Удар збиває з ніг, і все, що я бачу, коли падаю навзнак, це стеля. Спочатку я всією вагою приземляюся на стегно, а тоді на якусь мить біль цілковито мене засліплює, бо головою вдаряюся об підлогу. Разючий біль віддає дзвоном у вухах. Та принаймні я не приземлилася на власні леза. Один кинджал досі в руці, але перед очима все так пливе, що здається, ніби їх два.

Першокурсник хапає мене за праву ногу і тягне до себе так, що від тертя моєї шкіри з лискучою підлогою чутно скрип. Якщо я встромлю кинджал в його руку, яка мене затиснула, лезо ввійде далі в мої власні м'язи.

Тому я цілюся вище, але мені вдається тільки залишити поріз на передпліччі мого супротивника. Серце скаче під саме горло, коли люди навколо викрикують моє ім'я, однак вони не можуть втручатися. Я на другому курсі, а цей мудак не в моєму загоні.

Він тягне мене до себе ногами вперед. Моє волосся просочує його кров із калюжі, що утворилася на підлозі.

Якщо не вирвуся з його міцної хватки, я буду мертва.

Заношу ліву ногу й б'ю в щелепу, але здоровило не відпускає. Живуче падло.

Наступним ударом із хрускотом ламаю йому ніс. Кров юшить, але він змахує її й кидається на мене, притискаючи до підлоги своєю непідйомною вагою.

Блядь, і блядь, *і ще раз блядь*.

Він ловить мою праву руку, коли замахуюся кинджалом, і припинає зап'ястя до землі. Іншою рукою бере мене за шию і стискає.

— Та здохни вже, сука, — шипить першокурсник, опускаючи свою пику до мене. Його голос зливається із дзвоном у моїх вухах.

Він так міцно тисне на трахею, що я вже не маю повітря.

— Секрети вмирають разом із тими, хто їх зберігає, — шепоче, коли його ніс опиняється за кілька сантиметрів від мого. Очі у нього світло-карі, але облямовані червоною окантовкою, ніби він щось вживає.

Аетос.

Страх захоплює мій розум, прориваючись крізь щити. Але цей страх не мій.

Не можна звертати увагу на страх Терна. Це шлях до смерті. А я не збираюся помирати під якимось безіменним типом з першого курсу.

Вільною лівою витягую один із кинджалів, припасованих уздовж ребер і швидко б'ю його лезом у спину велетня. Туди, куди навчив мене Ксейден. У нирку. Раз. Другий. Третій. Я не зупиняюся і вже втрачаю рахунок, коли нарешті його хватка слабне і він повністю опускається на мене.

Мертвим вантажем.

З останніх сил намагаюся зіштовхнути його із себе і пробую набрати повітря в легені. Він важчий за бика, але мені вдається зіпхнути його тіло і вислизнути з-під нього.

Повітря — прекрасне. Дорогоцінне повітря наповнює мої груди. Я набираюся його крізь пекло в горлі і розглядаю балки на стелі. Біль. Усе моє тіло — ні що інше, як суцільний біль.

— Вайолет? — Голос Дейна тремтить, коли він присідає біля мене. — З тобою все гаразд?

Секрети вмирають разом із тими, хто їх зберігає.

Ні, зі мною не все гаразд. Його батько щойно намагався мене вбити.

Змушую себе перемогти біль і зібратися з думками, перекочуюся на руки й коліна. Нудота хвилями проходить крізь мене, але я вдихаю через ніс і видихаю через рот, аж доки можу знову нормально ковтати повітря.

— Скажи щось, — несамовитим шепотом благає Дейн.

Я спираюся на руки і в кілька рухів штовхаю тіло нападника назад, щоб стати на коліна, тоді вигинаю шию і, здригаючись, глибоко вдихаю.

— Ві... — Дейн встає і простягає мені руку, в його очах знайома тривога...

Хай йому чорт, тільки не це.

Кидаю всю свою енергію на щити.

— Не. Торкайся. Мене. — Вимовляю окремо кожне слово голосом шорстким, як наждачний папір, і повільно встаю, чудово усвідомлюючи, скільки очей звернено на мене. Паморочиться в голові, однак я борюся із цим, і збираю п'ять своїх кинджалів. Усі спостерігають, як я нахиляюся і, перш ніж вкласти зброю назад у піхви, витираю кров із лез об форму мертвого першокурсника.

Страх, що заповнив ментальні шляхи, змінюється полегшенням.

— *Зі мною все гаразд,* — повідомляю Терну й Андарні.

— Маттіас і Генрік, заберіть тіла, — наказує Дейн.

Принаймні здається, що голос його. Дзвін у моїх вухах заглушує всі звуки, що лунають далі ніж за пів метра від мене.

— А мені можна торкнутися вас? — питає Еметтеріо.

Я досить голосно висунула вимогу Дейнові.

Киваю, переконавшись, що мої щити на місці, і Еметтеріо бере в руки моє обличчя й роздивляється зіниці. Він затуляє долонею світло, потім відводить її, після чого в шлунку навертається свіжа хвиля нудоти.

— У вас струс мозку. Хочете пропустити решту заняття? — Він відпускає моє обличчя, але притримує мене руками, бо я хитаюся.

— Ні. — Я не пропущу день атестації, як минулого року.

— Я за нею нагляну, — каже Імоджен, беручи мене за лікоть.

Еметтеріо стискає губи, а його темні очі прищурюються.

— Я не намагатимуся вбити її цього року. Обіцяю. — Імоджен притягує мене ближче, але не тримає — лише дозволяє на себе спертися.

І так добре.

— Вас щойно душили, курсантко Сорренґейл, — нагадує мені Еметтеріо.

— Це не вперше, — відповідаю хрипом, наче з подертого лезами горла. — Я полікуюся пізніше. Я залишаюся.

Він зітхає, але нарешті киває. Повертається на своє місце вгорі тренувальної мати і піднімає планшетку зі списком, яку він, очевидно, впустив.

— Його підіслав Аетос, — шепочу я Імоджен. — Думаю, що на нас полюють. — Боги, сподіваюся, Ксейден не з'явився вчора з іншої причини.

Її зелені очі спалахують за секунду до того, як Рідок з'являється з іншого боку, торкаючись мого плеча.

— Чорт, Сорренґейл, — бурмоче він, простягаючи мені руку, якої я не беру.

— Завжди щось відбувається, правда? — Намагаюся всміхнутися, повертаючись до краю мати, де мене вже страхують від можливого падіння в будь-який бік.

— Імовірно, його підіслали як повідомлення для вашої матері, — каже Еметтеріо, хитаючи головою. — Те саме сталося з вашою старшою сестрою під час її навчання.

Першокурсники із жахом у своїх широко розплющених очах спостерігають, як я оглядаю закривавлену підлогу. Помічаю, що Ріаннон, Дейн і Соєр відсутні. Правильно. Вони повинні забрати Надін і тіло безіменного першокурсника.

Надін померла тільки тому, що сказала, ніби вона — це я.

Ко́лючий біль смутку осідає в мені. Через нього мої пульсуючі коліна готові розійтися, але я не можу собі дозволити цих почуттів. Не можу піддатися, поки всі дивляться на мене.

Тому відкладаю цей біль у скриньку, де зберігаю решту емоцій, що переповнюють мене.

Слоун і Аарік стоять посеред мати, дивлячись на мене з різними ошелешеними виразами облич. На лиці в Ааріка читається набагато більше занепокоєння, ніж у Слоун.

— Хтось збирається прибрати це і битися, чи як? — запитую, не звертаючи уваги на густу червону рідину, що стікає по моїй шиї. Стояти просоченою кров'ю супротивника краще, ніж лежати у власній на його місці.

— І ти хотіла вийти проти неї, Мейрі? — пирхає один з першокурсників позаду мати.

У нього широка квадратна щелепа і глибоко посаджені карі очі під кутастими бровами, але я не знаю його імені. Я, бляха, і не хочу знати його імені.

Я знаю Слоун та Ааріка, і цього вже задосить.

А також знала Надін.

Ми стоїмо пліч-о-пліч, поки курсанти першого курсу витирають кров. Коли продовжується атестація, я зосереджуюся на тому, щоб відзначати помилки у стилі бою Слоун. А їх... багато. Насправді вона б'ється так, ніби майже не тренувалася для квадранта.

Такого не може бути. Ліам був найкращим бійцем серед першокурсників торік. Але й без того кожен таврований знає, що потрапить у Квадрант вершників, коли досягне повноліття. Звісно, Слоун має бути навчена.

— Ти впевнена, що вона сестра Ліама? — запитує Рідок.

— Так, — відповідає Імоджен, протяжно зітхаючи. — Але її точно не виховували бійці, і це видно.

Ааріk без жодних зусиль кладе її на дупу шість разів.

От лайно. Це все ускладнює. Зокрема те, як вберегти її життя.

За годину я складаю свою фізуху під пильним наглядом Рі достатньо усвідомлюючи, що на моїй шкірі ще засихає кров першокурсника, однак я високо тримаю голову, коли на мене витріщаються інші курсанти. Стає легше, бо дзвін у вухах минає, хоч відчуття нудоти після занять досі не полишає мене.

Я відпрошуюся з вечері і відмовляюся від пропозиції Рі провести мене до кімнати. Повільно, але впевнено піднімаюся сходами на другий поверх самотужки. Болить кожна кісточка, кожен м'яз, кожна фібра мого єства.

За крок до дверей відчуваю знайому опівнічну тінь. Вона огортає мій розум. І коли я відчиняю двері, то з полегшенням бачу Ксейдена, який, склавши руки на грудях, спирається на стіну між столом і ліжком і, таке враження, готовий когось убити, як завжди.

— Вісім днів, — нарікаю я, морщачись.

— Я знаю. — Він відштовхується від стіни та в кілька кроків перетинає всю кімнату. — І, судячи з того, що Терн показав Сґейл, мені варто було послати командира і приїхати сюди раніше. — Він обхоплює моє обличчя долонями, але відчуття не такі, як раніше. І це лють горить у його очах. Вона так контрастує з м'яким доторком його шкіри, коли він оцінює мої травми.

— Кров його — не моя. — Горло хрипить так, ніби я ковтала полум'я.

— Це добре. — Коли він вигинає щелепу, я знаю, що він дивиться на синець навколо моєї шиї.

— Я навіть не знаю, як його звали.

— Я знаю. — Ксейденові руки опускаються вниз, і я вже оплакую цю втрату.

— Його прислав полковник Аетос.

— Шкода, що я не зміг убити його раніше.

— Першокурсника? Чи Аетоса?

— Обох. — Він не всміхається на мою спробу пожартувати. — Давай помиємо тебе і загорнемо в ковдру.

— Ти не можеш вбивати курсантів. Ти тепер офіцер.

— Та ти що.

— Як там у Самарі? — питаю Ксейдена кілька годин по тому, коли сиджу на ліжку, схрестивши ноги, викупана і з мискою супу, яку він приніс для мене із загальної їдальні. Кожна ложка дається з боєм, але він має рацію: я не можу дозволити собі не їсти, мені потрібні сили.

— Ти диви, ми ставимо запитання. — його кутик рота підтягується, і Ксейден зручно вмощується в кріслі в кутку кімнати.

Він дістає шкіряний ремінець і гострить об нього леза кинджалів. Поки я була у ванні, він стягнув із себе льотну шкіру. Не знаю чому, але у новій офіцерській формі Ксейден ще гарніший, ніж у курсантській. Складно не зауважити, що й на цьому однострої немає знаків розрізнення. Він носив свою нашивку і знак крила лише тоді, коли був у квадранті.

— Я не збираюся сваритися через твою гру в запитання. — Кидаю в його бік промовистий погляд і в цей час звертаю увагу на два томи на полиці біля нього, які я позичила у Джесінії. Однак бажання розповісти йому про свої дослідження зникає зі згадкою про те, що я не знаю всієї правди, яка стосується його.

— Питати про те, що хочеш знати, — це не гра. Ти і я? Теж не гра, — каже, не припиняючи гострити ножа. Лезо монотонно чиркає об шкіряний ремінець. — А Самара, вона… інша.

— Однослівні відповіді мене не влаштовують.

Він відривається від свого заняття.

— Я мушу постійно доводити, що я чогось вартий. І причина цьому, мабуть, найбільш цинічна, яка може бути. Це дратує.

— До тебе особливе ставлення? — Я всміхаюся. Нарешті Ксейдена щось *дратує*.

— Маєш на увазі через це? — Він торкається тавра на шиї тупим краєм леза.

— Так.

— Думаю, більше через прізвище, ніж через тавро. — Знизує плечима. — Старші вершники поблажливіше ставляться до Ґарріка, дякую й на тому.

— Мені шкода. — Опускаю ложку в миску і лишаю її там.

— Знаєш, не гірше, ніж я очікував, а моєї сили печаті задосить, щоб більшість із них замислилися. — Він ховає шкіряне точило назад у наплічник, підводиться з крісла і вкладає у піхви свій останній кинджал. — Ти знаєш, як це. Коли люди судять про тебе за твоїм прізвищем.

— Думаю, можна сказати, що в тебе із цим гірше.

— Але тільки в межах цих кордонів.

Він перевертає іншим боком мою броню на спинці стільця, де вона сохне, і йде через кімнату, щоб сісти на край ліжка. Воно не таке велике, як було в його кімнаті торік, але місця вистачить нам обом, якщо я попрошу його залишитися. Чого я не буду робити. Бути так близько і втриматися, щоб не поцілувати його, — це вже складно. Але спати поруч? Я б, напевно, здалася.

— Це точно. — Відставляю миску на тумбочку й витягаю свою щітку. Я переводжу погляд до дверей, коли, здається, чую голос Ріаннон у коридорі. За секунду вона зачиняє за собою двері. І я раптом згадую… — Ти захистив мою кімнату від відвідувачів перед тим, як поїхати?

Він киває.

— Захист діє також від звуку. — Він кладе ногу на коліно, але так, щоб не зачіпати взуттям ліжко. — Звісно, що тільки в один бік. Ти можеш чути, що відбувається там, але ніхто не може почути, що відбувається тут. Подумав, може, тобі захочеться усамітнитися.

— Від усіх людей, яких я *не можу* привести?

— Ти можеш завести сюди будь-кого, кого хочеш, — заперечує Ксейден.

— Справді? — Мій голос бринить сарказмом, поки я розчісую щіткою ще вологе волосся. — Бо Ріаннон якось спробувала зайти, але чомусь опинилася на іншому боці коридору.

— Наступного разу, — кутики його рота розтягуються, і в нього на обличчі проблискує усмішка, — скажи, щоб узяла тебе за руку. Вхід сюди можливий, тільки якщо триматися за тебе.

— Чекай, — я спершу зупиняюся, а тоді тягну щітку до кінця, розчісуючи сплутані кінчики. — Тобто ти створив захист не тільки для нас із тобою?

— Це твоя кімната, Вайолет. — Він стежить за рухом щітки в моєму волоссі, мене ж заворожують його пальці, якими він обхопив коліно. Складно стримуватися. — Вона захищена лише від непроханих гостей. Пройти може той, кого ти проведеш із собою. — Він прочищає горло й змінює позу, а я продовжую розчісуватися, повільно проводячи щіткою між пасмами. — І ще, як це не егоїстично, я.

Мені страшенно подобається твоє волосся. Якщо колись захочеш поставити мене знову на коліна чи виграти якусь суперечку, просто розпусти його. І я зрозумію натяк.

Від спогадів перехоплює подих. Минуло лише кілька місяців, відколи він це сказав. Невже? Таке відчуття, ніби це було так давно і водночас... учора.

— Ще раз. Ти захистив мою кімнату для мене та всіх, кого я схочу привести? — Підводжу на нього брови. — А якщо мені захочеться...

— Роби все що хочеш. — Від тепла в його погляді мені знову перехоплює подих. — Ніхто нічого не почує. Навіть якщо рознесеш шафу.

Я впускаю з рук щітку, і вона падає мені на коліна, але одразу оговтуюся. Ну, або майже.

— Конкретно ця шафа видається досить добротною. Не той мотлох, що був у моїй кімнаті торік. — Той, який ми випадково перетворили на дрова, коли вперше взялися одне за одного.

— Це виклик? — Він кидає погляд на меблі. — Бо я готовий гарантувати, що успішно впораюсь із шафою, щойно ти одужаєш.

— У цьому місці ніхто ніколи не одужує повністю.

— Влучне зауваження. Просто скажи потрібні слова, Вайолет. — Того, як він дивиться на мене, достатньо, щоб температура мого тіла підвищилась на кілька градусів. — Лише три слова.

Три слова?

О так, *розігналася*, і вже кажу, що я його хочу. Обійдемося без цього. У нього й так забагато влади наді мною.

— Знаєш, коли щось *можеш*, це ще не означає, що ти *мусиш* це робити, — випалюю я. Бо що стосується сили волі, то коли справа доходить до Ксейдена, у мене з нею хріново. Вистачило б одного дотику, щоб я повернулася в його обійми і була готова повестися на все, що він вважатиме достатньою часткою правди для мене, коли я дійсно заслуговую... ні, я маю знати все. — Але ми точно не мусимо.

— Тоді розкажи мені, як минув твій тиждень. — Плавна зміна теми.

— Мені було важко на них дивитися, — зізнаюся я. — На Парапеті. Я намагалася, але я... мені було важко.

— Ти була на вежі? — насуплюється Ксейден.

— Так. — Через біль у колінах мушу посунутися і змінити позу. — Я обіцяла Ліаму допомагати Слоун. А з двору я не могла б цього робити. — З моїх вуст зривається саркастичний сміх. — І ще виявилося, що вона мене, бляха, ненавидить.

— Тебе неможливо ненавидіти. — Він встає і підходить до стіни, де залишив свій наплічник. — Повір мені. Я намагався.

— Повір мені, вона ненавидить. Навіть хотіла викликати мене вже на атестації. — Я підсовуюся до узголів'я ліжка. — Вона вважає, що я винна у смерті Ліама. Не те щоб вона помилялася...

— Ліам загинув не через тебе, — переривається Ксейден, застигаючи в одній позі. — А через мене. Якщо Слоун хоче на когось спрямувати свою ненависть, то хай мітить сюди. — Він б'є себе в груди і, обертаючись, кладе наплічник на стіл.

— Це не ти винен. — Нам не вперше сперечатися, але щось підказує мені, що це не востаннє. Схоже, провини вистачить на двох.

— Я. — Він відкриває верхнє відділення рюкзака й риється в ньому.

— Ксейдене...

— Скільки кандидатів упало цього року? — Витягає складений аркуш паперу й закриває наплічник.

— Забагато. — Навіть зараз я чую крики декого з них.

— Їх завжди гине надто багато. — Він знову сідає на ліжко, однак цього разу так близько, що мої коліна торкаються його стегна. — І це нормально, що тобі важко було дивитися, як гине молодняк. Це означає, що ти ще лишаєшся собою.

— Тобто ще не стала кимось іншим? — Мій живіт скручує від прісного виразу його обличчя. На згадку про смерть Ліама між нами виросла міцна стіна. — Бо я, наприклад, відчуваю, що змінилась. Навіть не хочу знати їхніх імен. Я не хочу їх знати. Не хочу, щоб було боляче, коли вони помирають. Це ще не робить мене іншою?

— Курсанткою другого року, — каже Ксейден, ніби між іншим.

Таким самим тоном він казав, що не міг врятувати кожного тавrованого, а лише тих, хто бажав урятуватися сам.

Іноді я забуваю, який він безжальний. Яким безжальним може бути щодо мене.

— Я вже бачила смерть раніше, — продовжую далі. — Якщо не пам'ятаєш, то вона буквально переслідує мене з минулого року.

— Це не те саме. Бачити, як твої друзі гинуть на Рукавичці чи на Обмолоті, у двобоях чи навіть у бою — це одне. Ми всі тут боремося за виживання, і це готує нас до того, що може статися. Але коли гинуть кандидати в курсанти, то це зовсім інше… — Він хитає головою, а тоді нахиляється вперед до мене.

Я знову беру свою щітку, щоб зайняти руку, якою хочу торкнутися його.

— У перший рік деякі з нас втрачають життя, — тихо каже Ксейден, заправляючи моє вологе волосся за вухо. — Другий рік — це час, коли всі ми втрачаємо свою людяність. Це все частина процесу перетворення нас на ефективну зброю. Ніколи не забувай, що це, власне, і є їхньою метою.

— Зробити нас байдужими до смерті?

Він киває.

Стукіт у двері. Я, на відміну від Ксейдена, реагую миттєво. Він видихає і підводиться, прямуючи до дверей.

— Уже? — запитує, відчиняючи двері і затуляючи мені вид. Або затуляючи вид на мене.

— Уже. — Упізнаю голос Бодхі.

— Дай мені хвилинку. — Ксейден зачиняє двері, не чекаючи на відповідь.

— Дозволь мені піти з вами. — Перекидаю ноги через край ліжка.

— Ні, — каже він, присідаючи навпочіпки переді мною, щоб наші очі опинилися на одному рівні. Він досі тримає в руці складений аркуш, який був витяг із наплічника. — Сон — це найшвидший спосіб відновитися, якщо тільки ти не плануєш шукати Нолона, а я чув, що сьогодні його важко знайти.

— Тобі теж потрібен сон, — протестую я, відчуваючи, як від страху перехоплює подих. У нас є лише кілька годин, і я не хочу, щоб Ксейден зараз пішов. — Ти пів дня був у польоті.

— Я маю багато чого зробити до ранку.

— Дозволь мені допомогти. — Чорт, тепер я вже благаю.

— Ще ні. — Він простягає руку, аби торкнутися мого обличчя, але одразу опускає її, немов переосмислюючи свій рух. — Однак я прошу тебе бути уважною до всього, що відбуватиметься, коли через сім днів ти полетиш звідси з Терном. — Він вкладає аркуш у мою руку. — А поки що… ось.

— Що це? — Дивлюся вниз на свою руку, але це наче звичайний складений клаптик паперу.

— Якось ти сказала, що я боюся не сподобатися тобі, якщо ти по-справжньому мене пізнаєш.

— Я пам'ятаю.

— Коли ми разом, то завжди або тренуємося, або б'ємося. Не так багато часу маємо на довгі прогулянки біля річки чи чогось такого романтичного. — Він лагідно стискає мою руку, та я відчуваю кожний мозоль, який у нього утворився від володіння зброєю. — Але ж я сказав, що знайду спосіб відкритись тобі. Наразі це все, що я можу зробити.

Наші погляди зустрічаються, і серце злітає аж під горло.

— Побачимося в Самарі. — Він устає, хапає наплічник і забирає свої мечі, приставлені до стіни біля дверей.

— Як я тебе там знайду? — Мої пальці стискають складений аркуш. Самари я навіть не бачила. Маму ніколи туди не посилали.

Ксейден озирається біля дверей і дивиться мені в очі:

— Третій поверх, південне крило, другі двері праворуч. Захист на тебе не діятиме.

У його казарменій кімнаті.

— Спробую вгадати: він не пропускає звук, але пропускає тебе, мене, а також усіх, кого ти проведеш? — Думки про те, що він використовує звукоізоляцію, щоб ламати шафи з кимось іншим, задосить, щоб суп у моєму шлунку згорнувся.

Ми хоч, можливо, і не разом, але ревнощі — це ж не про раціональні емоції.

— Ні, Вайолет. — Він піднімає обидва мечі над головою і відпрацьованим рухом закладає їх у піхви за спиною, тоді усміхається: — Лише ти і я.

Він виходить раніше, ніж я встигаю придумати, що йому на це відповісти.

Тремтячими руками розгортаю аркуш… і всміхаюся.

Ксейден Ріорсон написав мені листа.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Ґаррік завжди був моїм найкращим другом.
Його батько був помічником мого батька, що в певному сенсі робить його моїм Дейном, тільки таким, якому можна довіряти.
Після Ліама Бодхі був і є найближчим мені братом, який завжди прикриє мою спину, куди б я не йшов.

Поновлене листування лейтенанта Ксейдена Ріорсона із курсанткою Вайолет Сорренгейл

Коли кілька днів по тому ми з Імоджен повертаємося з пробіжки, усмішка досі не сходить з мого лиця. Ми заходимо у внутрішній двір і розминаємо м'язи, щоб охолонути після пробіжки. Я схрестила долоні над головою і витягуюся, щоб розігнати поколювання в боці. За пів години сніданок.

Він написав мені *листа*. І я стільки разів його перечитала, що вже знаю напам'ять. Там немає нічого небезпечного, жодних секретів революції чи підказок, як допомогти, але він не може ризикувати й писати про подібні речі. Так навіть краще. Там тільки про *нього*. Різні дрібнички, як-от про те, як він сидів на даху маєтку Ріорсонів під час повстання, сподіваючись, що батько повернеться додому і повідомить про завершення всього цього.

— Останні три дні з твого обличчя не сходить усмішка, як у п'яниці, — зауважує Імоджен, нахиляючись, щоб подивитися під поміст, коли ми проходимо повз. — Як можна бути такою щасливою рано-вранці?

Я розумію, про що вона. Після дня атестації я теж на межі зриву. Так само, як Бодхі та Ея.

— Уже кілька днів сплю без жодних кошмарів. І о такій порі ніхто не намагається мене вбити. — Опускаю руки. Сьогодні я бігла трохи довше між перервами на піший хід.

— Ага, це явно *саме та* причина. — Вона розминає шию. — Може, ти б вже прийняла його назад?

— Він мені не довіряє. — Я знизую плечима. — Та і я не можу йому довіряти. Це складно. — Але я скучила за часами, коли могла бачити Ксейдена щодня. Чорт, я вже не можу дочекатися суботи. — Крім того, навіть якщо між двома людьми відбувається така хімія, це ще не означає, що їхні стосунки мають бути чимось більшим, ніж звичайна фізична...

— Ой ні, стоп, — хитає вона головою і заправляє за вухо пасмо рожевого волосся. — Я взагалі-то завершувала розмову, а не починала. Я з тобою бігаю і тренуюся, але для того, щоб обговорювати сексуальне життя, у тебе є друзі, якщо ти ще не забула про них. Ті, яких, я бачу, ти активно уникаєш за кожної нагоди.

Ні, у цей ліс я не лізу.

— А ми хіба не друзі? — запитую.

— Ми... — Її обличчя аж кривиться. — Спільниці, зацікавлені в тому, щоб зберегти життя одна одній.

Це тільки змушує мене всміхатися ще дужче:

— Ой, не потрібно зі мною аж так панькатися.

Вона мружить очі й дивиться повз мене на зовнішню стіну.

— В ім'я Данни, що може о такій порі робити писарка у квадранті?

Мене пересмикує, коли помічаю Джесінію, яка чекає в одній із затінених ніш, ніби намагаючись сховатися.

— Розслабся. Це подруга.

— Ти уникаєш другокурсників, але дружиш із *писарями*? — Імоджен скоса змірює мене поглядом.

— Я лише тримаю дистанцію, щоб мені не доводилося їм брехати, а із Джес я дружила ще... Хоча знаєш що? Я не мушу тобі цього пояснювати. Піду дізнаюся, що потрібно *моїй подрузі*.

Пришвидшую ходу, щоб відірватися, але Імоджен не відстає.

— Привіт, — вітаюся жестом із Джесінією, коли ми підходимо до ніші. Конкретно в цій розташований вхід до тунелю, який веде прямо до гуртожитку. — Усе нормально?

— Я хотіла знайти тебе... — Брови під каптуром хмуряться, коли вона бачить Імоджен, яка дивиться на неї, ніби зміряє оком супротивника.

— Усе нормально, — кажу Імоджен, одночасно показуючи жестами. — Джесінія не намагатиметься мене вбити.

Імоджен нахиляє голову. Її погляд падає на кремового кольору сумку, яку тримає моя подруга писарка.

— Я не намагатимуся її вбити, — показує Джесінія, широко розплющивши свої карі очі. — Я навіть не знаю як.

— Вайолет чудово вміла вбивати, маючи підготовку писарки, — відповідає Імоджен, швидко жестикулюючи.

Джесінія кліпає очима.

Я піднімаю брови на Імоджен.

— Добре, — показує та і відступає. — Але якщо вона кинеться на тебе із заточеним пером, це не моя провина.

— Вибач, не зважай на неї, — жестикулюю, коли Імоджен повертається до нас спиною.

— Тебе намагаються вбити? — Джесінія насуплюється.

— Не сьогодні. — Заходжу в заглиблення ніші, щоб із двору не було видно моєї спини. — Я завжди рада тебе бачити, але скажи: чим тобі допомогти? — Курсанти-писарі майже ніколи не заходять у Квадрант вершників, якщо тільки вони не допомагають капітану Фіцґіббонсу.

— Маю дві справи до тебе, — показує Джесінія, коли ми обидві сідаємо на лавку. Вона витягає із сумки фоліант і простягає його мені. Це копія «Дару Першої Шістки», і скидається на те, що йому сотні років. — Ти казала, що шукаєш найдавніші розповіді про перших вершників, коли повертала попередні книги, — жестикулює вона. — Це одна з найперших написаних книг, які мені вдалося знайти. З тих, які можна виносити з Архіву. Готуєшся до чергових дебатів?

Кладу книгу на коліна й ретельно добираю слова для відповіді на це. Інтуїція підказує мені, що я можу довіряти Джесінії, але після Дейна я не впевнена, що можу покладатися на неї. А те, що я можу розповісти, у будь-якому разі становитиме для неї небезпеку.

— Вчуся. Дякую, але тобі не варто було це приносити. Я сама прийшла б до тебе.

— Не хотіла, щоб ти чекала, поки я чергуватиму в архіві, а ти сама казала, що бігаєш кожного ранку… — Джес робить кілька глибоких вдихів, а це зазвичай означає, що вона збирається з думками. — І хоч як прикро це визнавати, але мені потрібна допомога, — показує вона, перш ніж витягнути із сумки пошарпаний фоліант і простягнути його мені.

Беручи його, звертаю увагу на заяложені краї та обтріпану палітурку.

— Я намагаюся перекласти це для одного завдання, але мені важко розібратися з кількома реченнями. Це старолюцерська мова. Якщо я правильно пам'ятаю, це одна з мертвих мов, які ти знаєш. — Джесінія шарієється й озирається через плече на освітлений магічними вогнями тунель, наче хтось із інших писарів міг нас тут побачити. — Матиму проблеми, якщо хтось дізнається, що я потребую з цим допомоги. Адепти не повинні так чинити.

— Я добре вмію зберігати таємниці, — відповідаю жестами.

Моє обличчя осувається, коли згадую, як використовувала цю мову, щоб передавати таємні повідомлення Дейну, коли ми були дітьми.

— Дякую тобі. Я знаю майже всі інші мови. — Вона має напружений вираз обличчя і різко жестикулює.

— Ти знаєш їх набагато більше, ніж я. — Ми усміхаємося, і я відкриваю фоліант на закладці, роздивляючись похилі символи, виведені чорнилом, що позначають слова цієї логосилабічної мови.

— Отут я застрягла, — Джесінія показує на речення.

Я швидко пробігаю очима по тексту від початку абзацу, аби переконатися, що розумію, про що йдеться, а тоді перекладаю речення, яке її цікавить. Останнє слово показую по буквах — ім'я стародавнього короля, який жив за тисячу років до появи Наварри.

— Дякую. — Вона записує речення в нотатник, який принесла із собою.

Стародавній король. Розгортаю книжку на першій сторінці, і мої плечі мимовільно опускаються. Тут дата двадцятип'ятирічної давності.

— Скопійовано вручну з оригіналу, — знакує Джесінія. — Приблизно за п'ять років до того, як квадрант отримав друкарський верстат.

Отож. Адже в Архівах немає нічого давнішого за чотириста років, окрім сувоїв із часів Об'єднання.

Холодний піт котиться по шиї, коли я перекладаю для неї ще декілька речень з різних сторінок, дивуючись, як багато я пам'ятаю після року відсутності практики. Я повертаю фоліант, коли закінчую останнє речення, яке зазначила Джесінія.

Якщо поквапитись, ще встигну змити із себе піт і поснідати.

— Ми працюємо над тим, щоб для легшого читання перекласти і замінити у відповідній частині Архіву все, що написане мертвими мовами та призначене для загального доступу, — показує вона зі схвильованою усмішкою, а потім складає свої речі в сумку. — Маєш прийти й подивитися, як багато ми вже зробили.

— Вершникам заборонено заходити за стіл замовлень, — нагадую їй.

— Я зробила б для тебе виняток. — Джесінія усміхається. — У неділю Архів майже завжди порожній, особливо коли більшість третьокурсників їде додому.

Повітря розверзає крик, і моя голова смикається вгору. Через внутрішній двір з навчального корпусу двоє старших вершників тягнуть другокурсника з Третього крила. За ними йде професор Маркгем.

Що, в ім'я Амарі, коїться?

Джесінія блідне й глибше занурюється в тінь ніші. Його затягують у будівлю гуртожитку, де тунелі внизу ведуть через каньйон до головного корпусу Басгіату.

— Я думаю, — показує вона знаками, починаючи уривчасто дихати, — здається, це моя провина.

— Що? — розвертаюся до неї повністю обличчям.

— Цей вершник учора просив книжку, і я записала запит. — Писарка нахиляється ближче до мене, і в її очах з'являється паніка. — Я маю реєструвати всі запити. Такі...

— Правила, — закінчуємо речення одним жестом. Я киваю. — Ти не зробила нічого поганого. Яка то була книга?

— Я мушу йти. Дякую тобі. — Вона дивиться на двері, за якими зникає вершник.

І тільки страх у її очах не дає мені повторити своє запитання, перш ніж вона втече геть, лишаючи мене дивитися на книгу в себе на колінах і усвідомлювати, наскільки небезпечним є мій «дослідницький проєкт».

— Чекайте! — гукає Ріаннон пізніше того ж дня, пробігаючи крізь натовп вершників, коли ми дістаємося сходів біля Рукавички. Тут більшість із нас тіснить, чекаючи своєї черги, щоб піднятися до летовища.

— Ми ще тут! — Махаю рукою, перш ніж мій погляд повертається до людської метушні, що відбувається навколо. Стежу за їхніми руками, їхньою зброєю. Я довіряю своїм друзям по команді, але нікому більше. У цій тисняві вистачить одного удару ножем — і я можу стекти кров'ю, навіть не знаючи, хто мене вбив.

— Тут щось не так, — зазначає Соєр, перевертаючи нашу карту з домашнього завдання для КВВ. — Номер чотири в мене просто не виходить, скільки б разів я не рахував ці дрібні лінії висоти.

— То на півночі, — підказую йому, тицяючи пальцем унизу цього паперового згортка. — Ти дивишся не на той сектор, якщо це четверте питання. Я знаю, бо питала у Рідока минулої ночі, без нього теж би не розібралася.

— Тьху. Якась фіґня для піхоти, — каже, запихаючи карту до кишені.

— Чому б тобі просто не визнати, що я бог наземного орієнтування, і не попросити про допомогу, як це роблять усі інші? — дражниться Рідок, коли Рі наздоганяє нас. — Нарешті! А хтось казав, що командири не запізнюються.

— Командування мало зустріч, — відповідає Рі, показуючи пачку листів. — І ще ваша командирка має пошту!

Надія на якусь мить затьмарює мою гіперпильність, але я швиденько опанувую себе.

— Рідок, — викликає Ріаннон, передаючи листа. — Соєр. — Повертається, передаючи наступний. — Я. — Перегортає ще один. — І Вайолет.

Він не робив би цього, нагадую собі перед тим, як узяти від неї листа, але не можу не затамувати подих, відкриваючи незапечатаного конверта.

Вайолет,
вибач, що так довго не писала. Але щойно зрозуміла, яка дата. Ти вже другий курс!

Мої плечі розчаровано опускаються, що з мого боку просто… жалюгідно.

— Від кого? — запитує Ріаннон. — Маєш розчарований вигляд.

— Від Міри, — відповідаю я. — Ні, я не розчарована… — Слова завмирають на язику. Ми рухаємося далі у натовпі.

— Ти сподівалася, що це буде інший лейтенант? — вгадує вона з м'яким співчутливим поглядом.

Знизую плечима, але мені важко приховати розчарування в голосі:

— Можливо.

— Сумуєш за ним, правда? — Рі говорить тихіше, поки ми човгаємо ближче до сходів.

Киваю.

— Я не повинна, але так вже виходить.

— Ви разом? — шепоче вона. — Маю на увазі, усі знають, що ви спите, але з вами щось не те.

Я дивлюся вперед, щоб переконатися, що Соєр і Рідок занурені в читання своїх листів. Це та правда, яку я легко можу їй розповісти.

— Більше ні.

— Чому? — запитує вона з розгубленим виразом обличчя, що проступає зморшками на її чолі. — Що сталося?

Я розтуляю рота, щоб одразу його стулити. Можливо, правда не така вже й проста. Що в біса я маю їй сказати? Боги, відколи все так ускладнилося?

— Ти можеш сказати мені, ти ж знаєш. — Вона робить спробу всміхнутися, але біль, який ховається за її усмішкою, змушує мене відчути себе повним лайном.

— Я знаю. — На моє щастя, ми вже ступаємо на сходи, і, поки підіймаємося, я маю можливість обдумати, що можу їй відповісти.

Ми виходимо нагору й опиняємося на летовищі — полі для польотів, що розташоване усередині каньйону і за формою нагадує велику коробку. Від вигляду драконів, вишикуваних у такому ж порядку, у якому ми шикуємося у дворі, перехоплює дух. Краса, жах і упокорення — калейдоскоп сили, від якої мені стає важко дихати.

— Ця історія не закінчиться так просто, правда? — питає Ріаннон, поки ми слідуємо за Рідоком і Соєром через стрій. На її обличчі з'являється усмішка.

— Я так не думаю. — Ми обмінюємося поглядами, і я здаюся: — Ксейден не був щирим зі мною, — тихо кажу я, відчуваючи, ніби маю розповісти найкращій подрузі щось справжнє, правдиве. — І мені довелося із цим покінчити.

— Він брехав тобі? — Її очі спалахують.

— Ні. — Я міцніше стискаю в руці листа Міри. — Але він не казав мені всієї правди. І не збирається.

— Інша жінка? — Рі зводить брови. — Бо я точно готова допомогти тобі прикінчити цього тінетворчого мудака, якщо у вас все було серйозно, а він...

— Та ні, ні. — Я сміюся. — Нічого подібного. Це... — Ми проходимо повз драконів Другого крила, але мені знову бракує слів. — Це складно. А як справи з Тарою? Я її рідко бачу.

— Жодній з нас не вистачає часу для іншої. Це погано, але, можливо, наступного року буде простіше, коли ні я, ні вона більше не будемо командувати роями. — Ріаннон зітхає.

— А може, ви станете командирками крил. — Ця думка змушує мене стримувати усмішку. Рі чудово впоралася б із цією роллю.

— Можливо. — Вона робить один крок, підстрибуючи, як мале дівчисько. — Але наразі ми вільні зустрічатися з ким хочемо. А ти? Бо, якщо ти не зайнята, тут є декілька чувачків у Другому крилі, які після Військових ігор раптом стали дуже сексуальними. — Вона пускає бісики. — Або ми могли б таємно відвідати Чантару на цих вихідних і потусуватися

з курсантами піхоти! — Вона піднімає вгору вказівний палець. — Цілителі теж окей, але писарі — це вже червона лінія. — Бежеві туніки не для мене. Не те щоб я мала щось проти, якщо тебе це пре. Просто кажу, що ми тепер на другому курсі і варіантів розслабитися у нас *безліч*.

Випадковий незнайомець може бути якраз тим, що мені потрібно, аби викинути Ксейдена з голови, але це, напевно, не те, чого я хочу.

Поки ми йдемо вниз по полю, Ріаннон роздивляється моє обличчя, наче я головоломка, яку потрібно розв'язати.

— Бляха, та тебе заклинило на ньому.

— Я... — зітхаю. — Це складно.

— Ти вже казала. — Вона намагається не показувати, але я вловлюю у її голосі нотки розчарування, бо не ділюся подробицями. — Міра щось каже про фронт?

— Не впевнена. — Швидко пробігаю листа очима. — Її перекинули в Атебайн. Каже хіба про те, що їжа дещо смачніша, ніж готує наша мама. — Це викликає в мене сміх. Читаю далі, але неочікувано натрапляю на цілі абзаци, закреслені грубими штрихами. — Що за фіґня... — Перегортаю наступну сторінку і бачу там те саме аж до речення, у якому вона сподівається полетіти до Самари під час однієї з моїх майбутніх поїздок, і далі підпис.

— Щось не так? — Ріаннон відривається від власного листа, поки ми йдемо повз ряд драконів Третього крила.

— Здається, його цензуровано. — Показую їй чорні смуги, якими закреслено частину листа, потім оглядаюся, щоб переконатися, що ніхто не дивиться на нас.

— Цензуровано? Твого листа? — Рі має здивований вигляд. — Хтось його вже *читав*?

— Конверт був розпечатаний. — Вкладаю лист назад у конверт.

— Але хто б це зробив?

Мельґрен, Варріш, Маркгем... Будь-хто за наказом Аетоса. Моя мати? Варіантів безліч.

— Я не знаю.

І це не брехня, тобто не зовсім. Кладу конверт у внутрішню кишеню шкіряного однострою і, коли застібаю куртку, відчуваю, що мені жарко. Тут, на землі, надто спекотно для такого одягу, але я знаю, що цінуватиму цей додатковий шар уже за кілька хвилин, коли ми піднімемося в повітря.

Червоний дракон у другому ряду попереджувально випускає пару на курсанта з Третього крила, який підійшов надто близько. Ми наддаємо ходу.

Терн — найбільший дракон на полі. У нього до краю знуджений вигляд, поки чекає на мене. Метал мого сідла і його луска виблискують на сонці. Наблизившись достатньо, щоб бачити його передні лапи, я не можу не зітхнути від розчарування, що Андарни з ним немає.

— Гей, Терн нічого не казав про нового чорного дракона в Долині? — запитує Рідок, обертаючись через плече, коли ми проходимо повз чоту «Кіготь» і спочатку прямуємо до Терна, який стоїть на першій позиції, попри те, що і Ріаннон, і Соєр вищі за рангом від мене.

— Перепрошую? — Це все, що я спроможна зараз відповісти, а головне — не спіткнутися на рівному місці.

— Я знаю, це звучить дивно, але коли ми проходили біля Каорі, клянуся, я чув, як він казав щось про іншого чорного дракона, якого бачили. Чувак аж підскочив від збудження.

— *Терне?* — Якщо професор із різновидів драконів знає про Андарну, то ми в дупі.

— *Лише декілька драконів бачили її перед тим, як вона увійшла в печери для сну-без-сновидінь. Спробуй сама її сховати, і подивимося, як у тебе це вийде.*

Офігіти.

— Можливо, вони бачили Терна, — кажу Рідоку. І не брешу. — Чи когось зі старших?

— Каорі вважає, що то новий. — Його брови піднімаються. — Спитай його.

— Ага. — Я ковтаю слину. — Так, це я можу зробити. — Однаково не брешу.

Троє сідають на своїх драконів.

Терн опускає для мене ліве плече, але раптом випрямляється.

— *Зліва,* — попереджає він, коли позаду мене наближається чиясь фігура.

Рвучко обертаюся, щоб стати лицем до загрози, і закріпляю свої щити.

До мене прямує Варріш, склавши руки за спиною. Майор, мабуть, не зовсім людина, бо на його високому лобі немає ані краплі поту.

— Ах, Сорренґейл, ось де ви.

Можна подумати, ніби Терна так важко помітити.

— Майоре Варріше.

Тримаю руки по швах, щоб мати змогу легко вихопити кинджали з піхов на стегнах, і думаю, яка в нього може бути печать. Я ніколи не бачила на ньому жодних її ознак. Або він надто зухвалий, як Ксейден, і вважає, що репутація випереджає його, або він учасник клубу секретних печатей.

— Дивне намисто у вас там. — Він показує на зеленуваті синці на моєму горлі.

— Дякую за комплімент. Дуже коштовне. — Я піднімаю підборіддя й уточнюю: — Коштувало декому життя.

— Ах, точно. Дещо пригадую. Чув, що вас ледь не прикінчив *першокурсник*. Радий бачити, що це не завершилося ганьбою. Хоча припускаю, ви нерідко опиняєтесь у ситуаціях, коли доводиться з хрипом боротися за життя, особливо якщо вірити тому, що про вас говорять.

Я офіційно ненавиджу цього чоловіка. Та принаймні я знаю, що Терн з'їсть його живцем, якщо він спробує напасти на мене зараз.

— Я гадав, ви пов'язані з двома драконами. — Він нахиляється вліво, демонстративно змірюючи мене поглядом.

— Так і є. — Піт стікає по спині.

— І все ж я бачу лише одного. — Він дивиться на Терна. — Де ваш маленький золотий дракон? Перохвістка, про яку я так багато чув. Я хотів би побачити її на власні очі.

Із горла Терна виривається гарчання. Дракон схиляється наді мною, і слина скрапує з його пащі велетенськими бризками під ноги Варрішу.

Майор напружується всім тілом, але зберігає ідеальну маску веселості на обличчі, поки повільно відступає.

— Цей завжди був норовистий.

— Йому до вподоби особистий простір.

— Я також помітив, що він любить, коли й у вас є достатньо простору, — коментує Варріш. — Скажіть мені, Сорренґейл, як ви ставитеся до того, що він до вас… о, скажімо так, більш прихильний, ніж до ваших колег-курсантів?

— Якщо ви маєте на увазі моє ставлення до того, що він зупинив безглузду страту пов'язаних вершників вашим драконом після Парапету, то досить добре. Гадаю, варто мати одного норовистого дракона, який може поставити іншого на місце.

— *Нагадай йому, що я погрожував перетравити його живцем.*

— *Я не думаю, що це піде мені в плюс,* — відповідаю я.

— *Було б цікаво спостерігати, як він їсть цього пихатого дурня.* — Голос Андарни сонний.

— *Повертайся до сну,* — кажу їй.

Терн казав, що вона спатиме ще мінімум місяць.

Варріш мружить свої очі, не відводячи погляду від мене, а тоді на якусь мить усміхається, але в цій його усмішці немає нічого доброго чи радісного.

— Так от, щодо вашої маленької перохвостої…

— Вона ще не може нести вершника. — Не брешу, оскільки Андарна не літала відтоді, як прокинулася в Аретії. — Я літаю з Терном, а вона виконуватиме маневри в простіші дні.

— Що ж, подбайте про те, щоб вона полетіла з вами наступного тижня. Можете вважати це наказом.

Від Терна знову доноситься гарчання.

— Дракони не виконують людських наказів. — Сила піднімається всередині мене, вирує під шкірою і змушує мої пальці гудіти.

— Авжеж, ні. — Його усмішка розтягується ширше, немов я сказала щось смішне. — Але ж ви виконуєте, чи не так?

— *Нахабна людина*, — закипає Терн.

Я піднімаю підборіддя, знаючи, що більше не можу нічого додати, не заробивши дисциплінарних стягнень.

— Як іронічно, вам не здається? — запитує Варріш, відступаючи крок за кроком. — Зі слів полковника Аетоса, ваш батько писав книгу про перохвостих — драконів, яких не бачили сотні років, — а потім ви пов'язалися з одним із них.

— Це випадковість, — виправляю його. — Ви мали на увазі, який збіг обставин?

— Правда? — Він ніби замислюється і йде, минаючи Бодхі.

У мене живіт вивертається назовні.

— *Правда?*

— *Я нічого не знаю про дослідження твого батька*, — каже Терн.

Андарни вже не чути.

— Вершники! — Каорі звертається до шикування на летовищі, коли Бодхі підходить до мене. — Третьокурсники приєдналися до нас сьогодні не просто так. На те є особлива причина. Вони продемонструють десантування з льоту. — Він жестом обводить небосхил, де із заходу наближається Кет. Червоний Мечохвіст на якусь мить затуляє собою сонце, спускаючись до летовища.

— Він не гальмує, — шепочу я. Частина мене сподівається, що Дейн впаде.

— Ще пригальмує, — запевняє Бодхі. — Тільки не різко.

Моя щелепа відвисає. Дейн скаче на плече Кета і витягує руки для рівноваги, коли дракон вільно падає вниз, щоб пізніше вирівнятися з полем. Удари крил лише трохи сповільнюють Кета. Чим ближче вони до нас, тим більше я затамовую подих. Дейн сповзає по нозі дракона, до пазурів, поки Кет і далі летить.

Гівна небесні!

— *Я не радив би тобі цей маневр,* — каже Терн.

— *Та, бляха, будь-кому, у кого ще б'ється серце,* — відказую йому.

Кет ледь помітно змахує крилами, щоб сповільнитися, і Дейн підстрибує, пролітаючи повз професорів. За інерцією, продовжуючи напрямок польоту Кета, він збігає на випалену сонцем траву і за декілька метрів зупиняється.

Третьокурсники тріумфують, однак Бодхі біля мене мовчить.

— Саме тому Аетос — командир крила! — кричить Каорі. — Ідеальне виконання. Цей прийом є найефективнішим приземленням, коли потрібно вступити в наземний бій. До кінця цього року ви зможете навчитися приземлятися в такий спосіб на будь-яку стіну застави. Будьте уважні, і вам вдасться здійснити цей маневр вдало. Спробуйте зімпровізувати — і ви загинете раніше, ніж торкнетеся землі.

Бляха, я буду уважна.

— *Потрібна буде деяка адаптація,* — постановляє Терн.

— Сьогодні ми відпрацюємо основи пересування з сідалища на плече, — пояснює Каорі.

— *І як ми пристосуємося до* цього? — питаю Терна.

— *А я не казав, що це ми будемо пристосовуватися,* — пирхає він. — *Спостерігач за драконами перегляне свої вимоги, або сьогодні я пообідаю раніше ніж зазвичай.*

Цей маневр абсолютно недоречний і просто безглуздий у війні, яку нам треба вести.

— Каорі поняття не має, що там на нас чекає, — тихо кажу Бодхі.

— Чому ти так думаєш? — Він повертає голову в мій бік.

— Бо якби знав, то вчив би нас найшвидших способів відриватися від землі, а не приземлятися на неї.

— Передай йому, що ми досі працюємо над наступною поставкою, — каже Бодхі, коли кілька днів по тому ми йдемо летовищем, яке освітлюється місячним сяйвом.

Майже північ.

— Поставка чого? — питаю, поправляючи рюкзак на плечах.

— Він зрозуміє, про що це, — запевняє Бодхі, осмикуючись, коли торкається пальцями синця на щелепі. — І ще скажи йому, що воно сире. Вони займали кузні вдень і вночі, тож ми не встигли… — Він сіпається. — Одним словом, просто передай, що воно сире.

— Починаю почуватися якимось конвертом із посланням, — зиркаю на нього.

На мить я ще можу відірвати очі від нерівної поверхні землі. Але краще дивитися вниз перед собою: не хотілося б вивернути ногу перед дванадцятигодинним польотом.

— Ти — найкращий спосіб донести до нього інформацію, — визнає Бодхі.

— При цьому зовсім не знаючи, про що йдеться.

— Саме так, — підтверджує він. — Поки ти не вмієш тримати стабільний захист від Аетоса, так буде безпечніше. Ксейден мав би надалі навчати тебе під час минулого приїзду, та потім...

— Мене душили.

Принаймні цього року на мене напали тільки один раз. Але виклики і двобої за тиждень траплятимуться знову.

— Ага. Це як би винесло йому мозок трошки.

— Я думаю. Впасти мертвим ні з того ні з сього було б для нього трохи неприємно, — кажу під ніс і слухаю одним вухом.

Чорт. Виклики вже за тиждень. Мабуть, час почати перевіряти список суперників. Я могла б знову вдатися до перевіреного методу — отруєння.

— Ти ж знаєш, що він так не думає, — каже Бодхі тоном лектора, що нагадує мені те, як говорить сам Ксейден. — Я, наприклад, ніколи не бачив, щоб він...

— Ой, давай якось без цього...

— ...так хвилювався за когось...

— Так, слухай. Стоп!

— Навіть за Кетріону.

— Яку ще таку Кетріону? — кидаю в його бік прискіпливий погляд.

Бодхі морщиться й стискає губи в суцільну тонку лінію.

— Упс, а є ймовірність, що ти забудеш, що я оце сказав, поки долетиш до Самари?

— Жодної.

Я чи то спотикаюсь об камінь, чи то натикаюсь на власні почуття, що ледве не падаю, але зрештою втримую рівновагу. Принаймні фізично. А що коїться у цей час в моїй голові? Думки хаотично літають, збиваючи одна одну: хто така Кетріона? Старша вершниця? Хтось із Аретії?

— Я так і подумав. — Бодхі потирає шию й видихає. — Але невже навіть найменшого шансу немає? Бо згідно з угодою, яку ви двоє уклали зі своїми драконами, він повернеться сюди вже наступного тижня, а я якось не в захваті, щоб мені надерли дупу майже одразу після того, як я відбився від чергового нападу.

— *Ще один* замах? — хапаю його за руку й зупиняюся.

— Ага. Вдруге за тиждень на мене накинулися в лазні.

— І як ти зараз почуваєшся? — Серце в грудях шалено калатає. Я дивлюся на нього широко розплющеними очима.

Бодхі лише хитро всміхається.

— Я випатрав якогось мудака з Другого крила, будучи голяка, і маю лише ось один синяк. Тобто я в нормі. Але краще повернімося до питання, чому тобі не варто згадувати, що я сказав, у присутності мого дещо замороченого двоюрідного брата. З яким ти спиш…

— Знаєш що? — Я розвертаюся, щоб іти до середини поля. Ми можемо розбирати ситуації із замахами, але якщо його це не влаштовує, то нам нема більше про що говорити. — Ми, взагалі-то, не настільки добре знайомі, щоб я обговорювала з тобою, з ким я там сплю чи не сплю, Бодхі, — кидаю йому через плече.

— Розумію твою позицію. — каже він, запхавши руки в кишені і похитуючись на п'ятах.

— Це *єдина* можлива позиція.

Силует Терна затуляє світло місяця, перш ніж він приземляється перед нами.

— Твій дракон якраз вчасно. Рятує нас від незручності цієї розмови.

— *Час вирушати,* — різко заявляє Терн.

Намагаюся не сприймати його тон на власний рахунок. Він уже декілька днів поводиться нестерпно, проте я його розумію. І навіть відчуваю Тернів фізичний біль, як ніж у грудях, коли його емоції переважають над моїми власними.

— Він поспішає, — кажу Бодхі. — Дякую, що провів мене…

— *Люди!* — попереджає Терн.

— Блядь, — констатує Бодхі собі під ніс, коли позаду нас запалюються магічні вогні. Поле тепер освітлене так само, як уночі, коли ми летіли на Військові ігри.

— Курсантко Сорренґейл, вам варто відкласти свій відліт. — Варріш підсилює голос, звертаючись до мене через поле.

Ми повертаємось і помічаємо окрім нього ще двох вершників. Усі прямують до нас.

Терн гарчить у відповідь.

Ми з Бодхі обмінюємося поглядами, але мовчимо, коли трійця підходить ближче.

— *Що будемо робити, якщо вони спробують нас зупинити?* — питаю Терна.

— *Будемо робити фуршет.*

Фу.

— Я думав, ви поїдете не раніше, ніж вранці, — каже Варріш, виблискуючи облесливою усмішкою.

Двоє інших вершників тимчасом обходять нас із боків. Смужки старших лейтенантів на їхніх формах такі самі, як у Міри, — на одну більше, ніж у Ксейдена.

— Минуло два тижні. Це відрядження.

— Я знаю. — Варріш кліпає на мене, потім на вершницю ліворуч. — Норо, обшукай її сумку.

— Перепрошую?

— Ваш наплічник, — наполягає Варріш. — Стаття четверта, розділ перший Кодексу...

— Усі речі курсантів підлягають перевірці на розсуд командування, — закінчую за нього.

— А, ви знаєте Кодекс. Це добре. Давайте наплічник.

Я ковтаю слину і, вивільняючи плечі з-під лямок, стягую зі спини рюкзак, який передаю вершниці ліворуч, не спускаючи при цьому очей із Варріша. Вона бере мій наплічник.

— Ви можете йти, курсанте Дюрран, — кидає Варріш.

Натомість Бодхі, навпаки, підходить ближче до мене, через що інший старлей також робить крок уперед, наближаючись до нас. У магічному світлі на його формі видніється нашивка сили печаті — володіння вогнем.

— Як командир чоти курсантки Сорренґейл, хочу, посилаючись на статтю чотири розділу два Кодексу, нагадати, що «за дисципліну курсантів відповідають командири підрозділів, які звітують перед вищим командуванням». Отже, я занедбав би свої обов'язки, якби зараз залишив свою підлеглу, яка потенційно може мати при собі те… що б ви там не сподівалися знайти, — виголошує Бодхі.

Варріш лише примружує очі, коли Нора висипає вміст мого наплічника на землю.

Ось тобі і чистий змінний одяг.

Терн нахиляє голову позаду мене і хрипло гарчить. Під цим кутом він може спалити Варріша та одного з його компаньйонів, не зачепивши ні Бодхі, ні мене. У такому випадку в живих лишився б лише один вершник, з яким за потреби ми впораємося.

Гнів прошиває мою спину, і я міцно стискаю кулаки, наче це дійсно зможе допомогти стримати вибух сили, яка суне моїми жилами.

— Це справді було необхідно? — питає інший лейтенант.

— Був наказ обшукати, — відповідає Нора і дивиться на Варріша. — Одяг, — доповідає вона, перебираючи мої речі. Руки жінки тремтять, коли вона дивиться на Терна. — Підручник «Фізика. Другий курс», посібник із навігації, щітка.

— Дай мені ці книжки. — Варріш простягає руку.

— Саме час повторити пройдений матеріал, — зауважую я, раптово відчуваючи вдячність до самої себе, що додумалася лишити «Дар Першої Шістки» у кімнаті. З іншого боку, не так багато там корисного чи нового, хіба відомості про те, що Перша Шістка не були першими вершниками: вони були просто першими, хто вижив.

Варріш не відповідає. Він гортає сторінки, безсумнівно, шукаючи нашкрябані на полях таємні дані. Але його щелепа розчаровано вигинається. Він нічого не знаходить.

— Задоволені? — тарабаню пальцями по піхвах на стегнах.

— Добре, це все. — Він кидає книжку на купу одягу. — До зустрічі за сорок вісім годин, курсантко Сорренґейл. І знайте: оскільки ваша перохвістка знову не з'явилася на шикуванні, поки ви у від'їзді, я подумаю над покаранням за невиконання вами наказу.

І з цією погрозою трійця йде геть, а магічні вогні згасають один за одним, тож єдиним джерелом світла, що у нас лишилось, є місячне сяйво.

— Ти знав, що так буде. — Сердито дивлюся на Бодхі, тоді присідаю й збираю розкидані речі. — Це тому треба було мене проводжати, так?

— На додачу до цілком реальних замахів на наші життя — а Імоджен і Ея також зазнали нападу сьогодні після відвідування інструктажу для третього курсу — ми мали підозри, що вони захочуть обшукати тебе. І вирішили в цьому переконатися, — зізнається він, присідаючи, щоб допомогти мені пакувати наплічник.

Вони могли загинути. Мені щемить у грудях, але я швидко складаю цю емоцію у свою скриньку, де вирішила ховати всі почуття цього року. Крім гніву.

— Використали мене як піддослідну? — Різким рухом застібаю наплічник і просуваю руки крізь лямки, звалюючи його на спину. — Навіть не сказали мені? Дай вгадаю: Ксейденова ідея?

— Це був експеримент. — Бодхі кривиться. — А ти — контрольна точка.

— А які в біса тоді були змінні?

Глухо долинає віддзвін.

— Не затримуй Терна. Уже північ. Вам час летіти, — каже Бодхі. — Кожна хвилина тут забирає в нього хвилину зі Сґейл.

— *Погоджуюся.*

— Бодхі, припини використовувати мене як якусь фішку для настільних ігор. — Кожне слово вимовляю різкіше за попереднє. — Якщо вам потрібна моя допомога, просто скажіть. І не треба розповідати мені про мої недосконалі навички захисту. Це якраз зовсім не привід, щоб посилати мене кудись, до чого я не готова.

— Справедливе зауваження. — Здається, його зачепили ці слова.

Киваю йому, прощаючись. Піднімаюся по рампі вигнутого плеча Терна на спину. Місячного сяйва і того слабенького магічного світла, що досягає сюди, мені цілком достатньо, щоб знайти своє сідло. Я могла б орієнтуватися по самих лише шипах на спині Терна навіть у найтемнішу ніч. І вже довела це у Рессоні.

За сідлом закріплені два пакунки, удвічі більші за мій наплічник.

— *Добре, що мене не обшукали,* — каже Терн.

— *Ми веземо...* — Я двічі підморгую йому.

— *Так,* — підтверджує він. — *Тепер швидше сідай у сідло, поки вони не передумали, інакше я буду змушений спалити кількох офіцерів. Пізніше я скажу кілька слів командиру крила щодо того, що тебе не підготували. Повір мені.*

Ще секунда на те, щоб припасувати свій наплічник, і ще одна — щоб закріпити ремінці над стегнами.

— *Ну, тоді летимо до них,* — кажу я.

Терн відступає на кілька кроків, напевно, щоб не зачепити Бодхі, а тоді поринає у темряву ночі, з кожним помахом крил наближаючи нас до лінії фронту... і до Ксейдена.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Сґейл бачила, як я вбив одного курсанта за те, що він знущався з Ґарріка під час Обмолоту. Вона каже, що обрала мене за мою нещадність, але думаю, я просто нагадав їй свого діда.

Поновлене листування лейтенанта Ксейдена Ріорсона із курсанткою Вайолет Сорренгейл

Краєвиди довкола застави Самара такі ж суворі, як і командири, які нею керують.

Ми високо в горах Есбен, за кілька кілометрів від східного кордону з Поромієлем. Нас оточують вершини, які навіть у найспекотніші дні літа вкриті снігом. Найближче село за пів години льоту. У пішій доступності немає жодного торгового пункту. Ми максимально відрізані від цивілізації.

— *Будь обережна,* — наказує Терн, чекаючи мене в полі позаду, де ми приземлилися. — *Це місце, кажуть, доволі… жорстоке як на перше завдання.*

Ну так, тому Ксейдена сюди й відправили.

— *Зі мною все буде добре,* — запевняю. — *Мої щити підняті високо, як треба.*

Про всяк випадок зазираю до свого ментального Архіву, де я заземлюю свої сили. Радію, що бачу там лише мерехтіння світла моїх зв'язків з дверних прорізів. Це безперечний поступ.

Прямую до входу у величезну фортецю, що виростає переді мною, врізаючись у небосхил багряним каменем. Схоже, вона збудована подібно до Атебайна чи Монтсеррата, тільки принаймні вдвічі більша. Тут розташовано дві роти піхоти і вісімнадцять вершників зі своїми драконами.

Помічаю когось високо на стіні наді мною. Я задираю голову і бачу чоловіка в кольорах піхоти, який сидить у клітці, підвішеній на рівні четвертого поверху.

Добре, всяке буває. Але зараз ледь за восьму ранку, і я не можу не питати себе, чи він пробув там усю ніч.

Венами розходиться гул, який лише наростає, коли я прямую похилим містком до опускних ґрат, де на варті стоять двоє охоронців. Розминаюся зі взводом піхотинців, які виходять на пробіжку.

— Це так діють сфери, — пояснює Терн.

— Вони не відчувалися аж так у Монтсерраті, — кажу йому.

— Тут вони сильніші. До того ж, оскільки твоя печать уже проявляється, ти стала більш чутливою до їхнього впливу. — У тоні Тернового голосу відчутна зосередженість, тож озираюся через плече, щоб побачити, як його широко оминають солдати, сходячи зі стежки в поле.

— Не мусиш мене прикривати, — кажу, виходячи нагору до брами з ґратами. *— Це ж фортеця. Я тут у безпеці.*

— З того боку гір є зграя грифонів. Слейл щойно повідомила мені. Ти будеш у безпеці за її стінами або з командиром крила.

Вирішую не витрачатися на нагадування, що Ксейден більше не командир крила, але моє нутро реагує інакше.

— Дружня зграя?

— А що значить «дружня»?

Чудово. Ми тут не *на* фронті, а самі *є* фронтом.

Вартові біля брами зауважують мою льотну шкірянку. Вони мають дуже впевнений вигляд і не кажуть нічого, коли я проходжу крізь браму.

— По них не скажеш, що десь за горами літає зграя.

— Мабуть, тут це звичайна ситуація.

О, ще чудовіше.

— Ось і все: я за стінами і в безпеці, — кажу Тернові, коли опиняюся в замковій частині фортеці.

Щонайменше тут прохолодніше, ніж у Басґіаті. Однак я не впевнена, що хотіла б пересидіти зиму на цій висоті.

Або навіть в Аретії, якщо так подумати.

— Клич, якщо буду потрібен. Я десь поруч, — каже він, і вже за мить повітря відлунює помахами крил.

Ага, уже розігналася і гукаю його. Наступні двадцять чотири години минуть добре, якщо мені вдасться його взагалі заблокувати. Якось я вже

була не по цей бік нашого ментального зв'язку, коли вони займалися своїм ділом зі Сґейл. Дякую, більше не хочу.

Минаю кілька взводів піхоти, що стоять у шикуванні, помічаю лазарет праворуч від мене, у такому самому місці, як і в Монтсерраті. Але я тут єдина у чорному.

Де, чорт забирай, усі вершники? Намагаюся не позіхати, що не так легко після подорожі. У сідлі було не до сну.

Я відшукую вхід у казарми, під які відведено південну частину фортеці. Коридор слабко освітлений. Минаючи кабінети писарів, натрапляю в його кінці на сходи. Коли я піднімаюся, по шкірі пробігає неприємне відчуття дежавю.

Дихай.

Ні. Ця застава не покинута. Тут немає орди венінів на вівернах, які чигають, щоб напасти згори. Це лише схожа за конструкцією фортеця, бо майже всі застави будували за одним планом.

Відчиняю двері на третій поверх, але нікого за ними не бачу. Дивно. По один бік коридору ряд вікон, з яких відкривається вид на внутрішній двір, по другий — рівний ряд дерев'яних дверей. Я тягнуся до ручки других від входу — серцебиття шалено прискорюється, — і вони зі скрипом відчиняються навстіж. Я відчуваю знайоме поколювання енергії, яка холодом обвиває мою шкіру, коли, проходячи крізь виставлений захист, опиняюся в кімнаті Ксейдена.

У *порожній* кімнаті Ксейдена.

Чорт.

Розчаровано видихаю, лишаючи свої речі біля столу.

Його кімната проста і строга, обставлена лише практичними меблями. Є ще одні двері, які, імовірно, ведуть до сусідньої кімнати. Усюди мені мариться його рука. Його дотик у книгах, розставлених на книжкових полицях біля вікна, у збройній стійці, яку впізнаю з його попередньої кімнати у Басґіаті, у двох мечах, припасованих біля дверей, що ніби чекають на його повернення будь-якої миті.

Чи можна знайти тут щось м'яке? Хіба що ці важкі чорні портьєри — стандарт для кімнати вершника, якому доведеться літати в нічні патрулі, та плюшева ковдра, що покриває ліжко. Дуже велике ліжко.

Ні. Про це ми не думаємо.

Власне, що я в біса тут роблю, якщо його немає? Мечі на місці, отже, він нікуди не полетів. Тому я заплющую очі й відкриваю чуття. Шукаю тінь,

яку можна відчути, лише коли він десь поруч. Якщо я змогла знайти його тоді вночі на Парапеті, то зможу зробити це й тут.

Він близько. Але, напевно, заблокував свої щити, бо тінь не рухається так, як зазвичай, коли він поблизу. Зв'язок, однак, тягне мене вниз, ніби він десь… піді мною.

Виходжу й зачиняю двері. Слідуючи за своїм чуттям, прямую до сходів і спускаюся на поверх нижче. Дивлюся крізь арку входу, що на другому поверсі. Там широкий викладений каменем коридор і дверей ще більше, ніж поверхом вище. Але я спускаюся далі — на перший і потім ще нижче, аж доходжу до підвального рівня фортеці, куди природне світло не дістає. Лише мерехтливі магічні вогні ледь освітлюють розгалуження на два шляхи — жоден із них не є привабливішим, ніж екскурсія до темниці. Повітря просочене запахом вологої землі та металу.

Раптом з правого боку до мене долинають крики та схвальні вигуки, відбиваючись луною від стін і кам'яної підлоги. Я слідую за ниточкою зв'язку, який міцнішає, коли йду на звуки, і вже метрів за двадцять від сходів бачу двох піхотинців на чатах біля входу в кімнату, що розташована на рівень нижче. Вони пропускають мене, щойно бачать мою форму.

Я заходжу всередину, і через галас, який там стоїть, усі мої почуття змішуються. Стаю як вкопана на порозі. Що там таке, на ласку богів, відбувається?

Понад десяток вершників — усі в чорному — стоять уздовж стін цього квадратного приміщення без вікон, спираючись на дерев'яні поручні посередині. Усі вони дивляться вниз, уважно спостерігаючи за тим, що відбувається у видовбаній посеред кімнати ямі.

Я знаходжу вільне місце і приєднуюсь до видовища. Зліва від мене вершник-ветеран із сивою бородою, справа — жінка на вигляд на кілька років старша за мене. А тоді я бачу, хто там внизу, і моє серце аж тенькає.

Ксейден. І він без сорочки.

Так само як інший вершник навпроти нього. Вони рухаються по колу із піднятими кулаками. Це схоже на спаринг, тільки під ногами замість мати утрамбована глина, заляпана підозрілими багряними плямами, як засохлими, так і свіжими.

Вони одного зросту, але той інший кремезніший і повніший, має статуру як у Ґарріка і, схоже, кілограмів двадцять переваги над Ксейденом із його різьбленими м'язами.

Він цілить в обличчя Ріорсону, і я, затамувавши подих, впиваюся пальцями в неотесані поручні. Однак Ксейден легко ухиляється, парируючи

натомість хуком під ребра супротивника. Вершники навколо кричать і вболівають. І, здається, мені не ввижається, що тут по руках ходять гроші.

Ні, це не спаринг. Це конкретний *махач*.

Але як Ксейден вдарив його? Той явно піддається.

— Чому вони… — намагаюся запитати сивобородого лейтенанта, але мої слова завмирають, коли Ксейден раптово присідає й ухиляється від чергового удару.

У його темних очах спалахує іскра, коли він спритно відстрибує назад.

Стрибає тут не тільки він, але й мій шалений пульс. Бляха, він швидкий.

— Б'ються? — жінка закінчує моє запитання.

— Так. — Я тримаю погляд на Ксейденові, який наносить серію різких ударів у ділянку нирок іншого вершника.

— На ці вихідні є тільки одне звільнення для лейтенантів, — пояснює вона, трохи наблизившись до мене. — І воно у Джаррета, а Ріорсон хоче його відбити.

— Тобто вони б'ються за перепустку? — Я відриваю очі від Ксейдена лиш на одну мить, щоб глянути у бік вершниці. У неї коротке каштанове волосся, гострі пташині риси обличчя і шрам на щоці завбільшки з пучку пальця.

— Перепустку і гідність. Правила підполковника Деґренсі. Хочеш мати? Бийся за це. Хочеш зберегти те, що маєш? Тоді тобі краще бути досить сильним, щоб його відстояти.

— Вони мають битися за *перепустки* на звільнення? Це ж жорстоко! — А ще погано. Неправильно. І жахливо. — І не відповідає етиці крила. — Він зараз б'ється за те, щоб Сґейл встигла провести час із Терном. А він — *зі мною*.

— Жорстоко? Та навряд. — Вона сміється. — Ні кинджалів, ні магії. Б'ються просто на голих кулаках. Хочеш побачити жорстокість — поїдь на одну з прибережних застав, де нема що робити, крім як махатися одне з одним. — Коли Ксейден відбиває наступний удар і, схопивши супротивника під біцепс, кидає на спину, жінка нахиляється вперед і кричить: — Чорт! Я думала, Джаррет покладе його швидше!

Повільна і горда усмішка розпливається по моєму обличчю.

— Він узагалі його не покладе. — Хитаю головою, дивлячись майже із захватом, як Ксейден чекає, поки суперник зведеться на ноги. — Він бавиться із Джарретом.

Вершниця повертається до мене і зміряє поглядом, явно оцінюючи, але я надто зосереджена на видовищі, коли Ксейден вкладає суперника удар за ударом, аби перейматися тим, що подумає про мене лейтенантка.

— То це ти — вона, так? — запитує вершниця, зупинивши свій оцінювальний погляд на моєму волоссі.

— Хто — вона? — Приїхали.

— Сестра лейтенантки Сорренґейл.

Не дочка пані генерала Сорренґейл.

І навіть не курсантка, через яку Ксейден застряг із Терном.

— Ти знаєш мою сестру?

Тепер вона дивиться на мене ще більш пильно.

— Ага, у неї знатний правий хук. — Підтверджує незнайомка, піднісячи кулак до шраму на щоці.

— Так і є, — погоджуюся я і ще ширше всміхаюся.

Схоже, Міра залишила тут свій слід.

Ксейден із тріском вганяє кулак у щелепу Джаррета.

— Бачу, в Ріорсона він теж нівроку.

— Так і є.

— Звучить досить впевнено, — каже вершниця, повертаючись поглядом до бою.

— Бо я впевнена.

Моя віра у перемогу Ксейдена близька до… зарозумілості. Боги, але ж він *прекрасний*. Магічні вогні, якими освітлене це приміщення, виділяють кожну лінію м'язів на грудях і животі і підкреслюють загострені риси його обличчя. А коли він обертається, на світлі виграють сто сім рубців, що вкривають його спину під міткою Сґейл.

Я не дивлюся — я витріщаюся на нього. І не можу нічого із собою вдіяти. Ксейденове тіло — це витвір мистецтва, смертельно досконала штука. Мені знайомий кожен його сантиметр, а я все одно вилупилася на нього, як зачарована, ніби вперше бачу його без сорочки. Це неправильно — збуджуватися від виду його рухів, летальних і точних у кожному ударі…

Але мене це заводить…

І, мабуть, це пекельно токсичні почуття, однак безглуздо буде заперечувати, що кожна частинка Ксейдена приваблює мене безумовно. І це не лише про тіло. Це про… все. Навіть найтемніші сторони, про які мені відомо. Нещадність, готовність знищити всіх і кожного, хто стане йому на заваді. Мене тягне до нього, як довбану міль до полум'я.

Серце страшенно тарабанить, зараза, як бубон у грудях, просто від спостерігання за ним у цій ямі, за його маневрами, що нагадують гру з опонентом. Мені не вистачало такого Ксейдена: у спортзалі під час спарингів із Ґарріком, на маті, коли можна відчувати його тіло над моїм, коли він знову

й знову кладе мене на лопатки. Мені так не вистачає тих буденних дрібниць і митей, коли наші очі зустрічалися в переповненому курсантами коридорі, а ще більше мені бракує моментів, коли я мала його всього тільки для себе.

Чорт, як же я в нього безмежно закохана. І зараз я вже не можу навіть пригадати, чому заперечую свої почуття.

Вершниця зліва кричить, і звук привертає увагу Ксейдена. На якусь мить він відволікається від бою, і його погляд падає на мене.

Мить несподіванки, яка відбивається на його обличчі, дає Джаррету задосить часу, щоб зарядити Ксейденові просто у щелепу, та ще й з таким хрускотом, від якого я готова вивернути вміст свого шлунка назовні.

Його голову заносить від сили удару, через що мені перехоплює подих.

Під схвальні вигуки вершників навколо Ксейден подається назад.

— *Припини бавитися і кінчай його,* — кажу йому через наш зв'язок, який використовую вперше після Рессони.

— *Завжди така безжально люта.*

Він спльовує кров, якої набрався з розсіченої нижньої губи і кидає погляд на мене. Готова заприсягнутися, що бачу натяк на усмішку на його обличчі, перш ніж він знову повертається до Джаррета.

Цього разу Джаррет не влучає. Обидві спроби вдарити суперника провальні.

Натомість Ксейден двома швидкими ударами, до яких тепер прикладається з усією силою, відправляє супротивника рачкувати у бруд під ногами. Джарретова голова звисає, з рота юшить кров, і він повільно трясеться.

— Чорт! — каже вершниця поруч зі мною.

— Саме так.

Буде нечемно, якщо я розрегочуся? Бо, здається, не можу контролювати м'язи обличчя.

Ксейден відступає на крок і чекає в цілковитій тиші, а тоді подає руку переможеному опонентові. Груди того важко підіймаються, та він дивиться на Ксейдена і відхиляє простягнуту йому руку. Він двічі плескає по землі, і, хоча деякі вершники навколо обурюються — до речі, так, це гроші ходять по руках, а точніше золоті монети, — інші, однак, аплодують. Джаррет спльовує кров і випростовується, з повагою киваючи до Ксейдена.

Поєдинок, якщо це так можна назвати, очевидно, завершено.

Вершники прямують повз мене до дверей і виходять із кімнати.

Ксейден каже щось Джарретові, щось, чого я не чую, а потім береться за металеві ручки, вбудовані в камінну кладку в дальньому кінці ями, щоб вилізти.

Він підіймається нагору, бере сорочку, яку повішав на поруччя, і йде в мій бік, роздивляючись мене таким палким поглядом, який обпікає мені все тіло. Так, я вже напевно забула, чому відмовляла собі у будь-якій можливості торкнутися цього чоловіка.

— Схоже, він виграв собі перепустку, — каже вершниця. — До речі, я Корнелія Сагалі.

— Вайолет Сорренґейл. — Знаю, що це нечемно, але я не дивлюся на неї, бо не можу змусити себе відвести погляд від Ксейдена, який наближається до мене.

Він торкається язиком неглибокої рани на нижній губі, ніби перевіряючи, що там, а потім надягає сорочку. Завіса в кінці вистави мала б хоч трохи охолодити мене, але де там. Майже впевнена, що навіть відро снігу з найближчих вершин не остудить мою голову. Він просто випарується.

Боги, я така *заведена*, коли йдеться про цього чоловіка.

І не має значення, що він зробив мені боляче і що не довіряв мені.

Навіть не знаю, чи сама довіряю *йому*.

Але я хочу його.

— Молодець, Ріорсоне, — каже лейтенантка Сагалі Ксейденові. — Попрошу майора зняти тебе з патрулювання на сорок вісім годин.

— Двадцять чотири, — виправляє її, дивлячись на мене. — Мені потрібно лише двадцять чотири години. А Джаррет може забрати інші двадцять чотири.

Бо мене вже тут не буде.

— Як знаєш. — Вона співчутливо поплескує Джаррета по плечу, коли той проходить повз нас, і йде разом з ним.

Тепер ми самі.

— Ти рано, — каже Ксейден, але в його погляді можна прочитати що завгодно, тільки не осуд.

Я підводжу брови й намагаюся ігнорувати, як мої долоні сверблять, щоб торкнутися його.

— Скаржишся?

— Ні. — Він повільно хитає головою. — Просто не думав, що ти встигнеш до обіду.

— Виявляється, Терн летить мегашвидко, якщо його не затримує зграя.

Боги, чому мені раптом так важко дихати? Повітря між нами таке густе, а серце вискакує із грудей, коли я бачу його рот.

Він раніше вбивав за мене, чому ж тоді те, що він побився за перепустку, так легко позбавляє мене самовладання?

— Вайолет. — Голос Ксейдена звучить тим особливо ніжним низьким тоном, яким він говорить лише тоді, коли ми на самоті і зазвичай голі. Дуже голі.

— Гммм? — Боги, як я скучила за відчуттям, коли його шкіра торкається моєї.

— Скажи мені, що крутиться у твоїй прекрасній голівці. — Він підходить ближче, вдираючись у мій простір, але не чіпаючи мене.

Боги, як же я *хочу*, щоб він торкнувся мене. Навіть якщо це погана ідея. Капець яка погана ідея.

— Болить? — торкаюся пальцем кутика його губи.

Він хитає головою.

— Бувало й гірше. Це мені за те, що я весь час тримав піднятими щити, щоб зосередитися на бою. Інакше я б відчув тебе. Це ж треба. — Він бере моє підборіддя однією рукою, стискаючи між великим і вказівним пальцями, і обережно піднімає мою голову, щоб наші очі зустрілись. — Про що ти думаєш? Я можу багато побачити в тому, як ти на мене дивишся, але мені потрібні слова.

Я хочу його. Чому це так важко вимовити? Язик приріс до піднебіння. Що значить ця ненаситна потреба у ньому?

Що ти людина.

— Я вже готовий віднести тебе у свою спальню, щоб продовжити цю розмову. — Його рука ковзає по моїй щоці, пестить великим пальцем мою нижню губу.

— Тільки не в спальню. — Хитаю головою. — Ти. Я. Ліжко. Зараз це не найкраща ідея. — Надто спокуслива.

— Пригадую — а роблю я це часто, — що нам не завжди потрібне було ліжко для цього. — Інша його рука лягає на мою талію.

Мої стегна стискаються.

— Вайолет?

Я не можу поцілувати цього чоловіка. Не можу. Та чи справді це стало б кінцем світу? Як би я це зробила? Це було б не так, як уперше. Чорт. Я готова здатися. Навіть якщо це тільки на мить.

— Суто гіпотетично, якби я хотіла, щоб ти поцілував мене, але *тільки* поцілував, то...

Його рот опиняється на моєму раніше, ніж я встигаю закінчити.

Так. Саме те, що мені потрібно. Я розкриваю губи. У рухах його язика немає й краплі вагання. Він стогне. Його голос вібрує крізь мене, сягаючи кісток, і я охоплюю руками Ксейденову шию.

Як удома. Боги, він смакує домом.

Я чую, як позаду мене з гуркотом зачиняються двері, і вже за секунду моя спина притиснута до грубої стіни. Ксейден ковзає руками під мої стегна, потім підхоплює й піднімає мене, щоб наші обличчя були на одному рівні. Він бере кожен клаптик моїх губ, мого рота, як експерт, а ще так, ніби це єдиний раз, коли він зможе це робити. Так, ніби поцілунок важливіший для нього, ніж подих. А може, це я так цілую його? Без різниці. Байдуже, хто кого цілує, головне, щоб ми не зупинялися.

Я замикаю щиколотки над його сідницями, зближуючи наші тіла, і стає важко дихати. Його розпашіла шкіра випромінює жар через тканину сорочки, і те саме відбувається зі мною, а я ще й вбрана у форму.

Раптом цього стає забагато і водночас недостатньо.

Погана ідея. Це була погана ідея. Я збиралася просто спробувати те, чого хочу, а тепер не можу змусити себе зупинитися. Поза межами цього поцілунку немає нічого. Немає війни. Немає брехні. Немає секретів. Є лише його рот, його руки, його бажання і цей жар. Я хочу жити в ньому. Тут, де ніщо інше не має значення, крім того, як він змушує мене почуватись.

— Як довбану міль до полум'я, — спливає з моїх думок у наш ментальний зв'язок. Він створює гравітацію, притягує мене до себе силою свого існування.

— Я і так готовий дозволити тобі спалити мене.

Чекай, це не те, що я мала на увазі…

Він кладе долоню мені на потилицю, прикриваючи від грубої поверхні камінної стіни, і поцілунок стає глибшим. Боги, *так. Глибше.* Більше. Я не можу насититися. Я ніколи не зможу цим насититися.

Енергія між нами стає напруженішою з кожним рухом його язика. Жар бажання танцює по моїй шкірі, пускаючи дрижаки по тілу, і проникає глибоко всередину, небезпечно нагадуючи мені, що Ксейден точно знає, як вдовольнити це непереборне жадання.

Він має нерозгаданий талант одночасно задовольняти і викликати потребу в задоволенні.

Я запускаю руки у його волосся, коли він ковзає губами по моїй шиї. І пульс підстрибує в мить, коли Ксейден віднаходить те солодке місце прямо над коміром моєї льотної куртки й нещадно молиться на нього своїм ротом.

І я миттєво стаю волога. Уся. Готова розтанути на ньому просто тут і тепер.

— Боги, як скучив за твоїм смаком. — Навіть його ментальний голос чується як стогін. — *За відчуттям тебе в моїх обіймах.*

Я обхоплюю його обличчя руками і тягну назад до своїх губ. Він смокче мене, заходить язиком у рот, і я примружуюся. Можу сказати те саме про

нього. Я так скучила за тим, який Ксейден на смак, за його поцілунком, за ним самим.

Якщо хоч один ґудзик на моїй куртці відчепиться — решта буде розстібнута одразу.

Його рот змушує мене відчувати себе живою вперше від... боги, я навіть не пам'ятаю відколи. Від останнього разу, коли він цілував мене.

М'яко стискає мою талію, і пальці його тягнуться вище, опиняючись просто під моїми грудьми. До біса, куртка мені не потрібна. Топ теж. Броню можна скидати. Геть усе, що відділяє мене від нього.

Я вже тягнуся до ґудзиків.

Але він збавляє темп, і від шаленого й глибокого поцілунку переходить до м'якого й повільно-смачного.

— *Ми маємо зупинитися.*

— *А що коли я не хочу?* — Фізичний звук, який виходить з мене є абсолютним запереченням. Я не готова закінчувати це, не готова повертатися до реальності, у якій ми не разом, навіть якщо я сама цьому посприяла.

— *Маємо зупинитися, інакше я не зможу дотриматися обмеження на* тільки поцілунок *із твого суто гіпотетичного запитання.* — Його рука ковзає нижче й бере мене за сідниці, але рот виписує на моїй нижній губі затяжний, ніби останній, поцілунок. — *Бля, як я тебе хочу.*

— Тоді не зупиняйся. — Дивлюсь йому в очі, щоб він знав, що я серйозно. — Це може бути просто секс. Ми робили так торік... не те щоб у нас усе вийшло потім, але...

— Вайолет. — Це частково прохання, частково стогін, а сум'яття в його очах змушує мої груди стиснутися. — Ти навіть не уявляєш, як сильно я хочу зірвати штани з твоєї розкішної дупи і відтрахати тебе до стогону й крику, щоб чути, як моє ім'я відлунює від стін, і бачити, як ти звиваєшся від оргазмів, а потім не можеш встати з ліжка, і ще щоб кожне дерево навколо пішло димом від ударів блискавки. — Його рука сповзає з моєї потилиці на шию. — Поки ти не згадаєш, як нам добре разом.

— Я ніколи й не забувала. — Це так дивно. Моє тіло все ще тремтить.

— Я не кажу про фізичне. — Він нахиляється й ніжно цілує мене.

Солодко й ніжно. Якраз усе, чого я *не хочу* відчувати. Не тоді, коли мова про нього. Із жаром і хіттю я можу впоратися. Але з рештою...

— Ксейдене, — пошепки вимовляю його ім'я, повільно хитаючи головою.

Він роздивляється моє обличчя, але маскує спалах розчарування, який лише на мить виникає на його губах і одразу змінюється якоюсь напівусмішкою.

— Саме так. — Він обережно опускає мене і ставить на ноги, притримуючи за талію, а мої коліна досі тремтять. — Я хочу тебе більше, ніж зробити наступний подих, але щоб ти дивилася на мене, як раніше, а не тільки щоб трахатися і все. Я не буду використовувати секс як інструмент, щоб повернути тебе. — Він бере мою руку і притискає до моїх же грудей. — Бо я хочу бути тут.

Дивлюся на нього широко розплющеними очима, і мені стає страшно.

— Я так і думав. — Він зітхає, але в його зімкнених устах, що утворюють пряму лінію, криється не поразка, а розчарування. — Ти досі не довіряєш мені, і це окей, у цілому. Але я вже казав, що виграні битви мене не цікавлять. Я хочу перемогти у цій клятій війні. І я, бляха, довбаний придурок, якщо кажу таке, але коли це я не втрачав розуму через тебе?

— Перепрошую, що? — Я вся наїжачуюся. З пам'яттю в нього, схоже, конкретно не тойво, бо це в мене завжди йшла обертом голова через нього.

— А я поясню, якщо хочеш. — Він дивиться на мій рот. — Я цілуватиму тебе завжди, коли ти захочеш, бо із самоконтролем у мене все погано, коли йдеться про тебе…

— Коли *я* захочу? — Мої брови стрімко злітають на лоба. Що тут нафіг відбувається?

— Так, коли *ти* захочеш. Бо якщо робитиму це коли *сам* захочу, то я мав би жити з приклеєними до тебе губами. — Він відходить на кілька кроків, і мені одразу бракує відчуття його теплих рук на мені. — Але благаю, Вайолет, не пропонуй мені своє тіло, якщо ти не готова віддати мені *все*. Я хочу тебе більше, ніж просто трахати. Мені потрібні ті три прості слова.

Я дивлюся на нього, губи легко розмикаються. Він не хоче почути, що я хочу його. Він хоче почути, що я його *кохаю*.

— Для мене це також щось геть нове. — Він проводить рукою по волоссю. — І повір, я збентежений більше, ніж будь-хто інший.

— Перепрошую, але хіба не ти казав колись, що ми могли б мати стільки сексу, скільки захочемо, якщо тільки не будемо піддаватися почуттям? — Я складаю руки на грудях.

— От бачиш? Довбаний придурок. — Він дивиться вгору на ледве освітлену стелю, немовби шукаючи там відповіді. — Минулого року я використав би будь-який спосіб, щоб повернути тебе, але в ті три дні, поки ти була непритомною, усе, що я робив, це сидів там і спостерігав, як ти спиш, думаючи лиш про те, що я мав би зробити інакше. — Рішучість просочує кожну лінію його обличчя, коли він знову звертає погляд до мене. — І ось тепер я, власне, роблю інакше.

Якось за останній місяць нам нежданно випало помінятися ролями.

— І так я доведу тобі свою щирість. — Він відчиняє двері, пропускаючи мене вперед, і кладе руку мені на талію, коли ми виходимо. — І хоча ще немає *нас*, але якоїсь миті ти неодмінно почнеш мені довіряти.

— Безперечно. Щойно ти перестанеш таїти від мене секрети. — І тепер, бляха-муха, це ще *моя* вина?

— Мусиш довіряти мені навіть *всупереч наявності* секретів, щоб це спрацювало. — Його зітхання звучить так, ніби воно виривається із самих глибин душі.

— Нє-е-е, так не буде. — Хапаюся за перила, переступаючи через одну сходинку за раз.

— Буде, — каже він, коли ми вже дістаємося першого поверху, а тоді змінює тему: — Ти голодна?

— Маю спочатку помитися. — Обнюхую себе. — Цілком упевнена, що від мене смердить після восьми годин польоту.

— Може, йди тоді до моєї спальні, а я принесу їсти. — Його рука сповзає з моєї спини, коли ми заходимо до кімнати. Він показує ліворуч. — Це двері в приватну ванну.

— Не може бути, щоб тобі, свіжоспеченому лейтенантові, виділили одразу окрему ванну, — дивуюся я. — Навіть у Міри немає.

— Ти будеш ще більше вражена, коли дізнаєшся, скільки всього можна мати, коли ніхто не хоче ділитися простором із сином Фена Ріорсона, — тихо відповідає він.

У мене в животі ніби щось рухнуло. Не можу придумати жодної відповіді, щоб це прокоментувати.

— Не варто такий сумний вираз обличчя робити. Ґаррік он має ділитися з чотирма іншими вершниками. Добре, йди. — Він вертається до дверей. — Я скоро буду.

За годину я вже помилася і їм. Ксейден сидить за своїм столом, схилившись над чимось схожим на арбалет, тільки меншим. А я вмостилась на його ліжку і проводжу щіткою по вологих пасмах. Не можу не усміхнутися, коли думаю, що́ стає нашою рутиною. Ксейден рихтує зброю, поки я сиджу на ліжку.

— Але ж вони не обшукали Терна? — запитує, не відриваючи очей від свого заняття.

— Ні, повикидали мої речі на землю — та й по тому. — Мій погляд на мить зупиняється на сірому камені з декоративною чорною руною. Він лежить у Ксейдена на тумбочці, сам завбільшки як долоня. Відтак помічаю клапоть трави, який, схоже, здійснив подорож сюди з льотного поля, і змахую його рукою. — Вони обшукали Сґейл?

— Тільки мене. — Він хитає головою. — І Ґарріка. І кожного нового лейтенанта із тавром повстання, який залишає Басґіат.

— Вони знають, що ти щось вивозив. — Я перехиляюся над краєм високого ліжка і кидаю щітку у свою сумку. — Подай мені точильний камінь.

— Підозрюють.

Він дотягується до верхньої правої шухляди свого столу й дістає важке сіре точило. Нахиляється і передає мені, але обережно, щоб не торкнутися мене пальцями, а потім повертається до своєї зброї.

— Дякую.

Узявши камінь, витягаю зі стегнових піхов перший кинджал і берусь за діло. Вони годяться, лише коли добре загострені. Але жодна робота, якою я можу зайняти руки, не спростить мені запитання, яке, власне, хочу поставити Ксейденові, щоб не почуватися так, ніби це я щось приховую від нього.

— Коли ми були біля озера, перед Рессоною, — я обережно добираю слова, — ти сказав, наче єдине, що може вбити веніна, — це те, що живить сфери.

— Так. — Ксейден відхиляється назад у кріслі й підводить брову. Арбалет зненацька перестав його цікавити.

— Кинджали кують з матеріалу, який живить сфери, — веду далі. — Зі сплаву, який згадував Бреннан.

Ксейден відкриває нижню шухляду і переміщує деякі речі, перш ніж витягнути звідти копію кинджала, яким я вбила венінку на спині Терна. Він підходить і простягає його руків'ям до мене.

Я беру цю зброю, і вага та сила леза миттєво викликають нудоту. Чи то від енергії, яку воно випромінює, чи від спогадів про останній раз, коли я тримала його в руках, не знаю. Але всупереч усьому я глибоко дихаю і маю нагадати собі, що я зараз не на спині Терна і що ніхто не намагається вбити мене чи його. Я у спальні Ксейдена. У дуже захищеній і безпечній спальні Ксейдена. Насправді немає безпечнішого місця на Континенті, ніж це.

Лезо срібне, гостре з обох країв, а руків'я темне і матове. Точнісінько такий кинджал був у мене в Рессоні, і такий же був у столі моєї матері. Я проводжу пальцем по інкрустованому в руків'я медальйону, що прикрашений руною і має тьмяний сірий колір.

— Це, власне, і є той сплав. — Ксейден сідає поруч на ліжко. — Метал у руків'ї. Спеціальна комбінація матеріалів, виплавлених у те, що ти бачиш. Саме по собі воно не має сили, але воно… втримує силу. Самі ж сфери походять із Падолу поблизу Басґіату, але їхня сила сягає лише певної відстані. А ось це, — він вказує на медальйон, — утримує додаткову силу, яка розширює їхнє покриття. Що більше матеріалу, то сильніші сфери. Унизу під

нами є цілий арсенал таких. І вони підсилюють сфери. Інформацію про це, звісно, засекречено, але саме тому застави розміщуються так. Зі стратегічною метою — щоб на наших кордонах не з'являлося слабких місць.

— Тоді як сфери вдавалося пробивати, якщо їх постійно підживлюють? — Кладу великий палець над сплавом, і моя власна сила росте, заряджаючи повітря.

— Бо вони можуть втримати тільки певну кількість сили, яка із часом вичерпується. Тоді їх потрібно знову наситити.

— Чекай. Наситити силою?

— Так. Насичення — це процес живлення пасивного об'єкта. Вершник повинен влити в нього власну силу. Це здатність, якою володіють меншість із нас. — Він багатозначно дивиться на мене. — Не питай. Сьогодні ввечері ми не будемо влазити в те, як все це працює.

— Чи завжди вони розміщувались у кинджалах?

— Ні. — Він хитає головою. — Це почалося безпосередньо перед повстанням. Я думаю, що Мельґрен бачив, як відбуватиметься майбутній бій, і це відіграло ключову роль для його перемоги. Після того як Сґейл обрала мене, ми почали працювати над тим, щоб переправити кілька кинджалів раз за разом, аби поставляти їх тим ватагам, з якими ми могли встановити дружні контакти.

— Аретії потрібна кузня, щоб робити сплав і мати більше зброї.

— Так. Потрібен дракон, щоб нагрівати тигель. Це у нас є. І потрібне горно, щоб підсилювати вогонь дракона для плавлення, — каже Ксейден.

Я киваю, роздивляючись медальйон завбільшки як великий палець. Як щось настільки маленьке може бути ключем до виживання всього Континенту?

— Отже, просто додаєш сплав у кинджал і автоматично отримуєш зброю для вбивства венінів?

— Це трохи складніше. — Його губи розтягуються в усмішку.

— Як думаєш, що було раніше? — запитую, розглядаючи зброю у своїй руці. — Сфери? Чи те, що їх підсилює? Чи все взаємозв'язане?

— Знову ж таки, все засекречено. — Він бере кинджал і повертає його в шухляду. — То як щодо того, щоб спершу попрацювати над *твоїми* щитами, а вже тоді перейматися долею всієї Наварри?

— Втомилася. — Я позіхаю.

— *Аетосу до цього немає діла.* — Як легко він проникає в мою голову.

— Ну, добре. — Я відхиляюся назад, спираючись на долоні і швиденько зводжу свої ментальні щити, один за одним. — Покажи, на що ти здатен.

Усмішка на обличчі Ксейдена змушує мене одразу пошкодувати про кинутий йому виклик.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Дозволяються консультації з усіма представниками командування, проте остаточне рішення щодо будь-якого академічного покарання залишається за комендантом.

Стаття п'ята, розділ сьомий Кодексу вершника дракона

— *Ти часом не знаєш, як зводити сфери?* — запитую Терна, коли наступного дня ми наближаємося до Басґіату з південного сходу. Я мружу очі від полуденного сонця. Зустрічний вітер — це додаткові години польоту. І тепер мої стегна протестують, щоб не сказати здіймають бунт.

— *Хоч ти й могла б таке припустити, та мені не шістсот років.*

— *Подумала, що маю спитати про всяк випадок, бо що як ти приховуєш секрети драконячих знань.*

— *Я завжди бережу таємні знання драконів, але серед них немає відомостей щодо сфер.* — Його плечі напружуються й злегка піднімаються, а помахи крил сповільнюються. — *Нам наказують вийти на тренувальний майданчик. Карр і Варріш чекають.*

Усе всередині мене опускається, хоча ми не змінюємо висоту польоту.

— *Він попереджав, що думатиме про моє покарання за те, що не змусила Андарну брати участь у маневрах. Я мала б серйозніше ставитися до його погроз.*

— *Що будеш робити?* — Низьке гарчання Терна вібрує крізь усе його тіло.

— *Не впевнена, що маю вибір.* — Тривожне передчуття заповзає глибоко в горло.

— *Вибір є завжди.* — Він поки тримається прямої траєкторії польоту, попри те, що незабаром доведеться нахилитися й змінити курс на поле для маневрів.

Я готова стерпіти будь-яке покарання, якщо це захистить Андарну.

— *Летимо.*

Через годину я вже зовсім не впевнена, що *витримаю* геть усе.

— Ще раз, — наказує професор Карр. Його рідке сиво-біле волосся розвіюється з кожним поривом вітру на вершині гори, де ми стоїмо, щоб вправлятися в силі моєї печаті.

І хто б подумав… це лише *попередження*.

Мене знову накриває втома, та я знаю, що краще не скаржитися. Я вже припустилася такої помилки десь на двадцять п'ятому разі, і це тільки додало нову позначку в табличці у блокноті Карра, про що подбав майор Варріш, який контролює цей процес.

— Ще раз, курсантко Сорренґейл. — Варріш повторює команду, посміхаючись мені так, ніби ми просто обмінюємося тут люб'язностями.

Їхні дракони, Бройґан і Солас, зайняли найдальші позиції від краю гори, але так, щоб не впасти. Терн рвучко поклацав зубами лиш у кількох сантиметрах над їхніми шиями десь на моїй тринадцятій спробі. Це був перший раз, коли я бачила, щоб дракони так *заметушилися*.

— Ще раз, якщо не хочете провести найближче майбутнє на гауптвахті.

У грудях Терна тихо відлунює гарчання, його пазурі впиваються в голу скелю на вершині гори. Однак це все, що він може зробити, оскільки обмежений Емпіреями, а я мушу дотримуватися правил квадранта або піти на гауптвахту. Краще вже вдарити тисячу блискавок, ніж провести одну ніч у клітці з милості Варріша.

Якщо я не рухаюся, Карр кидає благальний погляд спочатку на мене, а потім на Варріша.

Зітхаю, але підношу руки і тягнуся до сили Терна. Руки тремтять, та я подумки впираюся в конструкцію Архіву, щоб не зійти вогнем, який так і хоче поглинути мене. І дуже швидко сила знову зростає. Краплі поту стікають по обличчю та спині, коли я чимдуж намагаюся контролювати її.

Гнів. Хіть. Страх. Завжди найсильніші мої емоції спричиняють удари блискавки. Зараз мене живить гнів. Я викликаю цю кипучу енергію і випускаю її назовні. Блискавка, що вивергається, одним ударом розриває небо, влучаючи в сусідню вершину.

— Тридцять два, — занотовує Карр.

І байдуже, чи я можу кудись поцілити. Тут головне не демонстрація майстерності чи сили, з якою я випускаю блискавиці. Єдина мета цієї вправи — виснажити мене. Єдина моя мета — зберегти хоч частку самовладання, зробити зусилля і не розбудити Андарну.

— Ще, — наказує Варріш.

Боги, таке враження, ніби мене живою печуть на вогні. Я тягнуся до гудзиків на льотній куртці і розстібаю їх, щоб хоч трохи позбутися цього пекельного жару.

— *Вайолет?* — сонно запитує Андарна.

— *Усе гаразд,* — запевняю її.

Почуття провини вражає мене сильніше, ніж блискавки.

— *Прокидатися небезпечно й шкідливо для процесу зростання,* — повчає Терн. — *Спи.*

— *Що відбувається?* — Зараз її голос звучить насторожено.

— *Нічого такого, із чим би я не могла впоратися.* — Це ж не зовсім брехня, чи не так?

— Я ніколи не бачив, щоб вона завдавала більше ніж двадцять шість ударів за годину, майоре. Якщо так піде далі, є ризик, що вона перегріється і згорить, — каже Карр Варрішу.

— Усе вона може.

Він дивиться на мене, ніби справді *знає*. Ніби він був там у Рессоні і бачив, як я пускаю стріли блискавок одна за одною у віверну. Якщо він уособлює образ контролю, то, можливо, я маю радіти, що в мене його немає.

— Варто їй на мить втратити заземлення або виснажитися фізично, і вона *таки* згорить, — попереджає Карр; його очі нервово бігають. — Це має бути покарання за порушення дисципліни, а не смертна кара.

— Ще раз. — Варріш підводить на мене погляд. — А може, однак, твоя золотенька захоче підлетіти й просто привітатися з нами, оскільки за наказом вона не з'являється. Якщо вона долучиться до нас, тобі залишиться випустити тільки три удари блискавки.

— *Це про мене?*

Мої плечі опускаються, а шлунок каменем тягне до землі.

— *Ось тобі приклад того, що стається, коли дракони роблять неправильний вибір,* — каже Терн. — *Соласу не слід було давати цьому варвару більше сили.*

— Я ж не збираюся піддавати її тестам чи якимсь варварським випробовуванням, — підмовляє Варріш, ніби почув слова Терна. — Я тільки хочу, щоб вона зрозуміла, що є вище командування.

— *Блядь, ненавиджу його,* — кажу Терну.

— *Я відчуваю, як це тебе виснажує! Я прилечу,* — починає Андарна.

— *Ні, ти цього не робитимеш. Ти не можеш ризикувати всіма перохвостами у Падолі,* — нагадую їй. — *Ти ж не хотіла б, щоб хтось такий, як Варріш, хто отримує насолоду від страждань інших, пов'язав дитинча?*

Андарна розчаровано бурчить. Терн махає крилом, спрямовуючи прохолодний потік вітру на мою розжарену шкіру.

— То як? — запитує Варріш, підтягуючи свій плащ, коли від мого тіла здіймається пара.

Терн гарчить.

— Люди не командують драконами, це стосується і вас. — Я підводжу свої неймовірно обважнілі руки і знову сягаю по силу.

Десь на сороковому ударі мої коліна підгинаються і я падаю на тверду землю. Викидаю руки вперед, і від зіткнення ліве плече частково виходить із суглоба. Біль неймовірний. Мене тут же нудить, і з рота тече слина. Але я затискаю ліве плече рукою і змушую себе стати на коліна.

Витягнувши шию, Терн так голосно реве на Варріша і Карра, що в останнього з рук вилітає нотатник і падає вниз із гори.

— *Срібна закінчила вправи!* — гарчить мій дракон.

— *Вони тебе не чують,* — нагадую йому, ледве дихаючи через біль.

— *Зате їхні дракони чують.*

— Якщо вона помре, це викличе гнів не тільки пані генерала Сорренґейл, а також і генерала Мельґрена. Її печать — зброя, про яку генерали на цій війні можуть лише мріяти. — Карр бігає поглядом між Варрішем і мною. — А якщо цього недостатньо, щоб дотримуватися певної обережності, *віцекоменданте*, тоді нагадую, що її смерть коштуватиме нам двох наймогутніших драконів на Континенті, *а також* незамінної здатності лейтенанта Ріорсона володіти тінями.

— Ах, так, цей неприємний шлюбний зв'язок. — Варріш цокає язиком і нахиляє голову набік, роздивляючись мене, наче я для нього не що інше, як експеримент. — Ще раз. Просто щоб переконатися, що ти слухатимеш накази, якщо твій дракон не хоче.

— *Моя Срібна...*

— *Я зможу.*

Зводжуся на ноги й молюся, щоб плече витримало. Я щільно притискаю лікоть до тіла. Для Андарни, для інших драконенят, що вилупилися в Падолі, я мушу це зробити.

М'язи дрижать і судомлять. Плече болить до крику, наче в суглобі стирчить кинджал. Та я однаково піднімаю руки й тягнуся до сили Терна. Я встановлюю зв'язок і дозволяю енергії ще раз пройти крізь мене.

Я орудую, і блискавка розтинає небо.

Але коли розряд досягає найближчої вершини, мені зводить руки і м'язи в усьому тілі починають неприродно скорочуватися. Цей стан змушує мене утримувати силу, яку я зазвичай випускаю одразу.

Блядь! Я не можу вивільнити її!

— *Моя Срібна!* — кричить Терн.

Сила прошиває мене наскрізь, але не виходить. Розряд іде небокраєм, відсікаючи шматок скелі від гірського хребта на північ попереду мене. Брила котиться вниз, а блискавка, як розжарене лезо, розтинає все на своєму шляху.

Я заціпеніла. Не можу опустити руки. Навіть поворушити пальцями не виходить.

Це вб'є мене.

Терна. Сґейл. Ксейдена. Усіх нас.

Страх і біль зливаються в одне ціле, наповнюючи мене єдиною емоцією, яку я не можу собі дозволити, — панікою.

— *Вируби її у своїй голові!* — реве Терн, і здалеку я чую плач Андарни.

З несамовитим криком і тріском жару в кістках я з усієї сили пхаю, закриваючи наглухо, двері Архіву.

Блискавка уривається, і я падаю навзнак, приземляючись між кігтями передньої лапи Терна. Я борюся за кожен подих.

— Ми закінчили на сьогодні, — говорить Карр і ковтає слину. Сконфужено ковтає.

Я не змогла б встати, навіть якби хотіла.

Варріш розглядає руйнування, спричинені мною, і повертається до мене.

— Дивовижно. Ви обидва станете незамінними, щойно навчитеся дисципліни. — Він розвертається і йде до Соласа. Поділ його плаща розвівається на вітрі. — І це єдине й останнє попередження вам, курсантко Сорренґейл.

Ця погроза трапляє мені кулаком під дих, але мені й без того складно думати через шалену спеку. Карр прикладає тильний бік долоні до мого чола.

— Ви вся палаєте. — Він зиркає на Терна. — Скажіть своєму драконові, щоб відніс вас одразу у двір. Через полігон ви самостійно не дійдете. Вам потрібна холодна ванна і повітря. — Коли він дивиться на мене, в його очах з'являється щось схоже на співчуття. — І, хоча я погоджуюся з вами, що люди не командують драконами, можливо, ви могли б умовити Андарну з'явитися. Ви рідкісна й дуже могутня печать, курсантко Сорренґейл. Було б геть неправильно проводити ваші тренування у такий спосіб.

Я не печать. Я людина. Але надто гаряча і надто втомлена, щоб складати слова у речення. Тим паче, що йому це до одного місця. Для Карра ми не що інше, як втілення наших сил. Мої груди здіймаються, але навіть зимне повітря на вершині гори не здатне остудити те, що кипить у моїх жилах.

Терн підхоплює мене кігтями під руками і, зафіксувавши моє мляве тіло, кидається ввись, лишаючи Карра на вершині.

Ми миттєво піднімаємося в повітря. А може, це тривало годину. Час зараз не має значення. Усе, що є, — лише біль, який змушує мене благати відпустити, звільнити душу з в'язниці мого тіла.

— *Ти не віднустиш*, — наказує Терн, коли ми мчимо до Басґіату, рухаючись швидше, ніж будь-коли. На цій швидкості зимне повітря так приємно обдуває мене прохолодою, але це не остудить ані розжарену піч у легенях, ані поплавлений мозок у моїх кістках.

Гори й долини розпливаються піді мною. Я впізнаю стіни квадранта, але Терн минає двір і стрімко йде на приземлення в долину під нами.

Річка. Вода. Холодна вода. Точно. Вода.

— *Я вже викликав підмогу.*

Мій шлунок перевертається, коли Терн в останню мить зависає над водою. Моє тіло подається вперед за інерцією.

— *Набери в легені повітря й не дихай.* — Його єдине попередження перед тим, як вода накриває мене з голови до п'ят. Умить занурююся в річку всім тілом, і крижана прохолода студить мене до кісток, через що моє розжарене тіло потріскує. Здається, від контрасту температур я можу розколотись, розкришитися на частини, розлізтися на клапті, шар за шаром.

Я все життя проживала із болем, але цієї агонії, схоже, можу не витримати.

Я беззвучно кричу під водою. Повітря вивертається самé з моїх легень. Удари води жорсткі. Вони виганяють жар із мого тіла, але водночас жалять шкіру.

Терн висмикує мою голову з-під води, але дихати важко.

— *Ще трохи,* — каже він, не витягаючи всього тіла з річки.

Вода немилосердно б'є, але рятує. Вона знижує температуру тіла, гасить полум'я в моїх кістках.

— Вайолет! — хтось кричить із берега.

Мої зуби цокотять. Пульс сповільнюється.

— *Ось.* — Терн підходить до берега.

Я навіть не усвідомлювала, що він стояв у річці, тримаючи мене в кігтях передніх лап. Дракон кладе мене на високу траву під деревами, що ростуть уздовж річки Якова.

Я лежу безвольно, щосили борюся за кожен наступний подих. Стукіт серця сповільнюється. Зібравши всю свою енергію, я змушую легені розкриватися і втягувати повітря.

— Вайолет! — крик Імоджен лунає справа. За мить вона падає біля мене навколішки. — Що в біса з тобою сталося?

— Надто. Багато. Блискавок.

На плечі лягає цупка ковдра. Я вся дрижу. Вода стікає з носа, з підборіддя, з розстібнутих країв моєї льотної куртки, яка дивом пережила цей політ. Замість жару, який ламав мої кістки, мене зсередини проймає холод, але принаймні я знову нормально дихаю.

— Що за... — Бодхі сідає з іншого боку, тягнеться до моїх плечей і відсахується.

— Ти така... червона. — Це Ея, здається.

— Глейн каже, що це вигорання, — говорить Імоджен. Її рука обережно підтримує мою спину. — Терн покликав її. Що нам робити, Вайолет? Ти єдина повелителька блискавок, яку я знаю.

— Мені... треба... тільки... — Перевертаюся набік, підгинаючи коліна до грудей. Зуби цокотять, вистукуючи крапки між словами. — Хвилинку. — Я дивлюся на стовбур знайомого дуба перед собою і зосереджуюся на тому, щоб зібрати себе докупи.

— Куїр каже, що Ві потрібна їжа, якщо вона переохолодилася — додає Бодхі.

— Зелені знаються на цьому, — упевнено каже Ея. — Їжа так їжа.

— Як це сталося? — запитує Імоджен. — Карр?

— І Варріш. — Я киваю.

Тепле бронзового кольору обличчя Бодхі з'являється перед очима.

— Сука! — Він обсмикує краї ковдри навколо мене. — Усе через Андарну?

— Так.

Очі Бодхі розширюються.

— Блін, ти не приколюєшся? — Голос Імоджен підвищується. — Він використав твою печать, щоб покарати за те, що Андарни не було на маневрах?

— Який мудак, — кипить Ея, проводячи рукою по своєму темному волоссю й обмінюючись поглядом з Бодхі.

Десь за хвилину я знаходжу в собі сили самостійно тримати ковдру. Принаймні мої м'язи знову працюють. Така туга пронизує мене, коли я дивлюся на дерево, на його широкий стовбур, на якому, я знаю, лишились два сліди від лез ножів.

Я хочу Ксейдена.

Це, може, нелогічно. Він не міг зупинити Варріша. Мені й не потрібен його захист. Не потрібно, щоб він ніс мене назад до гуртожитку. Я просто... хочу його. Він єдина людина, з якою я хочу поговорити про те, що сталося на тій горі.

— Думаю, треба віднести її до гуртожитку, — каже Імоджен.

— Я впораюся із цим, — запевняє Бодхі і ловить мій погляд. — Більше з тобою такого не трапиться.

— *Скажи людям, що я владнаю справи драконів,* — каже Терн.

— *Як...*

— *Мусиш довіритися мені.* — Це наказ.

— Терн каже, що подбає про це. — Я нахиляюся вперед і змушую себе підвестися. Бодхі м'яко бере мене за плечі і здригається, коли бачить гримасу болю на моєму обличчі. — Готова. Пішли.

— Можеш іти? — питає він.

Я киваю, дивлячись повз нього на дерево.

— Я скучаю за ним, — шепочу.

— Так. Я теж.

Мене ніхто не несе. Вони просто йдуть крок за кроком поруч зі мною, поки ми підіймаємося сотнями сходів, які в'ються вздовж фортечних мурів, і повертаємося до гуртожитку. Наші кроки — єдине, що порушує довколишню тишу, адже ніхто не хоче говорити про свої думки щодо цього інциденту...

Якщо Андарна не з'явиться на наступному шикуванні, друге покарання Варріша може просто вбити мене.

— Ти вже приземлялася з розбігу? — запитує Імоджен у п'ятницю.

Слоун знову валяється на маті, і від цієї картини нас вкотре трусонуло. Ми стоїмо у спортзалі, притулившись спинами до стіни, щоб ніхто не міг підкрастися ззаду. За спиною Слоун жодного захисту немає, і завтра вона буде темно-синьою.

На відміну від Ріаннон, що проводить тут додаткову годину спарингу, про яку домовилася для всіх першокурсників нашого рою проти деяких курсантів із Третього крила, Імоджен і я стоїмо тут між заняттями у повній бойовій готовності лише з однієї причини — Слоун. Точніше, через абсолютний брак в неї бодай якоїсь вправності. Ми сподівалися, що за тиждень їй вдасться трохи покращити свої навички. Але цього не сталося.

— Терн не випустить мене із сідла, — тихо кажу я, ніби це не він постійно сидить у моїй голові після того, як я ледь не згоріла на вершині гори.

— *Я це почув,* — бурчить він.

— *Тільки тому, що ти підслуховуєш.*

Переминатися з ноги на ногу не допомагає, тому я відриваюся від стіни, щоб послабити тиск на свою досі запалену червону шкіру. Добре, що

фізичні симптоми мого майже-вигорання минають і лишається тільки неприємний біль, як від сонячного опіку, але ж як він мене, бляха, дратує.

— *Зміцни свої щити і, можливо, тоді за тобою не треба буде наглядати.*

— Не виконуєш маневрів? Відмовляєшся привести Андарну на заняття? — приколюється Імоджен, вимовляючи це з удаваним подивом. — Хтось тут у нас записався в бунтарки? — Вона пробігає поглядом по моєму обличчю, тоді спиняє його на моїй шиї. — Твої друзі досі впевнені, що ти просто перестаралася і втратила контроль на тренуванні?

— Якби вони знали, що насправді сталося, вони б не залишили це просто так. — Я киваю.

— І ти була би в безпеці, — зауважує вона.

— Але вони не були б. — Тему закрито.

— Не зводь очей із суперника! — Рі кричить на Слоун збоку саме тоді, коли та робить навпаки й дивиться вниз, на край мати. Це все, що потрібно її супротивнику, який застосовує приголомшливий хук і відправляє Слоун розтягнутися на маті.

Нас із Імоджен перетрушує.

— Це спаринг, а не бій! Скажи йому, Томасе! — Рі наїжджає на командира рою з Другого крила.

— Вибач, Рі. Попустися, Яцеку, — докоряє першокурсникові командир.

— Чорт. — Імоджен хитає головою і складає руки на грудях. — Я розумію, що Яцек злий, але я ніколи не бачила, щоб він так сильно бив.

— Яцек? Невіл Яцек? — Це ім'я другокурсника з Третього крила, якого ми з Джесінією бачили. Його вивів тоді Маркгем. І його ім'я було в списку загиблих кілька днів тому.

— Його молодший брат, — каже Імоджен.

— Блін. — Тепер мені шкода і хлопця, хоча Слоун також у схожому становищі. — Мені здається, його вбив Маркгем, — шепочу я.

— За те, що він не повернув вчасно книжку? — Брови Імоджен піднімаються.

— Я думаю, він шукав відповідь на якесь питання, про що не повинен був знати. І так, я знаю, що це звучить до абсурду смішно, але не маю іншого пояснення того, чому його раптом знайшли у власній кімнаті забитим до смерті.

— Ага, — міркує Імоджен. — Це має сенс, лише якщо він один із нас.

Для інших це звично в межах того, що Панчек називає *особливо жорстоким початком року*. Я єдина в нашій групі, на кого більше не було скоєно жодного замаху.

— Тобі краще бути вкрай обережною зі своєю подружкою в мантії, коли там швендяють писарі, які наказують убивати вершників.

— Джесінія не становить загрози, — хочу заперечити я, але слова завмирають у мене на язиці, коли згадую, що саме через її запис взяли Яцека.

— Давайте закінчувати, може, — пропонує командир рою з Другого крила після того, як Слоун знову опиняється на маті в положенні лежачі.

— Усе нормально! — Слоун, хитаючись, підводиться на ноги й витирає кров з рота тильним боком долоні.

— Ти впевнена? — перепитує Рі, натякаючи на те, що це як би абсолютно неправильне рішення і що ми всі це розуміємо.

— Цілком. — Слоун займає бойову стійку навпроти Яцека.

— Яка невгомонна, — каже Імоджен. — Аж проситься, щоб її вбили.

— Я щось не розумію. — Це Аарік. Він підходить до мене, затуляючи собою вид на мати, і я мушу посунутися, щоб бачити, що там відбувається. — Я завжди думав, що всіх таврованих вчать битися.

— Залежить від того, де нас виховували. — Імоджен теж посувається вперед разом зі мною. — Та після того як Ксейден розпочав своє стрімке кар'єрне зростання… деякі сім'ї, які за це відповідали, *припинили* нас тренувати. Принаймні з того, що я чула від першокурсників. Добре, що цього тижня її хоч не було в таблиці змагань.

Яцек кладе Слоун на лопатки чи не всоте сьогодні, а тоді приставляє коліно до її горла, звершуючи справу. Якби це було по-справжньому, вона мала б проблеми.

— Її перший бій у понеділок. І там їй надерут дупу, якщо не гірше. — Витягую кинджал, підкидаю і ловлю його за вістря, наче мої навички зможуть хоч якось допомогти. Вона ж не хоче навіть говорити зі мною.

— У понеділок? — Імоджен повільно обертається, щоб подивитися на мене. — І звідки ти це знаєш?

От лайно. Ну, принаймні виходить, що вона ще не знає всіх секретів, які можуть мене вбити.

— Довга історія… Є така книжка, яку написав мій брат…

— Проти кого виходить Слоун? — Її очі знову прикуті до мати.

— І ти навіть не питатимеш мене, що то за книжка, яку я не повинна мати?

— Ні. На відміну від декого, я не відчуваю потреби знати все, що хтось вважає своєю особистою справою.

— Так, добре, але це тому, що ти не спиш зі мною. — Я сміюся, бо це очевидний підкол.

— О, ти б *зацінила* бути мені до вподоби. Я феноменальна в ліжку. — Ніс хрустить, коли Слоун цілує обличчям мату. — Я серйозно. Проти кого вона має вийти?

— Проти того, хто їй не під силу.

Її суперниця — першокурсниця з Третього крила, яка рухається так, ніби спарингувала від народження. Мені знадобилася майже година, щоб знайти когось, хто зміг би показати мені ту дівчину в спортзалі.

— Я пропонувала їй допомогу, — тихо каже Імоджен. — Але вона відмовляється.

— Чому? — Підкидаю й підхоплюю свій кинджал суто рефлекторно.

— Та, бляха, поняття не маю, але ця її впертість її ж і вб'є. — Імоджен зітхає.

Дивлюся, як сестра Ліама борсається під вагою Яцека, уся червона від зусиль, і повільно видихаю. Мій кулак спокійно стискає руків'я кинджала. Негласне правило квадранта полягає в тому, щоб дозволити сильним відсіяти слабких, перш ніж вони стануть тягарем для крила. Як вершниця, я мала б просто піти. Мала б дозволити Слоун піднятися чи впасти, залежно від її власного старання. Але як подруга Ліама, я не можу стояти осторонь і дивитися, як його сестра вмирає.

— Ні, у понеділок вона не буде битися.

— У тебе несподівано проявилася сила печаті Мельґрена? — каже Імоджен, заправляючи за вухо довге, до підборіддя, пасмо рожевого волосся.

— Я відкликаю! — кричить Рі, закінчуючи спаринг, і я зітхаю з полегшенням.

— Не зовсім. — Озираюся довкола, щоб надибати суперницю Слоун на понеділок. — Мені просто треба зробити деякі справи після фізики, але потім побачимося у спортзалі. — Тим, якими стали мої м'язи, я завдячую наполегливості Імоджен. Це вона мучить мене на тренажерах ще з минулого року.

— Як тобі йде фізика? — питає Імоджен із саркастичною посмішкою.

Вона, чорти б її вхопили, чудово знає, що я не зможу скласти цей предмет без допомоги Ріаннон. Я могла б бути в топі з історії, географії, будь-якого іншого предмету, який дотичний до фаху писарів, але фізика… Не моя спеціальність.

— Гей, Ві… — Чиясь рука лягає на моє плече, і моє серце розганяється, боляче пульсуючи у вухах.

Тільки не знову.

Рефлекси беруть гору над емоціями, і я одним інстинктивним рухом обертаюся, відбиваю захват і лівим плечем штовхаю в груди нападника,

виводячи його з рівноваги і припираючи до стіни, водночас прикладаю вихоплений правою рукою кинджал до татуювання на його шиї.

— Гей, гей, спокійно! — Рідок, витріщивши очі, підносить руки вгору. — Вайолет! — Його кадик ходить туди-сюди, дряпаючись об край мого леза.

Це Рідок. Це не вбивця. Це тільки *Рідок*.

Адреналін розтікається моїй організмом, а рука злегка тремтить, коли я опускаю зброю.

— Вибач, — бурмочу я.

— За те, що ледь не перерізала мені яремну вену? — Рідок відходить убік, перш ніж опустити руки. — Я знав, що ти швидка, але ж *блін*.

Це позбавляє мене слів. Я мало не перерізала горло своєму другові. Моє обличчя кидає в жар. Якось мені вдається віднайти піхви і повернути назад кинджал.

— А ти не знав, що ліпше не підкрадатися до когось ззаду, — повчає Імоджен спокійним тоном, що явно контрастує з кинджалом, який вона стискає в лівій руці.

— Я прошу вибачення, окей? Більше так не робитиму, — запевняє він, дивлячись на мене занепокоєно. — Я просто подумав, чи не захочеш ти піти на фізику. Соєр уже чекає біля дверей.

— Усе гаразд? — запитує Рі, підходячи до мене і перекидаючи сумку через плече.

— Усе добре, — відповідає Імоджен. — До речі, ти чудово справляєшся з обов'язками командирки рою. І класна ідея взяти для першокурсників додаткову годину на спаринги.

— Е-е-е… дякую… — Рі дивиться на Імоджен так, наче в тої на обличчі виріс другий ніс.

— Побачимося ввечері. — Імоджен ховає ніж у піхви й дивиться на мене з більшим розумінням, ніж нам обом хотілося б. — Я спробую запропонувати свою допомогу Мейрі. Знову.

Я киваю.

— У тебе точно все гаразд? — запитує Рі, коли я піднімаю наплічник з підлоги й ледь не впускаю його одразу ж через тремтіння в руках. Сраний адреналін.

— Усе чудово. — Я вимучую найфальшивішу посмішку, яку бачило людство. — Ходімо на фізику. Фізика, ура!

Рі обмінюється поглядами з Рідоком.

— Вона, мабуть, хвилюється через тест. І я навряд допоміг, налякавши її. Отакий придурок. — Він потирає шию, і ми йдемо до дверей, де вже чекає Соєр.

— Вайолет! — Якусь секунду Ріаннон просто стоїть із роззявленим ротом. — Ти ж казала, що з усім розібралася. Ми могли б повчитися навіть сьогодні вранці. Але я не зможу тобі допомогти, якщо не знатиму, що тобі потрібна допомога.

Ну хіба це не правда?

— Усе просто. Тільки пам'ятай, що треба мати два з трьох елементів, коли виконуєш будь-який маневр польоту, — повторює вона, коли Соєр, відкусивши яблуко, відчиняє перед нами двері зі спортзалу. — Швидкість, потужність або…

Я оглядаю перший поверх академічного крила. Поглядом сканую кожну нішу й кожні двері в коридорі на присутність когось, хто міг би вискочити на нас.

— Вайолет?

Відволікаючись від сходів попереду, я бачу, як Рі дивиться на мене, чекаючи на мою відповідь. Ну так. Вона запитує мене про фізику та аеродинаміку.

— Висота, — підказує Соєр.

— Точно. — Я киваю, коли ми виходимо на сходи. — Висота.

— Ти мене доконаєш… — починає Ріаннон.

— Зараз! — кричить хтось позаду нас.

Перш ніж я встигаю зреагувати, на мою голову накидають мішок. Я вдихаю і непритомнію.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Існує природна недовіра, яку необхідно подолати, між курсантами піхоти та вершниками. Це відбувається переважно через те, що вершники не вірять, ніби піхота має достатньо мужності, аби утримати лінію оборони до прибуття драконів. Зі свого боку піхотинці не можуть повірити в те, що дракони не мають наміру їх з'їсти.

«Посібник для Квадранта вершників»
майора Афендри (неавторизоване видання)

Я раптом прокидаюся від їдкого запаху, що наповнює мої легені, і вимахую кулаком, відкидаючи чиюсь руку зі свого обличчя. Пахучі солі.

— Вона отямилася, — оголошує жінка в темно-синьому вбранні, відходячи від мене, щоб поговорити з… професором Ґрейді?

Витягую ноги й намагаюся сісти. Голова гуде. Я одразу тягнуся до Терна.

— *Що відбувається?*

Очі повільно звикають до яскравого світла, але здається, що ми в якомусь лісі.

— *Курс, який людям не довелося б проходити, якби вони могли всидіти у сідалищі, так званий КВВ,* — гарчить він з дивним розчаруванням. Ніби це його щойно одурманили й витягли з квадранта.

Ріаннон, Соєр і Рідок праворуч від мене. Усі мають такий само розгублений вигляд, як і я. Ліворуч ще четверо вершників-другокурсників із нашивками другого рою чоти «Полум'я», Друге крило. Вони здивовано вглядаються в ліс. Приємно бачити, що ми не одні такі.

— *Принаймні це не замах на вбивство.* — Якби було так, ми були б уже мертві, враховуючи те, наскільки дивно я почуваюся.

— Буде й замах, якщо ми не повернемося в Басліат уже завтра, коли прибуде Сґейл.

Фіґово.

— Це не може тривати довше ніж добу. — Чи може? — *Якщо так, тобі краще летіти назад самому.*

Навпроти нас дві групи по вісім курсантів піхоти — якщо судити з їхніх синіх однострої, — що непомітно перешіптуються між собою. Вони всі якісь… однакові. Усі четверо чоловіків мають ідентичну військову коротку стрижку з кантиком, а в жінок волосся зачесане назад і зібране у тугі пучки. Однакова темно-синя уніформа, однакові чоботи, все однаковісіньке — тупо все. Тільки нашивки з іменами відрізняються, ну, ще нашивки командирів — по одній на кожну групу.

Ми вчотирьох усі також у літній уніформі, але кожен якось стилізував свою, вніс модифікації, так би мовити. Мій легкий чорний топ має розрізи спереду. Це дає мені прямий доступ до кинджалів, вкладених у піхви, що кріпляться біля ребер. У Ріаннон туніка із вшитими в неї піхвами. Соєр любить короткі рукави, зброю прив'язану до плеча, а Рідок так і не знайшов часу, щоб відвідати кравця — він просто обірвав собі рукави. Ми навіть не носимо нашивок з іменами. Те саме стосується вершників із Другого крила.

— І кинути тебе напризволяще?

Під нами опале листя, м'яке і брудне. Післяобіднє сонце пробивається між гілок під таким кутом, що я розумію: ми були непритомними лише годину, максимум дві. Навколо нас тільки дерева, нічого іншого я тут не бачу.

— Думаю, що в цьому якраз суть цих вправ. — Кліпаю, намагаючись сконцентруватися. — *Пообіцяй мені, що, якщо я тут застрягну з наземною навігацією, ти побачишся зі Сґейл, якщо зможеш. Ми не можемо бути аж так далеко від Басліату.*

Професор Ґрейді вручає кожному вершникові бурдюки.

— Перепрошуємо за різку зміну обстановки. Пийте, наводнюйтесь.

Ми всі відкорковуємо мішечки з водою і п'ємо. Вода освіжаюча і холодна… але всередині є ще щось. Гостре. Земляне. І щось таке гірко-квіткове, чого я не розберу на смак. Закриваю бурдюк і аж смикаюся від цього присмаку. Професору Ґрейді треба краще мити свої бурдюки.

— Ти в нормі? — запитую Рі, яка перевіряє свої піхви на наявність зброї.

— Трохи в шоці від всього, але так. А ти?

Киваю й собі проводжу руками по боках, щоб переконатися, що мої кинджали саме там, де мають бути. Є, вони на своїх місцях. Наплічник теж досі на плечах.

— Вони взяли нас на сходах? — Дивлюся на Соєра, який потирає скроні, і на Рідока, що почухує татуювання на шиї.

— Це останнє, що я пам'ятаю. — Вона киває на знак підтвердження й вивчає людей поруч і навпроти нас.

— Хтось знає, де ми? — запитує Соєр пильніших піхотинців.

Курсанти дивляться на нас, але ніхто з них не відповідає. Вони взагалі мовчать.

— Я так розумію, що ні, — тягне Рідок.

— Ми теж ні. — Командир рою з Другого крила піднімає руку на знак привітання.

— *Ти знаєш, де...* — починаю я до Терна, але звичний кришталево-чистий зв'язок зараз приглушений, наче хтось накинув на нього ковдру. Паніка охоплює мене, коли я розумію, що те саме відбувається щодо Андарни, хоча я б і не думала будити її запитаннями. — Я не можу зв'язатися з Терном.

— От чорт. Із Фердж те саме. Таке відчуття, ніби щось... — Рі дивиться на мене і схиляє голову набік.

— Глушить зв'язок, — завершує речення Соєр.

Я опускаю бурдюк і кладу його біля себе. Інші підхоплюють і роблять те саме. Що, в ім'я Данни, ми щойно випили?

— Ми заблоковані, — шепоче вершниця з темно-русявою косою до плечей.

— Дихай, Марібел, — наказує комрою, погладжуючи смаглявою рукою свої темні кучері. Ніби ця порада може якось допомогти. — Це не може тривати довго.

— Це неправильно. — Рідок стискає кулаки. — Мені начхати, якщо це для курсу — нас не повинні відрізати від них.

— Томас? — запитує Ріаннон, вихиляючись уперед, щоб подивитися повз мене.

— Привіт, Рі. — Комрою махає рукою. — Це Бріса. — Він вказує на жінку з поголеною головою і яскравою коричневою шкірою. Вона зиркає на нас швидким спостережливим поглядом і киває. — Це Мірабель. — Він показує пальцем на русяву дівчину з яскраво вираженими слідами від льотних окулярів на блідих щоках і нашивкою повелительки полум'я на плечі. Вона махає нам рукою. — І Коен, — наостанок каже Томас. Вершник, що перебуває найближче до мене, з кмітливою усмішкою, коротким чорним волоссям і теплою коричневою з червонуватим відтінком шкірою. Він піднімає руку й вітається з нами.

— Привіт. — Ріаннон киває. — Це Соєр, Рідок і Вайолет.

Обмін люб'язностями закінчено, коли професор Ґрейді щось позначає в паперах і прочищає горло.

— Тепер, коли ви всі прокинулися, я кажу вам: ласкаво просимо до перших спільних навчань з наземного орієнтування. — Він дістає з теки дві запечатані карти. — Останні два тижні вас навчали читати карту, а сьогодні ви застосуєте ці навички на практиці. Якби це була справжня операція з особовим складом розташування застави, то ваш підрозділ мав би такий вигляд, який ми маємо тут.

Він відходить на кілька кроків від жінки, яка, схоже, є викладачкою в піхоти, і за ним ми бачимо двох курсантів у блідо-блакитному, які сидять біля писарки. Вони в штанах і туніках зі спущеними каптурами, а не в мантіях. Але ця третя точно писарка.

— Вершники та піхота для бою, писарка для запису подій і цілителі з очевидних міркувань. — Ґрейді знакує їм встати, і всі троє стають у кінці строю піхоти.

До нього підходить професорка піхоти, що має звання капітанки, і зупиняється поруч.

— Курсанти, підйом, — наказує вона, тримаючи бездоганно рівну поставу.

Піхота практично відразу схоплюється на ноги і стає струнко.

Я злегка посуваюся, дивуючись сама собі, бо найперша моя реакція на цей наказ — послати капітанку піхоти в сраку. Я їй, взагалі-то, не підпорядковуюся. Як і будь-який інший вершник.

Однак професор Ґрейді дивиться на нас і показує кивком, щоб ми встали.

Ну то ми й підводимося всі восьмеро, стаємо. Але як стаємо — це навіть не вільно. Ми просто на ногах.

Піхотна капітанка дивиться на нас і ледве стримується, щоб не закотити очі.

— Це найкоротша дистанція, яку ви пройдете разом цього року. Тому спробуйте познайомитися й дізнатися якнайбільше одне про одного. Четверте крило, ви долучитеся до четвертого загону. — Вона озирається, і один із курсантів підносить руку, показуючи, що це з ними. — А Друге крило до другого загону, щоб було простіше. — Курсантка зліва піднімає руку. — Ваше завдання — знайти місце, позначене на картах, і забезпечити його оборону. Щойно впораєтеся, вас витягнуть.

Звучить надто просто.

Професор Ґрейді роздає карти. Ріаннон робить крок уперед, бере обидві й передає одну Томасові. Один із курсантів піхоти починає виходити вперед, але зупиняється.

— Дві карти, — пояснює професор Ґрейді. — Дві команди, але діють як одна злагоджена одиниця. Ви не звикли працювати разом. Вас навіть не попереджали, що так буде. Але безпека Наварри вимагає командної роботи між різними родами військ нашої армії. Будуть часи, коли вам знадобиться хтось, кому можна довіряти в повітрі чи на землі, а ці узи виковуються тут, у Басґіаті. — Він оглядає наші групи. — Побачимося завтра по обіді.

Завтра по обіді?

Мій шлунок сплющується. Терн не побачить Сґейл, якщо не виконає моє прохання і не піде. А я... Я пропущу свої кілька годин із Ксейденом, коли він приїздить. Мине цілий тиждень, перш ніж ми зможемо знову побачитися. Розчарування відчувається більше, ніж зазвичай.

— Просто знайти позначене місце і захистити його? Така наша місія? — запитує Соєр, дивлячись на карту, наче вона кусається. Схоже, топографія не найсильніше з його вмінь.

— Без проблем. — Рідок гордо надуває груди.

— І ще дещо, — каже професор Ґрейді. — Зрозумійте, що піхота практикує наземну орієнтацію з першого року навчання, тож, вірогідно, вони будуть дещо кращими в цьому від вас.

Рідок напружується.

Курсанти піхоти всміхаються.

— І ще ви могли зауважити, що жодному з восьми вершників, — професор Ґрейді дивиться на нас, — не вдається повноцінно спілкуватися з драконами.

— І це хріново, — каже Рідок уголос.

Жінка-піхотинець в шоці.

— Це так, — погоджується професор Ґрейді. — Ми також робимо це не з легким серцем. І вашим драконам теж таке не до вподоби. Вам усім дали спеціальний відвар, який притупляє не тільки ваші зв'язки, але й ваші печаті. Не подумайте про нас погано, але ми насправді дуже пишаємося цією сумішшю. Скажете потім, якщо відчуєте якісь побічні ефекти.

— Крім того, що розривається найважливіший канал зв'язку? — озивається Рі.

— Саме так, — відповідає професор Ґрейді.

Я тягнуся до своєї сили, але відчуваю лише легке поколювання в пальцях. Боги, я почуваюся такою... вразливою. Це дійсно хріново. Задумуюся над можливими інгредієнтами для відвару, коли двоє викладачів проходять між нашими групами.

Оглянувши нас ще раз, Ґрейді повертається на місце і немовби щось пригадує.

— Ой, я вже пояснив, що вас тут дві групи, правда? Інші дві групи вийдуть з дальнього боку лісу. І, поки ваші дракони будуть полювати на них, їхні дракони полюватимуть на вас. І там ще кілька непов'язаних приєдналося.

Якого милого? Мене зараз знудить.

Курсанти піхоти бліднуть на очах, а один, схоже, готовий знепритомніти.

— Піхото, вершники покладатимуться на ваші навички з наземного орієнтування, але ви не виживете без них, якщо зіткнетеся з драконом. — Ґрейді дивиться нам вісьмом у вічі, походжаючи між рядами курсантів. — Спробуйте докласти усіх можливих зусиль, щоб більшості з них вдалося вибратися звідси живими, добре? — Він усміхається і йде разом з професоркою піхоти, залишаючи нас посеред цього довбаного лісу без припасів і наших драконів.

Ми дивимося на піхотний загін.

Піхотинці дивляться на нас.

У цілителів розгублений вигляд, що здається навіть комічним, а писарка вже тримає зошит з олівцем напоготові.

— Що ж, здається, всім удасться гарно провести час, — бурмоче Рідок.

— Він щойно натякнув, що ми можемо загинути? — запитує нижчий із двох цілителів, бліднучи на обличчі.

— Розлюти драконів — і дізнаєшся, — відповідає Соєр.

— З тобою все буде гаразд, — шукаю на ньому нашивку з іменем, — Дайре.

Я всміхаюся йому і підходжу до писарки. М'яке руде волосся обрамляє її кремове обличчя, вкрите веснянками. Ця невисокого зросту дівчина блимає на мене короткими коричневими віями.

— Айофі? Вони затягують писарів на КВВ?

— Привіт, Вайолет. Наразі я перша на курсі, кого готують до польової служби, а не на адепта, — каже вона. — Ти найсильніша вершниця на своєму курсі, а Дайр і Келвін найкращі серед своїх однокурсників. — Вона знизує плечима. — Ясно, що спочатку вони створили найсильнішу команду.

— То ти хочеш сказати, що ми та команда, яку треба перемогти? — Рідок посміхається.

— Якось так. — Писарка стримано всміхається.

— Тоді подбаємо про те, щоб нас *не* перемогли, — каже Ріаннон, уважно дивлячись на карту. — Томасе, що ти думаєш?

Він передає свою карту Брісі й дивиться в ту, що тримає Рі.

Дві години по тому та після кількох суперечок з піхотою ми вже за шість кілометрів від початкової точки. Лишається ще дев'ять. Ріаннон і Рідок переглянули нашу карту, на якій позначено, де нас викинули і де мають забрати. Але поточного місцезнаходження там не було. Тоді обговорили

маршрут із Томасом, щоб переконатися, що ми всі його розуміємо, а тоді порадилися з піхотинцями, щоб узгодити все, перш ніж почати рухатися.

— Я кажу тобі, ми в Парчільському лісі, — вже за кілька кроків сперечається з Ріаннон курсант Мудак, відомий також як Келвін. Насправді він уже цілих п'ятнадцять хвилин не нагадував нам, що він у них старший за званням. Тому думаю, саме час про це знову почути. — Ця карта не схожа на жодну з тих, які я коли-небудь бачив для Шедріка, а це означає, що ми можемо рухатися в протилежному напрямку. Жоден з орієнтирів не збігається.

— А я думаю, що ти помиляєшся, — заперечує Ріаннон, зберігаючи спокійний тон.

— Мені здається, ми в лісах Гедден, — каже Айофі, міцно вчепившись у свій записник. Вона вже списала три сторінки. — Це єдиний ліс, який досить близько до Басґіату, щоб нас усіх могли привезти на конях. Сумніваюся, що нас сюди доставили ваші дракони.

— Це також єдиний ліс, який розташований достатньо близько, щоб Терн міг залишити нас і побачити Сґейл, — додаю я.

— Їхній комою — це піхотний аналог Аетоса, — бурмоче Рідок праворуч від мене.

Я киваю, але не регочу. Зате Коен не витримує і сміється. Репутація Дейна не обмежується одним крилом.

— Хто такий Аетос? — запитує курсантка Тиша зліва від Айофі. Ця брюнетка з пишними формами заговорила вперше за кілька годин. Але її карі очі весь час бігають. Зуб даю, за спостережливістю вона зрівняється тільки з Брісою, яка прикриває наш фланг разом із Томасом і Соєром.

— Один з наших ватажків, — відповідаю. — Типу як командир вашого батальйону.

— О. — Піхотинка киває, а Ріаннон і Мудак продовжують сперечатися попереду нас. — У вас теж поділ на секції, так?

— Так, на чоти. — Ландшафт не змінюється. Ліс переважно рівнинний, де-не-де пагорби, які не заважають іти. Але ж спека… Бляха, як тут душно. Приблизно годину тому я зняла верх форми, обв'язавши його навколо талії, і залишилась у самій лише броні. Не знаю, як Айофі виживає з піднятим каптуром, але вона його не зняла. — Рій, потім чота, тоді крило.

— Що нам робити, якщо ми зустрінемо дракона? — питає піхотинка.

— Спочатку ми обираємо жертву, — каже Рідок. — Тоді кидаємо її в пащу і даємо драла.

Очі піхотинки спалахують.

— Не будь придурком. — Штовхаю його ліктем у плече. — Залежить від кольору, але найпрактичніша порада — опустити очі й відійти назад, — кажу я курсантці піхоти. — Однак зазвичай ми відчуваємо, коли дракони наближаються.

— І тоді поливаємо себе соусом, — додає Коен.

— О *боги*, — шепоче брюнетка.

— Слухай, тепер ти мій улюблений однорічник. — Рідок закидає руку на його плече.

— Можна подивитися твою карту? — запитує Бріса.

— У тебе нема своєї? — відказує Келвін.

— Якщо не даси їй зараз карту, я виріжу її з твоїх рук, — різко каже Рі.

Він сердито дивиться на неї, але передає карти нам, щоб ми могли передати її далі назад Брісі.

Боги, яка ж тут висока трава. У місцях, де дерева не затінюють землю, вона мені майже до пояса. Я ступаю на нерівний виступ, і моїй кісточці не вдається впоратися з перешкодою. Рідок встигає мене підхопити, а потім підтримує без жодних слів, поки ми продовжуємо підйом.

— Дякую, — тихо кажу я.

— Твої коліна обмотані? — турботливо запитує Рідок.

— Так. Але я не обв'язала кісточки. Хто ж знав, що треба буде йти в такий похід.

— У мене є тканина, якщо раптом вам потрібно щось забинтувати, — кричить Дайр позаду нас.

— Матиму на увазі, дякую, — відповідаю я.

— Усі писарі такі тихі? — цікавиться чувак позаду мене.

— Моя робота — записувати, а не брати участь, — відповідає Айофі.

— Якщо не братимеш участі, тебе з'їсть дракон, — стверджує він.

— Я б ніколи не допустила, щоб дракон з'їв *писаря*, — запевняю Айофі, не спускаючи очей з курсанта.

Чую підвищений голос Ріаннон. Попереду загострюється суперечка.

— Бо це тупо не реально, щоб нас витягли з кімнат і за чотири години привезли аж так далеко.

— А ваші дракони що, не вміють так швидко літати? — Келвін лише на кілька сантиметрів нижчий і почувається цілком комфортно, коли дивиться їй просто в очі.

— Наші дракони не понесли б тебе, довбню, — відповідає Рідок.

Айофі пирхає, а Мірабель щиро сміється, як і решта піхотного загону.

Келвін обертається й дивиться просто на Рідока.

— Дотримуйся субординації. — Він плескає себе по нашивці на плечі, де під двома дубовими листочками вишитий незамкнутий трикутник.

— Мені ваші звання до сраки.

— Що, ніби вершники вищі за рангом від піхотинців? — не вгамовується Келвін.

— Навіть суто технічно, коли ми літаємо — ми вище за всіх, — стверджує Рідок. — Але якщо ти запитуєш, чи я вважаю себе кращим за тебе, то моя відповідь, очевидно, так.

Я зітхаю й стежу за руками Келвіна на випадок, якщо він вирішить витягти свого короткого меча. Непогана зброя, до речі, але у решти точно така сама. Незалежно від зросту чи навичок. Це все так… одноманітно.

Знову ж таки, нас витягли просто з коридору. Тому Рідок без звичного для нього лука, а Соєр і Ріаннон не мають при собі улюблених мечів.

— Не задрочуй його більше, — каже Рі, озираючись на Рідока, коли ми починаємо виходити на черговий пагорб. Можливо, з нього ми краще роздивимося місцевість, ніж із попереднього. — Нам знадобиться прісна вода. Інакше це завдання швидко перетвориться на якесь пекло.

— Але це ж так весело! — сміється Рідок.

Ріанон вигинає брову.

— Ну, добре. — Він піднімає руки. — Я дозволю цьому піхотинцю зберегти ілюзію величі.

— О, так ти її й послухав…

— Вона моя командирка. А ти ні.

— Отже, ти поважаєш лише командирів вершників? — надокучає Келвін.

Айофі несамовито строчить у своєму записнику.

— Припини вже, Келвіне, — каже курсант позаду мене з очевидним роздратуванням.

— Хочеш моєї поваги? Заслужи її. — Рідок знизує плечима. — Перейди Парапет, вийди на Рукавичку, переживи Обмолот — і тоді будемо на рівних.

— Думаєш, ми не проходимо через подібне лайно у Квадранті піхоти? — відгукується хтось позаду нас.

— Бачиш її? — каже Соєр, і, клянуся, я відчуваю, як він показує на мене. — Вона пов'язала не тільки одного з найбільших довбаних драконів на Континенті, а ще й *другого* дракона, а потім пішла в бій проти грифонів кілька місяців тому і залишилась живою. Ви через таке лайно проходите у своєму квадранті?

Курсанти навколо замовкають. Навіть олівець Айофі тихо зависає над її журналом. Вона дивиться на мене.

Незручно. І *неправильно*. Ніхто в нашій групі не знає, проти чого ми насправді виступаємо. А моє мовчання? Це все менше нагадує самозбереження, і все більше — співучасть.

— Ти Сорренґейл, правда? — запитує Мірабель. — Донька пані генерала? — Вона морщиться. — Волосся видає тебе.

— Так. — Немає сенсу заперечувати.

— Твоя мати жахлива, — шепоче вона.

Писарка бігає поглядом між нами, а тоді знову береться за письмо.

— Це одна з її найвидатніших якостей.

— Народ! — голосно вигукує Бріса позаду нас. — Я знаю, чому нам здається, що ми йдемо в нікуди.

— Чому? — запитує Ріаннон через плече.

— Келвін має рацію, але ти теж. Нам дали дві різні карти, — каже Бріса саме тоді, коли перший з нас піднімається на пагорб… і завмирає.

Моє серце теж завмирає, коли Ріаннон піднімає руку, щоб зупинити решту групи.

Помаранчева Булаво… — ні, це Скорпіонохвістка — гарчить на нас глибоким риком з іншого схилу пагорба, де вона, здається, чекала на нас. Ми задираємо голови одночасно із тим, як вона підводиться на повний зріст, затуляючи собою горизонт і вимахуючи хвостом.

Бейд. Драконіця Джека Барлоу. Принаймні була нею.

— Поможи нам, Амарі, — шепоче Келвін, явно панікуючи.

Я шанобливо опускаю очі, як вчив нас Каорі, але мій пульс тікає далеко від спокійного темпу, та й мозок ледь бореться з панікою.

— Помаранчеві — найменш передбачувані з усіх. Очі вниз. *Не* тікати, — шепочу я. — Вона вб'є вас, якщо спробуєте тікати. Намагайтеся не виказувати свого страху. — *Ось про що* ми, бляха, повинні були говорити, а не сперечатися, чий квадрант кращий і в якому лісі ми блукаємо.

Мої груди стискає, ніби лещатами, коли я інстинктивно сягаю по Терна і мені це не вдається. З будь-яким іншим драконом я була б певна, що нам не загрожує живоспалення. Це могло б викликати гнів наших власних драконів. Але щодо курсантів за нами — це зовсім інша історія. Та і я сама, яка вбила Джека торік… Про яку впевненість тут можна говорити?

Їй нічого втрачати. А зважаючи на гарячий струмінь пари, який пригладжує траву й обліплює моє обличчя, вона точно пам'ятає, хто я.

— Вершники! — кричить Ріаннон. — Вийти вперед! — Очевидно, вона думає так само, як я. — Піхото, стережіть цілителів і писарку! — Вона обережно коситься на мене, щоб не підвести очей. — Вайолет, можливо, тобі краще…

Я проштовхуюся повз Келвіна з опущеною долі головою, щоб стати попереду, слідкуючи за рухами навколо периферійним зором.

— Я не ховаюся.

— Що ти робиш? Воно тебе з'їсть, — сичить один із курсантів позаду.

Помічаю за метр з лишком праворуч від себе цілителя Дайра. Той, роззявивши рота, дивиться просто на Бейд.

Зненацька з горла помаранчевої дракониці розходиться ричання — я рвучко хапаю за ремінець медичну сумку Дайра і відтягую його за себе, передаючи далі Рідоку, який хутко заштовхує цілителя в безпечне місце, тоді підходить і стає поруч зі мною.

— Ні, не з'їсть, — каже Соєр, рухаючись уперед і займаючи місце біля Рідока так, що піхота опиняється за нами. — Ось чому ми тримаємо фронт.

Бейд повертає голову й розтуляє пащу, всередині якої звивається язик. Цієї ж миті я притьмом глипаю на неї і бачу, як бурштинові очі зіщурюються в тонкі щілини, а шия вигинається так, як це буває, коли дракон збирається видихнути вогонь...

— Рі, вона пальне повз нас, як Солас тоді.

Їй треба неповна секунда, щоб оцінити ситуацію і прийняти рішення.

— Друге крило, прикривай піхоту! — командує вона.

Рух позаду нас припиняється, коли Бейд занурює пазурі в землі й знову крутить головою, вибираючи ціль.

— Воно... Воно... — лепече Келвін.

— Опусти очі й заткнися, — наказує Рі.

— Боги, від них усіх несе *страхом*, — шепоче Рідок справа від мене.

— Як думаєш, наскільки вона зла на тебе? — запитує Соєр зліва від Рі.

— Ну, Вайолет скинула шмат скелі на її вершника. — Рідок зітхає так, наче нам всім гаплик. Складно з ним не погодитися.

Бейд здає трохи назад, знову опускаючи голову на відповідний рівень. Моє серце підскакує до горла, бо це ідеальний ракурс, щоб спалити нас всіх, але я стримую бажання дивитися прямо і продовжую втуплювати очі в траву перед собою.

Гаряча пара пухкає на нас. Драконица нюхає кожного, починаючи з Ріаннон і переходячи до Соєра. Чую приглушені зойки піхоти, коли її морда нависає переді мною.

Намагаюся нормалізувати свій пульс. Минулоріч я, напевно, була б уже готова прийняти смерть. Але цього року... цього року я пов'язана з одним із найсмертоносніших драконів на Континенті.

Саме так. Можеш ненавидіти мене, але я належу Тернові.

І хоч є великий шанс, що й Терн може загинути, якщо смерть наздожене мене. Я не впевнена, що є дракон, готовий ризикнути кинути йому виклик і відчути на собі його гнів, якщо Терн усе ж таки залишиться жити після моєї загибелі. Бейд відступає, тоді кидається вперед і з роззявленою щелепою, клацаючи зубами просто перед моїм носом, заливає мене своєю слиною.

Фу, бля.

Хтось позаду кричить і починає тікати.

— Ні! Гвен! — волає Келвін, коли курсантка Тиша кидається навтьоки через траву.

Бейд стежить за рухом і повертає голову. Моє серце завмирає, коли вона опускає щелепу і відсуває язик…

— Лягай! — кричить Рі, коли інший командир, Томас, мчить за Гвен і ловить її за кілька кроків, смикаючи за форму так само, як я відтягнула Дайра з передньої лінії. Він буквально кидає її на Келвіна, коли ми лягаємо по команді. Курсантка падає на землю біля Келвінових ніг саме тоді, коли ніздрі Бейд роздуваються і вона набирає повітря.

Полум'я поглинає кисень навколо нас тієї ж миті, коли мої груди притискаються до землі. Я заплющую очі, ніби це допоможе заглушити крики.

— Вважається, що Північний Есбен був місцем кладки помаранчевих драконів до Об'єднання. І, хоча вони залишаються вірними своїй непередбачуваній натурі, однак часто обирають нові долини у тому самому регіоні, — шепочу я, намагаючись утримати своє серце від розриву, поки наді мною бушує вогняний потік.

Я не знала такого жаху, відколи Терн почав пов'язуватися. Гаразд, напевно, відколи я проявила свою печать.

Полум'я зникає, проте Бейд досі клацає щелепами, потім ще раз крутить своєю масивною головою, перш ніж низько присісти і скочити прямо над нами. Я опускаю голову вниз, коли її хвіст із отруйними шипами за пів метра проноситься наді мною.

Вона полетіла.

Усі підводяться на ноги, а вершники мерщій біжать до... порожнього місця. Бріса першою добігає до обвугленої ділянки, де стояв Томас. Її рука тремтить і тягнеться до землі, яка досі димить. Мене зараз знудить: відчуваю, як у роті накопичується слина. Але я втримую сніданок у собі.

Мірабель щастить менше. Вона блює на траву за кілька метрів від Бріси.

— Томасе… — Коен падає на коліна поруч із Брісою.

Рі повертається обличчям до нажаханої піхоти і, стиснувши кулаки, кричить:

— І ось чому бігти, блядь, не треба!

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

На другому році буде курс, про який я не можу тобі розповідати.
Скажу тільки, що це пекло. Чи маю якісь поради?
Не зли чужих драконів.

«Книга Бреннана», сторінка 96

Коли наступного дня сонце починає заходити, а ми ще не знайшли місця збору, стає зрозуміло, що завдання з наземного орієнтування ми провалили.

І все тому, що перед тим, як рушити, ми не додумалися перевірити, чи довбані карти *збігаються*. Тепер уявлення не маємо, де ми. На моїх ногах мозолі, а кістки болять від того, що я спала на землі. Провести тут ще одну ніч, щоб уранці знову безрезультатно блукати лісом? Від цієї думки хочеться вити.

Як щось настільки просте, як наземне орієнтування, могло нам аж так усе підісрати?

Ми повернули назад, перетнули два струмки, які, схоже, могли бути на будь-якій із карт, і ледь уникли зустрічі з худим Червоним Кинджалохвостиком, який, на наше щастя, вирішив, що заблукала неподалік корова на вигляд смачніша, ніж купка втомлених і голодних курсантів.

Я сиджу під деревом, спершись на стовбур, на невеликому схилі біля нашого імпровізованого табору, заступивши на варту після Рідока, і дивуюся тому, скільки нових імен я тепер знаю. Не те щоб піхота у Басгіаті гинула з тією ж швидкістю, що й вершники, але коли вони отримають направлення до своїх підрозділів? Це найбільший квадрант, де завжди стабільно є понад тисячу курсантів. Майбутня війна пожиратиме їх набагато швидше.

— Ти обідала? — запитує Рідок, змахуючи траву зі своїх штанів, коли встає.

— Потім щось перекушу, після зміни. — Стягую з плечей рюкзак і кладу біля себе. Ходжу вже два дні по лісу, та ще й з підручниками. Зрештою, як усі. — Піхота набила чимало зайців. Скоро м'ясо буде готове.

— Із цим у них набагато краще, ніж у нас, — неохоче визнає він і куйовдить своє волосся. — Ти ж не думаєш, що нас тут лишать блукати вічно, правда?

— Я думаю, чим би нас не напоїли, його дія рано чи пізно закінчиться. — Повертаю голову й бачу курсанта Дайра з мискою. Вони йдуть до нас разом з Ріаннон. — А наші дракони не дозволять нам загинути лише через те, що наша злагодженість настільки жахлива, що ми не змогли навіть порівняти дві карти. Хоча, може, ми й не виберемось звідси. Можливо, ми заслужили на це, бо наша впертість коштувала Томасові життя.

— Так... — зітхає Рідок, махаючи рукою Дайру й Ріаннон. — Привіт, Рі. Я саме казав, що це завдання трохи жорстоке, тобі не здається? Тортури — я розумію. Орієнтація на місцевості — окей. Уникати захоплення в полон — теж. Я навіть можу знайти аргумент на користь того, що варто знати, які жуки їстівні. Але ж там, за лінією вогню в тилу ворога, немає жодних інших драконів, які тільки й чекають, щоб нас убити.

— Ти був би здивований, — бурмочу я. Виснаження бере верх над умінням тримати язика за зубами.

— Що? — запитання від Рі.

— Тобто ми ж насправді не знаємо, що там, правда?

— Сподіваюся, не вогнедишні грифони, — каже Рідок.

— Саме так. — Ріаннон нахиляє голову вбік, вдивляючись у моє обличчя. Я лише знизую плечима.

— Привіт, Дайре, — намагаюся всміхнутися.

— Я приніс тобі вечерю. — Він дивиться на мене з пошаною, якої я не заслуговую.

— Не треба було так старатися для мене, — відповідаю я.

— Я завдячую тобі життям, курсантко Сорренґейл. — Він простягає мені миску з печеним зайцем. — Найменше, що я можу зробити, — це принести тобі вечерю.

— Дякую. — Ставлю миску собі на коліна. — Але зроби мені послугу й наступного разу дивися вниз.

Що ще в піхоти краще, ніж у нас? Вони постійно мають при собі елементарний набір спорядження для виживання, куди входять і столові набори

в речових мішках. Ніби їх можуть відправити на марш будь-якої секунди. Нам точно є чого повчитися одне в одного.

— Усе, що скажеш. Я до твоїх послуг. Я в боргу перед тобою.

— Повертаймося, Життєвий Боргу, — Рідок плескає Дайра по спині, перш ніж я встигаю запевнити його, що допомогла задарма.

Киваю на знак подяки, і ті двоє йдуть назад по схилу до табору. Дайр милий, але він лише плутався під ногами протягом двох нескінченних днів блукань у цих богами забутих лісах.

— Ти знаєш, що там, — каже Рі, сідаючи поруч зі мною, перекидаючи косу через плече.

— Що? — Я мало не впускаю миску.

— На тебе нападали грифони. — Вона витягує ноги і скептично дивиться на мене. — Тобто ти справді бачила, що там… чи не так?

— Так. — Я киваю надто квапливо, а потім прикриваю рот рукою і позіхаю так широко, що аж щелепа тріщить. Моє тіло на межі своїх можливостей. Але я знаю, що кілька годин ще точно витримаю.

Я встигаю помітити, як вона хмурить чоло, і мені не треба пояснювати, що це означає.

— Я стану на варту. Твоєму тілу потрібен сон.

— Ні, я ще побуду, без проблем, — протестую я.

— Знаю, що ти можеш, але моя робота — задовольняти потреби команди, а тобі потрібен сон. Вважай це наказом. — Зі сказаним таким тоном не сперечаються. Зараз говорить не моя найкраща подруга, а командирка рою.

— Домовилися.

Встаю й однією рукою струшую із себе траву, а в другій тримаю миску. Потім вимушено всміхаюся і збираюся вже йти до нашого табору, але…

— Ві?

Я озираюся.

— З тобою щось коїться, — тихо каже вона, але її тон — тверда сталь. — Я навіть не бачила Андарни, відколи ти повернулася, ти весь час бігаєш із Імоджен, уникаючи інших, нічого не розповідаєш про те, що сталося між вами із Ксейденом, не хочеш говорити про Військові ігри. Може, думаєш, я цього не помічаю — як ти відсторонилася від усіх. Але я помічаю. Ти майже ніколи не сідаєш з нами їсти, і щоразу, коли маємо можливість пробратися до Чантари, ти зачиняєшся у своїй кімнаті й читаєш. — Вона хитає головою, проводячи рукою по траві. — Якщо ти не готова говорити, не готова поділитися зі мною тим, що з тобою відбувається, то я хочу, щоб ти знала, що це нормально і що все гаразд…

— Є... — Мені скручує живіт, коли я намагаюся заперечити.

— Не треба, — спокійно перериває вона, не відводячи впевнений погляд. — Я буду поруч, коли будеш готова. Бо я ціную нашу дружбу. Але заради цієї дружби, будь ласка, не ображай мене брехнею.

Вона опускає очі, перш ніж я встигаю придумати відповідь.

Цієї ночі я не засну. Але принаймні не бачитиму кошмарів.

Наступного ранку прибуває колона коней і возів, а також викладачі, які яскраво прокоментували нашу невдачу.

— Ви були в лісах Гедден, однак вам не вдалося спільно попрацювати навіть над тим, щоб зрозуміти, де ви. Очевидно, що нам є чого повчитися одне в одного. — Грейді, усміхаючись, роздає вершникам бурдюки з водою, а професорка піхоти робить те саме для своїх курсантів. — Зважаючи на те, що ми вважали вас своїми найкращими командами, не можу не висловити своє розчарування вашим провалом. Однак принаймні більшість із вас вижили.

Так, він розчарований, але Томас *мертвий*.

Беру бурдюк, відкриваю і випиваю його вміст. Посмак солодкий і виразний.

— Наступного разу ми подбаємо про те, щоб у вас були запаси, — обіцяє він. — Ми хотіли спочатку побачити, як ви впораєтеся з першою спробою. І тепер ми це знаємо.

Перша спроба. Чудово. Має бути наступний раз.

Пелена, яка накривала мій канал зв'язку із драконами, зникає, і по моїх венах знову біжить сила. Я знову почуваюся собою.

— *Терн.*

— *За тобою,* — відповідає він.

Коні нервово гарцюють, коли повітряний простір сповнюється ударами крил і наші дракони приземляються за деревами. Земля під ногами вібрує від сили їхнього зіткнення з поверхнею.

— Чорт, — тихо каже Келвін, відступаючи разом з іншими курсантами піхоти.

— Вам доведеться до них звикнути. — Рідок б'є по плечу командира загону. — Вони будуть на заставах, куди вас направлятимуть після закінчення навчання.

— Так... але чи аж так близько? — тихо запитує він.

— Мабуть, ближче, — шепоче у відповідь Рідок і киває.

Ми, семеро в чорному, прощаємося й прямуємо до наших драконів.

— Когось, крім мене, взагалі турбує, що вони просто взяли й заблокували наші канали, наші печаті? А потім повернули їх так, між іншим,

ніби цього й не було... — Соєр хитає головою. Навіть ритм кроків видає його гнів.

— Порушенням? — підказую.

— Саме так, — погоджується він. — І якщо вони зробили це раз, то тепер зможуть повторити, коли тільки заманеться.

— *Цього року це нове впровадження,* — каже Терн, примруживши очі на професора Ґрейді. — *Не скажу, що воно мені до вподоби. Але я чув тебе, відчував вас, тільки ти не могла мене чути.*

— Терн теж не фанат цієї штуки. — Боги, я так втомилася. Навіщо керівництву шукати способи нас послабити? А саме так я почуваюся. Як ослаблена, відрізана не лише від найбільших джерел сили й підтримки — Терна й Андарни, — а й від самої сили, від якої я вже встигла стати залежною.

— От бачиш? — каже Ріаннон. — Знаю, що ти мені не віриш, але кажу тобі, цього року все якесь дивне. Двері лазарету під вартою. Розробка еліксирів, щоб глушити наші зв'язки. Ще й тебе ледь не вбили під час атестації.

— Панчек вважає, хтось хотів помститися моїй матері. І я не казала, що не вірю тобі, — відповідаю я частковою правдою.

— Ти взагалі мало говориш, і на цьому завершимо нашу розмову.

Мої таємниці зруйнують нашу дружбу. Я вже відчуваю, як вона тріщить по швах. Можливо, Рі й намагається бути терплячою, але це притаманна їй риса — розв'язувати проблеми, а я — велика проблема.

Терн опускає плече, коли я наближаюся до нього.

— *Прошу, скажи мені, що бачив Сґейл,* — звертаюся до нього, шукаючи в собі сил, щоб вилізти верхи. Не знаю як, але мені таки вдається видертися на його спину і влаштуватися в сідлі.

— *Кілька годин. Це весь час, на який я був готовий вийти за межі твоєї досяжності, і лише після того, як пішла Бейд.*

— *Вони вже відлетіли, правда?*

Чому мені знову здається, ніби серце розривається? Скучати за Ксейденом нелогічно, неприємно і навіть жалюгідно. Та я не можу придушити в собі це почуття.

— *Ми побачимося з ними за тиждень.*

Справді? Тоді чому моє передчуття говорить протилежне?

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Батько сподівався, що я піду в піхоту, як і він. Вважав вершників зарозумілими придурками, але на його підтримку... можу сказати, що ми справді такі.

Поновлене листування лейтенанта Ксейдена Ріорсона із курсанткою Вайолет Сорренгейл

Ми повернулися вчасно, щоб я мала можливість іще зайти в Архів. Власне, я так і роблю. Якщо не можу бути поруч із Ксейденом, то хоча б витрачу свій час на дослідження.

Уже пізній день, коли я, перевдягнувшись, прямую туди. Я посміхаюся, коли бачу Джесінію, яка працює за одним зі столів разом з Айофі.

На звуки моїх кроків Айофі відволікається й підводить голову, за нею те саме робить Джесінія. Обидві махають мені, і я жестом вітаюся з ними.

Зупиняюся біля столу замовлень, щоб повернути книгу. Вони щось жваво обговорюють, тоді Айофі підводиться й зрештою зникає в комірці Архіву. До мене наближається Джесінія із записником, схоже, тим самим, який принесла Айофі з нашого завдання.

— Що ти робиш тут у неділю? — запитую жестовою мовою, коли вона підходить до столу замовлень.

Вона відкладає записник на пошрамовану дубову поверхню столу, звільняючи руки, щоб мати змогу відповідати мені.

— Допомагаю Айофі перетворити польові нотатки на офіційний звіт, який їй потрібно буде подати. Вона пішла на коротку перерву. Хочеш побачити, що вона записала? — пропонує мені нотатник.

— Аякже. — Киваю й беру блокнот, списаний акуратним почерком Айофі.

Записи напрочуд точні, з дрібними деталями, які я пропустила, як-от: «двоє курсантів піхоти запропонували допомагати цілителям, бо це їхня спеціальність у загоні. У них визначені ролі на кожне завдання». Я кладу нотатник поверх книги, яку принесла, щоб повернути, і показую:

— Усе надзвичайно докладно.

— Я рада, що ти так вважаєш. — Вона озирається через плече, ніби перевіряючи, чи ми самі, а це так. — Найскладніше вловити правду з того, що можна назвати інтерпретацією. Історії мають властивість змінюватися залежно від того, хто їх розповідає.

Якби вона тільки знала. Чому така людина, як Джесінія, має навчатися, щоб потім стати кимось таким, як Маркгем, ким би він не був?

— Я хочу щось запитати, якщо ти… Яцек замовляв книгу, через яку його потім схопили і вбили. Що це була за книга? — Ставлю своє запитання раніше, ніж встигаю над ним подумати.

— Його вбили? — вона широко розплющує очі.

— Через кілька днів після того, як Маркгем забрав його.

Обличчя Джесінії стає такого самого відтінку, як і її мантія.

— Він шукав інформацію про напад на кордоні, якої не існує. Я сказала йому тоді, що такого запису немає, але він повертався із цим запитом ще тричі. Він був упевнений, що це сталося, бо під час нападу вбили його сім'ю. Я написала запит і надіслала його командуванню, сподіваючись, що це допоможе йому, але… — Вона хитає головою й опускає руки, ледь стримуючи сльози.

— Це не твоя провина, — жестикулюю я, але Джесінія не відповідає.

До мене доходить, що Маркгем міг узяти й мене минулого року, але не зробив цього. І є лише одне логічне пояснення. Я озираюся навколо, щоб переконатися, що ми досі самі.

— Торік ти не записала, коли я попросила книгу, якої немає у ваших списках.

Вона здивовано дивиться на мене.

— Записала? — У мене тремтять руки, коли я жестикулюю.

От лайно. Це погана ідея. Джесінія вже не буде в безпеці, якщо я втягну її в усе це. Але водночас вона єдина, хто може допомогти мені знайти те, що я шукаю. А часу в нас обмаль — лічені місяці.

— Ні.

— Чому? — Я маю знати. Усе залежить від її відповіді.

— Спершу я не хотіла осоромитися через те, що не можу знайти книгу. — Вона знічується й морщить носа. — А потім не записала… тому що я її

не знайшла. — Вона дивиться через плече на порожній Архів. — Тут має бути примірник майже кожної книги в Наваррі, але тоді ти назвала мені таку, якої в нас немає.

Я киваю.

— І тоді я почала шукати «віверна». — Вона показує кожну літеру окремо, оскільки не існує жодного знаку на позначення цих крилатих істот. — Та нічого не знайшла. У нас не було жодного фольклорного запису, схожого на той, що ти читала.

— Я знаю.

Моє серце б'ється швидше. Наша розмова от-от перейде на небезпечну територію. Під каптуром бачу її стривожене чоло.

— Якби це був хтось інший, я б подумала, що в нього погана пам'ять і це просто неправильні назва і ключові слова. Але це була ти. А ти — це… ти.

Я показую свою відповідь повільно, щоб вона не пропустила жодного слова.

— У назві не було помилки. Я пізніше знайшла свій примірник.

— Це означає, що наші архіви неповні. — Вона глибоко вдихає. — Існують книги, про які ми не знаємо.

— Так. — А це вже про небезпеку зради. Я не можу розповісти їй надто багато, не тільки для її власної безпеки, але й у випадку... якщо помиляюся щодо її надійності.

— Я надіслала запити до інших бібліотек, шукаючи повнішу збірку фольклору, але відповіді показали, що ми маємо найповнішу колекцію. — Її чоло стурбовано морщиться.

— Так. — Боги, вона йде правильним шляхом, мені навіть не потрібно їй нічого підказувати. — Хтось знає, що ти робила?

— Я давала зрозуміти, що це мої особисті зацікавлення, і казала, що збираю забутий фольклор із прикордонних країв. — Вона морщиться. — Я також натякнула, що подумую укласти нову збірку для дипломної роботи на третьому курсі. Я збрехала.

— Останнім часом я часто це роблю. — Переконавшись, що ми досі на самоті, я веду далі: — Ти реєструвала те, що я замовляла цього року?

— Ні.

О Велика Данно! Якщо її спіймають на порушенні, то не просто відмовлять у продовженні шляху адепта, а одразу відрахують з коледжу. Або ще гірше. Вона й так задосить ризикує через мене. Якщо каже правду.

— Ти щось шукаєш. Я зрозуміла це, коли ти збрехала про підготовку до дебатів. — Вона поглядом шукає мої очі. — З тебе ніяка брехуха, Вайолет.

— Я над цим працюю, — сміюся.

— Ти можеш сказати мені, що шукаєш? Я не буду вести жодних записів, якщо ти думаєш те саме, що і я.

— Тобто що?

— Що наші архіви неповні. І це або через те, що не про всі примірники нам відомо. — Вона тяжко видихає. — Або через те, що їх навмисне від нас приховують.

— Допомагати мені небезпечно. — Мій живіт скручує. — За це тебе можуть убити. Буде несправедливо, якщо через мене постраждаєш ти.

— Я зможу впоратися із цим самотужки. — Вона підводить підборіддя, і далі жести в неї виходять дуже різкими: — Скажи, що тобі треба.

Що я можу їй сказати, не наражаючи на небезпеку? Чи не ризикуючи тим, що нас викриють? Я не знаю, чи здатна вона захиститися від Дейна або будь-якого іншого читця пам'яті. Тож явно не варто нічого розповідати про битви чи венінів. Але це й так не те, що мені потрібно.

— Я шукаю більш вичерпні тексти про те, як були створені сфери.

— Сфери? — У її очах спалахують іскри.

— Так. — Це ще хоч якось можна буде пояснити бажанням дослідити способи зміцнення нашої оборони… якщо вона мене видасть. — Тільки ніхто не повинен знати, чим я цікавлюся і взагалі чим займаюся. Від цього залежить не лише моє життя. Що давніший текст, то краще.

Джесінія відводить погляд, і наступна хвилина тягнеться найдовше в моєму житті.

Вона має повне право взяти паузу й подумати, усвідомити, наскільки погано це може обернутися для нас обох. Не можна випадково взяти й забути зареєструвати архівний запит від подруги, це не звичайне недбальство. Такі дії зраджують її квадрант і те, чого її навчають.

— Зараз я не можу, тому що Айофі помітить, але я знайду тебе цього тижня і передам першу книжку, про яку я думаю. Тільки одну. Більше буде надто ризиковано. У суботу я зазвичай працюю тут, коли в Архіві тихо й нікого немає. Тоді повернеш книгу, а я дам тобі наступну, якщо в першій не буде того, що тобі потрібно. Тільки в суботу. — Вона підводить брови й зазирає в мої очі, коли показує останні слова.

— Так, коли нікого немає. — Я киваю на знак розуміння, і в середені стає млосно від суміші надії, що я зможу щось знайти, та страху, що я можу завдати їй шкоди… або навіть гірше. Зиркаю через її плече й бачу, що Айофі повертається до нас. — Айофі йде, — знакую я, тримаючи руки так, щоб інша писарка їх не бачила. — Дякую.

— Тільки є дещо, що я хочу натомість, — квапливо показує вона, закрившись від Айофі спиною.

— Кажи.

— Думаєш, Слоун має хоч якісь шанси? — запитує Рі в понеділок, коли ми спостерігаємо за першим туром боїв.

Мене саму нудить так, наче це я зараз маю битися. Бляха, я насправді почувалася б ліпше, якби це так і було.

— Вона переможе, — чесно відповідаю я.

Кладу в кишеню останнього листа, якого Ксейден залишив мені на ліжку. Я вже прочитала його чотири рази.

Місце на маті займає Аарік. Оглядаюся довкола й помічаю Ею з першим роєм.

Вона посміхається мені у відповідь. Відколи Ея допомогла мені після мого майже вигорання, між нами зародилися якісь дивні взаємини. Приятельські чи що, якщо не називати їх дружбою.

З листа я довідалася, що Ксейден знав Ею з десяти років. Її мати входила в уряд Тиррендору, навіть обіймала посаду в раді, хоча й була вершницею. Таке нечасто трапляється. Більшість аристократів воліє служити в піхоті, як батько Ксейдена, оскільки в нас не вітається, коли вершники наслідують місця в раді від членів своєї родини. Мало того, що наші зобов'язання довічні, на відміну від кількох років, на які може погодитися офіцер піхоти, вершники ще й володіють силою. Забагато влади в однієї особи, а це відлякує будь-якого короля.

— Ти вже пробачила йому брехню? — Рі неоднозначно зиркає на мою кишеню, але тоді складає руки й несхвально дивиться на двох першокурсників, які штурхаються біля краю мати. — Ану не чудіть там!

Вони миттєво припиняють свою забаву.

— Вражаюче. — Усмішка з'являється й одразу зникає з мого лиця. — Знаєш, важко щось проговорити з ним, коли ми бачимося раз на тиждень.

— Олені, блін, — бурмоче вона, коментуючи поведінку першого курсу, а потім дивиться на мене, повертаючись до теми Ксейдена. — Ну, це ясно. Але ж у вас буде трохи часу на вихідних. Слухай, а Рідок казав тобі, що бачив Нолона вчора?

— Тільки що збирається відвести когось із першого курсу до лазарету, — підводжу одну брову на знак того, що потребую роз'яснення її слів.

— Трістен, — вона киває. — Такий з довгим волоссям, воно ще вічно лізе йому в очі.

— ХЗ, як звати. Але він розбив собі лікоть.

Не хочу знати його імені. Мені вистачить почуття відповідальності за Слоун, яка саме нервово качається вперед і назад. Прив'язаність до першокурсника — це надто смілива емоція в нашій ситуації.

— Рідок сказав, що Нолон до обіду навіть не мав часу оглянути його, при тому, що в лазареті була заледве жменька курсантів.

— От. І коли він вийшов з тієї таємної кімнати, яку Варріш організував у глибині лазарету, то з ним був ще один повелитель повітря, такий же заморений, як і сам відновник, — втручається Рідок, підсідаючи між нами. — По ходу Нолон не зовсім справляється. Чуваку не завадить з місяць відпустки.

Аарік б'є суперника в щелепу. Так сильно, що в того голова відкидається назад.

— Сім балів, — починає Рідок.

— З десяти? Тверда вісімка, — заперечує Соєр, сидячи з іншого боку від Ріаннон. — Бездоганний удар. — Він стиха додає лише для нас чотирьох: — Я досі за теорію з тортурами. Готовий закластися, що там у них вершники грифонів чи щось таке.

— Думаєш, він справді мучить там людей? — питає мене Ріаннон ще тихіше.

— Уявлення не маю. — Я кліпаю, коли Аарік дає блискавичного ліктя в горло. Навіть Ксейден оцінив би. — Думаю, якби вони робили щось таке, то використовували б головні камери для допитів. Ті, що під коледжем.

— Це, бляха, на дев'ять, — вигукує Соєр.

— Дев'ять з десяти! — погоджується Рідок, показуючи бали на пальцях.

Я сміюся. Потім затримую подих, коли на завершення Аарік долонею розбиває супернику носа. Еметтеріо оголошує його переможцем. А першокурсникові вистачає порядності зійти з мати до того, як усе довкола заллє кров'ю з його носа.

Крові багато.

Соєр і Рідок вибухають оплесками, обидва кричать, що ставлять по десять балів.

— Боги, але він б'ється. — Рі повільно киває головою, висловлюючи захват, поки Аарік займає своє місце.

— Знаєш, коли в тебе були найкращі вчителі... — шепочу я, радіючи, що це один із секретів, про які вона знає.

— Татко не приходив його шукати? — Вона дивиться в мій бік.

— Здається, ні.

Інші двобої цього туру теж завершені. Викликають наступні пари.

— Слоун Мейрі та Даша Фабрен, — гукає Еметтеріо.

— Чуєш, Рі? — Я нервово ковтаю слину. Рої міняються місцями, але ми залишаємося при своїх матах. Привілей власників нашивки «Залізний рій», здобутої минулого року.

— Гм?

— Пам'ятаєш, я казала, що Слоун переможе?

— Пам'ятаю. Десять хвилин тому, — дражниться вона.

Кілька наших плескають Слоун по спині, але сподіваюся, підбадьорять її інакше, коли вона вийде на мату.

— Так от... — Чорт, якщо скажу їй, вона буде зобов'язана мене закласти? Вона ж цього не зробить. Але в тому й проблема. Вона навіть допомогла б мені проникнути в довбаний Архів, якби я попросила.

Якщо не можеш брехати, тримай дистанцію. Але це ще одна річ, про яку я не мушу їй брехати.

Даша виходить до Слоун на мату. Її блискуче чорне волосся заплетене в тугий колосок від чола до потилиці. Вона дрібненька й бліда, як першокурсниця, яка давно не бачила сонця. Хоча до зеленого відтінку обличчя Слоун їй ще далеко.

На губах Даші з'явився ледь помітний багряний відтінок, із чого я розумію, що вона з'їла одне з глазурованих тістечок з тої таці, яку я поставила на стіл її команди до сніданку. Тепер я бачу, що губи всіх членів її рою мають такий самий колір.

Ну а що? Як інакше я мала впевнитися, що Даша скуштує саме те тістечко, яке треба?

— Якщо ти передумала і хочеш сказати, що вона програє, то не кажи. — Ріаннон хитає головою. — У мене від цього нерви.

— У мене теж, — говорить Імоджен, займаючи вільне місце праворуч від мене.

— Тоді нас таких троє, — додає Квінн поруч із нею. — Вона ж не просто якась першокурсниця.

— Так, — погоджуюсь я, зауважуючи, що навіть Дейн спостерігає за боєм із сусідньої секції. Подумати лише, торік я направду сподівалася, що буду з ним. — Рі, — я стишую голос, — вона не зазнає поразки.

— Що ти надумала?

— Якщо не знатимеш, то не почуватимешся винною, що мусиш мене закласти. Просто довірся мені. — Я просуваю руку в кишеню якомога непомітніше й відкорковую схований у ній скляний флакончик. Суперниці кивають і прибирають бойові стійки.

Рі ловить мій погляд і також киває, тоді відвертається до мат.

Курсантки напружено виписують перші кола, а я обережно перевертаю флакон і безбарвний порошок висипається між пальців і складками шкіри на долоні. Міцно затискаю кулак і тримаю напоготові, поки Даша завдає першого удару — просто в щоку Слоун.

Від цього шкіра останньої розсікається.

— Бля… — бурмоче Імоджен. — Ну ж бо, Мейрі, руки високо!

Крик від мати позаду нас. Ми всі озираємося через плече і бачимо першокурсника, що витріщається безживними очима на свого суперника. Лайно.

Убивство супротивника під час бою не вітається, але й не карається. В ім'я зміцнення крил на цих матах здійснено не одну помсту.

Несподівано почуваюся набагато менш винною через свій план.

Дівчата далі намотують свої кола. Даша високо кóпає, караючи Слоун за неуважність, у непошкоджений бік обличчя з такою силою, що голова Мейрі відлітає вбік, а за нею й тіло. У польоті вона перевертається і зрештою приземляється навзнак.

— Це було швидше, ніж я очікувала, — хвилюється Рі.

— Я теж, — кажу й підношу затиснутий кулак до рота, тоді злегка подаюся вперед, переконавшись, що моя стурбованість помітна ззовні не менше, ніж я хвилююся всередині. Коли Даша кидається за Слоун на підлогу, пара опиняється всього за метр від мене. Тож принаймні мені не доведеться обходити мату. — Присядь, — бурмочу до Імоджен дуже тихо.

Вона виконує не ставлячи запитань.

— Ну ж бо, Мейрі!

Я також опускаюся нижче. Через вираз ошелешеного обличчя Слоун мене саму охоплює паніка. Даша завдає удари один за одним, ще і ще. Кров бризкає навсібіч.

Так, досить.

Чекаю, коли Даша видихне, злегка розкриваю долоню і кашляю. Сильно кашляю.

Вона вдихає порошок і встигає зробити ще один удар. Але тепер хитає головою. В її очах щось блищить.

— Вставай, Слоун! — кричу тій у вічі.

Даша падає назад на дупу і швидко кліпає очима. Голова її хитається з боку в бік, ніби вона в корчмі шукає пригод.

Слоун перекочується й упирається долонями в поверхню мати.

— Ну ж бо, — наказую їй.

Гнів затьмарює їй очі. Вона кидається вперед на Дашу. Та викидає кулак, але контакту немає. Зате є з іншого боку, бо Слоун вбиває плече в її живіт. Через такий прийом суперниці має забракнути повітря.

От і добре. У неї буквально одна мить. Дві миті, можливо.

Слоун виривається за спину Даші й робить найжалюгідніший захват, який я будь-коли бачила. Але хай буде, якщо воно діє.

— Здавайся! — вимагає Слоун.

Даша намагається підвестися. Сили повертаються до неї.

— Здавайся! — знову кричить Слоун, і я затамовую подих.

Боги, а якщо я розрахувала все неправильно і вона зараз…

Опускає руку й двічі плескає долонею об підлогу.

Від щирого полегшення мої плечі опускаються вниз.

Еметтеріо оголошує кінець двобою.

— Що ти зробила? — шепоче Імоджен, не дивлячись на мене.

— Те, що треба було. — Ми обидві встаємо, як і першокурсниці, але, на відміну від них, тримаємося на ногах рівно.

— Говориш, як Ксейден, — каже Імоджен.

Зиркаю на неї косим поглядом.

— Попустися. Це ж комплімент. — Вона сміється. — Ліам зараз безмежно вдячний.

Я ковтаю слину, щоб позбутися клубка у горлі.

— Непогано, — каже Ріаннон, скоса дивлячись на мене, коли Слоун займає своє місце разом з рештою першокурсників нашого рою. — Але й не добре.

— Шість із десяти, — коментує Рідок. — Тобто вона не програла, а це явно вище за п'ять.

Наступна пара виходить на мату.

Коли сьогоднішні виклики закінчуються, я дивлюся на Імоджен і киваю їй у бік Слоун. Треба підійти до неї.

— Дай мені хвилинку, — відповідаю Ріаннон через плече.

Імоджен наздоганяє мене.

— Мейрі, — кажу я, підкликаючи її пальцем.

Слоун випинає підборіддя, але підходить. Буде не зовсім того штибу дискусія, яку можна вести криками через весь спортзал.

— Ай-й-й. — Імоджен показує на її праве око. — Воно спухне і заплющиться.

— Але я перемогла, правда ж? — Голос її тремтить.

— Ти перемогла, тому що я зняла для тебе Дашу, — стиха пояснюю, розкриваючи долоню, де ще лишилися сліди білої пудри.

— Ні. — Вона хитає головою. — Я перемогла справедливо.

— Боги, як би я хотіла, щоб це було так. — Я видихаю. — Порошок ардиції у поєднанні з попередньо прийнятою дозою меленого листя конвалії дезорієнтує. На хвилину, можливо, на дві — залежно від дози. Стаєш як п'яний трохи. Окремо вони злегка подразнюють шлунок. А от у поєднанні... — Я підводжу брови. — Власне це поєднання й допомогло тобі вижити сьогодні.

Слоун розтуляє й одразу стуляє рота. Двічі поспіль.

— Блі-і-ін. — Імоджен усміхається, відхиляючись на п'яти, коли обіч нас шмигають до дверей курсанти. — То он як ти пройшла ті перші випробування минулого року? Дуже хитро, Сорренґейл. Блискуче, але підступно.

— Я зробила це для твого брата, — пояснюю Слоун, хоча ненависть, з якою вона дивиться на мене, завдає пекельного болю. — Він був одним з моїх найближчих друзів, і я пообіцяла йому, коли він помирав, що буду піклуватися про тебе. Що я, власне, і роблю.

— Тільки мені не потрібно...

— Хибна тактика, — перебиває Імоджен. — Доречніше буде сказати «дякую».

— Я не дякую їй! — закипає Слоун, примруживши очі. — Він був би тут, якби не ти!

— Фіґня це все! — Імоджен не витримує. — Ксейден наказав...

— Твоя правда, — перериваю я. — Він був би тут, з нами. І я щодня тужу за ним. І саме через мою любов до нього я кажу собі: це нормально, що ти мене ненавидиш. Ти можеш думати про мене що завгодно, якщо це допоможе тобі прожити наступний день, Слоун. Але ти будеш тренуватися. І ти приймеш допомогу.

— Якщо на те воля Малека, щоб я приєдналася до свого брата, то хай так і буде. Ліамові не потрібна була допомога, — заперечує, проте в її очах є проблиск страху, який підказує, що це радше порожні гучні слова. — Він робив усе сам.

— Ні, не сам, — заперечує Імоджен. — Вайолет врятувала йому життя під час Військових ігор. Він упав зі спини Дея, і саме Вайолет з Терном полетіли за ним і піймали.

Губи Слоун розведені, але слів вона не знаходить.

— Значить, так. — Я ступаю крок ближче до Слоун. — Ти тренуватимешся, щоб тебе не вбили. Не зі мною. Мені не варто брати участі у процесі твого самовдосконалення. Але ти щодня зустрічатимешся з Імоджен, якщо вона пристане на таке. Ти робитимеш це, бо я маю те, що ти хочеш.

— Щось я дуже сумніваюся в цьому. — Вона схрещує руки на грудях, але через набряк ока жест не справляє бажаного ефекту.

— У мене є п'ятдесят листів, які Ліам тобі написав.

Вона витріщається на мене, широко, наскільки це зараз можливо, розплющивши очі.

— Ох ніфіґа собі! — Голова Імоджен драматично повертається до мене. — Серйозно?

— Серйозно. — Я не відводжу погляду від Слоун. — Наприкінці кожного тижня, якщо ти відвідуєш і береш участь у тому, що, на думку Імоджен, тобі потрібно, я даватиму тобі один із них.

— Усі його речі згоріли, — хрипить Слоун. — Їх принесли в жертву Малекові, як і належало!

— Я обов'язково вибачуся перед Малеком, коли з ним зустрінуся, — запевняю її. — Якщо хочеш отримати його листи, будеш за них тренуватися.

На її лиці виступають червоні плями.

— Листи мого брата? Якщо вони дійсно існують, то вони *мої*. Ти справді та ще курва.

— У цьому випадку, я думаю, що Ліам мої дії більш ніж схвалює. — Знизую плечима. — Усе залежить від тебе, Слоун. Приходь, тренуйся, живи — і отримуй листа щотижня. Або не отримуй. — Не чекаючи на відповідь — що б вона там не вигадала своїм гострим розумом, — я розвертаюся і йду туди, де на мене чекає Ріаннон зі старшокурсниками нашого рою.

— Ти… Слухай… — Імоджен хитає головою, наздоганяючи мене. — Тепер я розумію.

— Що саме? — цікавлюся я.

— Чому Ксейден запав на тебе.

Я регочу.

— Нє, ну чесно, — Вона піднімає руки. — Ти збіса розумна жінка. Набагато розумніша, ніж я думала. Ох, стовідсотково ти його вічно бісиш. — На її обличчі сяє усмішка. — Як це прекрасно.

Я закочую очі.

— І ти змусила Слоун погодитися на тренування. Завтра вранці, — каже вона. — Це було ризиковано, але спрацювало!

Цього разу я сміюся останньою.

Наступного дня Джесінія приносить мені «Нескорочену історію Перших Шести». Це не просто текст трьохсотлітньої давнини — він ще й позначений

печаткою «Таємно» на форзаці. Я виконую свою частину угоди й позичаю їй «Книгу легенд Безплідних Пустищ».

Я ховаюся кожної вільної хвилини, щоб почитати книгу. А це або коли професор Ґрейді не мучить нас лекціями про нашу безпорадність і невміння контролювати своє его, або коли не ходжу на, здається, абсолютно безглузді Бойові сповіщення.

Однак, хоча книга й описує в деталях складні взаємостосунки Першої Шістки та навіть невелику частину їхнього бойового досвіду під час Великої Війни, вона лиш означує ворога в особі генерала Дарамора, а наших союзників — в острівних королівствах.

Не те щоб ця інформація дуже корисна.

Книга, яку Джесінія дає мені в суботу, — це «Жертва драконів», написана одним із попередників Каорі. Там ідеться про те, чому Басґіат було обрано для розташування сфер.

«Зелені дракони, особливо ті, що походять з роду Круей-уане, мають особливо стійкий зв'язок із магією, що, на думку деяких, пояснюється їх більш розсудливою захисною натурою», — повторюю я пошепки, збираючи речі в нічну поїздку до Самари.

Немає абсолютно нічого, що могло б зіпсувати мій вечір. Не тоді, коли я збираюся побачити Ксейдена вранці.

Коли я відчиняю двері, мої очі вилазять з орбіт, бо там, замість Бодхі, стоїть Варріш із двома поплічниками. Одразу нагадую собі пізніше подякувати Ксейденові за захист, який не дозволяє Варрішу ввійти всередину кімнати. Стрімкий крок назад — і я поза його досяжністю.

— Не хвилюйтеся, Сорренґейл. — Він усміхається так, ніби то не він ледь не вбив мене своїм «дрібним» покаранням. — Я лише прийшов перевірити ваш наплічник і провести до Терна.

Стягую з плечей рюкзак і обережно, щоб майор не торкнувся моєї шкіри і не зміг прослизнути крізь захист, простягаю йому. Я не зводжу очей з його поплічників, поки вони витрушують мої речі. А могла б глянути на книжкову полицю, щоб переконатися, що секретний фоліант прикрито.

— Чисто, — каже жінка і навіть *люб'язно* вкладає мої речі назад у наплічник.

— Чудово. — Варріш киває. — Тоді ми просто проведемо вас до вашого дракона. Зважаючи на кількість нападів за останні тижні, треба бути особливо обережними. — Він нахиляє голову. — Цікаво, що більшість замахів було скоєно на тих із вас, хто зник під час Військових ігор, чи не так?

— Не впевнена, що коли-небудь назвала б ці замахи цікавими, — відповідаю я. — І мені не потрібен супровід.

— Дурниці. — Варріш відступає й показує мені на коридор. — Ми б не хотіли, щоб щось трапилося з донькою пані генерала-командувача.

Моє серце тривожно б'ється.

— Це не пропозиція. — Його посмішка зникає.

Перевіряю, чи всі мої кинджали на місці, а тоді виходжу до них у коридор, відчуваючи, як тягнуть Ксейденові захисти, коли покидаю безпечну зону. Упродовж наступних п'ятнадцяти хвилин кожен свій крок роблю вкрай обережно й продумано, одночасно стежачи за тим, щоб не перебувати з ними на відстані витягнутої руки.

— Я помітив, що цього тижня у вашому рої не було льотних маневрів, — каже Варріш, коли ми наближаємося до Терна на летовищі.

— *У мене буде перекус, якщо він зробить зайвий рух,* — запевняє Терн, після чого я починаю нормально дихати.

— У нас було кілька травм. Декому потрібне відновлення після приземлення.

— Гм. — Він показує в бік Терна, ніби запрошуючи мене сідлати мого власного дракона. — Ну, це було зауважено, як ви скоро побачите. Гадаю, я зустрінуся з вашою маленькою золотою наступного тижня.

Андарна.

— *Вона в безпеці у найглибшій стадії сну-без-сновидінь. Ти зможеш побачити її за кілька тижнів,* — каже Терн.

— *Те саме ти сказав минулого тижня.* — Я швидко видираюся йому на спину. Мій пульс нормалізується, коли я пристібаю ремені сідла. — *До минулого року я б ніколи не подумала, що найбезпечніше місце у світі — на спині дракона.*

— *До минулого року я дивився на тебе тільки як на закуску.* — Він розгортає крила й подається ввись.

Коли я дістаюся Самари, то одразу розумію, що мав на увазі Варріш, стверджуючи, що зауважив брак льотних маневрів цього тижня.

Я, може, й тут, але Ксейден цю добу чергуватиме в оперативному центрі.

А я не маю туди допуску.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Більшість істориків не згадують про жертви, на які йшли люди і дракони, щоб заснувати Наварру під першими сферами, вихваляючи натомість дух об'єднання. Однак я зробив би свідому помилку, якби не згадав про втрачені споконвічні місця кладки кожного роду драконів, про жертви серед цивільних, які не пережили переселення по всьому Континенту в результаті відкриття кордонів Наварри… як і про тих, кого ми втратили, коли кордони закрили.

«Жертва роду драконів» пані майора Деандри Нейвін

— Бодхі не може й надалі відкладати льотні маневри нашої чоти. Інакше це помітить не тільки Варріш, а й інші викладачі, — каже Імоджен у середу, коли ми йдемо на Бойове сповіщення, підіймаючись головними сходами і намагаючись протиснутись у натовпі вдягнених у чорне курсантів.

— Терн збирається до Емпіреїв щодо Андарни, але й так, поки вона не прокинеться зі сну-без-сновидінь, ми абсолютно нічого не можемо.

Вона зітхає.

— Як справи із Ксейденом?

— Хочеш зараз поговорити про мої стосунки із Ксейденом? — Я щойно мало не спіткнулася об останню сходинку перед дверима.

— Я готова дати тобі рівно стільки часу, скільки нам знадобиться, щоб дійти до аудиторії. — Вона кривиться, ніби вкусила щось кисле. — Тому, якщо тобі треба… поговорити, то ось твій шанс. Бо я помітила, ти досі морозишся від друзів, що, як на мене, очевидна помилка.

Ну, в такому разі…

— По-перше, це Ксейден сказав мені тримати дистанцію, якщо не можу їм брехати. А по-друге, у період між курсом наземного орієнтування, який ми *провалили*, і його чергуваннями під час останнього мого візиту нам не вдалося побачитися. Думаю, керівництво так карає нас за Андарну. І ще хоч і не прямо, та Ксейден пише те саме в листі, який він залишив мені на своєму ліжку. — У листі, який одразу став моїм улюбленим, бо в ньому Ксейден розповідає, яким було його життя до повстання. І я мимоволі задумалася, яким би він був, якби це досі було реальністю, у якій він живе.

— Якось... дивно. — Імоджен, насупивши брови, оглядає коридор на наявність загрози.

— Отож. — Я роблю те саме, спостерігаючи за кожною парою рук, які бачу. — Два тижні поспіль у час, що відведений нам для зустрічей, відбуваються такі збіги, що це радше не випадковість, а навмисні дії.

— Та нє, це якраз мені цілком зрозуміло. — Вона дивиться на мене збоку. — Розлучити вас було б моїм першим кроком, якби я була на місці влади. Ви й порізно можете викликати в людей страх своїми печатями. Але разом... Конкретна, бляха, загроза. Я хотіла сказати, що це дивно, що він пише тобі *листи*.

— Чому? Я думаю, що це... мило.

— Саме так. Він тобі схожий на чувака, який пише *листи*? — Вона хитає головою. — Він навіть *розмовляти* особливо не любить.

— Ми намагаємося працювати над нашим спілкуванням. — Звучить трошечки так, ніби я захищаюся.

— Але ж ти збираєшся попуститися через те, що він не розкрив перед тобою одразу всі карти? — Вона дістає з кишені дві шпильки і зиркає на мене, вочевидь натякаючи, що, на її думку, це те, що я і маю зробити. — Краще відповідай швидше. А то ми майже на місці.

— А ти могла б любити когось, хто відмовляється бути відкритим з тобою? — закидаю я.

— По-перше, — відверто передражнює мене, — ми зараз не про моє особисте життя. Для цього у мене є Квінн — моя справжня подруга. — Швидким умілим рухом Імоджен заколює найдовші пасма свого рожевого волосся. — А по-друге, ми весь час зберігаємо якусь таємну інформацію. У тебе була б така сама проблема з будь-яким іншим вершником.

— Це не... — Гаразд, вона має рацію, але ж я про інше. — Добре, скажімо, ти зустрічаєшся з кимось, але одного разу з його гардероба раптово випадає бойова сокира...

— Гардероба? Краще б ти знову довірялася Ріаннон. — Вона хитає головою.

— ...І мало не вбиває тебе. Ти б не наполягала на тому, щоб побачити, що ще є в тій шафі, перш ніж повернутися до нього? Ну, щоб переконатися, що немає інших бойових сокир, готових щомиті на тебе впасти? — Ми вже майже в аудиторії.

— Бо там завжди буде якась сокира.

Коли ми проходимо всередину, вона киває Бодхі та Еї, і я прозріваю з цієї картини, бо в останньої підбите око і, схоже, зламаний ніс.

— І це по-твоєму *нормально*?

— Ти не хотіла нормального. Якби хотіла, то зустрічалася б з Аетосом. — Імоджен знизує плечима. — Чи кимось іншим у цьому місці. Але ти хотіла Ріорсона. Якщо ти не подумала, що він ховає більше, ніж кілька бойових сокир, то ти злишся не на ту людину. Бо виходить, ти брехала *сама собі*.

Я розтуляю й одразу стуляю рота. Сказати нічого. В аудиторії, куди ми зайшли крізь широкі двері, немає вікон, і спекотне сонце сюди не проб'ється. Ця зала є справжнім прихистком від липкої серпневої спеки.

— Ой, наш час, здається, вичерпано. — Вона зітхає з очевидним полегшенням.

— Допомогло. — Мені не вистачає розмов із Рі.

— Хочеш дам реальну, змістовну пораду? — Вона бере мене за лікоть і відтягує в бік сходів, де стоять третьокурсники. — Добре. Нікому не вдається наземна орієнтація з першого разу. Ми егоїстичні мудаки, які не можуть прийняти той факт, що дійсно припустилися помилок. Інструктор просто хоче, щоб ти почувалася погано через це, що очевидно працює. Не кажучи вже про те, що в тебе є набагато складніші проблеми, ніж у чоловіка. Наприклад, як ти переживеш решту КВВ, зокрема частину з допитом, де вони тебе будуть дубасити заради розваги, або там, я не знаю... піти на війну. І ти сама спитала, чи хочу я поговорити про ваші стосунки. Якщо ти так це назвала, то ти сама, бляха, добре знаєш, що ви досі в стосунках...

Я наїжачилася.

— Ні, це не...

— Я ще не закінчила. — Третьокурсник з Першого крила підходить надто близько, і вона відштовхує його плечем. — Тобі не треба випадати на мороз із тими, з ким ти не можеш бути відвертою, бо так думає Ріорсон, бо йому таке підходить. Ні, не все, що йому підходить, має працювати для інших. І звідси *всі* твої проблеми... Твоїй подрузі, схоже, теж хтось потрібен, тому йди до неї. — Вона показує вздовж сходів униз.

Я обертаюся і бачу Рі, яка стоїть біля Тари, спершись на стіну і не звертаючи уваги на курсантів, що проходять повз широкими сходами.

Вона з тривогою в очах читає якийсь лист. Я спускаюся сходами, ухиляючись від декількох нетерплячих першокурсників, з якими стикаюся на шляху до Рі.

— Упевнена, у цьому немає нічого такого. — Тара потирає плече Рі, коли я підходжу до них. — Покажи Маркгему після сповіщення. Я вже буду йти. — Вона заправляє своє чорне волосся за вуха і знову всміхається, коли бачить мене. — Привіт, Вайолет.

— Привіт, Таро. — Махаю рукою, коли вона вертається до свого місця у Першому крилі. — Усе добре, Рі? — питаю, знаючи, що вона має повне право відморозитися.

— Не знаю. — Вона простягає мені аркуш. — Отримала це разом з листом від батьків сьогодні вранці. Пишуть, що такі ходять по селу.

Перша реакція, коли читаю, — очі на лоба, але я швидко прибираю цей вираз зі свого обличчя. Схоже на публічні оголошення, які писарі прибивають до стовпів у кожному селі Наварри, але вгорі немає офіційного номера.

ОСТЕРІГАЙТЕСЯ НЕЗНАЙОМЦІВ, ЯКІ ШУКАЮТЬ ПРИХИСТКУ.

— Що за хрінь? — кажу тихо під ніс.

— Я теж так подумала, — відповідає Рі. — Читай далі.

У ЦЕЙ ЧАС БЕЗПРЕЦЕДЕНТНИХ ПОРУШЕНЬ НАШИХ СУВЕРЕННИХ КОРДОНІВ МИ РОЗРАХОВУЄМО, ЩО ВИ, МЕШКАНЦІ НАШИХ ПРИКОРДОННИХ СІЛ, БУДЕТЕ НАШИМИ ОЧИМА І ВУХАМИ. НАША БЕЗПЕКА ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ВАШОЇ ПИЛЬНОСТІ. НЕ ПРИЙМАЙТЕ В СЕБЕ НЕЗНАЙОМЦІВ. ВАША ДОБРОТА МОЖЕ ВАС УБИТИ.

— «Ваша доброта може вас убити», — тихо повторюю я, поки курсанти проходять далі. — А що за порушення кордону?

— Що в нас тут? — питає Маркгем, вириваючи папірець із моїх рук.

— Прийшло з мого села, — пояснює Рі.

— Бачу. — Він дивиться на мене, а потім на Ріаннон. — Дякую, що принесли це на сповіщення. — Він іде сходами вниз, не кажучи більше ні слова.

— Чорт, вибач, — кажу я Рі.

— Не твоя провина, — відповідає подруга. — Я й так показала б йому після занять. Якщо хтось і може це пояснити, то хіба що він.

— Звісно. — Змушую себе всміхнутися. — Ходімо на свої місця.

Ми сідаємо біля Рідока і Соєра та витягаємо свої речі.

— Як твої батьки? — запитую Рі, намагаючись плавно змінити тему.

— Добре. — Вона злегка всміхається. — Їхня майстерня зараз процвітає, бо на Монтсеррат перемістили ще одну роту піхоти.

Я кліпаю. Це означає, що заставу максимально укріпили.

— Доброго ранку, — звертається Маркгем до аудиторії. Його голос ще лунає залою, коли він підносить вверх записку з листа Ріаннон. — Сьогодні ми поговоримо про битви, які не зовсім очевидні. Дехто з ваших однокурсників отримав це повідомлення. — Він читає його вголос, змінюючи інтонації так, ніби це попередження чи палкий заклик до дії.

Коли він закінчує читати, професорка Девера стоїть схрестивши руки на грудях і опустивши очі.

— Це регіональне оголошення, — пояснює Маркгем, — тому воно не має номера, який зазвичай наявний у публічних оголошеннях. Ми спостерігаємо тривожну кількість спроб перетину кордону в наших гірських селах, що розташовані поблизу наших найбільш стратегічно важливих застав. Чому це небезпечно?

Мої пальці мимохіть міцніше стискають ручку. Мирні жителі Поромієлю тікають від нового наступу? Сфери могли б захистити набагато більше людей. Хвиля нудоти прокочується моїм шлунковим трактом. Відколи ми повернулися з Аретії, я ні на крок не наблизилася до відповіді. У кожній книжці, яку я читала, згадується це славетне досягнення, але жодна не розповідає про те, у *який спосіб* це було зроблено. Якщо відповідь є в Архіві, значить, вона добряче там схована.

— Бо ми не можемо знати їхніх намірів, — відповідає один першокурсник. — Саме тому ми закрили наші кордони.

Маркгем схвалює відповідь кивком голови.

Але коли *саме* ми закрили наші кордони? Щойно як об'єдналися? Або ближче до 400 р.п.о., відколи, як я розумію, ми почали стирати історію з наших книг? Я переминаюся на місці, тому що сила в мені зростає прямо пропорційно моєму розчаруванню. Відповіді мають з'являтися після поставлених запитань. Так завжди складалося в моєму житті. Досі не було жодного питання, на яке я не могла б знайти відповідь після кількох годин перебування в Архіві, а тепер я не впевнена, що можу довіряти будь-яким відповідям, які там знайду. Усе це не має сенсу.

Кінчики моїх пальців аж дзижчать, а тепло шириться тілом.

— *Моя Срібна.* — У тоні Терна відчутні нотки занепокоєння.

— *Я знаю.* — Дихаю глибоко й намагаюся сховати свої почуття назад у гарненьку маленьку скриньку, яка зберігає всі незручні емоції, а також виставити навколо себе щити.

— Це може бути нова тактика, — озивається третьокурсник із задніх рядів. — Проникнення на застави під вигаданими приводами.

— Саме так. — Маркгем знову киває.

Девера змінює позу й випинає підборіддя. Дивиться на нас. Вона знає? Боги, я хочу, щоб вона не знала. Я хочу, щоб вона виявилась такою ж хорошою людиною, якою я її вважаю. А як щодо Каорі? Еметтеріо? Ґрейді? Хоч комусь із моїх професорів можна довіряти?

— Що більше тривожить — так це пропаганда, яку поширюють поромієльці. Фальшиві повідомлення про міста, знищені в результаті, як вони стверджують, насильницьких нападів. Це все справи рук їхнього керівництва. — Він робить паузу, немовби зважує, чи розповідати нам решту, але я знаю, що це лише прийом для більшого драматизму. — Напади, як вони стверджують, здійснюють дракони.

Брехло, блядь. Мої щоки спалахують жаром. Я швидко відводжу погляд, коли він дивиться в мій бік. Дзижчання переходить у гул, коли енергія булькаючи збирається під шкірою в пошуках виходу.

Курсанти навколо невдоволено бубонять.

— Наче дракони руйнуватимуть міста, — обурюється Ріаннон, хитаючи головою.

Вони ні, а от віверни могли б…

— Це не означає, що ми позбавлені співчуття. — Маркгем зітхає. — Насправді вперше за сотні років ми дозволили секретні місії — тепер, звісно, вони завершені — для розвідки в тих самих містах.

Ручка, яку я тримаю, воліє розплавитися між пальцями від мого напруження. Енергія брижить моєю шкірою так, що волосся на передпліччі стає дибки.

— З тобою все нормально? — цікавиться Ріаннон.

— Усе добре.

— Точно? — Вона пильно дивиться на мою руку.

А також на вусик диму, що піднімається від ручки.

Я кидаю її перед собою на стіл і потираю руки, ніби це допоможе розсіяти енергію, яка розходиться моїм тілом.

— Наші ватаги спеціального призначення, які виконали розвідку, доповіли, що міста всередині Поромієлю неушкоджені. Відповідно, ми дійшли

висновку, який збігається з тим, що ви висловили у своєму припущенні: це нова тактика, яка полягає в тому, щоб грати на нашому співчутті. — Він говорить із такою впевненістю, що я мало не аплодую його грі. — Професорко Деверо?

Вона прочищає горло.

— Я прочитала звіти сьогодні вранці. Жодних руйнувань не згадувалося.

Чиї звіти? Писарям не можна довіряти.

— Бачите? — Маркгем хитає головою. — Думаю, це слушний момент, щоб зосередити нашу дискусію на ефективності пропаганди та ролі цивільних осіб у підтримці військових зусиль. Брехня — потужний інструмент.

Це він добре знає.

Не знати як, я витримую до кінця сповіщення, не підпаливши карту на стіні аудиторії. Поспішно пакую свої речі й пробираюся крізь юрбу курсантів, щоб якомога швидше звідси втекти.

Вибігаю в коридор, міцно затягуючи ремені важкого рюкзака, щоб він не лупив мене по спині, коли біжу вниз сходами. Жар усередині мене накопичується і звивається в густу, готову до вибуху енергію, прагнучи вивільнитись назовні. І коли я нарешті прориваюся крізь двері на подвір'я, то вискакую вперед і викидаю руки, щоб вивільнити його.

Сила пронизує мене, і в землю біля зовнішніх стін ударяє блискавка, на щастя, досить далеко: гравій, що розлітається вусібіч, трапляє лише в стіну.

Відчуваю, що Терн ширяє десь на краю моєї свідомості, але не повчає мене.

— Вайолет? — бачу перед собою Ріаннон. Її груди здіймаються й опускаються. Очевидно, вона побігла за мною.

— Усе нормально, — брешу я.

Боги, це стає так достобіса легко. А це ж єдине, чого вона просила мене не робити.

— Очевидно. — Вона жестом показує місце на подвір'ї, куди припав удар.

— Я мушу бігти. — Крок за кроком відступаю далі від неї, і в горлі утворюється клубок завбільшки із цілий квадрант. — Я запізнюся на КВВ. Будеш писати конспект?

— Ну, так. Це, *безперечно*, те заняття, на яке варто запізнитися, — саркастично зауважує вона. — Що ж може бути важливішим за вивчення техніки допиту?

Я хитаю головою і, перш ніж знову збрешу їй, обертаюся й біжу. У гуртожиток. Сходами вниз. Тунелями. Через міст. До Квадранта цілителів. Я не

зупиняюся, поки не добігаю до Архіву. Та й тепер сповільнюються лише мої рухи, але не думки.

Вартовий не заперечує моє право пройти повз великі круглі двері в Архів. Папір, клей і тато. Знайомий запах наповнює мої легені, і лише зараз вузол у горлі розв'язується, а серцебиття нормалізується. Доки я не усвідомлюю, що принаймні дві сотні писарів сидять за столами і кожен з них витріщається на мене. І тут орган, що б'ється в моїх грудях, знову розганяється.

Що, в ім'я Амарі, я роблю?

— *Схоже, ти втратила контроль над здоровим глуздом і повернулася туди, де, на твою думку, можеш його відшукати,* — гарчить Терн.

Він має рацію. Але я йому цього не кажу.

— *Щойно знайшла.*

Висока постать у кремовій туніці обертається і, не підходячи ближче, оглядає мене з голови до ніг.

— Зараз Архів закритий для вершників.

— Я знаю. — Киваю їй. *І все ж я тут.*

— Чим ми можемо вам допомогти? — викладачка запитує тоном, який натякає на те, що мені краще бути не тут.

— Мені просто потрібно… — Що? Повернути книгу, якої в мене не повинно бути?

Із третього ряду підводиться писарка. Вона зиркає на мене недовірливим поглядом і показує щось викладачці. Джесінія.

Викладачка киває їй, і подруга прямує до мене. В її очах читається невисловлене «що за фіґня».

— Вибач, — показую я.

Вона завертає праворуч перед столом замовлень, і я слідую за нею, зауважуючи, що тут стоси книг затуляють нас від людей у залі.

— Що ти тут робиш? Тобі зараз не можна тут бути.

— Я знаю. Я опинилася тут випадково. — Знімаю з плечей рюкзак і дістаю книгу, а тоді простягаю її так, ніби це була якась запланована зустріч.

Вона переводить погляд з мене на книгу, потім зітхає й відступає на кілька кроків, зіщулившись, відкладає її на одну з полиць, де їй явно не місце.

— Маєш засмучений вигляд.

— Вибач, — повторююся я. — У тебе будуть проблеми?

— Авжеж, ні. Я сказала їй, що ти нетерпляча й нахабна вершниця і простіше буде допомогти тобі зараз, ніж проганяти, це буде менше заважати нашим заняттям. І все це правда. — Вона дивиться на стоси книг. — Це не могло почекати до суботи?

Починаю машинально кивати, але потім хитаю головою.

— Мені треба читати швидше.

Джесінія вдивляється у мій вираз обличчя, і між її бровами з'являються дві зморшки.

— Я вже знаю, що ти шукаєш, але хотіла б ще запитати, що станеться, якщо ти цього не знайдеш.

— Помиратимуть люди. — З кожним словом, яке я показую, мій шлунок стискається ще більше. — Це все, що можу сказати.

Вона думає кілька секунд.

— Ти хоча б говорила комусь зі свого рою про те, що боїшся сказати мені?

— Ні. — Я вагаюся, насилу підбираючи слова. — Я не можу дозволити ще комусь померти через мої таємниці. Я вже й так наразила тебе на небезпеку.

— Ти дала мені вибір. Невже ти вважаєш, що вони не заслуговують того самого? — Писарка кидає на мене розчарований погляд, коли я не відповідаю. — Я принесу тобі нову книгу сьогодні ввечері. Зустрінемося на мосту о восьмій. — Вона підходить до мене впритул. — Суботи, Вайолет. Інакше нас спіймають.

— Дякую.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

І лише коли ми зуміли видовжити сфери до нинішніх меж, розширивши дію їхнього захисту набагато далі, ніж ми раніше вважали можливим, і що зараз, боюся, не можна вважати стабільним, ось тоді тільки ми визначили кордони Наварри, розуміючи, на жаль, що не кожен громадянин зможе знайти прихисток у межах дії сфер.

«Шлях Перших Шести», переказ Сагара Олсена, першого куратора Квадранта писарів Військового коледжу Басгіат, перекладений спільномовою капітанкою Медлін Калрос, дванадцятою кураторкою Квадранта писарів Військового коледжу Басгіат. Перекладено та відредаговано для академічного вжитку полковником Фінеасом Картлендом, двадцять сьомим куратором Квадранта писарів Військового коледжу Басгіат

— Ти рано! — випалюю я, коли в суботу вранці Ксейден відчиняє двері й бачить мене на підлозі кімнати в оточенні всіх історичних текстів, які я маю, і двох позичених мені Джесінією.

Чорт, я маю зустрітися з нею менш ніж за годину.

Він кліпає очима й зачиняє за собою двері.

— І тобі привіт.

— Привіт, — відповідаю вже м'якше. Відчуття піднесення від зустрічі з ним дещо пригнічується, коли я помічаю синці під його очима. — Вибач, я просто не думала, що ви встигнете до полудня. Якщо вам взагалі дозволять, і... Ти здаєшся... виснаженим. — Навіть його рухи повільніші, ніж зазвичай. Не надто, але я помічаю.

— Це і є те, що хоче почути кожен чоловік. — Він кладе свої мечі біля дверей і кидає наплічник прямо там, біля них. Ніби це їхнє місце. Ніби ця

кімната теж частково його. Ніби його кімната в Самарі теж почасти моя. Ніхто з нас ніколи не просив окремої кімнати.

Можливо, я не можу йому повністю довіряти, але я також не можу бути далеко від нього.

— Я не сказала, що ти негарний. Лише натякаю, що тобі варто поспати, — киваю в бік свого порожнього ліжка. — Тобі потрібен сон.

Його повільна усмішка змушує моє серце зупинитись на мить.

— Ти вважаєш, що я гарний?

— Ніби ти цього не знаєш. — Закочую очі й перегортаю сторінку переказу «Шляху Перших Шести». — А ще я думаю, що від тебе пахне так, ніби ти летів дванадцять годин. — Це не зовсім правда, але, можливо, ці слова втихомирять його самовпевненість, яку я щойно підкріпила компліментом.

— Боги, як я за тобою скучив. — Він сміється і зриває свою льотну куртку, демонструючи короткі рукави літньої форми та оголюючи нерівно засмаглі руки.

Я видихаю порив забути про все на світі й на кілька годин вкласти Ксейдена просто на цю підлогу, тож з усіх, хай йому біс, сил намагаюся зосередитися на тексті переді мною.

— Думаєш, на мене можуть поскаржитися, якщо я скористаюся лазнею? — Він уже риється у своєму наплічнику.

— Не думаю, що хтось тут донесе на тебе навіть за холоднокровне вбивство, не кажучи вже про звичайну спробу помитися.

— Лейтенанти не зовсім мають право спати в кімнатах курсантів під час відвідин, — каже Ксейден. — Ми вже порушуємо кілька правил.

— Раніше це тебе якось не обходило. — Пропускаючи натяк на те, що він тут спатиме, я відриваю погляд від книги й одразу шкодую про це, бо бачу, що він без сорочки. Боги, врятуйте мене, якщо він зніме ще щось.

— Я й не кажу, що це турбує мене зараз. — Він випростовується, тримаючи в руках свіжий одяг, який видобув із рюкзака. — Просто не хочу, щоб тебе покарали за мої дії. Я взагалі думав, що вони придумають щось, аби відправити тебе сьогодні на маневри чи просто закриють десь.

— Я теж. — Тривога шириться кожною клітинкою мого тіла, і я дивлюся йому в очі. — Упевнена, наступного тижня вони знайдуть для тебе якийсь темний льох. Тому нам варто спробувати насолодитися часом, коли ми разом.

— Ми з тобою по-різному розуміємо слово «насолоджуватися». — Він показує на книги, розкидані по підлозі.

— Не зовсім. — Я швидко переглядаю сторінку й перегортаю на наступну. — Думаю, було б дуже приємно провести цей день разом у цьому ліжку, але оскільки ти визначив свої межі, мені лишаються лише нудні несексуальні книги.

— Скажи ті три слова, і я стягну з тебе одяг *за кілька секунд*. — Він оглядає мене з таким запалом, що я відводжу погляд, а коли дивлюся на нього знову, то мені перехоплює дихання.

— Я хочу тебе. — На весь день. Щодня.

— *Це не ті три слова, які мені потрібні.* — Він прослизає в мої думки так ніжно, ніби гладить рукою. — *А що з твоїми щитами, чому вони не на місці?*

— Ну, поки ти маєш таємниці, це єдині слова, на які ти можеш розраховувати. — Я відриваю очі від нього. — І тут лише ми, більше нікого немає.

— Гммм… — Він дивиться на мене поглядом, який я не можу розшифрувати. — Я зараз повернуся.

— Насправді від тебе не смердить, — шепочу я, не бажаючи випускати його з поля зору навіть на секунду.

— Підійди трохи ближче, і одразу передумаєш. — Він іде, а я роблю все можливе, щоб зосередитися на книзі переді мною, а не на думці, що він ось-ось буде голим у коридорі.

Усе, що мені варто робити, це бути чесною з ним про свої почуття, і тоді я зможу його мати. Принаймні його тіло. Але хіба це не все, що я насправді мала раніше? Іронія в тому, що якраз моя відвертість може позбавити мене того, чого я так стражденно прагну, — його щирості. Думаю, в цьому ми схожі: обоє бажаємо більшого, ніж готові дати.

Через кілька хвилин він повертається, і кімната миттєво здається меншою, або, можливо, стає важче дихати через стрибок пульсу, а не брак повітря.

— Це було швидко.

Я прочитала всього двадцять сторінок або десь так, але не ховаю дві книги, які мені потрібно повернути. Не те щоб Ксейден знав, які мої, а які позичені. Та що менше мені доведеться ховати, то краще.

— Я міг би зробити стільки натяків, але утримаюся. — Він кидає речі в наплічник, потім сідає в крісло й нахиляється вперед, спираючи лікті на розведених колінах, і піднімає з підлоги одну з книжок. — Звідки всі ці книжки? Минулого року в тебе стільки не було.

— Переважно з моєї старої кімнати в головному корпусі. — Дочитую ще одну сторінку й зітхаю. Ця книга містить здебільшого зосереджені на писарях історії про Велику війну, які до того ж суттєво відредаговані. Є тільки

один туманний уривок про відкриття здатності розширювати сфери. — Я склала їх у коробки перед Парапетом і думала, що мама відправила їх на склад, але, здається, вона більш сентиментальна, ніж ми з Мірою вважали. Коробки були саме там, де я їх залишила. — Це було дивовижне відкриття. У моїй старій кімнаті нічого не чіпали, ніби чекали, що я можу повернутися будь-якої миті. — Серйозно, тобі варто трохи поспати.

Джесінія образиться, якщо я не прийду на зустріч.

— «Як досягти успіху в Квадранті писарів», полковник Дакстон, — читає Ксейден на корінці.

— Виявився не настільки змістовним, як я думала, коли читала його вперше, — жартую я.

— Я б сказав, що не дуже. — Він відкладає книгу, а потім нахиляється й читає назву тої, яку я розгорнула перед собою. — «Шлях Перших Шести. Переказ».

— Так.

Мій пульс прискорюється, а в животі виникає те саме відчуття невагомості, яке зазвичай з'являється, коли Терн різко пірнає. Я мала сховати ці довбані книги.

— *А може, ти хочеш, щоб він знав,* — втручається Терн.

— *Іди... будь ласка, чимось займи себе.*

— Домашнє завдання? — Ксейден примружує очі, коли я не відповідаю.

— Для дослідження. — З незрозумілої мені причини я відверто йому брешу.

— Щось я не пригадую, щоб Перша Шістка була темою... — Він цокає язиком і *дивиться* на мене. — Ти щось приховуєш.

Чорт. Він знає. Або здогадується. Це було швидко.

— Вайолет? — Це майже гарчання. Він точно знає. — Чому ти досліджуєш Перших Шістьох?

— Для Аретії. — Я закриваю книгу. У ній і так немає нічого, що допоможе.

Ксейден глибоко видихає, і тіні виходять з-під стільця, заповзаючи на його ноги темним туманом.

— Для тебе насправді. — Таке собі зізнання.

Він так застиг, що я не впевнена, чи він навіть дихає.

— Це Бреннан розповів, що в нас є вартовий камінь? — Ксейден вимовляє слова дуже чітко. Тіні починають рухатися, як руки, збираючи навколо мене всі книги, крім тієї, яку я тримаю, і складаючи їх у стос. — Я його приб'ю, блін.

— За що? За те, що він був відвертішим зі мною, ніж ти? — Я відкладаю книгу. — Попустися. Він же не дав мені твого щоденника чи щось ще особисте.

— У мене немає жодного щоденника, але це було б набагато краще, — не вгамовується він. — Копатися в даних про найсекретнішу оборону Наварри дуже небезпечно. Це може тебе вбити.

— Цивільне населення тікає до наших кордонів, ніхто в Наваррі не знає правди, а Аретія повинна захищатися — щоб захистити людей. Припускаю, що ви готові їх прийняти, коли веніни неминуче дійдуть до Тирендору. — Я знову беру стару книгу й притискаю до грудей. — Ви ж приймете тих людей, правда?

— Звісно, що приймемо.

— Добре. — Принаймні моя віра не марна. Я зиркаю через плече на годинник на столі. Маю ще двадцять хвилин, щоб повернути книгу.

— Але Тиррендор має захистити зброя.

— Я дозволю собі не погодитися з тобою. Я продовжуватиму дослідження, доки не з'ясую, яким робом Перша Шістка встановила сфери, щоб ми могли повторити це в Аретії.

— Ніхто не знає, як це було зроблено, відомо тільки, як їх підтримувати. — Він підводиться, і тіні слідують за ним. Вони барометр його настрою. — То втрачена магія. Ти ж не збираєшся заперечувати, що її, найімовірніше, *втратили* навмисне?

— Хтось має знати, — відповідаю я, стежачи за його рухами. — Не може бути, що десь хтось не залишив запису на випадок невдачі, поразки. Ми б не нищили єдине знання, яке може нас врятувати. Ми сховали б його, але не знищили.

— І як у біса ти пропонуєш знайти цей запис, не давши писарям зрозуміти, що ти задумала? — закидає Ксейден, обертаючись біля краю ліжка і заклавши руки за шию.

Він припинає мене таким поглядом, від якого ще рік тому я почала б тікати.

Чутно клацання зубів, коли я стуляю рот.

Він робить один глибокий вдих, потім другий, заплющує очі.

— Книга, яку ти тримаєш, як новонароджену дитину, вона не твоя, так?

— Вона в моєму розпорядженні.

— Вайолет. — Я майже чую, як він подумки рахує до десяти, щоб набратися терпіння.

— Гаразд. Я позичила її з Архіву. Ти справді будеш кричати на мене за спробу допомогти?

— Хто знає? — Запитання звучить так спокійно, що я радше воліла б, аби він закричав. Коли Ксейден такий спокійний, ще завжди означає, що він украй розлючений.

— Подруга.

Його очі різко розплющуються.

— Існують конкретні причини того, що ми не суємося в Архів. Це саме серце нашого ворога. — Його погляд впивається в мій. — У нас немає там друзів.

— Ну, я ніби в курсі. — Повільно підводжуся. — І я взагалі-то запізнююся. Не встигну повернути книгу, якщо не піду туди зараз. То… чому б тобі не поспати, поки я...

— Я піду з тобою.

— З якого це? — кладу книгу в позичену сумку. — Ти настрашиш її до безтями. Я нічого не розповідала їй ні про тебе, ні про Аретію, ні про те, що відбувається за межами наших кордонів. Тому попустися вже.

Ясно, що він уже не зможе.

— Так, вона просто в курсі, що ти досліджуєш таємні матеріали. А я маю *попуститися*, знаючи, що ти наражаєшся на небезпеку?!

— Ти щодня в небезпеці, і що? — Я вже червона від злості.

Хтось стукає в двері. Він зітхає і рвучко відчиняє їх.

— О! — Ріаннон робить крок назад, мало не навалюючись на Рідока. — Я не знала, що ви тут сьогодні, лейтенанте Ріорсоне. — Вона дивиться на мене. — Ві, ми хотіли спитати, чи ти поїдеш з нами в Чантару…

— Вона зайнята, — відповідає Ксейден, стискаючи мою руку.

— Не будь придурком. — Я висмикую руку з його долоні.

— Ого! — Рідок підводить брови, а я обертаюся до Ксейдена.

— *Я робила саме так, як ти просив, — усе приховувала від друзів.* — Зазираю в глибину його свідомості. — *Тож не будь для них мудаком.*

— *Те, що я просив?* — Він нахиляється, наближаючи своє обличчя до мого носа. — *Зберігаючи свої дослідження в секреті від мене?*

У мене відвисає щелепа.

— *Ти реально збираєшся зараз тут стояти і мірятися таємницями?*

— *Це не те саме.* — Він морщить чоло.

— *Якраз те саме!* — Я хапаюся за лямку рюкзака, щоб рука не потягнулася тицьнути його пальцем у груди. Як він сміє! — *Я досліджую сфери для тебе.*

— *Як думаєш, чому я зараз такий злий?* — Напруга в його очах, його поза, його тон зараз точно такі, як у мене.

— *Бо ти не любиш лишатися по той бік таємниць.*

— Що за фіґня відбувається? — запитує Соєр з коридору.

— Я... е-е... — Рідок чухає потилицю. — Я думаю, вони сваряться.

— *Це не... Як давно ти приховуєш це від мене?* — Питання від Ксейдена.

— Та ж вони навіть... не розмовляють, — бурмоче Ріаннон.

— *Я ніфіґа від тебе не ховала. Я лише казала тобі вибіркову правду.*

Він відсахується так, ніби я його щойно вдарила.

— Вибачте, — звертаюся до друзів. — Повірте, я понад усе зараз хотіла б поїхати з вами в Чантару, але, на жаль, у мене зустріч. Може, на наступних вихідних?

— Ти будеш в Самарі. — Ксейден складає руки на грудях.

Як можна одночасно любити когось і ненавидіти?

Ріаннон змірює поглядом нас обох, а тоді зупиняється на мені.

— Тоді через одні, — тихо пропонує вона.

Я киваю.

Її чоло насупилося в невисловленому запитанні.

— Зі мною все гаразд. Чесно. Добре там погуляйте. — Вимушено всміхаюся. — Я дам знати, якщо мені пізніше знадобиться ваша допомога, щоб сховати тіло.

Рідок кашляє, а Соєр ляскає його по спині.

— Мені здається, вона має на увазі тебе, — каже Ріаннон, косо позираючи на Ксейдена.

— Я в цьому переконаний.

— Ходімо, — каже Соєр, відводячи їх трьох від моєї кімнати.

— І я це зроблю, якщо знадобиться, — докидає Ріаннон через плече. — Ніколи не носила чогось такого великого, як ти, але я впевнена, що моя печать могла б закопати тебе в ґрунт, навіть не зрушивши поверхні землі, якщо я буду достатньо злою. — Вона стріляє в нього поглядом, перш ніж піти коридором.

Ксейден зітхає і зачиняє двері.

— У тебе вірні друзі.

— Це так, — погоджуюсь я. — Просто не забудь мені сказати, коли вже можна буде розповісти їм про те, що відбувається у них під носом.

Його відповідь звучить як нерозбірливе бурчання.

— Я мушу йти...

— Так, я злюся, бо ти приховувала це від мене, — перериває Ксейден. — Але я нервуюся через те, що ти ризикуєш життям заради мене. Це не з тих речей, з якими я можу впоратися.

— Немає ніякої загрози. Я можу їй довіряти. — Тягнуся до ручки дверей, і він відходить убік, пропускаючи мене. Його губи стискаються від злості, але спалах страху в його очах змушує мене зупинитися. Якби ж то знати, що йому в Самарі трохи безпечніше. Я цього хотіла б. Навіть якщо він поводиться як козел. — Добре. Ти можеш піти зі мною, якщо погодишся не лякати її.

— Я не можу контролювати її почуття, — гигикає він.

Я вигинаю одну брову.

— Я лише хочу зустрітися з нею. — Ксейден піднімає руки, показуючи мені долоні.

— Щоб побачити, чи можна їй довіряти? Просто подивившись на неї? Навіть ти не маєш такої сили. — Відчиняю двері і виходжу в коридор. — Ходімо.

— *Я зрозумію. Я напрочуд добре вмію визначати характер.* — Він виходить за мною, зачиняючи двері.

— Твоя самовпевненість направду безмежна. — Завертаємо направо в центральний коридор. — *І те, що я дозволила тобі піти зі мною, ще не означає, що я не злюся на тебе.*

— *Я теж.* — Він кладе руку мені на поперек, коли ми проходимо повз групу курсантів.

— *Тобі не потрібно торкатися мене, щоб вони думали, ніби ти маєш причини бути тут. Усі й так знають, що ми…*

— *Знають, що ми що? Тобі, наприклад, капець як ясно, що ми не разом.*

Стоп... чи це біль у його голосі? Я ненавиджу те, як зараз притупляється мій гнів. У гніві простіше жити.

Ми спускаємося центральними сходами, минаючи перший поверх, де розсмоктується натовп курсантів, і потрапляємо на підвальний рівень квадранта.

Тут лабіринт тунелів, але я досить добре знаю дорогу.

— Ти сам ніколи не сидів би тут склавши руки, якби міг допомогти. Просити мене робити по-іншому просто… образливо, — шепочу йому, коли переконуюся, що ми самі в тунелях. — Я доволі тямуща, щоб впоратися зі своїми справами в Архіві.

— Я завжди казав, що ти геніальна. Я жодного разу не говорив, що твій план не є блискучим. Я кажу, що ти наражаєшся на небезпеку, і просто прошу бути зі мною щирою. — Магічні вогні мерехтять, коли ми прямуємо до критого мосту, що з'єднує Квадрант вершників і Головний корпус через каньйон. — Варріш майже довів тебе до довбаного вигорання, а ти

й цього мені не розповіла. — Його щелепа ходить ходором. — Так само, як не сказала про блискавку, випущену посеред двору після Бойового сповіщення.

— Як ти дізнався? — Я не згадувала Варріша у листі, який йому залишила.

— Ти думала, Бодхі не скаже мені?

Його тіні запливають вперед, відчиняючи перед нами двері, і ми прямуємо далі через вбудований міст. Здається, я ніколи не звикну до того, як він невимушено користується своєю силою.

— Я сподівалася, що він цього не зробить, — зізнаюся.

— Про всі ці приколи ти маєш мені казати, Вайолет.

— Щоб ти зробив що? Повернувся сюди і вбив його? Він заступник коменданта.

— Я думав про це. — Ксейден відчиняє наступні двері таким же робом, як попередні.

— Бодхі якось вигадав пояснення, чому наш рій пропускає маневри, — кажу йому, коли входимо до Головного корпусу, минаючи лазарет.

— І надовго це допоможе? У нас вдвічі більше шансів знайти рішення, якщо ти скажеш мені, що... — Ксейден різким рухом висуває голову вперед і хапає мене за талію, зупиняючи посеред коридору.

Але нас уже помітили.

— *Вистав щити.*

— *Це Нолон,* — кажу я, але щити все одно підіймаю, більше через почуття провини, що дозволила їм упасти. Я досі сподіваюся, що той момент, про який говорив Ксейден, настане і це вдаватиметься самопливом, але наразі мені доводиться докладати максимум зусиль, щоб утримувати їх піднятими весь час.

— Нолон? — У мене відвисає щелепа від того, наскільки він схуд. Шкіра на ньому висить вільно, як його чорна уніформа, а в очах відсутній звичний блиск, коли він намагається мені всміхнутися.

— Вайолет! Радий тебе бачити. — Він дивиться на Ксейдена, його погляд падає на руку, яка ніби захищаючи обгортає мене за талію. — Невже ти так робиш, бо припускаєш, що я можу нашкодити молодій жінці, яку відновлював останні шість років, Ріорсоне? Чи ти думаєш, ніхто не знає, що ви проводите разом весь час, коли одному з вас випадає звільнення? Бо я запевняю, що ніколи не завдав би шкоди Вайолет, а про вас *усі* вже давно знають.

Я вивільняюся з обіймів Ксейдена.

— Що ти робиш тут, у коридорі? Маєш такий вигляд, ніби готовий будь-якої секунди звалитися з ніг.

— *У тебе сьогодні день вдалих компліментів.*

Отже, мені потрібні кращі щити, якщо Ксейденові так легко вдається знову прослизнути.

— Я тут чекаю на декого. — Нолон чухає кількаденний заріст на щоці. — І так, гадаю, мені не зайве трохи відпочити. Це тяжка праця — лікувати душі. Уже кілька місяців тільки тим і займаюся. — Його уста викривляються в усмішці з одного боку, але я не можу зрозуміти, жартує він чи ні. — У тебе все добре цьогоріч? Мене жодного разу не кликали тебе відновити.

— У мене все добре. Кілька тижнів тому я вивихнула плече і... — Я не знаю, чи настільки він близький до Варріша, як підозрюють мої друзі. Ця думка змушує мене зупинитися і не згадувати про вигорання. — Я повсякчас добре перев'язую коліна. Зламаних кісток теж поки не маю.

— Це добре. — Нолон киває, коли за нами відчиняються двері. — Дуже добре.

— Я тут! — Керолайн Ештон мчить вперед, оминаючи нас ліворуч. — Вибач, я запізнилася!

— Пунктуальність — цінна риса, — повчає її Нолон перед тим, як знову глянути на мене. — Зроби нам обом послугу і будь здоровою, Вайолет.

— Постараюся, — обіцяю я.

Керолайн коротко дивиться на мене, і вони зникають у лазареті. Двері за ними тихо зачиняються.

— Вона не скидається мені на поранену, — зауважую, коли ми із Ксейденом знову прямуємо до Архіву.

— Ні, не скидається, — погоджується Ксейден. — Можливо, відвідує когось із курсантів Першого крила. А от Нолон має такий вигляд, ніби він сам вигорає. Травм стало більше, ніж зазвичай?

— Я про таке не чула. Рідок вважає, що вони використовують Нолона для проведення допитів. Але я не впевнена, чи він говорив серйозно. З Рідоком це важко зрозуміти.

— Гм. — Це все, що каже Ксейден, коли ми спускаємося похилим тунелем до найнижчої точки Басґіату. Що глибше заходимо, то прохолоднішим стає повітря і то гострішим біль, який я впізнаю як смуток, що відлунює в моїх грудях.

— Про що ти думаєш? Ти якось посмутніла одразу, — тихо зауважує Ксейден, поки ми йдемо сходами, що ведуть до головного корпусу.

— Ні про що.

— Ти не можеш очікувати від мене відповідей, довших за одне слово, якщо сама так відповідаєш на мої запитання.

Він має рацію.

— Мій батько любив це місце. Він був у захваті, коли маму призначили сюди, бо це означало, що він матиме доступ до всіх ресурсів Архіву. — Я всміхаюся при спогаді про нього. — Не те щоб він не любив бібліотеки на заставах, але для писаря це місце — вершина кар'єри. Це їхній храм.

Ми минаємо останній поворот, за яким видно двері, схожі на вхід до великого сховища. Кругла арка завширшки три метри охороняється тільки одним писарем, який спить на своєму стільці.

— Класна охорона. — Ксейден кидає зневажливий погляд на сплячого писаря.

— Обіцяй, що будеш добре поводитися. — Хапаю його за лікоть, щоб він знав, що я це серйозно. — *Вона моя давня подруга.*

— *Аетос теж.*

Я примружую очі.

— *Якщо вона справжній друг, їй нема про що хвилюватися.*

— *Слухай, якби вона збиралася видати мене, вона зробила б це, коли я просила «Книгу легенд Безплідних Пустищ» минулого року,* — кажу йому, коли ми переходимо до Архіву.

— *Ти... Що?* — Його щелепа вигинається, і він глибоко дихає, коли ми підходимо до столу замовлень. Архів знову порожній, дякувати Зігналу, але власне тому Джесінія і вибрала суботи як дні для наших зустрічей.

— *Перед тим як Міра дала мені книгу в Монтсерраті, я просила її тут. Тоді я нічого такого не думала. Але ніхто не прийшов по мене. Ніхто не забрав мене і не зняв мені голови. Бо МИ — ДРУЗІ.*

Ксейден мовчить, коли наближається Джесінія. Вона дивиться на нас широко розплющеними очима і сповільнює крок.

— Він зі мною, — показую я усміхаючись. — *Припини її лякати.*

— *Я просто собі стою.*

— *Цього задосить. Повір.*

— Ти знайшла те, що шукала? — питає Джесінія, нервово кусаючи губу, коли спиняє погляд на Ксейденові.

— Ні. — Я передаю їй сумку, і вона закидає ремінь через плече. — Вони всі надто нові... і неясні.

Подруга замислюється.

— Може, нам варто перейти до чогось про історію сфер загалом? — Пропоную їй.

— Дай мені кілька хвилин. У мене є одна думка.

— Дякуємо, що допомагаєш нам, — показує Ксейден.

Джесінія киває, потім зникає в рядах книжкових полиць.

— Ти знаєш жести? — шепочу йому.

— А ти розмовляєш тиррійською, — відповідає він. — А це ще більша рідкість.

Ми стоїмо в ніяковій тиші. Наша суперечка все ще тліє — принаймні з мого боку. Я ніколи не знаю, що він відчуває, і це одна з наших проблем. Використавши одненьке слово в репліці до Джесінії — *ми* — він пов'язав себе зі мною. Якщо вона видасть мене, його теж візьмуть.

— Подивися ці дві, — жестикулює Джесінія, повернувшись і простягаючи сумку. — І я повертаю твою. Дякую, що дозволила мені це прочитати.

— Що ти думаєш про неї? — запитую я, збентежено усвідомлюючи, що Ксейден спостерігає.

Усе, що вона скаже далі, визначить, як він поставиться до неї.

— Суцільний фольклор із гарними казками. — Вона схиляє голову набік. — Це обмежене видання, явно виконане на пресі. Але не настільки обмежене, щоб його копії не були передані до Архіву під час публікації. — Погляд, який вона кидає на мене, сповнений очікування. — Це... дивно, щоб щось на таку тему зникло з Архіву, вам не здається?

Я нервово ковтаю слину.

— Погоджуюся.

Ксейден біля мене напружується.

— Я й кажу, — веде далі вона, — загадкова справа. Побачимося наступної суботи?

Я киваю, і ми ще раз дякуємо одна одній, потім виходимо, минаючи Насью, який почав хропіти.

Ми проходимо половину тунелів, перш ніж Ксейден готовий заговорити.

— *Скажи мені, що це за інша книга в сумці.* — Отже, в ньому теж ще тліє наша суперечка.

— *Це легенди Безплідних Пустищ.* — Немає сенсу вже йому брехати.

— *Ти їй їх дала? Чому?* — Голова Ксейдена хилиться в мій бік, і він навіть зупиняється посеред тунелю, злегка хапаючи мій лікоть. У його очах спалахує страх.

— *Позичила. Бо вона попросила.*

— *Цього тексту достатньо, щоб на тебе доповісти.* — У його очах палає злість.

— *Так, а якщо я доповім, що вона не записує моїх замовлень, то її віддадуть на милість Маркгема.* — Я трохи міцніше стискаю лямку наплічника. — *Довіра має діяти в обидва боки, щоб мати якесь значення.*

— Саме так. В обидва боки. Тільки ти чомусь мене не впускаєш, коли я щосили намагаюся відкритися тобі.

Це говорить чоловік, який особливо ніколи й не казав, що кохає мене. Якщо взагалі кохає. Боги, як мені набридло робити перший крок. Сьогодні не той день, коли я піддамся йому.

— Безумовно, намагаєшся. Відкритися так, щоб при цьому мати свої секрети. Супер. Тобі не спадало на думку, що це, — я показую пальцем між нами, *— усе тому, що ти мені не довіряєш?* — Я відступаю на крок. *— Ти очікуєш від мене повної і сліпої довіри, не будучи готовим дати мені те саме натомість. Це. Діє. В. Обидва. Боки.*

— Це я тобі не довіряю? — Тіні згортаються навколо його кісточок і слідують за ним, коли він розвертається та йде вгору тунелем. *— Побачимося пізніше. Я маю знайти Бодхі.*

Навіть не сумніваюся, що він пішов займатися своїми революційними справами. Лишивши мене саму. Знову.

— Це все, що ти хочеш сказати?! — кричу йому вслід.

Усі мої м'язи напружуються від розчарування.

— Те, що я зараз хочу сказати, ні до чого доброго не приведе, Вайолет, — каже Ксейден через плече. — Тож замість того, щоб копати глибшу яму словами, про які потім шкодуватиму, я краще візьму паузу й піду зроблю щось корисне, бо ця розмова такою не є. Мені потрібно трохи простору.

У мене на кінчику язика крутяться слова про те, що він не може вибирати, коли ми сваримося, а коли ні. Але він попросив більше простору, і я вирішую повестися по-дорослому.

Коли прокидаюся вранці, друга половина ліжка не зім'ята, а його речей немає. Нічого не можу вдіяти з почуттям важкості в грудях, коли думаю, що Ксейден повертається на передову, що когось із нас можуть убити будь-якої миті, і що останні слова, які ми сказали одне одному, були недобрими.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Дракони не виконують примхи людей.

«Польовий довідник з різновидів драконів» полковника Каорі

Моє серце безладно калатає, коли два дні по тому я проходжу повз ряди драконів Першого та Другого крил разом із рештою свого рою. Сьогодні будуть льотні маневри.

Каорі стоїть перед Четвертим крилом, нервово переминаючись з ноги на ногу поруч із Варрішем, який стежить за мною так уважно, що по шкірі біжать мурахи. Наче вже подумки прораховує, скільки ударів блискавки він змусить мене завдати за те, що не привела Андарну. А те, як за ним зачаївся Солас, глипаючи на мене своїм єдиним бурштиновим оком, змушує сумніватися в тому, чи Варріш взагалі чекатиме до завтра.

Бо він бачить, що її тут немає. І що гірше: здається, цьому *радіє*.

Уранці я здійснила з Карром двадцять сім ударів за годину, після чого в мене піднялася температура. Професора це, схоже, розчарувало. Та й мене також. Я не наблизилася ні на удар до результату, якого прагну. Мої руки безвольно метляються після години орудування. Якщо Варріш сьогодні знову змусить мене підійнятися на той схил гори, я не впевнена, що мені стане сил навіть вийти на нього.

— Із цим помаранчевим *щось* не так, — зауважує Ріаннон, поправляючи льотні окуляри, коли ми підходимо до Третього крила.

— Маєш на увазі, що він не замислюючись підпалив третій рій? — запитує Рідок, застібаючи гудзики на льотній куртці.

— І Варріш здається таким... врівноваженим. — Соєр розминає плече, притискаючи руку до грудей. — Це трохи напружує, нє?

На відміну від мене, Соєр бачив лише вершину айсберга, якщо говорити про Варріша. Я вдихаю через ніс і видихаю через рот, борючись із нудотою і намагаючись зберегти сніданок у собі.

— Це, безперечно, дивна пара, — погоджується Рі, коли ми дістаємося драконів чоти «Кіготь».

Сьогодні на полі немає жодного курсанта третього року, що залишає задосить місця для драконів другокурсників. Але не дай боги, щоб Терн став у першому ряду, як довбана суперзірка. Звідси я вже бачу його голову над іншими. Майже впевнена, що почула, як він роздратовано зітхає.

Рот Варріша викривляє відполірована усмішка. Однак блиск у його очах змушує мене забути про двері мого Архіву, через що енергія вливається в мій організм, готуючись до бою.

— З якого милого він так на тебе вилупився? — питає Соєр, підсовуючись до мене так, щоб закрити Варрішу вид. — Він вічно посміхається тобі, як... — Він хитає головою. — Не знаю, як пояснити.

— Ніби йому відомо те, про що не здогадуєшся ти, — закінчує Рі й широко обходить Червоного Булавохвоста з першого рою. — Можливо, якась історія з твоєю мамою? Старі обрáзи?

— Я не в курсі. — Вони навіть половини всього не знають, але звідки могли б, якщо я їм нічого не казала? — Але він одержимий Андарною. — І в цьому частка правди.

— Як вона? — запитує Соєр. — Давно її не бачив.

— Вона багато відпочиває. — Я готуюся до відчуття, коли моє тіло загорнуте в повне льотне обмундирування під застійною спекою пізнього літа, і починаю застібати ґудзики на шкірянці, коли ми наближаємося до Терна. — Вона може виконувати прості маневри, але те, що ми зараз робимо... Польоти в строю і оберти на час — немає сенсу змушувати її робити такі речі. — Знову вибіркові істини.

— Ну так. — Соєр штурхає мене ліктем. — До зустрічі там!

— Маєш трохи такий вигляд, наче тебе нудить, — зауважує Рі, коли наші відходять досить далеко, щоб не почути її. — Усе гаразд?

— Зі мною все нормально. — На мить видушую із себе посмішку й намагаюся думати про щось інше, тільки не про те, як буде боляче, коли Варріш схопить мене. — *Скидається на те, начебто Варріш страшенно щасливий, що тут немає Андарни.*

— *Я подбаю про це.*

— Ага. Точно. — Рот Рі викривляється в сумній посмішці. Вона відвертається, прямуючи до Фердж, яка чекає по інший бік від Терна.

— Чорт, — бурмочу я, потираючи ніс. Незалежно від того, що я зараз скажу, це все однаково буде нещиро. — *Коли вона про все дізнається, то вже ніколи не пробачить мені, що я приховувала це від неї.*

— *Пробачить,* — каже Терн, злегка схиляючи голову, але не опускає плеча, навіть коли я стаю перед лівим переднім кігтем. — *У людей пам'ять комарів. Це дракони пам'ятають про свої обрáзи.*

— *Якраз збираюся забути, що ти це сказав,* — дражнюся у відповідь.

— *Увага.* — Його голова повертається, і я повертаюся разом із нею, одночасно видобуваючи з піхов кинджал.

— Ви б і не подумали напасти на професора, чи не так, Сорренґейл? — Варріш дивиться на мою зброю, не змінюючи вираз обличчя, на якому непорушно застигла усмішка. — Що й казати вже про віцекоменданта.

Із горла Терна долинає низьке гарчання, він відводить губу, щоб оголити кінчики ікл.

— Цьогоріч я нападаю на кожного, хто нерозважливо підкрадається до мене ззаду. — Розправляю плечі й підводжу підборіддя.

— Мгм... — Він відхиляється вбік і дивиться під передню ногу Терна. — Сьогодні з вами не було маленької перохвістки?

— Як бачите. — Страх ковзає по моїй спині.

— Як прикро. — Він зітхає й повертається до мене спиною. Хрумкаючи черевиками по сухій траві, він прямує до Соласа. — Сьогодні ви не матимете жодних маневрів, Сорренґейл.

Усе всередині мене стискається.

— Перепрошую?

Терн зміщується вбік, виставляючи поперед мене лапу так, щоб я опинилася під лускою його грудей.

— Маневрів не буде, — каже Варріш через плече, на мить зсуваючи брови, коли помічає позицію Терна. — Але ви не вільні. Очевидно, попередження не спрацювали. Я звинувачую вас у невиконанні обов'язків через відмову вашого дракона з'явитися на маневри. Ви сядете на дракона й вирушите до вашої навчальної точки разом із професором Карром, де до вас буде застосовано відповідне покарання.

— *Цього не станеться.* — Голова Терна повністю опускається, а тіло прибирає оборонну позу.

— Що відбувається? — запитує Рі, по черзі обводячи поглядом Варріша і мене.

— Вочевидь, першого покарання було недостатньо, щоб навчити вашу підопічну, командирко рою Маттіас, тому на неї чекає наступне. — Він

кліпає, нахиливши голову. — Як віцекомендант, я не зобов'язаний вам пояснювати. А тепер готуйтеся до маневрів, інакше будете покарані разом з нею.

— *Покарання не буде!* — реве Терн, і судячи з того, як рвучко рухають головами дракони, зокрема Солас, я розумію, що всі вони його почули. — *У тебе немає влади, щоб вимагати послуху від драконів.*

Минає секунда, поки дракони передають його слова вершникам, і Варріш напружується.

— Ваш дракон може не підпадати під моє командування, Сорренґейл, але ви підпадаєте. Тому, якщо не хочете знову опинитися на хисткій межі між вигоранням і смертю, ви вже сядете в сідло та прибудете…

— *Навіть найменший дракон не відповідає перед наймогутнішими з людей, а ти навіть не один з них.* — Терн клацає зубами, звук розходиться над долиною.

Голова Фердж відхиляється назад, а її золоті очі розширюються.

— *Андарна не підкоряється тобі.* — Терн виходить вперед. Його голова й груди так низько похилені до землі, що він майже торкається мого волосся. Варріш відступає. — *Я не підкоряюся тобі.*

О чорт. Це може швидко закінчитися чимось дуже поганим.

— Але ти, — Варріш показує на мене, — підпорядковуєшся мені!

— *Невже?* — Терн із приголомшливим ревом оминає Варріша й кидається вперед на Соласа. Його шипастохвіст зі свистом розсікає повітря наді мною. Солас прихиляє голову до землі, щоб захистити свою найвразливішу ділянку — шию, — але Терн швидший, більший і набагато сильніший. Він уже там. Його величезна щелепа стискає горло Соласа.

Я задихаюся від вигляду того, як величезні ікла Терна входять між лусками Соласа, впиваючись у його шию. Каорі блискавкою мчить подалі з поля бою.

Варріш обертається й напружується. Багряні струмочки стікають помаранчевою лускою Соласа і скрапують вниз, стікаючи до вершечків шийних хребців.

— *Терне…* — Що зроблять з ним Емпіреї, якщо він уб'є Соласа?

— *Тільки вершник може бути віцекомендантом Басліату,* — каже Терн, поки Солас видає звук, що нагадує рик і крик водночас. — *А без дракона ти не вершник.*

О боги. Моє серцебиття переходить у галоп.

— Добре! — кричить Варріш, стиснувши кулаки. — Вона не буде покарана за відмову свого дракона.

— *Цього не досить.* — Я із жахом спостерігаю, як ікла Терна впиваються глибше між лусок Соласа. — *Бо йдеться про тебе.*

Солас реве і кричить, від чого кровотеча на його шиї стає тільки інтенсивнішою. Він шмагає хвостом у бік Терна, та де там. Дракон Варріша вдвічі менший за Чорного Шипастохвоста, і навіть мови нема, щоб йому дістати до Терна. Дякувати Данні.

— Гаразд! — Варріш виходить уперед, і на якусь мить мені його навіть шкода. — Гаразд, — повторює він, піднімаючи руки. — Визнаю: люди не мають влади над драконами.

Ріаннон відступає вбік, доки її рука перестає торкатись мого плеча, а Фердж опускає голову, як і Аотром, і Слайзіґ. Хай йому чорт, кожен дракон, якого я бачу периферійним зором, стає у таку ж позу.

— *Проси вибачення,* — вимагає Терн низьким і різким ревом.

— Вибач! — Голос Варріша зривається.

— *Вибачайся перед тою, кого Андарна вважала гідною своїх зв'язків.*

Я намагаюся ковтнути слину, але в роті пересохло.

— Невже він справді щойно… — шепоче Ріаннон.

— Думаю, так. — Я киваю. — *Його вибачення мені не потрібні, Терне. Справді. Я вже щаслива з того, що просто не померла сьогодні.*

— *Це потрібно мені, моя Срібна.* — Його голос гуркоче в моїй голові. — *Я говорю від імені Андарни, поки вона перебуває у сні-без-сновидінь.*

Варріш повертається до мене з ненавистю й жахом в очах.

— Вибачте. Викликати дракона не в моїх повноваженнях.

— *На колінах.*

Ріаннон із шумом вдихає, коли Варріш падає навколішки.

— Мої найщиріші вибачення — вам і вашому дракону. Обидвом вашим драконам.

— Я приймаю вибачення. — Мій несамовитий погляд звертається на Терна. — Приймаю! — кричу про всяк випадок, раптом він не почув моїх думок.

Терн розмикає щелепу з вологим, ляпаючим звуком, коли ікла вислизають із шиї Соласа. Він повільно і самовпевнено повертається, навіть не думаючи опустити голову чи захистити шию. Ми з Ріаннон опиняємось в тіні від його голови.

Солас починає тікати із ревом, спрямованим у мій бік — а може, у бік Терна, — залишаючи за собою калюжі крові на траві, і Варріш дивиться на мене з такою гіркою ненавистю, що я майже відчуваю її смак на язику. Лише коли його дракон зникає з льотного поля, Варріш підводиться.

Мені не потрібні слова, адже він кидає на мене цілком зрозумілий і чіткий останній погрозливий погляд, а тоді крокує до кінця поля, до сходів на Рукавичку.

— *Проблему вирішено.* — Голова Терна обертається, спостерігаючи за траєкторією польоту Соласа. Решта драконів на полі знову підносять голови уверх.

Але моє серцебиття не заспокоюється і навіть не сповільнюється. Страх засів глибоко в моєму нутрі. Можливо, Варріш і раніше був моїм ворогом, але тепер я відчуваю, що моїм ворогом став ще й Солас.

— Я була впевнена, що він скасує твоє звільнення після того, як Терн ледь не вбив Соласа, — каже Ріаннон, ідучи зі мною стежкою до летовища трьома ночами пізніше.

— Та я теж, — зізнаюся, коли дзвони б'ють за чверть до півночі. — А ще я впевнена, що, коли Солас одужає, то одразу вигулькне десь переді мною. Або ще гірше.

— Минуло вже кілька днів. — Рі дивиться на мене і, хоча між нами якийсь метр, відстань здається нездоланною. — Невже ти справді збираєшся змусити мене використати деякі із цих нових методів допиту, які ми вивчаємо? Як витягти з тебе правду? Хочеш, щоб я застосувала метод емпатії чи більш прямий і агресивний підхід?

— Тобто? — Я штурхаю її плечем.

Ріаннон розчаровано хитає головою.

— Я про коментар Варріша щодо того, начебто тебе вже раз покарали...

— Ах, так. — Я роблю глибокий вдих і зосереджуюсь на своїх кроках, поки ми наближаємося до Рукавички. — Кілька тижнів тому він розізлився через те, що Андарна не готова до маневрів. І використав мої тренування магії печаті як покарання.

— Він що? — Подруга підвищує голос. — Чому ти не розповіла нам?

— Бо не хотіла, щоб ви теж стали його мішенями. — Це найпростіша правда.

— А він має на тебе зуб? — Звучить так, ніби вона не зовсім мені вірить.

— Варріш не любить, коли щось іде не так, як він задумав. — Я поправляю рюкзак на плечах. Коли наближаємося до сходів поруч із Рукавичкою, відчуваю оскому в роті. Це буде пекельно боляче. Я вивихнула коліно вчора під час двобою, але принаймні я перемогла. — Ти не мусиш іти зі мною всю дорогу. Уже пізно. — Змінюю тему, поки Рі не вирішила копнути глибше в історію з Варрішем.

— Мені не складно. Таке відчуття, наче більше ніколи тебе не побачу.

Боги, я почуваюся збіса винною. І ще зневіреною. І... самотньою. Я скучила за друзями.

— Мені прикро. — Це єдине, що я змогла відповісти. — Складно повірити, що першокурсники от-от почнуть навчатися на цьому. — Я дивлюся на п'ять підйомів через перешкоди Рукавички, які вони мусять пройти, щоб дійти до Презентації.

— Радше помирати на цьому, — відрізає вона.

— Так, і це теж.

Моє коліно протестує під час кожного кроку, готове підкоситися на кожній наступній сходинці, на яку я ступаю, але перев'язка утримує його на місці. Я шкутильгаю вгору, тримаючись рукою за шорсткі камені, якими викладений підйом з обох боків.

— Це, бляха, так тупо. — Вона хитає головою. — Черговий спосіб відсіяти слабших, або, що ще гірше, тих, кому не пощастило.

— Ні, це не так. — Хоч як мені неприємно це визнавати, але Рукавичка має свій сенс.

— Серйозно? — Рі виходить нагору й чекає на мене.

— Серйозно. — Починаємо йти полем. — Це випробування змусило мене інакше на все подивитися. Я не могла піднятися на неї так, як ти чи інші, тому довелося винайти власний спосіб. Це навчило мене, що я можу знайти інший шлях і вижити. — Миті на спині Терна, коли я билася з венінкою. Усе спливає раптом у пам'яті, і моя рука стискається так, немовби тримаю в ній той кинджал.

— Я просто не думаю, що воно варте усіх тих втрачених життів. Це можна сказати про більшість із того, що тут відбувається з нами.

— Воно того варте. — Моє спростування висловлене тихим голосом.

— Як ти можеш таке казати? — Вона зупиняється й повертається до мене лицем. — Ти ж була тут, коли впала Аурелія. Ти ж не вважаєш, що вона стала б тягарем для крила, якби дожила до Обмолоту? Вона була легендою!

Дивлюся на всіяне зорями небо і глибоко вдихаю перед тим, як стати до Ріаннон обличчям.

— Звісно, ні. Вона стала б феноменальною вершницею. Кращою за мене, це точно. Але я також знаю, що... — не можу вимовити слова. Вони застрягають у горлі, забиті спогадом про широко розплющені очі Ауреліі за мить до її падіння.

— Слухай, я чесно дуже хотіла б, щоб ти хоч раз сказала усе, що думаєш. Я ніколи не знаю твоїх думок.

— Тобі краще не знати. — Це найщиріше, що я сказала їй за увесь час після свого повернення.

— Але я хочу знати. Справді, Вайолет! Тут лише ми. Нікого більше немає. Поговори зі мною!

— Поговорити з тобою, — повторюю я, ніби це так просто, і відчуваю, як щось всередині мене ламається під вагою наших розчарувань. — Добре. Так, це страшно, що Аурелія впала. Що вона загинула. Але я вважаю, що я стала кращою вершницею, бо була там, бо спостерігала, як вона летить і розбивається на смерть, і зрозуміла, що, якщо не змушу свою дупу рухатися далі, то я буду наступною.

— Це… жахливо. — Губи Ріаннон розтуляються. Вона дивиться на мене ніби вперше.

— Так. І жахливим є *все*, що там на нас чекає. — Я розводжу руками. — Ця срана Рукавичка — це не просто фізична вправа на підйом. Ідеться про те, щоб подолати страх, якому не можемо дати ради. Про те, щоб уставати й лізти далі *після* того, як ми побачимо, що воно вбиває наших друзів. Парапет, Рукавичка, Презентація — все здається надмірним, коли ми тут, але все це готує нас до чогось набагато гіршого. А поки ти… — Я хитаю головою. — Не знаєш, як це там, Рі. Ти не зможеш цього зрозуміти.

— Звісно, що я не знаю, — відповідає вона, напружуючись дедалі більше з кожним словом. — Ти ж не будеш мені розповідати! Ти будеш бігати з Імоджен, або зачинятися в себе і читати, проводити кожну можливу суботу з Ріорсоном. І це добре, я хочу, щоб ти мала підтримку, яка тобі потрібна. Але ти, чорт забирай, не будеш розмовляти зі мною. Тож як ти хочеш, щоб я щось знала? І не забувай, що Ліам був і моїм другом!

— Тебе там не було! — Мій гнів вислизає зі скриньки, яку я так старанно майструвала для нього, а сила пронизує тіло, обпікаючи вени. — Ти не тримала його голову в руках, не спостерігала, як згасає світло в його очах, знаючи, що з ним нічого не сталося, але він усе одно помирає, бо Дей лежить з вивернутими назовні кишками лише за кілька метрів від нього. І нічого з того, що я робила раніше, вже не мало значення! Боги, як міцно я тримала його! — Мої руки стискаються в кулаки, нігті впиваються в долоні. — Мої плечі ледь не відірвалися від тіла, він був страшенно важким, але я тримала! І це не мало значення! — Лють обпікає моє горло, пожираючи мене цілком. — Ти не бачила, що там! Не бачила того, що змушує мене бігати кожного сраного ранку!

— Ві, — шепоче вона, похилившись.

— А вираз його обличчя? — Мій голос ламається. Очі горять від спомину про голову Ліама, яку я тримала. — Тобі не ввижається ця картина

щоразу, коли намагаєшся заснути. Ти не чуєш, як він благає тебе подбати про Слоун. І ти напевно не чуєш, як кричить Дей…

Я змикаю долоні в замок за головою і дивлюся вбік. Веду війну з горем, болем, нескінченною провиною — і, як завжди, програю. Є лише моя скринька та благословенна порожнеча, яка, я впевнена, настане, коли я зможу трохи контролювати себе, але слова не припиняють виливатися назовні. Це відчувається так, ніби мій рот від'єднався від мозку і зараз емоції керують парадом.

— І якою б жахливою, якою б черствою це не зробило мене, але якраз те, що я спостерігала, як падає Аурелія, як горить Пріор, і навіть як кінченого Джека Барлоу розчавлює скеля, — усе це підготувало мене до того моменту, коли я змушена була лишити тіло Ліама на землі і йти в бій. Якби я сиділа там і скиглила, як мені хотілося, то нікого з нас тут не було б. Імоджен, Бодхі, Ксейден, Ґаррік — усі ми були б мертві. Тому є конкретна причина, чому вони хочуть, щоб ми спостерігали, як гинуть наші друзі, Рі. — Я стукаю себе по грудях одним пальцем. — Ми — зброя, а це місце — камінь, об який вони її гострять.

Напруження в моєму тілі спадає, тепло розсіюється.

Від суцільного спустошення на обличчі Ріаннон мій шлунок усмоктує сам себе.

Наближається Терн, про що сповіщають усе гучніші удари його крил. Цей звук заспокоює моє серцебиття.

— Вибач, — шепочу я. — Насправді я рада, що ти не знаєш, як воно. — Швидко кліпаю, щоб бачити чіткіше. — І я щодня тішуся з того, що в тебе немає таких спогадів, що тебе, Соєра, Рідока не було поруч. Я не побажала б прожити події того дня навіть своєму найлютішому ворогу, не кажучи вже про свого найближчого друга, і незважаючи на те, що я останнім часом іноді мовчу, ти однаково залишаєшся моєю найкращою подругою. — Але друзі кажуть правду. А якщо сказати їй, вона буде в небезпеці. Якщо не сказати, вона буде неготовою, як і ми. Чорт. — Ти слушно кажеш, що я мала б поговорити з тобою. Ти теж втратила Ліама. Ти маєш повне право знати, що...

— *Ні.* — Голос Терна лунає в моїй голові, і пориви вітру вдаряють у спину за секунду до того, як він приземляється позаду. — *Вершник Соласа.*

— Доброго вечора, курсантко Сорренґейл, — несподівано озивається майор Варріш зліва від нас. Магічні вогні спалахують над головою, коли він обходить валуни, за якими вони з охороною чекали на мене усього за кілька метрів від місця, де ми зупинилися. — Курсантко Маттіас. Схоже, я перервав вашу дискусію?

О *боги*. Я ледь не…

— *Але ти цього не зробила,* — каже Терн.

— Сер? — Ріаннон широко розплющеними очима дивиться на віцекоменданта.

— Ви знаєте порядок, курсантко. — Він скорочує відстань між нами і вказує на землю. — Чи будете тепер взагалі заперечувати субординацію?

Терн опускає голову й тихо гарчить.

Мені стає так моторошно, що я відчуваю страх у своєму горлі. Я відходжу вбік, забираючи Рі зі шляху Варріша. Опиратися не має сенсу. Тому я знімаю з плечей рюкзак і відкриваю його, висипаючи вміст на землю. Тоді струшую ним ще раз, щоб показати, що рюкзак порожній.

— Задоволені?

— Ще ні, але одного дня... — Від його посмішки мене перетрушує. — Я терплячий.

Вершник закінчує обшук, зазираючи всередину рюкзака, щоб переконатися, що я його справді спорожнила, перш ніж повернути мені.

— Насолоджуйтесь звільненням, поки можете. — Варріш киває — коронна усмішка на місці. Тоді всі троє йдуть з поля.

— Мудаки. — Я присідаю, і Рі теж. Допомагає мені зібрати речі. — Дякую.

— І це *так увесь час*?

— Угу. — Ми встаємо. — *Ми раді, що сьогодні ввечері тебе знову не обшукали?*

— *Так.*

— Але чому? — Ріаннон дивиться на мене геть розгублено. — Що це таке? Це не може бути через Андарну.

— Вони ніколи не зможуть довіряти людині із прізвищем, як у Ксейдена. — І на те є свої поважні причини. Я закидаю рюкзак за плечі й затягую лямки. — Мені справді прикро, що я не втрималася і вибухнула на тебе. Вибач, будь ласка.

— Не треба. — Вона дарує мені сумну напівусмішку. — Я вважаю, що краще б ти кричала на мене, ніж удавала, що все добре, і мовчала.

Є принаймні одна правда, яку можу їй сказати.

— Усе погано.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Минули роки після смерті батька, і я забув, як це, коли тебе люблять. Потім я потрапив у квадрант і став монстром. Саме таким я був потрібний усім їм, і ніколи про це не шкодував. Але тоді ти сказала мені ці слова, і я пригадав… а ще ледь не втратив тебе. Я намагаюся бути кращим для тебе, як і обіцяв, але ти мусиш знати, що цей монстр досі там, усередині мене. Він волає, кричить, він використає кожну безжалісну частинку мене, щоб повернути твої три слова.

Поновлене листування лейтенанта Ксейдена Ріорсона із курсанткою Вайолет Сорренгейл

Земля стрімко наближається до нас, коли Терн розпрямляє крила, уповільнюючи наш спуск. Ми виходимо на приземлення на летовище в Самарі.

— *Придумаємо щось інше,* — стверджує Терн. — *Навіть якщо ти вилізеш на моє плече й успішно зісковзнеш, щоб сісти на…* — Він здригається.

Останні дві години чи навіть більше ми витратили на суперечку про те, чи буду я коли-небудь хоч пробувати виконати приземлення з розбігу. Якщо спитати Терна, то ніколи.

— *Ти не можеш змінити вимоги програми.* — Я відстібаюся від сідла й мене одразу судомить від болю у стегнах. Надто довгі перельоти між короткими перервами.

— *А я ніколи й не намагався змінити програму,* — повчає Терн. Його голова вихиляється до краю галявини, схвильовано спостерігаючи за рухом між деревами.

Посміхаюся, знаючи, що Cґейл, мабуть, близько.

— Давай домовимося, що ми знайдемо рішення, яке відповідатиме вимогам програми і не зламає жодної кістки у твоєму тілі, — квапливо пропонує він.

— Домовилися. — Я помітила, що найкраще сперечатися з ним тоді, коли він має у планах дещо цікавіше, ніж суперечка. Піднімаючись на задню частину сідла, спішно відстібаю ремені й мало не втрачаю опору.

— Ми всі загинемо, якщо ти впадеш з моєї спини і зламаєш свою нетерплячу шию.

— Ну, бо це ж я тут з нас двох найбільш нетерпляча. — Закидаю свій маленький рюкзак на спину, потім беру по одній важкій сумці на кожне плече. *— Не можу повірити, що ти дозволив комусь сюди вилізти, щоб сховати сумки. Я вражена твоїм самовладанням.*

— Командир чоти прикріпив їх до сідла до того, як я його вдягнув, що зрозуміло.

— Я вже було повірила в твій поступ.

Коліно тремтить, коли я пересуваюся по спині Терна, але це майже не має значення, щойно я опускаю щити й відчуваю, як тіньовий зв'язок огортає мої думки.

Це суперечить моїм інстинктам блокувати Ксейдена, однак я змушую ментальні щити стати на місце. Після того, як ми «попрощалися» на минулих вихідних, навіть не уявляю, на що мені варто розраховувати. Але він, чорт забирай, напевно очікуватиме, що мої щити будуть підняті, незалежно від того, наскільки ми злі одне на одного. Закріпивши сумки, я зіслизаю вниз по нозі Терна й приймаю основний удар на здорове коліно, коли приземляюся.

— Іди пошукай Сґейл, — підбурюю Терна, прямуючи витоптаною травою до фортеці.

— Я, як завжди, почекаю, поки ти будеш усередині.

— Ти втрачаєш час.

Його очікування й передчуття нуртують у моїй крові, але я не блокую його. Принаймні хтось із нас щасливий. Те, що станеться пізніше, я вже заблокую так надійно, ніби від цього залежатиме моє життя.

— То йди швидше.

Я сміюся і стомлено плентаюся вперед. Боже, ці сумки страшенно важкі, й це дивно… але вони вібрують від енергії. Здається, те, що всередині, уже наситили силою.

Ціла рота піхотинців біжить у мій бік від арочного входу, коли я досягаю вершини кам'яної рампи. От чорт, я на їхньому шляху.

— Вершник! — кричить командир.

Перш ніж я встигаю відійти вбік, рота розділяється посередині й оббігає мене так близько, що я відчуваю вітерець, який виник від швидкості рухів, наче я валун посеред їхнього бурхливого струмка. Стаю як укопана, щоб ні з ким не зіштовхнутися, навіть не наважуючись дихати, поки вони пробігають повз мене.

Коли останній з піхотинців минає мене, я видихаю, а потім заходжу у двір фортеці. Група цілителів перетинає мені шлях, а після того як вони проходять, я бачу Ксейдена, який прямує до мене через двір. Моє серце то завмирає, то калатає, однак я змушую себе рухатися вперед.

Не знаю, як це можливо, але мені хочеться водночас вилізти на цього чоловіка і сильно кóпнути його по гомілці.

У дворі за ним стоїть група вершників. Але вони лише темні плями, бо я не можу відвести від нього погляду, я нікого не помічаю, окрім нього. Яким би складним не був наш зв'язок, він також, безперечно, простий. Ксейден — мій горизонт, і для мене нічого не існує поза ним.

— *Доведеться змусити тебе допомогти мені, тому вибач,* — квапливо каже він, наближаючись і пробиваючи мої щити, ніби вони просто мереживо, коли це стосується його.

— *Що ще нового?* — Я роблю паузу, помічаючи, що всі, хто опиняється між нами, одразу сходять з його шляху.

— *У тебе приблизно дві секунди, щоб вирішити, чи ти хочеш сьогодні поговорити зі мною наодинці.* — Він уже за кілька метрів від мене.

— *Не впевнена, чи ти захочеш лишатися зі мною наодинці, зважаючи на те, що я привезла.* — Я буду колючою. Чи це перше, що він хоче сказати мені після того, як зник минулого тижня?

— *Обирай швидко.*

— *Так. Звісно, я хочу поговорити з тобою наодинці.*

— *Тоді скажи мені поцілувати тебе. Навіть якщо це просто для показухи.* — Зараз між нами пів подиху, а він не сповільнюється.

— *Що?*

— *Ну ж бо, Вайолет. Або сьогодні спатимеш у чужій кімнаті.* — Його очі вимагають миттєвої відповіді.

Аякже. Це ж він сказав мені кілька місяців тому, що цілуватиме лише тоді, коли я його про це попрошу. Він підхоплює мене однією рукою за талію, а другою ковзає до моєї шиї.

Доторк його тіла змушує всі органи чуття завібрувати.

— *Поцілуй мене.* — Просто для показухи.

— Я скучив за тобою, — каже він за секунду до того, як його рот врізається в мій.

— *Ти покинув мене,* — звинувачую я, кусаючи зубами м'яку шкіру його нижньої губи.

— *Сваритися будеш потім.* — Його рука ковзає по моєму обличчю, великий палець лягає на щоці, трохи вище від підборіддя. — *Тепер поцілуй мене так, ніби ти серйозно.*

— *Оскільки ти так гарно просиш.* — Я розтуляю свої губи під Ксейденовими й одразу шкодую про кожну секунду, яку втратила, не цілувавши його.

Стогну вже від першого ковзання його язика по моєму. Він ще міцніше притискає мене до себе й просто занурюється в цей поцілунок. О так... Одного дотику вистачає, щоб світ навколо мене перестав існувати. Це все, що є і що потрібно. Енергія, яка кружляє в повітрі навколо нас, блідне порівняно із силою, яка заповнює мої вени, із хіттю, яка запалюється в мені, коли ми обоє захоплені нашим поцілунком.

Ксейден перемагає, поглинаючи мене, поглинаючи кожну думку в моїй голові, крім тієї, що хоче його ближче. Сумки зісковзують з моїх плечей і глухо гупають на землю поруч зі мною. Я обіймаю його за шию й вигинаюся. Цілую у відповідь так, ніби від цього залежить моє життя, й нахиляю його голову під ідеальним для цього кутом. Він проникає в поцілунок глибше, викрадаючи шматочки моєї душі з кожним обертом і ковзанням свого язика. Ксейден робить це з такою вправністю, перед якою я не можу встояти.

Мені вже складно пригадати, чому я коли-небудь взагалі намагалася встояти перед цим. Навіщо мені відмовляти собі в космічному задоволенні цілувати Ксейдена? Це саме той час, коли ми маємо сенс. Коли ніщо інше не має значення, крім дотику його губ, руху його язика за моїми зубами, жаги, що палає в мені, яку, я знаю, тільки він може втамувати. Моє серце скаче, як навіжене, а тіло ширяє в повітрі, коли я запускаю руки в його м'яке волосся.

Невагомість. Він змушує мене почуватися абсолютно невагомою, немовби злетіти можна на самих хвилях відчуттів.

Боги, як же я хочу його. Так, як зараз. Так, як тут.

— *Вайолет.* — Це його стогін в моїх думках, коли його рот повністю опановує мій.

— Бля, ну ти подивися! — А це знайомий голос вторгається у мій маленький шматочок раю, і тоді я згадую, що це нібито для показухи. Але ось я тут,

повністю втрачаю себе в ньому. Посеред подвір'я. Перед богам лиш відомо ким. А це відчуття невагомості? Це тому, що я притиснута до його грудей однією з його сильних рук, а мої ноги звисають над землею.

— *Як тобі таке шоу?* — Я поступово зупиняюся, чіпляючи зубами його нижню губу, перш ніж відпустити її зовсім.

— *Начхати на шоу.* — Очі спалахують тим самим жаром, що й мої. Принаймні я не єдина, хто втрачає контроль. Я знаю цей вираз обличчя. Він так само збуджений, як і я.

Ксейден знову цілує мене, втрачаючи свою відшліфовану стриманість на користь неприборканого жадання, і я *тану*.

— Постав мою сестру на місце, Ріорсоне. Ти вже довів, що хотів. — Цей знайомий голос... Моя голова повертається вправо, закінчуючи поцілунок.

— Міра?

Вона стоїть зі складеними на грудях руками і тарабанить пальцями по передпліччях. Суворий вираз на її лиці, що робить її моторошно схожою на нашу матір, не довго лишається непорушним, тож на обличчі сестри з'являється усмішка.

— Рада тебе бачити, Ві.

— Що ти тут робиш? — Я всміхаюся, коли Ксейден ставить мене на землю, тоді переступаю через сумки, щоб обійняти її.

— Я тут з учорашнього дня. — Вона міцно притуляє мене, як завжди, а потім відштовхує за плечі, щоб здійснити свій звичний огляд на наявність смертельних ран на моєму тілі.

— Зі мною все гаразд, — запевняю її.

— Точно? — Її руки тягнуться до моєї голови, і вона розглядає моє тім'я, підіймаючись навшпиньки. — Бо думаю, що ти могла дістати досить серйозний удар по голові, якщо зв'язалася ось із цим.

Я кліпаю. Що, блін, я маю на це казати?

— *Підіграй, інакше будеш спати в її кімнаті. А не в моїй,* — каже мені Ксейден. — *Вона була збіса непохитною.*

— Так, ну... — Чорт, я справді не хочу брехати своїй сестрі більше, ніж це потрібно.

— Я віднесу твої речі до своєї кімнати, — каже Ксейден, допомагаючи мені стягти наплічник і підхоплюючи обидві сумки з землі одним махом.

— Дякую, — кажу радше за звичкою.

Він нахиляється й цілує мене в лоб.

— У мене сьогодні наряд.

— Ні, — шепочу я розчаровано. Це точно не залишить нам часу для розмови, та в цьому, імовірно, і суть. — *Здається, ми не зможемо сваритися, якщо не матимемо змоги розмовляти...*

— *Ми встигнемо пізніше,* — запевняє Ксейден. — Розважайся із сестрою. Побачимося ввечері. — Він закладає пасмо волосся мені за вухо і м'яко торкається моєї щоки кісточками пальців.

— Добре. — Якби це було не напоказ, піді мною вже була б калюжа. А жар у його очах, коли вони на мить зустрічаються із моїми? Мені відразу стає тепло, попри гірське повітря.

— Не дай їй нічого підпалити, — кидає він Мірі через плече, коли відходить у напрямку коридору біля південно-західних сходів.

Я сміюся, але це не заважає мені дивитися йому вслід.

— *Не опускай щитів.*

— *Не те щоб вони допомагали блокувати тебе.*

— *Я ж казав, що складніший за інших,* — відповідає він. — *У будь-якому разі тримай їх. Тобі не мене потрібно остерігатися.*

— Він... несе твої речі до своєї кімнати, де ти лишишся? — повільно каже Міра, підходячи до мене й переводячи погляд зі спини Ксейдена на мене.

— Так. — Киваю.

Але чи так? Біль у грудях стає усе більш неприємним. Можливо, він доставить речі на домовлений пункт, а мене залишає з Мірою, щоб відвернути увагу. Я ненавиджу те, що не можу йому довіряти, що він не може довіряти мені, що ми в цьому глухому куті.

— О чорт, — бурмоче Міра.

— Що? — Я зітхаю, коли Ксейден зникає в будівлі.

— Ти не просто трахаєшся з ним, так? Ти закохана в нього! — Сестра дивиться на мене так, ніби я з'їхала з глузду.

Мій погляд ковзає на неї. Хоча знаю, що повинна, я не можу їй збрехати. Не про це.

— Не зовсім.

— Як ти думаєш, кого ти дуриш? Він по суті щойно проковтнув тебе, а тепер ти дивишся на нього своїми великими м'якими очима, які ще трошки і пустять сльозу. — Вона показує на моє обличчя і морщить носа, ніби внюхала щось погане. — То що це? Бажання? Чи закоханість?

Я закочую очі.

— Кохання? — Вона вимовляє це слово так, ніби воно отруйне, і щось у моєму виразі обличчя, мабуть, видало мене, бо огида на її лиці перетворюється на шок. — О ні... Ти закохана в нього, правда?

— Ти не можеш цього знати, просто подивившись на мене, — заперечую я, а моя спина напружується.

— Фу! Ходімо покидаємо ножі в якесь лайно.

Бреннан живий. Бреннан живий. Бреннан. Жи-вий. Це все, про що я можу думати, поки ми метаємо свої кинджали у дерев'яні мішені, розташовані вздовж стіни невеликого спортзалу в північній частині першого поверху. Це з іншого боку фортеці від ями на південному боці, де я минулого разу знайшла Ксейдена.

Зберігати таємниці від Ріаннон огидно. Але не казати Мірі, що Бреннан живий, — це бути найгіршою людиною на Континенті.

— Знаєш, я остання, хто буде судити, з ким ти спиш... — починає Міра.

— Тоді не треба. — Я підкидаю свій передостанній кинджал і ловлю його за вістря, а потім метаю, влучаючи в шию мішені.

— Навіть відкинувши статутні порушення, а те, що ти робиш, — це панібратство підлеглої з офіцером... — Міра кидає свій наступний кинджал, навіть не дивлячись, і влучає в ціль посередині грудей. — Я просто кажу, що якщо все піде не так, то ти влипнеш із ним до кінця своєї кар'єри.

— Це судження. — Я кидаю останній кинджал, влучаючи у її ціль прямо в шию.

— Добре, може, й так. — Вона знизує плечима, і ми йдемо до мішеней. — Але ти моя єдина сестра. Маю право хвилюватися.

Тільки в тебе ще є брат. У дитинстві вони з Бреннаном були нерозлийвода. Якщо комусь із нас і варто знати, що він живий та здоровий, то це їй.

— Не слід турбуватися про мене. — Висмикую з дерева один за одним свої кинджали і вставляю їх у піхви вздовж стегон і ребер.

— Ти на другому курсі. Звісно, я буду хвилюватися. — Міра витягає свої ножі й дивиться через плече на пару вершників, які спарингують на маті позаду нас. — Як там КВВ? — питає вона, стишуючи голос.

— На першому завданні ми втратили вершника. Дві карти?

— О так, це вибух мозку. — Вона стискає губи в тонку лінію. — Але я мала на увазі інше.

— Ти хвилюєшся про частину з допитом, — припускаю я, ховаючи одинадцятий кинджал під ребрами.

— Вони битимуть до посиніння, а то й почорніння. Щоб побачити, чи ти витримаєш. — Вона вириває мій кинджал із шиї своєї мішені. — І те, як ти ламаєшся...

— Я можу впоратися з болем. — Повертаюся до неї. — Я, чорт забирай, живу з болем. Та я практично побудувала в ньому дім і розвинула господарство. Я зможу витримати все, що вони для мене готують.

— Після Військових ігор КВВ — це ті випробування, під час яких гине найбільше другокурсників, — тихо каже сестра. — Вони завжди паралельно витягують по один-два рої на навчання, і ви не помічаєте, як зростає список загиблих, а він зростає. Якщо ти не зламаєшся, вони можуть випадково замучити тебе до смерті, а якщо зламаєшся, то тебе за це вб'ють. — Її стурбований погляд опускається на мій кинджал.

— Це будуть кілька кепських днів, але зі мною все буде гаразд. Я ж якось дійшла до того, де я є. — Ламати кістки для мене — як прогулянка у вівторок.

— Давно ти користуєшся тиррійськими кинджалами? — Міра розглядає чорне руків'я з декоративною руною. — Я сто років не бачила таких рун.

— Ксейден подарував їх мені.

— Подарував? — Вона повертає мені кинджал.

— Точніше, я виграла їх у нього під час спарингу минулого року. — Повертаю кинджал на місце у піхви під ребрами поруч із іншими, а Міра скептично підводить брову і сміється. — Тобто можна сказати, що подарував.

— Ха! — Вона схиляє голову набік і розглядає мене, як завжди, помічаючи більше, ніж я того хочу. — Вони на вигляд наче зроблені на замовлення.

— Так і є. Їх важче вибити з рук, ніж ті, що мають традиційну довжину, і ще вони не такі важкі.

Міра не відводить погляду, поки ми відходимо назад до лінії метання.

— Що? — Відчуваю, як мої щоки шаріють. — Це в його інтересах, щоб я лишалася живою. Я знаю, що він тобі не подобається. І знаю, що ти йому не довіряєш…

— Він — Ріорсон, — каже сестра. — Йому не можна довіряти, у жодному разі.

— А я й не довіряю. — Відводжу погляд після вимовленого пошепки зізнання.

— Але ти закохана в нього. — Вона розчаровано зітхає й метає кинджал. — Це… Я навіть не знаю, як це назвати, але «нездорово» — перше слово, яке спадає на думку.

— Це якраз про нас, — бурмочу я і вирішую змінити тему. — Навіщо тебе сюди відправили? — Я вибираю ціль на мішені у верхній частині живота, відтак влучаю точно в неї. — Самара й так захищена, а ти — ходячий щит. Якась марна трата твоєї печаті.

Міра — *щит*…

І чому, чорт забирай, я раніше не додумалася запитати її про сфери? Можливо, відповіді немає в книгах. Можливо, відповідь у Міри. Зрештою, її печать — це здатність розширювати дію сфер, тягнути за собою їхній захист навіть туди, куди він не повинен сягати.

Вона озирається на пару спарингувальників.

— Я думаю, що вони тут стурбовані нападами, оскільки ця застава має один з найбільших запасів джерел живлення. Якщо це місце впаде, величезна частина кордону стане вразливою.

— Бо вони встановлені, як доміно? — Метаю ще один кинджал, підкошуючись на хворому коліні. Треба обережніше.

— Та ні, не зовсім. Що ти взагалі про це знаєш? — Міра кидає наступний і, не дивлячись, влучає у ціль.

— Срана випендрьожниця, — бурмочу я. — Є щось таке, у чому ти не найкраща?

— Отрути, — відповідає сестра, посилаючи новий кинджал у ціль. — Ніколи не мала до них таких здібностей, як ви із Бреннаном. А може, я просто ніколи не мала терпіння всидіти на місці досить довго, щоб слухати татову науку. А тепер розкажи мені, що ти знаєш про сфери. — Вона скоса дивиться на мене. — Плетіння сфер не вчать до третього курсу, а все, що далі, потребує допуску до таємниці.

— Я багато читаю. — Знизую плечима й сподіваюся, що Зігналові це видається безтурботним. — Я знаю, що вони походять від вартового каменя у Падолі, де розташовані місця кладки, і що їх посилюють джерелом живлення вздовж наших прикордонних застав, щоб збільшити їхнє звичне покриття і підтримувати міцніший захист. — Усе це загальновідомо або принаймні досліджено.

Міра метає ще один кинджал.

— Вони тут пов'язані із землею, — тихо каже вона, поки пара позаду нас продовжує свій спаринг. — Уяви парасолю. Вартовий камінь — це шток, а сфера набуває форми купола над Наваррою. — Вона показує руками опуклу форму. — Однак, якщо порівняти їхню дію з будовою парасольки, найбільше сили зосереджено біля штока, а там, де захист сягає землі, він надто слабкий без спеціального посилення.

— Яке забезпечує сплав, — шепочу я, і серце починає калатати.

— І дракони. — Міра киває, і між її бровами з'являються дві зморшки. — Ти знаєш про сплав? Зараз цього вчать? Чи це тато...

— Це сплав, який зберігається на заставах. Він витягує деякі спиці парасольки вперед, — веду далі я, перекидаючи кинджал у долоні абсолютно

рефлекторно, — і розтягують дію сфер у деяких випадках навіть удвічі, правильно?

— Правильно.

— І з чого воно зроблене?

— Це вже точно перевищує твій рівень допуску, — сміється сестра.

— Ясно. — Трохи боляче від того, що вона мені не скаже. — Але як зводити *нові* сфери? Якби ми хотіли захистити такі місця, як Атебайн? — Хоп! Хоп! Хоба! Жонглюю кинджалом, як у цирку, сподіваючись, що Міра сприйме це за випадковість.

— Ніяк. — Вона хитає головою. — Розтягування — це власне те, що ми робимо, коли плетемо сфери. Це як продовження гобелена, який затягнувся надто далеко. Ти просто додаєш нитки до того, що вже є. І ми не можемо поширити сфери на Атебайн. Ми вже пробували. Але хто тобі сказав...

— І так працює твоя печать? — Припиняю фокуси із кинджалом. — Тобто ти по суті сфера, правда?

— Не зовсім. Я ніби тягну їхній захист із собою. Іноді я можу проявити печать сама, але маю бути поблизу застави. Ніби я просто ще одна нитка, яку додають для розтягування сфери. Чому це так тебе зацікавило? — Вона метає ще один кинджал, який потрапляє в яблучко.

— Ти знаєш, як працює вартовий камінь? — запитую я, повністю стишуючи голос.

— Ні. — Її очі спалахують блиском. — Ну ж бо, кидай, поки якісь допитливі вуха тебе не почули.

Покірно жбурляю ще один кинджал.

— До цієї інформації не маєш допуску ні ти, ні я. — Її наступний кинджал встромляється прямо біля першого. — Чому ти питаєш?

— Просто цікаво.

— Не треба. Це засекречено з певних причин. — Її зап'ясток відправляє інше лезо в ціль. — Це знають тільки ті, кому варто це знати, як і всю решту надсекретної інформації.

— Правильно. — Вимушено всміхаюся й метаю наступний кинджал із трохи більшою силою, ніж потрібно. Час змінити тему. Може, вона знає, а може, й ні. Але мені не скаже напевно. — До речі, про секретність: ти брала участь у завданнях у містах Поромієлю? Тоді, коли перевіряли їх на наявність пошкоджень? — Я підношу руки вгору, коли сестра пильно дивиться на мене. — Нам казали на Бойовому сповіщенні, це вже не таємниця.

— Ні, — відповідає вона. — Але я бачила одну із ватаг, які туди летіли, коли ми з Тейне патрулювали.

Мені викручує живіт.

— Ти знаєш когось, хто був там на завданні?

— Ні. — Ще один кидок, ще одне влучання. — Але читала звіти. Вам їх давали?

Я хитаю головою.

— І ти віриш звітам? — Це не звучить аж так до слова, як мені хотілося б.

— Звісно. — Міра шукає в моїх очах відповідей, які я не можу їй дати. — А чому ні? Чому ні? — Вона робить швидкий рух руками назовні, і звуки, які видають двоє у спарингу, зникають. Це звуковий щит. Такий самий, як вона використала тоді в Монтсерраті. Дрібна магія, але для мене все одно заскладна. Я її так і не опанувала. — Розказуй, що з тобою відбувається. Просто зараз.

Мене кинули в битву з темними володарями, я втратила одного зі своїх найближчих друзів, билася зі справжньою венінкою на спині дракона, а потім мене відновив наш немертвий брат.

— Нічого.

Сестра дивиться в очі. Той *погляд*, який завжди розв'язував мого язика, коли ми були дітьми.

Я вагаюся. Якби на Континенті була лише одна людина, якій я могла б розповісти, то це була б Міра.

— Просто здається дивним, що ти не знаєш нікого, хто виходив на завдання в Поромієлі. А ти знаєш *усіх*. І ще: чому ти впевнена, що те, що ви бачили, було ватагою, яка летіла на розвідку? — запитую в неї.

— Тому що вдалині на півдні — за кордоном — було понад десяток драконів. Що в біса це ще могло бути, Вайолет? — Міра зміряє мене скептичним поглядом.

Ось вона. Можливість сказати їй правду. Шанс залучити її, щоб вона боролася на правій стороні цього конфлікту, щоб вона могла побачити нашого брата. І віверну. Вона побачила тоді віверн. Але сказати їй — це ризикувати не тільки моїм життям. І хоч моє серце розривається від непевності, я мушу їй сказати.

Ксейден ніколи не зрозумів би цього. У нього немає сестри.

— Не знаю, — шепочу я. — А що як то були віверни?

Ось. Все. Я сказала. Ніби.

Вона відкидає голову назад і кліпає, краще придивляючись до мене.

— Як ти кажеш?

— Кажу, а що як то були віверни? Що як то вони руйнують міста Поромієлю? Ми ж обидві знаємо, що це не дракони. — Моя рука стискає руків'я

останнього кинджала. — І що як там ціла війна, про яку ми нічого не знаємо?

— Тобі треба менше читати ті легенди, Ві. — Її плечі опускаються, а очі наповнюються співчуттям. — Ти хоч нормально відпочила після нападу грифона? Бо ти говориш так, ніби замало спиш. — Занепокоєння в її голосі розчаровує мене, як ніщо інше. — Я знаю, перший бій — це завжди дуже важко, та ще й на першому курсі, але якщо ти не будеш висипатися, у нас і не буде стабільного фронту... Вершники мають бути твердими, Вайолет. Ти розумієш, що я кажу?

Звісно, вона мені не вірить. Я теж не повірила б. Проте вона єдина людина у світі, яка абсолютно беззастережно любить мене. Бреннан дав мені повірити, що він мертвий. І він зробив би це ще раз. Мама завжди дивилася на мене тільки як на свій обов'язок. Ксейден? Так далеко я навіть не заходжу.

— Так, я справді погано сплю. — Я виправдовуюся, і важкість осідає в грудях, але байдуже.

Міра зітхає. Від полегшення в її очах мені теж трохи легшає.

— Це все пояснює. Можу порадити тобі кілька дійсно чудових чаїв. Допомагає. Давай повитягаємо ці кинджали і покладемо тебе спати. Ти довго була в польоті. Та і я все одно маю чергування скоро. — Вона веде мене до мішеней, і ми знову видобуваємо з них кинджали.

— Чергування із Ксейденом? — Хочу заповнити тишу, поки витягуємо лезо за лезом.

— Ні. Він в оперативному центрі, який...

— До якого в мене немає доступу. Знаю.

— А в мене патрулювання. — Вона обіймає мене за плечі. — Не хвилюйся. Ми проведемо трохи часу разом, коли ти будеш тут наступного разу. Що два тижні, так?

— Правильно.

Надворі вже темна ніч, коли Ксейден лягає в ліжко без сорочки, пробуджуючи мене остаточно з невдалої спроби заснути. Крізь шибку пробивається задосить місячного світла, щоб побачити красиві суворі лінії його обличчя. Він повертається до мене, і ми лежимо боком одне до одного. Місячного світла достатньо, щоб розгледіти срібний рубець над його серцем, якого я чомусь не помітила, коли він бився тоді, у ямі. Його поранено під Рессоною?

— Ти не спиш? — Він спирається на лікоть, підперши голову.

— Я тепер погано сплю. — Натягую літню ковдру на плечі, ніби він не бачив мене в цій нічній сорочці і без неї. — І ще я не маю сил сьогодні сваритися.

— Тоді ми не будемо сваритися.

— Наче це так просто. — Навіть мій сарказм вичерпано.

— Буде просто, якщо ми так вирішимо. — Його погляд блукає по моєму обличчю, м'якне з кожною секундою.

— Котра година?

— Трохи за північ. Хотів поговорити з тобою раніше, але стався один інцидент...

— Міра? — Різко сідаю на ліжку, відчуваючи, як мене пронизує дикий страх.

— Вона в нормі. Усе гаразд. Там було просто кілька цивільних, які намагалися перетнути кордон, і піхоті... це не сподобалося.

— *Не сподобалося?*

— Вони їх убили, — тихо визнає Ксейден. — Тут таке стається регулярно, просто не потрапляє у бойові зведення Басгіату. Лягай назад. — Пропозиція звучить ніжно. — З Мірою все гаразд.

Ми вбиваємо *цивільних*? Ця інформація потрапляє прямо в мою скриньку.

— Я майже розповіла їй сьогодні, — зізнаюся пошепки, лягаючи головою на подушку, хоч знаю, що нас тут ніхто не чує. — Попри всю мою злість, ти маєш рацію, що не довіряєш мені, бо я мало не сказала їй. Я навіть натякнула, сподіваючись, що вона зрозуміє. — З мене виривається досадливий сміх. — Я хочу, щоб вона знала. Хочу, щоб вона побачила Бреннана. І щоб вона була на нашому боці. Я просто... — Моє горло вже не пропускає слів.

Ксейден торкається долонею моєї щоки. У його погляді немає ні краплі докору, жодного осуду. Хоча я щойно дала йому привід відмовитися від мене на решту життя. Його мовчання, тихе прийняття в його очах змушують мене говорити далі.

— Я просто відчуваю таку... тяжкість. Більше не маю нікого, хто знає, ким я є насправді. Хлопець, якого я вважала своїм найкращим другом, ледь не вбив нас усіх. Я зберігаю секрети від Ріаннон, від моєї сестри, від... тебе. У цьому світі немає жодної людини, з якою я була б цілком відвертою.

— Я не так багато зробив для того, щоб тобі було легко мені довіряти, — каже Ксейден, погладжуючи великим пальцем мою щоку. — І це досі непросто. Але й ми з тобою не *прості*. Те, що ми створюємо разом, має бути достатньо міцним, щоб витримати цілий шторм. Або війну. *Простота* нам цього не дасть.

Те, що ми будуємо разом. Ці слова стискають моє безрозсудне серце.

— Я мала розповісти тобі, що досліджую сфери. — Кладу долоню на теплу шкіру його руки. — Я знала, що ти скажеш мені не робити цього, та я, мабуть, і так це зробила б. Але здебільшого я не казала тобі, бо... — навіть не можу вимовити.

— Бо я теж тобі не все розповідаю. — Його великий палець знову гладить мою щоку. — Ти навмисне поставила це між нами. Створила собі секрет, тому що я не ділився своїми.

Я киваю.

— Ти можеш мати секрети. У тім-то й річ. Я волів би, щоб вони не наражали на небезпеку усе, над чим я працював останні кілька років, або твоє життя. І так, я все одно не в захваті від писарки, але ми не будемо сваритися сьогодні ввечері. Мені просто потрібно знати важливі речі. Я не буду приховувати інформацію, яка може вплинути на твої рішення, і я прошу того ж від тебе. — Його великий палець продовжує малювати ту саму заспокійливу, лініву схему на моїй щоці.

Я не хочу, щоб між нами були секрети, але він уже дав зрозуміти, що це не зміниться. Тому, можливо, настав час спробувати іншу тактику.

— Як довго ти будеш тримати тут зброю?

— Я не зустрінуся з ватагою раніше, ніж за кілька тижнів. — Він усміхається кутиком рота.

Ти диви, спрацювало, блін.

— Ти відповів.

— Так, я відповів. — Він усміхається, але в моїх грудях прокидається біль. — Як справи з Варрішем?

— Терн ледь не вирвав Соласу кадик, що спрацювало, і Андарна не мусить з'являтися на маневри. Але зрештою це може призвести до ще більших проблем у майбутньому. — Легка посмішка розповзається по моєму обличчю. Ви лише погляньте: ми просто розмовляємо, не сваримося.

— Ми будемо стежити за ситуацією. Мене трохи непокоїть, що я можу вбити Варріша, якщо він знову підштовхне тебе до вигорання. — У Ксейденовому голосі нема й натяку на жарти. Я знаю, що він це зробить.

— Що за посібник із плетіння вузлів? Ти залишив мені його після випуску, до чого б це? — змінюю тему розмови. — А смужки тканини? Думаєш, я раптом візьмуся за рукоділля?

— Просто подумав, що ти захочеш зайняти чимось руки. — Він знизує одним плечем, але хитрий блиск у його очах говорить, що є ще якась на то причина.

— Щоб тримати їх якнайдалі від інших курсантів?

— Просто подумав, що ти зможеш вивчити один цікавий аспект тиррійської культури. Я, наприклад, можу сплести кожен вузлик із цієї книги. — Він усміхається. — Буде цікаво побачити, чи ти встигла б за мною.

— У в'язанні вузлів? — Він нещодавно впав зі Сґейл?

— Культура, Вайолють, культура. — Його рука ковзає до моєї шиї, а погляд стає серйозним. — Тобі сняться кошмари про Рессону? Це тому тобі не спиться?

Я киваю.

— Мені сниться мільйон різних сценаріїв, коли ми програємо. Іноді мені сниться, що гине Імоджен або Ґаррік, іноді… ти. — Це ті сни, через які потім неможливо заснути, ті, де їхній Мудрець забирає його від мене.

— Ходи сюди. — Ксейден обіймає мене за талію і притягує до себе.

Моя спина торкається його грудей, коли він притискає мене до свого тіла. Боги, він не тримав мене так з тієї ночі, коли ми зруйнували мою кімнату. Тепло проникає в кожен сантиметр моєї відкритої шкіри, виганяючи холод з моїх кісток. Біль у грудях шириться.

— Скажи мені щось справжнє, — прошу про те саме, що й колись.

— Я знаю, яка ти насправді, Вайолет. Навіть коли ти щось приховуєш від мене, я тебе знаю, — стверджує він.

А я знаю про нього достатньо, щоб стати справжньою проблемою, коли розпочнеться друга частина КВВ і настане час допитів.

— Я все ще недостатньо сильна, щоб заблокувати тебе. — Прямо зараз, коли його рука лежить на моїй талії, я не впевнена, що хочу.

— Я не найкраще мірило цієї навички, — каже Ксейден, тримаючи голову на моєму плечі, а я тремчу від усвідомлення цього. — День, коли ти зможеш повністю мене заблокувати, — це день моєї смерті. Нас обох. Я також не можу повністю заблокувати тебе, і тому ти знайшла мене тоді у підвалах, хоча мої щити були підняті. Можливо, ти не зможеш прорватися крізь них, але ти знатимеш, що я там. Так само, як ти можеш приглушити емоції Терна й Андарни, але не можеш заблокувати їх зовсім.

— Тобто я можу бути достатньо сильною, щоб заблокувати Дейна? — мені перехоплює дихання.

— Так, якщо весь час триматимеш щити піднятими.

— Із чого зроблений сплав? — питаю я, заскочена усвідомленням того, що можу заблокувати Дейна.

— Це амальгама таладію, кілька інших руд і шкаралупа драконячого яйця.

Я кліпаю від подвійного подиву. По-перше, від того, що він відповів мені, а по-друге, від того, що саме він сказав.

— Шкаралупа драконячого яйця? — Ну це якось… дивно.

— Вони металеві й утримують первинну магію ще довго після того, як вилуплюється дракон. — Його губи ковзають по моїй шиї, він вдихає і потім зітхає. — А тепер спи, поки я не забув усі свої чемні наміри.

— Я могла б нагадати тобі про кілька дуже веселих і дуже нечемних. — Нахиляюся до нього, але він закидає свою ногу на мою і міцно фіксує моє тіло.

— Хочеш віддати мені мої три слова?

Я напружуюся.

— Я так і думав. Спи, Вайолет. — Його рука міцніше притуляє мене. — Ти любиш мене, — шепоче він.

— Припини мені нагадувати. Я думала, ми домовилися не сваритися цієї ночі. — Притискаюся ближче. Його тепло заколисує мене в тому проміжному солодкому стані між засинанням і забуттям.

— Може, я це не тобі нагадую.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Переселення Першого Року відзначає одне з найвизначніших досягнень об'єднання Наварри. Це прославляння людського духу, це відмова від життя у війні та вхід у життя в мирі, де змішання людей, мов і культур усіх регіонів Континенту формує об'єднане і згуртоване суспільство, єдиною метою якого є гарантування безпеки для всіх.

«Наварра», нередагована історія полковника Льюїса Маркгема

Я вирішила, що приземлення з розбігу все-таки може стати для мене смертельним.

Ранок четверга починається з перев'язаної руки, що знерухомлена і зафіксована в зігнутому положенні. Це через учорашні маневри. Виявляється, Терн мав рацію: я спроможна дістатися його плеча, але момент приземлення виявився для мене невдалим. Цього разу ми з ним дійшли згоди: ще до закінчення навчання потрібно буде таки освоїти виконання цього маневру.

— Як ти сьогодні? Болить? — запитує Ріаннон, коли ми входимо до класу історії на другому поверсі, який ми відвідуємо з курсантами Третього крила.

— Так, наче Терн відставив мене на землю, і я далі собі йду на автоматі, — відповідаю я. — Це ж не вперше я розтягую зв'язки. Цілителі кажуть, що до чотирьох тижнів ходитиму в пов'язці. Але я ставлю на два. Можливо. — Якщо довше, то буду першою на дошці викликів на двобої після Обмолоту.

— Ти можеш звернутися до Нолона... — починає Рідок, але замовкає, коли бачить вираз мого обличчя. — Що? Тільки не кажи, що Варріш не дозволяє тобі відновлюватися.

— Наскільки я знаю, то це не заборонено, — відповідаю я, коли ми підходимо до своїх місць. — Я записалася до Нолона, але мені сказали, що черга до мене, найімовірніше, дійде вже після того, як все загоїться саме.

Рі кидає на мене погляд «я-ж-казала», але я тільки киваю. Ми зараз не в тому місці, де безпечно обговорювати її теорії змови, навіть якщо я починаю вірити, що в них може бути частка правди. Ніколи не чула, щоб черга до відновника була аж *на місяць вперед*.

Четвер — мій другий улюблений день тижня. Ні маневрів, ні КВВ, ні фізики. Я вивантажую свій важезний підручник і конспект — нотатки, які робила на сьогоднішнє заняття, що для мене радше повторення прочитаного матеріалу. Цей курс історії не розповідає мені нічого такого, чого б я вже не вивчала зі своїм батьком чи Маркгемом, нічого такого, у що б я зараз могла знову повірити.

Тож витягаю кілька смужок блакитної тканини з тих, що залишив мені Ксейден, і кладу собі на коліна. Я вже опанувала два вузлики з книги, та вирішила навчитися робити ще два до того часу, коли він приїде в суботу. Смішно, що він кидає мені такий виклик, але це ще не означає, що я готова програти. Мене не зупинить навіть підв'язана рука.

— Цікаво, хто прийде на заміну сьогодні, — каже Соєр, переступаючи через ряд позаду нас і сідаючи поруч із Рідоком ліворуч від мене. — Я майже впевнений, що бачив щойно, як більшість командування вибігло на летовище.

— Що? — Моє серце зупиняється. Тільки серйозний напад може залишити Басґіат без командування.

Обертаюся на місці, щоб поглянути у вікно позаду нас, але від того, що я бачу надворі, ситуація не стає зрозумілішою.

— Вони бігли. — Соєр показує пальцями чоловічка, що біжить. — Це все, що я знаю.

— Добрий ранок! — Професорка Девера заходить до аудиторії з нервовою посмішкою, минаючи три ряди столів і стільців, щоб дістатися до передньої частини кімнати. — Я замінятиму професора Левіні. Його викликали через атаку на Східне Крило. — Вона неуважно оглядає його захаращений стіл, а потім бере книжку, що лежить зверху. — Завтра ви почуєте про це на Бойовому сповіщенні, але наразі відомо про одну смерть. — Вона ковтає слину, перш ніж відвести погляд від книжки. — Це Мейсен Санборн. Можливо, хтось із вас знав його. Він нещодавній випускник.

Мейсен. Боги, *ні*. Його усміхнене обличчя, коли він насуває окуляри на ніс, одразу спливає в моїй пам'яті. Це може бути збіг обставин.

Було б геть нелогічно використати напад, щоб приховати лише одну смерть… чи не так?

— Це якщо вони не вбили його *під час* нападу, — тихо кажу собі під ніс.

Ми навіть не були друзями. Я його навіть не так добре знала. Та тільки тепер із нас десятьох, хто був у Рессоні, зараз живі лише шестеро.

— Що? — Рі ближче нахиляється до мене. — Що, Вайолет?

— Нічого. — Я тільки швидко кліпаю і жмакаю смужки тканини на колінах.

Рі насуплює брови, але не наполягає.

— Я бачу, що Левіні дав вам друге Циґнісенське вторгнення 328 року. — Девера потирає шию. — Однак, чесно кажучи, я не бачу, чи це може мати якесь практичне застосування.

— Як і більшість із нас, — коментує Рідок, стукаючи ручкою по підручнику.

Курсанти сміються.

— Але хочу сказати, що нам це вдалося, — веде далі Девера, проводячи рукою вгору-вниз по вицвілому шраму, що спотворює тепло-коричневу шкіру на її плечі. — Кожен має знати, що результатом тієї чотириденної істерії стало поглинання Циґнісену королівством Поромієль, під протекторатом якого вони перебувають останні триста років. Історія та події сьогодення пов'язані, тому що одне випливає з іншого. — Вона дивиться на карту на стіні, яка приблизно в п'ять разів менша від тієї, що в залі Бойових сповіщень. — Хтось може сказати мені, чим відрізняються провінції Поромієлю від наших?

Усі мовчать.

— Це важливо, курсанти. — Девера підходить до столу професора Левіні й спирається на нього задом.

Коли ніхто не відповідає, вона кидає на мене хитрий погляд.

— Провінції Поромієлю зберігають свою індивідуальну культурну ідентичність, — відповідаю я. — Той, хто походить із Циґнісену, радше ідентифікуватиме себе як циґнісенця, а не поромієльця. На відміну від наших провінцій, які об'єдналися під захистом перших сфер і обрали спільну мову та змішали культури всіх шести провінцій в одне згуртоване королівство. — Майже переказую книжку Маркгема.

— Крім Тиррендора, — зауважує хтось зліва. Третє крило. — Вони так ніколи й не зрозуміли, що означає «єдність», чи не так?

Мені аж недобре стає. От мудило.

— Ні. — Девера показує пальцем на хлопця. — Такого ми тут не робитимемо. Саме такі коментарі загрожують єдності Наварри. А от Сорренґейл

нагадала нам про одну цікаву річ. І я думаю, що дехто з вас, можливо, це упускає. Наварра обрала спільну мову, але для кого вона була спільною? — Професорка викликає когось із чоти «Хвіст».

— Провінцій Калдир, Дейконшир і Ельзум, — лунає відповідь.

— Правильно. — Девера охоплює нас поглядом так само, як вона це робить на Бойових сповіщеннях, коли очікує, що ми не лише обдумаємо відповіді, але й самі поставимо запитання. — Що це означає?

— Що провінції Люцерія, Моррейн і Тиррендор свої мови втратили, — відповідає Соєр, вовтузячись на місці. Він сам родом із Люцерії на дуже холодному північно-західному узбережжі. — Технічно вони *добровільно* відмовилися від них на благо Об'єднання, але, окрім кількох асимільованих слів тут і там, це вже мертві мови.

— Правильно. Усьому є ціна, — каже Девера, вимовляючи кожне слово дуже чітко. — Але це не означає, що воно того не варте. Але якщо ми не усвідомлюємо ціни, яку платимо за те, щоб жити під захистом сфер, відбуваються повстання. Добре, скажіть мені тепер, які були ще інші втрати. — Вона складає руки на грудях і чекає. — Ну ж бо! Я не закликаю зараз до зради. Мені потрібні історичні факти у класі історії для вершників другого курсу. Чим пожертвували заради Об'єднання?

— Подорожі, — відповідає хтось із чоти «Кіготь». — Ми тут у безпеці, але нас не чекають за межами наших кордонів.

І навпаки. У нас теж нікому не раді звідти.

— Слушне зауваження. — Девера киває. — Наварра, хоч і найбільше королівство на Континенті, але не єдине. І ми також більше не подорожуємо на острови. Що ще?

— Ми втратили значну частину нашої культури, — відповідає дівчина з повстанським тавром на руці, яка сидить за два ряди переді мною. Чота «Хвіст», якщо не помиляюся. — Не тільки мову. Наші пісні, наші свята, наші бібліотеки… Усе тиррійською мовою треба було замінити. Єдиною унікальною річчю, яку ми зберегли, лишаються наші руни, бо їх надто багато в нашій архітектурі, щоб виправдати заміни такого масштабу.

Як ті, що на моїх кинджалах. І ті, що на колонах храму в Аретії. А також ті, які я зараз плету на колінах.

— Так. — Чомусь в устах Девери це слово звучить зі співчуттям і байдужістю водночас. — Я не історик, я більше тактик, але мені важко уявити масштаби того, що ми втратили.

— Усі книги були перекладені спільною мовою, — стверджує курсант із Третього крила. — Свята досі відбуваються. А пісні все ще співають.

— Але скільки всього було втрачено при перекладі? — запитує тиррійська дівчина, що сидить попереду. — Ти це знаєш?

— Ясно, що не знаю, — насмішкувато дивиться курсант. — Це мертва мова для всіх, крім кількох писарів.

Я опускаю очі на конспект.

— Тільки тому, що воно не тиррійською мовою, ще не означає, що не можна зайти в Архів і прочитати будь-яку перекладену тиррійську книжку, яку тільки захочеш. — Найбільше мене бісить його гоноровий і самовпевнений тон.

— Ні, насправді не можна. — Полишаю своє плетіння на колінах. — По-перше, ніхто не може просто так зайти в Архів і читати собі все що хоче. Ти мусиш спочатку скласти запит, у якому будь-який писар може відмовити. По-друге, лише частина перших писарів справді розмовляли тиррійською мовою, а це означає, що на переклад усіх текстів знадобилися б сотні років. Та навіть так у нашому Архіві немає історичних фоліантів, старших за чотириста років, про які мені було б відомо. До того ж усі вони — це шосте, сьоме чи восьме видання. Логіка підказує, що вона має рацію. — Я показую на дівчину за кілька рядів попереду мене. — Тому так, є речі, які втрачаються після перекладу.

Він, здається, готовий до полеміки.

— Курсанте Требор, на вашому місці я б урахувала той факт, що курсантка Сорренґейл провела в Архіві більше часу, ніж будь-хто інший у цій кімнаті, а потім ретельно обдумала б свій аргумент. — Вона вигинає брову, дивлячись на нього.

Хлопець із Третього крила кидає в мій бік блискавичний погляд і спирається на спинку стільця.

— Ми втратили наш фольклор, — каже Ріаннон.

Кожен м'яз мого тіла напружується.

Девера схиляє голову набік.

— Так, продовжуйте.

— Я з прикордонного села поблизу Циґнісену, — каже Ріаннон. — Багато нашого фольклору походить з того боку кордону ще, ймовірно, із часів до Переселення Першого Року, і, наскільки мені відомо, нічого із цього не було записано. Збереглося лише в усних переказах. — Вона зиркає в мій бік. — Ми з Вайолет говорили про це минулого року. Люди, які виросли у Калдирі, Люцерії чи інших провінціях, вже не виховувалися на тому фольклорі. Вони не знають тих історій, які ми остаточно втрачаємо з кожним наступним поколінням. — Рі дивиться вліво, потім вправо. — Упевнена,

що в кожного з нас є схожі історії, залежно від того, де ви виросли. Соєр знає історії, яких не знає Рідок. Рідок знає історії, яких не знає Вайолет.

— Неможливо, — заперечує Рідок. — Вайолет знає все.

Соєр сміється, а я закочую очі.

— Усі ви маєте рацію. — Девера киває, а її губи викривляються у задоволеній усмішці. — А тепер я запитаю, що нам дало Переселення Першого Року?

— Більше єднання і спільну культуру, — відповідає дівчина із чоти «Хвіст». — Не лише в наших провінціях, але й на всьому Континенті. І це дало можливість тим, хто жив там, де зараз Поромієль, і вирішив переселитися, жити у безпеці під захистом сфер.

Один рік. Рівно стільки Наварра дала їм до того, як ми закрили кордони.

І тільки тим, хто міг дозволити собі перевезти родину і був готовий ризикувати, щоб вирушити в небезпечну дорогу... Нічого доброго немає у війні, як і в її наслідках.

— Правильно, — каже Девера. — Це означає, що, коли ви летите проти зграї грифонів, є всі шанси, що можете зіштовхнутися з далеким родичем. Запитання, яке ми всі повинні поставити собі, вступаючи на службу, — чи варті наші жертви безпеки громадян Наварри?

— Так. — Це колективна відповідь усіх навколо мене. Хтось тихо бурмоче, хтось вимовляє голосніше за інших.

Але я мовчу, бо знаю, що не тільки Наварра розплачується. Ціну платять усі поза нашими сферами.

Спортзал гуде в очікуванні, коли викладачі рукопашного бою почнуть називати перші імена курсантів, які мають вийти на мату. Це будуть останні двобої перед перервою на кілька місяців. З наступного тижня перший курс перейматиметься Рукавичкою, потім Презентацією, а тоді Обмолотом. А цілі загони другокурсників почнуть зникати на кілька днів на час випробування, де нас вчитимуть витримувати тортури.

Веселі часи.

На наш килимок запрошують рій із чоти «Хвіст».

— Я от дуже сподіваюся, що мене викличуть на мату сьогодні. — Рідок аж підстрибує. — Знаєш, такий настрій — надерти комусь дупу.

— Ну, я сьогодні дещо в іншому настрої. — Підтягую ремінець, що підтримує перев'язану руку вище.

Дивлячись на мату, де Імоджен розмовляє зі Слоун, я вітаюся з нею, киваючи і підводячи брови. Вона киває у відповідь з усмішкою, без слів

даючи мені знати, що Слоун готова битися. Ріаннон і Соєр теж готують першокурсників, слідкуючи за іменами курсантів, яких викликають сьогодні. Дивлюся в бік Ааріка, але він, як завжди, максимально зосереджений і не звертає уваги на те, що відбувається довкола.

— Як думаєте, наскільки серйозний цей напад на Східне Крило? Має бути щось масштабне, якщо на цілий день викликають половину командування, — міркує Рідок.

Достатньо масштабний, щоб убити Мейсена.

— Наші припущення лише розпалюють чутки, — каже Дейн, займаючи порожнє місце зліва від мене.

Чорт. Мені ж якось вдавалося не спілкуватися з ним декілька тижнів. Я підходжу ближче до Рідока й закладаю на місце кожну цеглинку у своїх щитах.

— Тому краще не помічати, що більшість викладачів звідси вилетіли, навіть якщо це може означати, що сфери впали? — запитує Рідок.

— Сфери не впали. — Дейн ледь глянув на нього, схрестивши руки на грудях. — Якби вони впали, ти б уже знав.

— Думаєте, ми зможемо це відчути? — запитує Рідок.

— Нас би теж викликали, — кажу я. — І дракони сказали б нам.

— А ти не можеш запитати у своєї мами? — Рідок нахиляє до мене голову.

— Жінку, яка знала, що я пропала безвісти на цілий тиждень, а тоді наказала мені стати у стрій, коли зрозуміла, що я пережила свій перший бій? Так, безумовно, вона готова надати мені всю інформацію. — Саркастично піднімаю вгору великий палець.

Викликають першу пару. Я водночас жахаюся і радію, що не знаю імені першокурсника.

— Ти нарешті будеш зі мною розмовляти? — запитує Дейн.

— Ні. — Я навіть не буду настільки ввічливою, щоб глянути на нього. І щоб переконатися, що він напевно зрозумів мене, переходжу на інший бік від Рідока.

— Не жени, Вайолет. — Він обходить Рідока і втискається між мною та Квінн. — Могла б уже попуститися. Ти дружиш зі мною з п'яти років.

— Ми більше не друзі. І я буду готова поговорити з тобою, коли від одного твого вигляду мені не кортітиме встромити ножа у твої груди по саме, бляха, руків'я. — Я йду геть, аби не піддатися бажанню вдарити цього мудака, який краде пам'ять.

— Ти не можеш весь час тікати від мене!

Я підношу середній палець і обходжу мату, займаючи місце поруч із Ріаннон.

— Що це було? — запитує вона, здригаючись, коли наш першокурсник отримує удар по нирках.

— Дейн, як завжди, мудак. — Іноді найкраща відповідь найпростіша.

Наш першокурсник прямою ногою ко́пає «хвоста» прямо в рот. Летять бризки крові.

— Я щось не доганяю. — Вона кидає на мене розгублений погляд, нахиляючись ближче, щоб Дейн не почув. — На випускному мені здалося, що вони з Ріорсоном лише міряються членами. Але ти більше не розмовляєш з Аетосом, хоч я думала, він твій найкращий друг. Я розумію, що ви розійшлися ще рік тому, але щоб навіть не спілкуватися?

— Він був. — Стежу поглядом за Дейном, коли той обходить мату, направляючись до професора Еметтеріо. — Він *був* моїм найкращим другом. — П'ятнадцять років я не мала нікого ближчого за нього. Я думала, що він стане для мене всім.

— Слухай. Я ненавидітиму його чисто з принципу, якщо треба. Без проблем. Але я тебе знаю, а ти не ігноруєш людей так, якщо вони не завдали тобі болю. Тому скажи мені, як своїй подрузі: він тебе образив? — тихо питає Рі. — Чи це щось інше — з тих речей, про які *ми* не говоримо?

— Він дещо у мене вкрав. — У мене стискається горло.

— Серйозно? — Вона пронизує мене поглядом. — Тоді на нього треба доповісти за порушення Кодексу. Він не повинен бути нашим командиром.

Якби вона знала, що крав його попередник.

— Це все набагато складніше. — Скільки я можу їй сказати, щоб це не було забагато?

Наш першокурсник рвучко розвертається й захоплює ногу суперника в больовий прийом, відомий як лук і стріла. Після цього той швидко здається.

Ми всі плескаємо в долоні. Наразі це ми схожі на команду, у якої треба вкрасти перше місце. Особливо враховуючи те, як Аарік збирає перемоги.

Еметтеріо дивиться на Дейна, потім прочищає горло. Я глибоко дихаю, чекаючи, що він зараз назве ім'я Слоун.

— Ти впевнений? — перепитує Еметтеріо.

— Я маю таке право як командир крила. — Дейн роззброюється, відстібаючи піхви та кидаючи їх на край мати.

Що за фіґня відбувається?

— Не маю чого заперечити. — Еметтеріо чухає огрублою рукою свою поголену голову. — Наступний двобій — Дейн Аетос проти Вайолет Сорренґейл.

Мій шлунок вивертається, а нутрощі ніби опускаються вниз. Якщо щити зісковзнуть, я можу приректи на смерть усіх в Аретії та кожного тавруваного у Квадранті.

Очі Імоджен не просто широко розплющені — вони вилазять на чоло, коли вона дивиться на мене, відступаючи від мати, перш ніж миттєво зникнути. Куди вона побігла? Вона ж не може втекти і змусити Ксейдена втрутитися, як минулого року. Я зараз сама за себе.

— Ніфіґа, чорт забирай! — Ріаннон хитає головою. — Вона поранена.

Ну, можливо, я й не зовсім сама.

— А відколи це має значення? — питає інший комрою.

Так… Дихати. Мені потрібно дихати.

— Тупо треш. — Дивлюся Дейнові в очі, коли кажу це, а він просто складає руки на грудях. Виходу немає. Він командир крила. Він може кинути виклик кому завгодно і коли завгодно, як це робив Ксейден на його місці минулого року. Звучить парадоксально, але коли Ксейден вперше поклав мене на лопатки — я була в набагато кращій ситуації. Тоді на кону стояло тільки моє життя, а тепер це може призвести до загибелі людей, які мені не байдужі.

— *У жодному разі не опускай щитів,* — попереджає Терн. Його хвилювання прокочується мною, що змушує стати дибки волосся на шиї.

Дейн виходить на мату, повністю обеззброєний, але я бачила, як він б'ється. Він, може, не Ксейден, але достатньо смертоносний і без зброї. А я фактично без однієї руки.

— Гей, ти не можеш цього робити! — кричить на бігу Бодхі. Він зупиняється і стає біля мене. Імоджен теж тут. Ясно, вона бігала знайти найближчу людину до Ксейдена. Розумію. — У неї підв'язана рука, Аетосе.

— Останній раз, коли я перевіряв, ти був командиром чоти. — Дейн примружує очі. — А твій двоюрідний брат більше тут не командує. Командую я.

— Ксейден його вб'є, — сичить Бодхі, аж м'язи напинаються на його шиї.

— Угу, тільки його тут немає. Усе нормально, — брешу я, витягуючи свого першого кинджала. — Але згадай, хто мене тренував. — І я зараз про чисту рукопашку. Судячи з погляду Бодхі, він теж це знає.

— Залиште собі кинджали, якщо від цього вам стане легше, курсантко Сорренґейл, — каже Дейн, виходячи на центр мати.

Мої брови самі лізуть вгору.

— Ти знаєш, що вона досить добре володіє ними, щоб убити тебе з такої відстані, — нагадує йому Бодхі.

— Вона цього не зробить. — Дейн показує на мене головою. — Я її найдавніший друг. Чи ти забув?

— Ага, а це типово дружня поведінка, — зауважує Ріаннон.

Підбадьорюючи себе, я роблю глибокий видих, закріплюю наглухо свої щити, як мене вчив Ксейден, і виходжу на килимок, тримаючи один зі своїх кинджалів напоготові у вільній руці. Якщо вибирати між убивством Дейна та порятунком Ксейдена, то вибір очевидний.

Еметтеріо дає сигнал про початок бою. Ми з Дейном кружляємо по периметру мати.

— Тільки потягнися до мого обличчя, і я тебе розітну, — попереджаю його.

— Домовилися, — відповідає він за мить до того, як накинутися на мене, цілячи в тулуб.

Я знаю його рухи і легко ухиляюся з першої спроби, вивертаючись поза межі його досяжності.

Він швидкий. Його поставили командиром крила не з чистого непотизму. Він завжди був вправний на маті.

— Цього року ти вже швидша. — Він усміхається, наче пишається мною. Ми знову кружляємо по периметру.

— Ксейден навчив мене дечого.

Він здригається, потім атакує, знову замахнувшись на мій торс. Я перекидаю кинджал і беру так, щоб лезо стало перпендикулярно до мого передпліччя. Нахилившись під його джебом, витягую руку і б'ю вгору, ляскаючи Дейна під підборіддям плоским боком леза. Не ріжу.

— Отак, чорт забирай! — Чую бадьорий крик Рідока, але не відводжу очей від свого супротивника.

— Блін. — Дейн кліпає, потім рухає щелепою.

Тепер він наближається до мене швидше. Важко ухилятися й тримати рівновагу з однією вільною рукою, але я справляюся. Доки він не вибиває мене з вертикальної позиції підсічкою під ноги.

Спина врізається в землю, і біль у плечі такий гострий, що я кричу, а перед очима бачу хоровод зірочок. Однак я була б не я, якби мій клинок не опинився зараз біля горла Дейна, який пришпилив свій лікоть мені до ключиці.

Щити. Я повинна тримати свої щити піднятими.

— Я просто хочу з тобою поговорити, — шепоче він. Його обличчя в кількох сантиметрах від мого.

Біль ніщо порівняно з крижаним страхом через те, що він так близько.

— А я просто хочу, щоб ти відчепився від мене. — Тримаю ніж так, щоб він міг відчувати його гостре лезо. — І це не порожня погроза, Дейне. Ти стечеш кров'ю, якщо навіть *подумаєш* взяти хоч один із моїх спогадів.

— Саме це мав на увазі Ріорсон, коли сказав *«Атебайн»*, чи не так? — запитує він тоном, м'якість якого дорівнює погляду в його очах — таких знайомих очах, на які я колись завжди могла розраховувати. Як у біса ми тут опинилися? П'ятнадцять років найтіснішої дружби, яку я коли-небудь знала, а тепер мій ніж може покінчити з ним одним рухом зап'ястка.

— Ти чудово знаєш, що він мав на увазі, — відповідаю я, стишуючи голос.

Між його бровами від напруження з'являються дві зморшки.

— Я розповів батькові, що побачив, коли доторкнувся до тебе...

— Коли ти *вкрав* мою пам'ять, — виправляю його.

— Не пам'ять, лише спалах одного спогаду. Ріорсон сказав тобі, що їздив в Атебайн зі своїм двоюрідним братом. — Дейн ловить мій погляд своїми очима. — Другокурсникам не дають дозволів на такі польоти, і тому я розповів батькові. Я знаю, що дорогою туди на вас напали, але я не міг знати...

— Ти сказав, що сумуватимеш за мною, — шиплю я. — А тоді відправив мене на смерть, як і Ліама та Солейл. Ти знав, що на нас чекає?

— Ні. — Він хитає головою. — Я сказав, що сумуватиму за тобою, бо ти вибрала *його*. Я говорив тобі: я знаю, що в нього були причини ненавидіти тебе, про які тобі не відомо, а ти *все одно* вибрала його. Я знав тоді, що прощаюся з будь-яким шансом бути разом із тобою. Я й гадки не мав, що на вас у засідці чекають грифони.

— Якщо ти думаєш, що я в це повірю, то ти дуже неправильно мене оцінив. Я знаю всі причини, чому Ксейден ненавидів мене, і жодна з них не має значення.

— Ти знаєш про шрами на його спині? — заперечує він, і я вже подумую проштрикнути йому горло, щоб скинути із себе.

— Сто сім, як таврованих, за яких він відповідальний? Так. Тобі доведеться вигадати щось цікавіше, ніж...

— І ти знаєш, хто вирізав їх на його шкірі?

Я кліпаю очима, і він, бляха, бачить і розуміє, що це спалах сумніву.

— Піддайся! — кричить Соєр з краю мати.

— Наразі моя рука трохи зайнята, — відповідаю, не відводячи погляду від Дейна.

— Вайолет... — починає Дейн.

— Можливо, ти був моїм найдавнішим, моїм найкращим другом, але все це щезло в той день, коли ти *порушив* мою приватність, украв мою пам'ять і вбив Ліама та Солейл. Я ніколи тобі цього не пробачу. — Я давлю так сильно, щоб лезо пошкрябало щетину на його горлі.

Його очі сяють чимось схожим на спустошення.

— Це зробила твоя мати, — шепоче Дейн і повільно підводиться, спочатку на коліна, забираючи передпліччя з моєї ключиці, а потім на ноги. — Вона перемогла, — каже він, відходячи від мати. — Я здаюся.

Він не це мав на увазі. Просто не може бути, щоб моя мати нанесла Ксейденові сто сім порізів. Дейн намагається залізти мені під шкіру, от і все. Я лежу так, кілька разів вдихаючи і видихаючи, заспокоюючи прискорений пульс. Тепер я закладаю кинджал у піхви і перевертаюся, незграбно встаючи на ноги.

Еметтеріо оголошує наступний виклик, а я виходжу з мати й займаю місце між Ріаннон і Бодхі, ніби нічого не сталося.

— Вайолет? — На питання в очах Бодхі я відповідаю хитаючи головою.

— Він мене не торкнувся. — Кожен секрет у моїй голові в безпеці.

Бодхі киває мені, а тоді залишає нас.

Аарік виходить проти хлопця з чоти «Хвіст», який, схоже, може мати шанс перервати переможну серію Ааріка.

— Прогуляйся зі мною, — наполягає Ріаннон, напружено вигнувши щелепу. — Вже.

— Це ніби наказ?

— А треба? — Вона складає руки на грудях.

— Ні. Звісно, ні. — Зітхнувши, слідую за нею до кінця спортзалу.

— Це було те, що він украв? — запитує Ріаннон. — Бо хай що б це було, йшлося явно не про те, щоб перемогти тебе.

— Так, — відповідаю я і розминаю шию, бо адреналін досі циркулює по моєму тілу. Але, здається, нудота зараз візьме гору.

Рі чекає, поки я щось додам, а коли я цього не роблю, зітхає:

— Ти думками десь в іншому місці. Увесь день. Це через напад?

— Так. — Я бачу через її плече, як Імоджен спостерігає за нами. Чи знає вона, що Мейсен мертвий?

— Невже ти справді збираєшся змусити мене витягувати з тебе відповіді? — Тепер Рі ставить руки на боки. — Присягаюся Амарі, якщо ти ще раз відповіси одним «так»...

Тому я просто мовчу.

— Знаєш, я почула, що ти сказала на історії. — Вона опускає плечі. — Щось про вбивство.

Чорт.

— Так, мабуть, так.

— Хто ще загинув, окрім Мейсена, з тих, що були з тобою в Атебайні? — Вона оглядає мене, спрямовуючи свій погляд між моїми очима.

— Кіаран. Він був у третьому році. — Мої очі зустрічаються з її, серце починає калатати. Але я не розповідаю нічого такого. Будь-хто може легко відповісти на це запитання.

— А на тебе напали в день атестації. На Імоджен — двічі після Парапету. Те саме з Бодхі та Еєю. — Рі звужує очі. — У Дейна одна з тих секретних печатей, — шепоче вона. — Що він украв, Вайолет?

Боги, вона надто швидко складає все докупи. Ріаннон заслуговує дізнатись принаймні ту правду, яку я можу їй відкрити.

— Спогад, — повільно кажу я.

— Він може читати спогади? — Її очі спалахують.

Я киваю.

— Ніхто не повинен знати.

— Я вмію берегти таємниці, Вайолет. — На її обличчі промайнула образа, і я відчуваю, як ще одна ниточка нашої дружби розплутується, ніби я сама за неї смикнула.

Десь позаду чутно цілий хор схвальних вигуків і оплески, але ми навіть не дивимося туди.

— Я знаю. — Це заледве шепіт. — І я беззастережно тобі довіряю, проте не кожною таємницею я можу поділитися.

Жах встромляє пазурі в мій живіт. Вона зрозуміє — це лише питання часу. І тоді її життя опиниться під такою ж загрозою, як і моє.

— Дейн викрав один із твоїх спогадів, — повторює Рі. — І тепер ти думаєш, що іншим вершникам, які були з тобою на Військових іграх, загрожує небезпека.

— Зупинись, — благаю її. — Зроби нам обом послугу і просто… — Я хитаю головою. — Зупинись.

— Ти побачила те, чого не повинна була бачити, так? — не вгамовується вона.

Ріаннон схиляє голову набік, потім відводить погляд.

Я перестаю дихати. Я знаю цей погляд. Вона думає.

— І це той спогад, який він викрав?

— Ні. — Я вдихаю. Дякувати богам, тут вона помиляється.

Якийсь рух справа від нас привертає мою увагу. Бачу Ааріка, який іде до нас, тримаючись за ліве зап'ястя.

— Чорт. Здається, він поранений.

— Що вбило Дея? — запитує Ріаннон.

І раптом у залі зникає кисень. На всьому Континенті не вистачає кисню. Мені нема чим дихати. Мені ледве вдається впоратися з тим, щоб набрати повітря в легені, коли дивлюся на неї.

— Ти вже знаєш цю частину історії.

— Не від тебе, — тихо каже вона, прищурюючи свої карі очі. — Ти тримала Ліама, а потім тобі довелося битися. Це те, що ти сказала. Що. Вбило. Дея? — Ці слова вимовлені пошепки, але вражають мене, як крик. — Чи це був інший дракон? Так? Ось що там сталося?

— Ні. — Рішуче хитаю головою, потім повертаюся, коли до нас підходить Аарік. — Нарешті програв?

— Звісно, ні, — він сміється. — Але я зламав зап'ястя. Я мав прийти і доповісти тобі, — звертається він до Ріаннон.

— Відведу його в лазарет, — кажу їй.

— Вайолет... — починає подруга тоном людини, яка не закінчила розмову.

Вона може так думати, але розмову закінчено. Так має бути.

— Зупинись. — Повертаюся спиною до Ааріка й стишую голос. — І більше ніколи не став мені цього запитання. Будь ласка, не змушуй мене брехати тобі.

Рі відхиляє голову назад і дивиться на мене в приголомшливій тиші.

— Ходімо, — кажу Ааріку й рушаю до виходу, запихаючи те, що тільки-но сталося з Рі, у свою скриньку, яка надто швидко стає переповненою.

Аарік наздоганяє, його довгі ноги швидко долають відстань. Коридор першого поверху академічного корпусу безлюдний. Коли ми входимо, звуки наших кроків відлунюють у вікнах.

— То де ти, на думку твого батька? — питаю, коли ми повертаємо до ротонди, намагаючись відволіктися від усього, що я щойно казала Ріаннон, і від усього, чого не сказала теж.

— Він думає, що я в турне з нагоди свого двадцятого дня народження, — відповідає Аарік, потираючи рукою свою квадратну щелепу й поправляючи світло-каштанове волосся. — Я бухаю і трахаюся, тиняючись по всьому королівству. — Він з огидою викривляє нижню губу.

— Звучить набагато веселіше, ніж те, що ми тут робимо. — Відчиняю двері здоровою рукою.

— А що тут невеселого? — запитує він, виходячи вперед і штовхаючи наступні двері долонею незламаної руки. — У нас на двох повний функціональний набір рук.

Я сміюся. Ми заходимо в коридор гуртожитку.

— Ти завжди такий чарівний, чи не так, Кем... тобто Аарік? Вибач. Це був страшенно довгий день. — І все, чого я хочу, — це розповісти про нього Ксейденові, але його тут не буде ще два дні.

Ми спускаємося сходами, і, хоча Аарік приблизно такого самого зросту, як і Ксейден, він скорочує свій крок, щоб я могла за ним встигати.

— Вона починає щось розуміти, чи не так? — каже він, коли ми досягаємо тунелів.

— Що саме? — Волосся на моїй потилиці стає дибки. Я дивлюся на Ааріка.

— Вони не змогли приховати все аж так добре, як їм здається. — Він вигинає щелепу. — Це легко зрозуміти, коли знаєш, що саме шукаєш. Мене-от на ці думки наштовхнули кинджали, які почали носити мої охоронці. — Він зиркає на мене. — Ті, що мають такі маленькі металеві диски.

Серце калатає так гучно, що я чую його у своїх вухах. Кинджали. Металеві диски.

— Від охорони було вислизнути найважче, — кривиться він. — Вони не скажуть моєму батьку, що загубили мене, аж доки їм не доведеться цього зробити. Я лише сподіваюся, що це буде після Обмолоту. Тоді він уже ніхріна не зможе. Дракони не коряться навіть королям.

— От чорт. — Мої груди ніби прогинаються. Хапаюся за його здорову руку, зупиняючись посеред тунелю. — Ти знаєш, так?

Він підводить брову, і магічні вогники освітлюють ці королівські зелені очі.

— Чому б інакше я був тут?

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Прийде час, імовірно, десь на другому курсі, коли ти зрозумієш,
що довіра, яку відчуваєш до своїх друзів і рідних,
ніщо у порівнянні з відданістю своєму загону.

«Книга Бреннана», сторінка 91

Швидше. Я маю бігти ще швидше. Страх стискає моє горло і не дає кричати, коли хвиля смерті пливе за мною по випаленому сонцем полю туди, де чекає Терн. Я бачу його спину, але він не бачить мене. Вітер, який бушує навколо, заглушає всі інші звуки, навіть моє серцебиття. Терн зараз загине, а він навіть не бачить, що це наближається.

Біля кінчика його крила мерехтять золоті відблиски світла.

Боги, *ні*. Андарна. Вона тут. Її тут не повинно бути.

Хвиля наздоганяє і впивається мені в п'яти, перетворюючи землю під ногами на випалений пустир.

— Нема куди тікати, вершнице. — Постать у каптурі з піднятою вгору рукою знагла з'являється переді мною.

Незрима сила відриває мене від землі і підіймає у повітря. Я повністю знерухомлена. Хвиля смерті зупиняється, вітер замовкає. Наче зупиняється час.

Ця зловісна фігура перекладає посох в іншу руку, а тоді кістлявими пальцями поволі стягує каптур своєї багряної довгої, до підлоги, мантії, відкриваючи білу шкіру голови із зачесаним назад рідким волоссям. Тіні підкреслюють вигини запалих вилиць на його до моторошного молодому обличчі, на якому виділяються потріскані й сухі, як земля за моєю спиною, губи. Але не це, а його очі, з червоною павутиною розпухлих жил, що вилазять

на скроні і щоки, жахають мене найбільше. Я з усіх сил намагаюся розтулити рота, щоб закричати.

Венін.

— Яке прикре розчарування, — повчає, ніби він *мій* Мудрець, а не темної володарки, яку я вбила на спині Терна. — Такою силою ти володієш, і все ж намагаєшся тікати знову й знову, використовуючи ту саму недолугу тактику. Щоб що? — Він схиляє голову набік і випинає підборіддя. — Втекти?

Від страху мої ребра перетворюються на лещата для моїх же легень. Щодуху силуюся кричати, однак той спотворений звук, який продирається крізь моє горло, не може попередити Терна й Андарну.

— Від мене не втечеш, вершнице, — шепоче він, його пальці примарно облапують мої щоки, але не зовсім їх торкаються. — Бийся зі мною і помри, або долучися до мене й живи вічно, але ти нізащо не втечеш від мене, адже я *століттями* чекав на когось із твоєю силою.

— Пішов ти! — Це заледве шепіт, але я щиро проказую це кожною кісткою свого тіла.

— Отже, ти обираєш смерть. — Він здається таким... розчарованим, опускаючи руку.

Вітер завиває, а я падаю на землю. Крик розриває моє тіло зсередини. Хвиля агонії розходиться по моїй шкірі та кістках, вимиваючи саму суть моєї енергії, аж...

Я прокидаюся. Серце калатає. Шкіра липка від холодного поту. Пальці стискають руків'я чорного кинджала.

Сон. Тільки сон. Просто сон.

— Ти нарешті скажеш мені, куди ми йдемо? — запитую Ксейдена в суботу, поки він веде мене сходами з гуртожитку.

— *До кузні Басліату,* — каже він, коли ми виходимо з академічного крила на порожнє подвір'я.

Нарешті настала та пора року, коли температура на вулиці відповідає температурі в приміщенні. Надходить осінь.

Мені стискається в грудях від усвідомлення, що він веде мене подивитися, звідки вони крадуть зброю. І від того, що це значить: він впускає мене.

— *Дякую, що довіряєш мені.* — Слова навіть близько не передають того, що я відчуваю зараз.

— *Прошу.* — Ксейден дивиться вниз на мене, і вираз його обличчя змінюється. — *Чи зможу я тепер повернути частину твоєї довіри до себе?*

Я киваю, відриваючи погляд від нього, перш ніж зроблю щось ґеть необачне, наприклад дозволю тим трьом словам, яких він чекає, вислизнути з язика лише тому, що в нас із ним зараз стався *момент*. Зате я можу поділитися з ним своїм секретом.

— *Я знайшла текст, у якому говориться, що Перша Шістка не просто встановила сфери, а й власноруч вирізьбила перший вартовий камінь.*

— *Ми це знали.*

— *Частково.* — Спускаємося до тунелів, що ведуть на летовище, і я киваю до одного з наших першокурсників. Ченнінг? Чепмен? Черан? Біс його знає. Я вивчу імена за кілька тижнів — після Обмолоту. — *У тексті так і сказано — «перший вартовий камінь». Це означає, що якщо вони вирізьбили його тут, то, найімовірніше, вирізьбили і той, що в Аретії. Я на правильному шляху.*

— *Звучить логічно.* — Ксейден рвучко відчиняє двері в тунель, і я заходжу всередину.

— *Я знаю, що мені потрібно шукати, але не впевнена, де це взагалі може бути.*

— *І що це?* — запитує він, прямуючи до сходів.

Мій пульс пришвидшується від хвилювання, що я нарешті побачу кузню, і, звісно ж, горно, якого так потребує революція.

— *Мені потрібна розповідь з перших уст від одного із Шести. Мій батько казав, що колись бачив такий текст, тому я знаю, що вони існують. Питання в тому, чи вони не були перекладені й відредаговані до непридатності.* — Ми повертаємо на сходи, й обоє враз зупиняємося.

Майор Варріш перегороджує нам дорогу.

— Ах, радий вас бачити, лейтенанте Ріорсоне. — Його усмішка така ж масна, як і раніше.

Моє серце стискається від страху. За Ксейденом достатньо контрабанди, щоб його стратили два десятки разів.

— Хотів би я сказати те саме, — відмовляє Ксейден.

— Я знайшов її! — Варріш кличе когось зі сходів. — Чи не варто вам бути у Головному корпусі, Ріорсоне? Думаю, що це там квартируються офіцери під час відвідин Басґіату. — Переводить погляд на мене.

Збираю всю силу волі, щоб не відступити.

— То ось ви де гуляєте, курсантко Сорренґейл. — Професор Ґрейді щиро всміхається до мене, спускаючись. Він тримає під лікоть Рідока, чиї руки за спиною.

Той кидає на мене застережливий погляд, і жах важко осідає в моїх грудях.

Ні. Тільки не сьогодні.

Нас беруть.

— Виявляється, вас досить складно заскочити зненацька, — каже професор Ґрейді з ноткою захоплення в голосі. — Ваші двері не дозволяють нікому ввійти. — Він дивиться на Ксейдена, зосереджуючись на завитках тавра повстання, що видніється на його шиї. — Припускаю, що за це курсантка Сорренґейл має подякувати вам, Ріорсоне. Другокурсники не можуть встановлювати захисту. Це дещо ускладнює затримання задля навчань з допитів.

— Навіть не збираюся вибачатися. — Брови Ксейдена опускаються вниз, коли вершники Варріша — ті, що зазвичай викидають мої речі з наплічника, — повертають із-за рогу біля професора Ґрейді. Один супроводжує Ріаннон, друга — Соєра. В обох руки зв'язані за спиною.

Схоже, наш рій наступний у черзі на допити… і я щойно майже побачила матір усіх таємниць тут. Змушую себе дихати, намагаючись стримати нудоту.

— Вона має звільнення. — Ксейден відводить мене за свою спину. — І відновлюється після травми. — Від країв сходового майданчика витікають тіні, піднімаючись і утворюючи стіну заввишки по пояс.

— Він скористається цією можливістю, щоб убити тебе за те приниження, якого Терн завдав йому та Соласу.

— Ти не можеш цього знати.

— Його наміри досить зрозумілі. Повір мені.

— Ні, це ви у звільненні, — каже Варріш, і в його очах сяє радість. — А курсантка Сорренґейл вирушає на тренування. — Він тицяє пальцем у стіну тіней і кривиться. — Ну, але це дійсно справляє враження. Не дарма на вас такий попит. Удвох ви справді щось таке особливе.

— Ти не зможеш захистити мене від цього так само, як не міг під час Обмолоту, — кажу Ксейденові, виходячи з прихистку його тіла. *— Ти добре знаєш, що це правда.*

— Тоді ти не була моєю, — заперечує він.

— Я і зараз *не твоя,* — нагадую йому. — Зі мною все буде добре, — кажу вголос. — Опусти бар'єр.

— Послухайте свою юну дівчину, — пропонує Варріш. — Мені не хотілося б доповідати на вас за невиконання прямого наказу або ще гірше — скасувати її звільнення на наступних вихідних. Тут справді нічого не вдієш.

Це, бляха, найгірший метод спілкування із Ксейденом. Накази лише змушують його сильніше опиратися. А розлучити Терна і Сґейл на цілих два тижні — це буде більше, ніж вони можуть витримати.

— Я не належу до лінії вашого командування, тому не зобов'язаний виконувати ваші трикляті накази. І я *завжди* можу щось вдіяти. Вона не в тому

стані, щоб піддаватися тортурам, а якщо її всратого командира тут немає, щоб захистити її, тоді це зроблю я.

— *Сґейл!* — Я сягаю єдиного каналу, якого зазвичай будь-якою ціною намагаюся уникати. — *Вони збираються скасувати йому звільнення наступного тижня, якщо він не попуститься.*

— Наскільки серйозна ваша травма? — запитує Ґрейді із занепокоєнням на обличчі.

— Минулого тижня вивихнула плече, — відповідаю я.

— *Я обрала його через непоступливість,* — нагадує мені Сґейл.

— *Просто зараз це ґеть не допомагає. Чи мені потрібно нагадати тобі, що в нього при собі?*

— *Добре. Але тільки якщо ця розмова закінчується.*

— Її командир зайнятий іншими справами, — пояснює Варріш Ксейденові. — І, будь ласка, не соромтеся продовжувати зі мною сперечатися. Ви маєте рацію. Ви не підпорядковуєтеся мені, але, як я вже мусив одного разу нагадати її дракону, вона підпорядковується мені. Чи ви, може, не чули про її дисциплінарне покарання? Мені не хотілося б повторювати це тільки для того, щоб ви засвоїли урок, лейтенанте. Окрім цього, ви завжди можете приєднатися до нас.

Ксейден усміхається, але це не та усмішка, яка зігріває моє серце. Радше навпаки — та, яка обдає крижаним морозом кожну клітинку мого тіла. Жорстокий, грізний вигин губ, який я вперше побачила на помості, коли він був командиром мого крила.

— Одного дня, майоре Варріше, ми з вами поговоримо. — Він опускає тіньовий бар'єр і зводить на мене брову. — *Ти звернулася до Сґейл?*

— *Я не вибачатимуся за те, що врятувала твою дупу від твоєї ж упертості.* — Простягаю свою здорову руку, і Ґрейді ступає крок уперед, милосердно прив'язуючи її до тієї, що висувається з-під пов'язки. Принаймні він не вивернув моє покалічене плече за спину. Але, чорт забирай, мотузка страшенно туга. — *На моєму столі лежить книга, яку потрібно повернути в Архів.*

У глибині його скраплених золотом оніксових очей запалюється гнів.

— *Я подбаю, щоб це було зроблено.*

— До зустрічі наступного тижня, — шепочу я. — *Скажи їй, що на триста четвертій сторінці згадується текст, який я хотіла б прочитати наступним.*

— До наступного тижня, — киває Ксейден, стискаючи кулаки, коли Варріш проходить повз курсантів з мого рою. — Пам'ятай, Вайолють, що лише тіло крихке. А ти — незламна.

— Незламна, — повторюю собі, коли професор Ґрейді бере мене за лікоть і відводить.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Того, як за зачиненими дверима квадранта молоді курсанти перетворюються на повноцінних вершників, можуть не витримати навіть люди з найміцнішими шлунками. Тож схильним до нудоти туди краще не потикатися.

«Посібник для Квадранта вершників»
майора Афендри (неавторизоване видання)

Ключ можна знайти в шухляді мого столу.

Як на секретну фразу, ця звучить до смішного некреативно, а все-таки саме її мені тихо говорять після того, як ми входимо до навчального приміщення. Вхід так добре замаскований на схилі скелі під фундаментними стінами квадранта, що за всі роки життя тут я жодного разу його не помітила. Ідеально підібране місце для того, щоб виконувати свою функцію.

Передпокій печери, що охороняється, не має вікон, але як для камери тортур тут не так уже й погано. Він навіть міг би служити запасним кабінетом для когось. Великий дерев'яний стіл розташований по центру приміщення. З одного боку — стілець із високою спинкою, з іншого — два такі самі. Нас роззброюють, щойно ми заходимо. Наша зброя займає більшу частину поверхні столу.

А от дві кімнати позаду мене змушують пошкодувати, що я з'їла сніданок. Обидвоє дверей укріплені сталевими елементами і мають заґратовані віконця, які зараз зачинені на сталеву засувку.

— Кожен з вас отримав певну таємну інформацію, яку вам потрібно зберегти в секреті, — каже професор Ґрейді, підводячи нас до камери праворуч.

У центрі куполоподібної кімнати стоїть пошрамований дерев'яний стіл із шістьма стільцями, а вздовж викладених каменем стін — п'ять дерев'яних ліжок без матраців. Є ще двері, що, як я відчайдушно сподіваюся, ведуть до туалету. Якщо це не так, наступні кілька днів доведеться відчувати значний дискомфорт.

— Сідайте. — Він указує за стіл.

Усі роблять те, що каже професор. Ми з Ріаннон зі скрипінням відсуваємо дерев'яні стільці і сідаємо, навпроти нас те саме роблять Соєр і Рідок — намагаючись не торкатися руками нічого навколо.

— Наразі ми здійснюємо те, що називається навчальною підготовкою. Нагадайте мені: що це означає? — Професор Ґрейді підходить до Соєра зі спини — і через секунду руки того вже вільні.

— Це означає, що ми ще не розпочали заліковий сценарій, — відповідає Ріаннон. — І що ми можемо ставити запитання.

— Правильно. — Професор Ґрейді підходить ззаду до Рідока й також вивільняє його руки. — Мета цієї практики — навчити вас виживати в полоні, — запевняє він. — Наступні кілька днів будуть навчальними. — Він підходить до мене й розв'язує мотузку з дивовижною лагідністю. — Ми оцінюємо обстановку.

— Щоб знати, на що тиснути, коли дійде до справи, — каже Рідок, потираючи зап'ястки.

— Саме так. — Професор Ґрейді всміхається. — Чи буде це весело? Напевно, ні. Чи ми проявлятимемо до вас милосердя? Також ні. — Він переходить до Ріаннон. — Схоже, віцекомендант Варріш зацікавився вашим роєм. Це, без сумніву, через великий потенціал курсантки Сорренгейл. Тож, на жаль, здається, оцінку із цього випробування виставлятимуть, як вам, так і мені.

Заходять двоє вершників з тацями з їжею та олов'яними кухлями і ставлять їх на стіл. Печиво, якого аж задосить для нас чотирьох, і банка чогось схожого на полуничне варення.

— Їжте і пийте, — каже професор Ґрейді, показуючи на стіл. — У вас не буде такої можливості, коли ми почнемо заліковий сценарій. Крім того, — він блимає нам своєю усмішкою, — якщо ви зможете втекти, то отримаєте за це нашивку. Хоча, як я знаю, за останні десять років жодній команді не вдавалося це зробити.

— Вони просто були недостатньо добре підготовлені для цього, — відповідає Рідок.

— Упевненість. — Професор Ґрейді киває на Рідока. — Мені подобається, коли курсанти на другому курсі мають упевненість у собі. — Він

прямує до дверей, але обертається. — Я повідомлю, коли ми почнемо залік. До того часу кожен із вас має поділитися чимось особистим. Чимось таким, про що ніхто інший, крім вас чотирьох, не може знати. І так, ми спробуємо вибити цю інформацію з вас разом із секретними фразами, які вам уже дали. Пригадайте техніки долання, яких вас навчали у класі, і все закінчиться швидше, ніж встигнете помітити. Кожен вершник, який закінчив Басґіат, сидів там, де зараз сидите ви, і пройшов через те, через що належить пройти вам. Вірте в себе. Ми робимо це не *з вами*, а *для вас*. Він дарує нам останню заспокійливу усмішку, а тоді йде, зачиняючи за собою двері.

Ріаннон одразу підскакує до заґратованого віконця в дверях.

— Як я розумію, вони не захищені від звуку. Але якщо ми будемо говорити тихо, то можна сказати, що це буде розмова майже приватна. — Вона смикає ручку. — І нас тут, звісно, зачинили.

Соєр розкладає їжу на чотири тарілки, які нам дали.

— Усе таке якесь... цивілізоване, — зауважую я, коли він підсуває до мене порцію.

Ріаннон перевіряє інші двері.

— А це туалет, слава богам.

— Цікаво, чи нам його залишать під час справжнього випробування, — розмірковує Рідок, намащуючи варення на печиво єдиним ножем, який ми отримали.

— Блін, я сподіваюся, що так, — каже Соєр, беручи ніж у Рідока. — Цікаво, нам ще когось сюди докинуть? — Він вказує у бік ліжок попід стіною.

— Згідно зі статистикою, на цю мить у кожному рої залишилося живими п'ятеро другокурсників, — кажу я і тягнуся до одного з кухлів. — Ми втратили Надін.

Западає тиша.

— Ну що ж, але більше ми не збираємося нікого втрачати. До випуску ми вчотирьох якось дотягнемо, — каже Ріаннон, і собі хапаючи один кухоль. Вона нюхає його вміст, потім ставить назад на стіл. — Пахне яблучним соком. Добре. Ми не знаємо, скільки в нас часу, тож розпочнемо. Оберіть секрет — будь-який — і поділіться з усіма. — У неї в руках опиняється ніж і варення. — Я почну перша. Минулого року, перебуваючи на Монтсерраті, ми з Вайолет викралися звідти, щоб я могла побачитися зі своєю родиною.

— Ви що зробили? — Брови Соєра підіймаються вгору.

— Сильно. — Рідок ковтає шматок печива. — Не знав, що в тобі живе правопорушниця, Вайолет.

— О, Вайолет має *повно* таємниць, чи не так? — Ріаннон кидає погляд у мій бік і простягає мені ножа.

— Справді? — Я надто агресивно розправляюся з варенням.

— Вау! — Рідок зміряє поглядом кожну із нас. — Чи я відчуваю тут напругу?

— Ні, — відповідаємо з Рі одночасно, після чого дивимося одна на одну. Наші плечі опускаються, і вона зітхає, відводячи погляд убік. Мабуть, ось де вона — наша межа. Те, що між нами, досі лишається між нами. — У нас усе гаразд, — каже вона.

Чомусь від цього мені робиться трохи краще, але не набагато.

Я відкушую печиво й ретельно пережовую на випадок, якщо від того, що тут з нами робитимуть, захочеться блювати. Мені потрібен такий секрет, яким я могла б поділитися з ними, але щоб за це нікого потім не вбили.

— Я не казав батькам, що мав повторити перший курс, — зізнається Соєр, дивлячись на тарілку. — Зрештою, вони навіть не питали, коли я відправив цього року перший лист. Були впевнені, що курсанти Квадранта вершників не мають права на листування перші два роки. А я й не намагався зруйнувати це їхнє уявлення. Не хотів, щоб їм було соромно за мене.

— Нікому за тебе не соромно, — кажу. — І я впевнена, що вони просто радіють, що ти живий. Багатьох курсантів уже немає з нами.

— Згоден. — Рідок киває, обхопивши руками кухоль. — Я панічно боюся змій.

— Це трошки гівняний секрет, — заперечує Соєр, розпливаючись в усмішці.

— Добре підмічено. Підкинь мені змію — і ти будеш здивований, наскільки він гівняний. Крім того, ви цього про мене не знали, тому я вважаю, що ця інформація цілком задовольняє вимоги випробування щодо таємності. — Рідок знизує плечима. — Ми ж не можемо мати слабких місць, правильно? А це моя слабкість. Верещу, як дитина, щоразу, коли їх бачу.

Усі дивляться на мене. Приїхали. Тепер моя черга.

— Я закохана у Ксейдена Ріорсона. — Мірі. Їм. Здається, я можу сказати ці слова будь-кому, крім Ксейдена.

— Мені прикро, але мушу повідомити тобі, що це не секрет, — каже Рідок, хитаючи головою.

— Це секрет! — сперечаюся я, міцніше стискаючи кухоль у руках.

— Ні, — втручається Соєр. — Справді ні.

— І вже доволі давно, — додає Рі, даруючи мені щиру усмішку вперше за останні кілька тижнів. — Мусиш трохи більше постаратися і вигадати щось краще.

Вони мають бути моїм центром сили, моєю опорою і підтримкою, моїм безпечним місцем. Саме тому одногрупникам заборонено вбивати одне одного. Веніни. Віверни. Кинджали. Сфери. Андарна. Бреннан. Аретія. У мене так багато секретів, що їх і не порахувати, але всі вони надто небезпечні. Їм пощастило, що вони нічого із цього не знають.

— Тоді, може, мій секрет буде таким самим, як у Ріаннон? — запитую їх.

— Ні, — відповідають усі.

Щось одне. Повинна бути якась одна річ, яку я можу сказати, яка може допомогти їм підготуватися до того, що на нас чекає.

— Наша піхота вбиває поромієльських цивільних на кордоні.

— Що? — Соєр аж нахиляється ближче. Він блідне, і на його обличчі яскраво виступає ластовиння.

— Неможливо, — стверджує Рідок.

Ріаннон мовчки дивиться на мене.

— Можливо. Це сталося, коли я була в Самарі. — Я дивлюся в очі кожному з присутніх. — Ми можемо не отримувати такої інформації на Бойових сповіщеннях, але це відбувається. Нормальний секрет?

Усі кивають, і я відводжу погляд убік, коли помічаю, як Ріаннон розглядає мене.

— Добре, — кажу я, підносячи кухоль. Інші роблять те саме. Я нюхаю його вміст і вже майже нахиляю кухоль, щоб відпити. — Стоп! — шиплю я. — Не пийте. — Я відставляю його на стіл, як отруту.

— Що за фіґня? — запитує Рідок, і собі ставлячи келих із напоєм на стіл.

— Пахне водою, яку нам дали перед курсом наземного орієнтування, — шепочу я.

Рі та Соєр також відставляють свої кухлі.

— Вони намагаються від'єднати нас від драконів, — констатує Соєр.

— Або притупити силу наших печатей, — додає Ріаннон. — Хтось пив?

Ми всі заперечливо хитаємо головами.

— Добре. Не кажіть їм. Вдавайте, ніби втратили канали зв'язку. — Вона швидко встає, і ми троє слідуємо за нею в туалет, де виливаємо вміст своїх кухлів. — Ми можемо прожити без води три дні, але завтра мусимо звідси вибратись. Як би нас не мучила спрага, ми житимемо. Оборонятимемось.

Тепер я розумію, навіщо нам дали печиво. У роті таке відчуття, ніби я наїлася піску.

— Обороняємося, — погоджується Соєр, коли ми повертаємося й сідаємо за стіл.

— Яке нафіг завтра. Я кажу, що ми втечемо сьогодні ввечері, — шепоче Рідок. — Мають бути якісь ключі, які можна сюди переправити, правда? — звертається він до Рі.

— Але не крізь стіни. — Вона хитає головою. — Моя сила ще не сягнула такого рівня.

— Тоді, мабуть, ти зможеш зігнути металеві петлі? — пропонує він Соєру. — Блін, я міг би витягти вологу з повітря, щоб сформувати лід і проштовхнути його крізь замок. — Тепер він дивиться на мене.

— Я ніяк не можу зарадити в цій ситуації. — Відкидаюся на спинку стільця.

Раптом відчиняються двері, і входить професор Ґрейді.

— Ми не можемо дотягнутися до наших драконів, — скаржиться Рі, випинаючи підборіддя. — Ви обдурили нас.

— Урок номер один. — Ґрейді піднімає вгору вказівний палець. — Ми весь час перебуваємо в сценарії.

Уже за десять хвилин ми дізнаємося, що сховано у другій кімнаті. Не так і багато всього. Рідока, Ріаннон і Соєра приковують до кам'яної стіни, біля якої їм наказано сісти. Хоч їх розмістили досить близько, але вони не можуть доторкнутися одне до одного. Їхні зап'ястки закуті в кайданах. Є ще принаймні шість таких місць з обох боків від моїх друзів. А магічні вогні над нами чудово освітлюють засохлі бризки крові на кам'яній стіні.

— Я так розумію, це місце для мене? — запитую професора Ґрейді, розглядаючи заплямований дерев'яний стілець у центрі циліндричної кімнати з кайданами вздовж підлокітників і ніжок. Моє серце так калатає, ніби сподівається вирватися з грудей і втекти з цієї кімнати. Під стільцем бачу дренажний отвір, але я навіть не хочу думати, для чого він призначений.

— Так, для вас. — Професор показує на стілець, а я сідаю, ігноруючи інстинктивне бажання тікати. Мене душить паніка, коли він фіксує мою праву руку, а потім і обидві ноги, лишаючи вільним тільки вивихнуте плече у пов'язці. — На цьому моменті я вас залишаю.

— Тобто? — Рідок смикає зап'ястями у кайданах, але вони не піддаються.

— Я прочитаю всі звіти і потім дам вам поради перед іспитом, — каже Ґрейді нам. — Ми давно зрозуміли, що це не сприяє зміцненню довіри між курсантами та викладачами, якщо допити проводять останні. — Він дивиться на кожного з нас по черзі. — Пам'ятайте, чого вас навчили. Вас намагатимуться розлучити, налаштувати одне проти одного або змусять думати, що розмова — це такий акт милосердя. Використовуйте стратегії з прочитаних матеріалів. Покладайтеся одне на одного. Я буду біля вхо-

ду. Якщо вам вдасться добігти до мене, ви заробите нашивку. Щасти вам. — Він усміхається, наче щойно не прирік нас на тортури, а тоді виходить.

— Чи вже можна зізнатися, що я не прочитав цю частину матеріалів? — запитує Рідок, коли ми залишаємось одні.

— Нє-е-е! — Ріаннон кидає на нього осудливий погляд.

— Вайолет, з тобою все гаразд? — запитує Соєр.

— Я єдина тут у кріслі, тож відчуваю, що я на крок попереду вас, — жартую, але одразу стає не до жартів, коли за мною відчиняються двері.

Входять двоє вершників, яких я ніколи раніше не бачила, — чоловік і жінка. Чоловік усміхається до нас.

— Ну, привіт-привіт. Ви всі — наші в'язні, відібрані для допиту, — каже він, спираючись на стіну неподалік від Соєра.

Вершник середнього зросту, нічим не примітний, ні зовнішністю, ні навіть волоссям. Я могла б пройти повз нього десяток разів у залах Басґіату чи будь-якої із застав і не запам'ятати його. Те саме стосується жінки. Таке враження, ніби непримітність — одна з обов'язкових рис для цієї роботи.

Жінка обходить мене, як стерв'ятник, намагаючись відшукати мої слабкі місця. Я випинаю підборіддя, вирішуючи нічого не показувати.

— Кожен з вас володіє інформацією, яку ми хочемо отримати, — каже чоловік. — Ви можете повідомити нам її зараз — і це все одразу закінчиться. Усе дуже просто.

— Моя карта під матрацом, — каже Рідок.

У мене відвисає щелепа.

— Ой, так. Одразу до стратегії «почни брехати негайно, щоб вони не знали, коли ти розкажеш правду». — Чоловік усміхається. — Добра стратегія, але, на жаль для вас, так сталося, що моя печать, як і печать лейтенантки Нори, пов'язана з функціями ваших тіл. Якщо говорити нефаховою, простою мовою, то я завжди знатиму, коли ти кажеш неправду, а ти саме це й робиш зараз.

Жінка не витримує і б'є мене по щоці тильним боком долоні так сильно, що голову відкидає набік. Біль неймовірний. Я швидко кліпаю, а потім проводжу язиком по зубах. Поки без крові.

— *Моя Срібна!*

— *Не зараз.* — Ляскаю щитами, одразу закриваючи Терна.

— Вайолет! — кричить Рідок, напинаючи свої ланцюги.

— Зі мною все гаразд, — кажу йому. Кажу їм усім. І роблю те, що й завжди: відокремлюю біль від себе і відштовхую його подалі, видавлюючи із себе усмішку. — Бачиш? Усе окей.

Ріаннон миттєво маскує свій жах, а от Соєр навіть не намагається приховати огиду до наших викрадачів.

— Ти найслабша тут. Ось чому ти перша, — каже жінка. Зневага аж стікає з її тихого голосу. — Ми прочитали ваші справи, кожного з вас. — Вона присідає переді мною і роздивляється. Спочатку волосся, потім пекучий слід на щоці, де, напевно, лишився відбиток її руки, і, нарешті, мою підв'язану руку. — Як хтось настільки слабкий, як ти, зміг вижити після першого курсу?

— Ви троє мусили її весь час нести? — каже чоловік, дивлячись на моїх друзів. — Якось несправедливо покладати додатковий тягар на курсантів першого курсу.

— Не кажи їм нічого, що вони могли б використати проти нас, — наказує Ріаннон.

Жінка сміється.

— Ніби ми ще не все знаємо. — Вона повільно підводиться. — Розкажи нам таємницю, яку ти зберігаєш.

— Гуляй лісом! — огризаюся я, і, ясна річ, її рука вже летить мені в обличчя. Цього разу я відчуваю присмак своєї крові. Але зуби на місці, жоден навіть не хитається. Подумки будую стіну навколо болю, уявляючи, як він зникає під кришкою скрині, яку я майструю спеціально для нього, так само як я роблю зі своїми щитами.

— Яка писката генеральська доця, — шкіриться жінка.

— Уся в неї, у кого ж іще.

На її квасному лиці на якусь мить засяяла щира посмішка, яку вершниця одразу приховала.

— А як щодо такого варіанту? Якщо хтось із вас розкриє свою таємницю, я не спотворю її гарненьке личко.

— Знадобиться набагато більше зусиль, щоб нас зламати, — каже Ріаннон.

— Погоджуюся. Не дивіться, — кажу я своїм і збираюся з силами.

Вона б'є з другого боку, беручи трохи вище, і моя щока вибухає. Принаймні я так це відчуваю. Перша хвиля болю спричиняє нудоту, потім розсіюється в глуху пульсацію. Зображення у правому оці розпливається, щось мокре стікає по моїй щоці.

— Можливо, вона не така й важлива, — каже жінка, відступаючи від мене, і підходить до інших. — Ви не втомилися тягати її слабке тіло весь час за собою. — Вона підносить голову Рідока. — Або, можливо, вона вміє тримати тільки ті удари, які припадають на неї. — Вершниця б'є його кулаком в обличчя. Кров і слина бризкають на стіну.

Гнів бере гору над болем, і я намагаюся хитнутися вперед, але не тільки мої руки й ноги скуті, адже стілець прикріплений до підлоги.

Жінка дивиться на мене через плече.

— Ти можеш зупинити це, усе в твоїх руках. — Вона б'є його знову.

Заплющую очі, і хотіла б затулити ще й вуха, коли чую стогін після наступного удару. І наступного. І наступного. Коли розплющую очі — точніше, око, — кожному вже дісталося.

— Хай вони трохи посидять і подумають, — пропонує чоловік. — Вони розклеяться за кілька годин. — Жінка погоджується, і вони залишають нас, зачинивши за собою двері, але не віконце з ґратами.

— Тупо всратий треш. — Соєр спльовує кров'ю на підлогу.

— Вайолет, твоє око… — тихо каже Ріаннон.

— Воно лише спухло і заплющилося, не випадає, — стенаю здоровим плечем.

— Якщо це в них вступ, то що буде далі? — запитує Рідок. У нього розсічена щока.

— Спробують налаштувати нас одне проти одного, — відповідає Ріаннон. — Ми не ламаємося, обороняймося. Згодні?

— Згодні, — повторюємо ми.

Найгірше — не біль чи опухле око. Найгірше — це години очікування. Невідомо, коли вони повернуться і справи підуть ще гірше. Але тоді «гірше» приходить і знову залишає нас зі ще більшою кількістю синців у різних місцях.

Я майже впевнена, що від останнього удару Соєр отримав струс мозку.

Без вікон неможливо зрозуміти, скільки ще нам доведеться протриматися. Ми поняття не маємо, котра зараз…

— *Котра година?* — питаю Ксейдена, піднімаючи щити рівно настільки, щоб можна було з ним зв'язатися.

— *Майже північ,* — відповідає він. — *Тебе…*

— *Не питай. Ти знаєш, що тут відбувається.*

— *Мгм… Я знаю...*

— Уже майже північ, — тихо кажу іншим. — Попереду ще ціла ніч.

— Терн почув дзвони? — запитує Соєр, повертаючи голову, витираючи з обличчя кров об власне плече.

— Не зовсім…

Відчиняються двері, і входить чоловік із олов'яним кухлем.

— Хто хоче пити? — Він стає перед Соєром, затуляючи мені вид на його обличчя. — Бо в мене є. Ось. І тобі навіть не потрібно розкривати свій

секрет. Тільки скажи мені один із їхніх. Ти не провалиш тесту. Це лише особиста деталь, яка нічого не означає.

— Іди в сраку.

— Шкода. — Чоловік нахиляє голову. — Тебе просто ще недостатньо мучить спрага. Але не хвилюйся, ще замучить. — Він переходить до Ріаннон, потім до Рідока, потім до мене. Наші відповіді однакові.

— Згуртований загін, правда? — По моїй спині пробігають мурашки, коли Варріш заходить всередину і роздивляється нас із нестримною радістю.

— Це так, сер, — погоджується чоловік.

Варріш потирає великим пальцем підборіддя.

— Я думав, до цього часу хтось уже зазвичай розкриває таємницю?

— Зазвичай так і є, сер.

Мене пробирає гордість за нас усіх.

Варріш нахиляється і клацає по зеленій нашивці «Залізний рій» на грудях Рідока.

— Власне так вони, мабуть, і заробили це минулого року. — Він випростовується і зітхає. — Але щось це затягнулося.

— Сер, ми використовуємо стандартний протокол допиту, — каже жінка, заходячи в камеру.

— Тоді дуже добре, що я тут. — Його веселий настрій лякає мене набагато більше, ніж кулак вершниці. — Це, зрештою, мій фах — допити. І в мене є щось таке, що зламає їх за рекордно короткий час. — Він дивиться в бік проходу, потім згинає вказівний палець і жестом запрошує когось увійти.

— Заходьте. Не соромтеся.

Очі Ріаннон засвічуються, і нервово бігають між дверима і мною. Страх, який я в них бачу, б'є мене, як удар кулаком у живіт.

— Думаю, ви всі знайомі з командиром крила Аетосом?

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Кожні кілька років з'являється такий рій,
який перевершує всі очікування. Курсанти отримують
вищі звання, заробляють усі нашивки, здобувають перемогу в усіх
випробуваннях. Але потім... вони з незрозумілих причин
спотикаються і врешті падають. Це називається ефектом вигорання:
ці вершники спалахують надто швидко і надто яскраво,
щоб утримати темп, який самі задали. Це насправді сумно,
але й водночас цікаво спостерігати за тим, як їхня злагодженість
ламається і вони раптом починають
грати одне проти одного.

«Посібник для Квадранта вершників»
майора Афендри (неавторизоване видання)

Дейн з'являється в полі зору. Серце б'ється і гупає в кам'яну підлогу, поки він розглядає моїх друзів, а потім повертається до мене. Його очі виходять з орбіт, коли він бачить побите, спухле обличчя.

— Вайолет.

— *Тут Дейн.* — Я тягнуся до Ксейдена, хоча страх майже заморожує мене. Такого не може бути. Не знаю, скільки йому відомо, але точно не стільки, скільки знаю я.

— *Я вже прямую до тебе.* — Напруженого тону Ксейдена цілком достатньо, щоб усвідомити, в якому ми лайні.

— *Ти нічого не можеш зробити.* — Я виставляю щити, вкладаючи в це всю свою ментальну енергію, і сягаю по силу Терна, щоб зміцнити їх ще більше, у два шари укладаючи цеглу навколо Архіву у своїй голові.

— Я щось не доганяю, — каже Соєр. — Чому тут наш командир?

— Він захищає її, як Ріорсон і казав, це має робити командир крила, — відповідає Рідок з надією в голосі. — Правда ж?

— Ні, — відповідаю я, не зводячи очей з Дейна та його рук.

— Згідно зі статутом, вершники повинні бути здоровими перед початком допитів, — каже Дейн, відриваючи погляд від мене, щоб звернутися до Варріша. — Курсантка Сорренґейл явно *не* здорова.

Я здивовано кліпаю.

— Який ви правильний. — Варріш цокає язиком. — Згадане положення, якщо вже на те пішло, має рекомендаційний характер, а не обов'язковий. В умовах реального бою, до речі, вершник, найімовірніше, буде пораненим, коли потрапить у полон.

— Тоді що я тут роблю? — домагається Дейн.

— Ми перевіряємо одну теорію. — Варріш посміхається. — Але поки чекаємо на прибуття нашого гостя, ви маєте повправлятися на ній. — Він показує на мене.

Гість? Мій страх миттєво змінюється гнівом.

— *Не приходь. Варріш тільки цього й чекає. Я думаю, що він перевіряє, чи ми пили відвар, який блокує зв'язок.*

— *Якщо він побачить твої спогади, весь рух опиниться під загрозою.*

— *А якщо ти зайдеш сюди, хльостаючи тінями, він дізнається, що мені є що приховувати, і тоді це перетвориться на справжній допит. Єдиний вихід — повірити, що ти мене достатньо добре навчив.* — У теорії врятувати мене зараз було б супер, але насправді це може створити нам усім ще більші проблеми.

— *Вайолет...* — благання в його голосі ледь не примушує мене передумати.

Однак я закладаю останню цеглину і блокую Ксейдена.

— Тобто ви хочете, щоб я... — Дейн підводить брови.

— Так. Використав на ній силу своєї печаті. Тільки для того, щоб витягти таємну фразу, звісно.

— Моя печать *засекречена*.

— Але вона вже знає, що це, — каже Варріш, хитаючи головою, ніби це звичайна справа. — Правда ж? Ось чому так сердиться на вас. Курсантка Сорренґейл звинувачує вас у тому, що сталося з її другом. — Він робить кілька кроків уперед. — Дивовижно, скільки всього можна дізнатися, просто спостерігаючи.

— Я цього не робитиму. — Дейн хитає головою.

— Тоді на кому ви будете тренуватися, щоб розширити свої здібності у світлі останніх подій? У нас тут уже закінчуються цивільні, яких Нолон може відновити, а якщо думаєте, що вона не розповіла решті рою ваш маленький секрет, то ви надто високої думки про неї.

Просто всратися. То виходить, Карр — мій учитель, а Варріш — Дейна? Яка ж тоді в біса печать у нашого віцекоменданта?

Дейн напружується і поглядом шукає мої очі.

Я не заперечую. Я з таким не дам ради. З мене хрінова брехуха. А враховуючи присутність детектора брехні — чи як там називається печать штриха, який щойно увійшов до камери — мені краще тримати язик за зубами.

— Це ж те, для чого й створено вашу печать. Ви — перша лінія оборони, Аетосе. Вона може бути шпигункою Поромієлю або вершницею грифона. А ви могли б порятувати все королівство, просто вирвавши таємниці з її пам'яті. — Варріш дивиться на мене, як на піддослідну тварину. — І ви побачите, що насправді сталося того дня, коли було вбито двох таврованих, — він схиляє голову набік. — Грифони, чи не так, курсантко Сорренґейл? Правда чекає, командире Аетосе, і ви — єдиний, хто може її побачити.

Вдих. Видих.

Зосереджуюся на тому, щоб стабілізувати частоту серцевих скорочень і витримую погляд Дейна.

— Просто всратися, — бурмоче Рідок. — Що він уміє, читати пам'ять?

Не зводжу очей з Дейна і думаю, як хтось може бути таким знайомим і незнайомим водночас? Це ж той самий хлопець, з яким я лазила по деревах, той самий, до якого я бігла, коли щось йшло не так. І водночас з його вини загинули Солейл і Ліам.

— Ти міг би дізнатися, що вона в ньому знайшла, — шепоче Варріш, наближаючись до Дейна. — Чому вона вибрала його, а не тебе. Не хотів би дізнатися? Усі відповіді тут. Треба тільки знати, куди сягнути. — Треба віддати йому належне: він збіса переконливий.

Війна, що точиться в очах Дейна, вводить мене в оніміння. І, коли він обома руками тягнеться до мого обличчя, я вигинаюся, відкидаю голову назад, наскільки мені дозволяє стілець.

— Ні, — насилу вимовляю.

— Ні. — Дейн повільно повторює за мною і опускає руки, відриваючи свій погляд від мого. — Я не братиму участі у допиті курсантки, яка раніше отримала травму, — каже він через плече Варрішу.

І виходить.

Я з хрипом вдихаю, повітря ледве проходить у легені.

Ріаннон дивиться на мене й повільно, з полегшенням заплющує очі.

— Така поведінка розчаровує. І псує всю атмосферу, — каже Варріш, вперше на моїй пам'яті з похмурим виразом обличчя. — Всратий праведник. Думаю, доведеться повернутися до традиційної тактики. — Він прямує на вихід і, перш ніж я встигаю зібратися, сильно б'є мене прямісінько у вивихнуте плече.

Цей біль нагадує агонію.

За ним все навколо тьмяніє. Чорна порожнеча.

Коли я отямлююся, наді мною ширяє Нолон. Підриваюся з дерев'яного ліжка — і він відсахується.

— Вона знову з нами, — каже він, сідаючи на стілець біля ліжка.

— Котра година? — Оглядаю кімнату й одразу бачу Ріаннон, Соєра та Рідока, які сидять на ліжках. Вони не видаються більш побитими, ніж до того, як я відключилася. Перед тим як Варріш вибив моє плече із суглоба. Я обережно ворушу рукою й повертаю плечем, а тоді дивлюся на Нолона. Мене відновили. Є біль, але більше нічого, і я бачу на обидва ока.

Він киває.

— Уже ранок, — відповідає Рі схвильовано, що відображається на її чолі. — Я так думаю.

Тягнуся до Ксейдена, але канал знову в тумані. Він поїхав.

— Віцекомендант викликав мене, щоб я тебе «склеїв». — Голос Нолона стишується. Він нахиляється вперед. — Щоб той міг ламати тебе знову і знову, поки ти не здасися. Мені сказали залишатися в передній камері до кінця вашого допиту, який він продовжить до завтра.

Від жаху мій порожній шлунок скручується.

— Це нормально? — запитує Соєр, присідаючи біля мене й спираючись ліктями на коліна.

— Ні, — відповідає Нолон, витримуючи мій погляд. — Він хоче отримати все, що ти знаєш, Вайолет. — Відновник тягнеться до моєї руки й злегка стискає її. — Воно того варте?

Я киваю.

— Чи варто дивитися, як катують твоїх одногрупників?

Мене пересмикує від однієї думки про це, але я знову йому киваю.

— Здається, я надто довго був зайнятий іншими справами. — Він зітхає і встає. — Чому б тобі не провести мене до дверей?

Я перекидаю ноги через нари і роблю, як він просить. Іду за ним до дверей камери. Ріаннон не відстає.

— Краще б тобі знайти якийсь вихід звідси, — шепоче мені Нолон перед тим, як заговорити у відчинене віконце на дверях. — Наразі все, я закінчив.

Двері відчиняються, і Нолон виходить.

— Я замкну, — каже він комусь з іншого боку. Його очі зустрічаються з моїми крізь віконце, коли він замикає двері. Чутно, як клацає замок... але не віконця.

Ріаннон смикає мене вниз, ми обидві присідаємо.

— Я тут думав про свого іншого пацієнта, — ніби ненароком каже Нолон.

— Що з ним? — питає Варріш.

— Він знову провів ніч у лазареті. Сорренґейл все одно спатиме ще близько години. Чому б вам не піти зі мною, щоб подивитися, чи можуть ваші навички бути корисними? Можливо, я щось пропустив або не помічаю.

Ми з Ріаннон обмінюємося збентеженими поглядами.

— Ви думаєте, що сеанси провалилися? — запитує Варріш.

— Мені здається, я зробив для нього все, що міг, — відповідає Нолон. — Я не збираюся сидіти тут цілий день і витрачати час, поки вона спить...

— Добре, ходімо, — відповідає Варріш. — Хутко. Інші пішли по сніданок.

— Неодмінно. Зробимо все швидко.

За хвилю двері передньої камери відчиняються і зачиняються.

Ми з Ріаннон повільно підводимося і визираємо у віконце.

— Здається, ми тут самі, — шепоче подруга.

— Згодна.

— Мусимо вибиратися звідси, — каже Ріаннон хлопцям. — Я думаю, що Варріш справді може спробувати вбити Вайолет.

Мій шлунок перевертається догори дриґом. О Данно, вона це дійсно вимовила.

— Ти серйозно? — запитує Соєр, вирячивши очі, але Рідок мовчить, зміряючи поглядом нас із Ріаннон.

— Одного разу він уже довів мене до вигорання, — тихо зізнаюся їм.

Друзі переглядаються і встають.

— Добре, я поставлю очевидне питання, — каже Рідок, коли вони підходять до нас. — Що ти, блін, такого знаєш, чого не знаємо ми?

Мої очі бігають між усіма трьома.

— Якби я вам сказала — а повірте, я про це багато думала, — ви були б прив'язані до стільця. Я не дозволю цьому статися.

— Можливо, краще дати нам самим вирішувати, на які ризики ми готові йти. — Соєр хрускає кісточками пальців і розминає плечі, уже націлившись на двері.

— Дрібна магія не діє на замок, — бурмоче Рідок, простягаючи руку до дверей.

— Цілком справедливо, Соєре. Але це… — хитаю головою, — не тільки про мене.

— Якраз зараз це все про те, щоб тебе врятувати, — каже Ріаннон. — З рештою ми зможемо розібратися пізніше. Соєре, роби свою справу.

— Уже цим займаюся.

Ми відходимо від дверей, і Соєр простягає руки до кожної з металевих петель по черзі. Пальці тремтять, а петлі димлять і потім тануть. Розплавлений метал стікає по краях одвірка.

— Швидше, поки ти випадково не заварив нас тут, — повчає Рідок.

— Я щось не бачу, щоб ти теж щось тут плавив, — відповідає Соєр. Піт виступає на його чолі, коли той, присівши, працює над останньою петлею.

Від відчуття полегшення я ледь не підкошуюся в колінах. У нас вийде!

Коли двері хиляться всередину, ми з Ріаннон кидаємося до хлопців, піднявши над ними руки. Масивні дерев'яні дошки б'ють мені в долоні, посилаючи больовий привіт моєму щойно вправленому плечу. Ті двері, які ми щойно підхопили, відчуваються найважчими з усіх коли-небудь створених на Континенті.

— Вилазьте! — неголосно вигукує Ріаннон.

Хлопці вискакують з-під дверей, потім допомагають тихо опустити їх на підлогу.

— Варто подумати, чи не піти б нам із квадранта, — жартує Рідок, коли ми переступаємо через двері в передню камеру. — З нас вийшла б крута команда зломщиків.

— На драконах, — погоджується Соєр.

— Нестримних, — додає Рідок.

Зупиняємося лише для того, що зібрати зі столу свою зброю. Я почуваюся менш вразливою і менше панікую з кожним вкладеним у піхви кинджалом.

— Готові? — запитує Ріаннон, стискаючи свого короткого меча.

Здається, я тут не єдина, для кого відчуття безпорадності є нестерпним.

Ми всі киваємо і підходимо до головних дверей. На якусь мілісекунду в мені оживає надія.

— Такий самий замок. Дрібна магія на нього не діє, — біситься Соєр, уже простягаючи руки вперед.

— Я не… — Відчуваю тепле поколювання вздовж ребер.

Точнісінько таке саме відчуття, коли я проходжу крізь захист на своїх дверях. Опускаю очі вниз і не розумію, що відбувається. Найближчий до дверної ручки кинджал нагрівся і… гуде. Я витягую його з піхов і прикладаю до дверної ручки, проводячи великим пальцем по декоративному руків'ю.

Метал клацає. Ми дивимося на замок.

— Що за фігня? — Брови Соєра аж підстрибують.

— Я не знаю. Це неможливо. — Ножі замків не відкривають. Але тепло і відчуття поколювання зникли.

— Перестаньте витріщатися і спробуйте відкрити ті кляті двері! — наказує Рі.

Тягнуся до ручки і, затамувавши подих, натискаю та тягну на себе. Двері піддаються.

— Просто всратися. — Це збіг. Не інакше. Магія не прив'язується до таких предметів.

— Це можна і пізніше зробити, а зараз тікаємо, — каже Рі. — Ну ж бо!

— Правильно. — Повертаю кинджал на місце і відчиняю двері.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Якби ми колись вирішили вторгнутися на ворожу територію — чого ми, звісно, робити не станемо, — то я обрав би Золю нашим першим місцем призначення. Займіть академію Кліфсбейн — і ви одним ударом знешкодите *на роки* вершників на грифонах.

«Тактика», особисті спогади лейтенанта Лірона Панчека

Ми вибігаємо з печери на вранішнє свіже повітря. Сонце, що сходить, б'є нам в обличчя. Піднявши руки, щоб прикрити очі, ми біжимо лугом, що тягнеться від скель до дерев.

— Де ти взяла ті ножі? — запитує Ріаннон, коли ми вже на півдорозі до лінії дубів.

— Ксейден. — Мені навіть на думку не спадає збрехати. — Він замовив їх для мене…

— Ну, яка несподівана приємність, — озивається позаду нас професор Ґрейді.

Ми розвертаємося, і я дістаю два кинджали. Я краще відвідаю Малека, ніж повернуся в ту кімнату. Хоча я таки повернуся… на випускний іспит.

— *Подумаєш про це згодом,* — підказує Терн.

— *Зі мною все гаразд, дякую, що спитав.*

— *Звісно, гаразд. Я зробив правильний вибір.*

Професор Ґрейді всміхається і відставляє кухоль, підіймаючись зі стільця, що стоїть за кілька метрів від дверей на скелястому схилі.

Ріаннон виходить вперед і встає в бойову позу для атаки, тримаючи в правій руці меча й витягуючи ліву.

— Зараз ми заберемо цю нашивку.

***

Дейн не дивиться мені в очі вже кілька днів, і я теж не докладала зусиль, щоб поговорити з ним. Що я можу сказати? *Дякую, що здійснив єдиний гідний вчинок і не вліз у моє особисте?*

— Я просто кажу, що проводити кожні вихідні в польотах до Самари або у своїй кімнаті з Ріорсоном не дуже добре для тебе, — ділиться думками Рідок, коли ми підіймаємося сходами академічного крила разом з натовпом, який прямує на Бойове сповіщення.

— Замість... — Зиркаю на нього, і мене пересмикує через вигляд його чорно-синьої щоки.

Завдяки Нолону на мені нема ні сліду. Це якось геть не справедливо.

Поки були на допитах, ми втратили першокурсника — Трістена — під час тренувань на Рукавичці. А ще пропустили шикування, де його ім'я зачитали в списку загиблих. Це також несправедливо.

— Замість того, щоб бути звичайною другокурсницею і час від часу випускати трохи пари, — відповідає Соєр, не даючи слова Рідоку. Після допитів вони майже не випускають мене з поля зору.

— У мене все ок, — кажу їм обом. — Так буває, коли подружні дракони пов'язуються з вершниками на різних курсах. — Через двадцять чотири години я буду в сідлі на шляху до Ксейдена.

— Ось чому вони зазвичай цього не роблять, — бурмоче Рідок.

— Перший рій теж декого втратив, — каже Ріаннон, підходячи ззаду, коли ми дістаємося другого поверху. — Вони лише годину тому вийшли з допиту. Завтра ім'я Соррел буде в списку загиблих.

Моє серце провалюється вниз. Оцінювання на допитах уже забрало життя двох другокурсників.

— Дівчина з неймовірно крутими навичками володіння луком? — Соєр витріщився на Ріаннон, яка втискається між нами.

— Так, — тихо каже вона.

Проходить курсант-писар, але я не бачу, хто саме, бо в нього піднятий каптур. Це дивно. Зазвичай писарі бувають у квадранті лише для оголошення списку загиблих або коли Маркгему потрібні додаткові руки.

— Вона зламалася? — запитує Рідок. — Чи вони зламали *її*?

— Я не... — Ріаннон замовкає, як і ми, коли два рої з Першого крила відходять від стіни і стають нам на шляху. — Чим можемо вам допомогти?

Вони всі другокурсники. Я тримаю руки ближче до кинджалів.

— Слухайте, вам же вдалося втекти, так? — запитує Керолайн Ештон, стишуючи голос. — Ходять чутки про нову нашивку. — Вона постукує

по своєму плечу там, де ми тепер носимо круглу сріблясту нашивку з чорним ключем.

— Це секретна нашивка, — пояснює Соєр.

— Ми лише хочемо знати, як ви це зробили, — шепоче Керолайн, коли позаду збирається натовп і починається штовханина, щоб дістатися до зали сповіщень. — Ходять чутки, що після вас знадобився цілий день, щоб переоблаштувати кімнату для допитів.

Той факт, що вона каже кімната, а не *кімнати*, підказує мені, що насправді про це ніхто не говорить.

— Усе, що ми можемо сказати, — це дати ті самі поради, які вам уже дали. Не зламайтеся, — говорить Ріаннон.

— І тримайтеся вкупі, — додаю я, витримуючи погляд Керолайн, навіть коли та прищурюється на мене.

— А ви всі не повинні зараз бути на Бойовому сповіщенні? — лунає позаду нас громовий голос Бодхі. Один його погляд змушує інші рої одразу кинутися до дверей.

— Терн сказав, що минулої ночі відчув, як Сґейл розлютилася, — кажу Бодхі через плече. — Ти щось знаєш?

— Ні, нічого такого.

Ми розходимося в різні боки, пройшовши крізь широкі подвійні двері до зали сповіщень.

Разом із одногрупниками починаємо спускатися сходами, але відчуваю: щось тут не так. Звичний гамір у залі сповіщень сьогодні більше нагадує неспокійний гуркіт, а подекуди чути обурені вигуки, коли курсанти беруть зі своїх місць щось схоже на листівки.

— Що відбувається? — запитує Рідок.

— Не знаю, — Ми обходимо перших курсантів у нашому ряду й добираємося до своїх місць.

Піднімаю аркуш, який знаходжу на своєму сидінні й перевертаю його. Одногрупники роблять те саме.

Я тільки читаю заголовок, а мої коліна вже підкошуються.

ЗОЛЯ ВПАЛА ВІД ВОГНЮ ДРАКОНІВ

ТРЕТЄ ЗА ВЕЛИЧИНОЮ МІСТО В ПРОВІНЦІЇ БРЕЙВІК ВПАЛО ПІСЛЯ НАПАДУ ДРАКОНІВ СИНЬОГО ВОГНЮ І ЇХНІХ ВЕРШНИКІВ. ХОЧА МІСТО ТА ЙОГО ЗАГОНИ ВЕЛИ ВІДЧАЙДУШНУ БОРОТЬБУ, ДВОДЕННА БИТВА ЗАВЕРШИЛАСЯ

ПОРАЗКОЮ ПОРОМІЄЛЮ. УСІ, ХТО НЕ ВСТИГ ЕВАКУЮВАТИСЯ, ЗАГИНУЛИ. ЗА ОЦІНКАМИ, ВТРАЧЕНО ДЕСЯТЬ ТИСЯЧ ЖИТТІВ, СЕРЕД НИХ ГЕНЕРАЛА ФЕНЕЛЛУ, КОМАНДУВАЧА ФЛОТУ ГРИФОНІВ БРЕЙВІКУ. УСІ ТОРГОВІ ШЛЯХИ ДО МІСТА БУЛИ ЗАБАРИКАДОВАНІ, ЩОБ ЗАПОБІГТИ ПОТЕНЦІЙНИМ СМЕРТЯМ.

Два дні тому.

У мене тремтять руки. Я озираюся, стоячи посеред кімнати, перебираю поглядом третьокурсників, поки не знаходжу там Бодхі та Імоджен.

— О боги, — шепоче біля мене Ріаннон.

Бодхі й Імоджен нервово зиркають одне на одного, а потім їхні очі зустрічаються з моїми. Що в біса ми маємо робити? Те, як напружено Бодхі хитає головою, говорить мені, що він теж не знає.

Привертати до себе якомога менше уваги зараз здається мудрою поведінкою. Тому я повертаюся до карти й сідаю на своє місце.

— Воно справжнє? — запитує Соєр, перевертаючи оголошення, щоб розглянути з другого боку.

— На вигляд… справжнє… — Рідок чухає потилицю. — Це якийсь тест, щоб побачити, чи можемо ми відрізнити офіційні листівки від пропаганди?

— Я так не думаю, — повільно каже Ріаннон, дивлячись на мене.

Однак мій погляд прикутий до передньої частини зали і професорки Девери, якій щойно вручили листівку.

Будь ласка, аби ти виявилася тою, ким я тебе вважаю.

Вона широко розплющує очі, читаючи, але я бачу її лице лише мить, перш ніж вона повертається до карти й задирає голову. Сто відсотків вона дивиться зараз туди, куди й я, — на маленьке коло біля підніжжя Есбенських гір, яке позначає місце, де вздовж річки Стоунвотер розташована Золя. Точніше, *була розташована*. Це десь чотири години льоту від нашого кордону.

— Вайолет? — Ріаннон підвищує голос, ніби вже не вперше звертається до мене.

— Що за метушня з самого ранку? — кричить Маркгем, спускаючись сходами. Хтось простягає йому листівку.

— Що ти думаєш? — запитує Ріаннон.

Переводжу погляд з насуплених брів подруги на листівку й намагаюся заглушити шум у вухах, побіжно оглядаючи аркуш.

— Пергамент схожий на наш, хоча я, наприклад, ніколи не бачила жодного, виготовленого за кордоном. Набір стандартний, як у кожній

друкарні. Немає печатки. Ні наваррської, ні поромієльської. — Проводжу великим пальцем по великих друкованих літерах заголовка, розмазуючи чорнило. — Напис зроблений не раніше ніж двадцять чотири години тому. Чорнила не висохли.

— Але чи це *справжнє*? — Соєр повторює своє запитання.

— Шанси, що хтось устиг привезти всі ці листівки з-за кордону майже нульові, — кажу йому. — Отже, якщо ти питаєш, чи це було надруковано в Поромієлі…

Моя голова різко підіймається, тож я бачу, як обличчя Маркгема червоніє, коли він щось говорить Керолайн Ештон біля проходу. Вона підскакує зі свого місця і біжить сходами, зникаючи за дверима.

— Це друкували тут, — шепочу я, відчуваючи, як мої кишки зав'язуються у вузол від страху. Той, хто це зробив, уже мрець, якщо залишив хоч якийсь слід.

— Тобто це неправда. — Соєр підводить брови, і ластовиння на його лобі тоне у складках шкіри.

— Навіть якщо це повідомлення надруковане тут для публічного поширення, це не означає, що його зміст не правдивий, — пояснюю я, — але і не підтверджує достовірність цієї інформації.

— Ми б цього не зробили, — стверджує Соєр. — Ми б не відправили ватагу нищити місто, у якому повно мирних жителів.

— Увага! — кричить Маркгем, вибиваючи кроки на сходах, поки спускається вниз.

Галас не стихає.

— Якби хтось намагався поширити новини, вони могли б надіслати одну таку листівку до друкарні на затвердження писарям, — гарячково кажу я, знаючи, що в нас обмаль часу. — Після цього виставлення блоків для друку зайняло декілька годин, хіба що над цим працювала ціла група писарів. Але це не офіційне повідомлення. Немає печатки. Тому воно або підроблене і надруковане лише для цього заняття — а це *купа* роботи, — або воно справжнє… просто не затверджене. — Це саме те, що я сказала б, якби не знала правди, але, щиро кажучи, я не впевнена, що ця листівка правдива.

— Вершники! — кричить Девера, повертаючись до нас обличчям. — Заспокойтеся!

Гамір у залі вщухає.

Тепер Маркгем стоїть перед нами біля професорки Девери, натягнувши на обличчя маску спокою. Якби не знала його краще, то сказала б, що

він ледь не кайфує від цього хаосу, але я його знаю. Він потирає свій вказівний палець об великий.

Незалежно від того, що Маркгем скаже далі, це в нього не за планом.

— Очевидно, — полковник показує на нас, витягуючи долоню вгору, — ми не готові до сьогоднішнього заняття. Я збирався продовжити нашу дискусію про пропаганду, але тепер бачу, що переоцінив вашу здатність спокійно й без істерики оцінити такий простий друкований матеріал, як цей. — Свій коментар він висловлює монотонно й беземоційно.

Раптом я почуваюся так, ніби мені знову п'ятнадцять і моя самооцінка визначається думкою цього чоловіка про мій інтелект і здатність контролювати свої дії.

— Чорт. — Рідок відкидається на спинку сидіння. — Це... жорстоко.

— Це Маркгем, — тихо кажу я. — Ти думав, тільки вершники можуть бути злими? Слова так само здатні знищити когось, як і лезо, а він майстер своєї справи.

— У випадку, якщо ми дійсно зробили це і хтось злив інформацію? — запитує Ріаннон, дивлячись у мій бік. — Ти знаєш його ліпше від нас усіх. Який його наступний крок?

— По-перше, я не думаю, що ми будемо нападати на цивільних, навіть за межами наших кордонів. — Це правда. Як і те, що ми нічого не зробимо, аби допомогти їм. — Але якщо це не полковник надрукував листівки, то порядок його дій такий: дискредитувати, змінити тему, відволікти.

— Тому, оскільки в нас є дві важливіші теми для обговорення, — продовжує Маркгем тим самим холодним тоном, — ви зараз передасте всі фрагменти пропаганди ліворуч, і в кінці ряду їх буде зібрано, щоб ми могли повернутися до обговорення тоді, коли ви будете здатні більш раціонально оцінювати ситуацію.

Залою прокочується хвиля шелестіння пергаменту. Усі поспішають виконати те, що він просить. Я не хотіла б віддавати свій, але воно не варте того, щоб привертати до себе зайву увагу.

Професорка Девера швидкими точними рухами складає свій собі в кишеню.

— Якщо відверто, — Маркгем хитає головою, — вам мало б вистачити кількох секунд, щоб розпізнати в цих листівках пропаганду.

Дискредитація. Мушу визнати: він талант. Стоси листівок дістаються країв рядів, а тоді курсанти передають їх наперед. Кількість аркушів зростає з кожним рядом, і стоси все більше опускаються до підлоги.

— Чи коли-небудь в історії Наварри ми відправляли загін, який складався лише із синіх драконів? — Маркгем дивиться на нас, як на малих дітей. Ніби ми щойно показали свою безпорадність.

Розумний. Він такий збіса розумний чоловік. Після того як всі листівки зібрано, жоден курсант у цій залі не пам'ятатиме докладно, як було сформульовано повідомлення. Крім тих вершників, які розуміють, що значення цілого абзацу залежить від того, якого слова стосується прикметник *синій*.

— Але, як я вже сказав, — Маркгем плескає в долоні й зітхає, — ми повернемося до цього питання, коли ви будете готові. А зараз маємо важливішу справу, тому що в нас є привід для святкування.

Зміну теми завершено. На черзі відволікання уваги від головного.

— Я не був упевнений, що цей день настане, тому сподіваюся, ви пробачите нам те, що ми тримали в таємниці місяці важкої праці полковника Нолона. Ми б не хотіли розчаровувати вас, якби йому не вдалося зробити те, що, мабуть, стане найбільшим досягненням будь-якого відновника в нашій історії.

Не хотіли нас розчаровувати? Ледве стримуюся, щоб не закотити очі.

Маркгем простягає руку в бік дверей і всміхається.

— Кілька місяців тому він лежав, розчавлений вагою цілої кам'яної брили, але Нолон лагодив кістку за кісткою, щоб повернути його до вас у квадрант.

Розчавлений вагою скелі? Цього не може бути. Відчуваю, як мій шлунок тягне до підлоги, коли в залі западає мертва тиша. Чую у вухах циркуляцію власної крові, що пульсує, відлунюючи в барабанних перетинках.

— Бляха, не може бути, — каже Рідок. Його голос проривається крізь мою паніку.

— *Терне?* — Не можу змусити себе подивитися в той бік.

— *Зараз, перевіряю.* — Відчужений напружений тон нагадує мені про Рессону.

— Приєднайтесь до мене і привітайте вашого колегу Джека Барлоу! — Маркгем плескає в долоні, і вся аудиторія долучається до аплодисментів. Найгучніші вигуки лунають від курсантів Першого крила, коли двоє вершників спускаються сходами.

Дихай. Вдих. Видих. Я проштовхую повітря крізь легені, а Ріаннон хапає мене за руку й міцно тримає.

— Це він, — каже Ріаннон. — Це справді *він*.

— Ти скинула цілу скелю на його кончену сраку. — Соєр повільно починає плескати в долоні, але це лише напоказ. — Що там, хай йому чорт, могло лишитися від нього, щоб відновлювати?

Нарешті набираюся сміливості, щоб подивитися.

Така ж здоровезна рама. Те саме світле волосся. Профіль. Ті самі ручища, які мало не вбили мене під час випробування минулого року... перед тим, як я вбила його на Військових іграх, коли вперше спалахнула сила моєї печаті.

Він повертає кількома рядами нижче і, проходячи повз інших другокурсників, разом із Керолайн Ештон іде до свого рою. Тепер пазл складається. Таємничість. Її відвідування лазарету. Виснаження Нолона.

Джек знаходить вільне місце й сідає, повільно обертаючись і киваючи, під звуки оплесків, які досі тривають. Вираз його обличчя майже скромний, як у людини, що отримала другий шанс, на який точно не заслуговує. А тепер він повертається і побіжно оглядає ряди курсантів, шукаючи поглядом мене.

Блакитно-крижані очі зустрічаються з моїми. І всі мої сумніви вмирають миттєвою смертю. Це він. Моє серце калатає, прагнучи вискочити назовні.

— Можливо, він засвоїв урок? — Голос Ріаннон звучить високо, як безпідставна надія.

— Ні, — каже Рідок, опускаючи руки на коліна. — Він точно спробує вбити тебе. Ще раз.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Відновники — не цілителі. Цілителі зобов'язані дотримуватися Кодексу Кріктона. Вони присягають допомагати всім у разі потреби та ніколи не завдавати шкоди серцю, що б'ється. Відновники — вершники. Вони поважають лише свій Кодекс. Вони можуть так само легко завдавати шкоди, як і лікувати.

«Сучасний посібник для цілителів» майора Фредеріка

— Це якось не допомагає! — шипить Ріаннон.

Ми всі витріщаємося на Джека-конченого-Барлоу. Легка, майже м'яка усмішка на мить викривлює його рот, і ми застигаємо, коли він киває мені, а потім квапливо відводить погляд, перш ніж сісти на своє місце.

— Що це таке було? — запитує Рідок.

— Уявлення не маю. — Це вперше після Парапету він подивився на мене без ненависті в очах.

— *Це він,* — гарчить Терн. — *Бейд усі ці місяці приховувала правду.*

— *Я зараз на нього дивлюся.* — Я запитала б, як у біса дракон може взагалі приховати що-небудь у Падолі, але згадала, що і про Андарну далеко не всім відомо.

— *От і не спускай з нього очей,* — попереджає Терн.

Ріаннон міцніше стискає мою руку, вовтузячись на своєму сидінні.

— А може, кілька місяців смерті змінили його?

— Може бути. — Соєр зіщулює очі і поглядом випалює діри в потилиці Джека. — Одначе, думаю, краще буде вбити його знову.

— Підтримую такий план, — погоджується Рідок.

— Для початку зосередьмося на тому, щоб мати його на оці, — пропоную я, проштовхуючи голос крізь клубок у горлі.

Оплески нарешті стихають, тож намагаюся опанувати свої думки. Джек живий. Окей. Він не найгірше, із чим я стикалася минулого року. Я вбила не одного, а двох венінів. Загалом, не без допомоги Ксейдена, я знищила цілу орду віверн. Можливо, Джек навіть змінився. Можливо, ні. У будь-якому разі, мої навички з орудування і рукопашного бою лише покращилися. І я сумніваюся, що він спарингував з кимось у лазареті.

Рідок, Соєр і Ріаннон витріщаються на мене, наче підозрюючи, що в мене зараз виросте хвіст і я почну дихати вогнем.

— Зі мною все ок, — кажу їм. — Серйозно. Перестаньте на мене так дивитися.

У мене все гаразд. Я не маю інших варіантів.

Вони кидають в мій бік промовисті скептичні погляди, а потім дивляться вперед.

— А тепер, — Маркгем прочищає горло і дивиться на Деверу. — До нашого другого питання на порядку денному.

— Учора ввечері стався безпрецедентний напад на одну з наших найбільших застав, — каже Девера, розпрямляючи плечі й оглядаючи залу.

— Знову? — бурмоче Ріаннон. — Що в біса там відбувається? — Вона відпускає мою руку й починає робити нотатки.

Серед курсантів здіймається гомін.

Зосередься. Треба зосередитися.

— І це, курсанти, вже не домисли. Жодної пропаганди. Жодної гри. — Останнє слово Девера вимовляє, скоса поглядаючи на Маркгема. — Ця атака безпрецедентна не лише з огляду на близькість — хоча ми ніколи раніше не мали таких частих нападів на близькі до нас застави, — а й тому, що в ній брали участь одразу три ватаги грифонів. — Вона випинає своє гостре підборіддя.

Дивлюся на карту, намагаючись змусити свій мозок запрацювати. Моє перше припущення — Пелгем біля кордону із Циґнісеном, але Келдаві, уздовж кордону з Брейвіком, буде на другому місці, особливо після того, як минулого тижня вони ледь не посипалися. Можливо, льотчики розвідали наші слабкі місця.

— Вони напали на Самару. Атака розпочалася одразу після заходу сонця, коли більша частина наших патрулів поверталася з денної зміни.

На цих словах мені бракує повітря і завмирає серце. Уся моя увага прикута до професорки, і я зосереджена як ніколи. Кого хвилює, чи сидить

Джек Барлоу кількома рядами нижче, чи якісь там листівки з Поромієлю? Усе це не має жодного значення порівняно з тим, що збирається сказати Девера.

Вони живі. Вони повинні були вижити.

Не можу уявити світ без Міри і без… Ксейдена… Моє серце не пристане на інший результат цієї ситуації.

О боги, Сґейл була розлючена вчора. Опускаю всі щити, шукаючи ниточку зв'язку, якої, я знаю, не зможу відчути на такій відстані. Проте все одно шукаю.

— *Терне?* — Я тягнуся до нього, але тривога хлине в мою кров, перемагаючи кожну логічну думку. Тривога йде не від мене, хоча цілком могла б. Серце починає калатати, а ребра давлять на легені.

— Заставу успішно захистили троє вершників, які не були задіяні в патрулюванні. Їхня перемога, безумовно, вражаюча. Хоча під час штурму жоден вершник не загинув, — Девера звертає погляд на мене, — один із вершників, однак, був важко поранений.

Ні, блискавично заперечую я, відчуваючи лють і жах водночас.

Професорка Девера підносить руку й торкається лівого боку своєї шиї, перш ніж відвести погляд.

— Які запитання ми можемо поставити?

Лівий бік шиї.

Там, де у Ксейдена тавро.

З Мірою все гаразд, але Ксейден…

Я не можу тут бути.

Неможливо бути тут, коли я маю бути там.

Тут нічого не має значення. Тут нічого немає.

— Я мушу йти. — Хапаю сумку з підлоги й перекидаю через плече.

— Чи вдалося їм проникнути всередину застави? — запитує хтось спереду.

— Ві? — Рі тягнеться до мене, проте я вже встала й рухаюся нашим рядом до сходів.

— Курсантко Сорренґейл! — кличе полковник Маркгем.

Немає часу відповідати йому. Я підіймаюся сходами до виходу. Світу навколо мене зараз не існує. Є тільки те, що витягує мене звідси, неминуче бажання рухатися. Моє тіло мені навіть не належить. Мене тут просто немає.

— Курсантко Сорренґейл! — кричить Маркгем мені вслід. — Вам не дозволяли виходити!

— *Виходь на подвір'я,* — бурчить Терн у моїй голові.

Ми на одній хвилі, жоден з нас не бажає чекати, поки я дійду до летовища. Немає значення, від кого з нас двох походить це неконтрольоване бажання. Ми обоє прагнемо одного й того ж.

— Вайолет! — хтось кричить мені вслід. Коридором лунають швидкі кроки.

Джек Барлоу живий. Вихоплюю кинджал зі стегнових піхов і обертаюся, тримаючи його в руках, щоб стати лицем до загрози.

— Ого! — Бодхі піднімає одну руку, іншою опускаючи свій рюкзак. — Не хочу, щоб ти замерзла на смерть. — Він дістає свою льотну куртку й дає мені.

— Дякую. — Беру куртку якимось механічним, не притаманним мені рухом. Він має рацію. Я вилізла б на Терна без куртки. Принаймні льотні окуляри завжди ношу із собою. — Я не можу лишитися. Не можу пояснити, але я не маю сил тут бути.

— Це Терн. — Він киває. — Біжи.

І я біжу.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

До третього курсу вершники повинні повністю опанувати володіння своїми щитами. Інакше у хвилини сильного стресу вони будуть вразливими до емоцій своїх драконів, які зможуть не лише чинити вплив на них, але й мати над ними повний контроль.

«Польовий довідник з різновидів драконів»
полковника Каорі

Ми приземляємося в Самарі перед настанням темряви. За час польоту я встигла перетворитися на полохливий і безладний клубок нервів. Зараз я не переймаюсь через те, які наслідки можуть чекати на мене у Басґіаті, просто не можу думати про це. Але я впораюся з будь-яким покаранням, яке захоче призначити Варріш.

Кожну хвилину восьмигодинного польоту я безуспішно намагалася відокремити свої почуття від почуттів Терна. Але це нереально, бо його первісні інстинкти зараз переважають здатність раціонально мислити.

Схоже, саме через нього в моєму шлунку порожниться бездонна яма, що поглинає навіть натяки на логічні думки. І, здається, це триватиме, доки я не погляну на Ксейдена. А може, це все розпач Терна, якому конче треба побачити Сґейл неушкодженою, змушує моє серце так калатати? Зрештою, якби Ксейден був на порозі смерті, Сґейл сказала б нам про це, щойно ми підлетіли достатньо близько, щоб вони могли спілкуватися. Це єдині логічні думки, які мені вдається сформулювати неемоційною частиною мого мозку, що зараз ледь функціонує.

Це все Терн. Але що як я помиляюся? Наскільки серйозно поранений Ксейден?

Сґейл принаймні могла сказати Терну, що Ксейден живий і що краще мені самій побачити, наскільки все серйозно. Але я й так рахую кожну секунду, яка потрібна варті, щоб підняти ґрати. Посилення безпеки — це цілком виправданий протокольний захід, з огляду на вчорашню атаку. Утім, кожна мить, кожне цокання металу з'їдають залишки моїх нервів.

Усвідомлювати той факт, що емоції, які мене переповнюють, насправді не мої, а Тернові, не означає, що я можу їх контролювати.

Тільки-но ґрати піднімають достатньо високо, аби я могла під ними пролізти, я одразу користуюсь можливістю. Хоч інколи мої розміри працюють мені на користь. Опиняюся всередині застави ще до того, як опускні ґрати піднято на чверть висоти.

Тут всередині панує хаос. Уламки кладки, деякі завбільшки як половина мене, а деякі вдвічі більші, лежать розкидані по подвір'ю. Досить глянути вгору, щоб побачити, звідки вони впали. На північній стіні також обвали. Скидається на те, що льотчикам вдалося прорвати периметр.

Цілителі працюють на розподільчому пункті в південній частині фортеці. Навколо них повно поранених піхотинців. Але з-поміж синіх немає жодного чорного мундира. Кремових одностроїв також не бачу.

— Вайолет? — гукає Міра, виходячи з північно-західних сходів, які, як я знаю, ведуть до операційної. Вона не кульгає, жодних пов'язок, крові теж не видно. З нею все добре. Як і сказала Девера. Поранено лише одного, і це не Міра.

— Де він? — Зриваю із себе льотні окуляри й відправляю їх у рюкзак.

— Що ти тут робиш? — Сестра хапає мене за плечі, уважно зміряючи своїм звичайним поглядом. — Ти не повинна була приїхати раніше ніж у суботу.

— Ти ціла?

— Так. — Вона киває. — Мене тут не було, коли відбувся напад. Я була на патрулюванні в іншому місці.

— Добре, тоді скажи мені, де він. — Мій тон стає різкіший. Очима нервово шукаю Ксейдена. Чорт, я навіть не можу відчути його. Терн усе перекриває.

— У тебе немає звільнення, правильно я розумію? Боги, тебе за це порвуть, коли повернешся в Басґіат. — Вона зітхає. Треба віддати належне Мірі: вона не починає битви, у якій не може перемогти. — Він у спортзалі. Як я чула, завдяки твоєму мужику в нас досі є застава.

Він не мій. Не зовсім мій.

— Дякую. — Не кажучи більше ні слова, я розвертаюся й біжу в спортзал. Я люблю її, і я рада, що з нею все гаразд, але цього не помітно за моїм відчаєм, який щосили тягне мене до Ксейдена. Я мушу його побачити.

До фортеці зараз потрапити неможливо через відновлювальні роботи, але дорога до спортзалу порожня. Навіщо вони віднесли його до спортзалу? Він не може піднятися сходами до своєї кімнати? Провалля всередині мене дедалі глибшає. Як серйозно він поранений?

Магічні вогні з лишком компенсують тьмяне вечірнє світло за трьома великими вікнами. Входжу у спортзал, але тут немає нічого, що бодай трохи було б схоже на імпровізований лазарет.

Стоп. Що?

Я кліпаю.

Ксейден стоїть на маті, одягнений в обтислу коротку форму.

Він тримає два важкі мечі і спарингує з Ґарріком. Хлопці брязкають металом.

— Ти сьогодні якийсь повільний, — повчає Ксейден, вправно наступаючи.

Він рухається, як завжди, зі смертельною майстерністю та цілковитою концентрацією уваги. Він не скидається навіть на злегка травмованого, не те щоб серйозно пораненого. Відчуття полегшення дозволяє мені зробити перший повний вдих після того, як я залишила Басґіат. Але воно миттєво зникає.

Я хочу торкнутися його. І хочу відчути його руки на собі.

— Не. Так. Багато. Я. Можу. З. Цим. Зробити! — Ґаррік блокує атаки Ксейдена.

— Швидше! — Ксейден наносить удар за ударом, спритно уникаючи зустрічних. Кожен помах цих мечів перетворює моє занепокоєння і принизливий жах від думок про те, що його було поранено, у лють.

Він абсолютно неушкоджений, і я просто дурепа. Як я могла дозволити своїм емоціям вирувати, дозволити своїй любові до нього переважити здоровий глузд? Це все була я — не Терн.

Але є щось нестримне, що не дає мені дихати. Це стовідсотково Чорний Шипастохвіст, і я не можу вирватися, не можу підняти свої щити настільки, щоб володіти собою.

Заходжу в поле зору Ксейдена. Пальці моїх ніг торкаються краю мати.

Ксейден помічає мене. Широко розплющує очі й блискавично б'є Ґаррі-ка ліктем в лице, від чого той падає.

Аййй…

Ґаррік розпластався на маті і впустив мечі.

— Чорт!

— Ми закінчили. На сьогодні досить, — каже Ксейден, навіть не озираючись, і вже прямує до мене, скорочуючи ті кілька метрів, що розділяють нас, своїми довгими кроками. — Я був закритий щитами. Що ти тут робиш? —

Він дивиться широко розплющеними очима, ніби відчуває той хаос, що вирує в мені. — З тобою все гаразд, Вайолють?

— Що я тут роблю? — видавлюю із себе кожне слово, поки мої очі оглядають його, шукаючи рани, про які говорила Девера. Чи я неправильно зрозуміла її жест? Невже я *даремно* летіла сюди? Мене починає трусити. — Уявлення не маю!

— Це не ти. — Ксейден поглинає мене своїми очима.

— Знаю! — кричу я, розриваючись між плачем вдячності за те, що він живий і, здається, здоровий, і лютим бажанням розтрощити цей спортзал, цю грьобану фортецю через саму тільки можливість того, що він може бути тут у небезпеці. — Я не можу його заблокувати!

— Зачекай. — Він скидає з моїх плечей рюкзак і притискає мене до грудей.

Я обіймаю його, занурююся обличчям у його шию, глибоко вдихаю. Пахне м'ятою, шкірою і моїм... Блін, я що, нюхаю його?

Ксейден заводить мене у лазню спортзалу. Тут відполіровані кам'яні стіни; високі, місцями прочинені засклені вікна; ряд широких лав посередині під трьома лініями душових труб, які особливо не відрізняються від тих, що в Басґіаті. Він клацає пальцями, зачиняючи наглухо двері, а потім тягне важіль на стіні. З труб акведука над головою на нас ллється крижана вода.

Хапаю ротом повітря і вся стискаюся від різкого холоду. У цю надкоротку мить це все, що я здатна відчувати.

— Підніми щити, — наказує Ксейден. — І то вже, Вайолет!

Я продираюся крізь крижані замети свого розуму й пхаю цеглинки, виставляючи свої щити на місце. Емоції Терна тепер настільки притуплені, що я, схоже, можу розраховувати на щось подібне до контролю над собою.

— Бляха, холодно, — кажу я, цокаючи зубами.

— Зараз. — Ксейден тягне інший важіль, і вода стає теплою. — Що в біса сталося, що тобі дозволили приїхати раніше? — Зморшки між його бровами показують, що він непокоїться. Ксейден ставить мене на ноги під бризками теплої води.

Мій розум знову належить мені, хоча я досі відчуваю силу емоцій Терна, що луплять по моїх щитах.

— Мені не давали звільнення...

— Ти не маєш дозволу на відліт? — Ксейденів голос знижується до того небезпечного тону, який жахає всіх на світі, окрім мене. — Знаючи, що у Варріша в голові і що він планує... — Його слова раптово завмирають, коли погляд зупиняється на моєму плечі. — Бля, чия це куртка?

— Ти серйозно? — Я витягую руки вперед, насолоджуючись теплом, яке розтікається моїм тілом. — Дивися: три смужки на позначення третього курсу, ось Четверте крило і нашивка комчоти. Як *думаєш*, чия це може бути куртка?

Він клацає щелепою, по якій течуть струмені води.

— Це Бодхі. Ах ти ж козел, на чужу територію!

До нього, здається, не доходить.

— Ти зараз серйозно? — Я розстібаю цю довбану куртку і смикаю рукави, намагаючись скинути її, але шкіра, сука, коли мокра, поводиться відповідно і треба трохи постаратися, щоб стягнути її із себе. — Я пішла зі сповіщення одразу, щойно Девера натякнула, що тебе *поранено*. І так, я пішла сама, на маючи звільнення. Летіла вісім годин на шаленій швидкості з абсолютно неврівноваженим Терном, який думав, що якщо ти поранений, то й Сґейл теж могла постраждати. А тепер ти заводиш якусь власницьку, ревниву фігню «чия-це-куртка» тільки тому, що твій двоюрідний брат знав: я так запанікувала, що навіть не додумалася піти по свою льотну шкіру? — Я прямо витріщаюся на його кретинську дупу й скидаю куртку на підлогу. — Можеш одразу йти знаєш куди!

— Ти хвилювалася за мене? — Він усміхається кутиком рота.

— Уже ні. — Тепер я просто розлючена. Як можна побачити в цьому щось веселе?

— Але хвилювалася? — Усмішка повільно розпливається по його обличчю, а очі сяють. — Ти непокоїлася, нервувала. Через мене. — Ксейден тягнеться до мого лиця.

— По-твоєму, це дуже смішно? — Я відступаю, щоб він не міг торкнутися мене, але мене зупиняє те, що я впираюся спиною в мокру стіну.

— Ні. — Він схиляє голову набік, посмішка зникає. — Здається, ти трішки зла, що я не збираюся в гості до Малека. Чи ти воліла б, щоб я стікав кров'ю десь у лазареті?

— Ні! — Авжеж, він не доганяє. Може, його життя й залежить від мого, але Ксейден не відчуває того ж, що і я. Так, він хоче мене, навіть сказав, що запав на мене, але він ніколи не говорив, що кохає. — Я не злюся на тебе через те, що ти не поранений. Я ніколи й нізащо не хотіла б, щоб тобі було боляче. Я зла на себе. За те, що була такою безвідповідальною, настільки захопленою тобою, так погано контролювала власні емоції, що взяла і просто побігла за тобою, як... як... — Як малолітня, по вуха закохана дурепа. — А ти, ти завжди спокійний, завжди зібраний, у тебе завжди все під контролем. Опинись ти на моєму місці, то дочекався б, доки не отримаєш всю інформацію, і, напевно, ти ніколи-ніколи не дозволив би емоціям Сґейл взяти верх над собою...

Я замовкаю, коли Ксейден засукує мокрий рукав на правій руці й з-під тканини сорочки з'являється випукла червона лінія, що тягнеться від плеча вздовж біцепса майже до ліктя. Вона десь два сантиметри завтовшки у верхній частині та втричі ширша внизу. Його, очевидно, відновили, якщо слід такий випуклий. Певно, він ледь не втратив руку.

— Ти насправді був поранений, — шепочу я, і весь мій гнів щезає. Він певно відчував нестерпний біль. У грудях щемить. — З тобою все гаразд? — питаю, хоча щойно бачила, як він знищує суперника у спортзалі.

— Зі мною все добре. Звіт писаря, мабуть, пішов раніше, ніж прибув відновник зі Східного крила. — Шрам ховається під рукавом. — І ти помиляєшся щодо мене. Я не чекав би всієї інформації чи навіть доказів, якби почув, що ти постраждала. — Цього разу я не відсуваюся, коли він тягнеться до мене. Його рука обхоплює мою талію і лягає на поперек, відтягуючи з-під прямих струменів води. Сантиметри між нами — це подарунок і прокляття водночас. — Я не завжди спокійний чи зібраний, і я ніколи не можу себе контролювати, коли йдеться про тебе.

На його слова моє серце завмирає. Це, як завжди, зростає напруга між нами — від одного-єдиного дотику. Мене зігріває не тільки тепла вода.

— Навіть зараз я роблю не те, що мав би.

— А що ти зараз мав би зробити?

— Витягти твою дупу на мату і змусити тебе горіти, спітніти, божеволіти від болю після десяти раундів спарингу. — Ксейден клацає щелепою. — Тому що я не раз просив тебе не ризикувати своїм життям через щось настільки банальне, як розмова зі мною, але ти зробила саме це. Знову.

— Я зараз згодна на все, окрім спарингу. — Ой, випадково це ляпнула. — І ти більше не можеш призначати мені дисциплінарних покарань. Я вже не підпорядковуюся тобі.

— О, це я знаю. Та чомусь тоді нам обом було набагато легше, ніж тепер. Ти ж хочеш повної відвертості від мене, правда? Як щодо такого? — Ксейден опускає погляд на мої губи. — Я вчинив би так само, як ти, бо я так само безрозсудний, коли щось стосується тебе.

Гострий, солодкий біль заполонив мої груди. Боги, як хочеться в це повірити. Але я теж хочу більшого. Я хочу тих самих трьох слів, які він вимагає від мене. Я проводжу язиком по нижній губі, і його очі спалахують. Кімнату наповнює густа пара.

— Ти хвилювалася за мене… — Перший раз він це вимовив просто весело, але тепер у його голосі відчувається щастя, а його тон звучить як одкровення.

— Звісно, я хвилювалася за тебе.

Він повільно тягне мене до себе, даючи мені можливість не піддатися, перед тим як наші тіла зблизяться. Його тепло проникає в кожну частинку мене, проганяючи холод і занепокоєння, яких я набралася під час польоту. Гнів, що слідував за цим, перетворюється на зовсім іншу — і набагато небезпечнішу — форму тепла.

Чорт. Я хочу його. Хочу торкнутися кожного клаптика його шкіри, відчути стукіт його серця біля свого, щоб бути впевненою, що з ним справді все гаразд. Я хочу, щоб його тіло було наді мною, щоб він був у мені. Якомога ближче. Найближче, як тільки можливо між людьми. Я хочу, щоб він змусив мене забути, що є щось за межами цієї кімнати, що є хтось на світі, крім нас двох.

— І ти так поспішала сюди, що навіть забула прихопити свою шкірянку… — Він опускає голову міліметр за міліметром. Повільність його рухів, коли він наближається, — це суцільна тортура.

Я киваю.

— Тому що ти досі любиш мене, — шепоче Ксейден мені в губи за мить до того, як цілує. Дякувати богам, він не чекає на мою згоду, бо я не впевнена, що знайшла б у собі сили відмовити. Особливо після того як він бавиться моєю нижньою губою, обережно покусуючи, а потім гладить її язиком. Це надто добре, надто правильно, надто… все.

Уперше після Аретії він не чекає, поки я дозволю. Уперше його славнозвісний самоконтроль поступається бажанню. І вперше, коли він цілує мене просто тому, що хоче і, чорт забирай, це саме те, що мені потрібно, — щоб *я* йому була потрібна.

Розтуляю губи, запрошуючи його язик всередину, не лише тому, що хочу його, а й тому, що він щирий зі мною зараз. Я отримала зізнання, яке не мусила з нього витягувати чи навіть просити. Ксейден стогне, обіймаючи мене, і поцілунок стає саме таким, як він казав, — безрозсудним. Відчувати, як його язик торкається мого, ковзає, погладжує, — це полум'я для порохової діжки. І я спалахую.

Пристрасть, хіть, жадання — що б це не було, — це відчуття гарцює вздовж моєї спини, опускаючись вниз і перетворюючись на надокучливу напругу між стегнами. Підіймаючись навшпиньки, я тягнуся до нього, обхоплюю його шию, але ми все одно недостатньо близько.

Його пальці беруться за ґудзики на моїй мокрій формі. Я неохоче відпускаю його шию, щоб він міг її з мене стягти. Одяг падає з мокрим плюскотом десь ліворуч від нас. Я натягую його сорочку, відчайдушно прагнучи

відчути Ксейдена на дотик, і він підкоряється, знімаючи її через шию і оголюючи для мене кілометри теплої вологої шкіри.

Цілую шрам над його серцем, проводжу руками по його боках, відправляю пальці в його тверді борозенки й западини вздовж живота. Ніхто в цьому світі не зрівняється з ним. Він цілковита, абсолютна досконалість, його тіло вирізьблене роками спарингів і польотів.

— Вайолет. — Ксейден нахиляє мою голову й цілує міцно й глибоко, потім лагідно й м'яко, змінюючи темп, що заводить мене дедалі більше.

Мої руки гладять лінії його спини, коли він запускає пальці у вологі розпущені пасма моєї коси, а потім різко смикає, вигинаючи мою шию, перш ніж впитися в неї губами.

Він добре знає, де я чутлива, і вміло користується цими знаннями, посмоктуючи й облизуючи ту частину моєї шиї, від чого коліна плавляться, а пальці впиваються в його шкіру на спині.

— Ксейдене, — стогну я, опускаючи руки і ковзаючи долонями по вигинах його сідниць.

Мій. Цей чоловік мій. Принаймні зараз, у ці хвилини. Навіть якщо це лише на кілька хвилин.

Він пощипує губами ніжну шкіру мого вуха, від чого вниз по моєму хребту прокочується наступна хвиля вібрацій, а тепер його вуста знову на моїх. Це викрадає мій розум, перетворюючи всі мої думки на рафіновану жагу. Зараз наш поцілунок не такий терплячий, як попередні. У ньому є дика нотка тілесності, яка робить мене сміливішою. Опускаю руку вниз і стогну.

Він твердне від мене. Росте вшир і вздовж у моїй долоні.

— Чорт, — гарчить він, відриваючись від моїх губ, дихаючи уривчасто, як і я, коли мну його через тканину. — Як будеш далі так робити… — Заплющує очі й відкидає голову назад.

— То я справді тебе отримаю? — Моє серце стискається.

Ксейден дивиться не мене. Конфлікт, який розгортається в його темних глибинах, спонукає мене зупинитися.

— Не змушуй мене боротися за це. Тільки не знову. — Відступаю від тепла його обіймів, і кожен нерв у моєму тілі кричить на знак протесту. — Я не можу постійно боротися за це, коли ти винаходиш нові способи вагатися або казати мені «ні», Ксейдене. Ти або хочеш мене, або ні.

— Ти щойно тримала мене за член, Вайолет. Думаю, ти на дотик відчула, як сильно я тебе хочу. — Він запускає руку у своє мокре волосся. — Боги, це я борюся! — сперечається він. — Я казав, що не використовуватиму секс як зброю, щоб повернути тебе.

— Ні, ти лише озброївся проти мене своїм маленьким правилом, яке має змусити мене сказати три слова, які я не готова тобі сказати. — І ця божевільна, крайня потреба, до якої він мене доводить, настільки гостра, що я могла б і піддатися. Я страшенно його жадаю.

— Проти тебе? — Він хитає головою. — Ти сама казала, що не можеш відокремити емоції від сексу. Пам'ятаєш?

Я розтуляю, потім стуляю рот. Це правда. Я так казала. От *лайно*.

— Можливо, я якраз вчуся їх відокремлювати.

— Можливо, я не хочу, щоб ти це робила. — Ксейден ступає крок уперед і обхоплює мою шию. — Я хочу, щоб ти була такою, як ти є. З емоціями і з усім іншим. Я хочу ту жінку, на яку я запав. Мене мучить відстань між нами. Щоночі я лежу без сну сам, благословенний і проклятий спогадами про те, яка ти гаряча, яка волога, яка ідеальна, коли я втрачаю себе в тобі.

Мої губи розтуляються. Тепло розніжує мою шкіру, наче він пестить мене словами.

— Уві сні я чую звуки, які ти видаєш перед тим, як дійти. Сниться те, як одразу після цього синій колір у твоїх очах переливається бурштиновим, насиченим і водночас туманним. Я прокидаюся від голоду за тобою — лише за тобою. Я прокидаюся вранці і хочу тебе, хоч ти за пів королівства від мене. Я не відмовляю тобі, не маніпулюю. Це я борюся за тебе. — Він кладе руку на моє стегно. Великим пальцем гладить оголену смужку шкіри між моїми штанами й бронею.

— Хочеш боротися за мене? — Запускаю руку у своє волосся й висмикую шпильки одну за одною, відправляючи їх дзенькати на кам'яну підлогу. — Тоді ризикни своїми почуттями, не знаючи, що відчуваю я. Хочеш повернути моє серце? То цього разу спершу ризикни своїм.

— Якщо я зараз скажу, що відчуваю, ти нізащо не повіриш, що це більше, ніж просто відчайдушна потреба твого тіла. — Його брови насуплюються.

— Ніби з язика зняв. — Остання шпилька падає на підлогу. — Обирай, Ксейдене. Можеш дозволити мені вийти крізь ті двері або можеш бути тим, хто візьме все, що я готова дати цього разу. — Я розпускаю косу, проводячи пальцями по вологому волоссю.

— Намагаєшся поставити мене на коліна? Виграти суперечку? — Його палкий погляд охоплює мене всю, а його рука згинається на моєму стегні.

— Так, — відповідаю і тягнуся до зав'язок броні на попереку. — Я щойно провела вісім годин у страху від очікування нашої зустрічі, адже не

знала, наскільки тебе ушкоджено під час нападу. Я не просто хочу тебе. Я тебе потребую. Ось твої три слова. — Смикаю за мокру стрічку, і вона розв'язується. — І це все, що ти отримаєш. Бери або іди.

Боротьбу, що триває всередині нього, можна відчути на дотик. Напруга між нами настільки гостра, що здатна пробити луску дракона. На якусь мить мені здається, що Ксейден може виявитися достатньо впертим, щоб піти й лишити нас у цьому глухому куті.

Але врешті — слава богам! — він здається. Впивається у мої вуста. Вогонь, який спалахнув під час нашої суперечки, палає жаркіше, ніж раніше. Він цілує мене так, ніби я відповідь на кожне запитання. Ніби все, чим ми були і будемо, залежить від цього моменту. І, можливо, це дійсно так.

Ксейденові руки розплутують шнурки на моїй спині, а я розстібаю його штани. Я виграю перегони, і моя рука першою ковзає під тканину, щоб гладити його від кореня до кінчика.

Він видає глибокий стогін, який звучить, як фанфари моєї перемоги, вражаючи мене і вібруючи між моїх стегон. Напруга там посилюється, пульсує.

— Відпусти, щоб я міг тебе роздягнути. — На останньому слові він кусає мою нижню губу.

Прошу, будь ласка. Звільняю його, і він розв'язує мою броню і знімає її з мене через голову. Вона плюскає на підлогу. Уже за мить чутливий вершечок моїх грудей в оточенні його губ, під натиском його язика. Я стогну, мої пальці пробираються крізь його волосся, щоб утримати його там якнайдовше.

— Як же приємно.

Обхопивши мене однією рукою за спину, а іншою — під колінами, Ксейден піднімає мене й одним плавним рухом обережно кладе на нагріту водою кам'яну лаву.

— Ти впевнена, що хочеш цього тут? — запитує він, нависаючи наді мною, закриваючи бризки своїм тілом. Його очі заплющені, а волосся скуйовджене моїми руками. — За якісь п'ять хвилин я б тебе комфортно розташував у своєму ліжку.

Він такий гарний, що моє серце болить від одного лише погляду на нього.

— Я хочу зараз. — Гладжу його широкі плечі і проводжу рукою вниз по тавру, що тягнеться від його шиї до передпліччя.

— То буде зараз, — погоджується Ксейден.

У наступному поцілунку немає нічого відпрацьованого чи відшліфованого — це чиста жага, підсолоджена нестямою. Палаючою нестямою, що заволоділа нами двома. Це саме те, що мені потрібно, — бути затиснутою

між його твердим тілом і каменем, щоб він поглинав мене з такою ж нестримністю, яку я відчуваю до нього.

Ксейденова рука пробирається вниз моїми вигинами, до талії, перш ніж зняти з мене пояс, ближче до лона. Один за одним розстібаються ґудзики моїх штанів. У його дотиках тільки впевненість, жодних вагань. Пальці знаходять підхід до мого клітора.

Я вигинаюся, задихаючись від пекучого задоволення.

— Навіть краще, ніж я пам'ятаю. — Його рот рухається вниз по моїй шиї, пальці дражнять легкими дотиками — Боги, ти на дотик як шовк. Гарячий гладенький шовк. — Нарешті я знову чую в його голосі цю брутальну хрипкість, якої мені так бракувало.

Ксейден опускається нижче, щоб пестити мої груди, злегка затискаючи сосок з ідеально виваженим натиском і тертям, даруючи настільки сильне задоволення, що я забуваю про все на світі. Звісно, він знає, що мені подобається. Це не перший наш раз. І він також не буде останнім.

Сила розбухає під моєю шкірою, наростає з кожним рухом його пальців навколо мого набубнявілого клітора, що відмовляють мені в задоволенні, якого я прагну.

— Ксейдене, — благаю я, впиваючись нігтями в його плечі, обережно, щоб не зачепити його свіжий шрам. Кожен рух його пальців, кожен рух язика нагадує спалах блискавки в моєму організмі, електризує кожен нерв, перетворюючи мене на надчутливу тятиву, натягнуту туго, але недостатньо.

— Я знаю, чого ти хочеш, — він швидше гладить мій клітор, — і що тобі треба. — Два пальці ковзають всередину мене.

Глибше. Ближче. Більше. Це саме те, що мені потрібно.

— Тоді дай мені це, — вимагаю я, рухаючи стегнами.

— Я чекав цілу вічність, щоб торкнутися тебе.

Моє дихання — це самі стогони й зітхання. Моя шкіра червоніє, набираючись пекучого жару від пестощів його пальців, які з кожним наступним рухом натискають сильніше і гладять швидше.

— *Боги. Ти все, чого я коли-небудь прагнув. Тільки тебе. Лише цього. Разом.* — Його голос ширяє в моїй голові, поки він не стає всім, що я бачу, чую, відчуваю, думаю. Ксейден — усе. І він дивиться на мене так, ніби думає про мене те саме.

— Я потребую тебе. — Можливо, потреба — не те слово, але немає іншого, яке б описало, наскільки він важливий для мого існування. Чіпляю великим пальцями пояс штанів і тягну. Треба їх зняти — негайно.

— Я теж.

Ми — божевільне сплетіння рук і ротів. Намагаємося швидше стягнути мокрий одяг. У мене з'явилася нова причина проклинати свої черевики, але Ксейден швидко справляється з ними — і я вже боса.

Цілую подумки свіжий шрам на його руці, більш ніж усвідомлюючи, наскільки близько я була до того, щоб його втратити. І от він знову наді мною, спираючись на передпліччя, досліджує моє тіло поглядом так пильно, що я починаю тремтіти від нетерпіння, коли він осідає між моїми ногами.

Ковзаю рукою між нашими тілами і обхоплюю його пальцями, направляючи головку до свого входу. Я помру, якщо він змусить мене чекати ще. Я не можу зробити жодного подиху, поки він досі не в мені.

— Я потребую тебе більше, Вайолет. — Ксейден кладе долоню на моє обличчя і подається стегнами вперед, входячи всередину, розтягуючи мене там, де ці перші чутливі сантиметри. — Як би ти не думала, що потребуєш мене, — я потребую тебе більше. — Він суне далі, наповнюючи мене одним довгим поштовхом, доки не занурюється так глибоко, що мої очі заплющуються і я стогну від всепоглинаючого задоволення.

Нічого подібного у світі немає. Я в цьому впевнена.

— *Як. Же. Збіса. Добре,* — вторить він моїм думкам зі стогоном і продовжує рухатися, відступаючи лише для того, щоб знову й знову кидатися вперед, викрадаючи мої обірвані подихи жадібними цілунками. Камінь під моєю спиною — чудова опора, щоб вигинатися, подаючись вперед, зустрічати його поштовхи, захоплювати більше і глибше. Це так багато, надто добре і водночас недостатньо.

Кожне потужне входження змушує мене жадібно вимагати наступного. Ось де я хочу існувати. Там, де Ксейден нависає наді мною, де він всередині мене, де його думки повністю зосереджені на мені.

— *Сильніше. Глибше.* — Я надто важко дихаю, щоб говорити. — *Не жалій мене, ніби я зараз поламаюся.*

— *Я точно знаю, скільки ти можеш витримати.* — Він запускає долоні під мене, підхоплює за спину і підтягує до своїх грудей, сідаючи на край лави.

Кімнатою розноситься мій крик, коли я опускаюся на нього, впираючись колінами обабіч його стегон. Ось ми знайшли той приємніший, глибший нахил, який забиває моє дихання.

— *Так. Там. Боги, я відчуваю тебе всюди.*

— *Там, де ми зупинилися минулого разу.* — Він опускає руки і обхоплює мої сідниці. — *Коли ти їздила на мені.*

Я обгортаю руками його шию й усміхаюся до його губ. Цього разу ніхто не ввійде через двері. Ніхто не завадить нам. Чути лише плескіт води, що

струменить на лаву поруч із нами. А наші тіла зближуються знову й знову, серця б'ються, легені наповнюються повітрям, яке ми встигаємо ковтати між довгими наркотичними поцілунками.

Реальність звужується до відчуття дотику, коли його розкішний торс торкається моїх грудей, коли його губи боготворять мій рот, коли його член заповнює кожен сантиметр мене, розтягуючи, щоб проникнути глибше. Тиск у моєму лоні такий щільний, а задоволення таке солодке, що я відчуваю його на смак. Воно вібрує, проходить крізь усе тіло, і моя сила наростає, перетворюючи мене на чисту бурхливу енергію, доки я сама не стаю блискавицею, якою володію, потріскуючи в очікуванні на звільнення.

— Ще, — гарчить Ксейден. — Я хочу мати все, Вайолет.

— Бери. — Я тримаю його лице в руках і цілую, щетина лоскоче мої долоні.

Блискавка проходить крізь мене, підіймаючись до небезпечної вершини. Мені не потрібно нічого казати. Я знаю, що в нього все під контролем.

Вона вивільняється з тріскотом, яскраво спалахуючи за вікнами на одну мить, щоб одразу бути поглинутою його тінями. Нічого не розбилося. Ніщо не спалахнуло. Він знає, як реагує моє тіло, він точно знає, як підштовхнути мене до краю, і він прикриває мене, коли я вибухаю.

Я кохаю його. Я кохаю його. Я кохаю його.

Я не готова дати йому ці слова і владу, яка приходить із ними, але я можу тримати їх для себе, повторювати їх як власний Кодекс, як єдину правду, у якій я впевнена.

Ксейденове тіло напружується піді мною, поштовхи стають сильнішими, він обіймає мене рукою, бере за плече й притягує в такт кожному поштовху.

Тиск досягає крайньої точки, але я намагаюся стриматися. Ще ні. Ще не час. Я хочу більше. Чорт, я хочу так щохвилини кожного дня до кінця життя.

— Відпусти. — Він змінює кут, потираючи клітор з наступним поштовхом.

— Я не хочу, щоб це кінчалося. — Чую нотку паніки у власному голосі і нотку страху, що це буде єдиний раз, коли я почуваюся так, єдиний раз, коли Ксейден мій. Але хвилі накочуються з кожним рухом його стегон, мої м'язи напружуються, і я вже наближаюсь до точки замикання.

— Вайолет. — Його рука зіслизає з мого плеча на потилицю, вгрузає в довгі пасма мого волосся, він дивиться в очі так, ніби заглядає прямо в душу. — Я не можу зупинитися. Я тебе не підведу. Випускай.

Мої стегна тремтять, і з наступним поштовхом я розриваюся від крику. Коли хвилі знову й знову напливають, сила пронизує мене громом і спалахує блискавка. Усе, що я можу зробити, — це триматися за Ксейдена і скакати

на ньому, об'їжджати його, насолоджуючись відчуттям блаженства, аж доки мені не забракне сил.

— Чудово. — Його стриманість умить зникає. Зникає розміреність точних поштовхів. Він гарчить мені в шию і шалено соває стегнами, поглинаючи мене до забуття, тож я розумію, що це і є те, чого я прагнула понад усе, навіть незважаючи на його секрети, — прагнула його втрати контролю над собою.

Я хочу бути єдиною людиною, для якої Ксейден готовий розкритися.

Тримаючись за його плечі, я відповідаю рухами на кожен його поштовх, обертаючи стегнами й насолоджуючись криком, який він випускає, коли нарешті здригається піді мною. Його тіні проносяться кімнатою. Стіни тріщать, і вода вивергається з акведуків.

Моє серце прискорено б'ється. Я сміюся.

— Чорт. — Він впирається в моє чоло своїм, наші груди здіймаються, коли ми намагаємося перевести подих. — Варто мені лише подумати, що можу впоратися з тобою, то я, бляха, завжди програю.

— Це моя улюблена частина.

— І чому це мене не дивує? — Ксейденові губи торкаються моїх і він обіймає мене, не даючи сповзти зі своїх колін. — Ти мене доконаєш.

— Що тепер будемо робити? — Запитання вислизає, перш ніж я встигаю подумати. Зрештою, чи не я боролася за те, щоб такого не було?

— Ну, у нас є різні варіанти. — Він гладить моє обличчя, роздивляючись мої очі. — По-перше, ми можемо залишитися тут і повторити. По-друге, ми можемо прибрати, одягнутися, прокрастися до моєї кімнати і повторити. Або третій варіант... — Він робить паузу. — Ми можемо прибрати, знайти орудувача води, щоб висушив наш одяг, після чого ти надягнеш одну з моїх льотних курток і ми полетимо на зустріч, щоб передати кинджали...

Я підриваюся й хапаю свій одяг раніше, ніж він встигає договорити. Звісно, я піду з ним.

— Я так розумію, що ти підвелася не тому, що обрала варіант один чи два? — каже Ксейден, розчаровано зітхаючи.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Хоч вершники на грифонах не мають здібностей сили печаті, вони не безсилі. Дехто стверджує, що вони вправно оволоділи дрібною магією, особливо розумовою. Відточивши свої вміння до досконалості, вони зробили її найбільш смертоносною зброєю. Недооцінювати їх — це велика помилка.

«Пороміельські грифони»,
бойове дослідження майора Гаріона Савоя

Що класно у стосунках (припустімо) двох вершників, які пов'язані з парою драконів, то це те, що можна довго не роздумуючи вирватися в опівнічній політ. І ще: немає кращого виду на зорі, ніж зі спини Терна.

— *Я все одно не схвалюю,* — повчає Терн, коли ми перетинаємо лінію сфер трохи на північ.

— *І проте ми летимо,* — заперечую, намагаючись витрусити з голови відчуття, що вчиняю *неправильно*, яке все глибше проникає аж до кісток з кожним помахом крил мого дракона. З досвіду я вже знаю, що це мине, коли ми пробудемо за межами сфер досить довго, щоб мої чуття пристосувалися.

— *Лише тому, що після Рессони я присягнувся дозволяти тобі робити власний вибір, але не тому, що згодний з тобою.* — Він летить уздовж схилу вершини і тримається ліворуч, щоб оглянути краєвид. Сьогодні повня, тому треба бути вкрай обережними, щоб лишитися непоміченими. — *Це зайвий ризик.*

— *Який Ксейден і Сгейл постійно беруть на себе.* — Я перестаю боротися з вітром і всміхаюся йому назустріч, нахиляючись вперед, коли Терн пірнає.

— *Повелитель тіней мене не обходить.*

— *Зате тебе хвилює Сґейл.* — Ремені сідла впиваються у стегна, постійно нагадуючи, що я не можу втриматися без них на хребті свого дракона.

— *Сґейл ніколи не знищило б щось настільки нікчемне, як грифон,* — пирхає він. — *А от втрата володаря тіней може стати для неї емоційно дискомфортною, це правда.*

— *Емоційний дискомфорт?* — сміюся я. — *Це так ти й мене називаєш?* — Якщо так, то нам не потрібно хвилюватися, що моя смерть може спричинити загибель Терна, Сґейл та Ксейдена.

— *Наразі ти мій призовий подразник.*

Вітер заглушає мій сміх. Я пригинаюся, готуючись до посадки, коли ми наближаємося до лісистої долини. Край найближчого гірського хребта оповитий світлом, що лине від одного із поромієльських сіл — не можу визначити, якого саме.

Терн розкриває крила, і сила гравітації всаджує мене глибше в сідло. Уже за мить він приземляється на березі темного озера, струшуючи кожною кісткою в моєму тілі. Перш ніж устигаю зорієнтуватися, він різко розвертається, стаючи спиною до води і мордою до лугу. Я ледве встигла схопитися за луку сідла.

— *Це було надто різко.* — Добре, що я не відстебнула ременів.

— *Наступного разу ти летиш, а я їду верхи.* — Він крутить головою з боку в бік, аж поруч із нами приземляється Сґейл із Ксейденом на спині.

— *Він досі дується через те, що я полетіла,* — кажу Ксейденові й тягнуся рукою до пряжки.

— *Ну, якщо ти вже стала достатньо сильною, щоб упоратися з Аетосом...* — каже Ксейден, рухаючись до плеча Сґейл. Відблиски місячного світла виграють на його мечах, коли він спішується.

— *Мене більше, ніж Аетос, хвилює твоє товариство, лейтенанте,* — гарчить Терн. — *І навіть не думай злазити вниз, моя Срібна.*

— *Перепрошую?* — реагую я, коли вже протягую шкіряний пасок крізь першу петлю.

— *Тільки спробуй відчепити цей ремінь — і я вже в повітрі.* — Він повертає голову так моторошно, немов змія, щоб зиркнути на мене через плече.

У мене відвисає щелепа.

— *Ти зараз не серйозно, правда?* — шиплю я.

— *Перевір, і дізнаєшся.* — Його золоті очі прищурюються в дві щілини. — *Я погодився полетіти на місце розвантаження. Я не давав згоди на те, щоб ризикувати твоїм життям, коли ми на відстані досяжності для віверн із Золі. Я також пам'ятаю, що буває з вершниками, які спішилися.*

— *Ти занадто опікуєшся мною.* — Не те щоб Терн не мав рації. Можливо, я не єдина, кому сняться погані сни.

— *Я все сказав.* — Він відвертає голову. Цю розмову закінчено.

— *Ти все чутимеш звідти, не хвилюйся,* — лунає знизу голос Ксейдена, який стоїть на землі перед Терном і Сґейл.

— *Каже чувак, чия драконіця не ставить його в куточок,* — бурчу я.

— *Я міг узагалі відмовитися від зустрічі. Це компроміс.* — клацає щелепами Терн. — *Вони наближаються.*

У мене на язику вже назбиралося, щоб вистрілити йому у відповідь, та я стуляю рот, коли чую помахи крил грифонів. Звук м'який, ніж від крил драконів, менш виражений. Як штормовий вітер, а не барабанний дріб.

Сім грифонів — повноцінна зграя — приземляються на лузі перед нами й підходять ближче. Їхні грізні голови метляються з боку в бік. Погляди спрямовані між Терном і Сґейл. Грифони десь на пів метра вищі від Ксейдена, і, хоча я погано розрізняю кольори в місячному світлі, я добре бачу звідси їхні гострі, як леза, дзьоби.

— *Будь ласка, скажи, що ти знаєш їх,* — говорю Ксейденові.

Моє серце калатає. Сила нуртує під шкірою і заряджає повітря навколо мене.

— *Знаю. Ти теж зараз упізнаєш декого,* — відповідає він, ніби це зустріч із друзями у місцевому шинку.

Терн опускає голову. Я сприймаю цей рух як погрозу для зграї і послугу для мене. Так я можу краще бачити їх, поки вони підходять.

Грифони — наполовину орли, наполовину леви — зупиняються метрів за сім від нас, і троє льотчиків спішуються. На флангах лишається по парі льотчиків на грифонах, що готові миттєво злетіти.

Довіра між нами тонка, як грудневий лід. Одна помилка — і злам криги матиме смертельні наслідки.

Трійця прямує до Ксейдена гірською травою заввишки до колін. Я майже відразу впізнаю ту, що йде по центру. Ветеранка, яка нагрянула тоді на нас біля озера, а потім билася з нами пліч-о-пліч у Рессоні. Її обличчя здається дещо перекошеним, а збоку на шиї з'явився новий шрам, який ховається під формою, але це точно вона.

А от чоловік зліва від неї вже інший. Він трохи нижчий і більш жилавий, ніж був її тодішній кремезний супутник. Під його тоненими бровами немає жодної злоби, коли він дивиться повз Ксейдена на мене, а потім квапливо відводить погляд. Не можу не задуматися, чи чоловік, з яким вона була на озері, загинув під час нападу.

— Ріорсон, — вигукує жінка, зупиняючись приблизно за три метри від Ксейдена.

— Сирена, — у відповідь каже він, ставлячи на землю перед собою дві сумки. Меседж зрозумілий: якщо вони хочуть їх отримати, то підійдуть ближче до Терна і Сґейл.

Сирена зітхає, а потім жестом показує іншим, щоб ті підійшли вперед.

Молодша жінка праворуч від неї одягнена у світліший відтінок коричневого. На вигляд моя ровесниця. Має достатньо схожих рис із Сиреною, щоб бути їй двоюрідною або й рідною сестрою. Такий само прямий ніс, повні губи, гнучка статура і блискуче чорне волосся, яке контрастує зі світлою шкірою. Лише волосся молодшої заплетене в косу, перекинуту через плече. Її очі дещо більші, а вилиці вищі, ніж у Сирени. Той тип краси, з якою зазвичай роблять кар'єру в королівському дворі або на сценах театрів Калдира.

Мої груди стискаються, і я кліпаю. Те, як вона дивиться на Ксейдена. Це не звичайний погляд самиці. Це пристрасна жадоба, спрага. Здається, ніби вона бреде крізь пустелю, а він — оазис, до якого та прагне дійти.

Вона дивиться на нього так, ніби відчуває те саме… що і я.

— Рада бачити, що ви витримали той безславний штурм Самари, — каже Сирена, коли вони підходять до Ксейдена.

— Не хочеш пояснити, що то, блядь, було? — у тоні Ксейдена відчутні менш дружні настрої. — Бо один з твоїх грифонів мало не зняв мене. Якби у Східному крилі поруч не було відновника, я втратив би руку, адже я завагався, думав, що це може бути хтось із вас. — Він дивиться на іншу жінку. — Я вважав, що ми на одному боці, але більше не вагатимуся, якщо це повториться.

Нахиляюся вперед у сідлі, але це положення не дає можливості краще роздивитися всю картину.

Звідси можна лише здогадуватися, який у Ксейдена міг бути вираз обличчя, а не бачити цього — якась мука. Енергія потріскує на кінчиках пальців, але я втримую її і вже готова реагувати в разі, якщо ця передача піде не за планом.

— Я не можу контролювати всі наші зграї, Ріорсоне, — відповідає Сирена. — І я не збираюся звинувачувати тих, хто мусить виконувати накази, якщо вони підпорядковуються не мені. Нам потрібно більше зброї, ніж ви можете поставити. А на тій заставі достатньо киджалів, щоб озброїти сотню льотчиків...

— Вони живлять наші *сфери*. — Ксейден стискає кулаки.

— *Наші* сфери? Відколи це ти став патріотом Наварри, Ксейдене? І принаймні у *вас* вони взагалі є, — відповідає дівчина праворуч.

— Поки що. — Ксейден на долю секунди повертає голову в її бік, а потім знову дивиться на Сирену.

Її тон... Те, як вона вимовила його ім'я... Вони, безумовно, знайомі.

— Атаки треба припинити, Сирено, — продовжує Ксейден. — Неважливо, під твоїм командуванням чи ні, але тільки-но я почую, що льотчики справді крадуть кинджали із застав чи що будь-яка з наваррських сфер ослаблена через їхні напади, я негайно обріжу всі лінії постачання і припиню передачу вам зброї.

— І приречеш нас на смерть. — Вона розправляє плечі.

— Це ви приречете нас *усіх* на смерть, якщо знищите єдині сфери, що розташовані між венінами і місцями кладки в Басґіаті, — кажу я. — Це наша єдина кузня зброї, і на цій території задосить сирої магії, щоб годувати їх ціле століття. А тоді їх уже не зупинити.

Усі задирають голови і дивляться на мене.

— *Ти привертаєш увагу.* — Терн гарчить на льотчиків, і вони одразу відвертаються.

— *А я і не казала, що сидітиму тут мовчки.*

— О, Сорренґейл. Рада тебе бачити, вперше без Ріорсонового обличчя, приклеєного до твого, — каже Сирена, не дивлячись на Терна. Розумна жінка. — Хоча я припускаю, що він ще не зовсім довіряє нам, якщо всадовив тебе на спину цього твого величезного дракона.

Ксейден мовчить.

— Я рада, що ви вижили у Рессоні, — усміхаюся я. Не те щоб вона могла це помітити.

Але молодша льотчиця дивиться із тривожною сумішшю ошелешення і... чорт, я думаю, що її примружені очі випромінюють злобу, яку вона відчуває щодо мене.

— *Щось моє прізвище не завойовує друзів ліворуч від тебе,* — кажу Ксейденові.

— *Ігноруй її.*

— Ми вижили завдяки тобі і твоїй приголомшливій блискавці, — каже Сирена.

З горла Терна виривається нове гарчання. Він повертає голову праворуч і скалиться.

Сирена зиркає на молодшу льотчицю і блідне.

— Кет, у тебе нема ліпших справ, ніж витріщатися на дракона?!

Кет. *Кішка.* Підхоже ім'я для тієї, яка так мене оцінює поглядом.

— Я не на дракона дивилася, — відповідає жінка настільки тихо, що я ледве розбираю слова. Однак відводить погляд, спрямовуючи його на Ксейдена. — Вона ефектна. Молодець, я зацінила.

Що за прикол?

— Не треба, — відповідає Ксейден зі звичним крижаним спокоєм у голосі, перш ніж звернутися до Сирени. — Сорренґейл має рацію. Знищите наші сфери — і вже ніщо не завадить їм осушити територію з місцями кладки. Їх не те що не можна буде здолати — до них неможливо буде наблизитися.

— Тобто ти волів би, щоб ми померли, поки ти сидиш під захистом тієї самої зброї, яка може врятувати наших цивільних? — запитує чоловік таким тоном, ніби цікавиться прогнозом погоди.

— Так. — Ксейден знизує плечима.

Мої брови вилазять так високо на лоба, що можуть торкнутися волосся.

— Це війна, — продовжує Ксейден. — На війнах гинуть люди. Якщо ти питаєш, чи виберу я, щоб померли ваші люди замість моїх, то, очевидно, відповідь «так». Який сенс думати, що ми можемо врятувати всіх, якщо це неможливо?

Я різко вдихаю, згадуючи, що чоловік, з яким я зустрічаюся за зачиненими дверима, — це не той, кого знає решта світу. Я не вперше чую, як він висловлює подібні думки. Те саме він думає про таврованих, які не готові постояти за себе в Басґіаті.

— Я бачу, ти як був козлом, так ним і лишився. — Кішка складає руки на грудях.

— Ми теж втратили вершників через венінів, — відказує він. — У цій боротьбі ми з вами заодно. Але я не жертвуватиму безпекою нашого руху чи наших цивільних заради вас. Якщо це робить мене козлом, хай так. Ми не сидимо під захистом своїх сфер склавши руки. Я ризикую власним життям і життями людей, які мені не байдужі, щоб добувати для вас зброю з Басґіату та закінчити укомплектування власної кузні для продовження постачання. Щоб ми були готові, коли за нами неминуче прийдуть і темні володарі, і Наварра. А вони прийдуть.

— Закінчити укомплектування кузні? — Кішка знову дивиться в мій бік. — Віконт Текарус рішуче тобі заперечив би. Тобі випадав не один, а цілих два шанси отримати горно. І обидва рази ти мав те, про що він просив.

— Це не обговорюється, — огризається Ксейден.

— Ти готовий віддати все наше королівство цим монстрам? Бо ти що? — запитує Кішка, випнувши підборіддя на Ксейдена. — Зловив краш? Я тебе знаю, Ксейдене.

— Кет! — обриває її Сирена.

Мене вивертає.

— *Про що вона в біса говорить?* — Як би це не було дивно, але здається, що… про мене. Але ж курва... Яким боком я до поромієльського віконта?

— *Це не важливо.* — Тон Ксейдена якось мене не втішає.

Терн клацає зубами.

— *Ми це пізніше обговоримо,* — попереджаю Ксейдена, додаючи ще один пункт до безкінечного списку.

— Ти нічого про неї не знаєш. — Ксейден повертається спершу до Кішки, а потім дивиться на Сирену. — Кузня — це наш найвищий пріоритет. Щойно забезпечимо горно, ми зможемо постачати вас на повну. У нас є решта матеріалів, потрібних для старту, і це все, про що ти дізнаєшся, бо добре підмічено, Сирено: я вам не довіряю. А поки що в цих мішках двадцять три кинджали. — Він показує на сумки, що стоять біля його ніг.

— Двадцять три? — запитує Сирена, підводячи брову.

— Мені знадобився один з них. — Ні в Ксейденових словах, ні в його тоні немає й натяку на вибачення. — Береш або лишаєш. У будь-якому випадку Ґаррік доставить наступну партію до визначеного місця. — Він задкує, дивлячись їм в обличчя. — *Поблизу Атебайна. Я не приховую від тебе, просто зайвий раз не повторюю перед іншими льотчиками.*

— *Я ціную чесність.* — Це дивує та трохи тішить.

— У вас є максимум рік, поки вони доберуться до ваших кордонів, — каже Сирена.

У мене кисне в животі, коли я згадую, що Бреннан вважає, ніби в нас набагато менше часу. Потрібно глибше дослідити сфери, щойно повернуся до Басґіату.

— Ми — все, що стоїть між ними і вами. Ви це знаєте, чи не так? Чи досі ховаєте голови в пісок, як минулого року? Як завжди: «не кажіть нам багато на випадок, якщо нас допитають»?

— Ми знаємо, — відповідає Ксейден. — Ми будемо готові.

Сирена киває.

— Я зроблю все можливе, щоб зменшити кількість нападів на застави. Однак поки ви не зможете відкрито говорити, що забезпечуєте нас зброєю, це все одно, що просити наші війська повірити в привидів. Вони не довіряють тобі так, як я.

— Як ти їх зупиниш, це вже твоя справа. Я мав на увазі те, що сказав. — Він нахиляє голову. — Нападіть на наші сфери, і я буду дивитися, як ви помираєте.

Їм потрібні власні сфери. Це найлогічніший спосіб.

Сґейл випускає пару, і чоловік-льотчик здригається, потім підходить за двома сумками й обертається, передаючи одну Сирені. Вони повертаються до грифонів.

— Дякую, — каже Сирена Ксейденові, а потім дивиться на мене. — Передай своєму драконові, Сорренґейл, що він усе ще найстрашніше створіння, яке я будь-коли бачила.

— Я б не проти, але це тільки додасть до його й без того завищеної самооцінки, — відповідаю я, вмощуючись назад у сідлі, коли Ксейден забігає на передню лапу Сґейл, щоб сісти на неї верхи. — Залишайся живою, Сирено. Ти починаєш мені подобатися.

Вона всміхається мені, а потім розвертається.

— Ходімо, Кетріоно.

Кетріона. Кет — це Кетріона.

Те, що відбувається у мене в животі, не має нічого спільного з раптовим зльотом Терна в нічне небо. Я пригадую, що сказав Бодхі кілька тижнів тому.

«Ніколи не бачив, щоб він так хвилювався за когось, навіть за Кетріону».

О боги.

Як вона дивилася на нього. Це була не звичайна пристрасть. Це були спогади.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Курсанти, які самовільно покинули територію Коледжу, будуть піддані військовому трибуналу у своїй ланці підпорядкування, якщо їх не стратили на місці.

Стаття четверта, розділ перший Кодексу поведінки Військового коледжу Басгіат

Терн летить до кордону, потужно розмахуючи крилами. Я натягую окуляри на очі. Повітря охолоджує мої розпашілі щоки.

— *Щоб не робити поспішних висновків, як минулого року, скажи: вона твоя колишня, так?* — запитую Ксейдена, сподіваючись, що мій тон звучить набагато спокійніше, ніж я почуваюся.

— *Як ти... А, добре... Не важливо. Так.* — Він говорить повільно, ніби дуже ретельно добирає слова. — *Ми розійшлися ще до того, як я зустрів тебе.*

Це не має значення. У мене теж є колишні. Ми ж не обговорювали наші романтичні чи сексуальні історії, правда? Звісно, жоден із них не був льотчиком, вродливим аж... НАСТІЛЬКИ. Та все-таки. Не бачу жодної логічної причини, щоб мене мучило це потворне й ірраціональне почуття...

Чорт! Чого? Ревнощів? Непевності? Тривоги?

— *Усе разом,* — роздратовано підказує Терн. — *На що я тобі нагадаю, що жоден дракон не вибрав її. Тебе обрали одразу два. Тож візьми себе в руки.*

Можливо, це хороший показник, однак мені від того не легше.

— *Так, але був час, коли Ксейден вибрав її.*

Я нахиляюся вправо, коли Терн розправляє крила на підльоті до гори, продовжуючи набирати висоту.

— Був час, коли ти думала, що каша — це смачно, поки в тебе не виросли зуби і ти не зрозуміла, що можеш їсти все що заманеться. Тому припини морочити собі голову. Це не робить тебе сильнішою.

Йому легко казати.

До кінця польоту мене супроводжує тиша. Коли ми перетинаємо межі сфер Наварри, дихати стає вже легше. Проте відчуття провини давить каменем зсередини. Це наші щити, і за ними ми в безпеці, але ватага, яку ми щойно озброїли, не спатиме так само мирно й безпечно.

Ми приземляємося на летовищі. Відстібнувшись, ковзаю вниз по передній нозі Терна.

— Будь готова летіти вранці, — наказує він. *— Можливо, твоє швидке повернення пом'якшить неминуче покарання за самовільний виліт.*

Бо драконів ніхто не карає.

— Я сумніваюся, але можемо спробувати.

Знімаю льотні окуляри, а Терн тим часом відлітає зі Сґейл. Їхні хвости вимахують у такт. Це мила дрібниця, але вона викликає в мене усмішку.

Ксейден наближається і обіймає мене за талію, притягуючи до своїх сталевих грудей. Потім піднімає моє підборіддя великим і вказівним пальцями, щоб наші погляди зустрілися. Між його брів хмурі зморшки — ознака занепокоєння.

— Нам доведеться провести наші останні кілька годин разом, розмовляючи про Кет?

— Ні. — Обіймаю його за шию. — Якщо ти не хочеш провести їх, також обговорюючи моїх попередніх коханців.

— Я краще вибрав би варіант номер два, що пропонував тобі раніше, у якому ми йдемо до моєї спальні, щоб із користю провести спільний час. — Він дивиться на мої губи.

— Чудовий план, — погоджуюсь я, відчуваючи як нагрівається моє тіло від самої тільки пропозиції. *— Але нам доведеться поговорити про віконта Текаруса.*

— Бля-а-а. — Він відводить погляд. — Краще вже про наших колишніх. Хто вони, твої колишні? Я їх знаю?

— Текарус. — Я вигинаю брову. *— Значить, я знаю, що ти хочеш зберігати свої таємниці, але ти казав, що даватимеш мені ту інформацію, яка може впливати на мої рішення. І щось я маю неприємну підозру, що це мене якраз стосується.* — Я проводжу пальцями по його шиї там, де тавро, адже просто не можу не торкнутися його. *— Тому я запитую: що такого хоче Текарус за горно — єдиний пристрій, який міг би завершити обладнання вашої кузні, — чого ти не бажаєш йому віддати?*

Ксейден притискає мене ближче до себе.

— *Окрім зброї та приватної армії?* — Він робить паузу, перш ніж зітхнути. У його очах точиться ціла війна. — *Ти перша повелителька блискавки за понад століття. Він клянеться, що дозволить нам забрати горно в Аретію, якщо побачить, як ти орудуєш нею.*

Я кліпаю.

— Ця частина угоди здається досить простою.

— Це не так. Наша перша угода провалилася, коли я дізнався, що він хоче лише дозволити нам користуватися горном, а не взяти його назовсім, що означало б розміщення драконів у Кордині. А по-друге, я не вірю, що він хоче лише побачити тебе. Він відомий тим, що колекціонує коштовності, які утримує проти їхньої волі. — Ксейденів великий палець торкається моєї нижньої губи, що спричиняє тремтіння у всьому моєму тілі. — Я не ризикуватиму. Не буду ризикувати тобою.

— Здається, це не той випадок, де ти вирішуєш, ризикувати чи ні, — тихо кажу я. Йому потрібне це горно, але, можливо, якщо я зможу підняти сфери, ми виграємо трохи часу.

— Я казав тобі ще в Аретії, що краще програю цю війну, ніж житиму без тебе. — Перш ніж опустити руку, він гладить мою щоку.

— Я тоді не думала, що ти говорив щиро. — Біль у моїх грудях доходить до краю, майже вибухає. Я люблю цього чоловіка кожним ударом свого безрозсудного серця, яке належало б йому, коли б він тільки облишив свої таємниці й дозволив себе пізнати.

— У якийсь момент тобі знову доведеться довіритися мені. — Він міцно стискає губи. — *Політ у Кордин не обговорюється. Бреннан уже веде перемовини щодо інших умов.*

— Але я тут. Ти не зможеш захистити мене від усіх і кожного… — Дивлюся, як він вкладає щось важке у глибокі піхви на моєму плечі. Вони там лише тому, що я одягнена в його льотну куртку. — Що це? — Та я й так уже знаю. Сплав руків'я кинджалу виблискує в місячному світлі, перш ніж лезо сховається всередині піхов на моєму рукаві. *Сильний* кинджал.

— Для мене важливо, щоб ти могла захистити себе у разі потреби. Знаєш, ти не єдина, кому сняться погані сни.

Мої губи розтуляються.

— Ксейдене, — шепочу я, торкаючись руками його обличчя, заріст приємно дряпає мої долоні. — Я володарка блискавок. Я ніколи не була беззахисною перед венінами.

— Тобі, звісно, доведеться його ховати. — Говорить він грубо. — Вший глибші піхви там, де тобі зручніше.

Я киваю. Так його, напевне, ніхто не зауважить, хіба що вистромиться руків'я або хтось знатиме, де його треба шукати.

— Нам потрібно обговорити ще щось? — питає Ксейден.

— Окрім того, що звіт про битву біля Золі просочився в Бойове сповіщення, а Маркгем видав це за ворожу пропаганду? — Я морщу носа, скорчивши гримасу.

Цього разу замість того, щоб видати якусь реакцію, він просто витріщається на мене.

— Чи те, що Нолон витратив декілька місяців на те, щоб повернути до життя Джека Барлоу? — Я вириваюся з його обіймів, і ми йдемо до застави, де вздовж зубців зовнішнього кренеляжу палають факели. — О, і ще Варріш вибив мені плече із суглоба під час допиту після того, як Дейн відмовився використати на мені свою печать.

Ксейден зупиняється.

— Не хвилюйся, — кажу йому через плече, тягнучи далі за собою. — Ми втекли. Вони намагалися випробувати на нас цей новий еліксир, який має властивість притупляти зв'язки з драконами та сили печаті, але я пам'ятала запах ще з наземного орієнтування, тож ми його не випили.

— Еліксир, що блокує силу печаті? — Його голос підвищується.

— Та все нормально. Якщо вдасться дізнатися його склад, то я, імовірно, зможу знайти протиотруту. — Я зиркаю на нього. — *Або Бреннан зможе.*

Ксейденів погляд впивається в мене.

— Що з нами сталося, поки ми практикували ці прийоми для вдосконалення комунікації?

— Можу змусити тебе робити запити на отримання інформації. — Саркастично посміхаюся. — Ой, до речі, ще таке. Я, може, згадувала, що Дейн кинув мені виклик? — І навіть не подумаю питати про сміховинні заяви Дейна щодо вчинків моєї матері. Аетос узагалі не заслуговує на місце в моїй голові. — Блін, я ще, напевно, маю розказати тобі про Ааріка.

Ксейден зітхає.

— Ось тобі й варіант номер два.

Коли наступного дня ми з Терном приземляємося на летовищі Басґіату, мене охоплює дивне дражливе почуття надії. Можливо, це через те довгоочікуване відчуття, що ми із Ксейденом нарешті щиро довіряємо одне одному не тільки свої тіла, навіть якщо він не дає мені повного доступу.

Хоча мати його тіло — це *безперечний* плюс. У мене все болить, та цей біль приємний, адже викликаний не лише годинами польоту. Я злізаю з Терна на краю поля, щоб уникнути драконів Першого крила, які зараз сідатимуть тут після виконаних маневрів третього курсу.

Чорт, треба було сховати кинджал у рюкзак перед тим, як приземлятися. Повсюди дракони і їхні вершники.

— Враховуючи, скільки тут драконів, не маю сумніву, що Варріша й Аетоса вже сповістили про твоє повернення, — попереджає мене Терн.

— Я готова до покарання, — відповідаю, чухаючи тьмяні лусочки на його морді. — Тобі треба наводнити організм. Ти весь пересох від польоту.

— Наш від'їзд був радше з моєї вини, ніж із твоєї. Я не потерплю, щоб тебе покарали через мене.

— Не будь таким милим. Це насторожує. — Ще раз погладжую його луски і підтягую вище свій наплічник. *— Минуло вже кілька тижнів. Думаєш, Андарна скоро прокинеться?* — Я скучила за нею.

— Невідомо, — швидко відповідає він. Надто швидко.

Мої насуплені брови відображають підозру, яку я щойно відчула.

— Є щось, чого ти мені не кажеш?

— Кожен підліток засинає на таку кількість часу, яка потрібна його організму. Її організм, очевидно, вимагає більше, ніж інших драконів.

Ще до останніх двох тижнів вона прокидалася щоразу, коли я відчувала щось на кшталт збентеження. Але не тепер…

Чорт.

— Є про що хвилюватися?

— Хвилювання ні на що не впливає і нічого не змінює. Її охороняють старші, а вона спокійно спить.

Гммм…

— Я скажу тобі, якщо моє покарання передбачатиме смерть або інші подібні незручності.

— Я і так буду знати, адже я завжди з тобою, — бурчить він. *— Змушений постійно бути свідком незграбності двадцятиоднорічних людей.*

— Постараюся зробити так, щоб тобі не весь час було соромно.

— Якби ти могла, думаю, вже зробила б. — Він чекає, доки я дійду до сходів біля Рукавички, а потім рине ввись, створюючи вітер помахами своїх крил, який дме мені в спину.

Спускаючись сходами, я не можу не подивитися ліворуч. Перший курс із нашого рою відпрацьовує смертоносну смугу перешкод, яка коштувала Трістену життя, поки ми були на допитах.

Аарік і Візія вже дісталися вершини — це не дивно, — але іншим важко. Мені ще доведеться дізнатися більше імен, та поки що ми втратили тільки двох.

Слоун прикушує нижню губу, спостерігаючи, як дівчина із синьо-чорним волоссям на четвертому підйомі злітає з колоди, що обертається… і падає. Моє серце мало не вискакує з горла, коли їй вдається схопитися за одну з вертикальних мотузок, натягнутих уздовж траси.

— Пройди тут одним махом на бігу, — підказую Слоун, минаючи її. — Завагаєшся хоч на частку секунди — і полетиш униз.

— Я не казала, що мені потрібні твої поради, — мимрить вона у відповідь.

— Твій брат здобув нашивку «Рукавичка» минулого року. Ніхто не чекає від тебе того самого, але спробуй принаймні не померти, добре? — кидаю їй через плече, навіть не пригальмовуючи.

Слоун не прийме моєї допомоги, та я і не можу її врятувати під час випробування. Вона або впорається, або ні.

Чорт, я почуваюся *Ксейденом* для всіх цих людей.

— Ви розлютили керівництво, Сорренґейл, — каже Еметтеріо, коли я наближаюся. Сонце відблискує на його свіжопоголеній і змащеній олією голові.

— Нема на те ради, — тихо кажу, зупиняючись біля нього.

— У мене тут немає фаворитів. — Він скоса дивиться на мене. — У цьому місці це було б нерозумно.

— Я вас розумію.

— Але якби вони в мене були. — Він направляє на мене вказівний палець. — А я не кажу, що вони в мене є. Але якби були, то я порадив би такій улюбленій студентці, щоб вона підкреслила неможливість притупити безперервний зв'язок зі своїм легендарним бойовим драконом і навіть не думала згадувати про те, що, можливо, зміцнення її ментальних щитів могло б врятувати її від такого необдуманого рішення, коли вже дійшло до самовільного від'їзду. — Він підводить на мене обидві темні брови. — Однак я також сподівався б, що інший улюблений студент — якби в мене такий був, — навчив би вас сильніших прийомів із виставлення щитів, щоб такого більше не повторилося. — Його погляд опускається на мій комір, де нашита єдина срібна смужка лейтенанта.

— Я зрозуміла, — усміхаюся я. — Дякую за турботу, професоре Еметтеріо.

— Я у жодному разі не казав про турботу. — Він переводить погляд на Рукавичку, де Слоун щойно подолала четвертий підйом.

— Так. Звісно, що не казали. — Я всміхаюся, після чого прямую кам'янистою стежкою до квадранта, і йдучи починаю боротьбу зі страхом перед майбутнім покаранням.

Якщо Варріш спробує мене вбити, я буду відбиватися. Якщо він хоче мене катувати, я витримаю. Але, може, мені відразу йти до Панчека?

У Басґіаті повно людей. Дорогою минаю ще один рій, який направляється на тренування до Рукавички, і я перестаю турбуватися про те, щоб сховати кинджал у сумці. З таким темпом я дістануся своєї кімнати раніше, ніж хто-небудь його помітить.

Поки досягаю поверху другого курсу, встигаю уявити з десяток різних сценаріїв того, як можна здатися.

Однак з коридору мене помічає професор Каорі, який відривається від книжки та прямує до мене. Його брови насуплені, вираз обличчя зосереджений. Я махаю йому рукою, перш ніж завернути у вузький коридор, що веде до кімнат мого рою.

Але я змушена різко зупинитись. Моє серце пропускає зо два удари, коли бачу їх.

— Ось вона. — Бридкий голос Варріша змушує стати дибки волосся на моїй потилиці, коли він із двома поплічниками відштовхуються від стіни і направляються до мене. — А ми чекали на вас, Сорренґейл.

— Я збиралася змити з себе політ, а потім здатися. — Хай йому чорт, майже встигла. Я буквально за кілька метрів від безпечної зони за дверима своєї спальні.

— О, тобто ви усвідомлюєте, що самовільно відлучилися з коледжу, — каже Варріш із усмішкою, яка не заспокоює. Трійця проходить повз двері моєї кімнати та кімнати Ріаннон навпроти і зупиняється біля дверей Соєра ліворуч та Рідока праворуч від мене.

— Звісно. — Я киваю.

Двері Ріаннон тихо прочиняються, з них визирає її голова і побіжно оглядає коридор.

Я ледь помітно хитаю головою, попереджаючи її у такий спосіб. Рі киває й щезає за дверима кімнати, майже повністю їх зачинивши. Це добре. Я не хочу, щоб вони втягнули її в моє покарання, коли вона неминуче намагатиметься захистити мене як моя комрою.

— Сумку, — наказує Варріш.

Ох же ж лайно. Я ледь не запхала туди кинджал. Моя помилка може врятувати мені життя.

Нора простягає руку, я знімаю з плеча рюкзак і віддаю їй.

— А ви не змогли потурбуватися про те, щоб носити власну форму? — Варріш дивиться на знак розрізнення на моєму комірі. — Ви ж знаєте, що видавати себе за офіцера заборонено Кодексом, чи не так?

Нора кидає мою сумку на кам'яну підлогу, нищачи палітурку підручника з історії. Ой.

— Дивіться, у неї тут ще одна така ж. — Вона передає куртку Бодхі Варрішеві.

— Колекціонуємо? — Варріш бере куртку, не дивлячись у мій бік. Його увага зосереджена на рюкзаку, який витрушують інші двоє вершників.

Він збирається забрати куртку Ксейдена. Я, бляха, просто знаю це. Паніка стає клубком у горлі, загрожуючи перекрити кисень. Я дивлюся на Рі крізь щілину, яку вона залишила у дверях. Подруга мовчки схиляє голову набік, і я багатозначно зиркаю на кинджал у піхвах на моєму плечі, перш ніж підвести очі.

— Тут лише книжки, льотні окуляри і куртка, — доповідає Нора.

— Чужа куртка, — поправляє її Варріш. — Як і та, що на ній.

Двері Ріаннон риплять, але вона встигає їх зачинити до того, як майорові посіпаки встигають подивитися в її бік.

Чорт, чорт, *чорт*. Я тепер сама за себе. Кинджала цілком достатньо, щоб мене засудити, якщо він знає, що це таке. А якщо ні, то Маркгем йому неодмінно це пояснить. Та найгірше те, що вони візьмуть Ксейдена. Вони вб'ють усіх таврованих за те, що розцінять ситуацію як його зраду.

— Перевірте ту, що на ній, — каже Варріш. — Це очевидне порушення.

— Перепрошую, — каже професор Каорі, підходячи ззаду. — Чи я щойно почув, як ви наказали своїм... помічникам, чи як там ви їх називаєте, роздягнути курсантку?

— Це *куртка*. І це порушення. Розділ третій статті сьомої — видавати себе за офіцера... — починає Варріш.

— Насправді це стаття друга, — перебиваю його, склавши руки на грудях. Рукав куртки набагато вільніший, ніж я думала, але я не настільки дурна, щоб привертати до цього увагу й роздивлятися крій. — І в ній ідеться про те, що порушенням є видавати себе за офіцера, а не одягати чиюсь льотну куртку. Як самі бачите, на ній немає жодних імен, тобто я й не думала видавати себе за когось, ким я не є.

— Не посперечаєшся. Тут вона вас підловила, віцекоменданте. — Каорі закладає свою книжку під пахву. — І відколи-то ми обшукуємо сумки курсантів?

— Відколи я став віцекомендантом. — Варріш спочатку підводить голову, потім випростовується на повен зріст. — І це вас не стосується, Каорі.

— А проте я залишусь, — відповідає Каорі. — Владу також потрібно контролювати, чи не так, майоре Варріше?

— Ви звинувачуєте мене у зловживанні владою щодо цієї курсантки, *полковнику* Каорі? — Варріш подається вперед, але мої речі на підлозі заважають йому підійти.

— О ні! — Каорі хитає головою. — Я вважаю, що ви в цілому зловживаєте своєю владою.

Мушу напружити кожен м'яз, щоб зберігати спокійний вираз обличчя.

Варріш прищурює очі на Каорі, а тоді дивиться на мене.

— Я візьму цю куртку. — Він простягає руку.

Я благаю свої пальці не тремтіти, поки розстібаю і віддаю йому льотну шкірянку.

Варріш залазить у кожну можливу кишеню. Кожну-кожнісіньку.

Мені не потрібно попереджати Терна — я вже відчуваю його мовчазну присутність у глибині свого розуму.

— Гм... — Каорі вказує поглядом на мою форму. — На її нашивці з іменем чітко написано «Сорренґейл». А ось дві нашивки її рою. Не схоже на те, щоб вона видавала себе за когось іншого.

— Вона... — обличчя Варріша вкривається плямами, коли він розуміє, що піймав облизня на куртці. — Вона й так іде під трибунал за самовільне відлучення з коледжу.

— О, — Каорі киває. — Тепер я, здається, розумію. Ви ще не розмовляли з Панчеком сьогодні? Я висловив свою експертну думку, щоб Сорренґейл не призначали покарання за дії, до яких, очевидно, спонукав її дракон. Її дуже могутній, дуже стурбований і дуже *спарований* дракон. Тож Панчек цілком погоджується зі мною. З неї знято всі обвинувачення.

— Що? — Варріш кидає Ксейденову куртку на підлогу поверх шкірянки Бодхі, а його поплічники встають.

— Ну, розумієте, — каже Каорі таким тоном, наче розмовляє з дитиною. — Навряд чи можна очікувати від другокурсниці, що вона в змозі заблокувати непереборні емоції свого дракона, коли навіть нам, офіцерам, це не завжди вдається, не кажучи вже про такого сильного дракона, як Терн.

— Можливо, вам і не завжди вдається, — відрізає Варріш, втрачаючи притаманну йому відшліфовану непохитність. — Не всі з нас підкоряються примхам драконів. Дехто, навпаки, на них впливає.

— Ця теорія, безперечно, варта уваги. — Каорі робить паузу, чекаючи на відповідь, якої поки не чути. — Дійсно цікаво. Чи означає це, що ви вплинули на Соласа, коли він спалив той рій пов'язаних вершників після Парапету?

Очі Варріша бігають між нами двома.

— Ми закінчили.

Трійця переступає через бардак, який вони зчинили з моїх речей, і, проходячи повз Каорі, йде геть.

— Ви наживаєте ворогів, Сорренґейл, — тихо каже Каорі, дочекавшись, поки ті підуть.

— Не впевнена, що в цьому випадку то моя провина, професоре, — відверто кажу йому, опускаючись на землю й запихаючи речі назад у сумку. — Це радше йде від нього.

— Гм... — Він дивиться на мене, поки я встаю. — У будь-якому разі, будьте обережні. — Він кидає на мене змовницький погляд, а потім розчиняється у натовпі в коридорі.

Обмацую куртку, виявляючи лише порожні піхви.

О боги.

— Давай сюди! — шепоче Ріаннон, смикаючи мене до своєї кімнати й зачиняючи двері.

Рідок і Соєр, які сидять біля вікна, закривають свої підручники з фізики й, обмінюючись поглядами, встають і підходять до нас.

— Я не хотіла втягувати вас у... — Мої слова завмирають на язиці, коли бачу в її руках свій кинджал. — Хай йому чорт! — Моя щелепа відвисає, а потім повертається на місце, і я ошелешено розпливаюся в усмішці. — Ти протягла його крізь стіну! Я думала, ти ще не вмієш цього!

— Я і не вмію! Ну, мабуть, не вміла раніше. Але ти так подивилася, що я подумала: що б там не було, тебе за це можуть вбити.

— Ти неймовірна! — Кидаю погляд на хлопців. — Вона неймовірна, шо нє?

— Досить про мою печать! — Її голос підвищується і напружується. — Краще скажи: що це? І чому ти не хотіла, щоб вони його знайшли?

— Ой... Ну так... — Ступаю крок до неї і забираю кинджал. Тисячі варіантів різного ступеня правдивості миготять у моїй голові. Але мені так набридло їй брехати. Їм брехати. Особливо зараз, коли зростає кількість нападів, приховування правди може лише зашкодити їм. — Кинджал.

Боги, сподіваюся, Ксейден мені пробачить.

Рі — моя найближча подруга, яка щойно врятувала не лише мою дупу, а й життя кожного таврованого в цьому коледжі. Вона заслуговує на більше. Вона заслуговує на правду. Вони всі заслуговують на правду.

— Вайолет? — благає вона.

Я ковтаю клубок, що застряг у горлі, і дивлюся їй в очі.

— Це щоб убивати венінів.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

До Квадранта вершників допускаються лише вершники та визначені писарі, винятки можуть бути лише в разі ворожого вторгнення. Вхід без запрошення для піхотинця або навіть цілителя означатиме його негайну смерть.

Стаття другa, розділ третій Кодексу поведінки Військового коледжу Басгіат

Я розповідаю їм усе. Похвилинно. Починаючи від тієї миті, коли прийняла рішення залишити нашу команду, щоб полетіти із Ксейденом під час Військових ігор, і до моменту падіння зі спини Терна після того, як мене було поранено в живіт. Однак коли доходить до розкриття того, як і де я прийшла до тями, у мене в'яне язик і я просто не можу говорити.

Це не тому, що я їм не довіряю. Тільки тому, що це не моя таємниця. Розповісти її — значить зрадити Ксейдена… і Бреннана. І ще поставити під загрозу кожне життя в Аретії.

Тому я розповідаю їм *майже все*, що сталося після Рессони. Решта виливається з моїх уст вільним словотоком: Андарна, замахи на життя, кинджали, постачання зброї льотчикам, Джесінія, яка підкрадає секретні книжки про сфери, навіть теорія про те, що Наварра знає, як заманити венінів… Вони дивляться на мене, і поперемінно на їх обличчях з'являються то шок, то недовіра.

— Я мала рацію, коли казала, що Дея не могли вбити грифони. — Рі сидить на своєму ліжку, відвернувшись до стіни. Але її очі заплющені. Вона думає.

— Дея вбили не грифони. — Я повільно хитаю головою і сідаю біля неї.

— І ти дозволила йому, тобто Ріорсону, брехати за тебе? — Соєр складає руки на грудях.

Я киваю, а в животі утворюється провалля від тривожного очікування їхньої реакції. Зараз вони мене засудять, почнуть кричати й виженуть з кімнати, покінчивши з нашою дружбою.

— Ти впевнена, що дракони все знають? — Рідок схиляє голову набік, і його очі повільно розширюються, ніби він спілкується з Аотромом. — Дракони *знають*.

— Фердж теж знає. — Рі аж хапається за край ліжка. — Вона в шоці від того, що я знаю. І що знаєш ти.

— Терн каже, що Емпіреї розійшлися в думках. Дехто з драконів хоче діяти, але інші проти. Якщо Емпіреї не дійдуть спільного офіційного висновку, жоден дракон не захоче наражати своїх вершників на небезпеку, розповідаючи їм про те, що насправді відбувається, якщо ті ще не знають.

— Тимчасом люди вмирають за межами сфер. Уся ця *пропаганда* — цілком реальна ситуація. — Рідок походжає між вікном і дверима.

— Так. — Я киваю.

— Вони не можуть приховувати цього. Це надто серйозна брехня, — сперечається Рідок, погладжуючи своє майже під нуль побрите волосся. — Це неможливо.

— Можливо. — Соєр спирається на стіл Ріаннон. — Я з Люцерії, і я тобі клянуся, що єдині новини, які отримують на узбережжі, — це ті, які подають писарі, офіційні повідомлення. Маркгем може просто вибирати, які новини давати, а які ні. Ми навіть закриті для торгових суден з острівних королівств.

— Окей, — Рідок хитає головою, — а як тоді щодо біверн, чи як ви їх там називаєте?

— Віверни? — підказує Ріаннон.

— Точно. Якщо ви вбили всіх цих монстрів завбільшки з дракона, то куди поділися їхні тіла? Вони не можуть приховати ціле поле трупів, а Рессона розташована доволі близько від Атебайна — хтось би побачив. Ліам не був єдиним вершником-далекозором.

— Вони їх спалили, — замислено каже Ріаннон. — У звітах патрульних, які читали на Бойових сповіщеннях, ішлося про те, що факторія перетворилася на суцільне попелище і нам доведеться шукати нове місце для щоквартальних торгів.

— Скільки в нас часу? — Рідок перестає ходити туди-сюди. — Коли вони з'являться на кордоні?

— Хтось дає рік, хтось — менше. Хтось — набагато менше. — Я дивлюся на Рі. — Маєш змусити своїх виїхати. Що далі від кордону, то краще.

— Ти хочеш, щоб я сказала батькам покинути бізнес, на який вони працювали все своє життя? — Вона підводить брови. — І витягти з корінням сім'ю моєї сестри, навіть не пояснивши їм, навіщо це потрібно?

— Маєш спробувати, — шепочу я. — Мені дуже шкода, що я не могла сказати тобі раніше. — Почуття провини зараз проковтне мене з вершком. — І, якщо чесно, то ти ще не знаєш усього. Є речі, які я *не можу* розповісти, принаймні до тих пір, поки ти не навчишся захищатися від Дейна. Знаю, що це все звучить тупо, бо я фактично брехала тобі останні кілька місяців. І, звісно, ти маєш повне право злитися або ненавидіти мене, відчувати те, що хочеш відчувати… — Як захисна реакція у мене проскакує смішок. — Саме тому я була така зла на Ксейдена. — Закінчую майже пошепки.

— Зупинись. — Вона робить глибокий, але нерівний вдих і дивиться мені в очі. — Я не злюся на тебе.

Мовчу.

— Я трохи злюся, — бурмоче Рідок.

— Я в шоці, але не злюся, — додає Соєр, зиркаючи на Рідока.

— Я не серджуся на тебе, Ві. — Ріаннон дивиться мені в очі. — Мені просто дуже шкода, що ти не відчула, що можеш мені розповісти. Чи я розчарована і трохи засмучена тим, що ти не довіряла мені раніше? Так, звісно, але я також не можу уявити, наскільки тобі було важко тримати це в собі.

— Але ти маєш бути на мене зла. — Мої очі горять, а поперек горла стає цілий валун, коли я дивлюся на них усіх по черзі. — Ви всі маєте бути розлючені.

— Отже, — Ріаннон підводить на мене брови, — я можу відчувати те, що хочу, лише якщо спершу розірву тебе на шматки? Через те, що ти не сказала мені раніше? Не думаю, що це справедливо.

— Я не заслуговую на тебе. — Глибоко дихаю, але валун у горлі вже збільшився до розмірів цілої гори. Її реакція й близько не була схожа на мою, коли, дізнавшись правду, я ладна була розірвати Ксейдена на шматки. — Я на жодного з вас не заслуговую.

Ріаннон обіймає мене і кладе підборіддя мені на плече.

— Навіть якщо це перетворить мене на мішень, я добре пам'ятаю, що ти ризикнула власним життям і поділилася зі мною своїм черевиком на Парапеті, коли ми взагалі не були знайомі. Як ти можеш думати, що я не захочу розділити цей ризик із тобою тепер, коли ти моя найкраща подруга?

Міцно притуляю її до себе, відчуваючи одночасно полегшення від того, що вони тепер знають, і крижаний страх, бо я щойно наразила їх усіх на небезпеку.

— Ми не тікаємо від труднощів. — Соєр підходить, потім обіймає мене за плече, злегка стискаючи.

— Ми тримаємося разом. Учотирьох. Така угода. Доживемо до випуску, хай там що. — Рідок повільно підходить і кладе руку мені на спину.

— Якщо Басґіат до того часу ще існуватиме як навчальний заклад і нам буде що закінчувати, — зауважує Соєр.

— Маю одне запитання. — Ріаннон відходить, і інші опускають руки. — Якщо у нас лише декілька місяців, що ми з цим всім будемо робити? — У її очах немає страху — лише сталева рішучість. — Ми повинні всім розповісти, чи не повинні? Ми ж не можемо дозволити їм просто так з'явитися на кордоні і почати висмоктувати життя з людей?

Дайте Ріаннон поживу для мозку — і вона одразу перейде в режим розв'язання проблем. Уперше після повернення в Басґіат після Рессони я не почуваюся такою самотньою. Можливо, для Ксейдена тактика дистанціювання від людей і працює, але мені потрібні мої друзі.

— Ні, ми не можемо. Поки не матимемо всього для боротьби. Нас уб'ють раніше, ніж ми навіть спробуємо поширити правду. Так, як вони це зробили під час Тиррійського повстання.

— Але ж ми не можемо сидіти склавши руки, поки Ріорсон та його тавровані бігають навколо, опікуючись долею цілого континенту. — Соєр потирає перенісся.

— Він має рацію, — каже Ріаннон. — І якщо ти вважаєш, що створення другої мережі сфер може врятувати людей, тоді треба це зробити. Ми залишимо тавруваним контрабанду зброї, а самі зосередимося на тому, щоб допомогти тобі дослідити сфери.

— Крутий план, — погоджується Рідок, беручи до рук кинджал зі сплавом і розглядаючи його.

— Народ, ви справді добровільно витрачатимете свій час на читання десятків секретних книжок про сфери? — Я обводжу їх поглядом, підвівши брови.

— Якщо це означає, що ми зможемо проводити цей час в Архіві, то я за. — Соєр захоплено киває.

— І всі ми знаємо чому, мій друже. — Рідок усміхається й ляскає його по спині.

Всередині мене спалахує іскра надії. Ми зможемо читати в чотири рази швидше і в чотири рази більше.

— Десь має бути запис про те, як Перша Шістка створила перші сфери. Джесінія шукала, але вона не має доступу до кожного секретного фоліанта. А все, що я прочитала, було цензуровано або відредаговано під час перекладу, зокрема ранній переказ одного з перших писарів. Скидається на те, що цю інформацію приховали, коли змінювали нашу історію, що, на мою думку, сталося приблизно чотириста років тому.

— То ми шукаємо книгу, якій понад чотириста років? — Ріаннон барабанить пальцями по коліну, розмірковуючи. — Таку, яку не перекладали, якої не торкалися руки редакторів.

— Саме так. Джесінія вже дала мені найстарішу книгу про плетіння сфери, до якої вона має доступ. Але там ідеться лише про їх розширення, а не створення. — Зітхаю й опускаю плечі. — Нам справді потрібне першоджерело. Сумніваюся, що Перші Шість сиділи й писали книги після того, як заснували Басґіат. Вони були трохи іншим зайняті.

— Але не надто зайняті, щоб вести щоденники. — Рідок ставить руків'я кинджала в центр долоні й намагається його врівноважити.

Наші голови повертаються в його бік.

— Що? — перепитує Ріаннон.

— Вони вели щоденники, — каже той, знизуючи плечима і намагаючись утримати лезо у вертикальному положенні. — Принаймні двоє з них. Вор… — Він раптом розуміє, що ми витріщаємося на нього. — Чекайте. Тобто я справді знаю щось про Архів, чого не знаєш ти? — На його обличчі з'являється усмішка. — Так?

— Рідоку… — попереджає Ріаннон, дивлячись на нього поглядом, який я б не хотіла отримати на свою адресу.

— Так. Вибач. — Він кладе кинджал на стіл і сідає. — Щоденники Ліри та Ворріка. Вони тут. Принаймні згідно із журналом засекречених документів, який я бачив у кабінеті твоєї мами.

— У кабінеті моєї мами? — Моя щелепа відвисає.

— Журнал, а не ті щоденники. — Він знизує плечима. — Я погортав його, коли ми шукали щось, що можна вкрасти під час Битви загонів. Але там вказано, що вони в підвальному сховищі, а ти тоді сказала, що Архів уже зачинений. Ну, а потім ти запропонувала вкрасти карту…

— Там немає жодних підвальних сховищ. — Я хитаю головою.

— Про які тобі відомо, — додає Рідок.

Я кліпаю.

— Джесінія знала б, якби у нас були ці книги, не кажучи вже про окреме сховище. — Батько сказав би мені… чи не так?

— Ага, — сміється Рідок. — Бо писарі всі ці роки зберігали найбільшу таємницю в історії Наварри, щоб потім надати доступ до неї другокурсникам.

— Він має рацію, — зазначає Соєр.

Так, він має рацію.

— Я попрошу її подивитися. — Зараз мене вражає, що я могла б дізнатись про це набагато раніше, якби просто довіряла своїм друзям. — Але якщо навіть я не знаю про сховище, то рівень секретності цих журналів вищий, ніж «цілком таємно». Тобто спроби дістати таку інформацію точно може каратися смертю.

— О, добре. — Рідок закочує очі. — Мені якраз було цікаво, коли тут знову стане небезпечно.

Джесінія нічого не знає про підвальне сховище, тож поки вона намагається його відшукати, ми вивчаємо кожну доступну книгу про зведення сфер та Першу Шістку, яку вона може нам дати.

Досліджувати сфери вчотирьох набагато швидше. Мушу зізнатися, що мені надзвичайно приємно знову бачити друзів у своїй кімнаті.

Ми докладаємо чимало зусиль, проте не знаходимо відповіді. Та ще й Андарна підозріло довго спить. І те, що Терн каже мені не хвилюватися, викликає якраз зворотний ефект. Власне, це я й роблю — хвилююся.

Однак і так я не мала б можливості поділитися із Ксейденом нашими знахідками, точніше їхньою відсутністю. Наступної суботи наш рій бере участь у чергових навчаннях з наземного орієнтування разом із піхотою, цього разу з Першим крилом. Я проводжу два дні, блукаючи гірською місцевістю поблизу Басґіату й уникаючи Джека Барлоу, який на диво добрий до… *всіх*.

— Наче він зустрів Малека і вирішив повернутися порядним хлопцем, — зауважує Ріаннон, коли ми спостерігаємо, як той наставляє першокурсників на маті. — Тільки я все одно йому не довіряю.

— Я теж. — Здається, тепер усі викладачі його люблять.

Минає ще тиждень, але Андарна все ще спить. Соєр натрапляє на уривок із тексту трьохсотлітньої давності, який підтверджує, що було створено більше, ніж один вартовий камінь.

Ми із Ксейденом не бачились вже два тижні поспіль. Проте не тільки він чергує в оперативній, а ще й Міра на патрулюванні більшість часу, поки я в Самарі. До того ж на наступні вихідні нас закидають у всіяний торішнім листям Парчільський ліс не лише без припасів, а ще й наказують самостійно вибратися звідти.

Меседж зрозумілий. Терну і Сґейл не відмовлять, однак ми із Ксейденом можемо бачитися лише тоді, коли дотримуємося правил. Варріш вирішив, що ми порушили їх задосить.

Далі наступають чергові вихідні, коли мені доводиться обирати між нульовим результатом для мого рою, якщо я не візьму участі в навчаннях з ухиляння від зустрічі з противником, або по-простому гри в кота і мишу з Третім крилом у лісах Шедрік, і польотом до Самари на побачення із Ксейденом.

Це той самий сценарій, який Міра передбачала ще торік, коли дізналася, що я пов'язала Терна. Вона так і казала: ти будеш змушена вибирати між навчанням зі своєю командою і Ксейденом зі Сґейл. Терн робить вибір за мене до того, як я вб'ю себе від розпачу, що не можу розірватися надвоє.

Ми залишаємось, але вже наступного дня, коли починається Обмолот, він, бляха, просто жалюгідний дракон. І я його розумію. У мене хоч і немає шлюбної пари, але я відгризла б собі руку за п'ять хвилин розмови із Ксейденом. Нічого з того, що я хочу йому сказати, не можна написати в листі.

— Здається, сьогодні ти нервуєш набагато більше, ніж під час нашого Обмолоту, — каже Ріаннон, підходячи до нас. Ми зайняли позицію на схилі пагорба якраз навпроти того місця, де чекають першокурсники Четвертого крила зі своїми щойно пов'язаними драконами.

— Я ще не бачила Слоун, а мені скоро заступати на чергування, — кажу, нервово похитуючись туди-сюди, ніби заколисуючи немовля.

«Я обов'язково знайду час, щоб прийти в храм, тільки побудь із нею зараз», — обіцяю Данні, богині війни.

— Вона впорається. — Напруженість у складених на грудях руках Імоджен підказує, що вона насправді не зовсім впевнена в тому, що каже.

Імоджен докинула мені по кілька додаткових підходів на наших нічних тренуваннях. І ніби цього було замало, то ще й досить різко почала спілкуватися зі мною останніми днями. Тобто це сталося після того, як я зізналася, що розкрила нашу таємницю друзям, після чого Імоджен була змушена розповісти правду Квінн також.

Квінн сприйняла це так само, як Ріаннон, — з гідністю і рішучістю.

Ксейден, напевно, психуватиме, як тільки скажу йому. Але я розбиратимуся з цим, коли він приїде в суботу. Якщо нам узагалі дозволять побачитися.

— Чота «Полум'я» справляє враження сильної команди. Бодхі, мабуть, пишається, — каже Квінн із повною надії усмішкою.

— Візія пов'язала Коричневого Кинджалохвоста, — каже Рі, киваючи у той бік, де першокурсники стоять перед своїми драконами. — Евалінн,

Лінкс і Бейлор теж впоралися. Не бачу тільки Ааріка та Міші. — Вона зиркає на мене. — То та, що вічно гризе нігті.

— Ага. Знаю. — Якось не можу проковтнути почуття провини, яке забило мені горло. Я уникала знайомств із першокурсниками, але Рі не могла собі цього дозволити.

Ми всі дивимося праворуч у небо, коли звідти лунають звуки помахів крил, а потім з'являється Синій Булавохвіст. Сапфірний відтінок його луски мальовничо контрастує з мінливими кольорами надвечірнього неба. Він *прекрасний*.

— *Мій завжди були найгарнішою породою,* — невдоволено буркає Терн.

— *Як Андарна?* — Я запитую його про це щодня, а сьогодні — двічі.

— *Досі спить.*

— *Не може бути, щоб це було нормально.* — Переминаюся з ноги на ногу.

— *Це... довше, ніж очікувалося.*

— *Ти щоразу так кажеш. Ти маєш зібрати Емпіреїв,* — змінюю тему розмови й через плече озираюся на всипану драконами гору, де високо на хребті стоїть Терн, лише трохи нижче за драконів, які, наскільки мені відомо, і є їхніми старшими. — *Плануєте щось обговорити сьогодні ввечері?* — Без співпраці з Емпіреями ми далеко не доїдемо.

— *Якщо й так, я однаково не можу тобі сказати.*

— *Так і думала,* — зітхаю, спостерігаючи за посадкою синього дракона в полі прямо перед помостом, де за всім спостерігає командування, серед яких присутня і моя мати.

— Щоб мені... — бурмоче Ріаннон, коли із Синього Булавохвоста злізає Аарік, з такою легкістю, ніби робив це роками. Це нагадує мені Ксейдена і Ліама. Я сміюся, коли він, опустивши голову, називає ім'я свого дракона й повертається так, щоб моя мати його не впізнала.

— Дивіться! — Ріаннон показує на кінець поля.

На горизонті з'являється середнього розміру червона, відтінку полуниці, драконица. Вона вимахує своїм кинджалохвостом і приземляється на середині поля.

— Червона Кинджалохвістка, — шепочу я і відчуваю, як полегшення розтікається моїми венами, коли з неї незграбно спішується Слоун. — Така сама, як була в її брата.

Слоун міцно обіймає Візію. Я посміхаюся, радіючи тому, що в неї з'явилися друзі. Їхній курс може стати так само згуртованим, як і наш.

— Важко не ненавидіти її за те, що вона ненавидить тебе, — каже Ріаннон. — Але я тішуся, що вона вижила.

— Я не вимагаю, щоб вона мене любила. — Знизую плечима. — Досить, щоб вона жила.

— Комрою Маттіас? — звертається вершник із Третього крила в чорному поясі із сірою емблемою посланця.

— Це я. — Рі кличе його до себе й бере від нього згорнутий пергамент. — Дякую.

Посланець іде, а Рі ламає сургучеву печатку й розгортає листа. Вона кидає на мене такий погляд, що Рідок одразу нахиляється, аби подивитися, що там такого написано.

— Джесінія просить, щоб ми зустрілися з нею через п'ятнадцять хвилин біля дверей Архіву. У неї є те, що ми просили. — Вона повільно і тихо читає нашу кодову фразу.

Я різко набираю в груди повітря. Моє серце весело підскакує.

— Вона знайшла сховище, — шепочу я. — Тільки я мушу заступати на варту, а Обмолот майже закінчився. І в тебе теж є обов'язки.

— Я можу заступити замість тебе, — тихо пропонує Рідок.

— І дати Варрішу причину, щоб знову не дозволити мені побачити Ксейдена на вихідних? У жодному разі. — Хитаю головою.

— Тоді я піду до Джесінії. — Він забирає в Рі згорток пергаменту. — А Соєр може прикрити нас тут.

Ми всі погоджуємося з планом. Після чого я з Рідоком іду до квадранта, тримаючись подалі від траєкторії польоту новопов'язаних драконів.

— На якій вежі заступаємо на варту? — питає він, коли ми входимо у двір. — У гуртожитку?

— Академічний корпус. — Показую на вежу, де палаххотить вічний вогонь.

— Ага, спалярня. Як закінчиться церемонія, там буде багато роботи. — Він штурхає мене в плече. — Я підійду відразу після зустрічі із Джесінією. А після твого чергування пропоную долучитися до решти й відсвяткувати Обмолот. — Він коситься на мене. — Принаймні я точно піду розважатися. Бо ти тепер, як бачу, святкуєш лише з Ріорсоном.

— Іди краще дізнайся, чи владналися всі наші проблеми. — Я сміюся, і ми розходимося біля дверей академічного корпусу.

Усередині якась моторошна тиша. Підіймаюся широкими гвинтовими сходами, думаючи про те, що до сьогодні ніколи не була тут сама. Усі два роки навчання в Басґіаті хтось завжди був поруч зі мною в академкорпусі. З кожним подоланим поверхом моє серцебиття прискорюється, але я не накручую себе так, як минулого року, коли йшла цим шляхом для Ауреліїї.

Відчиняю двері на майданчик вежі, і мене враз огортає теплом від полум'я, що здіймається із залізної бочки посередині.

— Вайолет? — Ея всміхається і зістрибує з товстої кам'яної стіни з іншого боку вежі. — Не знала, що ти мене змінюєш.

— Я теж не знала, що тебе змінюю. Як справи? — Обходжу бочку, намагаючись не думати, скільки курсантів принесуть свої пожертви Малеку завтра.

— До... — Вона широко розплющує очі, помітивши щось позаду мене, і я негайно розвертаюся, дістаючи кинджал зі піхов на стегні, та відступаю ближче до Її.

Крізь двері вбігають четверо здоровенних солдатів у синій піхотній формі зі своїми оголеними короткими мечами. Відчуття такі, ніби мій шлунок падає на найнижчий поверх вежі і там розбивається. Ці хлопці явно не заблукали.

— Піхота не допускається до квадранта вершників! — Ея підкидає свою бойову сокиру і підхоплює її за ручку.

— А в нас перепустка, — огризається той, що праворуч.

— І ще нам добре заплатили, щоб ми передали спеціальне повідомлення. — Цю зловісну репліку вимовляє найвищий солдат зліва, коли вони діляться на дві пари і починають обходити вогняну бочку, замикаючи нас у пастці.

Четверо вбивць. По двоє на кожну з нас. Ми не маємо виходу. Перед нами вогонь, за нами стіна, і під ногами чотири високі й порожні поверхи. *Це кепсько.* І вони це знають, судячи із садистської усмішки того, який стоїть ближче до вогню. Він підносить меча, і я бачу, як полум'я відбивається в лискучому металі клинка.

Та пішли вони! Я не для того дожила до цього дня, щоб мене вбили якісь солдати на вершині академкорпусу.

— *Убий їх усіх,* — наказує Терн.

— Бери тих, що зліва, — бурмоче Ея.

Я киваю й витягую ще один кинджал.

— Дайте вгадаю, — кажу, коли вони повільно починають підходити, а ми з Еєю стаємо спиною до спини. — Секрети вмирають разом із тими, хто їх зберігає?

Той, що ліворуч, здивовано кліпає очима.

— Не, не настільки оригінально, як ти думаєш. — Він тільки-но закінчує говорити, і я одразу кидаю в нього два кинджали, влучаючи одночасно в горло та серце. Ея з криком кидається на двох зі свого боку в ту саму мить,

коли мій перший нападник гепає на камінь, як срана колода, від чого мої леза лише глибше входять у нього.

Чую дзеньків клинків позаду, але втрачаю з поля зору іншого нападника, який сховався за високим полум'ям діжки. Чорт, чорт, *чорт*! Витягаю ще два кинджали. Де в…

В обличчя летить вогонь. Тільки й встигаю кинутися вліво. Уникаю вогняного стовпа, який котиться по кам'яній підлозі і врізається в стіну з таким гучним гуркотом, який може розбудити мертвих, але я падаю, тож весь удар трапив у плече. Заледве встаю на коліна, не переймаючись моторошним виглядом закочених неживих очей солдата, якого щойно вбила.

— *Лечу!* — кричить Терн.

Ея теж кричить. І я роблю помилку, озираючись через плече, бо бачу, як один із солдатів виривае свій меч із її грудей.

Кров. Так багато *крові*. Вона буквально стікає по її шкірянці. Я з жахом дивлюся, як Ея хапається за ребра і падає на коліна.

— Ее! — кричу, підводячись на ноги, але мені не дістатися до неї, адже між нами палає полум'я. Стиснувши леза кинджалів, я подаюся вперед і кидаю їх обидва у груди вбивці.

Витягаю ще два й обертаюся, але не встигаю метнути. Він уже надто близько. Хапає мене за талію і фіксує руки на поясі, а тоді робить три швидкі кроки, штовхаючи мене до краю вежі.

Ні! Я не можу вивільнитися. Ріжу його руки, але він міцно тримає, незважаючи на рани. Тоді я копаю його в живіт, і він хрипить, а з наступним моїм ударом відпускає. Проте я за інерцією вже лечу назад. Падаючи, намагаюся встромити леза у зубчасті стіни вежі по обидва боки, але не відчуваю опори під ногами.

Надто швидко. Усе відбувається надто швидко, аби встигнути щось зробити. Діє тільки інерція і моя захисна реакція. І ще інстинкт, який бере верх над думками, тож мої руки самі випускають кинджали і розводяться вшир, впираючись долонями у камінну поверхню. Я повільно зіслизаю вниз і вже намацую тверду поверхню під носаками чобіт, однак вони одразу зісковзують з краю…

Але цього достатньо, щоб змінити кут мого падіння, і я падаю на живіт, отримуючи від краю вежі удар під дих.

Власна вага тягне мене вниз. Впиваюся нігтями у крихку кам'яну поверхню й намагаюся втриматися, поки нижня половина мене марно намагається відшукати хоч якусь опору.

Цього не може бути, але так є.

— Нічого особистого, — каже солдат, який вигулькує переді мною.

Я задихаюся і кашляю. Внизу має бути опора. Просто мусить бути там хоч щось, у що можна впертися ногами. Якщо це не так, я зараз помру.

Мої ноги мацають поверхню. Намагаюся зачепитись за якісь нерівності, хребці, проте не відчуваю нічого суттєвого, що змогло б витримати мою вагу.

— Тільки гроші, — шепоче він і вже тягнеться до моїх пальців.

О боги, він збирається...

— Ні! — Сила розтікається моїми венами, але я нічого не вдію: надто близька відстань між нами.

— Тільки гроші, — повторює він і бере мої пальці.

Ксейден. Сґейл. Терн. Це вб'є нас усіх.

Солдат відпускає.

Я верещу на все горло, поки сковзаю далі назад і вниз, обдираючи лікті. Сила тяжіння робить своє, і верхівка вежі зникає з поля зору, але пальці чіпляються за останній край… і я втримуюся.

Я вишу.

Жодної опори під ногами.

Ледве тримаюся руками, і під власною вагою плечі починають люто *нити.*

— Просто відпусти, — каже солдат, знову сунучи вперед. — І все це закінчиться дуже шви… — Його очі вилазять з орбіт, і він із хрипом хапається за горло, з якого вже стирчить вістря кинджала на кілька сантиметрів нижче від підборіддя.

Хтось проколов його наскрізь.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Усі думають, що більшість курсантів-вершників гине від драконячого вогню. Але насправді найчастіше їх убиває сила тяжіння.

«Книга Бреннана», сторінка 47

Я зіслизаю ще трохи, втрачаючи черговий дорогоцінний сантиметр під руками, коли хтось тягне солдата назад, а потім викидає його через мою голову вниз із вежі.

Це Ея. Мусить бути вона. Можливо, рана не...

Бачу над собою біляве волосся і крижані блакитні очі, тож здається, ніби моє серце вивертається з грудей і скаче слідом за тілом солдата. Джек Барлоу.

— Сорренґейл? — Він кидається вперед і бере мої зап'ястя в залізну хватку.

— *Мені дуже прикро,* — кажу я Тернові і вже готуюся до миті невагомості, яка стане для мене останньою.

— Зараз витягну! — кричить Джек, відхиляючись назад і підтягуючи мене через край вежі.

Я вдаряюся ребрами об камінь, коли він відпускає одну руку, щоб схопити за шкірянку, а тоді витягає мене на стіну.

Не гаючи часу, я скачу туди, де безпечніше. Щойно мої чоботи торкаються підлоги вежі, Джек відступає на кілька кроків, щоб звільнити місце для мене, оминаючи мертве тіло піхотинця ліворуч і вогонь, що палає праворуч. Його груди здіймаються, він напружено й глибоко дихає.

— Ти мене врятував? — Я трохи відходжу назад, тримаючи руки близько до кинджалів.

— Я не знав, що це ти, — зізнається він, спираючись спиною на стіну вежі й переводячи подих. — Але так.

— Ти міг дозволити мені впасти, але ти витягнув мене, — кажу я, ніби намагаючись сама себе переконати, що це сталося.

— Хочеш, можеш знову залізти туди і ми зробимо все інакше? — пропонує він, показуючи на стіну.

— Ні!

Над головою лунають удари крил. Я і Джек одночасно дивимося вгору, де пролітає Терн. Він би не встиг, і ми обоє це знаємо. Полегшення, яке ширяться тілом, відчуваю не тільки я.

— Поглянь. — Джек дивиться на бездиханне тіло Еї і хитає головою. — Я був на варті в гуртожитку Першого крила і побіг одразу, коли почув крики. І... ну... вершники не гинуть від рук піхоти.

— Я вбила тебе. Ти маєш цілковите право скинути мене з вежі. — Не відвертаючи обличчя від Джека, я тягнуся спочатку однією, потім другою рукою і піднімаю два свої кинджали, повільно вкладаючи їх у піхви, та готуюся до будь-якого розвитку подій.

— Так. — Він потирає рукою своє коротке волосся. — Та смерть була для мене другим шансом, можна сказати. Ти не знаєш, ким ти є насправді, поки не зустрінешся з Малеком. Я бачу це так, що я теж дав тобі другий шанс. Ми квити. — Він киває мені один раз і йде, зникаючи всередині вежі.

Повільно обходжу вздовж краю вежі, зупиняючись біля першого нападника, якого я вбила. Перевертаю його тіло й витягаю свої кинджали, які витираю об його форму, перш ніж закласти назад у піхви на ногах. Дивлюся на вогонь, що тріскотить у бочці, і прихиляюся до кам'яної стіни. Тоді зсуваюся вниз, відчуваючи кожним хребцем її тверду поверхню, і так сідаю.

Усе, що я можу побачити з цього місця, — чоботи Еї, тіло якої нерухомо лежить на землі. Я відкидаю голову до стіни, дихаю і чекаю, поки вщухне адреналін, мине шок, пройде тремтіння в моїх зболених руках.

Ея мертва. Як і половина з нас, тих, хто прилетів до Рессони. Аетос не зупиниться, доки не позбудеться нас усіх. Він прибиратиме нас одного за одним. Я притискаю коліна до грудей. За ким він прийде наступного разу? За Ґарріком? Імоджен? Ксейденом? Бодхі? Так далі не можна.

— Сране гівно. — Чую голос Рідока, а за секунду бачу його. — Що тут сталося? — Він падає на коліна біля мене і оглядає, явно оцінюючи на наявність пошкоджень. — Ти поранена? Тебе порізали? — Його погляд переводиться вбік. — Опіки?

— Ні. — Я хитаю головою. — Але Ея мертва. Найманці. Від Аетоса.

— Бля.

З моїх губ зривається істеричний смішок.

— А Джек Барлоу врятував мені життя.

— Приколюєшся? — Рідок бере моє обличчя в долоні і перевіряє очі на ознаки струсу мозку.

— Ні. Він сказав, що тепер ми квити. Думаю, у нього все складно з математикою, бо, за моїми підрахунками, тепер я винна йому два життя: те, яке відібрала в нього, і те, яке він щойно мені подарував.

— Треба було мені піти з тобою. — Він опускає руки.

— Ні. — Хитаю головою. — Вони могли вбити тебе також. — Мене всю трусить.

— Може, тобі щось потрібно?

— Просто почекай зі мною, поки це мине.

Між нами западає тиша.

— Я бачив Джесінію, — тихо каже Рідок. — Хороша новина полягає в тому, що вона знає, де сховище. Там сфери, але вона знає, як через них пройти. А погана новина в тому, що нам потрібен буде хтось із роду короля Таурі, щоб це зробити. Щоденники не просто в якомусь там підвальному сховищі. Вони в королівському сховищі. — Він опускає плечі, ніби це вже остаточна поразка. — Мені прикро, Вайолет.

Я дивлюся на чоботи Еї. Зараз я вже нічого не зможу зробити, щоб захистити її. Але я можу захистити те, за що вона боролася.

— Тоді нам пощастило, що ми маємо доступ до принца, який зовсім випадково ще й не терпить свого батька.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Хай бережуть нас боги від амбіцій другокурсників.
Вони вважають, що вже бачили все, бо вижили
у свій перший рік, насправді ж
вони лише знають достатньо, щоб бути вбитими.

«Посібник для Квадранта вершників»
майора Афендри (неавторизоване видання)

Під час нашої зустрічі в суботу Ксейден дивиться на мене згори свого зросту, його очі просвердлюють дірку в моїй душі. М'яз його щелепи помітно скорочується. Раз. Другий.

Принаймні з-під мого ліжка не виповзає жодна тінь, отже, він не настільки злий, правда?

— Ну скажи вже що-небудь. — Я витримую його погляд і змінюю опору, бо край мого столу вже врізається у стегна ззаду.

Його плечі підіймаються, коли він робить глибокий вдих. Принаймні комусь із нас вистачає кисню. У мене в грудях таке відчуття, що легені зараз самі з них вилізуть.

— Ріаннон врятувала мені життя. Якби вона не забрала той кинджал раніше, ніж Варріш забрав твою куртку, мене б тут не було. — Це звучить як благання. — Зрештою, вони б і так дізналися. Вона побачила кинджал. Вона знала, що щось відбувається.

Його прекрасні очі заплющуються, і я клянуся, що відчуваю, як він рахує до десяти.

Добре, може, до двадцяти.

— Скажи що-небудь. Будь ласка, — шепочу я.

— Я ретельно добираю слова, — відповідає Ксейден і знову розмірено вдихає.

— Я ціную це. — Розтуляю рот, щоб знайти ще одне виправдання, але виправдовуватися нема причин, тож я сиджу й слухаю цокання годинника та стукіт крапель дощу у вікно, поки він впорядковує свої думки.

— Хто саме знає? — нарешті питає Ксейден, повільно розплющуючи очі.

— Ріаннон, Соєр, Рідок і Квінн.

— Квінн теж? — Його очі спалахують.

— А це вже Імоджен. — Підношу вказівний палець.

— Якого біса? — Він проводить рукою по обличчю.

— Вони знають не все, — відповідаю.

Ксейден підводить розсічену шрамом брову, але на вигляд він не те щоб зовсім спокійний.

— Вони не знають ні про Аретію, ні про Бреннана, ні про проблему з горном. — Схиляю голову набік. — Хоч це насправді не проблема, якщо я зможу виїхати з цього місця на тиждень, щоб полетіти в Кордин. Скільки це? Дводенний політ? — Місто на південному узбережжі провінції Кровла не може бути надто далеко.

— Стоп. — Він нахиляється, стаючи обличчям до мене, і кладе руки на стіл обабіч моїх стегон. — *Не* їдь туди зі мною. Не зараз. Цієї безглуздої ідеї проникнути сьогодні в Архів цілком задосить на один вечір. Я не хочу ще хвилюватися, що ти збираєшся летіти кудись на територію ворога, де тебе можуть схопити і вбити.

— Це не ідея, а план. — Я обхоплюю долонями його щоки. — І мені щось не здається, що ти зараз хвилюєшся.

Звук, схожий на стогін чи гарчання, виривається з його горла. Він відштовхується від столу, відступаючи на крок.

— Ти навіть не уявляєш, які в мене зараз думки в голові.

— Твоя правда. Не уявляю. Тому скажи мені. — Я кладу руки на край столу і чекаю, що він не дасть мені щирої відповіді, як зазвичай робить.

Ксейден проводить великим пальцем під своєю нижньою губою, яку я ще не мала нагоди поцілувати, і дивиться на книжки, що завалили мої полиці.

— Я вдячний, що ти почекала на мене, перш ніж почати, але у твоєму плані є прогалини.

— Які?

— Ну, для початку, ти не заручилася згодою ключового учасника. — Він підносить вказівний палець.

— Це тому що...

— Ні-ні, зараз моя черга говорити. Ти ж запитала, про що я думаю, так? — Він кидає на мене погляд командира крила — проникливий і прорахований, такий, який раніше лякав мене до смерті, і я стуляю рота. Він підносить ще один палець. — Джесінія буде не єдиним писарем там, а це означає, що є висока ймовірність бути спійманими. — Третій палець додається до двох інших. — Книги потрібно не тільки вкрасти, а й повернути, перш ніж хтось помітить. Чи ти планувала залишитися на ніч, щоб їх там почитати?

— Я не брала до уваги проблем, які можуть виникнути завтра, — визнаю я.

— І ти справді думаєш, що ми зможемо ввійти та вийти менш ніж за одну годину? Бо інакше ми мерці.

— У нас немає іншого вибору, якщо ми хочемо добути ці щоденники.

Ксейден глибоко зітхає і, знову скорочуючи відстань між нами, бере моє підборіддя між великим і вказівним пальцями, щоб обережно підвести моє обличчя до свого.

— Наскільки ти впевнена, що відповіді на питання про вартовий камінь містяться в цих книгах?

— За останній місяць ми прочитали половину засекречених фоліантів про зведення сфер. Усе, чого ми ще не читали, Джесінія може дістати. Але ті книги охоплюють лише зведення наявних сфер. А ці щоденники — **наш** найкращий шанс дізнатися, як Перша Шістка встановила найперші сфери. Точніше, це наш єдиний шанс.

— Ти ж знаєш, що нас уб'ють, якщо спіймають на гарячому, правда?

Нас. Я ковзаю руками до його грудей.

— Ми однаково помремо, якщо не піднімемо сфери над Аретією. У нас є лише кілька місяців, якщо Бреннан має рацію, а зазвичай він має. Правда вже виходить назовні. Це лише питання часу.

— Якщо ти впевнена, що це єдиний спосіб, тоді я підтримую. — Ксейден дивиться на мої вуста, що змушує моє серцебиття прискоритись. — Однак я нізащо не дозволю тобі робити це самотужки.

— І ти не будеш сперечатися? — У мене блискавично виступає усмішка. — Чи казати, що є інший спосіб?

— Я? Сперечатися з тобою про книги? — Ксейден хитає головою і ковзає рукою до моєї щоки. — Я обираю лише бої, які можу виграти. — Сантиметр за сантиметром він опускає свої губи ближче до моїх, а потім зупиняється. — Тепер твоя черга говорити.

Він не дихає і чекає. Наші губи настільки близько, що достатньо самого натяку на рух, щоб з'єднати їх. А близькості із ним, його дотику, як завжди,

достатньо, щоб моя кров почала закипати. Передчуття проступає на моїй шкірі, коли він гладить великим пальцем мою розпашілу щоку, але не бере того, що я так відчайдушно хочу йому дати.

Мені перехоплює подих від усвідомлення, що він дає мені вибір не просто поцілувати його, а й назвати нашу ніч у Самарі винятком із правила.

Але це не було винятком.

Я подаюся вперед і торкаюся його губами, а потім ніжно цілую, наче вперше. Це не пристрасть, хоча вже за мить, я знаю, що буде саме вона. Зараз це щось зовсім інше. Щось, що лякає мене до смерті, та я не можу змусити себе відсахнутись, навіть заради самозбереження.

Я обираю його, обираю нас. Це не помилка, не помутніння свідомості, не надлишок адреналіну, навіть не хіть.

Я кохаю його. Незалежно від того, що він зробив або чому він це зробив, я однаково кохаю його і знаю, що я йому не байдужа.

Можливо, це не кохання.

Можливо, після всього, що він пережив, він не здатен на такі емоції.

Але *я щось* для нього значу.

Ксейден цілує мене довго й неквапливо, ніби в нас стільки часу, скільки ми хочемо, ніби на світі немає нічого важливішого, ніж ковзання його язика по моєму, ніж покусування моєї губи. Який же нестерпний тиск на кожне з моїх чуттів, аж пробирає до мозку кісток. І коли він підводить голову, ми обоє важко дихаємо.

— Треба зупинитися, інакше ми не вийдемо з цієї кімнати сьогодні. — Він проводить тильним боком пальців по моїй щоці й відступає, а я змушую себе кивнути йому на знак згоди.

Поки я струшую головою, щоб прояснити думки, Ксейден прямує до дверей.

Куди він, бляха, зібрався?

— Знаєш, є причина, чому я ще не попросила його допомогти.

— Так, я це зрозумів. — Ксейден зупиняється перед дверима й дивиться на мене через плече. — Я це зроблю. Я з тобою. Але ти повинна усвідомити, якими будуть наслідки, якщо він відмовить.

У шлунку все згортається. Сказати йому — означає викрити нас…

— Він не відмовить. — Я в цьому впевнена.

Ксейден опускає підборіддя і рвучко відчиняє двері, крізь які в кімнату ввалюються Соєр і Рідок, але їх відштовхує захист сфер, і вони падають на підлогу в коридорі.

Я ляпаю долонею себе по обличчю, ледве стримуючи сміх.

— Тут звукоізоляція, придурки. Коли двері зачинені, нічого не чути, — гарчить Ксейден. — І якого біса тут робить *він*?

— *Він* не знає, чому він тут, — каже Бодхі. — Я щойно витяг його з польотів.

Зістрибую зі столу й поспішаю до дверей. Рідок і Соєр підхоплюються й відходять, відкриваючи мені вид на Бодхі, Ріаннон, Імоджен і Квінн у коридорі.

Вони розступаються, і я бачу Ааріка, який стоїть притулившись до стіни і склавши руки на грудях.

— Здогадувався, що ти прийдеш по мене рано чи пізно, — каже він, примруживши на Ксейдена сповнені злоби очі.

Енергія між цими двома зовсім не добра. Чого я й очікувала: батько Ксейдена розпочав війну, яку закінчив батько Ааріка.

Одного за одним я проводжу всіх крізь захист сфер до своєї кімнати, і Ааріка теж, який зависає у проході, однак залишаю двері відчиненими на випадок, якщо комусь знадобиться нашвидку вийти.

— Нам потрібна твоя допомога, — звертаюся до Ааріка. — Ти можеш сказати «ні» вже зараз і піти. Але якщо я поясню, навіщо ти нам потрібен, а тоді ти відмовишся… — Я глибоко вдихаю, не маючи бажання договорювати те, що варто сказати.

— Якщо ми скажемо, навіщо це нам, а ти відмовишся, то ти звідси вже не вийдеш, — закінчує Ксейден замість мене.

— Для тебе? Думаєш, я для тебе хоч пальцем ворухну? — Аарік тягнеться до руків'я меча.

— Гей, гей, гей, спокійно! — Бодхі хапається за меча і намагається стати між ними. — Заспокойтеся обидва.

— Ти знаєш, що там відбувається. Ти прийшов сюди не просто так, правда? — кажу Аарікові, виходячи перед Ксейденом. — Допоможи нам щось із цим зробити.

— Ви уявлення не маєте, що він зробив з Аліком! — закипає той.

— Твій брат був сциклом і вбивцею. — Ксейден запихає пальці мені за пояс і відтягує назад за себе, а тоді виштовхує Ааріка крізь захист сфер у коридор. — І я не шкодую, що вбив його.

Бляха. Такого розвитку подій я не передбачала.

Минуло три години, і ми вже кілька разів пройшлися детально по плану, поки не вивчили не лише свої ролі, а й завдання кожного з нас. Бодхі двічі доводилося ставати між Ааріком і Ксейденом, та тепер ми нарешті на

шляху до Архіву. Виявилося, щоб залучити Ааріка до нашого плану, потрібно було лише сказати йому, що він крастиме у свого батька. За годину ми або добудемо щоденники, або помремо. Архів не церемониться з відвідувачами, які потрапили всередину після того, як його двері зачиняються.

— Ти впевнений у цьому? — тихо запитую Ааріка, коли ми парами йдемо тунелем від лазарету до Архіву.

Восьмеро з нас у туніках писарів із вишитими на них золотими прямокутниками другого курсу. Однак успіх втілення плану залежить від нього.

— Абсолютно. Єдина людина, яку я ненавиджу більше, ніж Ксейдена Ріорсона, — це мій батько. Просто тримай свого хлопця подалі від мене. — Він дивиться прямо перед собою.

— Він триматиметься на відстані, — запевняю його, озирнувшись через плече, повз інших, на Ксейдена, який іде за нами. Він єдиний, хто відмовився маскуватися. З іншого боку, якби я була володаркою тіней, то теж не впевнена, чи ходила б у вбранні якогось іншого кольору, окрім чорного.

— *Куди ти, туди й я,* — відповідає Ксейден, коли дзвони б'ють шість разів. — Пам'ятай, мета полягає в тому, щоб не дати себе викрити, а не в тому, щоб показати, хто на що здатен. Це не Битва загонів, — каже він тихо.

Праворуч від нас сходи, які ведуть далі до корпусу, якщо йти вгору, і до гауптвахти, якщо спускатися. Але ми їх минаємо, потім йдемо в останній поворот тунелю. Перед нами двері Архіву. На наше щастя, Насья перебуває саме там, де я й думала: спить на своєму посту.

Бодхі з Рідоком прожогом прослизають повз нього і ховаються за дверима, стаючи на чатах.

Першу перешкоду подолано.

Раптом біля дверей з'являється Джесінія.

— Ні, — показує вона, оцінюючи нашу групу з напруженим лицем. — Максимум четверо. Якщо більше, видаватиметься надто підозрілим. — Вона дивиться на Ксейдена. — Особливо ти.

Чорт. Усіх тут підібрано не лише за відданість, але й з огляду на конкретні сили печатей.

— Мене ніхто не побачить, — тихо запевняє Ксейден і одночасно показує на жестах. — Аарік. Вайолет. Імоджен.

Погляд Джесінії зупиняється на Ааріку. Я помічаю вираз її обличчя у той момент, коли вона усвідомлює, хто перед нею. Вона блідне й повертається до мене.

— Аж так очевидно? — питаю її, коли інші починають тихо про щось сперечатися.

— Тільки якщо знати, кого ти шукаєш, — відповідає вона. — У них ідентичні очі.

— Дива спадковості, — показує жестами Аарік.

— Я можу переміщувати. — Ріаннон пошепки сперечається із Ксейденом.

— А я можу стирати короткочасну пам'ять. Корисно, якщо нас побачать, — відповідає Імоджен. — Засекречена печать, пам'ятаєш? Твоя сила вражає, Маттіас, але в цьому випадку остання лінія оборони — це я. — Вона підходить до Насьї і злегка торкається долонями його голови. — Про всяк випадок.

— Ми будемо десь поруч. — Квінн відходить від групи й показує Соєру та Ріаннон слідувати за нею. — На випадок, якщо потребуватимете нашої допомоги.

Ріаннон розгублено переводить погляд від Ксейдена до мене.

— Якщо щось піде не так…

— То ви повернетеся до своїх кімнат і поводитиметеся так, ніби нічого не сталося. — Я витримую її погляд, щоб вона зрозуміла, що я кажу серйозно. — Що б не сталося, дотримуйтеся плану.

Рі опускає плечі й киває, кидаючи на мене розчарований погляд, перш ніж долучитися до інших за масивними дверима.

— Ступайте тихо, — нагадує нам Джесінія, і під калатання мого серця ми переступаємо поріг Архіву. — Треба діяти швидко. Архів закривається рівно за годину, і якщо ми будемо тут, коли ці двері зачиняться…

— Я знаю. Ми помремо. — Архів забезпечено найвищим захистом від недоброзичливців.

— Просто покажи нам дорогу. Решту ми зробимо самі, — каже Ксейден. Він зникає, коли ми опиняємося всередині, ховаючись у тінях вздовж слабоосвітлених стін. Якщо придивитися уважніше, я бачу лише розмиті контури його фігури, але мене майже вражає, як непомітно він зливається з темрявою.

Можливо, справа в контрастному освітленні, бо незліченні ряди книжкових полиць і робочих столів підсвічені набагато яскравіше, ніж проходи. У залі порожньо, і це добре — так, як і має бути в суботу ввечері, — але ніхто не знає, чи в глибині рядів або у віддалених робочих кабінетах в Архіві теж нікого немає.

На якусь мить я вагаюся, коли, слідуючи за Джесінією, ми заходимо за дубовий стіл замовлень. Мармур під моїми підошвами здається мені таким знайомим і водночас таким чужим. Я стільки років провела в Архіві, але так далеко я не заходила ніколи.

Аарік зазирає в кожен ряд, а я не зводжу очей із Джесінії, імітуючи її поставу й рухи. Тиша, в якій я зазвичай відчуваю спокій, за цих обставин діє на мене цілком зворотно.

Боги, стільки всього може піти не так. Той символічний обід, який я сьогодні з'їла, вже починає нагадувати про себе.

Ми втрьох слідуємо за Джесінією. Вона повертає ліворуч і заходить у передостанній ряд столів, направляючись у бік робочих кабінетів. Запах клею стає дедалі сильнішим. Раптом моє серце опиняється в лещатах: попереду нас з'являється писар, який виходить з того самого коридору, куди зараз прямуємо ми.

Єдиний золотий прямокутник на плечі вказує на те, що це першокурсник. І хоча в Квадранті писарів навчається вдвічі більше курсантів, ніж у Квадранті вершників, він усе одно достатньо малий, щоб упізнати в нас тих, за кого ми себе видаємо.

— Курсантко Нейлварт? — показує і одночасно говорить першокурсник, розгублено поглядаючи на нас трьох. Я опускаю голову нижче й бачу, як Аарік робить те саме, ховаючи обличчя.

— Курсанте Самуельсон, — відповідає Джесінія, трохи повертаючись, щоб я могла бачити її руки.

Бляха, нас спіймають ще до того, як ми наблизимося до сховища.

— *Я візьму його на себе.* — Голос Ксейдена дещо заспокоює, але тривога не минає повністю.

Однак Ксейден тут. Саме на нього ми чекали, щоб наважитися прийти сюди.

Тіні виповзають з-під столів, і, коли досягають ніг Самуельсона, я помічаю, як Аарік напружується.

— А я думав, що сьогодні ввечері чергуєте лише ви з курсантом Насьєю… — дивується Самуельсон.

— Одначе ви теж тут, — відповідає Джесінія.

За першокурсником вигулькують декілька темних тіней.

— *Зачекай.* — Мертвий курсант-писар — це останнє, що нам зараз потрібно.

— *Це я так тримаю себе в руках,* — відповідає Ксейден.

— Я забув своє домашнє завдання у Каллі в кабінеті. — Самуельсон багатозначно дивиться на свій кремовий наплічник.

— Забудькуватість не зробить з вас писаря, — жестикулює Джесінія, на що я, стримуючи посмішку, підводжу брови. — Якщо не заперечуєте,

то в нас, другокурсників, є власні справи. Не кожному потрібні вихідні у навчанні.

Курсант червоніє і зніяковіло відступає в бік проходу.

Тіні повертаються на свої місця, і ми йдемо далі.

— Я думав, він його вб'є, — шепоче Аарік, коли ми відходимо досить далеко, щоб першокурсник не міг нас чути.

— Мене б це не здивувало, — відповідає Імоджен. — Можливо, так нам було б безпечніше.

Ми обоє повертаємо голови, щоб побачити, як вона стинає плечима позаду нас.

Джесінія виводить нас із головної книгозбірні в добре освітлений коридор із вікнами та кількома класними кімнатами з кожного боку. Що далі ми заглиблюємося в Архів, то міцніше тисне мені мій комірець.

Ксейден наздоганяє нас у кілька кроків і спокійно продовжує йти поруч зі мною.

— Не думаєш, що хтось помітить тебе в чорному на тлі всього білого? — тихо роблю зауваження, коли Джесінія повертається праворуч. Це місце — довбаний лабіринт, все має однаковий вигляд.

— Тут нікого немає. — Руки Ксейдена опущені, і я помічаю, що він замінив свої улюблені довгі мечі за спиною на один короткий, а це говорить про те, що він підготувався до ближнього бою. — Принаймні не в цій частині.

— Це твої тіні кажуть тобі? — підколює Аарік.

— Здається, ми домовилися не розмовляти, — відповідає Ксейден.

Джесінія відчиняє треті двері ліворуч, і ми слідуємо за нею всередину приміщення, схожого на класну кімнату. Недарма в коридорі стільки вікон, бо тут, усередині, геть темно. Бокові стіни класу викладені з каменю, а задня заставлена книгами. Решта цього малого простору заповнена рядами парт і стільців, які повернені до самотнього викладацького столу у передній частині кімнати.

— Усе, що буде далі, я знаю зі слів інших, — пояснює Джесінія, стурбовано стискаючи губи. — Сама я так далеко ніколи не заходила. Якщо я помиляюся...

— Ми впораємося самі, — запевняю її.

Вона киває, потім іде у дальній кут кімнати до довгої книжкової шафи.

— Імоджен, — наказує Ксейден, киваючи на двері.

Та дістає з-під туніки ножа і стає на чатах. У цей час Джесінія відсуває кілька книжок убік і знаходить за ними важіль. Вона тягне за нього,

і частина кам'яної стіни у кутку кімнати відхиляється на диво майже безшумно, відкриваючи прохід до крутих гвинтових сходів.

Придивившись пильніше, я бачу ледь помітні обриси механізму, який обертається і приводить усе в рух.

— Дивовижно, — шепочу я. Скільки ще таких маленьких прихованих див тут можна знайти? — Що? — шиплю на Ксейдена, коли помічаю, як він дивиться на мене.

— Здається, я дивлюся на одне з них.

— І? — обертання зупиняється, коли таємний вхід стає на своє місце.

— І тобі більше пасує чорний, — шепоче Ксейден, торкаючись губами мого вуха й викликаючи в мені неконтрольоване тремтіння, що виникає, незважаючи на зовсім не сприятливу обстановку, в якій ми опинились.

— Далі я не можу, — пояснює жестами Джесінія. — Якщо мене надто довго не буде, хтось може помітити. Як вірити тому, що мені сказали, дія захисту Архіву закінчується тут. Отже, раптом ви не встигнете повернутися вчасно, вам буде безпечніше переночувати там унизу.

— Дякую, — відповідаю я. — Я зв'яжуся з тобою, щойно ми зможемо їх повернути.

— Щасти вам. — Вона підбадьорливо всміхається й залишає нас учотирьох.

Ксейден нахиляється до сходів і дивиться вниз.

— Спускайтеся обережно, — каже він. — Унизу є трохи світла, але нам треба рухатися так, щоб не спричинити ввімкнення інших магічних вогнів.

— У нас лишилося сорок п'ять хвилин, — нагадує Імоджен. Якщо затримаємося хоч на секунду довше, то або застрягнемо там і потрапимо під трибунал... або помремо тут.

Ніхто ні на кого не тисне.

— Тоді краще поспішити, — каже Ксейден, переплітаючи свої пальці з моїми.

Ми починаємо спускатися.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Той перший раз, коли ви потрапите до Архіву після того, як двері опечатають, стане останньою ночівлею у вашому житті. Комплексна магія, створена для збереження наших текстів, не лишить жодного живим.

Посібник полковника Дакстона
«Як досягти успіху в Квадранті писарів»

Тіні вкривають стелю, блокуючи будь-які магічні світильники, які могли б спалахнути через нашу присутність, тому я опираюсь рукою об стіну, поки ми повільно спускаємося сходами. Кожен крок — це гра навпомацки, але дивом ніхто не спотикається. Унизу сходів видніється блідо-блакитне світло.

— *Магічне світло?*

— *У кінці коридору два охоронці,* — відповідає Ксейден, вивільняючи свою руку з моєї. — *Зачекайте тут, поки я розберуся із цією проблемою.*

Я підношу руку на знак, щоб інші зупинилися, коли дійдемо до останньої сходинки. Ми опиняємося у просторі, схожому на коридор, але Ксейден не роздумує, куди податись. Він, звівши обидві руки, швидко рухається праворуч. Лунає звук глухих ударів.

— Виходьте, — каже він уголос.

Коридор завдовжки приблизно п'ятнадцять метрів. Він трохи більший, ніж славнозвісний тунель, який підтримують різьблені стовпи над кам'яною підлогою. Пахне землею і металом, вогко і сиро. В одному кінці крізь відкриту арку пробивається світло. Озирнувшись через плече, я бачу, що інший можливий шлях поглинає суцільна темрява.

— Там що, навіть дверей немає? — запитує Імоджен, поки ми поспішаємо коридором.

— З настільки сильними захисними сферами в них немає потреби, — коментує Ксейден.

— Я відчуваю їх. — Різкий, пульсуючий гул сили наростає, що ближче ми підходимо до них. Волосся на потилиці стає дибки, і моя власна сила здіймається у відповідь на те, що здається пекельною загрозою.

— У нас є декілька хвилин до того, як ці двоє очуняють. Я несильно їх ударив, — каже Ксейден, коли вони з Імоджен відтягують піхотинців убік, розчищаючи шлях.

— Ці захисти — це якась страшенно неприємна фігня. — Імоджен знизує плечима.

— Воно гуде, але не все аж так зле, — відповідає Аарік, коли ми дивимося крізь захищену арку з вигадливо вирізьбленою кам'яною кладкою на полиці невеликої круглої бібліотеки, що видніється за нею.

— На вигляд цілком доступно, — зауважує Імоджен. — Проте ліпше поспіши.

— Ти шукаєш два щоденники, — нервово нагадую йому, хоча ми обговорювали це вже тричі.

— Там має бути щонайменше п'ятсот томів. — Аарік оглядає полиці й зітхає.

— Доведеться пошука…

Зненацька Аарік хапає мене за руку, тягнучи вперед попід арку.

— Вайолет! — кричить Ксейден.

Потужна магія пронизує мене, коли я протискаюся крізь бар'єр, потрапляючи всередину. Вона поколює кожен сантиметр шкіри і скручує живіт. Відчуття нагадують вільне падіння приблизно зі ста метрів.

Аарік втягує мене до бібліотеки, тоді відпускає, і я падаю на коліна, виставивши руки вперед. Нудота перекриває всі інші відчуття. Рот наповнюється слиною, голова звисає, тож я борюся з бажанням виблювати.

— Що ти в біса витворяєш? — Ксейден огризається з іншого боку сфери. — *Ти не забилася?*

— *Паршиво, але жити буду.*

Аарік ігнорує Ксейденові слова й присідає переді мною навпочіпки.

— З тобою все гаразд, Вайолет?

Вдихаю повітря через ніс і видихаю через рот.

— Скажи, що ти знав, що воно мене пропустить, — озиваюся я, коли черговий гострий приступ минає. — Бо воно, чорт забирай, не хотіло цього робити.

— Мій батько не тримає того, чим би він не хотів похвалитися перед іншими, — пояснює він, простягаючи руку. — Тому я власне вирішив спробувати, чи ти не гепнеш у захист, як у стіну. Я не встигну за сорок хвилин сам розібратися в усіх цих книжках. А ти якраз знаєш, що шукати.

Підводжуся на ноги, попри пекучий біль у колінах, без допомоги його руки. Оглядаю книгозбірню переді мною. Тут шість здоровенних шаф із полицями зі скляними дверцятами, які вистилають круглі стіни бібліотеки. Посередині стоїть п'єдестал, застелений оксамитовою скатертиною з вишитою на ній печаткою короля. Усе це освітлене магічними вогнями, що м'яко підкреслює схожі на вузли вигини та лінії, вирізані на декоративній стелі приблизно за два метри над головою Ааріка.

Запах вологої землі зник. У цій кімнаті значно прохолодніше, ніж у тунелі за аркою. Я дивлюся вгору, але не бачу над собою вікон, вентиляції чи взагалі будь-чого. Тут працює не тільки захист сфер. У цій кімнаті є магія.

— Затягни мене. Негайно! — вимагає Ксейден.

— Нє, — відповідає Аарік, навіть не дивлячись у його бік. — Найбільша перевага цієї експедиції — це знати, наскільки тобі, мабуть, боляче усвідомлювати, що ти не можеш до неї дістатися.

— Припини, Ааріку. Немає часу зводити рахунки із Ксейденом. Давай уже шукати. Починай зліва. Ігноруй усе, що не написане від руки.

Я лише побіжно глянула через арку, щоб побачити, як Ксейден на повний хід увімкнув режим «падло-я-тобі-дам». Навколо нього здіймаються тіні. Вони стискаються в леза, гострі, як його мечі. Але холодний, рішучий гнів у його очах змушує мене більше хвилюватися за здоров'я Ааріка, тому я не наполягаю на тому, щоб він його впустив.

— *Зі мною все гаразд,* — запевняю його.

— *Я його вб'ю.*

— *Тоді на тобі вже буде відповідальність за смерть двох принців.*

— Воррік і Ліра, так? — запитує Аарік, витягаючи кілька книг.

— Так, — відповідаю я.

— *Алік це заслужив. Він був бичарою. І поплатився життям, коли накинувся на Ґарріка під час Обмолоту. Цікаво, хто про це розказав Ааріку. Бо якби його батько знав, дуже сумніваюся, що я досі носив би голову на плечах.*

— *Ну, Аарік на це не заслуговує, на відміну від свого брата.* — Я пропускаю полиці з правого боку і беруся за шафки кабінету. Якби в мене була книга шестисотлітньої давності, що коштує як ціле наше королівство, я б зберігала її там, де на неї найменше впливатимуть волога і світло. У першій шухляді, яку я витягую, лежать дві книги — «Дослідження крилатих створінь»,

якій, здається, щонайменше пів століття, та «Історія острівних воєн», яка, очевидно, ще старіша.

— Тут самі щоденники, — каже Аарік. — Схоже, що кожен командувач армії з часів Об'єднання вів щоденник.

— Шукай далі. — Перевіряю наступну шухляду, потім наступну і так далі, поки не відкриваю десь три чверті шафок у кабінеті. Хороша вправа на самовладання — не розгортати кожну книгу, щоб подивитися вміст. Тут є фоліанти про ранні війни, історію окремих провінцій, міфологію і навіть, здається, найдавніша книга про шахти, яку я коли-небудь бачила. Пальці так і тягнуться погортати сторінки, але я знаю, що краще цього не робити.

— На цій полиці журнали командувачів генералів-вершників… — Аарік опускає каптур і дивиться на мене через плече.

— Раніше це були окремі посади. — Я переходжу до останньої частини кабінету. — Цілителі, піхотинці і навіть писарі могли стати генералом армії. Так було до другого повстання Кровли приблизно двісті років тому. Після нього лише командувач-вершник міг керувати всіма збройними силами Наварри.

— Ти ж знаєш, що жоден вершник ніколи не був королем? — запитує Імоджен через арку.

— Це не зовсім так… — починаю я, висуваючи верхню шухляду.

— Якщо ти питаєш, чи мені начхати на те, що я другий у черзі, то відповідь — так, мені начхати, — відказує їй Аарік через плече. — Це не моє. Бути королем — доля Гелдена.

— А Гелден знає? — запитую я, перечитуючи заголовки книг у верхній шухляді. — Про те, що там?

— Так, — тихо каже Аарік.

— І? — Я дивлюся на нього.

— І я тут, правда? — Наші очі на мить зустрічаються, тоді він відкладає один фоліант і переходить до наступного.

Ясно. Гелден не збирається допомагати.

— Здається, це в нас спільне.

— Досі не можу повірити, що ти всі ці місяці зберігала його секрет, — каже Імоджен.

— Твій також, — нагадую їй, відкриваючи наступну шухляду. Увесь цей відділ, здається, відведений для зберігання старих документів.

— Я знаю Вайолет довше, тому я не здивований. — Аарік дивиться в мій бік і переходить до наступної полиці. — А от що мене конкретно здивувало,

навіть збентежило, то це розкол між тобою та Аетосом. Ви були нерозлучні з дитинства.

— Діти виростають і стають дорослими, — відказую, зачиняючи шухляду трохи гучніше, ніж хотіла. — Ти знаєш, що не можеш довіряти йому?

— Я зрозумів це з тієї вашої невеличкої бесіди на маті. — Він витягає наступну книжку. — Тут генерали-цілителі.

— Корисно, але не те, що нам потрібно. — Присідаю, щоб оглянути вміст останньої шухляди. — Лайно. Ще більше старих документів.

— Лишилося двадцять хвилин. І десять з них нам знадобиться, щоб повернутися до дверей, — попереджає Імоджен напружено, у її тоні відчувається нервова нетерплячість.

Комір моєї броні затягується ще трохи. Розстібаю його під горлом.

— Писарі, — читає Аарік.

— Якомога уважніше переглянь найдавніші. Намагайся торкатися лише країв сторінок. — Закриваю нижню шухляду і встаю. Лишилося ще дві полиці. — Шукай усе, де є згадки про сфери або вартові камені.

Я прямую до шостої шафи.

— Половина із цих книг, схоже, з тиррійської історії, — кажу Ксейденові.

— Фантастично. Ми повернемося і все перечитаємо після того, як виграємо цю війну, — відповідає він. Охоронець ворушиться. Ми всі обертаємося на рух, але Ксейден знову відключає його. Він навіть не встиг розплющити очі. — Давайте швидше, поки я комусь тут не пошкодив мозок.

— Тут дата шістсот років д.о. — каже Аарік, закриваючи якийсь щоденник. — На той час сфери вже були на місці.

— Чорт. Починай наступну. — Витягую багатообіцяючий фоліант із потрісканими корінцями, але це виявляється сраний альманах погоди.

— Мистецтво і ремесла? — Аарік показує мені мальовану обкладинку.

— Вайолет, — попереджає Імоджен. — Ці гігантські двері запечатають нас тут уже за п'ятнадцять хвилин!

Не так усе мало бути. Але хіба моє життя останні кілька місяців не йде шкереберть? Пропаганда мала б відкрити очі іншим курсантам. Міра повинна була мені повірити. Андарна мала б прокинутися.

— *Подихай,* — наказує Ксейден. — *Таке враження, ніби ось-ось втратиш свідомість, а я не можу тебе звідси підхопити.*

— *Що коли все це намарно?* — Зосереджуюся на тому, щоб зменшити частоту серцевих скорочень, не даючи паніці охопити мене, потім схиляю голову набік і читаю корінці книжок переді мною, які стосуються острівних королівств.

— *Тоді ми знатимемо, що треба шукати деінде. Єдиний спосіб провалити цю місію — це бути спійманими. У тебе ще є п'ять хвилин. Використай їх.*

— Астрономія, — каже Аарік, опускаючись, щоб прочитати нижній ряд заголовків.

Я заплющую очі, глибоко вдихаю і віднаходжу спокій всередині себе. Тоді розплющую очі й відступаю від полиць.

— Зберігаючи старовинні документи, — повторюю я з пам'яті з «Посібника писаря», — варто зважати не лише на температуру і частоту роботи з...

— Радий бачити, що ти не надто змінилася. — Рот Ааріка вигинається в усмішці, яку я бачу на його обличчі вперше за багато років.

— ...але також світло. — Я підводжу погляд. — Оскільки світло псує пігмент чорнил і шкіру корінців та обкладинок.

— Одного разу я чув, як вона прочитала з пам'яті всю Угоду про Об'єднання, коли ми вилазили на стіну в Калдирі, — згадує Аарік, підходячи до наступної шафи.

Світло. Їх потрібно ховати від світла. Я починаю шукати якісь сліди на підлозі, які можуть вказати на інші сховки чи щось подібне.

— Я думав, ми не розмовляємо, — не припиняє Ксейден.

— Я не з тобою говорив. — Аарік дивиться на Імоджен.

— Отже, ти ненавидиш не всіх таврованих, — відповідає та, склавши руки на грудях.

— З якого б це я мав тебе ненавидіти? — Аарік відкладає наступну книжку. — Твої батьки очолили справедливе повстання, і, як я розумію, ти зараз намагаєшся зробити те саме. *Його* я ненавиджу за вбивство мого брата.

— Досить справедливо. — Імоджен нетерпляче притупує ногою.

— Де твій батько зберігає найкоштовніші речі? — питаю Ааріка. — Він хотів би мати їх на виду, правда?

— Він тримав би їх під рукою, — погоджується Аарік. — А ви взагалі збираєтесь мені сказати, що саме намагаєтеся захистити сферами? Заставу повстанців, так?

Наші із Ксейденом очі зустрічаються, коли я тицяю пальцем у дерево між шафами центральної частини, шукаючи якусь висувну схованку.

Король Таурі тримав би щоденники під рукою.

— Бо це єдина логічна штука, — каже Аарік, опускаючись на підлогу й заглядаючи під центральний п'єдестал. — Створити власні, не залежні від Басґіату сфери, адже ви знаєте, що воюватимете на два фронти. Тут нічого немає. — Він випростовується. — Але де це? Дрейтус? Це, здається, найлогічніший вибір. Близько як до наваррського кордону, так і до моря.

— Вайолет, нам треба йти, — попереджає Імоджен, підходячи до вартових і засукуючи рукави своєї кремової туніки.

Король Таурі хотів би ними хизуватися.

Я тягнуся до оксамитової скатертини й зриваю її.

— Є! — вказую на скляне коло у верхній частині п'єдесталу. — Тут, Ааріку! Під склом! — Дві шкіряні книжечки, трохи більші за мою долоню. Ідеально вміститься в наплічнику... під час польотів на перших драконах.

— Це не скло. Це ще одна сфера. — Аарік схиляється над п'єдесталом і сягає рукою всередину. Його обличчя спотворюється від болю, і він видає різке шипіння, коли дістає книжечки.

— Бля! — Аарік відкладає їх на одну із шаф і дивиться на свої руки. Шкіра на тій їх частині, яку він занурив у захисне коло, вкрита пухирями, кожен з яких завбільшки з мій великий палець.

— Здається, ці сфери знають, що то був не він. — Принц кривиться. — Ходімо!

Я витягаю з-під туніки дві кремові торби, які Джесінія дала мені саме для цього, а потім обережно кладу по одному щоденнику в кожну з них.

— Дві хвилини! — кричить Імоджен з того місця, де вона присіла на коліна біля вартових, поклавши руки на голову кремезнішого піхотинця.

Ксейден кидає їм на коліна два бурдюки з-під вина. Я підбираю скатертину з підлоги й накидаю її на п'єдестал.

— Зігнал, може, і любить тебе, але не будемо його випробовувати, — цідить крізь зуби Аарік, коли простягає мені вкриту пухирями руку.

— Буде боляче... — протестую я, туго зав'язуючи пояс туніки.

— Я не залишу тебе тут. — Він хапає мене за руку й, долаючи біль, протягає нас крізь захисні сфери в тунель.

Відчуваю щось липке на руці, коли Аарік відпускає.

— Маємо бігти. — Ксейден показує жестом вперед.

Я, власне, так і роблю. Біжу.

Туніка стримує мої рухи, тож підбираю полу руками й біжу далі слідом за Ксейденом, який мчить сходами вгору.

— Готова побитися об заклад, ти зараз із вдячністю згадуєш наші ранкові пробіжки! — кричить Імоджен позаду мене, коли ми завертаємо, і завертаємо, і завертаємо сходами вгору та зрештою залітаємо в клас.

Ксейден береться за важіль, яким користувалася Джесінія, і, щойно з'являється Імоджен з Ааріком, тягне. Ми чекаємо рівно стільки, щоб побачити, що вхід починає зачинятися, і знову зриваємося з місця, чимдуж біжучи.

Ми мчимо коридорами. Мої груди здіймаються від швидкого дихання. Ксейден повторює кожен поворот Джесінії, жодного разу не сумніваючись у правильності обраного напрямку. Або він і справді впевнений, що знає дорогу, або ми просто не маємо часу на роздуми.

Ми вбігаємо до головної книгозбірні, коли починають бити дзвони, сповіщаючи, що минула одна година.

— Швидше! — вимагає Ксейден.

Перший удар дзвонів.

Куди вже швидше, хочу вимовити, але на слова мені не вистачить кисню. Ми несемося між столами, ляпаючи підошвами по мармуру.

Другий.

— Бігом! — кричить Соєр зі входу.

О боги, двері.

Третій.

Вони зачиняються самі собою, а запірний механізм не дозволить їм відчинитися, поки не мине повних дванадцять годин. М'язи моїх стегон палають у рішучому протесті.

Я пригальмовую, коли ми завертаємо за останній стіл, але мене заносить у книжкову шафу, і я сильно вдаряюся плечем.

Четвертий.

Ксейден сповільняється, щоб бігти поруч, але це він найшвидший з нас.

— Візьми книжки! — кричу. — Ти встигнеш!

П'ятий.

— Я залишаюся, якщо ти залишишся! — Він підносить руку й викидає тіні перед собою, які відбиваються від стін і тиснуть на двері, що от-от зачиняться.

Ми пробігаємо через стіл замовлень. Чи встигнемо?

Соєр вискакує з дверного отвору, звільняючи місце, яке ще лишилося між товстою сталлю дверей і їхньою обшивкою.

Дзвони б'ють вшосте.

Ксейден виштовхує мене першою крізь двері, і, коли я озираюся назад, моє дихання надривається, а серце калатає так сильно, що я відчуваю його удари у своїй голові.

Вискакує Імоджен.

Ксейден простягає руку до дверей, коли б'є сьомий дзвін.

О боги.

Він втратить руку, а Аарік...

Вони не встигнуть...

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Моя остання розмова з батьком відбулася незадовго до битви біля Аретії. Він відправляв мене подалі звідти, піклуючись про моє життя. І тому мої слова йому були сказані у гніві. Я не впевнений, що коли-небудь прощу себе за це, але мені хочеться думати, що батько мені пробачив.

Поновлене листування лейтенанта Ксейдена Ріорсона із курсанткою Вайолет Сорренгейл

Ксейден проштовхує Ааріка крізь вузьку щілину, яка одразу зникає. Коли двері зачиняються, тіні вмить розсипаються по підлозі, немов опале листя.

Я схиляюся до підлоги, кладу руки на коліна й хапаю ротом повітря, намагаючись віддихати спринт.

— У тебе вийшло! — Ріаннон нахиляється до мене, широко всміхаючись.

— Та маємо цю справу завершити, — нагадує Ксейден. — Скидайте свої туніки. Дотримуйтесь плану.

Моє серце дещо сповільнюється, і я випростовуюся. Тоді стягую через плечі писарську туніку і віддаю її Квінн.

Бодхі допомагає зняти туніку Аарікові. Обережно стягує тканину, намагаючись не зачепити укриті пухирями руки.

— Ти знайшла? — питає жестами Джесінія. На її обличчі вимальовується проблиск надії.

Я киваю.

— Вони запідозрять тебе?

Насья біля стіни скидається радше на непритомного, ніж на сплячого.

— Ні, якщо нам вдасться швидко повернутися до гуртожитку, — відповідає писарка.

— Я подбаю про нього, — каже Імоджен, підходячи до Насьї.

— Краще, щоб він не пам'ятав багато. Я вдарив його ззаду, — зізнається Соєр, запихаючи туніки у великий мішок для білизни.

Я перекладаю для Джесінії.

— Тоді я просто зроблю йому зауваження за те, що заснув, — показує вона, усміхаючись Соєру, і я перекладаю.

Він кліпає якусь довгу секунду, перш ніж узяти останню мантію — Аарікову — і покласти її в мішок.

— Чорт, твої руки…

Деякі пухирі кровоточать, а ті, що поки не луснули, от-от почнуть.

— Це рикошетний опік, — каже Бодхі. — Зникне за ніч, якщо лікувати.

— Зміна плану. — Кидаю погляд на Ксейдена, однак він лише підводить брову. — Рідоку, забери Ааріка до себе, і щоб ніхто не бачив його рук. Рі, піди в лазарет і знайди Дайра. Відновник приверне надто багато уваги. Дайру, якщо він не на службі, може знадобитися трохи часу, щоб доповісти, але він буде мовчати, коли ти нагадаєш йому про послугу, яку він мені винен. Тобі лише доведеться непомітно завести його у квадрант…

— Гарна ідея. Я впораюся. — Киває вона до хлопців. — Ходімо.

— Я візьму прання, — пропонує Джесінія.

Перекладаю її слова для Соєра, і він передає їй мішок.

— Ходімо, — наказує Ксейден.

— Іди, — закликає Джесінія. — Тут уже все зроблено.

— Дякую. — Я вирушаю за Ксейденом та іншими.

— Як ви впоралися? — запитує Ксейден Квінн, коли ми минаємо сходи ліворуч і йдемо до Квадранта цілителів.

— Я спроєктувала себе в загальних приміщеннях, чітко даючи зрозуміти, що шукаю лимонад, бо ми буцімто всі пили в кімнаті Імоджен. — Квінн посміхається, і на її щоці з'являється ямочка. — А потім мені вдалося прогулятися під виглядом Вайолет *і* Ріаннон.

Моя щелепа відвисає, мало не торкаючись землі.

— Ти вмієш проєктувати себе під виглядом інших?

— Я можу дещо змінювати власні риси обличчя, — вона киває, — але це набагато легше в астральній проєкції. Моя печать сильніша, оскільки Крут був драконом моєї двоюрідної бабусі. Я не її прямий нащадок, тому мені не загрожує божевілля, як тим, чиї дракони були пов'язані з кимось

по прямій родинній лінії. Саме тому драконам не варто навіть близько підходити до вершників, із родичами яких вони мали зв'язок. Але коли це дракони слідували людським правилам? — Вона повертається до Імоджен. — Я ніяк не можу зробити правильний відтінок рожевого для твого волосся.

Проходячи повз лазарет, ми замовкаємо. Це остання перешкода перед тим, як ми зможемо розділитися у квадранті згідно з планом.

— Ну, на щастя, обійшлося без пригод. — Бодхі штовхає двері, що ведуть на міст.

— Говори за себе, — каже Імоджен, пхаючи його в груди, — тобі не довелося заспокоювати Ксейдена, поки Аарік тримав Вайолет у пастці за захистом непрохідних сфер.

Я сміюся, бо ми обидві знаємо, що це не так.

Ксейден виграє м'язами обличчя, ворушачи щелепою.

Ми переходимо через міст і розділяємося. Імоджен і Квінн підіймаються сходами до своїх кімнат, Бодхі та Соєр прямують до загальних приміщень розігрувати сцени, щоб запам'ятатися якомога більшій кількості людей, а ми із Ксейденом ідемо на перший поверх і тікаємо у двір.

Жовтневе повітря охолоджує мої розпашілі щоки.

— Як ти почуваєшся, добре? — запитує Ксейден, коли ми минаємо групу курсантів.

— Мучить спрага після бігу, але... — Я не борюся з усмішкою, яка з'являється на моєму обличчі. — Але добре.

Він дивиться в мій бік, затримуючи погляд на губах, а тоді тягне мене в одну з темних ніш, висічених у товстих стінах.

— Ця усмішка, — шепоче він, перш ніж торкнутися моїх спраглих до поцілунку губ.

Я нахиляю голову й запускаю руки в його волосся, цілую у відповідь, вкладаючи у поцілунок усі свої почуття. Поцілунок не такий повільний і чуттєвий, як у кімнаті. Цей — важкий, швидкий і... щасливий.

Ми обоє всміхаємося.

— *Нам вдалося,* — кажу я, опускаючи руки на його плечі.

— *Вдалося,* — погоджується Ксейден, притуляючись лобом до мого чола. — *Я так не люблю відлітати раніше, ніж мені насправді потрібно.*

— *Я теж.* — Знімаю з плеча одну з торбинок і витягаю щоденник. — *Але так безпечніше. Мусиш віддати один Бреннанові.*

Гортаю сторінки щоденника Ворріка й усміхаюся до широких штрихів старолюцерського письма. Тримаю його без рукавичок, тому намагаюся

торкатися лише країв, щоб не пошкодити текст. Те, що я читаю, викликає у моїх грудях приємне відчуття тріумфу.

— *Після того, як ми розмістили останню руну, ми встановили вартовий камінь, обравши місце для нього там, де дракони відчули найглибші потоки магії,* — я повільно перекладаю для Ксейдена і підводжу погляд. — *Можливо, я загубила одне чи два слова, але це те, що ми шукали!* — Гортаю ще кілька сторінок. — *Після виконання останнього кроку, захисти стали на місця...* — Я зосереджено хмурю лице, коли перекладаю решту. — *...коли зародився залізний дощ.*

Далі за текстом помічаю принаймні ще три згадки цього терміна, перш ніж спішно покласти щоденник назад у торбу.

— *Тримай. Віддай це Бреннанові. Він має знати, як це перекласти. Вони не очікують, що ти полетиш раніше, ніж уранці. Устигнеш вибратися звідси без обшуку, якщо підеш зараз. Кожен із нас залишає собі по щоденнику, а отже, ми прочитаємо їх удвічі швидше.* — І це також гарантує, що хоча б один із них вдасться вивезти звідси.

Ксейден туго обгортає полотно торби навколо книги, розстібає льотну куртку й кладе згорток біля грудей.

— Я волів би лишитися на ніч, — каже він тим особливим низьким голосом, який миттєво мене збуджує.

— Не ти один.

Ксейден дивиться на мене, і в його очах я бачу щось схоже на тугу, потім сягає рукою в тінь ніші й бере пакунок, який сховав там раніше. Не відводячи очей від моїх, він перекидає наплічник за спину, потім тягнеться до моїх губ і знову цілує.

Така проста, але водночас ідеальна насолода.

— Ти неперевершена, — каже він. — Побачимося за сім днів.

— Сім днів, — погоджуюся я і борюся з бажанням ще раз поцілувати його. А потім ще раз. — Тепер іди. Ми повинні дотримуватися плану, пам'ятаєш?

Ксейден цілує мене швидко і міцно, а потім іде, широко крокуючи подвір'ям, наче воно йому належить. Я масую рукою груди біля серця, сподіваючись, що це полегшить біль від нашого вимушеного прощання. Але біль ніщо порівняно з тріумфом, який я зараз відчуваю.

Ступаю на подвір'я й дивлюся вгору, сподіваючись ще раз побачити Ксейдена в хмарному небі, коли він полетить на південний схід.

Уперше за кілька місяців моїми жилами тече не страх, а надія.

Ми можемо це зробити. Ми вже це *робимо*. У нас є інформація з перших вуст про те, як Перша Шістка активувала свій вартовий камінь. І ще я знаю,

що зможу вмовити Ксейдена полетіти у Кордин, щоб забрати звідти горно. Йому не сподобається, але він погодиться. Мені потрібно тільки придумати, як отримати звільнення. А доти ми продовжуватимемо робити те, що робимо. Вивозитимемо контрабанду зброї і будуватимемо сфери з Наварри, а тоді вже самі станемо на ноги. Аретія отримає сфери за лічені дні — я в цьому впевнена.

— Вайолет?

Обертаюся й з усмішкою дивлюся на Нолона. Він тримає в одній руці бурдюк, а в другій — кухоль. У нього страшенно змучений вигляд, ніби він щойно повернувся з дванадцятого за день сеансу.

— Привіт, Нолоне. — Махаю йому рукою.

— Так і думав, що це ти. Я взяв трохи лимонаду. Коли Джек сказав мені, що бачив тебе тут, я одразу згадав, що ти в мене в черзі на відновлення. — Відновник простягає мені кухоль, сідає поруч і дивиться в небо. — Твій улюблений, якщо пам'ять мені не зраджує.

— Дуже мило з твого боку. — Беру кухоль і жадібно п'ю, втамовуючи спрагу, яка обпікала горло з моменту нашого шаленого спринту Архівом. — А про плече не турбуйся. Воно вже зажило. Я так і не мала нагоди подякувати тобі за допомогу на допитах.

— Мені ніколи не подобалося дивитись, як ти страждаєш. А Варріш може завдати тобі болю. — Нолон випиває з бурдюка і чухає свою щетину. — І де взагалі Ріорсон? Я нечасто бачу вас окремо у суботу.

Мій шлунок перевертається, коли я помічаю, як подвір'ям прямують Джек Барлоу і Керолайн Ештон з кількома іншими другокурсниками з Першого крила. Мої нутрощі ніби гепають на землю, коли Барлоу киває мені, на що я незграбно махаю.

— Вайолет? — питає Нолон, спостерігаючи за тим, як я дивлюся на Джека. — Чи все в нормі?

— Усе нормально. А Ксейден полетів раніше. Ми не завжди з ним ладнаємо.

Роблю ще один ковток лимонаду, після чого зазираю в кухоль. Здається, кухня змінила рецептуру, бо напій має якийсь дивний, але знайомий присмак.

— Я мав на увазі те, що сказав, — тихо говорить Нолон, киваючи на мою кремову торбу за плечима.

Світлу. Не темну.

У голові туманиться, а в очах усе розпливається. Струшую головою, щоб подивитися на нього.

— *Терне...* — Але Терна не чути. Мої зв'язки притуплені.

Ні! О боги, *ні*!

Але... але ж я довіряла Нолонові своє життя роками.

— Мені ніколи не подобалося бачити, як ти страждаєш, — шепоче Нолон зі зморщеним чолом, ніби вибачається. Кухоль випадає з руки і дзенькає об гравій під ногами. — Проте я не можу захистити тебе від наслідків твоїх власних дій, особливо якщо ти ризикуєш безпекою кожного цивільного в цьому королівстві.

Поблизу лунають кроки, і все довкола ніби кружляє, але я розглядаю обличчя Варріша, який навис наді мною.

— Ой, курсантко Сорренґейл, у що ж це ви щойно вплуталися?

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Єдина печать, страшніша за телепатів, — це правдивці.
І все ж ми залишаємо їм життя.

«Посібник для Квадранта вершників»
майора Афендри (неавторизоване видання)

Я з натугою кліпаю, фокусуючи зір з усією настирливістю і швидкістю равлика. Тупий пульсуючий біль охоплює мою потилицю, і сірі обриси попереду трохи розвиднюються, я розрізняю каміння, викладене по спіралі, — деякі камінці обвуглені від диму. Стеля?

— Це не наша турбота, — каже чоловік, його голос незнайомий і хрипкий. — Ми виконуємо накази.

Адреналін від страху заряджає мене, але я міцно напружую м'язи, змушуючи себе залишатися якомога спокійнішою, щоб зрозуміти, що в біса відбувається.

— Якщо вона дізнається… — відповідає інший голос — жіночий.

Пахне мокрим мохом і залізом, а повітря прохолодне, але сперте. Ми під землею. Тишу порушує звук крапель, що падають з певною періодичністю.

— Вона в Калдирі. У нас є тиждень до її запланованого повернення, — каже той, що з гугнявим голосом.

А я сиджу. Ось що впивається в основу мого черепа — спинка стільця. Тиск на мої зап'ястя і кісточки знайомий. Я зв'язана так само, як і на атестації.

— *Терне…* — Я пробую встановити контакт, але зв'язок слабкий, а моя сила не наростає.

Лимонад. Ранець. *Нолон.*

От сука. Мене впіймали.

— Опа, а ось і вона. — Над моїм обличчям з'являється фізіономія з сивим волоссям, і чоловік посміхається, світячи щербатим на три зуби ротом. — Майоре! Ваша ув'язнена очуняла!

Він відступає, а я підводжу голову, роззираючись довкола.

Тюремна камера має клиноподібну форму, де найвужчу частину займають двері, які на вигляд точно такі ж, як і в кімнаті для допитів, але ця камера не призначена для навчальних цілей. Мій тюремник носить синю форму піхоти, а це означає, що ми, мабуть, на гауптвахті.

Припускаю, що дерев'яний настил праворуч від мене має бути нарами, а по інший бік, мабуть, параша. Страх пульсує в моїх венах, коли бачу брудні, закривавлені стіни, тож, поки в голові прояснюється, квапливо відводжу погляд, оглядаючи камеру повністю. Нора, жінка, яка завжди шпурляє мою сумку, опирається на дерев'яний стіл, схрестивши руки, а її обличчя вкривається зморшками, що, як мені здається, свідчать про занепокоєння, саме тоді, коли відчиняються двері в камеру.

Входить майор Варріш, і посмішка на його обличчі спричиняє відчуття провалля в моєму шлунку.

О боги. А інші. Вони тут? Вони поранені? Клубок застряг у горлі, тож зробити повний вдих майже неможливо.

— Геть! — каже він іншому чоловікові, і той, мов павук, вибігає до головної камери, але не зачиняє за собою дверей, даючи мені змогу побачити стіл, завалений моїми кинджалами із чорними руків'ями, перш ніж Варріш затуляє огляд.

— Я обіцяв тобі, що *одного разу* спробую твій спосіб, — озивається Варріш через плече.

Від жаху клубок у горлі зростає. Я не можу зв'язатись ні з Терном, ні з Ксейденом. Не можу скористатись силою своєї печаті чи навіть застосувати навички орудування кинджалами, адже руки зв'язані.

Я сама, і я *беззахисна*, як муха.

Заходить Нолон, його кроки повільні, а погляд важкий від смутку.

— Нам потрібно, щоб ти відповіла на декілька запитань, Вайолет.

— Ти накачав мене наркотиками. — Мій голос тремтить. — Я довіряла тобі. Я *завжди* довіряла тобі.

— Поясни це якнайшвидше, і ми знову зможемо довіряти одне одному, — каже Нолон. — Почнімо з того, навіщо ти вкрала щоденник Ліри.

Він простягає руку за спину Нори і дістає зшиток.

Усі техніки допиту, яких мене навчали, вилетіли з голови, і я втупилася... просто втупилася в щоденник, а мій розум намагається знайти вихід із ситуації, коли його — виходу, — очевидно, немає.

— Я хотів помилитися, — м'яко каже Нолон, — однак Маркгем ударив на сполох, що захисні сфери в приватній королівській бібліотеці були зламані, а потім я побачив тебе у дворі з писарською торбою...

— Так зазвичай переносять книжки з Архіву, — заперечую я.

Хай йому трясця. Ми були дурнями, коли не подумали, що падіння сфер може насторожити Маркгема.

— І якби це було справді так, ти прокинулася б у лазареті з головним болем і моїми найщирішими вибаченнями, — Нолон піднімає подряпаний шкіряний щоденник, той самий ключ до захисту Аретії, — але ти несла це.

— Ми тут не для того, щоб сперечатися на цю тему. — Варріш дивиться на мене зі щирим захопленням. — Відповіси на мої запитання — і ми дозволимо тобі піти спати, щоб вгамувати головний біль перед завтрашнім заняттям. Збрешеш — хоча б раз — і буде бо-бо.

Отже, сьогодні вже неділя.

— Три запитання. — Нолон кидає суворий погляд у бік Варріша. — Ми хочемо знати, як ти це зробила, з ким ти це зробила і, найголовніше, *для чого*.

Клубок у горлі розсмоктується, і я вдихаю на повні груди, бажаючи, аби моя паніка вщухла. Вони не знають хто, а це означає, що тут більше ніхто не прикутий ланцюгами. Ні Ксейден, ні Ріаннон, ні Аарік, ні будь-хто інший. Тільки я. Самотність щойно перетворилася на *благословення*.

І я не беззахисна. Я все ще повністю володію своїм розумом.

— Давай почнемо з того, як ви проламали королівську захисну сферу, — пропонує Варріш.

— Я б не змогла пройти крізь королівський захист, адже я не особа королівської крові. — Підводжу підборіддя і подумки готуюся до найгіршого.

— Вона говорить правду, — каже Нора, схиляючи голову набік. — Моя печать виявляє брехню. Збреши — і я дізнаюся.

Моє серце завмирає.

Отже, це правда. Коли все закінчиться, мені доведеться пояснювати свої відповіді — або їх відсутність — мамі. Кожне слово має значення.

— Вайолет, будь ласка, — благає Нолон, кладучи щоденник на стіл. — Просто поясни. Це був несанкціонований виклик рою? Якась заруба між другокурсниками? Вони досі намагаються з'ясувати, чого не вистачає. Допоможи нам. Розкажи — і тобі значно полегшає.

Намагаються з'ясувати. Вони не можуть потрапити всередину.

— Ти перескакуєш до питання *для чого*. — Варріш закочує очі. — Чесно кажучи, Нолоне, саме тому ти ніколи не підходив для допиту. — Його блідий погляд зупиняється на мені. — Як?

— Як ви можете знати, що ця книга не копія, якщо навіть не переконалися, що оригінал відсутній? — запитую Нолона.

Нолон скоса поглядає на Варріша.

— Маркгем сказав, що накриття не було порушеним.

— І все ж у нас є цей довбаний щоденник. — Варріш повільно ходить по колу навколо мене. — Це копія?

Він намагається підловити мене на брехні.

— Я не знаю, бо не досліджувала його. — Не було часу.

— Правда, — стверджує Нора.

Варріш зупиняється переді мною, і я дивлюся просто в його бліді бездушні очі.

— Гадаю, у вас немає доказів, майоре Варріше, бо ніхто з вас не може пройти крізь королівську сферу, і ніхто не зголоситься сказати королю, що була тривога — фальшива вона чи ні. Дозвольте нагадати, що востаннє, коли дехто звинуватив мене в бездоказовій брехні, то був змушений відправитися на найвіддаленішу заставу Люцерської землі.

— А, ти маєш на увазі Аетоса. — Він навіть не здригнувся. — Не хвилюйся. Я роздобуду необхідні докази, поки ти тут під моїм наглядом, оскільки схоже на те, що ти радше впираєшся, аніж допомагаєш, як на те сподівався Нолон. Ґрейді — запеклий прихильник правил, тому наша остання зустріч була не такою плідною, як мені хотілося б.

Він присідає, дивлячись на мене, наче на нову блискучу іграшку, яку йому не терпиться зламати.

— Хто вкрав цю книгу для тебе? — він дивиться на мої руки, — бо ми обоє знаємо, що ти цього не робила.

Вибіркова правда. Це все, що я маю у своєму арсеналі, щоб захистити друзів.

— Я сама поклала в сумку саме цю книжку.

— Вона каже правду, — зауважує Нора.

Переводжу погляд з Варріша на Нолона.

— І я закінчила відповідати на ваші запитання. Якщо ви хочете віддати мене під суд, то скликайте кворум командирів крил і зробіть це згідно з правилами Кодексу.

Варріш повільно випростовується, а потім б'є мене тильним боком долоні. Моя щока вибухає болем, коли голова шарпається вбік від сили удару.

— Майоре! — кричить Нолон.

— Норо, накажи негайно шикуватися й перевірити руки кожного курсанта в квадранті, — каже Варріш, коли я кліпаю від різкого болю. — Нолоне, ти вільний.

Я глибоко дихаю, готуючись до майбутнього удару, поки Варріш засукує рукави свого однострою. Намагаюся зосередитися на вищербленій цеглині в стіні, намагаюся щосили відокремити свідомість від свого тіла.

Що б не відбулося в цій кімнаті, вони не зможуть змінити того факту, що Ксейден утік із щоденником Ворріка. Бреннан матиме все необхідне, аби звести сфери в Аретії. Які б тортури не запланував Варріш, вони будуть того варті.

Вайолють, пам'ятай, що крихким є лише тіло. А ти незламна. Я чіпляюся за Ксейденові слова.

— Я покличу тебе, коли ти будеш потрібен, — обіцяє Варріш, відмахуючись від Нолона.

Коли той буде потрібний, щоб відновити мене.

— Не хвилюйся. Я почну з найменшого, — каже мені Варріш. — І в тебе є вся повнота влади тут, курсантко Сорренґейл. Це припиниться, щойно ти заговориш.

Я кричу, коли він вивихнув перший палець.

А коли він його ламає, мій крик стає пронизливішим.

Плесь. Плесь. Плесь.

Я уявляю, що цей звук — дощ за моїм вікном, уявляю, що тверде, жорстке дерево під щокою — це груди Ксейдена, що зігнута під неприродним кутом рука переді мною, яка пульсує в такт ударам мого серця, належить комусь іншому.

— Спи, якщо можеш. — Пропозиція м'яка, голос такий до болю знайомий, що я зажмурюю неушкоджене око.

Тебе тут насправді немає. Ти — галюцинація від болю і зневоднення. Марево.

— Можливо, — каже Ліам, і я розплющую очі, щоб побачити, як він сідає на підлогу поруч зі мною. Він підтягує коліна, спираючись ліктем на бік нар якраз біля моєї зламаної руки. — А може, Малек прислав мене з доброти душевної.

Малек не творить добро. Він також не дозволяє душам блукати. Хвала моєму мозкові, Ліам — чудова галюцинація. Він має такий самий вигляд, як і востаннє, коли я його бачила, — одягнений у льотну шкіру і усміхнений, від чого в мене стискається серце.

— Я не блукаю, Вайолет. Я саме там, де маю бути.

Болить усе. Нестерпний біль загрожує знову затягнути мене в темряву, але, на відміну від попередніх двох разів, я борюся за те, щоб залишатися притомною. Це перша мить за останні кілька годин, коли я залишаюся на самоті, і я більше не боюся стільця посеред кімнати.

Тепер я знаю, що більше кісток ламається, коли Варріш витягує мене з нього.

— Я знаю, — м'яко каже Ліам. — Але ти залишаєшся сильною. Я так пишаюся тобою.

Звичайно, це сказала б моя підсвідомість — саме те, що мені потрібно почути.

Проводжу язиком по розбитій губі і відчуваю смак крові. Варріш не застосовував лезо, але моя шкіра розсічена від його ударів у стількох місцях, що я почуваюся як одна велетенська відкрита рана. Коли я востаннє ворухнулася, мій однострій хруснув від засохлої крові.

— Приведи її рій, — пропонує Нора з передпокою. — Вона зламається, щойно ти почнеш з ними працювати.

Ліам заграв жовнами, а мені від страху холоне під сплетінням.

— Вона не зробила цього під час атестації, — відповідає Варріш. Боги, як би я хотіла не чути його голосу. — І якщо ми приведемо їх сюди, вони дізнаються, що сталося, і враховуючи тавро, яке обвиває руку Імоджен Кардуло, я сумніваюся, що вона захоче стерти їм пам'ять. Убити їх — це вже зовсім інший підхід до справи, за яким потягнеться низка проблем. Ви впевнені, що ніхто з курсантів не має травм рук?

— Я сама їх усіх перевірила, — відповідає Нора. — Девера та Еметтеріо запитують, де вона, як і решта її рою. Вона сьогодні пропустила заняття.

Сьогодні понеділок.

Я пробую ментально дотягнутися до Терна, але зв'язок досі туманний. Звісно, бо вони знову влили цей клятий розчин мені в горло між тим, як розтрощили мені руку та зламали кісточку. Йому навіть не потрібно було знімати мої черевики для цього.

Але вони зламали лише моє тіло. Я не зронила жодного слова.

— Це означає, що ти тут уже два дні, — каже Ліам.

Мине ще п'ять, перш ніж Ксейден зрозуміє, що я зникла. Без сумніву, вони стежать за кореспонденцією, щоб переконатися, що його ніхто не попередить. Він не може відреагувати, Ліаме. Якщо він це зробить, то ризикне всім.

— Ти думаєш, його ще не розриває? — Куточок Ліамового рота піднімається в нахабній посмішці, за якою я так скучила. — Б'юся об заклад, він

уже знає. Сґейл відчула паніку Терна. Твій дракон, можливо, не зможе дістатися до тебе так глибоко під Басґіатом, але Ксейден рознесе це місце на шматки, цеглина за цеглиною. Тобі потрібно просто вижити.

Він не може ризикувати рухом. Він не буде. Пріоритети Ксейдена завжди були чіткими, і, дідько його бери, якщо це не одна з речей, які я в ньому люблю.

— Він ризикне.

Двері відчиняються, але я не маю ані сил, ані можливості звестися, повернути голову чи навіть підняти руку. Моє серце підскакує, калатає, ніби бачить шанс відділитися від тіла і припинити ці пекельні страждання. Я не знаю, як сказати йому, що броня Міри захищатиме його ще довго після того, як воно захоче зупинитися.

Варріш присідає, опиняючись на рівні моїх очей, не більше ніж за пів метра від Ліама.

— Тобі, мабуть, дуже боляче. Це все може припинитися. Можливо, Нолон мав рацію. Забудьмо, як ти вкрала книгу. Ти явно не збираєшся здавати своїх спільників. Але я хочу знати — *чому*. Навіщо тобі щоденник одного з Перших Шістьох? Я читав його. Цікава історія. Що ти намагаєшся захистити, Сорренґейл?

Він чекає, але я ні пари з вуст. Він, сука, надто близько до відповіді.

— Ми могли б просто припинити ці танці навколо одне одного і поговорити відверто, — пропонує Варріш. — Напевно, у тебе є питання, на які я міг би відповісти, наприклад, чому ми не втручаємося у справи Поромієлю. Що це я бачу? Обурення? Ми могли б на рівних обмінятися інформацією, адже ми обоє знаємо, що дракона твого друга вбили не грифони.

Я здригаюся, і мене накриває біль, повторний і сильний.

— Не ведися на це. — Ліам хитає головою. — Ти ж знаєш, що він намагається тобою маніпулювати.

— Але що *тобі* відомо? — Варріш запитує м'яко, наче простягає руку допомоги. — І що ви там робили з таврованими? Ми спостерігали за ними роками, звісно, але поки курсант Аетос не здав тебе, все, що ми могли, — це робити припущення. Проте потім ти не повернулася до Басґіату. Жодна застава не повідомляла, що ти шукаєш цілителя. Тому я перефразую своє попереднє запитання. Де ти була, курсантко Сорренґейл? *Куди* ти намагаєшся потрапити?

Це набагато більше, ніж крадіжка книги.

— Боги, а ти молодець. Або тобі надто боляче, щоб реагувати. — Варріш нахиляє голову, тож, оглядаючи мене, він стає геть схожим на сову. —

Ти знаєш, яка моя печать, курсантко Сорренґейл? Чому мені так добре ведеться в цій кімнаті? Це секретна інформація, але тут всі свої, правда ж?

Дивлюся на нього, але не відповідаю.

— Я не бачу людей. — Він нахиляє голову і роздивляється мене. — Я бачу їхні слабкості. Це велика перевага в бою. Чесно кажучи, ти здивувала мене під час нашої першої зустрічі. З усього, що я чув про наймолодшу Сорренґейл, я очікував, що, дивлячись на тебе, побачу біль, зламані кістки або, можливо, сором за те, що не виправдала маминих очікувань.

Він проводить пальцем по відкритому переломі на моєму передпліччі, але не тисне. Загрози достатньо, щоб змусити мої груди стиснутися.

— Але я нічого не побачив... нічого. Хтось навчив тебе зводити щити, і я визнаю, що ти дуже добре це робиш. — Він нахиляється ближче. — Хочеш знати, що я бачу тепер, коли тебе відрізали від твоєї сили?

Ненависть кипить у мені, і я сподіваюся, що він це бачить.

— Присягаюсь Данною, я що, маю вести всю розмову? «Так, звичайно, я хочу знати», — виводить він зненацька фальцетом, як у копійчаній опері. — Що ж, курсантко Сорренґейл, твоя слабкість — це люди, яких ти любиш. Так багато людей на вибір. Командирка Маттіас і решта твого рою, твоя сестра, твої дракони. — Крива посмішка спотворює його рот. — Лейтенант Ріорсон.

Моє серцебиття прискорюється.

— Тримайся, Вайолет, — каже Ліам.

— Вона завелася, — зауважує Нора з порога.

— Я знаю, — відповідає Варріш. — Б'юсь об заклад, що ти думаєш, що саме він прийде по тебе, чи не так?

Він милується синцями на моєму передпліччі, наче витвором мистецтва.

— Що в суботу, коли ти не з'явишся в Самарі, він приїде шукати тебе, навіть якщо це означатиме порушення правил щодо його відлучень. Ти покладаєш надії на те, що він порушить правила заради тебе. Що він врятує тебе, адже твоя рідна мати палець об палець не вдарила для цього.

Горло мені стискається, хоча я занадто зневоднена, щоб ковтати слину.

— Він не чекатиме до суботи, — запевняє Ліам.

— На це я й розраховую. — Варріш киває. — Я цілий рік чекав, коли ти порушиш якесь правило, щоб допитати тебе згідно з Кодексом. Твоя мама — запекла послідовниця правил. Але ти навіть не уявляєш, як мене тішить усвідомлення того, що син Фена Ріорсона порушить Кодекс, покинувши свій пост, щоб прийти тобі на допомогу, проте він буде наступним, кого прив'яжуть до цього стільця. І він *дасть* мені відповіді, які я шукаю.

Стоп. Що?

— Дідько. Він не просто допитує тебе. Він влаштовує пастку для Ксейдена. — Ліам напружується.

Моє серце починає *гупати*.

— У твоїх руках його життя, Сорренґейл. Ти єдина можеш врятувати лейтенанта Ріорсона від того, що чекає на нього, якщо він прибуде. Скажи мені те, що я хочу знати, і я не заподію йому шкоди.

На мить я поступаюся. Від думки про те, що Ксейдена катуватимуть, моя рука згинається, а нігті шкребуть шорсткувату поверхню дерев'яних нар.

— Де ви збираєтеся звести сфери? Що задумали тавровані?

— Гни свою лінію, Ві. — Ліам прикладає руку до мого боку, і, боги, вона здається *такою* реальною. — Якщо не витримаєш — це призведе до загибелі всіх живих істот на цьому Континенті. Якби вони мали *щось* на Ксейдена, він би вже був під вартою. Вони не заподіють йому шкоди. Вони не можуть.

Розумом я це усвідомлюю, але емоційно...

— Ні? Ти впевнена? Ти можеш його врятувати. Просто тут. Просто зараз. Бо я думаю, що він прийде, і, коли він прийде, я зламаю його — і змушу тебе дивитися, — пошепки обіцяє Варріш. — Але не хвилюйся. Ти не встигнеш і оком змигнути, як будеш кричати про свої секрети. Звісно, на той час вони мені будуть ні до чого. Я матиму того, хто мені справді потрібний.

Він переводить погляд на мою шию, наче бачить, як прискорено б'ється мій живчик.

— А-а, у тебе це зараз перед очима, чи не так? — Варріш посміхається. — Я впевнений, що ти думаєш, наче він незламний, але дозволь переконати тебе, мені пощастило побачити, як *наймогутніший вершник вашого покоління* колись хапався за свої щити, як новачок. Це тривало менше секунди, але це все, що мені було потрібно побачити, аби дізнатись, як зламати його. Ми добудемо всю необхідну інформацію протягом кількох днів. Ти не приз, Сорренґейл. Ти інструмент.

Пішов він!

— Чи добре Солас ховається? — Мій голос хрипить, і я надсадно кашляю.

Майор кліпає, але миттю маскує своє здивування.

— Те, що ти заблокував мою можливість говорити з Терном, не означає, ніби він не знає, що саме ти зробив зі мною. — Моя губа знову розтріскується, коли я змушую себе посміхнутися. — Ти полюєш на Ксейдена. А Терн полює на Соласа. Ти у програші так чи інакше. Я *можу* померти в цій кімнаті, але я запевняю, що *помреш* саме ти.

— Те, що я не можу вбити тебе, бо втрачу свою ціль, не означає, що я не буду шматувати тебе знову й знову, поки він не прийде. Ми з тобою розважимося — ти і я. — Він встає, потім обтріпує руками штанини свого однострою, перш ніж вийти. Я чую його тихий голос крізь двері. — Поклич Нолона. Нам треба почати все спочатку.

Але Варріш помиляється. Ксейден не прийде. Він вибере забезпечити безпеку революції. Тепер я одна з тих, кого він не може врятувати. Мені лишається сподіватися, що всі помиляються і він переживе мою смерть.

— Не покидай мене, — шепочу я Ліаму.

Мені байдуже, що я зайшла так далеко, що вже бачу галюцинації, і мій мозок чіпляється за Ліама, спирається на цей образ як на костур, аби тільки я не була сама.

— Не покину. Присягаюся.

Плесь. Плесь. Плесь. Я втрачаю лік годинам, побоям, питанням, на які відмовляюся відповідати.

Нолон відвідує мене двічі, а може, й тричі.

Життя — це різні ступені болю, але Ліам мене не покидає. Він завжди поруч, коли я розплющую очі, дивиться на мене, розмовляє зі мною під час тортур, тримає мене в здоровому глузді і водночас доводить, що в мене просто марення.

Принаймні раз на день мене приковують до крісла й силоміць вливають у горло сироватку, блокуючи мене від Терна. Я їм їжу, яку мені дають, бо виживання найважливіше, і я сплю після кожного сеансу відновлення, щоб прокидатися й бути замордованою знову й знову.

Мої ребра зламані від влучного удару ноги, а ліва рука хруснула в тому самому місці, де Варріш вибив її першого разу, а це свідчить про те, що не лише я не у формі, але й Нолон також лажає.

— Ми можемо залучити Джека Барлоу, якщо це не спрацює. — Голос Нори підвищується, одразу змушуючи мене різко прокинутися в кріслі, де я було задрімала. — Боги знають, як він чекав на відплату.

— Спокусливо, — відповідає Варріш. — Не сумніваюся, що він був би радий знайти нові та винахідливі способи мотивувати її, але ми не можемо бути певними, що він не вб'є її. Цьому хлопцеві взагалі нічого не можна довіряти, чи не так? Занадто непередбачуваний.

— Досі не можу повірити, що той вилупок вижив, — бурмоче Ліам, притулившись до стіни праворуч від дверей.

Боги, у мене все тіло болить і набрякло в місцях переломів, а ті клапті шкіри, які я бачу, знебарвлені. Усе *болить*. Я вже навіть не впевнена, що *я* — це *я*. Я — біль, ув'язнений у немічному тілі.

Проте ні Ріаннон не проходить через це, ні Рідок, ні Соєр, ні Імоджен, ні Квінн. Усі, хто мені дорогий, у безпеці. Це те, за що я хапаюся.

— Знаєш, Слоун мене ненавидить, — шепочу я.

— Слоун може бути жорсткою. — Ліам стріляє в мене вибачливою напівусмішкою. — Ти добре справляєшся.

— Так, я чудовий приклад для наслідування. — Це все, що я можу зробити, щоб не закотити очі.

— Ви хотіли бачити мене, сер? Тут, унизу? На сходах десь із десяток охоронців.

Цей *голос*. Страх повзе по моїй спині, поширюючи мороз по шкірі, а Ліам миттєво обертається до дверей.

Дейн. Я в такій дупі. Як і всі ми.

— Так, — відповідає Варріш. — Мені потрібна твоя допомога. *Наварі* потрібна твоя допомога, синку.

— Що треба робити?

Я викручуюся в ременях, які тримають мене в полоні, але їхні пряжки міцні.

— Зберігай спокій, — шепоче Ліам, так ніби хтось із *них* може його почути.

— Цього тижня у нас сталася надзвичайна ситуація: були викрадені секретні документи. Ми спіймали зловмисницю і запобігли витоку розвідданих, але ув'язнена... — Запала драматична пауза. — Цілком очевидно, що ця вершниця співпрацює з тими, хто, як ми підозрюємо, готує наступне повстання, яке має намір знищити Наварру. Задля безпеки кожного цивільного в межах наших сфер мені потрібні спогади цієї ув'язненої, командире крила. Ви повинні витягти правду, інакше наша безпека опиниться під загрозою.

Ну, коли він так каже... Я знову рвуся зі своїх пут, посилаючи рикошети дикого болю, що проходить моєю нервовою системою. У мене немає щитів. Я ніяк не зможу захиститися від нього.

Усі в Аретії загинуть, і це буде *моя* провина.

— Я хочу попередити вас, — м'яко каже Варріш. — Особистість ув'язненої може вас шокувати.

Двері відчиняються раніше, ніж я встигаю повністю до цього підготуватися.

Варріш заходить, залишаючи Дейна стояти в дверях. Його очі широко розплющені, погляд пробігає по мені, затримуючись на моїх набряклих, у багряних розводах руках, прив'язаних до підлокітників стільця, і по обличчю, стан якого, я впевнена, їм відповідає. Він навіть не бачить найгіршого під моїм одностроєм — зламаних кісток і забоїв.

— Вайолет?

— Будь ласка, допоможи мені, — шепочу я, усвідомлюючи, що благаю Дейна, якого вже не існує, якого я знала до того, як він перетнув Парапет, а не загартованого третьокурсника, що стоїть переді мною.

— Ви катували її *п'ять днів*? — Дейн звинувачує Варріша.

П'ять днів? А сьогодні лише четвер?

— Відтоді, як вона вкрала щоденник Ліри з приватної бібліотеки короля? — Варріш здається, нудьгує. — Безумовно. Може, вона й була подругою дитинства, Аетосе, але ми обидва знаємо, кому вона зараз віддана — Ріорсону та війні, яку він планує проти нас. Вона хоче знищити сфери.

— Це неправда! — Я хочу крикнути, але це більше схоже на скімлення, мій голос захрип від багатоденного крику. Варріш усе перекрутив. — Я б ніколи не заподіяла шкоди цивільним. Ти ж знаєш, Дейне...

— Я більше *ніхріна* про тебе не знаю, — відповідає Дейн, його обличчя перекошується від гніву.

— Там війна, — кажу йому, відчайдушно намагаючись вплинути на нього, поки він не зламав *мене*. — Гинуть мирні жителі, а ми не робимо нічого, щоб допомогти. Ми просто спостерігаємо, як це відбувається, Дейне.

— Ти вважаєш, що ми повинні втручатися в їхню громадянську війну? — заперечує Дейн.

Мої плечі опускаються.

— Думаю, тобі так довго брехали, що ти не розпізнáєш правду, навіть коли вона вдарить тобі в обличчя.

— Можу сказати те саме про тебе. — Дейн дивиться на Варріша. — Ви впевнені, що вона намагалася знищити сфери?

— Я відправив щоденник на зберігання до Архіву, але так. У книзі, яку вона вкрала, були детальні інструкції про те, як були зведені сфери, і її можна було використати як карту, щоб їх розгадати. — Варріш стискає плече Дейна. — Я знаю, це важко чути, але люди не завжди такі, якими ми хочемо їх бачити.

Ліам відштовхується від стіни, обходить кімнату і, підійшовши до мене, присідає навпочіпки.

— Не думаю, що ти зможеш це зупинити.

Я теж.

— Намагайся не гніватися на неї, — каже Варріш Дейнові, і вираз його обличчя змінюється на співчутливий. — Погодься, що ми не завжди можемо допомогти тим, у кого закохуємося.

Дейн напружується.

— Ріорсон втягнув її в те, чого вона могла й не розуміти. І ти це знаєш. Ти бачив, як це сталося минулого року. — Він зітхає. — Я не хотів показувати тобі, але, — Варріш витягує мій *сильний* кинджал зі своїх піхов, — вона також носила це. Цей метал, який ти бачиш, живить сфери. Ми думаємо, що вони вивозили їх контрабандою туди, звідки планують розв'язати війну, послаблюючи наші сфери потроху.

— Це правда? — Дейн спрямовує погляд на мене.

Я помічаю Нору, яка притулилася до одвірка, і здригаюся.

— Я можу пояснити. Це не так, як він усе виставляє...

— Не треба мені пояснювати, — огризається Дейн. — Я *місяцями* просив тебе поговорити зі мною, і тепер розумію, чому ти не хотіла. Чому ти не хотіла, щоб я тебе торкався. Ти боялася, що я побачу, що ти приховуєш.

Він іде вперед, а я відсахуюсь у кріслі.

Ксейдене, пробач мені.

— Пам'ятайте про етику своєї поведінки, курсанте, — наставляє Варріш. — Особливо враховуючи вашу прив'язаність до курсантки Сорренґейл. Шукайте так, як тренувалися, але зосередьтеся на слові *сфера*.

— Лейтенантко Норо, — лунає голос із передпокою. — Усьому керівництву наказано зібратися. На кордоні трапились... інциденти.

— За чиїм наказом? — запитує Нора.

— Пані генерала Сорренґейл.

— Ми скоро будемо, — відповідає Нора, відмахуючись від того, хто стоїть за дверима.

— Можливо, ми вже запізнилися, — каже Варріш, хитаючи головою. — Ріорсон дезертирував кілька днів тому, згідно зі звітами, які ми отримали сьогодні вранці. Ми зараз збираємо таврованих.

У мене перехоплює подих. Він дезертирував? Зараз він міг би бути в безпеці в Аретії, зводячи сфери. Але Імоджен? Бодхі? Слоун? Вони ті, кого збирає керівництво.

Рука Ліама заспокійливо лягає на моє плече. Вони вб'ють їх усіх, а коли дізнаються про Аретію, почнуть полювати на решту.

— Він може обнишпорити твою пам'ять, — каже Ліам. — Але логіка підказує, що спершу йому доведеться розібратися у твоїх думках

— Що ти наробила, Вайолет? — питає Варріш. — Організувала ще один напад на заставу? З'ясуй усе, що зможеш, Аетосе. Від цього залежить безпека нашого королівства. Час не чекає.

Очі Дейна спалахують, і він простягає руки.

— Ти вбив Ліама, — випалюю я.

Він зупиняється.

— Це ти так кажеш. Але я порпався у твоїй пам'яті лише для того, щоб довести, що мій батько помилявся, Вайолет, а все, що ти зробила, — довела його правоту. Якщо тавровані загинули, зраджуючи наше королівство, то вони заслужили на те, що отримали.

— Ненавиджу тебе, — здушено шепочу я, відчуваю печіння і різь в очах.

— Вона тягне час, — зривається Варріш. — Зроби це зараз. А якщо побачиш щось незрозуміле, я поясню, як тільки ми дізнаємося, де базується їхня армія. Просто повір мені, що ми діємо в інтересах кожного громадянина Наварри. Наша єдина мета — гарантувати їхню безпеку.

Дейн киває й тягнеться до мене, однак в останню секунду вагається.

— Вона *вся* в синцях.

— Покажи йому те, що ти *хочеш*, щоб він побачив, — закликає Ліам.

— Вона не хто інший, як зрадниця, — заперечує Варріш.

— Звісно. — Дейн киває, і я заплющую очі в ту ж мить, коли його пальці торкаються моїх подразнених, болючих скронь.

Можливо, вони заблокували мене від моєї сили, проте вона походить від Терна. А контроль над моїм розумом — це *моє*, і це все, що в мене залишилося.

На відміну від минулого разу, тепер я відчуваю присутність Дейна краєм свідомості, саме там, де мають бути мої щити, і замість того, щоб відбити напад, я хапаюся за його присутність і занурююсь у спогади, тягнучи Дейна за собою.

— У нас поблизу ватага? — запитав Ліам.

Центр ваги зміщується, коли я розумію, що мій найстрашніший кошмар — це живий вогнедишний монстр.

Дві ноги. Не чотири. Віверна.

Вони відправили нас сюди на смерть.

Веніни із червоними венами, що тягнуться від їхніх очей, вбивають беззахисних людей.

Синій вогонь. Висушена земля. Падіння Солейл і Ф'юла.

Ми ніколи не зможемо вивезти достатньо зброї, щоб змінити ситуацію. Вони тримали нас у темряві, стерли нашу історію, щоб уникнути конфлікту, щоб ми були в безпеці, поки гинуть безневинні люди.

Ліам... Боги... *Ліам.* Я ментально впиваюся в Дейна своїми нігтями і тримаю його у спогаді, змушуючи відчути це зі мною, усю мою безпорадність. Прожити скорботу, що розчавлює груди, і лють, що затуманює очі.

Це було честю для мене. Останні слова Ліама мені.

Моя помста в небі, я б'юся за спиною Терна, озброєна єдиним кинджалом, який вб'є темну володарку, котра робить все можливе, щоб убити мого дракона і покінчити зі мною.

У ту мить, коли лезо прошиває мій бік, я перестаю тягнути Дейна і починаю *шарпатися*, кричати і фізично, і морально, наповнюючи свою голову кожною краплиною болю, який мені заподіяли за останні чотири дні.

Дейн задихається, а його руки спадають із моїх скронь.

Я розплющую очі, звук мого крику досі відлунює у вухах, коли він відступає, а в кожній рисочці його обличчя закарбуваний жах.

— Я тут, — запевняє Ліам. — І я досі не шкодую про це, Ві. Ані секунди.

Піт струменить по моїх щоках.

— Ти отримав те, що хотів? — Мені вдається прохрипіти це надірваними голосовими зв'язками.

— Ти займаєшся контрабандою зброї, — повільно промовляє Дейн, дивлячись мені в очі. — Крадеш нашу зброю, щоб допомогти іншому королівству?

Мій шлунок стискається від відчуття повного, абсолютного провалу.

З усього, що я йому показувала, він вхопився саме за *це*?

Відриваю погляд від нього, щоб подивитися на Ліама, запам'ятовуючи риси його обличчя й ідеальні блакитні очі.

— Мені так шкода, що підвела тебе.

— Ти ніколи мене не підводила. Жодного разу, — шепоче він, хитаючи головою. — Ми втягнули тебе в нашу війну. Якщо комусь і шкода, то це мені.

— Як і мало бути, — глузує Варріш.

Якщо Дейн підкорив мою пам'ять, бачив, як я допомагала в перевезенні зброї, то він знає *все*. Хвиля безнадії накочується, крадучи мою рішучість, мій намір не зламатися. Усе, що залишилося в мені, — це біль, а він не вартий того, щоб за нього боротися, якщо я щойно відмовилася від усього — від усіх, хто для мене щось значить.

— Вони вимагають нас *негайно*! — гукає чоловік з передпокою.

— Варріше, — налягає Нора. — Це виклик для *всього* керівництва.

— Що ти знайшов, синку? — Варріш звертається до Дейна, втрачаючи самовладання. — Звідки вони виступають?

— Дайте мені цього ножа, — вимагає Дейн, простягаючи руку. — Хочу порівняти його з тим, який бачив у спогадах. З тим, який у нас *крадуть*.

— Тільки не вбивай її. Нам потрібно спочатку знайти та допитати Ріорсона, використовуючи її як важіль впливу. — Варріш передає мій кинджал Дейнові.

Він оглядає зброю і киває:

— Це точнісінько такий самий. Їх вивозять десятками, озброюють ворога. Я все бачив. Карі очі зустрічаються з моїми. — Тут щонайменше одна ходка.

Моє серце завмирає. Він знає. Він побачив, попри всі мої зусилля.

Мене знову допитають, триматимуть у полоні, щоб виманити Ксейдена, але ніколи не відпустять звідси живою. Це місце, яке я називала домом, коридори, якими гуляла з батьком, Архів, якому поклонялася як заразом і богам, поле, на якому літала з Терном і Андарною, зали, де сміялася з друзями, і кімнати, де ми зустрічались із Ксейденом, стануть моєю могилою.

А хлопчик, з яким я лазила по деревах уздовж річки, стане причиною моєї смерті.

Я обм'якаю, і останнє бажання боротьби витікає з мене з поразкою.

— Гаразд-гаразд. Тепер скажи мені, де вони, — наказує Варріш.

Дейн стискає кинджал у лівій руці, обертаючи так, щоб лезо йшло паралельно його передпліччю, коли він приставляє зброю до мого горла.

— Ти повинна була довіряти мені, Вайолет.

Я не наважуюся навіть ковтнути слину, бо не зводжу з нього погляду. Я не помру від страху.

— Нічого цього не сталося б, якби ти просто довірилася мені. — Біль у його очах лише підживлює мою лють. Як він сміє прикидатися жертвою. — А тепер уже занадто пізно.

— Варріше! — кричить Нора, поки передпокій заповнюють крики.

Варріш повертається до неї, а я відчуваю, як ніж ковзає по моїй шкірі.

Дейн збирається вбити мене.

— Усе гаразд. — Ліам обіймає мене за плече. — Я буду поруч. Я не залишу тебе.

Терн. Андарна. Боги, сподіваюся, вони виживуть. Ксейден має вижити. Просто зобов'язаний.

Я кохаю його.

Я повинна була говорити йому про це щодня, бути чесною у своїх почуттях, навіть під час сварок і сумнівів.

Тепер замість того, щоб розповісти про свої почуття Ксейденові, я помру, забравши їх із собою. В очах все розпливається, і сльози течуть по щоках, але я підводжу підборіддя.

Дейн відводить руку, і я чекаю на різкий ривок уперед, поріз, біль, струмінь крові.

Але цього не відбувається.

Варріш подається назад, хапаючись за бік, його очі вирячені, а мої вуха переповнює ревіння. Дейн підносить закривавлений ніж до ременів на моїх зап'ястях, розрізаючи один, потім другий.

— Я не знаю, чи зможемо ми знайти вихід звідси, — швидко каже він, нахиляючись, щоб звільнити мої ноги. — Ти можеш рухатися?

Що, чорт забирай, відбувається?

— Аетосе! — гарчить Варріш, спираючись спиною на стіну, а потім сповзаючи вниз по каменю. Він залишає за собою свіжий кривавий слід.

— Вайолет! — кричить Дейн, тицяючи щось мені в руку. — Ти маєш рухатися. Або ми помремо!

Я обхоплюю пальцями незламаної руки знайоме руків'я, тимчасом як Дейн витягує меч і приставляє його до горла Нори, коли та вбігає в камеру.

— Пропусти нас, і ти житимеш.

Він міцно тримає зброю, а другу руку заводить мені за спину, підтримуючи мене вертикально, поки я намагаюся встояти, бо мої ноги підкошуються. Наскільки я пам'ятаю, вони не були зламані після останнього візиту Нолона, але я скімлю від тиску на тріснуті ребра і від нудоти, а кімната, здається, йде обертом.

— Я не даю таких обіцянок. — Низький, загрозливий тон ослаблює мої коліна за секунду до того, як рука з кинджалом охоплює горло Нори, перерізаючи його без вагань.

Вона падає, і з зяючої рани на шиї рине потік крові.

Я дивлюся на гнів Данни в оніксових очах із золотистими вкрапленнями.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Єдиний злочин, гірший за вбивство курсанта, —
це незбагненний акт нападу на керівництво.

«Посібник для Квадранта вершників» майора Афендри
(неавторизоване видання)

Лють виблискує в його очах. Ксейден тримає меч у правій руці, а кинджал у лівій — з обох скрапує кров і обидва націлені на Дейна.

О боги.

— Ні! — кричу, смикаючись, щоб заступити Дейна, але ноги не слухаються, і я вже лечу на землю.

— Чорт! — Сталь брязкає об підлогу, коли Дейн підхоплює мене обома руками.

Темрява пеленою окутує усе довкола мене, біль загрожує поглинути мене. Кожен сантиметр мого тіла кричить на знак протесту, поки я намагаюся звестись на ноги. Проте не лише руки Дейна підтримують мене — на моїх стегнах і під моїми пахвами м'які смуги тіней. Два Ксейденових обриси з'являються, а потім зливаються в єдине ціле, поки я намагаюся не зомліти.

— Він врятував мене, — шепочу я. — Не вбивай його.

Прохромивши Варріша, Дейн отримує шанс… правда?

Ксейден мигцем оглядає мене, відводить очі, а потім зупиняє на мені погляд ще раз.

— О боги, *Вайолет*, — тіні вибухають навколо нас, розбиваючи камінь і руйнуючи дерев'яну раму ліжка, заплямованого моєю кров'ю.

Здається, моє обличчя так само побите, як і вся я.

— Ти прийшов, — я подаюся вперед, і, на щастя, Дейнові не забракло розуму відпустити моє тіло.

Ксейден ловить мене, а тіні підхоплюють його меч, коли він закладає мені руку за спину і ніжно притискає до грудей, ніби боїться, що я зламаюся.

— Немає такого місця у світі, де я тебе не знайшов би, пам'ятаєш?

Він припадає губами до брудних, пошарпаних, забризканих кров'ю залишків мого волосся і цілує мене в маківку.

Шкіра і м'ята перебивають запах заліза і моху в камері, і вперше відтоді, як Нолон накачав мене наркотиками, я почуваюся в безпеці. Сльози заливають його груди — його чи мої, я не знаю.

— Чорт *забирай*, — озивається з-за спини Ксейдена Ґаррік, — ти рвонув, а потім що, не зміг залишити мені хоча б одного? Я цілу вічність розгрібав барикаду з трупів на сходах.

Від усмішки мої губи знову репають, коли я повертаю обличчя, щоб притулитися щокою до мужнього серця Ксейдена, яке рівномірно б'ється.

— Привіт, Ґарріку.

Той блідне, припасовуючи мечі на боках, але миттєво приховує свої щирі емоції за усмішкою.

— Могла б мати і кращий вигляд, Вайолет, але я радий, що ти жива.

— Я теж.

— Там нагорі хаос, — каже Ґаррік Ксейденові, кидаючи на Дейна запитальний погляд. — Керівництво рветься звідусіль, щоб добратися до кордону.

— Тоді це спрацювало, — констатує Ксейден.

Варріш стогне, і наші голови повертаються в його бік.

— Ти зрадив… — звинувачує він Дейна, намагаючись підвестися і затискаючи рану в боці.

— О, а що тут трапилось? — запитує Ґаррік, дивлячись на Дейна і Варріша.

— Твій батько буде дуже розчарований, — шипить Варріш крізь зціплені залиті кров'ю зуби. Червона піна на губах означає, що йому залишилось недовго.

— Якщо він у курсі того, що мені показала Вайолет, то це я в *ньому* розчарований, — заперечує Дейн, беручи свій меч і підносячи його над Варрішем.

— Ні, — гарчить Ксейден, — не ти.

Він зводить руку в мене за спиною, і тіні охоплюють Варріша за мить до того, як поволочать по підлозі. Жах розширює майорові очі, коли чорні

пасма кидають його на стілець, а потім зв'язують зап'ястя і щиколотки замість кайданів.

— Ця честь належить Вайолет, якщо вона захоче.

— Захоче, — відразу відповідаю я.

Ксейден послаблює свої обійми, охоплюючи мене рукою за талію, і спостерігає за моєю реакцією.

— *Я не знаю, де до тебе можна торкатися.*

— Усе гаразд, — усміхаюсь я йому, стискаючи *сильний* кинджал у правій руці, тоді як ліва безпорадно звисає.

Дейн відступає, опускаючи меч, а Ксейден допомагає мені йти. Ноги човгають по засохлих плямах моєї ж крові, розбризканої на кам'яній підлозі.

Очі Варріша примружуються, обличчя блідне, а Ксейден підтримує мене, коли я підношу кинджал до грудей майора тремтячою, слабкою рукою, приставляючи вістря до його серця, просто поміж ребер.

— Я обіцяла тобі, що ти помреш у цій кімнаті, — шепочу, але мене так трясе, що я не можу встромити лезо в ціль. Я збираю всі сили, щоб просто втриматися на ногах.

Рука Ксейдена обхоплює мою, і він суне її вперед, заганяючи лезо в серце Варріша. Я запам'ятала вираз обличчя майора в ту мить, як життя згасало в ньому, щоб запевнити себе, що він справді мертвий, коли неминуче прийдуть кошмари.

Я дивлюся і дивлюся, я *дивлюся*, як тягар усього, що сталося, насувається на мене, загрожуючи перекрити мені дихання. Горло стискається, а очі пломеніють колючим жаром, тоді як думки починають плутатися. Я щойно вбила заступника коменданта квадранта.

І що мені, бляха, тепер робити? Повернутися в аудиторію?

І Ксейден... Ксейден ризикував *усім*, прибувши сюди.

— Дайте нам секунду, а Аетос нехай поки що дихає, — наказує Ксейден, і я чую, як кімната звільняється, а він обережно повертається до мене обличчям, відвертаючи нас обох від тіла Варріша. — Ти жива. Незалежно від того, що сталося в цій кімнаті, що було сказано, ти жива, і це все, що має значення.

— Я не зламалася, — шепочу я. — Дейн... він бачив перед тим, як прохромити Варріша, але я не зламалася, присягаюсь.

Я струшую головою, мій зір затуманюється, після чого з очей струмками ринуть сльози.

— Я вірю тобі, — Ксейден кладе руку мені на потилицю, а його чуттєвий погляд впивається в мене, поглинаючи цілком, — та мені було б байдуже, якби ти про все розповіла. Ми живі. Я витягну тебе до біса звідси.

Я кліпаю.

— Ми не можемо піти зараз. Вони рушать за нами, а Бреннан ще не готовий. — Моє обличчя кривиться. — Ти втратиш доступ до зброї Басґіату...

— Мені *наплювати*. Ми це з'ясуємо, коли доберемось туди.

— Ти втратиш усе, що здобував, — мій голос зривається. — Через мене.

— Зате я матиму все, що мені потрібно. — Він опускає обличчя, нахиляючись так, що все, що я бачу, усе, що відчуваю, — це він. — Я охоче подивлюся, як Аретія знову згорить дотла, якщо це означатиме, що ти житимеш.

— Ти ж не це маєш на увазі... — Він любить свій дім. Він зробив *усе* можливе, щоб захистити свій дім.

— Саме це. Вибач, якщо ти чекаєш від мене шляхетних вчинків. Я попереджав тебе. Я не милий, не м'який, не добрий, а ти все одно запала. Ось, що ти отримала, Вайолет, — ти отримала мене. Доброго, поганого, закоренілого. Такого, який я є. Я *твій*. — Його рука лягає мені на талію, міцно притягуючи до себе. — Хочеш знати щось справжнє? Щось правдиве? Я кохаю тебе. Я *закохався* в тебе. Кохаю від тієї ночі, коли сніг падав на твоє волосся, а ти цілувала мене вперше. Я *вдячний*, що моє життя пов'язане з твоїм, бо це означає, що мені не доведеться прожити жодного дня без тебе. Моє серце б'ється доти, доки б'ється твоє, і, коли ти помреш, я зустріну Малека поруч із тобою. Це збіса добре, що ти теж мене кохаєш, бо ти застрягла зі мною в цьому житті, і в кожному наступному, якщо воно буде.

Мої уста розтуляються. Це все, що я будь-коли хотіла, будь-коли прагнула почути.

— Я так кохаю тебе, — зізнаюся пошепки.

— Радий, що ти не забула. — Ксейден нахиляється і легенько торкається своїми губами моїх, обережно, щоб не зробити мені боляче. — Ходімо звідси разом.

Я киваю.

— Нам треба забиратися, — кричить Ґаррік.

— Звільніть сходи! — наказує Ксейден. — І скажіть Бодхі, щоб відшукав якесь зілля від отрути, яке знадобиться їй та решті рою.

— Слухаюсь, — відповів Ґаррік.

— Моєму рою?

Ксейден озирається на мене.

— Вони молодці, але їх взяли під варту в кімнаті для допитів після того, як вони вчора намагалися здійснити рятувальну операцію. Ти можеш рухатися, щоб піти звідси?

— Не знаю, — відповідаю чесно. — Я втратила лік тому, що зламане, а що Нолон відновив. Упевнена, що в мене зламана ліва рука і щонайменше три ребра з правого боку. Та й стегно, здається, не зовсім там, де повинно бути.

— Він помре за те, що натворив. — Ксейден повертається і виводить мене з камери повз тіло Нори просто в криваву баню. Між нами і сходами лежить щонайменше пів десятка трупів. Він швидко вкладає всі мої киджали у піхви, де їм і місце, окрім того, руків'я якого я досі стискаю в руці.

Дейн передає начиння із сусідньої шафки, і Ксейден якомога швидше накладає мені на руку шину. Я прикушую розірвану губу, аби не закричати, коли він обмотує мені ребра поверх обладунків.

— Ксейдене! — гукає зі сходів Ґаррік, — у нас проблеми!

— Та бля! — бурмоче Ксейден, переводячи погляд з мечів, приставлених до стіни, на мене.

— Я можу нести її, — пропонує Дейн.

Ксейден свердлить його поглядом, який обіцяє повільну, болісну смерть.

— Я ще не вирішив, залишити тобі життя чи ні. Можеш закластись на свою дупу — і ти не програєш, бо я не довірю тобі Вайолет.

— Я можу ходити. Я так думаю… — Але щойно ступаю крок, кімната пливе. І вперше в житті *я відчуваю* слабкість. Ось що той монстр зробив зі мною в цій кімнаті. Він забрав мою силу.

— Але він не зламав *тебе*, Вайолет, — тихо каже Ліам з кутка кімнати, і мені стискається в грудях, коли він робить крок назад у тінь. Потім ще один.

— Як щодо такого? Обіцяю, що наступного разу, коли мене битимуть п'ять днів поспіль, я дозволю тобі винести мене з в'язниці, — каже Ксейден, ховаючи свої мечі за спину.

— Дякую, — кажу. Обом їм.

Ксейден бере мене на руки і міцно пригортає до грудей, не тиснучи на ребра.

— Йди за мною або помри. Це твій вибір, але зроби його зараз, — каже він Дейнові, тоді як тіні оточують нас, утворюючи коло з лез, коли Ксейден рухається, несучи мене вгору по освітлених магічними світильниками сходах.

Моя голова лягає йому на плече, і я здригаюся, але яке значення має біль, якщо ми йдемо? Якщо ми обоє живі? Він прийшов по мене.

— Які проблеми, Ґарріку? — запитує Ксейден, коли ми минаємо сходи і завертаємо за ріг.

— Генеральського масштабу, — відповідає Ґаррік з піднятими вгору руками.

До його горла приставлений клинок моєї матері.

От чорт.

Піднімаю голову, Ксейден завмирає і напружено притискає моє тіло до себе.

Я поглядом зустрічаюся з мамою. Вона стоїть на сходинку вище від Ґарріка, а на її зосередженому обличчі читається… чекайте… чи не *тривога* часом?

— Вайолет.

— Мам, — я кліпаю.

Це чи не вперше із часів Парапету вона назвала мене на ім'я.

— Кого ти вбив? — запитання спрямоване Ксейденові.

— Усіх, — відповідає він без натяку на вибачення.

Вона киває, а потім опускає зброю.

Ґаррік глибоко вдихає, відсуваючись від неї, і прихиляється спиною до стіни.

— Ось, — вона тягнеться до нагрудної кишені свого однострою і дістає флакон із прозорою рідиною. — Це протиотрута.

Я дивлюся на флакон, і глухий стукіт мого серця прискорюється до галопу. Звідки мені знати, що там насправді?

— Якби я знала, то приїхала б раніше, — каже мама. Її голос пом'якшується разом із поглядом. — Я не знала, Вайолет. Присягаюся. Я весь тиждень була в Калдирі.

— Тоді чим є твоє повернення? Просто збігом? — запитую я.

Вона закушує губи, а її пальці міцніше стискають флакон.

— Я хотіла би хвилинку побути наодинці зі своєю дочкою.

— Цього не буде, — заперечує Ксейден.

Її погляд крижаніє, коли вона дивиться на нього.

— Ти, як ніхто інший, знаєш, на що я піду, щоб захистити її. І оскільки я майже впевнена, що саме ти є причиною, чому ми отримуємо повідомлення про те, як дракони скидають трупи віверн на кожну заставу вздовж нашого кордону… Оскільки ти є причиною, чому цей коледж спішно покидає більшість керівного складу, аби *стримати* проблему, то найменше, що ти можеш зробити, це дати мені шанс попрощатися з нею.

— Ти що? — Я переводжу погляд на Ксейдена, але він не зводить очей з моєї матері.

— Я зробив би це раніше, але знадобилося кілька днів, щоб вистежити їх і вбити, — відповідає їй Ксейден.

— Ти загрожуєш усьому нашому королівству. — Її очі зіщулюються.

— Нехай. Ви дозволили катувати її цілими *днями*. Мені байдуже: через вашу відсутність чи через вашу недбалість. Це сталося під час вашого чергування.

— Три хвилини, — наказує вона. — Негайно.

— Три хвилини, — погоджуюся я.

Погляд Ксейдена направився на мене.

— Вона довбаний монстр. — Його голос м'який, але звучний.

— Вона моя мати.

На секунду здається, ніби він збирається боротися зі мною, але потім повільно опускає мене на підлогу і притуляє спиною до стіни.

— Три хвилини, — шепоче він. — Я буду нагорі. — Це попередження для моєї матері, коли він починає підніматися сходами разом із Ґарріком, що йде попереду. — Аетосе, ти вирішив?

— Мабуть, — каже Дейн, який стоїть за кілька кроків від мене.

— Тоді, бляха, ворушись, — наказує Ксейден.

Він щось бурчить, але рушає сходами догори, залишаючи мене з матір'ю сам на сам.

Пані генерал демонструє самовладання: постава виструнчена, обличчя незворушне, коли вона простягає флакон.

— Візьми це.

— Ти знала, що відбувалося усі ці роки? — Я стискаю ніж.

Мама робить крок уперед, її погляд перестрибує з кинджала в одній моїй руці на шину на другій. Далі вона вибирає одну з кишеньок на грудях мого однострою і вкладає туди флакон.

— Коли в тебе з'являться діти, ми зможемо обговорити ризики, на які ти будеш наражатися, і брехню, яку готова будеш сказати, аби вберегти їх від небезпеки.

— А як щодо *їхніх* дітей? — Мій голос підвищується.

— Ще раз, — вона притягує мене до свого боку, охопивши ззаду попід руки. — Коли ти станеш матір'ю, розкажеш мені про те, ким ти готова пожертвувати, щоб твоя дитина жила. А тепер *ходімо*.

Зціпивши зуби, я переставляю ноги, тамуючи запаморочення, виснаження і біль, що накочує хвилями, аби піднятися сходами.

— Не можна було дозволити їм помирати беззахисними.

— Я ніколи цього не стверджувала. — Ми минаємо перший закрут, повільно підіймаючись догори. — І я знала, що ти ніколи не подивишся на це по-нашому. Ніколи не погодишся з нашою позицією самозбереження.

Маркгем бачив у тобі свою протеже, наступну голову писарів, єдину претендентку, яку він вважав досить розумною, досить кмітливою, щоб продовжувати робити нелегку справу, обрану для нас сотні років тому, аби ми не бачили чого не слід. — Вона криво всміхається. — Він помилився, вважаючи, що тебе можна легко контролювати, проте я знаю свою доньку.

— Але я впевнена, що ти так думаєш. — Кожен мій крок — це битва, що струшує моїми кістками і випробовує мої суглоби. Усе тіло відчувається огидно розхлябаним і водночас таким тугим, що мене може рознести від тиску.

— Можливо, я тобі чужа, Вайолет, але ти мені зовсім не чужа. Зрештою, ти дізналася б правду. Можливо, не у Квадранті писарів, але неодмінно тоді, коли дослужила б до капітанки чи майорки, коли Маркгем почав би залучати тебе до своїх лав, як ми робимо це з більшістю тих, хто здобув ці звання, і тоді ти розплутала б *усе* в ім'я милосердя чи якоїсь іншої емоції, яку ти осудила б, а тебе за це могли б убити. Я вже втратила одну дитину, захищаючи наші кордони, тож я не хочу втратити ще одну. Чому, як ти гадаєш, я змусила тебе піти у Квадрант вершників?

— Бо ти не дуже високої думки про писарів, — відповіла я.

— Нісенітниця. Коханням мого життя був писар. — Ми крок за кроком плентаючись підіймаємося сходами. — Я послала тебе у Квадрант вершників, щоб ти мала шанс вижити, а потім попросила Ріорсона про послугу, яку він мені винен за те, що помістив своїх таврованих у квадрант.

Я зупиняюся, коли в полі зору з'являються двері Архіву.

— Що ти зробила?

Невже вона щойно розповіла про те, що, як я думаю, вона зробила?

Мама нахиляє голову, щоб поглянути мені у вічі.

— То була проста оборудка. Він хотів дати шанс таврованим. Я дала йому квадрант… поки він брав за них відповідальність… в обмін на послугу, котра може знадобитись мені в майбутньому. Ти була тією послугою. Коли ти самостійно вижила на Парапеті, усе, що він мав робити, — це наглядати, аби ніхто не вбив тебе поза спарингами або через твою власну недосвідченість на першому курсі, що він і зробив. Справжнє диво, враховуючи те, через що полковник Аетос змусив тебе пройти під час Військових ігор.

— Ти знала? — Мене зараз знудить.

— Я дізналася про це постфактум, але це правда. Не дивись на мене так, — докоряє вона, тягнучи мене на наступну сходинку. — Це спрацювало. Ти жива, хіба ні? Хоча, мушу визнати, я не передбачила спарованих драконів чи якоїсь там іншої емоційної плутанини, у яку ти вляпалася. Це мене не тішило.

Усе стає на свої місця. Та ніч біля дерева минулого року, коли він мав би вбити мене за те, що я побачила зустріч таврованих. Поєдинки, де він мав усі можливості помститися моїй матері, покінчивши зі мною, а натомість давав мені вказівки. Оте ледь чи не втручання під час Обмолоту...

Мене пройняло таке відчуття, що мої ребра, здається, тріщать знову. У нього ніколи не було вибору, коли справа стосувалася мене. Його життя... життя тих, хто йому найдорожчий... завжди було пов'язане з моїм. І раптом я *захотіла* знати.

— Це сліди від твого ножа на його спині?

— Так, — її тон м'який. — Це тиррійський зви...

— Замовкни! — Я не хочу чути жодного виправдання такого непростимого вчинку.

Але вона, звісно, не слухає.

— Здається, що, помістивши тебе у Квадрант вершників, усе, що я зробила, — це прискорила наш власний кінець, — зауважує мама, коли ми долаємо останні чотири сходинки, виходячи в тунель біля Архіву.

Ксейден тягнеться до мене, і мамина рука відпускає мене.

— Сподіваюся, ти скористаєшся хаосом, щоб витягти її звідси? — запитує вона його, але ми обоє знаємо, що це наказ.

— Планую. — Ксейден притискає мене до себе.

— Добре. Не кажи мені куди. Я не хочу знати. Маркгем досі в Калдирі з королем. Роби із цією інформацією що хочеш. — Вона дивиться на Дейна з посірілим обличчям, який чекає разом із Ґарріком. — Ти зробив свій вибір тепер, коли знаєш?

— Так. — Аетос розправляє плечі, коли повз нього пробігає група курсантів-писарів, їхні каптури розхристані, а обличчя перекошені від паніки.

— Гм... — Вона одним звуком завершує діалог із Дейном, потім дивиться на Ксейдена. — І так війна батька стає війною сина. І це ж ти, так? Крадеш зброю? Озброюєш того самого ворога, який намагається розірвати нас на шматки?

— Ще не шкодуєш, що впустила мене у квадрант? — Він зберігає оманливо спокійний тон, але вздовж стін тунелю піднімаються тіні.

— Ні. — Її погляд падає на мене. — Зоставайся живою, інакше все це буде даремним.

Вона проводить тильним боком пальців по моєму набряклому обличчю.

— Я порадила б тобі взяти арніку і звернутися до цілителя, але ти й так у курсі. Твій батько подбав про те, щоб ти знала, де знайти все потрібне і як дізнатись, що конкретно тобі потрібно. Ти — все, що від нього лишилося.

Проте це не так. У Міри його сміх, його тепло, а Бреннан...

Вона не знає про Бреннана, і цієї миті я нітрохи не шкодую, що зберігаю цю таємницю.

Усмішка, яку мама мені дарує, така напружена і сповнена смутку, що мені здається, я марю. Вона зникає так само швидко, як і з'явилася, і мама, відвертаючись від нас, простує до сходів, які приведуть її в головний табір.

— Ох, і ще, Вайолет, — озивається вона через плече. — Сорренґейли йдуть або тікають з поля бою, але їх ніколи з нього не виносять.

Неймовірно. Я дивлюся, поки вона не зникає на сходах.

— Не дивно, що ти така тепла і пухнаста, Вайолет, — бурмоче Ґаррік.

— Рушаймо, — наказує Ксейден. — Зберіть таврованих, і зустрінемося на летовищі...

— Ні. — Я струшую головою.

Ксейден дивиться на мене так, ніби в мене відросло ще декілька кінцівок.

— Ми щойно говорили про це. Ми не можемо тут залишатися, і я тебе не покину.

— Не лише таврованих, — уточнюю я. — Якщо Маркгема немає, а більшість керівництва летить до кордону, то це наш єдиний шанс.

— Піти? — Ксейден піднімає брови, — Добре, тоді ми згодні.

— Дати кожному вибір. — Я кидаю погляд на порожній тунель. — Вони збираються закрити це місце, тільки-но повернеться кадровий склад, щойно зрозуміють, що не зможуть зупинити поширення інформації, а наші друзі ... — Я хитаю головою. — Ми повинні дати їм вибір, Ксейдене, інакше ми нічим не кращі за керівництво.

Ксейден примружує очі.

— Дракони поручаться за тих, хто хоче піти з правильних причин, — шепочу я.

Він скрегоче зубами, але киває.

— Гаразд.

— Тут тобі залишатися небезпечно. Особливо після того, що ти щойно зробив. — Я дивлюся на Дейна і підводжу брови. Одна річ — захищати мене наодинці або зіткнутися з моєю матір'ю, яку він знає все своє життя. Інша — бути відомим як вершник, який розніс це місце на шматки.

— Не факт, що там, куди ми зібралися, він буде у безпеці. — Ґаррік переводить погляд з Дейна на Ксейдена. — Це несерйозно. Ми довіряємо цьому кренделю?

— Якщо він хоче нашої довіри, він її заслужить, — мовить Ксейден

Дейн заграв жовнами, але киває на знак згоди.

— Гадаю, що моїм останнім офіційним завданням як командира крила буде скликати шикування.

— Ось де зараз керівництво! Намагається заховати тіла більше десятка мертвих віверн! — Пів години по тому Дейн закінчує промову, його голос лунає подвір'ям, коли ми стоїмо на помості перед строєм, а командири інших крил завмерли праворуч від нього. Сонце зайшло за вершини гір позаду нас, але світла задосить, щоб побачити шок, недовіру на обличчі майже кожного вершника.

Лише тавровані та мій рій не влаштовують між собою суперечки, а так дехто тихо, а дехто відверто кричить.

— Це саме те, що ти мала на увазі? — запитує мене Ксейден, обводячи поглядом натовп.

— Не зовсім, — визнаю я і спираюся на нього усім тілом, намагаючись утриматися на ногах.

Мій однострій чистий, наплічник спакований, я обмотана і забинтована від литок до зламаної руки, але не один курсант витріщається на моє лице. Після швидкого погляду в дзеркало я розумію чому...

Нолон, мабуть, залатав лише найтяжчі з моїх травм, бо моє обличчя — це колаж із нових, багряно-чорних, синців і старих, зеленкуватих, і цей візерунок продовжується по всьому тілу під покровом мого однострою.

Ксейдена мало не колотило весь той час, поки я перевдягалася.

— Якщо не вірите мені, запитайте своїх драконів! — кричить Дейн.

— *Якщо їхні дракони погодяться розповісти їм,* — каже Терн, повертаючись із Падолу.

Десять хвилин тому я нарешті довірилася матері настільки, що випила протиотруту. Це був єдиний логічний крок, як стверджував Терн, а він, зрештою, пов'язав мене саме через моє вміння правильно мислити.

— *Що вирішили Емпіреї?* — Ми не єдині, хто робить вибір сьогодні.

— *Це залежатиме від кожного окремого дракона. Вони не втручатимуться і не каратимуть тих, хто вирішить піти, забравши із собою кладки і драконенят.*

Це краще, ніж повномасштабна бійня драконів, що могла відбутися як альтернатива прийнятому рішенню.

— *З тобою справді все гаразд?* — перепитую його.

Зв'язок між нами відчувається дивно, ніби Терн стримується більше, ніж зазвичай.

— Я загубив Соласа в мережі печер, коли полював на нього, тому не зміг вбити його і Варріша особисто за їхні вчинки. Коли я знайду його, то помучу перед смертю.

Я розумію його почуття.

— А Андарна?

— Готуємося до польоту. Ми підберемо її, коли вилітатиме вся ватага, — він вагається. *— Підготуйся. Вона ще спить.*

У животі звиваються вузли страху.

— Що сталося? Що ти мені недоговорюєш?

— Старійшини ніколи не бачили, щоб підліток так довго перебував уві сні-без-сновидінь.

Моє серце обривається.

— Ти брешеш! — кричить Аура Бейнгевен, привертаючи мою увагу до поточної ситуації, коли вона кидається на Дейна з клинком у руці.

Ґаррік, витягаючи меча, заступає їй шлях.

— Я з легкістю додам ще одну до тих, кого я вбив сьогодні, Бейнгевен.

Гітон витягує свою сокиру, стоячи перед сходами, фіолетове полум'я забарвлює їхнє з Емері волосся в колір мого потовченого мізинця. Він стає перед строєм поруч із Емері, який уже тримає напоготові свого меча, а Ціанна прикриває його спину.

Упродовж п'яти днів, які я провела в тій камері, Ксейден не гаяв часу. Він повернувся з кожним випускником, який має тавро повстання, серед них і значна частина їхніх однокурсників. Але не з усіма.

— Нам краще поквапитися. — Зводжу очі на Ксейдена. — Професори будуть тут із хвилини на хвилину.

Відволікальний маневр Бодхі на летовищі дав нам час, щоб зустрітися непомітно для викладачів, але ненадовго, особливо враховуючи, що Девера, Каорі, Карр та Еметтеріо досі перебувають у таборі.

— Безперечно, — відповідає Ксейден із виразом нудьги на обличчі. — Не соромтеся їх переконувати.

— Поділіться згадками про Рессону, але не більше, — кажу я Терновi. *— Це найпростіший спосіб для них усіх отримати однакову інформацію.*

— Я ненавиджу так робити. — Він і раніше скаржився, що ділитися спогадами поза шлюбним зв'язком не зовсім зручно.

— Пропонуєш щось краще?

Терн бурчить, а я вловлюю мить, коли це починається. Строєм пробігають хвилі від похитування головами і зітхання.

— Що ж, ми йдемо. — Я переношу вагу на менш травмоване коліно. Одна рука Ксейдена міцніше стискає мою талію, а інша залишається вільною.

Ксейден зітхає:

— Припускаю, що це один зі способів досягти мети, хоча я волів би, щоб ти опустила деякі деталі.

Такі, як смерть Ліама.

— Це правда! — вигукує хтось із Другого крила, виходячи зі строю і від шоку спотикаючись.

— Що ти в біса плетеш?! — кричить інший, розгублено дивлячись на решту.

— Якщо ваші дракони не зроблять вибору... — починає Дейн, але його голос заглушає вибух хаосу серед курсантів.

— Як там справи, командире? — Слова Ксейдена випромінюють сарказм.

— Гадаєш, тобі вдасться краще? — Дейн повільно переводить погляд у його бік.

— Ти можеш стояти на ногах? — звертається до мене Ксейден.

Я киваю, кривлячись через уколи гострого болю по всьому тілу, коли випростовуюся.

Він ступає крок уперед, підносить руки, і від стіни за нашою спиною кидаються тіні, занурюючи стрій — і нас — у суцільну темряву. Вони пестливо ковзають по моїй щоці, саме там, де вона розсічена до кістки. Декілька курсантів кричать.

— Досить! — гаркає Ксейден, його голос підвищується так, що під ногами хитається поміст.

Подвір'я занурюється в тишу.

Тіні миттю відступають, залишаючи не одного курсанта безтямно витрищатися на Ксейдена.

— Довбана випендрьожка, — бурмоче Ґаррік через плече, досі тримаючи бойову стійку перед Аурою.

Куточок рота Ксейдена задирається.

— Ви всі вершники! — кричить він. — Усі обрані, усі обмолочені, усі відповідальні за те, що станеться далі. Поводьтеся відповідно! Те, що сказав Аетос, — правда. Вам вирішувати — вірити чи ні. Якщо ваш дракон вирішив не ділитися тим, що бачили інші, тоді ваш вибір зроблено за вас.

Помахи крил наповнюють повітря, а серед строю здіймається гомін. Я зустрічаюся поглядом з Рі, яка стоїть на чолі нашого рою. Вона ледь помітно киває в бік ротонди.

Кидаю погляд туди й бачу трійцю фігур у кремових хітонах на чолі з Джесінією, усі з наплічниками. Слава богам, вони прийшли. Тепер мені лише потрібні троє драконів, які забажають їх нести.

— *Про це вже подбали,* — запевняє Терн. — *Але лише цього разу.*

Це все, що нам потрібно, аби врятувати їхні життя.

— Війни не чекають вашої готовності, — веде далі Ксейден, — і не обманюйтесь: ми в стані війни. Війни, у якій супротивник перевершує нас не тільки силою печаті, але й має перевагу в повітрі загалом.

— *Це така твоя ідея мотиваційної розмови?*

— *Якщо їх потрібно мотивувати, то їм не варто їхати з нами.*

Справедливе зауваження.

— Щó б ви не вирішили у наступну годину, це визначить перебіг — а можливо, і кінець — вашого життя. Якщо підете з нами, я не можу обіцяти, що ви виживете. Але якщо залишитеся, я гарантую, що ви загинете, воюючи не на тому боці. Веніни не зупиняться на кордоні. Вони викачають магію в Поромієлі до останньої краплі, а потім прийдуть у місця кладок в Падолі.

— Якщо підемо з тобою, нас переслідуватимуть як зрадників! — вигукує голос із Третього крила. — Так і буде!

— Щоб назвати себе зрадником, треба задекларувати свою вірність, — заперечує Ксейден. — А щодо полювання на нас... — Його плечі піднімаються й опускаються з глибоким вдихом. — Вони не зможуть нас знайти.

Моє серце починає калатати від шуму помахів крил у повітрі.

Двері до Рукавички та летовища відчиняються, і з десяток професорів вибігають назовні, на їхніх обличчях — гнів і шок.

— Що ти накоїв?! — кричить Карр, біжучи до нас. Його кучеряве волосся розвівається на всі боки, коли він підносить руки. — Ти вб'єш нас усіх, але заради кого? Людей, яких ти ніколи не бачив? Я цього не дозволю!

— Бодхі! — наказує Ксейден, коли професор добігає до Третього крила.

Полум'я вивергається з рук Карра в бік помосту, і мої нутрощі стискаються.

Здається, час сповільнився, коли Бодхі ступає крок уперед і крутить рукою, ніби повертаючи циферблат.

Вогонь згасає, наче його ніколи й не було, залишаючи Карра дивитися на свої руки.

— Ви добре нас навчили, професоре, — каже Бодхі, утримуючи руку нерухомо. — Можливо, дечого занадто добре.

Чорт.

— *Він може зупиняти печаті,* — каже мені Ксейден.

Здуріти можна!

Решта професорів дивляться вгору, а небо заповнюється драконами, їхні крила тріпочуть, щойно ті наближаються.

Зелений. Помаранчевий. Червоний. Коричневий. Синій. Я дивлюся вгору, помічаючи Терна, що стрімко йде на посадку. *Чорний.*

Ксейден хапає мене за талію, коли стіни починають здригатися під вагою масового приземлення. Кігті впиваються і трощать кам'яну кладку, а десятки драконів — а може, й більше — сідають на будь-яке доступне місце. Деякі заповнюють схил гори позаду нас, а інші приміряються до верхівок веж у цьому квадранті, ширяючи, наче живі скульптури.

— Ми не зупинятимемо вас, — каже Девера Ксейденові, а потім рушає туди, де біля Парапету сідає її власний дракон. — Насправді дехто з нас чекав, щоб приєднатися до вас.

— Реально? — Бодхі шкіриться.

— Як думаєш, хто поширив новину про Золю на все Бойове сповіщення? — киває професорка.

Усмішка розпливається на моєму обличчі. Вона саме така, якою я завжди її вважала.

— Ми вирушаємо за годину, — вигукує Ксейден. — Ваш вибір настільки ж простий, наскільки й особистий. Ви можете захищати Наварру, а можете боротися за Континент.

Менш ніж через годину ми вже в повітрі, летимо на південь зграєю найбільшого повстання, яке я коли-небудь бачила: двісті драконів і сто один вершник… майже половина квадранта… і всі сильні. Ще більше прибуває, вибираючи повільніший маршрут з драконенятами.

Терн ліг перед помостом і неохоче дозволив Ксейденові допомогти мені вмоститися в сідлі, але ми встигли. Він підхопив тіло Андарни, страшенно мляве від сну, і тепер ми летимо. Більшу частину подорожі я також сплю, розпластавшись на сідлі: відпочинок вкрай необхідний моєму тілу, щоб я змогла знову зібратися із силами.

Було забагато метушні, щоб розгледіти кожне обличчя, але я пишаюся тим, що кожен член мого рою з нами, навіть першокурсники, які досі напружуються, щоб утриматись на сідалищах. Вони тримаються до ранку і весь наступний день — напруження сягає межі.

Тавровані займають позиції по краях ватаги, ховаючи нас від очей Мельґрена, якщо той вирішить вступити в бій, і ми летимо найменш населеним

маршрутом, але здоровенну хмару драконів важко не помітити навіть на такій висоті.

Мабуть, не лише керівництво було підтягнуте до кордону. Ми не зустрічаємо жодного патруля, коли перетинаємо межі провінції Тиррендор, перелітаючи високо над скелями Дрейлора на плато.

— *Ми майже на місці,* — каже Терн, коли пролітаємо над кришталевими водами річки Беата.

— *У мене все добре.*

— *Не варто мені брехати. Я все відчуваю. Виснаження. Біль. Хрускіт незрощеної кістки в лівій руці. Потріскані рани на обличчі. Пульсацію в лівому коліні, яка тільки полегшує...*

— *Зрозуміло.* — Перехиляюся в сідлі, намагаючись полегшити біль. — *Це ти за дванадцять годин жодного разу не зупинявся попити води.*

— *І я можу пролетіти ще дванадцять, якщо буде потрібно. Ви неймовірно вразливий вид порівняно з нашим.*

Коли ми підлітаємо до Аретії, я ледь жива в сідлі.

Терн і Сґейл летять попереду, вириваючись зі строю, коли ми проносимося над містом, прямуючи до маєтку Ріорсонів, тоді як решта ватаги прямує в долину, що високо в горах.

— *Ти не зможеш злізти в такому стані,* — стверджує Терн.

Я занадто втомилася, щоб сперечатися.

Моє тіло здригається на знак протесту, коли Терн змахує крилами, і я за інерцією глибше втискаюся в сідло, а потім м'яко приземляється посеред двору перед маєтком Ріорсонів, не забуваючи про безпеку Андарни.

Терн повертає голову в бік відчинених дверей, і я роблю те саме вслід за ним, хоча мої рухи повільні від слабкості та недосипання.

— Вайолет! — кричить Бреннан, збігаючи мармуровими сходами.

Я попускаю ремінь сідла і змушую себе злізти, незважаючи на страшенно болюче відчуття, що мої кістки труться одна об одну. Притискаючи до себе руку в шині, я ковзаю вниз по передній нозі Терна просто в обійми Ксейдена, ледь не гепнувшись на землю.

— Я тримаю тебе, — шепоче він мені у волосся, притискаючи до себе, коли ми повертаємося до маєтку Ріорсонів та мого розлюченого брата, який стрімко наближається до нас.

Терн здіймається в повітря позаду мене, перш ніж встигаю обернутися, щоб побачити Андарну.

— У що ти, *бляха,* втягнув її цього разу? — Бреннан волає до Ксейдена.

— Він *витягнув* мене, — втручаюсь я.

— О? Тоді чому вона напівмертва щоразу, коли ти приводиш її до мене? — Погляд, яким Бреннан змірює Ксейдена, змушує мене задуматися, хто з них може бути більш жорстоким. Бреннан тягнеться до мого обличчя, але зупиняється, ледве торкаючись. — О боги. Вайолет, ти… Що вони з тобою зробили?

— Зі мною все гаразд, — кажу я ще раз. Ступаю крок уперед, і Бреннан обережно підхоплює мене, обіймаючи. — Мені б не завадило трохи підлататись.

Він нахиляє голову, коли звук поривів вітру перетворюється на глухе ревіння, і я стежу за його поглядом, тоді як велетенська ватага наближається до міста, пролітаючи над долинами.

— Що ви двоє накоїли?

— Запитай сестру, — відповідає Ксейден.

Бреннан дивиться на мене зверху вниз, його очі широко розплющені від шоку і легкого переляку.

— Я хочу сказати… — Намагаюся змусити себе всміхнутися, але усмішка знову лише розриває мої губи. — Ти ж говорив, що вам потрібні вершники.

ЧАСТИНА ДРУГА

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Напівпалац, напівказарми, але суцільна фортеця, маєток Ріорсонів ще ні разу не брала жодна армія. Він пережив незліченну кількість облог і три повноцінні штурми, перш ніж впав від полум'я тих самих драконів, для служіння яким існував.

«З ТИРРІЙСЬКОЇ ІСТОРІЇ» КАПІТАНА ФІЦГІББОНСА,
ПОВНИЙ ЗВІТ, ТРЕТЄ ВИДАННЯ

— Сміливий вибір — відійти дуже далеко звідти, де ти перебуваєш під захистом сфер, — каже Мудрець, утримуючи мене нерухомою. Мої ноги за лічені сантиметри від замерзлої землі моєї особистої камери тортур.

Я знову в пастці цього довбаного кошмару, але принаймні цього разу я пройшла далі по випаленому сонцем полю.

— Звісно, *знову*, — шипить темний володар. Його обличчя спотворює усмішка. — Ти ніколи не позбудешся мене. Я полюватиму на тебе до краю Континенту і далі… ще далі, за його межами.

З горлом усе гаразд, намагаюся розслабитися, заспокоїти серце і нормалізувати дихання, сподіваючись прокинутися. Однак тільки розум знає, що це відбувається не насправді. Але тіло повністю занурене в ілюзію.

— Ти можеш полювати на мене лише до початку захисту сфер, — хриплю я.

— Проте під час сну ти перебуваєш поза ним. — Гротескна посмішка перекошує його порепаний рот. — І найдовша ніч ще не минула.

Він тягнеться за отруєним кинджалом…

Я кліпаю, моє серце гупає об ребра протягом секунди, яка потрібна мені, щоб прокинутися від яскравого кошмару й усвідомити, де я.

Це не висушене вітром поле і не холодна, просякнута кров'ю камера в Басґіаті — це світла спальня Ксейдена в Аретії. Великі вікна, важкі оксамитові портьєри, книжкові полиці від стіни до стіни, масивне ліжко. Я в безпеці. Варріш не чекає по той бік дверей, щоб знову мене терзати, бо тепер він мертвий. Я вбила його.

Я досі жива.

Уперше за багато днів я не відчуваю болю, коли вдихаю, або коли потягуюся під товстою пуховою ковдрою, або навіть коли відвертаюся від залитого сонцем вікна, щоб подивитися в Ксейденове обличчя.

Я була би і так щасливою, якби прокидаючись бачила це до кінця свого життя.

Він спить на животі, склавши руки під подушкою, волосся спадає на чоло, його ідеальної форми вуста ледь розтулені.

Ковдра сягає лише попереку, залишаючи мені кілометри татуйованої шкіри, щоб милуватися нею. Я майже ніколи не бачу його таким, ніколи не можу просто дивитися на нього, тож використовую кожну секунду, вивчаючи вигини його м'язистої руки, аж до округлого плеча, і слабке срібло ліній, що мережать його спину. Його вигляду вже задосить, щоб прискорити мій пульс, але сплячий і повністю беззахисний, він збиває мені дихання.

Боги, який він прекрасний.

І він кохає мене.

Чорна тканина нічної сорочки на тонких бретельках ледь зминається, коли я стаю на коліна, тягнучись до нього, і ковдра падає. Обводжу сріблясті шрами кінчиками пальців, навіть не намагаючись рахувати лінії. Їх сто сім, вони позначають тих таврованих, за кого він взяв на себе відповідальність, щоб дати їм шанс на життя в квадранті.

Попри всі Ксейденові слова про те, що він не м'який і не добрий, він також єдиний чоловік, якого я знаю, чия спина вкрита можливостями, які він дав іншим людям. Навіть якщо його міркування були підготовкою до війни, яку ми збираємося вести, Ксейден однаково ризикував власним життям, поручившись за них.

Він ризикував своїм життям, щоб звільнити мене. Без нього ми з Дейном ніколи не вибралися б звідти живими.

Жива. Я жива.

І це саме те, що я хочу відчувати.

Нахиляюся вперед і притискаюся губами до його теплої шкіри, цілуючи найближчий до мене шрам, бажаючи виправити шкоду, якої завдала йому моя мати.

— Ммм… Вайолет. — Його сонний голос змушує мої губи випинатись, а кров розігріватися. Його м'язи тремтять, коли він прокидається, а я, не поспішаючи, повільно виціловую його спину від попереку до плечей.

Ксейден робить різкий вдих, його руки напружуються, коли я досягаю місця, де шия переходить у плече. Перекотившись, він перевертається на спину і одним плавним рухом садить мене верхи.

— Доброго ранку, — я всміхаюся, затискаючи його між стегнами. У мене перехоплює подих від відчуття піді мною його, твердого і готового.

— Я мав би звикнути прокидатися у такий спосіб. — Він дивиться на мене голодним поглядом, який віддзеркалює мій власний, і його рука ковзає з мого стегна, по вигину талії та вгору між вершинами грудей, щоб м'яко й обережно охопити мою шию.

— Я теж. — Мій пульс прискорюється, коли я нахиляюся і припадаю губами до його шиї. — Але ми не повинні до цього звикати, — кажу йому між поцілунками, просуваючись до його грудей. — Напевно, сьогодні ввечері мене переведуть до інших курсантів.

Минулої ночі я перебувала у найбільш захищеному місці, у Бреннана, де мене відновлювали, але я надто сильно хотіла спати поруч із Ксейденом, щоб відкинути його пропозицію залишитися з ним після того, як я нарешті отримала можливість скупатися.

— Це мій будинок. — Він занурює пальці в моє волосся, а другою рукою пестить стегно, коли я припадаю губами до восьмисантиметрового шраму над його серцем. — Я сплю там, де спиш ти, бажано на цьому дуже великому, дуже зручному ліжку. Тобі варто *ще* поспати.

Мої руки ковзають та блукають по його тілу, погладжуючи його, а я виціловую кожен кубик неймовірного преса, що напружується від дотику моїх губ. Ксейденові очі — моя улюблена частина його тіла, але, чорт забирай, якщо тільки різьблена лінія над стегном, яка зникає під резинкою трусів, не викликає в мене ще більшого захоплення. Я проводжу по ній язиком.

— *Вайолет,* — голос Ксейдена низький.

Я тану, миттєво розпливаюся, варто йому лиш вимовити моє ім'я, і зараз не виняток.

— Хороший план. — Я просовую руку йому під резинку і обхоплюю пальцями його довжину. Як кожен міліметр цього чоловіка може бути настільки ідеальним? Мусить же десь тут бути якийсь ґандж.

— Ти недостатньо відновилася для того, що я хочу з тобою зробити, — гарчить він.

Моє серце стискається від цього попередження, від завуальованої обіцянки: що б це не було, я хочу цього. Я хочу *його*.

— Відновилася. Усе полагоджено, пам'ятаєш?

Жага до нього пересилює будь-яке виснаження. П'янке відчуття сили переповнює мій організм, коли я проводжу великим пальцем по *ньому* і його стегна подаються у відповідь.

Немає нічого сексуальнішого, ніж спостерігати, як він втрачає контроль, немає нічого спокусливішого, ніж знати, що саме я доводжу його до краю.

І мені потрібно, щоб він зробив саме це — *перервав* ніжні поцілунки та лагідні дотики і взяв мене так сильно, як тільки здатен. Не стримуючись. Ніяких м'яких і повільних рухів.

— Ти намагаєшся мене вбити? — Ксейденова рука міцніше перехоплює моє волосся, і я переводжу погляд на нього, знаходячи в його очах задоволений дикий блиск.

Хочу, щоб мені звело шлунок, щоб тіло пам'ятало, що йде за цим його поглядом. Він навіть не доторкнувся до мене, а мені вже боляче.

— Так, — чесно відповідаю я, потім опускаю голову і, не зводячи з нього очей, обводжу язиком його кінчик.

Ксейденів гортанний стогін розпалює мою кров, і я, обхоплюючи рукою його основу, вбираю його в себе.

— *Вайолет.* — Його очі заплющуються, і він закидає голову назад, шия вигинається дугою, тіло напружується, ніби він бореться з насолодою, а стегна враз смикаються від ще більшого бажання. — *Це збіса добре.*

Муркочу на знак схвалення і працюю з *ним* сильніше, проводячи язиком по тому гребеню, де він найчутливіший, з кожним рухом голови.

— Чорт, чорт, *чорт*, — Ксейден смикає мене за волосся, його дихання пришвидшується. — Ти маєш зупинитися. Або я втрачу контроль над собою. — Його живіт здригається, коли він підводить голову, щоб подивитися на мене. — *І я не впевнений, що зможу бути ніжним.*

— *Нехай.* — Як на мене, звучить чудово. — *Я не хочу ніжності.*

— *Зрощення кісток не відбувається миттєво. Ти все ще зцілюєшся...*

Я затягую його глибше.

Він гарчить.

— *Ти справді цього хочеш?*

— *Я хочу, щоб ти здичавів.*

Ця думка ледве встигає покинути мою голову, як він накидається на мене і, знімаючи з себе, перевертає на спину. Потім його губи впиваються в мої, він цілує мене міцно і глибоко. Суцільне плетиво язиків і зубів, що кусаються, тілесне і палке, і саме те, що мені потрібно.

Ксейден ковзає рукою по внутрішньому боку мого стегна, а потім його пальці опиняються *саме* там, відсуваючи білизну вбік, щоб гладити і дражнити, перш ніж стягнути її вниз по моїх ногах. Я знімаю нічну сорочку через голову, а він скидає свої труси.

Так. Боги, *так*. Він — це все, що я бачу, все, що я відчуваю, коли він вмощується між моїми стегнами і головка його члена підштовхується до мого входу. Його рука гладить мої щойно загоєні ребра, його очі зблискують, і погляд повністю зосереджений на мені.

— Ми повинні...

— Прошу, Ксейдене. — Я торкаюся його щоки. — Прошу.

Він піднімає мою руку й цілує в долоню, потім місце на моєму передпліччі, яке було зламане. Його брови на мить насуплюються, поки він оглядає моє тіло, ніби шукає найменш ушкоджені місця, де мене можна було б торкнутись, ніби він досі бачить кожен синець, кожну рану.

Мій шлунок судомить від думки, що він може зупинитися.

— Дичавій, — нагадую йому пошепки.

Його погляд зустрічається з моїм, він піднімає куточок рота, і на його обличчі з'являється зарозуміла посмішка, яку я так люблю, що змушує моє серце калатати. Обхопивши за стегна, він перевертає мене, а потім смикає за сідниці вгору, ставлячи на коліна.

— Скажеш, якщо перегну. — І це не прохання.

Я киваю, мої пальці заплутуються в простирадлах.

Потім він рівняється зі мною і крутить стегнами, просуваючись дедалі глибше і глибше, доки не заходить так глибоко, що я відчуваю його *всюди*. Я стогну від його наповнення, прилягання, цілковитої досконалості, приглушуючи звук подушкою.

Але Ксейден хапає її й кидає на підлогу.

— Я хочу, щоб вони почули, — каже він, тоді повільно виходить, гладить кожен міліметр мого тіла, а потім знову повертається всередину. — *Боги, яка ти, бляха, досконала.*

Кричу. Йому збіса добре.

— *У цьому палаці-будинку сотні людей.* — Не тямлю, як зв'язати більше двох слів.

Ксейден нахиляється до моєї спини, потім покусує зубами мочку мого вуха

— І я хочу, щоб вони всі знали, що ти моя.

Не сперечаюся з його аргументом. Не можу. Не тоді, коли він майже повністю вислизає з мене, а потім раптово піддає стегнами, витісняючи всі мої думки. Він задає жорсткий, глибокий ритм, перетворюючи мене на чисту, пекучу насолоду.

Це саме те, що мені потрібно, — щоб він узяв мене, поглинув мене, вдихнув у мене життя.

Його пальці впиваються в мої стегна, втягуючи мене в кожний поштовх, і немає жодної можливості ухилитися, вплинути на нього, змусити його прискорити темп. Я можу лише прийняти те, що він дає, повністю віддатися і просто *відчувати*.

Він заводить мене, посилюючи тиск усередині мене щораз сильніше й сильніше, мої крики наповнюють кімнату разом з його гарчанням і шепотінням слів задоволення.

Стає щораз краще, гарячіше, солодше, доки не зникає світ поза ним, не існує нічого поза нами. Усе, що має значення, — це наступний поштовх.

— Ксейдене. — Його ім'я на моїх губах — це благання, коли напруга наростає настільки, що межує з болем, сила збільшується і шириться моїм тілом, розпечена і неконтрольована.

Його рука прямує вздовж мого живота до грудей, а потім підіймає мене так, щоб моя спина притулилась до його грудей. Я повертаю голову, заплутуючи пальці в його волоссі, він зливається з моїми губами, цілує мене, затримуючи подих, а сам входить у мене знову, і знову, і знову, його рухи стають щораз менш і менш контрольованими.

Він близько.

— Ти жива. — Його голос пронизує мій розум, коли його пальці занурюються поміж моїх стегон і ковзають по моєму клітору. *— Жива, сильна і моя.*

Боги, він знає, що мені потрібно, навіть якщо я не прошу. Мої стегна стискаються, а потім тремтять. Це занадто і якраз достатньо.

— А ти мій. — Я важко дихаю, мій пульс прискорюється, а він пестить мене так ніжно, надміру.

І я падаю. Я розбита вщент. Світло спалахує і швидко гасне в прохолодній темряві, коли хвиля за хвилею накривають мене блаженством.

Ксейден обіймає мене, притискає до себе, і здригаючись, провалюється у власне звільнення.

Ми лежимо так, притиснувшись одне до одного якомога тісніше, дихаючи уривчасто, поки повертаємося до реальності.

Реальності, у якій я й *близько* не була спокійною.

Мої щоки спалахують ще сильніше.

— Ти хочеш, щоб я спала тут з тобою? — запитую я, щойно можу зліпити пару слів.

— Щоночі. — Він ніжно цілує мене.

— Можливо, ти ще не в змозі впоратися з цим, тоді тобі краще звукоізолювати цю кімнату вже від *сьогодні*. — Я підводжу брови, щоб він знав, що я серйозно.

Ксейден усміхається, і від його усмішки в мене завмирає серце.

— Уже готово.

Я закочую очі.

— Ну звісно, що готово.

Коли через годину ми виходимо з кімнати Ксейдена, курсантів повно *всюди*.

— Це… — Мені бракує слів, поки ми спускаємося широкими подвійними сходами до фоє.

— Більше галасу, ніж минулого разу, коли ми були тут, — зауважує Ксейден, оглядаючи натовп. Деякі вершники стоять гуртуючись, а інші сидять уздовж стін.

У кожного з них на обличчі вираз, який означає щось із того, що я зараз відчуваю: що в біса ми накоїли? Аретія не була готова до цього, але в будь-якому разі я привела їх.

Можливо, Ксейден ризикував революцією, прийшовши по мене, але я влучила в самісінький центр величезної мішені.

— *Чи можемо ми взагалі розмістити тут усіх цих вершників?* — питаю Ксейдена, поки ми пробираємося крізь хаос юрби.

— *На третьому верхньому поверсі є сотня кубриків,* — відповідає він. — *І це, якщо не враховувати сімейних кімнат на другому. Питання в тому, чи всі вони придатні до проживання. Не все було відремонтоване і перебудоване.*

— Вайолет! — Ріаннон махає рукою зі свого місця, де вона стоїть з нашим роєм, очікуючи перед аркою, що веде до великої зали. Вона ковзає поглядом по мені. — У тебе вже кращий вигляд.

— Я почуваюся добре, — запевняю її, помічаючи, що Імоджен з ними немає. — Що відбувається?

— Я думала, ти знаєш. — Рі оглядає наш рій, потім нахиляється, стишуючи голос. — Минулої ночі нас швиденько затрамбували, розселили

по кімнатах, а сьогодні вранці нагодували сніданком, але це було годину тому. А зараз ми просто... — Вона жестом показує на фоє. — Чекаємо.

— Мені здається, ми застали їх зненацька, — визнаю я, і в животі замлоїло від почуття провини.

— Ходімо з'ясуємо, як саме ми застали їх зненацька, — каже Ксейден. — Зараз знайдемо декілька відповідей на твої питання, Ріаннон. — Він жестом вказує на коридор. — *Мусимо зустрітися з Асамблеєю.*

— *Якби ти міг зробити щось, аби це звучало не так понуро,* — я роблю паузу, коли ми проходимо повз Ааріка.

Він стоїть збоку окремо від рою, склавши руки на грудях, спостерігаючи за всім і всіма навколо.

— Що тепер, Сорренгейл? — запитує він, стиснувши губи.

— *Він не питає про порядок денний,* — каже Ксейден.

— *Я це вловила.* — Переводжу погляд із Ксейдена на Ааріка. — З нами твій секрет у безпеці.

— *Яка самовпевненість.*

Кидаю погляд на Ксейдена.

— Тобі вирішувати, чи хочеш ти розповідати комусь про свою сім'ю. Правда, Ріорсоне?

У Ксейдена заграли жовна, але він киває.

— Присягаєшся? — питає Аарік.

— Так, — обіцяю я.

Це все, що я встигаю сказати, перш ніж Ксейден бере мене за руку і тягне вниз широким коридором, де натовп нарешті порідшав.

— Здається, я облажалася, — шепочу. Із кожним нашим кроком побоювання зростає.

— Можливо, *ми* й облажалися, — каже Ксейден, стискаючи мою руку і зупиняючись перед високими дерев'яними дверима, за якими чутно кілька сердитих, гучних голосів, — але це не означає, що ми не мали рації.

— Востаннє, коли ми були тут, люди в тій кімнаті хотіли закрити мене як загрозу безпеці. — Серце стискається в грудях. — Починаю думати, що, можливо, вони мали рацію.

— Лише четверо з них цього хотіли, — заперечує він, тримаючи пальці на чорній металевій ручці дверей. — І я гарантую, що вони розлючені на мене більше, ніж на тебе. Я не відповів на їхній виклик минулої ночі після того, як Бреннан відновив тебе.

Ксейден відчиняє двері, і до цього гучні голоси стають тепер майже пронизливими. Я заходжу слідом за ним.

— Ви викрили все, над чим ми працювали! — вигукує жінка.

— Без жодного голосу із цієї ради! — погоджується чоловік.

— Я відгукнувся, — каже Ксейден, коли ми з'являємося у дверях. — Хочете покричати? Кричіть на мене.

Шість членів Асамблеї дивляться в наш бік зі своїх стільців, сидячи за довгим столом, а Бодхі, Ґаррік та Імоджен стоять перед ними, ніби на суді. Ми — все, що лишилося від загону, який воював у Рессоні.

— Ми поважаємо ваш вибір, лейтенанте Ріорсоне, — каже Сурі. — Хоча я не розумію, що тут робить донька пані генерала.

— Що ж, син пані генерала теж тут, — відповідає Бреннан з іншого кінця столу, коли ми із Ксейденом виходимо вперед, стаючи між Ґарріком та Імоджен.

— Ти знаєш, що я мала на увазі, — відповідає жінка, кидаючи на Бреннана розчарований погляд.

Масивне порожнє крісло, на якому Ксейден возсідав під час нашої останньої зустрічі, присунули до інших. Мабуть, вони чекають на когось. Я кидаю миттєвий погляд на високу вигадливо різьблену спинку і фігуру сплячого дракона на її загостреній вершині, а потім оглядаю крісло пильніше. Освітлення дає мені можливість роздивитись, що одна половина — насичений відполірований горіх, а друга має чорний блиск, наче хтось відполірував і залакував обгоріле дерево... наче стілець наполовину згорів.

Бо так воно, мабуть, і було.

— І, здається, я знаю, чому вона тут. — Орлиний Ніс пильно дивиться на мене своїм єдиним оком так, наче мене потрібно зішкребти з його черевика, але принаймні він не тягнеться до меча при боці, коли бачить наші з'єднані руки.

Вириваю свою долоню з руки Ксейдена.

Але той зітхає так, ніби я його найбільша проблема, і знову хапає мою руку.

— Що зроблено, те зроблено. Ви можете зоставатися тут і сварити нас цілий день, а можете придумати, що робити із сотнею вершників, яких ми вам привезли.

— Ви привезли нам не вершників, а курсантів! — кричить Сурі, стукаючи кулаком по столу. — І що в біса ми маємо з ними робити?

— Ти трохи переграєш, Сурі. — Фелікс чухає бороду, косячись на неї. — Хоча питання слушне.

— Для початку я запропонував би вам зібрати новоприбулих і розділити їх на рівні крила, — пропонує Ксейден, а в його тоні відчувається нудьга. — Хоча, можливо, вони воліють, щоб їх не ділили. За моїми спостереженнями, курсантів Четвертого крила тут найбільше.

— Бо ти був їхнім командиром, — заявляє Бреннан. — Вони звикли йти за тобою.

— І Аетосом, — спроквола відповідає Ксейден. — Це він скликав квадрант після вбивства віцекоменданта.

— Аетос — це інша справа. — Бойова Сокира за звичкою водить пальцем по пласкому боку своєї зброї. — Він затриманий, поки ми не переконаємося в його лояльності, так само як і *писарів*.

— Кета достатньо, щоб поручитися за лояльність Дейна, — втручаюсь я. — А Джесінія — та, завдяки кому в нас є щоденник Ворріка.

Моя рука стискає Ксейденову, коли всі шестеро вершників здригаються від несподіванки.

— *Щоденник Ворріка досі в тебе, правда ж?*

— У тебе є щоденник Ворріка? — Бойова Сокира подається вперед. — І в ньому про Першу Шістку?

— Так, він у мене. Джесінія допомогла Вайолет та її рою викрасти щоденник із порадами, як застосовувати вартовий камінь, — каже Ксейден, переводячи погляд на Бреннана. — І вона мала рацію. Він містить закодовані інструкції старолюцерською мовою, які потребують детального й точного перекладу, але це краще, ніж нічого. Я хотів був принести його вам, але мене відволікло захоплення Вайолет у полон.

— Тато ніколи не навчав мене старолюцерської, тільки тиррійської, — звертається до мене Бреннан, і між його бровами з'являються зморшки, а тиха жінка з блискучим чорним волоссям і широко поставленими очима не зводить з нього свого діамантово-колючого погляду, — але якщо ти зумієш перекласти, то є шанс, що ми зможемо забезпечити...

— Забезпечити? — Орлиний Ніс роздратовано цокає язиком. — Ти привів сюди сотню вершників і *двісті драконів* і маєш нахабство вимовити це слово? — Його очі мружаться на мене. — З таким самим успіхом ти міг би передати Мельґрену мапу розташування наших військ. Чи це не те, чого вона насправді прагне?

— Почалося, бляха-муха, — бурмоче собі під ніс Імоджен.

— Вайолет ризикувала життям, щоб допомогти нам, — відповідає Ксейден. — І ледь не втратила його через це.

— Її слід заарештувати й допитати, — пропонує Орлиний Ніс.

— Підійдеш до моєї сестри — і я виб'ю тобі друге око, Улісезе, — попереджає Бреннан, нахиляючись вперед через стіл. — Її допитали на два життя вперед.

— Це не змінює того факту, що вона знищила нас! — заявляє Бойова Сокира. — Ми вже подвоїли патрулі на кордоні, тому тут нікому битися,

якщо Мельґрен нападе на нас. — Вона погрожує пальцем Феліксу. — І не заводь про те, що *Мельґрен не знає, що ми тут*. Усі повстанські печаті на Континенті не можуть приховати ватагу завбільшки із грозову хмару. У нас немає ні сфер, ні кузень, а в коридорах бешкетують *діти*!

— Курсанти, які діють більш холоднокровно, ніж ти. — Ксейден нахиляє голову. — Візьми себе в руки. Мельґрен не прийде. Навіть якби він знав, де ми — а він не знає, — то не став би ризикувати своїми військами, щоб кинутись за нами, коли спокій королівства похитнувся через туші мертвих віверн, які ми залишили вздовж кордону. Половина вершників, яких він планував зібрати за три роки, вже *тут*. Можливо, він і хотів би вбити нас, але не може собі цього дозволити. А що стосується Вайолет, — він відпускає мою руку і рве ґудзики своєї льотної куртки, потім відтягує виріз, оголюючи шрам на грудях, — якщо хочете її ув'язнити, *допитати*, то почніть з мене. Я несу відповідальність за неї і будь-яке рішення, яке вона прийме. Не забули?

Земля під ногами пливе, коли я дивлюся на цю тонку сріблясту лінію на його шкірі та її чіткі краї. Це... *о, боги*, вона така ж завдовжки, як і ті, що на його спині.

Ксейден відповідає не лише за таврованих — він відповідає і за мене. Відповідає за мій вибір, мою вірність — не Наваррі, як у випадку з таврованими, а Аретії.

Імоджен намагалася сказати мені про це того дня на летовищі, але я не звернула уваги.

— *Коли ти зробив це?* — запитую я.

— *Приблизно через дві секунди після того, як віддав тебе в руки Бреннана після Рессони.*

Мій погляд опускається на підлогу, а вони продовжують гучно сперечатись тиррійською. Я привела сюди курсантів. Я була тією, кого спіймали на крадіжці щоденника Ліри. Я та, хто змусив Ксейдена діяти, поставила їх *усіх* у таке становище.

— Тоді вважайте їх моїми гостями. — Слова Ксейдена відволікають мене від жалю до самої себе. Тіні заповнюють підлогу й звиваються навколо помосту. — Я не питатиму дозволу у вас — *ні в кого*, — щоб приводити гостей у свій дім. — Тон Ксейдена стає майже крижаним.

Ґаррік лається собі під ніс і кладе руку на ефес одного зі своїх мечів.

— Ксейдене... — починає Улісез.

— Чи ви забули, що це *мій* дім? — Ксейден схиляє голову набік і дивиться на них так само, як Ґрейл спостерігає за здобиччю. — Моє життя пов'язане

із життям Вайолет, тож, якщо ви хочете, щоб я сидів у цьому сраному кріслі, вам доведеться прийняти її.

Шкіра Улісеза вкривається плямами, а я відчуваю, як кров приливає до моєї.

Його крісло. Порожнє. Він сьомий.

Гівна небесні. Я, звісно, знала, що це його будинок, але про це ніколи офіційно не говорилося. Це все належить Ксейденові. Жоден вельможа не претендує на герцогство Аретія. Вони всі думають, що земля понівечена або ще гірше — проклята. Це *все* його.

— Гаразд, — каже тиха жінка, її голос м'який і спокійний. — Ми повіримо Вайолет Сорренґейл. Але це не допоможе нам озброїти зграї грифонів без робочої кузні. Вигравши першу битву з Наваррою, захопивши половину Квадранта вершників, ви, можливо, програли нам цю війну.

— І що нам робити з усіма цими курсантами? — втомлено запитує Бойова Сокира, потираючи перенісся. — Боги, ви привели нам Аетоса та *писарів*. Ми ж не можемо відправити їх битися з вівернами і венінами?

— Я також привів вам чотирьох професорів, а це означає, що ви не зостанетеся без своєї частки знань, — відповідає Ксейден. — Я вже допитав писарів. Їм можна довіряти, а Кет поручився за Аетоса. Що стосується інших курсантів, я пропоную вам повернути їх за парти.

Щось... мерехтить і в'ється навколо Архівів, які я утримую в голові.

— *Вайолет.* — Її тихий голос вражає мене до глибини душі, і я хапаю Ксейдена за руку, щоб утриматись на ногах. Полегшення, радість, подив — усе це робить мої коліна ватяними, а очі зволожуються.

Уперше за декілька місяців я почуваюся повноцінною.

Усмішка розпливається по моєму обличчю:

— *Андарно...*

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Після всього, чим ми пожертвували заради цього королівства, ми зможемо краще захищати його.

Щоденник Ворріка Люцерійського
у перекладі курсантки Вайолет Сорренгейл

Долина над Аретією здається такою ж моторошною, як і востаннє, коли я була тут, наче осінь на цій висоті недоречна, коли в місті під нами видно чіткі ознаки наближення зими.

Але, на відміну від попереднього разу, дракони *повсюди* — на зубчастих виступах скель над нами, в устях печер на заході, на широкій долині на сході… повсюди.

Двоє найбільших стоять переді мною, як книжкові форзаци, а між ними — Андарна.

— Здається, ти казав, що вона прокинулася, — шепочу я до Терна так тихо, ніби мій голос може розбудити її, ніби не чути велетенського коричневого дракона, що саме гупотить повз лісок, де дрімає Андарна. Її тіло вигнуте змійкою. Трава ворушиться перед її мордою з кожним видихом, тож драконіця видається цілком задоволеною зі своїм скорпіонячим хвостом, згорнутим навколо неї. І якась вона... зеленкувата?

Ні, її луска досі чорна. Це, мабуть, щось підліткове, якщо вона така лискуча, що аж виблискує довколишніми барвами.

— *Годину тому,* — Терн чмихає, а я майже впевнена, що Сґейл у відповідь закотила очі.

— Мені знадобилася година, щоб вирватися з тієї зустрічі, а потім видряпатися сюди обривистою стежкою. — Думаю, мені не варто її будити.

Правильно було б цього не робити, дозволити їй відпочити після її майже тримісячної драконячої коми. Але я так за нею скучила...

Золотисті очі раптом розплющуються.

Від полегшення я ледь не падаю на коліна. Вона прокинулася.

Посміхаюся і відчуваю, як у моєму світі все вирівнюється.

— *Привіт.*

— *Вайолет.* — Андарна піднімає голову, і струмінь пари здмухує назад розпущені пасма моєї довгої коси. — *Я не хотіла заснути.*

— Нічого страшного. Терн каже, що ти дріматимеш ще протягом наступного тижня або й більше. — Ступаю крок уперед і простягаю руку, щоб почухати її під лускатим підборіддям. — Тебе довго не було.

— *Здавалося, ніби це тривало мить.* — Вона вигинає шию, щоб я могла дістати далі під підборіддям.

— Повір мені, ні. — Я відступаю і уважно дивлюся на неї. Якби мені довелося виміряти її, я б сказала, що вона може десь на дві третини менша за Сґейл. — А ти виросла.

— *Звісно.* — Андарна пирхає, впиваючись кігтями в землю, й випростовується.

Я відступаю ще на декілька кроків, піднімаючи очі щораз вище, поки вона струшується від залишків сну.

Драконячі крила шелестять, коли вона повертає голову, вдивляючись у долину.

— Що ти хочеш робити? Полетіти? Прогулятися? — Мені стільки всього треба їй розповісти.

— *Їжа. Треба пошукати овець.* — Андарна розпрямляє крила, а потім, зашпортавшись, летить уперед, як тоді в розпал літа.

Лайно.

Я кидаюсь назад крізь густу траву, аби не потрапити під драконячі кігті, поки вона намагається втримати рівновагу.

— *Ще бракувало, щоб ти розчавила нашу людину!* — ричить Терн.

— *Я й близько її не зачепила,* — огризається Андарна, кидаючи у відповідь миттєвий погляд і розмахуючи крилами з тим самим успіхом.

— *Я ж просив тебе бути терплячою,* — докоряє Терн.

Погляд, яким вона зміряла його, змушує Сґейл, як мені здається, схвально фуркнути, а Андарна, знизуючи плечима, впивається кігтями і знову намагається змахнути крилами.

Всередині мене все холоне, думки крутяться так швидко, що я ледве встигаю вловити дзижчання однієї, коли мій погляд падає на обидва її крила.

Ліве не розгортається повністю. Воно розпрямляється наполовину, але решта чорної павутини так і не натягується.

Андарна повторює спроби раз, другий, потім вишкірює гострі зуби і шипить парою, коли крило не розгортається з третьої спроби.

О боги. Щось не так.

Уявлення не маю, що мені сказати чи зробити. У мене... бракує слів. Я тут безсила, не знаю, як допомогти. *Блін.* Може, запитати її, чи все гаразд? Або промовчати, як на бойове поранення дорослої людини? Крило зламане? Потребує відновлення? Чи це просто частина процесу зростання?

Андарна повертає до мене голову, і її очі примружуються.

— *Я не поламана.*

Моє серце завмирає.

— Я ніколи не стверджувала, що ти така, — шепочу я.

Чорт, чорт, *чорт*. Я образила її.

— *Не потрібно говорити, коли я можу почути твої думки. Я поламана не більше, ніж ти.* — Її рот кривиться, а зуби блищать.

Ой.

— *Вибач. Я не це мала на увазі.* — Думка ледь розбірлива.

— *Досить,* — Терн опускає голову до неї. — *Вона має право хвилюватися за тебе, як і ти за неї. А тепер іди поїж, поки голод не взяв гору над здоровим глуздом.*

Сґейл проходить повз мене праворуч — земля злегка трясеться під моїми ногами, коли вона прямує до луків на сході. Фердж забирається з її шляху.

— *Тут є стадо, на яке набагато краще полювати пішки,* — каже Терн, і тихе гарчання вібрує в його горлі. — *Іди за Сґейл.*

Андарна складає крила, втягує кігті, а потім без слів обходить мене, прямуючи за Сґейл. Я обертаюся, щоб подивитися, як вони йдуть.

— *Підлітки,* — бурчить Терн. — *Вони нестерпні, коли голодні.*

— Її крило, — шепочу я, тримаючись руками за живіт.

Від його зітхання трава навколо мене лягає.

— *Ми зі старшими будемо працювати з нею, щоб зміцнити м'язи, але є ускладнення.*

— Яке? — Серце стискається в грудях, тож я дивлюся на нього.

— *Підніми щити і заблокуй її якомога надійніше.*

Я зосереджуюсь, відгороджуючись від того перламутрового зв'язку, який тепер впізнаю як Андарну.

— *Готово.*

— Є багато причин, чому молодняк не залишає Паділ. Значна витрата енергії в Рессоні змусила її стрімко розвиватися. Тобі це відомо. Але якби це сталося тут або в Басґіаті, де її можна було б одразу і безпечно прихистити на час сну-без-сновидінь, можливо, вона зростала б, як зазвичай. — Його тону достатньо, щоб волосся на моїй потилиці стало дибки. Він ніколи так делікатно не добирав слів, ніколи так обережно не поводився з моїми почуттями. — *Однак ми летіли того критичного дня між Рессоною і Аретією,* — веде далі він. — *А потім знову чекали, щоб полетіти до Басґіату, і навіть тоді вона декілька разів прокидалася. Старійшини ніколи не бачили, щоб дракон так довго залишався без снів. А тепер її розвиток непередбачуваний. Уздовж передньої частини крил є другий набір м'язів, який формується під час зростання. У неї його нема. Старійшини вірять, що вона однаково літатиме... із часом. Щойно зміцнить свої м'язи, щоб компенсувати це.*

— Чи може Бреннан відновити її?

Це я винна, бо використала її силу в Рессоні. Бо ми полетіли в той день. Бо нам довелося вертати в Басґіат. Бо вона пов'язала себе в дитинстві, а я перервала її сон-без-сновидінь. Я можу перераховувати причини цілий день.

— *Не можна відновити те, чого не існує.*

Я спостерігаю, як Андарна пришвидшує крок, щоб наздогнати Сґейл, клацаючи зубами на пташку, яка, пискнувши, одразу пошкодувала, що підлетіла надто близько.

— Але вона полетить? — Я задосить дізналася про драконів, щоб знати, що життя без польоту — це трагедія.

— *Ми віримо, що із часом вона зможе натренувати м'язи, які має, щоб витримувати вагу крила,* — запевняє мене Терн, однак у його тоні відчувається щось таке, що змушує мене насторожитися.

— Ти віриш… — Я повільно обертаюся, щоб подивитися на другого за величиною дракона на Континенті. — Це означає, що у вас був час це обговорити. Як давно ти знаєш?

— *Відтоді, як вона прокинулася тут у розпал літа.*

Моє серце не просто впало — воно гепнулось. Тоді Андарна також не повністю розправила крило, але я не звернула на це уваги, бо вона загалом видавалася... незграбною.

— Про що ще ти мені недоговорюєш? — Терн нізащо не відгородив би її від розмови, якби не хвилювався про мою чи її реакцію на інформацію.

— *Про те, чого вона сама не усвідомлює.* — Він опускає голову, його великі золоті очі зустрічаються з моїми. — *Вона літатиме, але ніколи не понесе вершника.*

***

Вона ніколи не матиме вершника. Слова Терна відлунюють у моїй голові протягом наступних трьох днів, поки нас повертають до класів на чолі з професорами, які полетіли з нами до Аретії, а також з кількома членами революції та Асамблеї. Навіть перекладаючи щоденник Ворріка, я не можу позбутися цих думок, і щоразу, коли Тернове передбачення пробігає в моїй голові, я одразу міняю думку на випадок, якщо Андарна підслуховує.

«Залізний... дощ», — повторюю, виводячи слова на пергаменті, коли втретє перекладаю уривок. Я щоразу використовую один і той самий прийом, попри те, наскільки... дивним він є.

— *Залізний дощ — воно для вас щось означає?* — Я пробиваю по каналу, коли закриваю блокнот на Ксейденовому столі й тягнуся до свого наплічника.

Я спізнюся, якщо не покваплюся.

— *А мало б?* — відповідає Терн.

— *Звісно, інакше вона не запитувала б.* — Я майже *відчуваю*, як Андарна кліпає очима. — *Ох... вівці.*

— *Вони порозбігаються, якщо ти будеш їх так лапати,* — зітхає Терн. — *Ну ось...*

Я стримую усмішку і мчу до свого рою.

Маю віддати належне Бреннанові та Асамблеї. Нам може не вистачати книжок, і ми будемо позичати їх один одному, ми тіснимося у вільних кімнатах на першому поверсі, аби слухати лекції, але усі курсанти чисті, нагодовані, забезпечені стріхою над головою і навчаються.

Історію викладають у приміщенні, яке, на мою думку, було кабінетом Ксейденового батька, і вчора ми розпочали новий розділ про Тиррійське повстання, щоб кожен міг дізнатися, що насправді сталося шість років тому. Ми просунулися вже доволі далеко, щоб охопити політичну систему тих років, що передували повстанню.

Замість поєдинків і рукопашних боїв, Еметтеріо щодня змушує нас бігати крутою кам'янистою стежкою до долини, доки наші легені не звикнуть до висоти, однак він попередив нас, щоб не розслаблялися занадто. Я майже впевнена, що кількість курсантів, які блювали біля стежки, свідчить про те, що ми не розслабляємося, але наполегливість у його тоні спонукає нас бігти швидше.

Орлиний Ніс Улісез узяв на себе фізику, що дає йому ще один привід проводити годину в день, витріщаючись на мене. А Бойова Сокира Кайлінн має розпочати льотні маневри, щойно Асамблея вирішить, що ми в достатній безпеці, аби дозволити ватазі драконів вийти з-під прихованого захисту долини. А це означає, що в нас є понад двісті невгамовних істот.

Сурі, жінка зі сріблястим волоссям, яка відверто ненавидить мене, полетіла із Ксейденом та іншими лейтенантами два дні тому. Через те що я не знаю, де він, чи не загрожує йому небезпека, я щомиті хвилююся і переборюю чергову хвилю нудоти, коли ми входимо до відбудованого театру в північно-західному крилі маєтку Ріорсонів.

Це місце має вражаючий вигляд. Не тільки тому, що тут достатньо місць для кожного курсанта, але й тому, що з усього, що вони могли відбудувати за останні шість років... вони обрали театр.

— Ласкаво просимо на Бойове сповіщення, — каже Ріаннон, ведучи нас сходами до наших місць.

— Добре. Можливо, нам розкажуть, що відбувається в Наваррі, — каже Візія, яка сидить у ряду попереду нас. Окрім Ааріка та Слоун, є четверо першокурсників, чиї імена мені ще належить дізнатися.

На відміну від звичного для нас Бойового сповіщення, ми сидимо ніби в строю: за крилом, чотою і роєм. І на відміну від мапи в Басґіаті, ця мапа має висоту і ширину великої сцени, де мала б висіти завіса, і вона містить острови — п'ять великих і тринадцять менших, які оточують Континент з усіх боків.

— Ці червоно-помаранчеві прапорці, — припускає Рідок зліва від мене, показуючи на мапу, — це все...

— Гадаю, це ворожа територія, — зауважує Соєр, який сидить поруч із Рідоком.

— Не така, як ворога Поромієлю. — Рідок дістає з наплічника перо та пергамент, і я роблю те саме, тримаючи на колінах блокнот у палітурці. — Ця територія, схоже... ще того ворога — темного володаря.

— Правильно. Посушлива земля, зруйновані міста, такі як Золя. Червоний прапорець — це старий рух, а помаранчевий — новий. — Майже вся провінція Кровла поки що неторкана, але ворог перебуває всього за добу льоту від нашого кордону. Єдиний рух, який я помітила після перегляду цієї карти в середині літа, — це вгору по річці Стоунвотер у напрямку до Наварри. — Народ, ви приготували листи до ваших родин?

Мої друзі не можуть видати наше місцеперебування, але вони можуть попередити своїх близьких, щоб ті виїхали з прикордонних регіонів або просто *виїхали*. Я б не виключала, що Мельґрен міг почати страчувати сім'ї, щоб покарати тих, хто дезертирував.

І все це моя провина. Я винна в тому, що сталося з крилом Андарни; у тому, що змусила розкрити правду, перш ніж Аретія була готова діяти; у тому, що привела сюди сотню вершників без дозволу; у тому, що Бреннана

не покидає тривога, як би збільшити поголів'я овець для всіх драконів, які опинилися тут через мене; і в тому, що зробила родини моїх друзів мішенню для помсти Мельґрена.

Стискаю ручку так міцно, що вона скрипить від натуги.

Як так, що минулого року кожне моє рішення було правильним, а цього року кожне — *неправильне*?

Усі кивають, а Ріаннон додає:

— Сподіваюся, це переконає їх виїхати.

Аарік не поспішає обертатись зі свого місця просто переді мною.

— Я відхилив пропозицію листуватися, — говорить він через плече.

— Не сумніваюся. — Змушую себе усміхнутися. Його батько обісрався б, якби дізнався, що Аарік не лише долучився до квадранта, а й виступив проти Наварри.

— Є якість успіхи з вартовим каменем? — запитує Рі, і всі повертають голови. Навіть Аарік і Слоун озираються.

— Я переклала потрібний нам розділ тричі і гадаю, що успіх уже близько, — усміхаюсь у відповідь, бо думаю, що, можливо, і справді *маю* прогрес. — Я знаю, що минуло три дні, але я трохи застрягла, бо це найдивніша форма магії, про яку я коли-небудь читала і, мабуть, саме тому її ніколи не застосовували двічі.

— Але ти думаєш, це спрацює? — запитує Слоун, ніби прохаючи, з надією в очах.

— Думаю, так, — я киваю, розправляючи плечі, ніби фізично відчуваю вагу їхніх очікувань. — Я просто маю бути впевнена, що все правильно.

І краще б мені не помилитися. Ці сфери — наш найнадійніший захист, якщо віверни піднімуться на скелі Дрейлора.

— Розпочинаємо! — каже професорка Девера зі сцени. Її голос стрімко розноситься над сотнею курсантів, і всі повертаються до неї обличчям.

— Це так само, як бувало в Басґіаті, — з усмішкою каже Рідок. — Але знаєте... не так.

Рі нахиляється і шепоче:

— Дивна магія?

— Я... — Моє обличчя кривиться. — Я думаю, що Перша Шістка практикувала якусь магію крові, — шепочу я ще тихіше, ніж вона. Я тричі перекладала уривок, і щоразу знаходила ті самі слова, але ніколи не чула про використання крові... де-небудь.

Вона підводить брови:

— Ти впевнена?

— Майже. Переклад цього уривка, що запропонувала Джесінія був ідентичний моєму, але думаю, що мені варто перечитати його ще раз. Про всяк випадок.

— Так. Про всяк випадок, — Рі киває.

— Ласкаво просимо на ваше перше офіційне Бойове сповіщення у статусі зрадників, — оголошує Девера.

Це привертає увагу публіки. На місці мого шлунка утворюється порожнеча.

— Звикайте до того, як звучить це слово, — каже професорка без крихти жалю, ковзаючи поглядом по рядах. — Бо саме такими нас тепер вважає Наварра. Незалежно від того, як ми ставимося до вибору, який зробили, щоб захистити тих, хто не може зробити це самотужки, саме такими нас бачитимуть друзі й близькі, яких ми полишили. Проте я пишаюся кожним із вас. — Її очі зустрічаються з моїми. — Важко покинути все, що знаєш, все, що любиш, бо цього вимагає твоя честь. З огляду на це, прошу привітати підполковника Айзерая, який займе місце куратора Квадранта писарів, якого тут немає.

Посада Маркгема. Чи Джесінія та двоє інших курсантів створять тут власний квадрант, не маючи нікого, хто б їх навчав? Сьогодні вранці Асамблея завершила допит і дозволила Дейнові бути присутнім, тож він сидить у першому ряду з командирами чот. Я рада, що він вийшов з-під варти, а також рада, що тримається на відстані.

— Ми віримо в необхідність обміну інформацією тут, в Аретії, — каже Бреннан, піднімаючись на поміст і стаючи поряд із Деверою.

— Досі не можу повірити, що він змінив своє прізвище, — бурмоче собі під ніс Соєр.

Мої одногрупники єдині знають, хто такий Бреннан, і, здається, Девера та Еметтеріо також згодні зі зміною прізвища. Можливо, Каорі теж підтримав би це, якби пішов з нами, але тоді він дивився на мене з явним ваганням і сказав, що його місце поряд з Емпіреями.

У кожного, хто залишився, були свої причини. Принаймні так я собі це пояснюю.

— Він був змушений. Крім того, мені подобається його ім'я. Тиррійською це означає «воскреслий», — відповідаю я. Для мене він досі просто Бреннан.

— По-перше, — починає Бреннан, — ми зробили, як ви просили, і розділили вас відповідно до ваших крил. Друге крило і Третє крило, ви знаєте, що Елені Джарет і Тіббот Васант — тепер ваші командири. Ми очікуємо, що всі відсутні командири чот і роїв будуть замінені до завтра і ви повідомите професорку Деверу про свій вибір.

Мої брови повзуть вгору.

— Ви не виберете за нас? — запитує хтось із Першого крила. Такий протокол у Басгіаті.

— Хочете сказати, що ви самі не здатні? — кидає виклик Бреннан.

— Ні, сер.

— Чудово. Ідемо далі. — Він повертається в наш бік. — Ми двічі перевірили списки, щоб бути впевненими, але виявляється, що Четверте крило може похвалитися не тільки Залізним роєм цього року...

Першокурсники, які сидять перед нами, голосно вигукують, бо честь похвалитися найбільшою кількістю вцілілих після Обмолоту належить нам другий рік поспіль. Найголосніше кричить Бейлор, чорнявий здоровило, з голеною головою, і куточок мого рота задирається, коли він штурхає плечем Ааріка, щоб той приєднався до нього.

— ...але чота «Полум'я» має унікальну честь бути абсолютно неушкодженою, — Бреннан дивиться на Бодхі. — Дюрране, ти привів усіх курсантів. Гадаю, це робить вас Залізною чотою.

Гівна небесні. Тепер навіть я не намагаюся стримати усмішку. Я знала, що Четверте крило привело найбільше курсантів, але що ми зберегли *всю* нашу чоту?

— Гадаю, вам знадобиться нашивка? — запитує Бреннан, і усмішка торкається його губ.

— Так, бляха-муха, знадобиться! — кричить Рідок, підхоплюючись зі свого місця, а вся наша чота голосно аплодує, навіть я.

— Так, сер, — каже Бодхі, коли ми заспокоюємося, дивлячись на нас через плече так, ніби шкодує, що не може відвезти нас у якесь гарне місце.

— Я подивлюся, що ми можемо зробити. — Бреннан піднімає на мене погляд і всміхається: — Тепер до серйозних справ. Почнемо з новин з Наварри. Наскільки ми можемо судити з наших джерел, громадськість нічого не знає.

Що? Як? Ми з Рі обмінюємося розгубленими поглядами, коли театром прокочується хвиля тихих пересудів.

— На наш подив, застави успішно владнали наслідки інциденту з подарованими їм лейтенантом Ріорсоном вівернами, а генерал Мельґрен приховав цю новину від широкої громадськості, хоча, очевидно, усі чинні військові тепер знають про це. І, на жаль, вони досі завертають на кордоні кожного громадянина Поромієлю.

Моє серце тьохкає, і крихітна частина мене, яка сподівалася, що наш відхід спонукатиме до дій і роздумів, болісно помирає від розчарування. Але щойно ми матимемо сфери, ми станемо безпечним місцем для громадян Поромієлю, яких Наварра все одно не прийме.

— Наші сили подвоїли патрулювання на кордонах Тиррендору. — Бреннан потирає великим пальцем підборіддя. — Однак ми впевнені, що наше місцеперебування досі залишається таємницею.

— Навіть попри те, що найбільша ватага на Континенті перелетіла через усю Наварру? — запитує хтось із Першого крила.

— Тиррійці вірні, — каже Слоун, зводячи підборіддя. — Ми пережили останнє повстання. Усе, що ми побачимо, залишиться таємницею.

Бреннан киває.

— Хороша новина: наскільки нам відомо з наших джерел, ваші сім'ї не переслідуються, і ми не лише контактуємо з ними через листування, а й пропонуємо притулок. Якщо вони готові ризикнути і зробити крок у невідомість, ми докладемо всіх зусиль, щоб доправити їх сюди.

Клубок у горлі на секунду не дає мені дихати. Тато б ним пишався.

— Про що нам говорить відсутність переміщення військ? — запитує Девера, косячись на Бреннана. — Чи ти забув, як працює Бойове сповіщення?

— Перепрошую. — Бреннан піднімає руки вгору і відступає. — Минуло декілька років.

— Вони були надто зайняті розгрібанням безладу, який Ріорсон влаштував на кордоні, щоб перейматися нами, — відповідає Дейн.

— Поки що, — погоджується Бреннан, киваючи головою. — Вони можуть бути шоковані, але не сумнівайтеся, ми будемо вести війну на два фронти, щойно вони зорієнтуються і вирішать, якими будуть ризики, коли про це дізнається громадськість.

— Коли ми зможемо битися з ними? — запитує хлопець з Третього крила, показуючи на карту. — З темними володарями?

— Коли закінчиш навчання, — відповідає Бреннан, підводячи брови із серйозним виразом обличчя, що робить його таким схожим на тата. — Ми не посилаємо курсантів на смерть, а це саме те, що станеться з тобою, якщо спробуєш битися з темним володарем, не будучи готовим. Ти загинеш. Ти справді хочеш розпочати новий список загиблих?

— Сорренґейл та інші не загинули, — заперечує той.

— Двоє з нас *таки* загинули, — огризається Імоджен, і вершник опускається на своє сидіння.

— Коли володітимеш блискавкою, приходь — і ми поговоримо з тобою, — відповідає Девера.

— Ще до закінчення коледжу ви навчитеся битися з темним володарем і виживати, — обіцяє Бреннан. — Це вимагає іншого стилю ведення бою і вдосконалення ваших печатей, які, як ви вже мали б помітити, тут трохи

некеровані. Пам'ятайте, магія тут, за межами сфер, дещо дикувата, але зараз ми розшифровуємо щоденник Ворріка, щоб якомога швидше запустити наші сфери. Ми також докладаємо зусиль для того, щоб наша кузня працювала і забезпечувала зброєю як наші війська, так і льотчиків грифонів, що є частиною нашої місії...

Аудиторією шириться несхвальне бурчання.

— Припиніть, — докоряє Бреннан. — Льотчики небезпечні, але вони *не* вороги, яких вас навчили боятися, хоча деякі з них досі вороже налаштовані до нас, про що свідчить напад на Самару чотири дні тому.

Льотчики напали на Самару? Мій пульс пришвидшується. *Міра.*

— Це повертає нас до Бойового сповіщення, — продовжує Девера. — Один дракон був поранений, але жоден вершник не загинув під час нападу, згідно з нашими джерелами, здебільшого через те, що під час атаки на заставі перебував лише один дракон — політичні потрясіння, пам'ятаєте? Сфери не підвели, але на заставу проникли льотчики, убивши з десяток піхотинців, перш ніж двоє з них були вбиті на нижньому рівні фортеці.

Ніхто з вершників не загинув. З нею все гаразд. Щойно ритм мого серця нормалізовується, я знову можу думати.

— Вони шукали зброю, — шепочу я. — Там виготовляють зброю.

Мешканці Наварри можуть не знати, що ми пішли, але льотчики знають.

— Скажи це, — тихо наполягає Ріаннон.

Хитаю головою, не бажаючи доводити свої думки до логічного завершення.

— Які запитання ви поставили б про напад? — говорить Девера. — Оцей-от занадто довго проводив брифінги для офіцерів і вже не пам'ятає, що таке мистецтво *викладання*. — Вона кидає ще один косий погляд на Бреннана.

— До біса це. Я скажу, — бурмоче Рідок. Потім запитує у повний голос: — Вони шукали зброю?

— Саме так. — Бреннан киває. — Це *єдина* причина, чому льотчики атакують наваррські блокпости цілеспрямовано.

Він зиркає на мене так, ніби *знає*, що запитання насправді було моїм, а потім починає свердлити мене тим несхвальним поглядом, якого навчився до п'ятнадцяти років, коли змушував мене дорослішати, нести відповідальність за мої власні вчинки.

Гаразд.

— Льотчики атакували Самару до чи після того, як з'явилася новина про те, що ми... — Боги, як правильно це назвати? — Вийшли із Басгіату і звістка про це просочилася в Поромієль?

Бреннанів погляд схвально пом'якшується.

— Після, — відповідає Девера.

Клубок у горлі болісно розростається, ще трохи, і залишки мого спокою будуть знищені. Вони напали, бо знали, що ми не можемо їм допомогти. Ті були беззахисні.

— Це не твоя провина, — шепоче Ріаннон.

— Ні, моя. — Зосереджуюся на конспектуванні.

Бреннан повертається до карти.

— Переходимо до пересування ворога. За останній тиждень веніни захопили місто Анка. Що не дивно, з огляду на його близькість до Золі, яка нещодавно впала.

Я не дивлюся на Анку. Мій погляд прикутий до Кордина, де у віконта Текаруса є ще одне горно. Це приморське місто наступне за величиною після Золі та Дрейтуса, однак воно поки ще не контролюється венінами. До нього було зо два дні льоту від Басґіату, але звідси… Б'юся об заклад, що Терн міг би дістатися туди за дванадцять годин.

— *За десять,* — поправляє він мене. — *Проте це не зовсім безпечно,* — веде далі. Щоправда, це не аргумент.

— *Так каже Ксейден, але тут, за межами сфер, не можна перебувати без кузні. Для того, щоб озброїти будь-кого, включно з усіма курсантами.* — Добре, що ми скоро зведемо сфери.

— *Вона правильно мислить,* — погоджується Андарна. — *Ти можеш нести горно?*

— *Це питання мене ображає.*

— *Ти можеш нести горно, коли ти ображений?* — запитує вона.

Терн гарчить.

— Викликає занепокоєння той факт, що, здається, місто було осушене, а потім темні володарі відступили, щоб знову перегрупуватися в Золі, — каже Девера. — Про що це нам говорить?

— Вони організовані, і базуються в Золі, — відповідає Ріаннон. — Це як вилазка в тактичній операції для створення плацдарму.

— *Моя Срібна!* — тон Терна змінюється. — *Наближається ватага драконів!*

Мені перехоплює подих, і я повертаю голову до задньої частини театру, ніби маленькі вікна там дадуть мені хоч якийсь натяк на те, що відбувається.

— Так. Вони не просто поглинають, а вперше окуповують територію. Добре… — Бреннан замовкає, очевидно, щоб поговорити з Марбхом, потім раптом зосереджується, коли всі присутні в театрі затихають. — Усі йдіть

до великої зали й чекайте там, — наказує він, повертаючись до Девери, коли зал охоплює тихий хаос.

— *Скільки?* — Змушую себе перебороти жах, запихаючи речі гамузом у наплічник, потім зриваюся з місця, і всі навколо роблять те саме в мовчазній паніці.

— Вони йдуть за нами? — тихо запитує Рідок. — Наварра?

Я думала, у нас буде більше часу. Як це могло статися вже?

— Не знаю, — відповідає Ріаннон.

— Чи може Терн здолати Кодага? — запитує Аарік, коли я закидаю рюкзак на спину.

Мій рот раз по раз розтуляється, коли я думаю про дракона генерала Мельґрена. Я навіть не *хочу* знати відповідь на це запитання.

А Терн підозріло мовчить.

— Найкоротша революція в історії, — Соєр тихо лається і затягує лямки свого наплічника.

— *Сорок. Сґейл теж наближається, але вона занадто далеко, щоб...* — Терн робить паузу. — *Зачекай. Тейне очолює ватагу.*

Тейне?

Міра. Від страху мені зводить живіт.

До біса очікування.

Я проштовхуюся повз Соєра до центрального виходу з театру, а потім *біжу*, не звертаючи уваги на жоден голос, який мене кличе, навіть на голос Бреннана. Біг щоранку протягом останніх трьох місяців надав мені ту перевагу, яку я вже мала перед більшістю вершників у цій кімнаті, — швидкість.

— Приготувати арбалети! — лунає голос Бреннана крізь метушню курсантів.

Міра вб'є себе. А може, вона прийшла сюди, щоб убити *нас*? У будь-якому разі, їй доведеться подивитися мені в очі, перш ніж вона це зробить.

Напружуючи м'язи ніг, я мчу через задню частину театру, відрізаючи Перше крило від виходу, і вибігаю в головний коридор. Статуї та гобелени мерехтять перед очима, коли я проношуся повз них, легені горять, а я пробігаю повз охоронців і вершників, що вискакують на вулицю.

Прошу тебе, Данно, не дай їй спалити цей будинок, допоки я не отримаю нагоди напоумити її.

Пробігаю повз Еметтеріо, який наказує прямувати до великої зали. Відтак ледь не падаю, завертаючи до фоє і не наважуючись сповільнити темп, хоча серце шалено калатає, протестуючи проти висоти. Охоронці тримають двері відчиненими, без сумніву, щоб вершники могли сісти верхи,

і я проношуся повз них, мої ноги ледь торкаються мармурових сходів, що ведуть на подвір'я, якраз вчасно, щоб побачити, як крила Тейне залопотіли просто переді мною, гальмуючи його різку посадку.

Страх вузлом підступає до горла, і я зупиняюся метрів за десять від вхідних дверей, а мої ноги залишають борозни на гравії.

Каміння розлітається пиловим шквалом від удару кігтів Зеленого Булавохвоста, а я затуляю обличчя руками, коли Тейне приземляється просто перед брамою двору, перекриваючи вихід у місто, а двоє інших драконів так само різко йдуть на посадку слідом за ним із флангів.

Коли пил розвіюється, я відкашлююсь і одразу ж помічаю розлюченого оранжевого і червоного драконів, які дивляться на мене, вишкіривши зуби.

Ще четверо, чорти б їх вхопили, сідають на зовнішні стіни, стрясаючи кладку. Вони повсюди.

Мої нутрощі стискаються. Нас зрадили. Хтось здав Наваррі інформацію про місце нашого розміщення.

— *Терне...*

— *Тут,* — відповідає він за мить до того, як спадає з неба, наче навіжений метеор.

Земля здригається від сили його приземлення ліворуч від мене, а тінь драконячого крила затуляє сонце над головою. Терн реве так голосно, що в мене аж зуби клацають, потім опускає голову, і його шия опиняється за лічені сантиметри від мого плеча. Він випускає вогняну річку в чіткому попереджувальному пострілі по ногах драконів.

Моє обличчя на якусь мить обдає жаром, перш ніж він відступає. Його голова по-зміїному похитується.

Тейне ступає крок уперед, і здається, що час сповільнюється до мілісекунд, коли Терн робить випад, роззявляючи свою величезну пащеку й хапаючи за горло Тейне, так само як він колись вчинив із Соласом.

— Терне! — Я кричу, терпнучи від жаху. Якщо помре Тейне — помре і Міра.

— Бля, Вайолет! — вигукує Міра.

— *Я схопив його за горло, але не пошкодив його луску,* — запевняє він мене так, ніби я тут спостерігаю виставу.

— Ну, поки це лише погроза, — саркастично відповідаю я. — Злізай спокійно — і Тейне житиме!

На подвір'я позаду мене вибігають інші, голосно гупаючи ногами по гравію, але я не зводжу очей з Тейне та Міри.

Вона із надзвичайною легкістю зісковзує з дракона й прямує до мене. Її щоки червоні від вітру, а очі шалені, коли піднімає на маківку захисні окуляри.

— Ми всі прийшли з миром. Ріорсон прибув по нас. А як інакше ми б вас знайшли? — Вона дивиться на будинок, не сповільнюючи кроку. — Боги, я думала, що це місце перетворилося на попіл.

Ксейден?

— Не може бути. — Кінчики моїх пальців торкаються руків'їв кинджалів. Не впевнена, що зможу використати їх, щоб убити сестру, але впевнена, що *вона* мене не вб'є.

— *Сґейл підтверджує,* — каже Терн, відпускаючи горло Тейне і повертаючись до мене. — *Вони в зоні досяжності.*

О, слава богам. Я видихаю з полегшенням за секунду до того, як Міра обнімає мене.

— Пробач, — шепоче вона мені у волосся, міцно стискаючи. — Мені дуже шкода, що я не дослухалась до того, що ти намагалася мені сказати в Самарі.

Мої плечі опускаються, я обм'якаю і спроквола обіймаю її теж.

— Ти була мені потрібна, — шепочу, не в змозі стримати біль, що проникає в мій голос. Є так багато речей, які я мушу сказати, і все ж це *єдине*, що наразі виходить. — Ти була мені потрібна, Міро.

— Я знаю.

Її підборіддя опускається на мою маківку, перш ніж вона відступає, стискаючи мене за плечі. Уперше відтоді, як я розпочала навчання в Басґіаті, вона не оглядає мене, щоб перевірити, чи не поранена, була, я. Вона дивиться мені просто в очі.

— Мені дуже шкода. Я підвела тебе, але обіцяю, що цього більше не повториться. — На її губах з'являється подоба усмішки. — Ти справді вкрала половину курсантів Басґіату? І вбила заступника коменданта?

— Дейн убив заступника коменданта. Я тільки добила його. Ну, Ксейден допоміг. Це була радше командна робота, — визнаю я, хитаючи головою, щоб прояснити ситуацію. — Ти знала? Коли я намагалася тобі сказати, а ти відповіла, що мені треба більше спати, ти *знала*? — Думка про те, що Міра намагалася переконати мене, ніби все це було тільки в моїй голові, а насправді була в курсі справ, нестерпна.

— Я не знала. Присягаюся, я не знала. — Її великі карі очі намагаються зустрітися з моїми. — Аж поки перед брамою Самари не скинули віверну. Мама приїхала приблизно через десять годин і розповіла мені правду — розповіла правду *всім вершникам.*

Я кліпаю від шоку.

— Вона просто... сказала тобі?

— Так. — Мірине підборіддя опускається, коли вона киває. — Мама, напевно, розуміла, що не може приховати гігантську мертву віверну.

В той час ми вже були на шляху сюди.

— *Ксейдене.* — Я зв'язуюся з ним не тому, що не довіряю сестрі, а тому, що довіряю йому більше.

— *Якщо вона сказала, що твоя мати зізналася, то вона каже правду. Ми зараз на околиці міста, летимо з тими, хто відстав.*

— І що, вона просто так відпустила сорок вершників? — Вивільняюся з сестринських обіймів і вказую на драконів, що посідали на стіни навколо нас. Вони б нізащо не дозволили десяткам вершників дезертирувати.

— Вона дала нам годину на роздуми, і половина з нас вирішила піти. Дорогою ми зустріли інших вершників, яким поставили такий самий ультиматум. Керівництво вирішило, що відпустити нас буде безпечніше, ніж примусити залишитися або, що ще гірше, відкрити про це інформацію. До того ж це був не зовсім наш вибір, чи не так? — Міра озирається на Тейне.

Це... неправильно. Чому мама й Мельґрен дозволили їм просто... піти?

— Думаю, вона знала, що я знайду... — Вона зупиняє погляд на чомусь позаду мене і завмирає, потім починає тремтіти, а її зіниці розширюються.

— Міро? — Озираюся на будинок і бачу, що саме її вразило.

Бреннан поспішає вниз сходами, його уста розтягуються в усмішці, яку я повторюю, як у дзеркалі. Ми всі троє тут, і немає слів, щоб описати, яка це *повнота*. Мені ріже очі, і я відганяю гіркувато-солодкі, але цілком радісні емоції, які майже переповнюють мене.

Нарешті ми знову разом.

— Бреннане? — Міра хрипить, і я відступаю на кілька кроків, щоб дати їм місце. — Як?

— Привіт, Міро. — Він менш ніж за десять метрів від мене, його посмішка ширшає.

— Ти живий? — Вона прямує йому назустріч, похитуючи головою. — Після... я маю на увазі... Минуло шість *років*, і ти... *живий*?

— Власною особою... — Бреннан розкриває свої обійми. — Боги, як я радий тебе бачити.

Вона відводить кулак і б'є його просто в обличчя.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Кров життя шістьох і одного об'єдналася
і запалила камінь залізним дощем.

Щоденник Ворріка Люцерійського
в перекладі курсантки Вайолет Сорренгейл

Оце. Так. Юшки-и.

— Бігом до великої зали і скажи Рідоку Ґемліну, що мені негайно потрібен лід! — кричу охоронцеві, коли ми проходимо через фоє.

— Зі мною все гаразд. — Бреннану вдається прогугнявити це крізь хустинку, зупиняючи потік крові, яка заливає його обличчя. Він обмацує ніс і кривиться. — Чорт забирай, Міро, здається, ти його зламала!

— Я чула виразний хрускіт. — Озираюсь, дивлячись на сестру, коли ми заходимо до кабінету, де в нас відбуваються заняття з історії. Він облаштований для курсантів, із десятком стільців, що оточують нашвидкуруч змайстрований стіл.

— Ти на це заслужив! — вигукує Міра, відштовхуючи охоронця, який намагається заступити їй дорогу. — Не чіпай мене, курва.

— Дай їй спокій, — наказує Бреннан охоронцю, сідаючи і притуляючись спиною до краю столу. — Це сімейна справа.

— Сімейна? Члени сім'ї не дозволять іншим думати, що вони *мертві* вже шість років. — Міра притуляється до стіни праворуч, ставлячи мене просто перед братом. — Єдина сім'я в цій кімнаті — це Вайолет і я.

— Міро... — починаю я.

— Підполковнику? — втручається Улісез, проштовхуючись крізь охорону, і цього разу він не витріщається на мене.

— Підполковник? — Міра переводить погляд з Улісеза на Бреннана, складаючи руки на грудях. — Принаймні, прикидаючись мертвим протягом шести років, ти заробив собі звання.

Бреннан зміряє її поглядом, перш ніж повернутися до Улісеза.

— Я в нормі. Усі можуть розслабитися. Бувало й гірше на спарингах.

— Це не вперше, коли я ламаю йому ніс. — Міра обдаровує Улісеза солодко-нудотною посмішкою, а той у відповідь гостро примружується на неї.

Охоронець протискується повз Улісеза, простягаючи мені шмат тканини, обмотаний навколо грубої бурульки, і я ніколи ще не любила печать Рідока більше.

— Дякую, — кажу йому. — І передайте те саме Рідоку, будь ласка.

— Відправте всіх вільних від вахти вершників на розвідку до тиррійських застав, але хай здійснять це якомога непомітніше, — наказує Бреннан Улісезу. — Нам потрібно знати, чи інші вершники дезертирують, чи стягуються сюди, готуючись завдати нам удару.

— Відправимо всіх, хто в нас є, — бурмоче Улісез.

— Повернись, — наказую Бреннанові, простягаючи лід.

— А як щодо новоприбулої ватаги? — запитує Улісез. — Та сама процедура, що й із курсантами?

— Ріорсон ручається за них, за словами Марбха, але переконайся, що й дракони теж. Відведи їх у долину. — Бреннан киває, а кров скрапує з його підборіддя.

Гидота.

— Повернись, — повторюю я, розмахуючи льодом, щоб він зреагував.

Улісез витріщається на Міру.

— Ти впевнений...

— Я впораюся зі своєю сестрою, — запевняє його Бреннан.

— Не будь таким самовпевненим, — заперечує Міра, вигинаючи брову, коли Улісез виходить геть, залишаючи двері відчиненими, але з охороною назовні.

— Віри не йму, що ти *врізала* мені, — бурмоче Бреннан. — Ти знаєш, як важко відновлювати себе? Тебе — без проблем. А із собою бабратись? Скалка ти в дупі.

— О, поридай наді мною, старший брате. — Міра корчить міну. — Знаєш, як ми плакали за тобою?

І раптом я знову почуваюся десятирічкою, найменшим дитям у кімнаті велетнів.

— Я знав, що ти не зрозумієш. — Бреннан тицяє пальцем у бік Міри й здригається. — От чорт, доведеться вправляти хрящ.

— Не зрозумію? Не зрозумію, що ти дозволив нам спалити твої речі?

— Я вже сварилася з ним, — запевняю я її.

— Дозволив спостерігати, як наша мама перетворюється на власну тінь? — вона не вгамовується. — Дозволив спостерігати, як серце нашого *батька* не витримує, бо твоя смерть зламала його? — Міра відштовхується від стіни, тож я підношу руку долонею назовні, немов би в молитві, аби зупинити її, якби вона раптом вирішила вдарити його знову.

— Ну, це вже *перебір*. — Не те щоб вона не мала рацію, але, *чорт*, це жорстоко.

— Наш батько зрозумів би мій вчинок. — Бреннан гугнявить крізь хустину, витираючи кров із носа.

— Зміни, будь ласка, ганчірку, — прошу я, поки вода скрапує з мого кулака на кам'яну підлогу.

— А щодо нашої матері… — Бреннан підводиться. — Сподіваюся, моя смерть переслідує її кожен клятий день. Вона так хотіла пожертвувати моїм життям заради *брехні*.

— Це несправедливо! — огризається Міра. — Я можу не погоджуватися з тим, що вона робила, але розумію, як вона мислила, аби чинити якнайкраще для нашої безпеки.

— *Нашої* безпеки? — Очі Бреннана примружуються. — Тебе не вбивали!

Вони репетують одне на одного, ніби мене *тут* немає. Еге ж, я точно перетворилася на молодшу мовчазну сестричку.

— І тебе теж! — кричить Міра. — Ти сховався тут, як тхір, замість того, щоб повернутися додому, коли ми тебе потребували!

Вона показує на мене:

— Ти віддав перевагу зовсім не знайомим людям, а не своїм сестрам!

— Я обрав благо Континенту!

— А що б ви скисли! Припиніть! — кричу я, змушуючи замовкнути їх обох. — Міро, він був зовсім юним лейтенантом, і що зроблено, те зроблено.

Повернувшись до брата, я тицяю лід йому в руку:

— Бреннане, приклади цей довбаний лід до носа, поки не заляпав підлоги, впертий ти вислюче!

Бреннан повільно підносить лід до перенісся, дивлячись на мене так, ніби вперше бачить.

— Тільки погляньте, а я так хотів мати братів і сестер, — каже Ксейден від дверей, недбало притулившись до одвірка так, ніби увесь час спостерігав за нашою палкою суперечкою.

Усю колотнечу всередині мене змиває хвиля чистого полегшення, і я йду просто до нього, намагаючись не послизнутися на крові Бреннана, розляпаній по всій підлозі.

— Привіт.

— Привіт, — відповідає Ксейден, обіймаючи мене за талію й притискаючи до себе.

Мій пульс скаче, як камінчик, запущений у гладінь спокійного ставка, поки розглядаю кожну його риску. На його обличчі не видно ні свіжих порізів, ні синців, але хто знає, що в нього там під льотною шкірянкою.

— З тобою все гаразд?

— Тепер так. — Його голос пом'якшується до того тону, яким він говорить тільки зі мною, а мої коліна робляться ватяними, коли він припадає своїми устами до моїх, даючи мені весь час світу, щоб протестувати.

Однак я не протестую.

Ксейден цілує мене повільно, ніжно, а я зводжусь навшпиньки, щоб припасти до нього якомога ближче, обхоплюючи долонями його обличчя.

Це вартує всього. Світ може розпастися навколо нас, і я не впевнена, що помітила б — чи мені було б до цього якесь діло, — доки він буде в моїх обіймах.

— Отак-о? — зауважує Бреннан. — Просто переді мною?

— О, вони *відтягуються* одне з одним, — відповідає Міра. — Зачекай, поки вони не вирішать, чи не полізти б одне на одного при всіх. Ти не зможеш *викинути* це лайно з голови, повір мені.

Я всміхаюся у відповідь, не відриваючись від Ксейдена, а він тисне ще сильніше, проте міцно тримає язик за зубами — на превеликий для мене жаль. Він неохоче відсторонюється, але його погляд достатньо багатообіцяльний, щоб змусити мою кров закипіти.

— То що ж брат і сестри Сорренґейли збираються робити тепер, коли возз'єдналися? — запитує Ксейден, піднімаючи голову, щоб подивитися на мою родину.

— Ми збираємося потовкти нашого братика на квасне яблуко, — з усмішкою відповідає Міра.

— Виживати, — підхоплює Бреннан.

Я відпускаю обличчя Ксейдена та дивлюся на брата і сестру. Усі, кого я дуже-дуже люблю, усі, без кого не можу жити, — тут, і вперше в житті я можу *їх* захистити.

— Мені потрібна кров шістьох наймогутніших вершників.

Брови Бреннана злітають на лоба, а ніс Міри морщиться, ніби вона щойно ковтнула скислого молока.

— Давніх? Чи тих, що живуть зараз? — запитує Ксейден не змигнувши оком.

— Навіщо? — дивується Бреннан, а з його кулака капає вода.

— Напевно, розкажу в осідку, — відповідаю Ксейденові, потім повертаюся обличчям до своїх брата і сестри та роблю глибокий вдих: — Я знаю, як звести сфери.

Дев'ятеро з нас — члени Асамблеї, Бодхі і я — за п'ять годин виходимо крізь задні двері будинку і деремося попарно догори стежкою, прорубаною вище в гірському хребті.

— Ти в цьому впевнений? — запитує Улісез мого брата. Вони йдуть попереду нас із Ксейденом.

— Моя сестра впевнена, і мені цього достатньо, — відповідає Бреннан.

— Ну так, звісно, витратьмо час на забаганки курсантки, — обурюється Сурі, йдучи в парі з Кайлінн.

— Курсантки, яка може зводити сфери, — заперечує Ксейден.

Більше жодного тиску.

Тремтячи, засовую руки в кишені легкої куртки, щоб захиститися від холоду, бо сонце саме сідає за гору. Нарешті стежка вирівнюється, і ми наближаємося до групи похмурих охоронців. Вони розступаються, щоб ми могли пройти гравієвою стежкою, що веде на гірський схил, який перетворюється на рукотворний каньйон просто неба.

Магічні вогні спалахують, коли ми проходимо понад прірвою, і мій живіт здригається від нервового напруження. Ні, це страх. Ні... нервове напруження.

Хай там що, я рада, що пропустила вечерю.

— Нам варто використати цей час, щоб обговорити перемовини з Текарусом, оскільки ми всі тут. — Улісез пильно дивиться на мого брата.

— Сьогодні нам доставили послання. Він хоче, щоб ми прийшли йому на допомогу, коли нас покличуть, — каже Бреннан. — Прибережні рейдерські ватаги повинні бути озброєні першочергово, і він каже, що дозволить нам повернути горно в Аретію...

— Він не захоче, — перебиває Ксейден.

— ...Якщо побачить, як Ві орудує, — закінчує Бреннан.

— Схоже, нам треба шукати інше горно, бо він зустрінеться з Малеком раніше, ніж із Вайолет, — каже Ксейден спокійним крижаним тоном, який

він використовує, коли вже все вирішив. — Якщо тільки ти не прагнеш ніколи більше не побачити свою сестру. Він використає її як зброю. Ми з тобою це знаємо.

— Я можу застерегти його від будь-яких подібних думок. — Бреннан клацає щелепою.

— Якби було інше горно, ти думаєш, ми вели б перемовини щодо Текарусового? — відказує Кайлінн.

— Тоді запропонуй йому весь арсенал, бо Вайолет не годиться використовувати як важіль впливу. — Ксейден озирається й пильно дивиться на неї.

— *Я не проти піти.* — Наші плечі торкаються, коли стежка звужується, вертикальні скелі каньйону здіймаються навколо нас щораз вище. — *Це необхідно.*

— *Я проти. Відповідь — ні. Завжди є інший шлях.*

Добре, що в нас з'являться сфери. Це не розв'яже нашої проблеми із захистом Поромієлю, доки ми не розширимо їхній захист, як у Наваррі, але принаймні всі тут будуть у безпеці.

Приблизно метрів за десять каньйон завершується круглою, як бочка, камерою, у якій легко могли б розміститися всі десять наших драконів, і мій погляд одразу ж тягнеться догори, туди, де низка рун веде до неба.

— *Чому я ніколи не бачила цього, пролітаючи угорі?*

— *Дуже старі, дуже складні маскувальні руни.*

Вершники перед нами розступаються, і в полі зору з'являється вартовий камінь.

Я роззявляю рота, тому що... ого.

Мерехтливий чорний стовп удвічі вищий за зріст Ксейдена, а щоб оточити його, нам усім дев'ятьом знадобилося б розвести руки. У самому центрі його викарбувано низку кіл, щонайменше три метри в діаметрі, кожне з яких вписане в наступне і прикрашене руною, вирізьбленою на лінії кожного з кіл. Це майже той самий візерунок, що й на сторінках щоденника Ворріка.

Я рушаю до стовпа, приглядаючись до кожної деталі.

— Це онікс? — питаю Ксейдена.

Він *велетенський*. Надто важкий, навіть дракон не зміг би його нести. Вони повинні були вирізати його в цій самій залі.

— Ми не можемо сказати напевно, але мій батько вважав, що це полірoване залізо, — відповідає Ксейден.

Залізний дощ. Моє серце калатає. Це справді так. У нас скоро будуть сфери.

— Ну, що ж, зробімо це, — голос Улісеза рокоче в камері, відбиваючись від високих кам'яних стін.

— А що ми, власне, маємо зробити, щоб звести сфери? — запитує Бодхі, ставши з іншого боку, коли всі стають півколом навпроти каменя.

— Секунду. — Я витягую щоденник Ворріка із захисної шкіряної кишені моєї льотної куртки і гортаю розшифрований пергамент до виділеного мною фрагменту, перш ніж глянути на камінь, щоб порівняти малюнки. Символ, який намалював Воррік, не тотожний, але руни розташовані в тих самих позиціях, тож це добрий знак. — А, ось воно. «І ми зібрали шістьох наймогутніших вершників у нашому осідку, — читаю я з пергаменту, — і кров шести та одного злилася й запалила камінь залізним дощем». — Я кидаю погляд на рядок. — Шість, — показую на камінь, — і один.

— Ти хочеш, щоб ми скропили кров'ю вартовий камінь? — питає Фелікс, піднімаючи свої сріблясті брови.

— Я просто розповідаю вам, як це зробили Воррік і Перша Шістка. — Піднімаю щоденник. — А може, тут є ще хтось, здатний краще перекласти зі старолюцерської?

Усі мовчать.

— Гаразд, — опускаю підборіддя і досліджую решту перекладу.

— За нашими найточнішими розрахунками, — каже Бреннан, потираючи руки, щоб зігрітися, — шість найсильніших вершників в Аретії — це Ксейден, Фелікс, Сурі, Бодхі, Вайолет і я.

— Скидається на те, наче тут ідеться про родинні лінії, — зазначає Сурі.

— За словами Ворріка, перші шестеро пролили кров свого життя… — починаю я.

Усі голови повертаються в мій бік.

— Не думаю, що це означає до смерті, — поспішно уточнюю я. — Очевидно, що шестеро і далі собі жили після того, як звели сфери Басґіату.

Навколо мене виразно зітхають з полегшенням.

— Якщо пощастить, ми швидко зробимо порізи на долонях, покладемо їх на вартовий камінь — і отримаємо сфери.

— Під залізним дощем, — повільно додає Бодхі.

Сурі витягує ножа з бокової піхви.

— Зробімо це.

Ми шестеро підходимо до стовпа, я ховаю щоденник у свою льотну куртку.

— Руку, руку прикладати будь-де? — запитує Бодхі і заносить власний ніж над долонею.

— У щоденнику не вказано. — Бреннан полосує кинджалом свою долоню, потім притискає руку до каменя, тож ми всі робимо те саме.

Надія зростає в моїх грудях, разом із частотою мого пульсу, коли я шиплю крізь зуби від гострого болю, розрізаючи долоню. Кров збігає цівкою, і я притискаю порізану руку до каменя, як і всі. Він холодніший, ніж я очікувала, тепло швидко покидає мою руку, а кров стікає по мерехтливій чорній кам'яній поверхні.

Камінь немов заморожений. Він безживний. Але не надовго.

Опускаю погляд, щоб переконатися, що всі притиснули долоні до каменя, і бачу шість вузьких струмочків крові, що змійками збігають по поверхні.

— Спрацювало? — запитує Бодхі, чия рука стікає кров'ю за якийсь метр від мене.

Мої уста розтуляються, але я тут же їх змикаю.

Ніхто не відповідає.

«*Ну ж бо*», — благаю камінь — так, ніби я можу оживити цю кляту штуку.

Ні гулу, ні відчуття сили — нічого, окрім холодного чорного каменя. Нічого схожого на відчуття, яке приходить від близькості до сфер на заставах або навіть тоді, коли я тримаю в руці *сильний* кинджал.

Немає... нічого.

Усе всередині мене опускається: спочатку мій шлунок, потім серце і, нарешті, плечі никнуть услід за головою.

— З мене досить. — Сурі відсмикує руку від каменя. — Решта з вас може сидіти тут і стікати кров'ю хоч усю ніч, але це явно не працює.

Ні, ні, *ні*.

Фелікс, Бреннан і Бодхі забирають руки.

Невдача застрягає мені клубком у горлі, залишаючи гіркий присмак у роті. Я все *правильно* зробила. Я досліджувала і читала, я вкрала першоджерело. Я переклала і перепровірила. Це мало спрацювати. Це все, над чим я трудилася місяцями, ключ до того, щоб усі були в безпеці.

Ми пустили кров не тим шістьом вершникам? Я пропустила якийсь магічний ритуал? Щось іще мало бути із кров'ю? Що я пропустила?

— Вайолють, — тихо каже Ксейден.

Повільно повертаю голову, щоб підвести на нього очі, очікуючи розчарування або осуду, але в його погляді не знаходжу нічого. Проте й жалю там теж немає.

— Мені не вдалося, — шепочу я, і моя рука опускається.

Він дивиться на мене мить, другу, перш ніж опустити свою.

— Ти спробуєш ще раз.

Це не наказ, просто констатація.

— Вайолет, я можу... — починає було Бреннан, тягнучись до моєї руки.

Я хитаю головою, а потім дивлюся вниз на кров, що набралась у моїй долоні. Якщо він відновить мене, залатавши такий свіжий поріз, сумніваюся, що залишиться шрам. У мене навіть не буде *чогось*, щоб показати за останні три місяці.

Чути, як рветься тканина, і Ксейден щільно обмотує відрізаним шматком свого однострою мою долоню, щоб зупинити кровотечу.

— Дякую.

— Ти спробуєш ще раз, — повторює він, обмотуючи ще однією смужкою тканини власну руку.

Я киваю, а він повертається і, не підвищуючи голосу, щось говорить Кайлінн.

— А тепер скажіть мені *на милість*: як ми плануємо отримати це горно? — запитує Сурі роздратованим тоном.

Я дивлюся на закривавлений камінь, шукаючи відповідей, яких він мені не дасть.

— Це втрачена магія, — тихо каже Бодхі, з'являючись поруч. Він розтирає великим пальцем свою щойно відновлену, без шрамів долоню. — Можливо, існує причина, чому цей камінь ніколи не працював. Він може бути зламаний.

Я знову киваю, не в змозі зронити й слова. Бодхі. Ксейден. Міра. Рі. Бреннан. Рідок. Соєр. Імоджен... Список людей, яких я підвела, можна продовжувати і продовжувати. Ми тут тільки тому, що я змусила своїх друзів спершу вкрасти щоденник, а потім... нічого? Гнів спалахує в моїх грудях, і сила шириться тілом, від чого шкіра починає пашіти.

Я не *схибила*. Я жодного разу в житті не схибила. Ну так, була та перша срана наземна навігація, але це не рахується. То командний провал. А це *я*.

— Запропонуйте віконтові вдвічі більше зброї, ніж він просив, — каже Улісез, і його голос стихає разом з його кроками.

— Я надішлю листа завтра, — обіцяє Бреннан, коли інші виходять з камери.

У нас немає сфер. Немає зброї. У нас майже немає досвідчених вершників. І все через те, що я діяла нерозважливо.

Сила наростає, вібруючи на кінчиках пальців.

Фелікс підходить і похмуро оглядає мене, перш ніж простягти мені руку.

Я кліпаю, дивлячись то на його долоню, то на обличчя.

— Твою руку. — Він піднімає брову.

Простягаю свою неушкоджену руку, але замість того, щоб торкнутися мене, він нахиляє голову й спостерігає за легким тремтінням моїх пальців.

— Гадаю, нам краще почати завтра. — Фелікс зітхає. — Пропустимо пробіжку. Ми будемо тренувати твою печать.

Його кроки відлунюють у камері, і я обертаюся, щоб подивитись, як він виходить, а мій погляд затримується на стиснутих устах Ксейдена, коли Кайлінн тихо повчає його. Магічні вогні відбиваються на сталі її бойової сокири, припасованої до спини.

Ксейден має рацію. Війна вимагає зброї.

— *Відведи мене до Текаруса,* — вимагаю я.

Він переводить погляд на мене, а його щелепа відвисає.

— *Я краще помру.*

— *Ми всі помремо, якщо ти цього не зробиш.*

— *Цього не буде. Тема закрита.*

Ксейден складає руки на грудях і повертається до розмови з Кайлінн.

До дідька це все.

Проходжу повз нього, прямуючи до виходу з камери. Я не можу залишити своїх друзів беззахисними, коли їх у це втягнули через мене.

— Вайолет! — гукає Бреннан, біжучи, щоб наздогнати мене.

— Іди геть, — огризаюся до брата.

— З такою твоєю фізіономією? Я так не думаю.

— Якою фізіономією? — Кидаю погляд у його бік, хоча знаю, що це не його провина.

— Такою самою, яку ти корчила у вісім років, коли дванадцять годин поспіль дивилася на маму, сидячи над тарілкою з кабачками.

— Перепрошую? — Каміння хрустить під ногами, коли ми спускаємося стежкою до маєтку Ріорсонів.

— Дванадцять. Годин. — Він киває. — Тато сказав, щоб ти йшла спати, якщо не збираєшся їх їсти, а мама наполягала: якщо не збираєшся їх їсти, ти не підеш спати.

— До чого ти ведеш?

— Коли я прокинувся наступного ранку, мама і тато спали за столом, а ти перекушувала хлібом і сиром. Я знаю цю фізіономію, Вайолет. Коли ти вже десь у чомусь риєш, ти завзятіша, ніж ми всі разом узяті, тож ні, нікуди я *геть не піду*.

— Гаразд. — Знизую плечима. — Можеш разок побути нестерпним братиком.

За кілька хвилин ми входимо до маєтку Ріорсонів через задні двері з охороною й прямуємо до головного коридору мережею менших проходів.

— *Терне.*

— *О, це має бути весело,* — відповідає Андарна.

Відчуваю зітхання Терна задовго до того, як чую його.

— *Ти ж знаєш, що це єдиний спосіб.*

Ще один поворот, і ми потрапляємо у велику залу, наповнену приголомшливим шумом. Простір займають довгі столи на козлах, і мій погляд ковзає по кожному з них, оминаючи той, за яким сидить мій рій, і зупиняється на столі, за яким сидять нові вершники, які прибули сюди сьогодні.

— *Я подумаю над цим,* — знехотя погоджується Терн.

— *Дякую.*

Я рухаюся крізь море чорних курсантських одностроїв із Бреннаном на хвості, не зводячи очей з Міри, коли наближаюся до місця, де вона сидить у кінці столу зі своїми друзями.

— Вайолет? — Її очі прищурюються, коли вона спиняє погляд на моїй забинтованій руці, перш ніж відставляє олов'яний кухоль.

— Мені потрібна твоя допомога.

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

Першим його справжнім бунтарським кроком був пошук союзників, і розпочав він з віконта Текаруса із поромієльської провінції Кровла.

«Тиррійське повстання: заборонена історія»
полковника Фелікса Жеро

Кейден наклав вето на мою повторну пропозицію вирушити в Кордин, як надмірно турботливий засранець, а потім я успішно затягла його в ліжко, у приємному передчутті втілення власних планів.

І, перш ніж я прокинулася вранці, він знову пішов шукати нових наварр-ських дезертирів.

Якби я не відчувала його своїми розпухлими губами і кожним хворим м'язом свого тіла, то, мабуть, подумала б, що мені наснилося, ніби він повернувся вчора.

Гадаю, це наша нова норма.

— Ну? — Фелікс складає руки на широких грудях і піднімає сріблясті брови.

Свіжий вітер, що пахне снігом, лоскоче щоки, коли ми стоїмо поміж нашими драконами на висоті трьохсот метрів над лінією дерев на чашоподібному схилі гори, приблизно за десять хвилин льоту від долини над Аретією.

— Оті брили? — Тицяю на той бік кряжу на купу з трьох брил, тоді як Терн переминається, а сніг хрустить у нього під кігтями.

— Тобі допомогло б, якби я їх намалював?

Утримуюся, аби не закотити очі.

— Ні, просто Карру завжди було байдуже, куди я б'ю, аби тільки збільшувала кількість ударів за годину.

Я розправляю плечі і впускаю силу Терна, відчуваючи, як вона розливається по моїх венах і нагріває шкіру.

Фелікс дивиться на мене так, ніби у мене виросла ще одна голова.

— Що ж, подивимося, що нам дасть ця техніка.

— У плідний день я можу завдавати двадцять шість ударів на годину, а з прискоренням — до сорока, але останній удар розколов ту гору і... — Пам'ять краде мої слова.

— І ти мало не згоріла живцем? — запитує він. — Чому, в ім'я Малека, ти довела себе до такої межі?

— То було покарання. — Я піднімаю руки, коли потужність зростає до шиплячого гулу.

— За що? — Фелікс дивиться на мене з таким прісним виразом обличчя, який я не можу назвати співчуттям.

— Я проігнорувала прямий наказ, щоб захистити свого дракона. — Шипіння енергії перероста є в пекучий біль, і я згинаю руки, дозволяючи удару вирватися назовні.

Хмарне небо розсікає блискавка, що б'є з протилежного боку чаші, влучаючи далеко над лінією дерев, метрів за чотириста від брил.

Фелікс кліпає.

— Спробуй ще раз.

Зачерпнувши сили Терна, я повторюю спробу, дозволяючи їй наповнити мене, потім переповнити і вивергнутися, і завдаю ще одного удару, який випалює землю на півдорозі до купи брил. Від гордості я надуваю губи. Непоганий результат. Другий удар вдалося здійснити досить швидко після першого.

Однак коли дивлюся на Фелікса, той не всміхається. Він повільно переводить свій приголомшений погляд на мене.

— Це що за лайно було?

— Я зробила це менш ніж за хвилину після першого удару! — відказую я.

— І, якби ті брили були темними володарями, ми з тобою уже б лежали мертві. — Дві зморшки з'являються між його бровами.

— Ще раз. І цього разу спробуймо революційну тактику *прицілювання*, гаразд?

Його сарказм посилює моє розчарування, і я наношу ще один удар, влучаючи блискавкою між нами і брилами.

— Дивно, що ти не влучила в себе, — бурмоче він, потираючи перенісся.

— Я не вмію цілитися, ясно? — Огризаюся до нього, переглядаючи свої попередні висновки, що він і Трісса — маленька й тиха — лояльні до мене члени Асамблеї.

— Згідно зі звітами про Рессону, ти можеш, — відповідає Фелікс, і його голос підвищується, коли він говорить останнє слово. — Ти можеш досить добре прицілитися, щоб влучити в темного володаря на спині віверни в польоті.

— Це тому, що Андарна зупинила час, але вона вже не може цього робити, тож мені залишилося те, що спрацювало у іншій частині битви, — старий добрий метод «вдар і молись».

— І я не сумніваюся, що в полі з такою кількістю віверн ти мала успіх завдяки везінню. — Він зітхає: — Поясни, як ти завдала останнього удару в Рессоні.

— Я… Це важко пояснити.

— Спробуй.

— Я тягнула удар. Напевно. — Хапаюсь за талію руками, щоб захиститися від нестерпного холоду. За звичних умов я б уже зігрілася і не відчувала б, що пальці на ногах починають німіти. — Я звільнила силу, нанесла удар, але притискала його до місця, поки Андарна втримувала час.

— А як щодо менших ударів? — Він повертається до мене обличчям, і під його черевиками хрустить каміння. — Як, скажімо, тих, що витікають із твоїх рук?

Якого фіґа? На моєму обличчі написане, мабуть, те саме, бо Феліксові очі спалахують.

— Ти стверджуєш, що наносила повні удари, — він показує вгору, — з неба? Що ти просто починала метати блискавки і ніколи не вдосконалювала навичок?

— Я обрушила скелю на однокурсника — на щастя, його не вбило, — і відтоді Карра турбувало лише те, наскільки потужною є блискавиця і як часто вона спалахує. — Я піднімаю долоні. — І блискавка б'є з неба, а не з моїх рук.

— Чудово. — Фелікс розкотисто сміється, і це… викликає в мене лють. — Ти володієш найбільш руйнівною печаттю на Континенті, але нічого про неї не знаєш. Не в курсі про енергетичні поля, які притягують блискавки. Замість того щоб направляти свою силу, як стрілу, — точно і розмірено, — ти просто хляпаєш нею, як киплячою олією, сподіваючись, що влучиш хоча б у *щось*. Але якщо блискавки б'ють з неба або із землі, залежно від шторму, то чому б їм не бити з твоїх рук?

Від гніву моє лице червоніє, температура тіла підвищується, у пальцях відчувається поколювання, а внутрішня сила вже аж розриває зсередини.

— Тобі належить стати наймогутнішою вершницею на курсі — а можливо, серед усього твого покоління, — але наразі ти лише видовищне світлове шоу…

Сила вибухає в мені, і блискавка спалахує так близько, що я відчуваю порив жару.

Фелікс дивиться праворуч, де метрів за десять від нього димить згарище.

Блін. Сором витісняє останні залишки гніву.

— Ти не лише не можеш прицілитися, ти *не можеш* і контролювати, — веде далі він без жодної паузи, так ніби це не я мало не спалила нас обох.

— Я можу конт...

— Ні. — Він опускається до пакунка біля своїх ніг і починає його перебирати. — Це було не запитання, Сорренґейл. Це був факт. Як часто *таке* трапляється?

Щоразу, коли я злюся. Або в обіймах Ксейдена.

— Занадто часто.

— Принаймні в чомусь ми дійшли згоди. — Фелікс простягає мені щось. — Візьми.

— Що це? — Дивлюся на предмет у його руці, а потім обережно беру його.

Скляна куля чудово поміщається в моїй долоні, а сріблясті металеві смужки з витонченою різьбою, що ділять її на чверті, з'єднуються вгорі і внизу. Усередині скляної форми вертикально поміщено медальйон зі срібного сплаву завбільшки з мій великий палець.

— Це провідник, — пояснює Фелікс. — Блискавка може виникати з різних джерел, але Терн направляє свою силу через *тебе*. Ти — вмістилище. Ти — провідник. Ти — хмара, за браком кращого визначення. Як ще, на твою думку, можна заволодіти блискавкою з блакитного неба? Ти ніколи не ловила себе на думці, що тобі легше орудувати під час шторму, але ти здатна робити це за будь-якої погоди?

— Я ніколи про це не думала. — Пальці поколює там, де вони торкаються металевих ребер.

— Ні, тебе цього ніколи не *вчили*. — Він жестом обводить схил гори. — Відсутність мети і контролю — це не твоя провина. Це провина Карра.

— Ксейден лише рухає тіні, які вже є, — заперечую я, борючись з наростаючими емоціями, які, боюся, призведуть до ще одного незграбного удару.

— Ксейден може контролювати і збільшувати те, що вже існує. Тому вночі він сильніший. Не буває двох однакових печатей, і ти створюєш те, чого раніше не було. Ти володієш чистою силою, яка набуває форми блискавки, бо саме так тобі зручніше її застосовувати. Очевидно, Карр і цього ніколи не вчив тебе.

— А чому він цього не робив? — Я переводжу погляд зі скляної кулі на Фелікса, тимчасом перші пластівці снігу летять додолу. — Може, я була б найкращою зброєю, нє?

Крива посмішка торкає його вуста.

— Знаючи Карра, я сказав би, що він боїться тебе до смерті, адже ти щойно забрала половину їхніх курсантів навіть без жодного плану. Ти знищила Басґіат просто через довбану примху.

Цього разу його сміх радше недовірливий, аніж глузливий, проте він однаково мене неприємно вражає.

— Я цього не робила. — Мої пальці обхоплюють кулю. — Це зробив Ксейден.

— Він полював на самих віверн, без вершників, і підкладав їх Мельґренові на поріг. До того ж розкрив найбільшу таємницю Наварри на прикордонних заставах ще до початку цієї вистави, — погоджується Фелікс. — Однак ти схилила його до того, щоб дати курсантам вибір. Тієї миті ти орудувала *ним*, нашим непохитним, безкомпромісним, свавільним спадкоємцем.

— Я нічого такого не робила. — Сила гуде, і я пересмикую плечима, коли вона вібрує в моїх кінцівках, наростаючи до точки кипіння. — Я запропонувала гуманний варіант, і він погодився зі мною. Ксейден зробив це заради інших курсантів.

— Він зробив це для тебе, — тихо каже Фелікс. — Віверна, викриття, пролам Басґіату, викрадення половини його вершників. Усе заради тебе. Як гадаєш, чому Асамблея хотіла ув'язнити тебе в липні? Вони бачили, хто ти така. Отож я вважаю, ти так само небезпечна для Аретії, як і для Басґіату, правда? Сила не тільки в наших печатях.

— Я не маю влади лише тому, що він мене кохає. — Гіркий присмак страху наповнює мій рот за мить до того, як сила вивергається назовні, пронизуючи мене, як батіг, але блискавки не спалахують. Принаймні не в небі.

Я розгублено кліпаю, дивлячись на сяйливу кулю, а потім із захватом спостерігаю за плетивом блискавиці, яка пробігає від місця, де мій вказівний палець впирається в металеву смужку, до кулона зі сплаву всередині. За мить блискавка зникає.

— Ні. Ти сильна, *і* він тебе любить, а це ще гірше. Твоя сила надто тісно пов'язана з твоїми емоціями, — зауважує Фелікс. — Це допоможе. Це не остаточне рішення, але поки що воно вбереже всіх в Аретії від твого гніву.

— Я не розумію. — І я не можу відірвати погляду від кулі, ніби крихітна блискавка може з'явитися знову будь-якої миті.

— Руни, зображені на провіднику, вплетені для того, щоб притягувати особливу силу. Я сплів їх спеціально для тебе, коли ти була тут востаннє, але була змушена піти, перш ніж я зміг навчити тебе, як цим користуватися. Чесно кажучи, я сподівався, що тобі це не знадобиться, але, здається, Карр не дуже змінився за шість років, що минули з того часу, як я пішов.

— Руни? — Я повторюю, як папуга, дивлячись на викарбувані обриси.

— Так. Руни. Опанована сила, сплетена для певних цілей. — Він повільно видихає. — Про які ти нічого не знаєш, бо в Басґіаті не вчать тиррійських рун, навіть якщо коледж, дідько його бери, був *зведений* на них. Гадаю, ми попросимо Тріссу викладати цей предмет. З усіх членів Асамблеї вона має найбільше терпіння.

Переводжу погляд з кулі на Фелікса.

— Вона... висмоктує мою силу?

— Певним робом. Я створив її як простіший засіб насичувати сплав силою. Він витягуватиме з тебе силу, коли та буде загрожувати непідвладно вирватись назовні або коли ти вирішиш її спрямовувати. Сподіваюся, — він підводить брови, — у невеликих, контрольованих кількостях. Потренуйся на цьому тижні. Ти маєш навчитися контролювати себе, Сорренґейл, інакше ти й надалі будеш загрозою для всіх навколо. Боронь боже, наступного разу, коли літатимеш у хмарах разом зі своїм роєм, ти втратиш самовладання.

— Я не загроза.

— Те, ким ти хочеш бути, не змінює того, ким ти є без відточення своїх навичок. — Він бере свій рюкзак і закидає його за плечі. — Ти так і не навчилася починати з малого, як решта твого рою, а потім переходити до більших і важчих ударів. Ти повинна опанувати основи, яких тебе ніколи не вчили. Маленькі точні удари. Маленькі пучки твоєї сили замість отого, — він жестом показує на небо, — що б там не було, в ім'я Данни.

— Я не маю часу, щоб відпрацьовувати дрібні точні удари. Мені потрібна допомога *сьогодні*, — наполягаю я. — Нам потрібно, щоб Текарус дав нам горно або... — обриваю я себе.

— Або ви із Ксейденом просрали весь рух через ту примху, про яку я згадував раніше... — Він насуплює обидві брови.

— Щось таке. Торік було набагато легше, коли все, про що мені доводилося турбуватися, зводилося до вижити самій, а не цілому Континенту. — І я не впоралася.

— Ну, стверджують, що другий рік або загартовує тебе, або ламає. — Фелікс жартує з незворушним виразом обличчя, але в його очах явно танцюють

вогники. — Щодо Текаруса, то він хоче бачити, як ти орудуєш силою, і не обов'язково, щоб ти робила це *добре*. Твоя найбільша проблема полягає в тому, щоб переконати Ксейдена полетіти з тобою, оскільки, ризикую припустити, він досі категорично ставиться до твого польоту. Ксейден уже закрив це питання у липні. — Він знизує плечима. — Але на сьогодні ми закінчили. Зустрінемося знову за тиждень, і я зможу визначити за кількістю енергії, що зберігається в цьому сплаві, тренувалася ти чи ні. Накопичуй достатньо — і я й надалі навчатиму тебе.

— А якщо я цього не зроблю? — Я пальцями стискаю кулю.

— Тоді не навчатиму, — просто відказує Фелікс через плече, йдучи до свого Червоного Мечохвоста. — Я не зацікавлений витрачати час на курсантів, які не хочуть вчитися, коли є понад сотня тих, хто хоче.

Земля за його спиною випалена. Уцілілі брили. Місця вибухів по всьому хребту. Вони всі привертають мою увагу. Він має рацію. Я — світлове шоу зі смертельними наслідками, і скільки разів я зривалася, перебуваючи поруч зі своїми друзями, поруч із Ксейденом... Перехоплює дихання. Я — та загроза, якою всі *вважають* Ксейдена.

Він може бути зброєю, але я — стихійне лихо.

І мені набридло, що всі довкола потерпають через те, що я не можу зібрати своє лайно докупи.

— Я хочу вчитися! — гукаю йому вслід. *Щойно я повернуся.*

— Гаразд. Покажеш мені.

— Ти в цьому впевнена? — запитує Міра, коли ми йдемо долиною, залитою сяйвом яскравої повні. Кожна травинка вкрита досвітнім інеєм, що відблискує на нас, як дорогоцінні камені.

— «Впевнена» — поняття відносне.

— Наскільки відносне? — Вона зводить на мене брови. — Бо те, що ми збираємося зробити, може мати доволі серйозні наслідки.

— Я впевнена, що тільки так ми зможемо виготовити необхідну нам зброю. — Застібаю верхній ґудзик льотної куртки, щоб захиститися від жовтневого холоду. — І я впевнена: якщо наважимося робити те, що задумали, то повернемося максимум за два дні. Я абсолютно впевнена, що це зупинить напади грифонів на наваррські застави. Але чи впевнена я, що ми не зазнаємо невдачі і не станемо постійними гостями віконта Текаруса? Ні.

— Ну, я *переконана*, що Ксейден збожеволіє, коли дізнається, що ти діяла за його спиною, — нудить Міра, поки ми прямуємо до наших драконів.

— Так, нехай, але він пробачить мені, щойно зрозуміє, що ми знову повернулись до знищення венінів. Я чиню так лише тому, що він відмовляється робити те, що належить, аби захистити мене.

— Просто щоб ти знала: я роблю це тільки тому, що, якби я велася на всі твої забаганки до кінця нашого життя, це однаково не компенсувало б того, що я тобі не вірю. Мені подобається, що Ксейден захищає тебе. З ним я менше хвилююся за тебе.

Я трохи сумую за тими часами, коли він хотів мене вбити. Принаймні тоді він не *вагався*.

— І я роблю це лише для того, щоб ніхто з вас не загинув, — втручається Бреннан, підходячи з правого боку.

— Прошу, — глузує Міра, — ти тут тільки через звання, що позначає нашивка на твоєму однострої.

— Жодна з вас не може вести переговори про продаж зброї від імені Асамблеї. Ви обидві знаєте, що це може закінчитися дуже погано, так? — Він засовує руки в кишені своєї льотної шкірянки.

— Чи є ризик? — Киваю і не звертаю уваги на стрибок пульсу. — Є. Але Текарус хоче побачити, як я володію блискавками. Навіть Ксейден казав, найбільша загроза в тому, що він може затримати мене, але ж не вбити.

І якщо мені доведеться залишитися в Поромієлі, щоб мої друзі та родина були в безпеці, то нехай. Якщо Бреннан і Міра зможуть повернутися з горном, це буде чесна угода.

— Не соромся, зоставайся в місці, яке ти називаєш домом уже шість років, — кидає Міра виклик Бреннанові, а потім знизує плечима. — У будь-якому разі я завжди краще за тебе володіла мечем. Я поверну Вайолет додому без жодної подряпини.

— Ні. — Я дивлюся на них. Вони завжди так гиркалися? — Ми не будемо сваритися всю дорогу, і вже точно не зможемо продовжувати суперечку, коли *доберемося* туди. Це і так досить небезпечно. Опануйте себе і припиніть гризтися.

— Так, мамо, — кепкує Міра.

Мама. Що б вона подумала про те, що ми троє працюємо разом?

Ми всі замовкаємо, тишу порушує лише потріскування паморозі під нашими черевиками.

— Чи не зарано? — запитує Міра.

— Саме час, — відповідаю, затягуючи лямки наплічника.

— Безумовно, — додає Бреннан.

Ми троє ледь помітно всміхаємося, коли доходимо до драконів.

— *Ти впевнений, що зможеш знайти дорогу?* — звертаюся до Терна, коли закріплюю свій наплічник за сідалищем.

— *Я зроблю вигляд, що ти цього не запитувала.*

— *А що там Сґейл?* — Подаюся вперед і пристібаю пряжку сідла, здригаючись від холоду, що просочується крізь шкіру.

— *Вона недосяжна, але наразі спокійна.*

— *І ти обіцяєш не казати їй, доки ми не повернемося?* — Хапаюся за луку сідла й оглядаю долину, шукаючи будь-які сліди присутності поряд Андарни, але її ніде не видно.

— *Вона вже полетіла, а мале Голодне клекоче ще зі вчора, коли дізналося, що воно не полетить.*

Терн низько присідає і зривається в небо. Земля віддаляється з кожним потужним помахом його крил, і я безглуздо затримую дихання, коли ми пролітаємо над сплячою Аретією, ніби моє дихання може розбудити друзів.

Ріаннон — єдина, хто знає, що ми їдемо, і вона прикриє нас, наскільки це можливо. Але якщо я можу собі дозволити зникнути на цілий день, то не сумніваюся, що відсутність Бреннана хтось та й помітить.

Мої щоки німіють ще до того, як ми минаємо Аретію, а ноги втрачають чутливість, коли за кілька годин досягаємо скель Дрейлора. Летіти так довго пізньої осені — не для людей зі слабкими нервами.

Терн продовжує летіти, сповільнюючи швидкість заради Тейне і Марбха. Минаємо Дрейтус — друге за чисельністю населення місто Кровли на півдні і продовжуємо рух у темряву попереду. Чутливість повертається до моїх кінцівок залежно від того, як низько ми летимо і як високо підіймається сонце.

— *Спи, Срібна моя. Це не мене Текарус хоче бачити на сцені, як якусь дресировану тваринку.*

Прислухаюся до його поради і намагаюся якомога більше відпочивати, але мої розхитані нерви змушують мене хилитатися в сідлі, коли пролітаємо над землею, яку я бачила лише на картинках. Бурштинові поля, готові до збору врожаю, змінюються блідими пляжами та синьо-зеленим морем, коли перша половина дня минає.

Що ближче ми підлітаємо, то тугіше стискається пружина тривоги в моїх грудях. Це або найліпша ідея в моєму житті... або найгірша. Коли з'являється ватага з трьох грифонів, що летять просто на нас у стандартному V-подібному бойовому порядку, я однозначно вирішую, що ця подорож точно *не найкраща ідея*.

Те, що вони менші, не означає, що вони не можуть завдати Тернові реальної шкоди своїми кігтями.

— *Усе гаразд. Вони супроводжуватимуть нас до Кордину,* — каже мені Терн, проте в його тоні відчувається зміна, яка свідчить, що він незадоволений супроводом або швидкістю, до якої йому доводиться сповільнюватися, щоб порівнятися з ними. Вони розлітаються в сторони й утворюють кортеж, який оточує нас шістьох. — *Бачиш оту жалюгідну подобу фортеці на східному боці найвіддаленішої вершини?* — запитує мій дракон, коли ми летимо вздовж лінії пляжу.

Я ніколи не бачила води такого кольору, ніби вона не може визначитись: вона бірюзова чи аквамаринова.

— *Ти маєш на увазі палац, який немовби світиться?*

Споруда являє собою розлоге, блискуче поєднання білих колон і блакитних басейнів, що каскадом спускаються п'ятьма окремими терасами вниз по схилу над пляжем.

— *Це просто сонце відбивається від білого мармуру,* — бурчить Терн. — *Усе це сміховинне і незахищене.*

Як... красиво. Яка розкіш — побудувати таке місце, призначене виключно для естетичної насолоди. Ніяких високих стін чи опускних ґрат. Терн має рацію. Воно абсолютно не захищене і впаде, якщо веніни вирішать захопити його, тож моє серце стискається від думки, що я ніколи не зможу жити в мирі так довго, аби жити в місці, схожому на це. Мені навіть вдається розгледіти величезний барвистий сад, коли ми наближаємося до прибережного міста внизу.

Грифон попереду нас різко йде на посадку, і Терн наслідує його приклад, складаючи крила і наближаючись досить близько, щоб дати зрозуміти, що той йому не рівня.

— *Припини їх шугати.* — Останнє, що нам потрібно, так це втрапити в халепу ще до того, як ми зможемо попросити Текаруса про горно.

— *Я не можу зарадити їх неповноцінності.* — У Терновому тоні відчувається насмішка, однак настрій змінюється, коли ми сідаємо на доглянутому газоні перед третьою терасою палацу. — *Ви не будете задоволені тим, як нас приймуть.* — Він приземляється позаду грифона та його льотчика, який зістрибує вниз, щоб зустріти нас.

— *Я впевнена, усе буде добре. Ти занадто переймаєшся.*

— *Це ми ще побачимо.*

Квапливо знімаю наплічник, але, блін, як же болять затерплі суглоби, коли я сповзаю по передній лапі Терна, щоб стати ногами на м'яку зелену траву.

— З тобою все гаразд? — запитує Міра, яка вже чекає на мене, бо вона *набагато* швидша.

— Просто біль від довгого сидіння в одному положенні. — Боги, як тут *спекотно*.

— Можливо, нам варто було послати повідомлення заздалегідь. Схоже, вони радше битимуться, аніж вестимуть перемовини. — Міра уважно дивиться вперед на стрій з трьох грифонів та їхніх льотчиків, які, попри значну нашу перевагу, погрозливо дивляться на драконів, утворюючи стіну з пір'я та пазурів, аби завадити нам пройти до палацу.

— Вони, безумовно, хоробрі, треба віддати їм належне, — бурмочу я, коли Бреннан підходить до нас, стаючи поруч зі мною, тож я опиняюся між ними з Мірою. Деякі речі ніколи не змінюються.

— І до того ж чекають на нас, — тихо зауважує брат, коли ми рушаємо вперед.

— Думаєш? — запитує Міра, оглядаючи наше оточення.

Я зосереджую увагу на льотчиках та їхніх руках.

— З балконів спостерігає щонайменше три десятки людей, а за грифонами стоїть ще одна група, — говорить Бреннан. — Вони чекали.

— До того ж ніхто не скрикує, побачивши драконів, — тихо додаю я.

Міра всміхається:

— Це точно.

— Ви тут обережно зі словами. Текарус вимагатиме від нас чітко дотримуватися будь-якої угоди, яку ми укладемо. Він не любить, коли порушують обіцянки. І тримайте щити піднятими, хоча я не впевнений, що це допоможе, — закликає Бреннан, коли ми опиняємося менш ніж за десяток метрів від льотчиків. — Льотчики, можливо, не мають сили печаті, але більшість їхніх менших магічних дарів пов'язані з роботою розуму, тож це єдина царина, де вони мають перевагу над нами.

— Прийнято, — мені навіть не потрібно перевіряти щити. Вони були підняті, відколи ми покинули Аретію.

Грифони дивляться на нас темними очима-намистинками, коли ми наближаємося, і клацають гострими дзьобами в ритмі, що нагадує мовлення. Агресивне клацання того, праворуч від мене, змушує мене радіти, що я не розумію їхньої мови.

Двоє льотчиків одягнені в такі самі коричневі шкіряні куртки, які я бачила раніше на Сирені, але у хлопця зліва з розколошканою бородою куртка світліша, а на комірі вишиті інші символи.

— *Курсант?* — запитую Терна.

— *Так.* — Він робить паузу. — *За словами пернатих, третина їхніх рядів знайшла тут притулок. Льотна академія Кліфсбейн розташовувалася в Золі.*

Бреннан говорить щось кровланською, його тон змінюється на різкий, що трапляється у випадках, коли він показує, що його звання важливіше за ім'я.

— Ми знаємо, хто ви, — перериває його спільномовою високий льотчик, що стоїть у центрі, оглядаючи нас трьох і ніби оцінюючи, хто з нас становить найбільшу загрозу. Він зупиняє погляд на моїй розмаяній вітром косі і ледь змінює поставу, прибираючи найбільш невимушену з бойових стійок.

Здається, я виграла.

Міра підходить ближче до мене і спостерігає за ним, а її рука лежить трохи вище за руків'я меча.

— То ти розмовляєш наваррською, — зауважує Бреннан.

— Звісно. Не кожне королівство вважає, що їхня мова — єдина, якою слід розмовляти, — каже дівчина зліва, її пальці барабанять по мечу.

У яблучко.

— Скажіть нам щось правдиве, і ми дозволимо вам зустрітися з віконтом, — каже льотчик у центрі, суплячи рудуваті брови.

— Ти правдивець? — Як Нора. Це здогадка, але я знаю, що маю рацію, коли його бліді очі спалахують. Отже, деякі з наших здібностей однакові. Цікаво.

— На відміну від вершників, ми не обвішуємо себе нашивками, де зазначено наші здібності, але так, я маю *дар* розпізнавати, коли хтось бреше, — поправляє він мене.

— Прийнято, — кажу я вдруге за останні п'ять хвилин. Я, бляха, ненавиджу, коли опиняюсь у незручному становищі через власну неосвіченість, але тут ситуація інша: Архіви не були завалені томами ні про льотчиків, ні про те, через що вони пройшли за останні шістсот років.

— Оскільки ви прибули без запрошення, ми ставимо умову, щоб ви мали чесні наміри, перш ніж рушимо далі. — Руки курсанта зводяться над кинджалами, а Міра береться за руків'я свого меча.

Ми за крок від того, щоб витягнути зброю, — і ми всі це знаємо.

— Я тут, щоб продемонструвати своє вміння орудувати блискавкою на прохання вашого віконта про допомогу. — Із цього й почнемо.

Льотчик схиляє головою набік, а потім киває, дивлячись на Бреннана.

— Я тут, щоб укласти угоду про ваше горно в обмін на зброю, — заявляє Бреннан.

Той киває і дивиться на Міру.

— Гаразд. — Вона зітхає. — Зробиш один необачний рух у бік моєї сестри — і я випатраю тебе, як рибу. Це стосується кожного в цьому місті. Ну, хіба не чесно?

Мої уста злегка розтуляються, коли я скоса поглядаю на сестру.

— Чорт забирай, Міро, — бурчить Бреннан.

Льотчик широко щириться:

— Я таке поважаю.

Він дивиться на грифона над собою, і тріо розступається, відкриваючи постать, що стоїть просто за ними, чекаючи на нас.

Постать чоловіка, повністю одягненого в чорне.

Його щелепа відвисає, руки підбираються з боків, а його гарне обличчя… Ну, він не дивився на мене з таким гнівом відтоді, як дізнався про моє прізвище на Парапеті, ще тоді, коли хотів мене вбити. Гадаю, я повинна бути обережна з тим, що прошу, бо я в *цілковитому лайні*.

— Ти не там, де я тебе залишив, Вайолють.

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

Відмовившись від усіх пропозицій острівних королівств, королева Мерая призначила спадкоємцем свого далекого кузена, віконта Текаруса Кординського. Оскільки віконт вже на п'ятому десятку і не має прямих спадкоємців, це рішення не здобуло підтримки.

«Про пороміельську аристократію» Пірсона Кіто

— Де ти мене залишив? — шепочу ледь чутно до Ксейдена, коли ми йдемо галявиною, що охороняється, повз із пів десятка льотчиків на шляху до ряду відчинених дверей, повністю зроблених зі скла. Вони геть непрактичні, але ж які велично розкішні. — Ніби я якась домашня улюбленица, яка має лежати, згорнувшись калачиком, на твоєму ліжку, бо ти так сказав?

Та пішов він.

— Думка не така вже й неприємна, — відповідає він.

Вдихаю через ніс і видихаю через рот, щоб стримати свою силу, бо не хочу витягувати провідник із сумки.

— Прибережіть це для зачинених дверей, голуб'ята, — наказує Бреннан позаду нас. — Нам потрібен єдиний фронт.

— Не можу повірити, що ти привів її сюди, — відповідає Ксейден, змірюючи мого брата крижаним поглядом.

— Не можу повірити, що ти думаєш, ніби вищий від мене званням, — каже Бреннан, і в його голосі різко з'являється напруженість.

— Так, у всьому, окрім одного. — Ксейден дивиться вперед, але від нього віє гнівом.

— Оте одне — це *все*, що має значення, — заперечує Бреннан.

— Вони справді вирощують декоративну траву? — Міра змінює тему розмови, коли ми підходимо до двох охоронців у малиновій формі, що чатують біля дверей.

— Ви мусите побачити сад метеликів, — каже Ксейден, киваючи до охоронця праворуч, поки ми проходимо крізь відчинені двері.

Заждіть. Чому нас не супроводжують льотчики? І звідки в біса Ксейден знає, що тут є сад метеликів?

— Давно ти тут? — запитую, входячи до палацу.

І, *гівна небесні*, оце так палац!

Кожна поверхня, здається, мерехтить, білий мармур інтер'єру відбиває не лише природне світло, але й м'яке сяйво білих магічних вогнів високо над головою і в глибині споруди, де я можу розрізнити кілька видів меблів з низькими спинками. Стелі заввишки зі Ґейл, простір розділений не лише колонами завтовшки з ноги Терна з вигадливо вирізьбленими на кожному круглому блоці барельєфами, а й широкими сходами, що мають вести на наступний поверх.

Упевнена: якщо б я гучно вигукнула своє ім'я, воно відбилося б луною, якби не натовп у найрізноманітніших шатах, що снує поміж колон різних відтінків чорного. Коричневий колір одягу, безумовно, домінує, а ми, *безумовно*, є темою для розмов, коли проходимо повз.

— Ми приземлилися кілька годин тому, — відповідає Ксейден. — Змінили напрямок, щойно Ґейл відчула, що Терн у польоті.

«*Ви не будете задоволені тим, як нас приймуть*» — так сказав Терн, коли ми приземлялися.

— *У нас із тобою намічається розмова,* — посилаю я в його напрямку. — *Ти обіцяв.*

— *Я пообіцяв, що не розповідатиму, але не запевняв, що вона мене не відчуватиме.*

Довбана драконяча семантика.

— Це... басейн? — Міра дивиться на звивисту бірюзову доріжку, яка огинає сходи і зникає на терасі.

— До них звикаєш, — зауважує Ксейден, ведучи нас пласким мармуровим містком, достатньо широким для того, щоб там могли пройти двоє людей одночасно. — Тільки будьте обережні, коли вип'єте. Тут немає поручнів.

— Ми не будемо тут так довго, щоб пити, — слова Бреннана сповільнюються разом з нашими кроками, бо група з десятка людей спускається сходами перед нами.

То Ксейден бував тут досить часто, щоб випивати? І впасти в басейн?

— Ну, починаємо. — Ксейден стишує голос. — Намагайся не підпалити це місце.

Двоє охоронців у малинових мундирах стають на протилежних кінцях закручених поручнів, а високий темноволосий чоловік у темно-синьому кітелі, облямованому золотою парчею, виступає вперед, дивлячись на нас із неймовірним захопленням. Його мундир туго затягнутий на талії, рум'яні щоки м'які й круглі.

— Віконте, — звертається до нього Ксейден. — Це курсантка Вайолет Сорренґейл та її сестра, лейтенантка Міра Сорренґейл. Гадаю, з підполковником Айзераєм ви вже знайомі.

— Атож. — Той виблискує неймовірно білими зубами, усміхаючись до мене, і глибокі зморшки борознять його чоло та проступають гусячими лапками навколо очей. — Але найбільше мене цікавите ви, Вайолет.

Радість у його погляді лякає і змушує нервово переминатись на ногах, тимчасом як він розглядає мене, розтягуючи слова, доки не закінчує свої оглядини. — Чи правда, що ви викликаєте блискавку з неба?

— Так. — Я дивлюсь тільки на віконта, проте відчуваю важкі погляди, якими його оточення свердлить мене з-за його спини.

— Як чудово! — Він схрещує руки на грудях, і його персні виблискують масивними дорогоцінними каменями.

— Чи могли б ми... — починає Бреннан.

— Обговорювати справи до обіду — ознака поганого тону. Ти знаєш правила, Ріорсоне, — каже Текарус, дивлячись у бік Ксейдена. — Вони точно не можуть бути присутніми в такому вигляді. Вони повинні бути одягнені відповідно, як от ти.

Ксейден киває.

— *Ти знаєш правила?* — питаю Ксейдена. — *Скільки разів ти тут бував?* — І що саме з нашого одностроїо не годиться для обіду?

— *Я не веду лік.*

— Не хвилюйтеся, якщо не прихопили нічого підхожого на цю подію, — каже мені Текарус. — Я взяв на себе сміливість вибрати одяг з моєї найкращої колекції, щойно Ріорсон сказав мені, що ви прибудете. Моя племінниця подбає, щоб ви були зодягнуті належним чином, чи не так, Кет? — звертається він через плече.

Здається, ніби мій шлунок гепається об блискучу мармурову підлогу.

Ти, *бляха,* знущаєшся з мене?

— Звісно, дядечку. — Кетріона виходить з перших рядів, зодягнена у фіолетову сукню з довгими рукавами, яка якнайкраще підкреслює її витончену

фігуру. Я думала, що здалеку вона красива, але зблизька її риси настільки бездоганні, що вона цілком, цілковито... приголомшлива.

І раптом я усвідомлюю, чому Ксейден був тут занадто багато разів, щоб рахувати.

— Я не очікував, що ти тут, — каже Ксейден до Кет тим різким, холодним тоном, який означає роздратування, поки вони ведуть нас іншим коридором на два поверхи вище від того місця, куди ми прибули.

— І де ж, по-твоєму, я мала б бути після того, як темні володарі знищили Золю й оселилися в Кліфсбейні? — запитує Кет, зупиняючись перед одними з десятка дверей у цьому крилі.

Міра кидає на мене погляд, підводячи брови, коли ми зупиняємось посеред коридору, а Бреннан — за метр позаду нас.

— *Пізніше.* — Я ворушу губами до неї.

Кет тягнеться до золотої клямки.

— Чому б тобі не відвести Айзерая переодягнутися до вечері, поки ці двоє вмиються? — Вона кидає на Ксейдена тужливий погляд, і мої брови лізуть на лоба. Вона що, серйозно так розглядає його переді мною? — Звісно, ми зоставили твою кімнату такою, якою ти її залишив.

Кет відчиняє двері, відкриваючи простору спальню з двома великими ліжками й диваном із золотої парчі між ними, а потім заходить всередину, залишаючи нас із Мірою позаду.

Зачекайте. У нього тут *кімната*?

Що ще він мені не сказав? Чи, може, те, *про що я не питала*, є найкращим запитанням?

— *Чому б тобі не піти переодягнутися до моєї кімнати?* — запитує Ксейден, і це не схоже на пропозицію.

— *Твоєї кімнати? Думаю, мені б не завадило трохи простору.* — Під шкірою вирує тепло, тож я глибоко дихаю, щоб тримати силу в собі. Зараз *не час* втрачати контроль, та й узагалі, схоже, я із цим не впораюсь.

— Вайолет.

Повертаюся в дверях обличчям до Ксейдена і хапаюся за дверну клямку, зводячи на нього брови, тим часом Міра, минаючи мене, заходить у кімнату.

— Я за сусідніми дверима, — запевняє він, а потім зиркає на мене. — Досить близько, щоб почути твій крик.

— Буду знати. — Змушую себе всміхнутися, і його очі примружуються.

— Ти що, боїшся, що їй загрожує якась небезпека від мене?

Я закочую очі, розпізнавши недовіру в голосі Кет.

— Вайолет може... — починає Ксейден.

— Вайолет може за себе постояти, — перериваю я, лякаючи Ксейдена.

— Мені б у жодному разі не хотілося, щоб тобі довелося це робити. Не тут. — Він опускає голову і стишує голос, що робить нашу розмову більш приватною. — *Текарус, можливо, захоче залишити тебе, але кожен льотчик у цьому палаці охоче переріже тобі горлянку — і Мірі — в ім'я помсти твоїй матері. Анонімність Бреннана — це все, що його тут рятує. Ти навіть не уявляєш, у якій ти небезпеці і на що я пішов, аби вберегти тебе...*

— Перестань мене опікувати! — Я одразу ж шкодую, що підвищила тон при Кет і намагаюся вгамувати свій гнів глибоким вдихом. — Ти ніколи не вчинив би такого лайна минулого року. Ти ніколи не стримував мене, ніколи не закривав мене в клітці задля того, щоб *захистити*. Це ти радив мені знайти інший шлях на Рукавичці, дивився, як я відбиваюся від курсантів на Обмолоті...

— *Тоді я не був у тебе закоханий.* — Його рука обхоплює мою потилицю, а великий палець ковзає по моєму горлу. — *Під час Рукавички, Обмолоту... я й гадки не мав, ким ти станеш для мене.* — І він не міг мене вбити через угоду, яку уклав з мамою, — угоду, про яку він досі мені не зізнався. — *Я, чорт забирай, точно ще не сидів тоді біля твого ліжка три дні, усвідомлюючи, що моє життя не має сенсу без тебе, якщо я взагалі здатен без тебе жити.* — Золотисті цяточки в його очах ловлять світло, і я не можу не кліпнути від того, що бачу в них.

— *Ти... наляканий, так?* — Хапаюся за край дверей, щоб не вхопитися за нього.

— *Через те, що можу втратити тебе? Радше нажаханий. А коли Слейл сказала мені, що Терн попрямував сюди, я ледь не збожеволів.*

От лайно. Що мені на це сказати?

— *Мій план установити сфери провалився, а тобі потрібне горно. Я не збираюся сидіти, сховавшись в Аретії, тільки через твій страх, що зі мною щось трапиться. Якби я так зробила, то не була б тією жінкою, у яку ти закохався.*

— *Твоя перша спроба перекладу виявилася невдалою, тож ти прокралася зі своїми братом і сестрою на ворожу територію?* — Його гнів, коли він піднімає голову, так само відчутний, як і мій. — *Вважай: це ворожа територія.*

— *Ми обоє знаємо, що нам потрібне горно, і мені не довелося б красти-ся, якби ти був хоч трохи розважливіший. Ми могли б отримати його ще*

кілька місяців тому. — Ступаю крок назад до кімнати, залишаючи його стояти в коридорі. Декілька місяців тому ми мали можливість запобігти нападам на застави і багатьом смертям.

— Розважливіший? — Його голос стишується до крижано-спокійного тембру. — Шукаючи іншого шляху, перш ніж віддати тебе Текарусові? З'ясуймо одну річ. Якщо я *коли-небудь* знайду спосіб, як уберегти тебе, я скористаюся ним.

Ніхріна він не зробить.

— Знаєш, на кого ти зараз схожий?

— Будь ласка, просвіти мене. — Ксейден складає руки на грудях.

— На Дейна. — Я зачиняю двері перед його носом.

— Дякую, — кажу я Зарі, покоївці, яку до нас приставили, поправляючи вбрання на лінії талії, вражена, що вона змогла знайти декілька суконь мого розміру за такий короткий термін. Навіть легкі чорні туфлі на моїх ногах підійшли. — Ти впевнена, що всі так одягаються на вечерю?

— З віконтом? Щовечора.

Як... непрактично красиво.

— Готово. — Зара вказує на прохід, і я виходжу з-за ширми.

Міра обрала чорну оксамитову сукню з квадратним вирізом і прозорими газовими рукавами, але я знаю, що саме глибокі кишені підкупили її. Не можу втриматися від усмішки, коли бачу, як сестра засовує у фалди два кинджали.

— Здається, я не бачила тебе без однострою вже надцять років.

— Ну, воно чорне, тож не зовсім незвично. — Вона усміхається, коли я підходжу до дзеркала. — Маєш розкішний вигляд.

— Сукня ефектна. — Я ніколи не носила нічого подібного, і вона ідеально пасує до мого настрою.

Ліф, який глибоким V-подібним вирізом сягає сонячного сплетіння, зроблений із переплетеного чорного листя завбільшки з мою долоню. Він звужується над опуклостями грудей до поодиноких ліан, які драпірують крихітними листочками мої плечі та спину з боків, залишаючи більшу частину хребта і всі мої мітки оголеними.

— Що це за матеріал? — запитую я Зару, розглядаючи чорну тканину, яка безліччю шарів спадає з моєї талії на підлогу. Якби це був лише один шар, сукня була б прозорою.

— Це шовк Девереллі, — каже Зара. — Такий тонкий, що майже прозорий.

— З острова? — Шовк м'який за будь-яку іншу тканину, якої я колинебудь торкалася. — Ви й досі торгуєте з ними? — Наварра не торгує вже багато століть.

Вона киває.

— Торгували до останніх років, але купці вважають, що зараз сюди надто небезпечно приїжджати. У будь-якому разі віконт любить залишати найбільш вишукані речі для себе.

— То це правда, що віконт володіє рідкісними речами? — запитує Міра, підходячи, щоб стати за моєю спиною.

— Так.

— А як щодо людей? — цікавлюся я тихо.

Її очі спалахують.

— Тільки якщо вони погодяться, щоб ними заволоділи.

— Викрадення — не його коник? — Беру піхви та *сильний* кинджал, який подає мені Міра, а тоді тягнуся рукою до довгого розрізу сукні на стегні, щоб прикріпити зброю до ноги. Сподіваюся, одного леза вистачить, щоб пережити вечерю. Якщо віконт не викрадає людей, тоді чому Ксейден так боявся привести мене сюди?

Хтось стукає у двері.

— Ні. — Зара хитає головою і йде до дверей. — Він не замкне вас, але зробить пропозицію, яка спокусить вас віддатись у його володіння. Співаки, ткачі, казкарі — усі вони врешті-решт залишаються, — каже вона, відчиняючи двері.

Текарус нічого не може мені запропонувати, але Ксейден, мабуть, думає, що може.

— Ти вибрала чорне? — говорить Кет з порога, роздивляючись мене.

— Я вершниця.

— Ах, так. — Вона схиляє голову набік. — Просто я вибрала б щось барвистіше. Ксейден постійно нарікає на те, що в Басгіаті все одноманітне. Ще є час змінити, якщо хочеш.

Її усмішку можна схарактеризувати як завгодно, але не доброю.

От і все. Я офіційно ненавиджу її.

— Ксейден ні на що не *нарікає*. — У моєму шлунку спалахує жахливе підступне полум'я, і мені доводиться з усіх зусиль стримуватися, аби не метнути ножа в її паскудну голову. Або принаймні *поряд* з нею. — А чи здатна ти вести дискусію, яка не обертається навколо нього?

— Звісно. Якщо маєш бажання, можемо обговорити, як твоя мати увіковічнила брехню, яка коштувала тисячам поромієльців життя, а за деякі з яких відповідальна твоя рідна сестра.

Мої брови насуплюються. Вона справді щойно...

Мірин погляд зустрічається з моїм, підтверджуючи, що так воно й *було*.

— Я збиралася нагадати тобі, що, мабуть, це поганий тон — підрізати ножем нашу господиню, але знаєш що? — Вона знизує плечима. — До біса. До біса це горно.

Кет кліпає до Міри.

— Перестань корчити падлючку, Кет. — На порозі з'являється Сирена, вбрана у темно-синю парадну туніку, асиметрично підшиту спереду і розшиту золотим пір'ям. — Приємно бачити тебе без твого дракона, Сорренґейл. Ріорсон ховається десь там чи справді випустив тебе з поля зору?

— Рада тебе бачити, Сирено. — Усмішка кривить мої уста через її дратівливий тон, проте вогонь гніву всередині мене потроху вщухає. — Однак він справді здатен забезпечити надійний захист, чи не так?

— Він би не став, якби думав, що ти досить сильна, аби стояти поруч із ним, — заперечує Кет.

Не зважати. Вогонь спалахує яскравіше, ніж будь-коли, гарячий, нудотний і дратівливо сильний.

Сирена кидає на Кет такий погляд, що мені стає майже шкода її.

Майже.

— Сирено, це моя сестра Міра. — Я змінюю тему.

Сирена стискає уста, оглядаючи Міру.

— Ваша репутація випереджає вас. У мене були друзі у Стритморі.

От лайно. Від напруженої розмови до... ще напруженішої.

— Я не відчуваю докорів сумління за перемоги в битвах. — Міра встромляє наступний кинджал у піхви, що на поясі у всіх на виду. — А якщо ви Сирена Корделла, то ваша репутація сягає і за кордон.

— Обідаєте серед сотень льотчиків, які мріють про вашу смерть, але вирішили одягнути сукню? — Сирена вигинає брову. — Де та мудра далекоглядність, про яку я так багато чула?

— Я можу вбивати так само вправно в сукні, як і в шкіряному одязі. Хочете побачити? — Тільки дурень міг би назвати вираз на обличчі Міри усмішкою.

Сирена регоче, а її плечі здригаються.

— А, тепер я розумію, чому молодша Сорренґейл така горлорізка, якщо їй довелося рости з вами. Ходімо. Чоловіки вже там.

Кидаю погляд на Міру, коли льотчиці обертаються до нас спинами, але сестра байдуже знизує плечима.

Ми виходимо в коридор, і, коли я бачу Кет при світлі, мене охоплює глибокий жаль про мій вибір сукні. Її волосся зібране у вигадливу зачіску, а сама вона одягнена в сміливого крою сукню із червоного шовку, яка залишає оголеними плечі та збігається з кольором, яким вона нафарбувала губи.

Несподівано почуваюся трохи виснаженою.

Сумніви роблять мої кроки невпевненими. Можливо, мені варто було вибрати інший колір? Може, вона казала правду і Ксейденові набридло все чорне? Може, вона знає його краще за мене?

— З тобою все гаразд? — запитує Міра, коли льотчиці проводять нас коридором і ми вчотирьох маємо найбільш приголомшливий вигляд, ніж будь-хто з людей, що коли-небудь ходили по Континенту.

— Так. — Знизую плечима, намагаючись позбутися цього відчуття.

Що в біса зі мною не так? Я ніколи не порівнюю себе з іншими жінками, коли йдеться про зовнішній вигляд. Як ми б'ємося? Звісно. Їдемо верхи? Безумовно. Але немає нічого більш дріб'язкового, ніж... зовнішність.

Бути вродливою у Басгіаті не рятує.

— Я чула, у тебе є старший брат, — каже Міра до Сирени, коли ми доходимо до перших сходів.

Ми починаємо спускатися, тож я тримаюся за мармурові поручні смертельною хваткою. Останнє, що я хочу зробити, — це спіткнутися і впасти на очах у Кет.

— Ти маєш на увазі Дрейка? — перепитує Сирена. — Те саме прізвище, але він наш двоюрідний брат, і якщо подумати, то ти якраз його типаж. Йому подобаються жінки, які можуть його вбити.

— Шкода, що я не захоплююсь льотчиками грифонів, — відповідає Міра, коли ми завертаємо за ріг до наступного сходового майданчика.

— Ага, він, напевно, виставив би пальця перед вершницею дракона. — Сирена сміється, але недовго. — Дрейк у нічних рейдах на півночі, уздовж кордону з Брейвіком.

Я не знаю термінології їхнього підрозділу, але кордон Брейвіку означає, що Дрейк на передовій.

Доходимо до середньої тераси — тієї, на яку ми вперше ступили сьогодні пополудні, — і завертаємо ліворуч, подалі від химерної форми басейну з водою, повз стрій охоронців.

— Зара не знала, яку зробити тобі зачіску? — запитує Кет, із жалем поглядаючи на мене, коли підходимо до подвійних дверей з охороною на чатах. — Звісно, вона могла б придумати щось більш вишукане, ніж

просто розпущене волосся… Я думала, ти завжди прибираєш його на випадок бійки?

Звідки вона це знає? З мене *досить*.

— *Було б шкода вбивати її зараз. Я полюю за десять хвилин звідси і пропущу видовище,* — каже Терн.

У мені наростає сила.

— *Контролюй її. Негайно,* — вимагає Терн, будь-які нотки сарказму в його голосі зникають.

Важко ковтнувши слину, стискаю кулаки, від чого мої нігті врізаються в долоні, переборюючи бажання спопелити її. Що такого є в Кет, що пробуджує в мені ірраціональний гнів?

— Як мило, що ти турбуєшся про мене, але ти не та, з ким я збираюся сьогодні сваритися, — запевняю я Кет.

— А з ким, із Ксейденом? — Її очі примружуються, а потім наповнюються фальшивим співчуттям. — Якщо ти ще не знаєш, що він не з тих, хто хвилюється або втрачає контроль, то в тебе дійсно немає шансів. Побережи сили, бо він просто вважатиме будь-яку *затіяну* тобою сварку дитячою.

Блін. Вона має рацію. Що я роблю? Ксейден не хвилюється, а через *мене* й поготів.

Стогін дерева, що розколюється, а потім розлітається на друзки. Звук кинджалів, що падають на підлогу. Відчуття, як калатає моє серце, як перехоплює подих, коли блаженство осідає десь у кістковому мозку. «Я ніколи так не втрачав контроль». Спалах спогадів стрясає мене до глибини душі, прочищає думки настільки, що я можу передихнути від нестерпних ревнощів, які відчуваю до жінки, яку навіть не знаю.

Охоронці кивають льотчицям і беруться відчиняти двері.

— Дай їй спокій. — Сирена різко звертається до сестри. — Ти лише на рік старша за Вайолет, і ви із Ксейденом вже давно не разом. Він просто чоловік, а вона — найкраща зброя, яку ми маємо проти темних володарів.

— З тобою все гаразд? — запитує Міра, стурбовано вдивляючись у моє обличчя.

— Ні, — шепочу я. — Але я не розумію, що не так.

Двері відчиняються, і ми потрапляємо до найбільшої їдальні, яку я колинебудь бачила. Скляні двері, які розташовані на задній стіні, відчинені на терасу, незважаючи на загрозливі хмари, що затьмарюють небо. Вологий вечірній вітерець тріпоче вогниками свічок на столі, тимчасом охоронці зачиняють за нами двері. За довгим вишукано прикрашеним столом, що тягнеться вздовж усієї зали, сидить, мабуть, понад пів сотні людей.

І кожен з них обернувся, щоб подивитися на нас чотирьох.

Мій погляд знаходить Ксейдена менш ніж за секунду, але не тому, що він сидить по центру столу, і не тому, що він один із двох чоловіків, одягнених у чорне, і навіть не тому, що він обернувся, ніби відчув мій прихід, — що, ймовірно, так і було. Я знаходжу його відразу, бо він — центр мого тяжіння.

Як би я не злостилася на те, що він читав мені нотації, що він відмовився взяти мене із собою, що в нас обох є багаторічна історія, яку ми не обговорювали, що кітель, у якому він простує до мене, не просто ідеально скроєний, а очевидно, зшитий саме для *нього*, усе це не змінює того факту, що він — довбаний магніт для мого серця.

— *Ця сукня...* — Його погляд ковзає по мені і так розпалює, що мої щоки спалахують, а пульс прискорюється. — *Ти ведеш брудну гру, Вайолють.*

Але чому він простує до мене, коли очевидний вибір — жінка в червоному за кілька кроків збоку?

— *Я досі збіса зла на тебе.* — Я піднімаю підборіддя, так само розлючена на себе за те, що опинилася в такому становищі, за те, що відчуваю все це лайно.

— *Почуття взаємні.* — Він занурює одну руку в моє волосся, потім втягує повітря крізь зуби, а його пальці торкаються моєї шкіри ззаду на талії. — *Але можна злоститися і при цьому шалено, дико, неконтрольовано кохати мене.*

Його уста впиваються в мої саме в ту ж мить, коли світ навколо нас темніє, затьмарюючи навколо все і всіх, окрім Ксейдена. З таким самим успіхом ми могли б бути єдиними людьми у всій провінції. Моє тіло *спалахує*. Боги, хімія між нами — єдине, що сильніше за гнів. Існують лише натиск його губ, які розтуляють мої, швидкі й точні рухи його язика і поштовх миттєвої хіті, що змушує мене вчепитися в тканину його кітеля, коли він цілує мене, затамувавши подих.

Отак просто зникли найгарячіші мої ревнощі, несамовита невпевненість, яка змушувала мене сумніватися в собі. Немовби стіна тіней, яку він звів...

— *Що ти зробив?* — Відриваюсь від його вуст, глибоко дихаючи, а він притуляється чолом до мого, тримаючи нас у коконі в суцільній темряві.

— *Те, що повинен був зробити, щойно побачив тебе сьогодні вдень.* — Його рука міцніше бере моє волосся, легенько посмикуючи. — *І, напевно, шокував Кет настільки, що вона перестане морочити тобі голову.*

— *Що ти маєш на увазі?*

— *Кет має дар підсилювати емоції людей, які її оточують, і вона надзвичайно здібна. Якби ти не блокувала мене весь вечір, я сказав би тобі про це раніше.*

Я на мить роззявляю рота, перш ніж стуляю його знову. По-перше, від усвідомлення того, що я умудрилась заблокувати Ксейдена, а по-друге — не дивно, що я не можу опанувати себе. Вона веде війну, про яку я навіть не підозрювала. Зачекай. Чи не мав би він сказати мені *раніше*? У нього були *тижні*, щоб розповісти мені.

— Ти перемогла, — шепоче він. Тіні зникають так само швидко, як і з'явилися, коли він підводить голову, дивлячись мені в очі.

— Я ще навіть не *починала* з тобою сваритися.

Забираю руки з його грудей і спрямовую нову хвилю сили, що піднімається всередині мене, у свої щити. Як у біса вона пройшла повз них? Якщо вони заблокували Ксейдена, то, безперечно, вони достатньо потужні для неї.

— Гаразд. Ми можемо сваритися скільки завгодно сьогодні ввечері. Просто знай, що ти вже перемогла. Я чув, що ти говорила. — Його хватка в моєму волоссі послаблюється, і він ковзає рукою до потилиці. — Пробач, що не прислухався до тебе. Пробач, що я надто бурхливо реагував, коли витягував тебе з того пекла камери допитів… бляха, після Рессони. Коли Сґейл сказала мені, що тебе катують, а я не можу до тебе дістатися... — Його очі на мить заплющуються, а коли розплющуються, страх, який я помітила раніше, згущається ще дужче. — Я не можу дихати, коли ти в небезпеці, але це не твоя провина. Я повинен був привезти тебе сюди, коли ти просила.

Мої губи розтуляються, і я кліпаю, переконана, що недочула його.

— Тепер твоя черга. Чи можеш ти визнати, що треба було дочекатися, поки я приведу тебе, щоб ми могли наперед розробити план? — Його пальці ніжно ковзають по моїй оголеній спині.

— Ні. — Я тремчу від цього дотику. — Вибач, що не сказала тобі, але я не шкодую, що прийшла. Нам потрібне це горно *негайно*.

Він кривить куточком рота.

— Ясно.

— Чи не проти ви двоє приєднатися до нас? Ви дуже важливі гості для нашої вечірньої бесіди, — лунає віконтів голос принишклою кімнатою з легким роздратуванням у тоні.

Ох. Усі до одного встали зі своїх місць, чекаючи на нас біля відчинених скляних дверей.

— *Будь готова до всього,* — каже Ксейден, перш ніж повернутися обличчям до Текаруса.

— Я не прошу вибачення. — Він переплітає свої пальці з моїми, і ми обходимо стіл у напрямку публіки, де чекає Текарус. — Утримувати контроль біля Вайолет майже неможливо.

Моє обличчя пашить. Що за чортівня? Він почув, що говорила Кет? Це ж неможливо.

Кет завмерла поруч із дядьком, з опущеною головою, немовби Ксейден щойно завдав смертельного удару в битві, яку *вони* вели і про яку я навіть не підозрювала.

— Так, я чув. — Текарус подає знак рукою, щоб ми йшли за ним назовні, і ми виходимо на мармурове патіо, Міра і Бреннан йдуть впритул за нами. — Чутки розлетілися швидко, коли ти зруйнував задля неї свій маленький військовий коледж. — Текарус простягає свій келих у мій бік, ніби вітаючи. — Розколоти свій квадрант просто навпіл. Браво! Я *роками* намагався знести це місце, а ти зробив це — за скільки? — за шість днів?

Вага провини, що лягає мені на груди в цей момент, певно не менша за вагу дракона.

— За п'ять. — Ксейден стискає мою руку, коли ми перетинаємо патіо і підходимо до вершини широких сходів — але ні, не до сходів — до сидінь. Уся північна сторона похилого пагорба розбита на ряди, що утворюють овальну відкриту арену завглибшки зі зріст Терна і вдвічі довшу за нього.

— За п'ять днів? — Текарус недовірливо похитує головою, потім повертається до мене. — Дивовижно. Тепер, я припускаю, ви хотіли б обговорити придбання горна, яке я маю у власності?

— А я припускаю, що ви привели нас сюди, аби побачити, як я орудую блискавкою, перш ніж укласти угоду? — запитую я, а пружний вітер, що пахне дощем, розвіває моє волосся. До початку зливи лишилось кілька хвилин, якщо не менше.

— Було б правильно побачити, на що ви здатні, перш ніж приступати до переговорів про таку цінну річ. — Віконт рушає до освітленої магічними вогнями арени.

— Справедливо. — Моя рука вислизає з руки Ксейдена, і я сягаю по свою силу.

— О ні, не звідси. — Текарус хитає головою, а інші долучаються до нас, вишикувавшись на краю патіо з напоями в руках. — Унизу, на полі. Це ж вистава врешті-решт, чи не так? Було б шкода змарнувати ігрову арену, адже я витратив роки на її спорудження. Вона особлива. Весь камінь видобутий у Брейвіку, на схід від річки Данни. О, поглянь, вони вивозять твою мішень.

Мішень? От *чорт*.

Четверо охоронців в одностроях виштовхують металеву скриню завбільшки із шафу на середину трав'янистого поля за ареною. Я навіть не можу влучити в трійко брил, на які вказав Фелікс, а тут я маю влучити в цю скриню? Усе закінчиться ще до того, як розпочнеться обговорення угоди.

— Мабуть, ти впізнаєш скриню Райбстада, Ксейдене? Це саме та, яку твій батько приніс мені, коли ми вели перемовини про те, що дехто міг би вважати більшим скарбом.

— *Ця скриня належала твоєму батькові?*

— *Це була одна з найцінніших речей, якими він володів.* — Ксейден напружується. — Я проведу її вниз.

— Ні, — заперечує Текарус беземоційно.

Ми повертаємо голови в його бік.

— Мене цікавить, на що вона здатна без тебе. — Текарус примружується на Ксейдена. — Моя пропозиція проста. Допоки ти не ступиш на арену, Ріорсоне, а вона не покине поле, не влучивши в ціль, ми не розпочнемо перемовини щодо горна. Погоджуйтеся на угоду або відмовляйтеся.

— Ми відмовляємось... — почав був Ксейден, його слова обриваються.

— Погоджуйся. — Я дивлюся на нього. — Ти не мусиш захищати мене від моєї ж печаті. Якщо він хоче, щоб я підірвала скриню твого батька, я підірву скриню твого батька.

Його очі на секунду примружуються, а потім він зітхає.

— Ми погоджуємось.

Я підбираю шари шовку й починаю спускатися сходами. Нерви стискають мені ребра, але я відкидаю хвилювання. Якщо я завдам достатньо ударів, то *один* з них неодмінно влучить у ціль.

Чи не це допомогло нам пережити Рессону до прибуття Андарни?

— Я йду, — оголошує Міра позаду мене. — Я не маю жодного стосунку до її печаті! — кричить вона у відповідь Текарусу, наздоганяючи мене.

Віконт не заперечує.

— А моя не ефективна на такій відстані від сфер, — закінчує вона пошепки. — Я пробувала раніше, але нічого не вийшло.

— Не переймайся. Нам не знадобиться твій захист. Просто ухиляйся від скрині, якщо вона вибухне, — відповідаю я, даруючи їй натягнуту усмішку. — *За який ще такий більший скарб домовлявся твій батько?* — запитую Ксейдена, поки ми спускаємося кам'янистими сходами піщаної дороги. Навіть уявити не можу, скільки часу пішло б на те, щоб видобути задосить каменю

для будівництва цих сходів, не кажучи вже про те, щоб привезти його з краю Брейвіку.

— *Союз, який уклав мій батько і від якого я офіційно відмовився минулого року. Скриня безцінна. Якщо він хоче, щоб ти знищила її блискавкою, то це більше стосується мене, а не тебе.*

— *І чому я не здивована?* — Мої руки зминають ніжний шовк сукні, коли я складаю шматочки пазла докупи, усвідомлюючи огидність ситуації. — *Цей союз має якийсь стосунок до Кет?*

Вагання, яке я відчуваю завдяки нашому зв'язку, відповідає раніше за нього.

— *Так.*

— *Ця інформація була б цінною до прибуття.* — Це, блін, найменше, що я можу сказати. Не дивно, що вона мене зневажає. Я не настільки егоцентрична, щоб вважати себе причиною того, що він розірвав їхній союз, але я, безумовно, на заваді його відновленню. Її дядько хоче, щоб я підірвала сам символ того, про що вони домовилися.

— *Досі сваримося. Зрозумів.*

Ми з Мірою ступаємо на траву, коли зриваються перші краплі дощу.

— Треба було вдягнути шкірянки, — бурмоче вона, не відстаючи від мене.

— Я не вмію цілитися, — тихо кажу їй, зупиняючись за двадцять метрів від скрині, якраз досить близько, щоб побачити руни, вирізьблені на товстому віці. — Карр зациклився на кількості, а не на якості, і ми з Феліксом щойно розпочали заняття, тож це може зайняти певний час.

Двоє охоронців підходять до скрині, яка вища і ширша за них обох. Дякувати Амарі, вона величезна. У більшу мішень легше буде влучити. Охоронець дістає з кишені щось невелике, чого я звідси не можу розгледіти.

— Не думаю, що їх цікавить, скільки часу це триватиме. — Міра киває на верхню частину арени. Десятки озброєних луками льотчиків оточили верхній ряд сидінь, усі зі стрілами, направленими в наш бік. — Вони, мабуть, хвилюються, що ти влучиш у Текаруса, а не в ціль.

— Гаразд. Повний розслабон. — Піднявши руки, я тягнуся до сили Терна.

Дивно, як зазвичай безжальна спека від неї втішає після стількох днів тортур Варріша без неї.

— Хлопці, може, ви посунетесь? — кричу охоронцям, і кремезний чоловік попереду притискає кулак до грудей, наче думає, що може зупинити її, якщо гігантська залізна коробка зрушиться і впаде на нього... або наче у нього є ключ від неї.

По моєму хребту пробігають дрижаки недоброго передчуття.

— «Арктильний океан на півдні відомий спокійними теплими водами і колись прибутковими торговельними шляхами», — декламую я, втамовуючи гупання свого серця.

— Ти досі це робиш? — Міра зводить брови.

— Тільки коли я...

Подвійне віко скрині розчахується, і обидва охоронці з приголомшливою силою розлітаються по землі, а зі скрині вивалюється чоловік, падаючи навколішки на траву. Бордова туніка і штани подерті, наче його утримували в полоні декілька *тижнів*.

— Якого хріна? — бурмоче Міра.

Його голова ривком піднімається, щоб подивитися на нас, і моє серце стискається — чистий жах паралізовує мене.

Від налитих кров'ю очей в'юняться розширені червоні вени.

— Вайолет! — ричить Ксейден.

Венін.

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

Хоча її надзвичайна печать дозволяє їй розширювати сфери навколо себе і свого дракона, курсантці Сорренґейл не вистачає навичок створювати власні сфери без надмірного емоційного розладу. Мені шкода, але я сумніваюся, що це вміння розвинеться із часом. А я покладав на неї такі надії.

Меморандум професора Карра
до пані генерала Сорренгейл

— Але не... — шепоче Міра, миттю вихоплюючи кинджали, коли темний володар заривається руками в м'яку зелену траву арени і божевільно регоче.

Дихати. Я повинна дихати. Але повітря бракує.

Розвіваються пурпурові шати. Солейл мчить уперед, Ф'юл біжить за нею. Поширення смерті та розпаду охоплює їх обох. Падіння. Їхні тіла перетворюються на лушпиння, позбавлене сили та життя.

— *Срібна!* — рев Терна розколює голову, вириваючи зі спогадів минулого, перш ніж поглинає мене цілком. Дощ змочує землю навколо нас, падаючи важкими, але рідкими краплями. Це не Рессона, це Кордин, і я маю захистити Міру.

— Вшивайтесь! — кричу охоронцям, двоє з яких тікають, а ще один шкутильгає геть, залишаючи останнього продовжувати стояти в ступорі і витріщатися. — Забирайся звідси! — наказую Мірі, відчуваючи, як по жилах розливається пекучий жар, коли я відкриваю шлюзи енергії Терна.

— Я не залишу тебе із цим опудалом! — вона вимахує кинджалом.

— Ні! — кричу я, але вже пізно: кинджал впивається в плече веніна.

Той шипить, вириваючи зброю, і миттєво згрібає скам'янілого охоронця.

— Чудово, а тепер у нього ще й ніж! — Я піднімаю руки і вивільняю енергію, що шарахає вогнем крізь мої кінцівки.

Блискавка тріщить, така біла, що майже блакитна, і я підношу руку, щоб захистити очі, коли вона влучає в залізну скриню, наче притягнута до неї. Іскри сиплються на арену, одна з них обпікає мені тильний бік долоні, перш ніж я встигаю її змахнути.

— *Терне, ти мені потрібен!*

— *У дорозі.*

Паніка от-от охопить мене, а я витрачаю дорогоцінні секунди, озираючись через плече туди, де Ксейден уже біжить до сходів.

— *Залишайся на місці і не втручайся. Нам потрібне це горно.*

— *Вайолють...*

— *Я можу зробити це.*

Якщо я не зможу впоратися з одним виснаженим веніном, то які шанси у Континенту?

Вітер змінює напрямок, кидаючи мені в обличчя волосся, і я обертаюся, щоб побачити, як руки веніна обвивають шию охоронця, але мені не потрібно дивитися, щоб точно знати, що зараз станеться.

— Тільки *сильні* кинджали можуть його вбити, — повідомляю я Мірі, висмикуючи свій кинджал із піхов і відрізаючи смужку тканини від подолу. Якщо не зможу прицілитися, все зведеться до рукопашу.

Крики охоронця пронизують мене наскрізь.

— Гівна небесні... Він справді... Який план, Ві? — гукає Міра, хапаючись за другий ніж.

— Убити його, перш ніж він уб'є нас, і хай що ти робитимеш, не дозволяй йому торкнутися тебе руками.

Збираю волосся в кінський хвіст і обмотую його смужкою від сукні, щоб швидко закріпити. Я загину, якщо не зможу бачити.

Венін тримає охоронця, як щит, затуляючись від мене, аби я навіть не намагалась метнути ножа. Крики припиняються, а чоловік повільно висихає на моїх очах. Принаймні щонайменше двоє з трьох інших вже за межами поля.

Дозволяючи силі Терна наповнити мене, я б'ю знов і знов, випалюючи траву навколо веніна, але, чорт забирай, не влучаю в нього. Охоронець падає на землю, частини його тіла розшаровуються, а злива накриває щодалі сильніше.

— Курва!

— Це ти, — перекрикує темний володар шум бурі, яка вже починається. — Та, хто керує небом. — Його очі витріщаються в моторошному хвилюванні. — О, як я буду винагороджений, коли повернуся з *тобою*.

— А я тут собі думала, що я єдина Сорренґейл, яка має репутацію за кордоном. — Міра займає бойову позицію майже впритул біля мене.

— Твоїм Мудрецем? — запитую веніна, стежачи за його рухами, а дощ тимчасом вже накриває хвилями. Чорт, я не можу ризикувати, метнувши кинджал. Якщо промахнуся, то лишуся беззахисною, а на цьому полі не тільки я. — *Мені потрібні кинджали.*

— Яким Мудрецем? Обіцяю, ти захочеш... — починає він, підносячи руки.

— Смерті? — перериваю я. — Я вже чула це. Я вбила і того гінця. — Однак тоді я не була в громіздкій вечірній сукні. Ця річ — довбаний тягар.

— *За тобою,* — гукає Ксейден.

Озираюся назад і бачу два *сильні* кинджали, встромлені в землю за метр від мене.

— Міро!

Вона простежує за моїм поглядом і вже рухається, коли я перевертаю кинджал на вістря і змахую зап'ястком, кидаючи його в горло темному володареві.

Кинджал впивається йому в бік.

Чорт, я не врахувала тиску від проливного дощу.

Венін кричить від болю, він висмикує кинджал, а Міра подає мені один з двох ксейденових ножів, які нам підкинули. Мої пальці стискають слизьке від води руків'я, і я готуюся до найгіршого, коли венін піднімає руки.

Але справа не в кинджалах, які він відкидає.

Скриня Райбстада несеться до нас, наближаючись так швидко, що я ледве встигаю повалити Міру на землю, перш ніж та пролітає повз настільки близько, що я чую, як вона розсікає повітря.

Відразу за нею летить кинджал, потім ще один. Він не влучає, але пришпилює зліва мою сукню до землі. Я використовую інерцію, щоб продовжувати котитися, прозорий шовк рветься, коли Бреннан підхоплює мене і ставить на ноги: гадаю, він вирішив долучитися до нас.

Боги, ні. Я не можу втратити їх обох.

— Треба оточити його! — кричить Бреннан, висмикуючи *сильний* кинджал із прим'ятої трави. Злива періщить, промочуючи мої ноги, волосся і те, що залишилося від сукні.

— І як ти збираєшся це зробити, якщо ми не можемо побачити його крізь це лайно? — відгукується Міра.

— *Я буду за кілька хвилин!* — кричить Терн.

Можливо, ми помремо в ці хвилини, але ми точно помремо *всі*, якщо я не заберу це довбане горно.

— Ми повинні втримати його на полі, чого б нам це не коштувало. Один такий здатний висушити всіх у палаці, — кажу я.

Спина до спини ми оглядаємо територію, і мені перехоплює подих, коли темний володар з'являється в полі зору, припадаючи на коліно приблизно за десять метрів від нас.

Ні. Час сповільнюється до млявих ударів серця, коли я дивлюся, як він тягнеться до землі.

Немає часу тікати. Ми не встигнемо.

Мій найгірший кошмар за лічені *секунди* стає реальністю.

Наша місія вбиває моїх брата і сестру.

— Мені дуже шкода, — шепочу ледь чутно.

Його кулак врізається в землю, і я, затамувавши подих, крізь бурю із жахом спостерігаю, як горять його вогненно-червоні очі, а трава навколо нього зморщується, перетворюючись на коричневі бадилинки.

— Міро! — кричить Бреннан. — Щит!

— Я... я не можу так далеко від сфер! — Її уста розтуляються, коли смерть біжить до нас, а земля двигтить, втрачаючи свою магію.

— Щит або ми помремо! — Бреннан хапає нас обох і міцно стискає в обіймах.

Я зіщулююсь, як можу, сподіваючись стиснути наше тріо, а Міра закидає руки над нами. Її тіло тремтить, і ми з Бреннаном підхоплюємо її руками за спину, щоб утримати. Вона кричить так, ніби її шматують.

Вона вигорає.

Тіні струмують до нас, але не встигають.

— *Я тебе кохаю,* — подумки зізнаюся Ксейденові й чекаю, поки моя сила стече, чекаю, поки моя смерть зробить веніна нестримним.

Але цього не відбувається.

— *Ти житимеш!* — велить Ксейден, наче це так просто.

Міра обм'якає, і Бреннан бере на себе основний тягар її ваги, поки я з'ясовую, що діється навколо.

Усе поле мертве, за винятком крихітного кола, де ми стоїмо. Вона врятувала нас. Але висохло лише це поле. Глядачі над сходами всі живі й здорові, наскільки я можу роздивитись крізь зливу. *Весь камінь був видобутий у Брейвіку, на схід від річки Данни.* Хіба не так сказав Текарус?

Протираю очі від води й повертаюся обличчям до темного володаря.

Він задоволено розминає плечі, блаженна посмішка спотворює його обличчя, коли закидає голову назад.

— Якщо ти не можеш вразити його блискавкою, то нам доведеться підійти досить близько, щоб вступити в бій. Він не зможе взяти нас обох, — каже Бреннан, піднімаючи на руки непритомну Міру.

— *Ти ще далеко?* — запитую в Терна. Дощ не стільки б'є по залишках трави, скільки плеще по воді, яка не встигає стекти.

— *До хвилини.*

— Я не мушу бити по ньому, — шепочу, коли мене осяяла ідея від споглядання затопленого поля. — Відведи Міру до сходів. Там ви будете в безпеці.

Бреннан дивиться на мене так, ніби я щойно заявила, що наш світ плаский.

— До наступного разу, коли він висушить...

— Довірся мені. Доправ нашу сестру до сходів. — Я дивлюся на брата і вбираю в себе силу Терна, даючи їй волю, дозволяючи їй заповнити кожен сантиметр мого тіла.

— Вайолет... — У його погляді стільки любові, тривоги і страху, що я не можу не всміхнутися.

— Я знаю, що роблю. А тепер тікай. — Забираю в Бреннана *сильний* кинджал і відвертаюся від них обох.

— *Що в біса ти збираєшся робити, Вайолють?* — питає Ксейден.

— *Чшш... Я зосереджуюсь...* — Піднімаю щити від Ксейдена, поки венін повертається.

Засранець широко посміхається, коли бачить мене.

— Ти будеш справжньою винагородою, — ричить він крізь дощ, крокуючи до мене, так наче у нас є весь час цього світу. — І подумати тільки, ти приведеш із собою дракона! Ви ж не зможете розлучатися надовго, чи не так?

Хапаю у кожну руку по *сильному* кинджалу і чекаю.

Якщо я втрачу самовладання — мені кінець.

Атакувати його і програти? Мені кінець.

Чекати так довго і дозволити йому покласти на мене руки? Еге ж, мертва.

Венінка, яку я вбила на спині Терна, спостерігала за моїм стилем бою і миттєво підлаштовувалася, а це означає, що я повинна чекати до останньої можливої секунди, щоб зробити свій хід.

Дощ шипить на моїй розпеченій шкірі. Якщо я потягну ще трохи, то втрачу здатність контролювати силу і згорю, тому я балансую на краю, коли раптом чую шум, що заглушає звук дощу.

Крила.

— Мені не слід наголошувати, як важливо вчасно діяти, чи не так? — запитує Терн.

— Я все зроблю вчасно.

Стукіт мого серця посилюється з кожним кроком, який ступає венін, але я впевнена в послідовності своїх дій. Тут немає місця для помилки. Зиркаю праворуч рівно настільки, щоб побачити, що Міра і Бреннан пішли з поля.

— Нічого іншого я й не очікував.

Темний володар лише за кілька метрів від мене, його погляд нишпорить по мені, без сумніву, шукаючи слабкі місця, тим часом я відчуваю порив вітру від крил Терна за спиною.

Зараз. Я метаю кинджали у веніна одночасно, цього разу враховуючи силу дощу. Тієї миті, коли бачу, як вони пронизують чоботи, пришпилюючи його ноги до землі, я розводжу руки в сторони, вивільняючи всю свою силу і направляючи її в обпікаючий спалах блискавки.

Я фіксую руки й напружую кожен м'яз.

Кігті Терна обхоплюють мої плечі і міцно стискають саме в ту мить, коли блискавка б'є позаду розлюченого веніна, розсікаючи небо і заряджаючи воду, що покриває арену, і ноги веніна, смертоносною енергією.

Темний володар кричить в агонії, а потім падає замертво на поле, розбризкуючи під собою воду, коли ми пролітаємо над ним.

Я зробила це. Будь благословенна, о Данно, *я зробила це.*

— Ти не влучила по ньому.

Закочую очі й глибоко дихаю, незважаючи на дощ, що струменить по моєму обличчю, коли Терн бере ліворуч, летючи вздовж вигину арени назад до палацу.

Сґейл, Тейне та Марбх зайняли захисні позиції вгорі на терасі, готові, коли треба, спопелити натовп.

— Я зжеру кожного, хто зробить крок проти тебе. Моє терпіння скінчилось. — Помахи Тернових крил сповільнюються, коли ми наближаємося до внутрішнього дворика.

— Я обов'язково їх попереджу.

Терн чекає, доки я відновлю рівновагу на ногах у розмоклому слизькому взутті, а потім продирається вперед крізь натовп під вигуки льотчиків і вельмож, трощачи мармур лапами, доки не досягає трави й повертається, розмахуючи хвостом, наче зброєю, довершує чотирикутне оборонне каре, вибудоване драконами.

Бреннан ступає в ногу зі мною, Міра повисла на його руці, але йде самотужки, поруч із ним.

— З тобою все гаразд? — запитую я неголосно, коли ми проходимо повз вельмож під *парасольками*. Для них це була довбана розвага.

— Ми не ті, про кого тобі варто турбуватися, — бурмоче Бреннан, коли останній ряд вельмож, включно з Кет і Сиреною, розходиться, відкриваючи вид на ситуацію, набагато небезпечнішу за ту, у якій я щойно перебувала.

Піднята до грудей рука Ксейдена стиснута в лютий кулак, а гнів виблискує в його очах, коли той дивиться на віконта, чиї ноги тріпаються за кілька сантиметрів від землі.

Текарус безуспішно рве на собі тіні, що обвивають його шию, і, судячи з хрипкого звуку його дихання, він повільно задихається.

— Ксейдене, будь ласка, припини! — зойкає Кет.

Хватка Ксейдена лише посилюється, тимчасом дощ перетворюється на мряку.

Текарус булькає, а льотчики вихоплюють зброю, проте одного рику Сґейл достатньо, щоб утримати їх від нападу на Ксейдена.

Опускаю частину своїх щитів, яка дозволяє Ксейденові увійти, а потім посилаю кожну краплю своєї любові по зв'язку.

— *Зі мною все гаразд.*

Він відриває погляд від Текаруса, а ледь стримувана лють у його очах робить його майже невпізнаваним.

— Послаб хватку на його горлі, — спокійно кажу я. — Він не зможе відповісти на запитання, якщо помре.

Між темними бровами Ксейдена з'являються дві зморшки, але хватка тіней послаблюється.

Підійшовши до нього, я переконуюся, що моє плече торкається Ксейденової руки і що він відчуває мене як фізично, так і ментально.

— Тобі пощастило, що ти не помер, — кажу, дивлячись на почервоніле обличчя Текаруса. — Якби ти наразив Ксейдена на таку небезпеку, я не впевнена, що була би милосердною.

— Ти називаєш це милосердям? — запитує Текарус, задихаючись і все ще б'ючись ногами об землю.

— Так, — тихо відповідає Ксейден.

— Ви добували каміння на схід від річки Данни, на землі, що межує з Безплідними Пустищами. Вона вже втратила свою магію.

— Так! — вигукує Текарус.

Ксейден лається собі під ніс.

— Ви збудували для них яму, а це означає, що ви захопили більше, ніж одного веніна. — З моєї шкіри здіймаються клуби пари, але принаймні я не відчуваю, що згораю заживо.

— Я розповім вам усе, що ми знаємо, — запевняє Текарус. — Тільки відпусти мене.

— І ми маємо тобі довіряти? — запитує Бреннан з іншого боку від мене.

— Ми не давали йому їжі декілька днів...

— Бо руни на скрині Райбстада утримують предмети, розміщені всередині, підвішеними в повітрі, — перериває Ксейден. — Він не міг дотягнутися до землі, щоб висушити її, поки скриню не відкрили. Мені не потрібно, щоб ти розповідав мені те, що я й так знаю.

Він опускає руку, і тіні щезають.

Текарус падає на мармурову підлогу патіо, хапаючись за горло.

Ксейден присідає навпочіпки поруч.

— Якщо ти коли-небудь захочеш почути про причини, чому я розірвав цей союз, то прийди по *мене*. Вайолет для тебе недосяжна. Якщо ти хоч раз подивишся в її бік без належної доброти та поваги, я вб'ю тебе без роздумів і дозволю Сирені зайняти твоє місце як спадкоємиці. Ти мене зрозумів? — У його голосі крижана м'якість, від якої у мене по шкірі виступають сироти.

Текарус киває.

— Вибачся.

— *Я в нормі.*

Ксейден зайшов надто далеко. Цей чоловік — другий у черзі на поромієльський трон.

— Висловлюю свої найщиріші вибачення, Вайолет Сорренґейл, — хрипить Текарус пошкодженими голосовими зв'язками. — І що це нам дає, Ріорсоне?

Ксейден підводиться:

— Тепер ми починаємо переговори.

За годину нас нагодували й переодягли в сухі льотні шкірянки, і ми вчотирьох сидимо за прибраним обіднім столом навпроти Текаруса, Кет, Сирени, пів десятка вельмож і одного генерала, який займає місце ліворуч від Текаруса.

Усі люди в кімнаті неозброєні, за винятком Ксейдена і мене, але завдяки нашим печатям ми ніколи не залишаємося беззахисними.

— Чи можу я спершу зробити свою пропозицію? — запитує Текарус, відтягуючи комір від червоних рубців на горлі.

— Можеш, — відповідає Бреннан.

Рука Ксейдена ковзає по моєму лівому стегну і залишається там. Він тримає мене за руку відтоді, як ми вийшли з патіо. Дивно, що я знайшла час і можливість влізти в льотну шкірянку. Якби я тільки побачила його обличчя, коли він дивився на веніна, я, мабуть, була б зараз у нього на колінах.

— Ваша сила... вражає. — Текарус повільно хитає головою, немовби ошелешений. — А ви ще навіть не навчені. Просто подумайте, ким ви будете через кілька років, ба навіть через рік.

Рука Ксейдена вільно лежить, тож я переплітаю свої пальці з його.

— Це не схоже на пропозицію. — Стараюся говорити якомога спокійніше, щосили намагаючись ігнорувати те, що цей чоловік ледь не вбив не лише мене, а й Бреннана та Міру.

Гнів переростає в кипучу лють дуже швидко... занадто швидко.

Кидаю погляд на Кет.

— Тримайся подалі від моєї голови, а то я почну орудувати *всередині* палацу.

Вона відкидається на спинку стільця, примружуючи очі, але не демонструє поразку. Ні, вона оцінює мене як гідну суперницю.

Гра розпочинається.

— Знаєте, чому я такий успішний колекціонер? — запитує віконт, майже тремтячи від хвилювання. — У мене є дар знати, чого хочуть люди, що спонукає їх відмовлятись від своїх скарбів. — Боги, він повна протилежність Варрішу. Наші печаті насправді *не так вже* й відрізняються від роботи розуму. — Думаю, ми з вами могли б укласти угоду, якщо ви вважаєте, що я можу здійснити ваші найсміливіші мрії.

Ксейден механічно погладжує моє стегно, але це допомагає мені зберігати спокій.

— А як ви думаєте, які мої найсміливіші мрії? — запитую я.

— Про мир. — Текарус киває, його рухи стають безладнішими, що більше він збуджується. — Не для вас, звісно. Це не те, що вас мотивує. Мир для людей, яких ви любите.

Пальці Ксейдена завмирають.

— Мир для *нього*, — закінчує Текарус.

Мені перехоплює подих.

— Я слухаю.

Він описує свою пропозицію, і я мушу визнати, що на секунду вона здається мені спокусливою. Провівши кілька років як його особистий сторожовий пес, стежачи за вівернами без вершників, які почали регулярно перелітати за маршрутами, підозріло схожими на контроль, прожити решту своїх днів із Ксейденом, нашими драконами та моїми близькими на острові, де панує мир, — звучить ідеально. Але це також боягузливий і абсолютно нездійсненний вихід. Острови не приймають наварр-ців навіть як гостей.

— Втеча з Континенту на будь-яку землю, яку ви відвоювали у Девереллі, не допоможе ні людям, які для мене важливі, ні тим, кого я навіть не знаю. Це просто втеча.

У Текаруса відвисає щелепа, і в мене виникає враження, ніби він не звик, що йому кажуть «ні».

— Навіть якщо я віддам горно Тиррендору? — Віконт запитально дивиться на Бреннана. — Ширяться чутки, що Наварра відпустила курсантів, не проливши жодної краплі крові. Хоча мені страх як цікаво, чому саме так, а вам?

Так. Дуже.

— Дракони не зобов'язані вам нічого пояснювати. — Бреннан знизує плечима. — А моя сестра щойно *заслужила* горно. Чи збираєтесь ви повертатися до своєї угоди?

— Я ніколи не порушую свого слова. — Текарус дивиться в бік Ксейдена й нахиляється вперед, спираючись на рясно вишиті передпліччя свого кітеля. — Усе, що ми знаємо про темних володарів. — Він киває на срібнобрового генерала, який підсовує Бреннанові через стіл книгу в шкіряній палітурці. Мої пальці сверблять від цікавості, щоб відразу розкрити палітурку. — Однак я ніколи не казав, що віддам вам горно, якщо вона вмітиме орудувати. Я сказав, що ми почнемо перемовини.

Ти, мабуть, бляха, знущаєшся з мене. Моя рука стискає руку Ксейдена, наче це може стримати його від того, щоб задушити віконта тінями, або щоб я не втратила абсолютний контроль над своєю силою. Треба було принести на зустріч провідник.

— Що ж, тоді почнімо обговорювати. Що ви хочете в обмін на те, що ми сьогодні підемо звідси з горном? Зброю? — запитує Бреннан. — Бо це те, що ми пропонуємо. Горно тут, у вас, не потрібне, а ми використаємо його, щоб забезпечити ваші рейдові загони зброєю, необхідною їм проти венінів, яких ви *не можете* захопити.

Сподіваюся, подробиці того, як їм вдалося зловити цього, є в книзі.

— Зброя — гарний початок, — погоджується Текарус, киваючи головою і переводячи погляд на Кет. — А ви візьмете із собою сотню курсантів-льотчиків, яким я дав притулок після знищення їхньої академії, і повернетеся на Аретію разом із горном.

Перепрошую… що за фіґня?

— А що нам робити з вашими курсантами? — запитує Ксейден, ледь нахиляючи голову. — Грифони не дуже добре почуваються на висоті.

— Їм ніколи не давали шансу пристосуватися, — стверджує Текарус. — І я хочу, щоб ви навчали їх так само, як, припускаю, робите з курсантами-вершниками. Бережіть їх, навчіть працювати разом, і тоді у нас може з'явитися шанс вижити в цій війні. Протягом останніх кількох тижнів ми бачили віверну без вершника, яка патрулювала небо і, безперечно, миттєво повідомляла про побачене своїм творцям. За нашими даними, вони наважилися просунутись аж на захід до Дрейтуса. Це не допоможе льотчикам залишитися в безпеці тут, на півдні… особливо коли вони хочуть битися. А хто навчить льотчиків краще вбивати віверну, як не вершники драконів?

Тренуватися з льотчиками грифонів? Взяти *Кет* до Аретії? Я краще зустрінуся з десятком венінів. Беззбройною. Без Терна й Андарни.

— Доправити їх у Тиррендор немає можливості, — зазначає Міра.

У Ксейдена заграли жовна:

— Є. Але немає гарантії, що вони переживуть це.

— Ми ризикнемо, — відповідає Сирена. — Це єдиний шанс для курсантів прожити досить довго, щоб потім поборотися з темними володарями.

— Ось моя пропозиція. Приймайте її або відмовляйтеся, — вимагає Текарус.

Не може бути, щоб...

— Згода, — відповідає Бреннан. — За умови, що кожен льотчик, який піде з нами, візьме із собою арбалет.

Я *придушу* свого брата.

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

Від небезпечних хвиль Арктильного океану до найнижчих рівнин
Тиррендорського плато скелі Дрейлора подекуди сягають висоти
понад десять тисяч метрів, що робить їх нездоланними для грифонів.
Тоді як у Наваррі є три добре прокладені стежки для підйому
на плато, уздовж кордону Кровли існує лише одна…
і вона смертельно небезпечна як для грифона,
так і для його льотчика. У жодному разі
не намагайтеся скористатись нею.

«Тактичний посібник щодо перемоги драконів»
полковника Елаї Джобена, розділ другий

У мене зводить шию, коли я дивлюся вгору, і вгору, і вгору на скелі Дрейлора, туди, де вони зникають у товстій ковдрі хмар.

Чотири дні минуло відтоді, як ми уклали угоду з Текарусом. Три ночі тому ми доставили горно — кільце заввишки майже зі Сґейл з вібруючих блакитних кристалів — у відгалуження долини над Аретією, де розташована нова кузня. Учора всім курсантам було наказано добре виспатися, спакуватися для триденної місії й зібратися на шикування о четвертій ранку, а зараз ми стоїмо в полі на захід від Дрейтуса, дивлячись на рейдові загони Поромієлю — *дріфти*, зібрані по той бік Першого крила, поки сонце розвіює ранковий туман.

— Він, мабуть, жартує, — каже Рідок, який стоїть поруч зі мною в строю. Його голова повернута під тим самим кутом, що й у мене. З-поміж сотні аретійських курсантів і такої ж кількості льотчиків, що зібралися на цьому трав'янистому полі, гадаю, дев'яносто п'ять відсотків мають однаковий

вираз обличчя, витріщившись із абсолютною недовірою на круту, ледь помітну, вузьку стежку, на яку щойно вказав мій брат.

Ряд уступів і поворотів, висічених у гранітній скелі, більше підходить для гірського козла, ніж для грифона, і напрочуд добре вписується в рельєф місцевості, тож не дивно, що перевал Медаро був таємницею.

Дотепер.

— Таки-так. — Візія киває. — Вочевидь, жартує. Це не стежка — це смертельна пастка.

Стежка, яка так захоплює Бреннана, недостатньо широка, щоб пропустити повний віз, не кажучи вже про ширину грифона… і він хоче, щоб вони піднялися нею? Щоб ми пройшли з ними, поки дракони патрулюють у небі?

— Я впевнена, що він не жартує, інакше нас тут не було б, — каже Ріаннон через плече.

— Що в біса нам потрібно робити, окрім того, що дертися за ними? — запитує Аарік спокійним голосом.

— Хапати їх, якщо вони падатимуть? — припускає Рідок.

— Правильно, адже ми здатні зловити грифона, — іронізує Імоджен.

Я насуплююсь, роздивляючись круту стежку. Мене турбує не вузька дорога і навіть не пастки для грифонів, про які говорив Бреннан, а власна витривалість. Дванадцять годин безперервного підйому замучать мої коліна та щиколотки.

— *Будь обережна,* — попереджає Ксейден, його голос уже стихає, адже він летить на схід зі Сґейл на місію, про яку мені нічого не відомо. — *У мене не було часу розпитувати кожного льотчика про їхні наміри.*

Наче його рекомендація допоможе зменшити рівень недовіри між нашими коледжами.

— *Ти вже мене попередив,* — нагадую йому, відчуваючи, як зв'язок слабшає. — *Не вмирай. Побачимося за кілька днів.*

Відчуваю приплив тепла, доволі невиразного, яке потім зникає з моєї свідомості.

Попереду мене Бейлор прикриває кулаком рота, позіхаючи аж до хрусту в щелепі, а Бреннан продовжує читати нам настанови про тривалість майбутньої подорожі з місця, де він стоїть на купі зв'язаних арбалетів, а його голос лунає над полем.

— Подорож займе у вас дванадцять годин, хоча я рекомендую зупинятися на шляху для відпочинку.

Він ковзає поглядом по наших рядах, ніби дивлячись на нашу реакцію, яка здебільшого… безмовна.

Єдиний звук — це осінній вітерець, що шелестить листям кущистих дубів на південному кінці поля. Навіть дракони і грифони замовкли довкола нас, наче не можуть повірити в те, що нам пропонують.

— Щоб вони могли нас зіштовхнути? — запитує вершник із Третього крила, і думаю, він не жартує.

— Саме через це запитання ти й підеш з ними, — каже Бреннан, свідомо уникаючи мого погляду, поки Сирена підіймається на купу зв'язаних арбалетів, щоб стати поруч. — Те, що командирам крил надали відомості про розташування пасток для грифонів для їх роззброєння, ще не все, бо вам, між іншим, потрібно навчитися взаємної поваги і довіри, перш ніж ви зможете навчатися разом. Жоден вершник не поважатиме курсанта, який не перетнув Парапет. — Він показує жестом на стежку позаду себе. — Ось Парапет, який вони мають перетнути.

— Вона вузька, але ж не настільки! — вигукує Рідок, отримуючи у відповідь декілька глузливих «схвальних» вигуків від вершників, що стоять поряд.

— І якби ми просто ризикували собою, можливо, було б доцільно вважати її легшою за ваш міст смерті в Басґіаті, — заявляє Сирена, заклавши руки за спину і стоячи обличчям до частини строю вершників. Сонячне світло падає на металеві кільця завбільшки з долоню, які опускаються з мочки вуха на передню частину її плечей. — Але врахуйте, що поки ви будете підійматися, поки вирішуватимете, чи справді ви приймете льотчиків у свої ряди… — Її погляд перехоплює мій. — Ця стежка, абсолютно безпечна для людей, стане небезпечною для грифонів. Тож запитайте себе, чи стали б ви ризикувати життям своїх *драконів*, прямуючи цією дорогою, спеціально побудованою для того, щоб імітувати їх убивство на ворожій території, задля того щоб навчитися краще знищувати ворога поряд з тими самими людьми, яких ви вважали своїми ворогами ще до минулого тижня.

Вершники навколо мене переминаються.

— Вона має рацію, — кажу я лише Тернові, бо Андарна більш ніж за три години льоту звідси і, без сумніву, зараз її ранкове тренування зі старшими у самому розпалі. Учора їй майже вдалося повністю розправити крила. Майже. *— Я не стала б ризикувати жодним із вас.*

— Авжеж, ти б цього не зробила. Навіщо тобі, коли я цілком здатний носити тебе по цілому світу? — Відчуваю, як він закочує очі. *— Ти ж не пов'язала неповноцінну істоту, якою є грифон. Ти пов'язала драконів. Виведи їх на прогулянку і дай їм показати себе.*

— Те, як льотчики дивляться на нас, більше схоже на те, що вони чекають, як ми покажемо себе.

— *Тебе вибрали дракони. Цього достатньо.*

— Кожен рій на підйомі буде в парі з рівним за силою *дріфтом*, — каже Бреннан. — Сподіваюся, до того часу, як ви досягнете вершини, ви знайдете точки дотику, на яких можна побудувати партнерські стосунки.

І все це в дусі товаришування?

— Дуже сумніваюся, — бурмоче Рідок.

— Тимчасом ваші дракони залишатимуться поруч, — стверджує Бреннан.

— *Я ніколи не буду далі ніж за хвилину льоту,* — запевняє Терн. — *Веселої забави в поході.*

І з ким же я опиняюся в одній команді, коли нас знайомлять із завданням? Дріфт Кет.

Через три години мої литки «кричать» від постійного підйому, а тиша в нашій маленькій групі перетворилася з ніякової на болісно тягучу. Знявши праву руку з прямовисної скелі, я регулюю вагу наплічника, щоб полегшити відчутний дискомфорт у хребті, і перевіряю, як там Слоун. Вона впевнено піднімається за кілька метрів переді мною, даючи грифону, що йде попереду, достатньо місця, щоб той помахував своїм левиним хвостом.

Ми піднімаємося вервечкою. Попереду всіх Четверте крило. Вище за нас тільки чота «Кіготь».

Стежка складна, але її здолати реально, і хоча подекуди вона сягає двох метрів завширшки, проте часом звужується до пів метра в місцях, де майже зникає, залишаючи зяючі провали, які змушують людей притискатися до стіни скелі, щоб обійти їх. Щоразу, коли ми підходимо до такого, грифони тягнуться своїми гачкуватими кігтями, балансуючи на пазуристих задніх лапах, а я затамовую подих, чекаючи, поки вони переберуться. Враховуючи, що ті, з якими ми йдемо, десь на метр ширші за стежку, я дивуюся, що, наскільки мені відомо, впали лише двоє. Поки що вони можуть здійнятися в повітря, але на більшій висоті… Це може стати небезпечним.

Озираюся на Марен, льотчицю і мою напарницю до кінця цього вечора, та на її грифоницю, коли ми наближаємося до знешкодженої пастки — колоди завбільшки з таран, яка тепер безневинно простяглася уздовж скелі, там де звужується стежка. — Обережно тут.

— Якраз на рівні грудей. Непогано. — Марен усміхається мені самими губами. Вона мініатюрна як для льотчиці, але все-таки вища за мене, з серцевидною формою обличчя під темним волоссям, заплетеним в одну довгу косу, що спадає на бронзову загорілу шию. Її темні очі з-під каптура без вагань зустрічаються з моїми щоразу, коли я озираюся, аби переконатися,

що вона досі йде за мною, що заслуговує на мою повагу, але вона також найкраща подруга Кет, і це змушує мене не втрачати пильності.

Я знову озираюся, щоб переконатися, що вони безпечно проходять черговий провал.

— Я не впаду зі скелі, — запевняє Марен, коли ми різко повертаємо на четвертому закруті. Чи, може, на п'ятому. Закрути — єдині місця на стежці, достатньо широкі, щоб іти в парі. — Як і з Даджалаїри теж.

Передня ліва лапа коричнево-білої грифониці зісковзує зі стежки, і її кіготь чіпляється за камінь із найнестерпнішим скреготом, який я коли-небудь чула, коли вона намагається відновити рівновагу.

Ми зі Слоун обмінюємося поглядами, як не дивно, позбавленими ворожості.

— Ти в цьому впевнена? — запитую Марен, коли ми троє зупиняємося, аби подивитись чи не відколюється десь, бува, якесь каміння від скелястих ущелин. Усе, що падає, може бути смертельно небезпечним для тих, хто піднімається позаду нас.

Грифониця нахиляється над Марен і клацає дзьобом у мій бік.

Еге ж, ця штука точно може розтрощити мені голову.

— Второпала, ти впевнена, — кажу я, зводячи руки і молячи Данну, аби не виявилось, що грифони карають людей за те, що з ними розмовляють, як це роблять дракони.

Марен киває і чухає оперені груди грифониці.

— Вона впевнена в собі і трохи запальна.

Грифониця видала звук, ніби хіхікнула, і ми рушаємо далі.

Саме через вузький виступ грифонам не дозволяють літати над будь-якою частиною кручі. Немає жодної гарантії, що коли вони приземляться, то не спричинять обвал і не вб'ють всіх, хто йде під ними.

— Якби вона звалилася з цієї височини, нам би довелося пертися додолу й починати все спочатку, — каже Марен примирливо. — Мене турбує верхня частина маршруту. Ще дві тисячі метрів — і вона насилу зможе махати крилами. Даджа не пристосована до того, щоб виконувати завдання на такій висоті.

— Не пристосована до висоти? — не втримуюсь я і перепитую.

— Є такі, які найкраще підходять для польотів над вершинами Есбенського хребта, — пояснює Марен. — Даджа, можливо, не хоче цього визнавати, але вона дівчинка з низин. — Її усмішка сяє, навіть коли грифониця швидко клацає дзьобом за чверть метра від вуха Марен. — Ніби це не ти хотіла після закінчення навчання виконувати завдання у морі? — Вона тихо сміється,

без сумніву, з того, що сказала грифониця. — Я так і думала. Повірте, ми прагнемо потрапити до Тиррендору не більше, ніж того хочете ви.

— Тоді навіщо ти прийшла? — запитує Слоун, підходячи занадто близько до грифона попереду, за що отримує удар хвостом по обличчю.

— Як сказала Сирена, це наш єдиний шанс вижити — не тільки для нас, але й для нашого народу.

Після ще кількох хвилин напруженого мовчання я запитую:

— То звідки ти?

— З Дрейтуса, — відповідає Марен. — Я запитала б про тебе, але всі знають, що ти зростала, переїжджаючи від застави до застави, аж поки твою матір не призначили до Басгіату.

Я сповільнюю ходу.

Слоун озирається на мене з піднятими бровами.

— Ти була пекельно бажаною ціллю для викупу, — пояснює Марен, коли підходимо до низки витесаних у скелі сходів, призначених для стримування возів. — Чесно кажучи, більшість із нас гадали, що Ріорсон викраде тебе після жнив протягом року і подарує нам.

— Ти маєш на увазі, що Кет так гадала. — Голос Слоун бринить непевністю.

— Кет точно так думала, — погоджується Марен.

— Жнив? — перепитую я, пропускаючи повз вуха всю нісенітницю про те, що Ксейден мав мене викрасти. — Ти маєш на увазі Обмолот?

— Правильно. — Марен перевіряє, як просувається Даджа сходами, перш ніж продовжити розмову. — Як би там ви це не називали. Це коли дракони або вбивають, або вибирають вас.

— Уявляєш, ми також сподівались на це протягом року, — сміється Слоун.

— Яке ж було наше здивування, коли він з'явився в минулому році, готовий захищати тебе аж до смерті.

Озираюся на неї, бо не чую ворожості, якої очікувала. У її очах також ворожості нема.

— Ви були розчаровані?

Марен знизує плечима, металеві кільця на її плечі виблискують сонячними зайчиками.

— Я була розчарована за Кет, адже підтримувала цю фурію не менше, ніж ти свою найкращу подругу. Це ж вона зараз там, нагорі, з Кет, так? Командирка твого рою?

Я киваю, просуваючись уперед сходами, що звужуються, і тримаючись якомога ближче до скелі, але так, щоб не подряпати свою льотну куртку.

— Ріаннон не хоче, щоб Кет спробувала скинути мене зі стежки.

— Вона, мабуть, так і зробила б, — зізнається Марен з посмішкою в голосі. — Вона трохи...

— Несповна розуму? — підказує Слоун, тримаючись на відстані добрих чотирьох метрів від грифона попереду з Рідоком, Візією та льотчицею. Я гадаю, що остання там це Луелла, але не зовсім впевнена. — Сподіваюся, вона не випробує щось зі своїх ментальних штучок на Ріаннон, інакше може опинитися на краю прірви. Рі не з тих, із ким жартують.

Мої брови насуплюються.

— Що, шокована? — питає Слоун мене через плече, тримаючись рукою за скелю, коли ми добираємось до кінця сходів. — Не варто. Ліам ненавидів не так багато людей, а Кет була в цьому списку.

Точно. Вони ж із Ксейденом виховувалися разом. Він мав би її знати.

— Розлючена, — поправляє її Марен. — Я хотіла сказати «розлючена». І розслабся, Слоун: ніхто з нас не наважиться застосовувати силу грифонів, коли потрібно повністю зосередитися на тому, щоб не розбитися на смерть.

— Принаймні ти ненавидиш не лише мене. — Я стримую посмішку, дивлячись на Слоун.

— Я не ненавиджу тебе, — каже Слоун так тихо, що мене бере сумнів, чи не почулось це мені. — Важко тебе ненавидіти, коли Ліам цього не робив. — Мого розгубленого погляду, мабуть, достатньо, щоб вона продовжила говорити. — Зараз я читаю його жовтневі листи.

— А, це тоді Ксейден змусив його стати моїм охоронцем.

Ми повертаємо на закрутi й починаємо наступний підйом. Цього разу той врізається у сувору сіру скелю кручі дещо крутіше. Я дивлюся вгору й одразу шкодую про це рішення, бо живіт здригається від того, що вид вгору майже ідентичний тому, якщо дивитися вниз. Це скеля, і ще більша скеля.

— Ми обидві знали мого брата досить добре, щоб сказати напевно, що ніхто його не примушував, — відповідає Слоун, опускаючи плечі. — Я просто хотіла б, щоб Ксейден попросив когось іншого. Кого завгодно.

— Я теж, — зізнаюся пошепки, зосереджуючись на своїх кроках там, де стежка викришилася десь на метр.

— Обережно! — Панічні голоси лунають над нами.

Ми нашорошуємося.

Небо сіре й стрімко падає до нас.

Це не небо. Це валун.

Ми ось-ось перетворимося на місиво через пастку, що не була знешкоджена.

— Ховайтесь! — кричу я і простягаю руки, аби захиститись від скелі.

Стараюся зіщулитись якомога більше й одночасно сягаю по силу Терна, тоді як валун вдаряється об край виступу трохи вище і летить на нас.

Серце гупає у вухах. *Це так само, як повернути дверну ручку. Так само, як крутити замок. Це дрібна магія. Я можу творити дрібну магію...*

З валуном завбільшки з перохвоста?

Я уявляю, як валун змінює курс, і обертаю руками...

За секунду до того, як наді мною лунає вибух, перед очима в мене постають чорні смуги, тож я затуляю голову руками, коли на неї сиплеться каміння.

Терн розтрощив валун хвостом.

— *Дякую.* — Відкидаюся спиною до скелі і роблю декілька глибоких вдихів, щоб вгамувати калатання серця.

— Ві! — гукає Ріаннон згори.

— Усе гаразд! — кричу у відповідь.

— Чортове лайно. — Марен присідає поруч зі мною, тримаючи руку на грудях.

— Шипастохвіст? — запитує Слоун.

— Шипастохвіст, — підтверджую я, дивлячись, як Терн випростовується, а потім летить до нас.

За кілька секунд він уже ширяє переді мною, розмірено змахуючи крилами, його золотисті очі прищурюються.

Марен пригинається, а Слоун відводить погляд.

— Агов, це не моя провина. Я не послизнулася. — Я підводжу на нього брови.

— *Було б прикро, якби ми прожили цілий рік лише для того, щоб ти вбила нас під час жалюгідного походу.*

Я глузливо посміхаюсь:

— Затямила.

Він складає крила і шугає додолу, від чого повітря обдає моє обличчя.

— Це... гм... нормально? — запитує Марен, коли ми рухаємось далі, а моє серце калатає від припливу адреналіну.

— У якій частині? Там, де Терн врятував мою дупу? Чи там, де він сердився через це? Бо так і так буде нормально.

— Коли ви переходите Парапет, у вас кидають каміння? — уточнює вона.

— О, — я енергійно трясу головою. — Ні. Його просто треба перетнути, що важче, ніж здається. А через що ви проходите, щоб бути обраними?

— Ми підходимо до краю Кліфсбейну, дивимося на річку — з цього місця вона тече під нами десь на висоті десяти метрів — і чекаємо, поки пролетять

наші пташки. — Її голос м'якшає, і, коли я озираюся, вона усміхається. — Щойно вони наближаються, ми стрибаємо.

— Ви стрибаєте? — Слоун відсахується назад, широко розплющивши очі.

Марен киває, і в неї на щоці з'являється ямочка.

— Ми стрибаємо. І, якщо нам вдається приземлитися на грифона, залізти на нього і втриматися, вони нас пов'язують. — Марен простягає руку й чухає за підборіддям Даджалаїру там, де у неї дзьоб переходить у пір'я.

— Це досить круто, — заздрісно визнає Слоун. — А що буде, якщо промахнешся? Тіла викине на берег?

Ми обидві замовкаємо і розвертаємося, щоб почути відповідь Марен. Мушу визнати, мені теж цікаво.

Марен кліпає.

— Тіла? Ніхто не вмирає. Це як стрибки зі скелі. Якщо ми не попадаємо, то допливаємо до берега, висихаємо, обтрушуємося від сорому — і обираємо інший підрозділ для служби. Популярними є піхота та артилерія.

Ми зі Слоун знову перезираємося.

— Ви просто... допливаєте до берега? — повільно повторюю я.

— Еге ж. — Марен киває, потім вказує на нас зі Слоун. — І перш ніж ви розпитуватимете мене далі, то це ви є тими диваками, котрі вбивають курсантів у день Призову.

Я відступаю, даючи змогу її словам дійти до мене.

— Технічно вони кандидати, — бурмоче Слоун. — Ми стаємо курсантами лише тоді, коли перейдемо Парапет.

— Що ж, гадаю, це виправдовує ситуацію, — саркастично відказує Марен.

— Гей, ми йдемо чи як? — гукає Соєр позаду нас.

— Йдемо! — Я відповідаю, потім розвертаюся і продовжую підніматися вгору по схилу, тоді як імпульс яскраво-зоряної сили стікає вниз по каналу від Терна.

— Ого, — каже Слоун, кладучи руку на серце. — Що це було?

— Я теж відчула. — Марен кліпає.

— *Перше драконеня Аретії вирішило з'явитися на світ,* — каже мені Терн, різким тоном повідомляючи новину.

— *У нас будуть драконенята?* — Я всміхаюся. — *Щось по тобі не скажеш, щоб ти радів з цього приводу...*

— *Вибір малюка дракона перетворює долину знову на місце кладки. Це змінює магію. Кожна істота, яка вміє спрямовувати магію, в радіусі чотирьох годин льоту від долини знатиме про це.*

— *Ну так це ж новина саме для нас. Ми десь у трьох годинах льоту від долини.* — Я озираюся довкола, помічаючи, що інші, схоже, теж розмовляють зі своїми драконами. — *Тобто для нас і для льотчиків, бо вони однаково дізнаються, щойно ми туди дістанемося.* — Я широко всміхаюся від думки про перохвоста, народженого в Аретії. — *Ми повинні довіряти їм, щоб це спрацювало.*

— *Мабуть, що так.*

Ближче до обіду мені починає здаватися, що я радше віддам душу Малеку, ніж ступлю ще один довбаний крок по цій нескінченній стежці. Не дивно, що Тиррендор ніколи не зазнавав вторгнення з боку Поромієлю. Поки їхні загони дістануться вершини, вони вже будуть виснажені, а то й мертві, бо патрульні дракони повисмикують їх.

Кожнісінький м'яз болить — чомусь одночасно горить від напруги і сковується моїми вкрай виваженими кроками через висоту, на яку ми підносимося, і через запаморочення, якого я не можу позбутися. Навіть повторення фактів подумки вже не дає відчуття влади над власним тілом. Серце б'ється в напруженому ритмі, тож я віддала б майже *все*, аби тільки притулитися до скелі праворуч від мене, зупинитися й відпочити з годину. Або дві. Або чотири.

За останню годину ми зупинялися щонайменше двічі. Грифони сповільнюють темп, тож я вже починаю хвилюватися, чи дійдемо ми взагалі до вершини, але принаймні жоден з них не розбився на смерть.

І суперечки, що спалахують між льотчиками та вершниками, також не допомагають. Нам доводилося тричі зупиняти марш, щоб поміняти місцями деяких курсантів. Можливо, Бреннан має рацію в тому, що ми станемо поважати льотчиків, бо вони піднялися на гору, проте одноденний похід не зітре *багаторічну* ненависть, яку ми плекали одне до одного.

По обіді стає зовсім весело, оскільки ми входимо в густий шар хмар, який дозволяє бачити лише на декілька метрів, і наш рух сповільнюється настільки, що нам здається, ніби ми просто повземо.

— Сподіваюся, ці хмари означають, що ми вже близько до вершини, так? — запитує Марен, занепокоєно дивлячись на Даджу, кроки якої з кожним підйомом стають дедалі повільнішими. Її голова звисає, а оперені груди з кожним кроком здіймаються усе сильніше. Гіпоксія. Марен зі своєю грифоницею почувається так само, як і пара перед нами — Кіббелер і його льотчиця Луелла. Сріблясто-плямисті крила грифона не тільки не притиснуті до тіла — вони звисають.

Тоді як ми, вершники, тренувались у горах, що оточують Басгіат, і часто літали на висоті п'ять тисяч метрів, льотчики не можуть похвалитися таким досвідом. Найвища гора в Поромієлі сягає понад три тисячі метрів, що пояснює, чому тільки ті, хто здатен витримати висоту, можуть здійснювати високогірні нальоти на села, про які ми чули на Бойовому сповіщенні.

Навіть Слоун має стурбований вигляд.

— Дай мені перевірити, скільки нам залишилося пройти, — кажу я Марен, пом'якшуючи свій тон. — *Будь ласка, скажи, що ми вже майже зійшли на цю кляту скелю.*

— *Маєш рацію, уже близько. Можливо, ви за три або чотири підйоми до вершини,* — відповідає Терн. — *Просто ніхто з нас нічого не бачить крізь хмару. Чота «Кіготь» уже на вершині.*

— Думаю, лишилося менш ніж година. — Дарую Марен, сподіваюся, підбадьорливу усмішку, але, найімовірніше, вона скидається на втомлену гримасу.

— *А ти не міг би просто взяти їх у пазурі, як арбалети, і злетіти з ними на вершину?* — запитую в Терна.

— *Вони б ніколи не стерпіли такого приниження. Крім того, усе, що їм потрібно зробити, — це піднятися на гребінь скелі. У нас є вози, які чекають на тих, хто дозволить себе підібрати.*

Точно. Вони ж не можуть летіти в Аретію. Не в такому стані.

— Ми впораємося за годину, — видихає Марен роздратовано. — Луелло, — гукає вона вперед. — Залишилось ще близько години! Ти витримаєш?

— Ми зможемо, — відповідає слабкий голос попереду грифона зі сріблястими цятками.

Слоун спирається рукою на скелю й озирається на мене.

— Вони з Візією посварилися, — шепоче вона. — Уже вщухло, але я не можу сказати, чи це тому, що вони розв'язали цю суперечку, чи тому, що Луелла не може дихати. Тож я думаю, що її просто знудило.

— Висотна хвороба, — так само тихо відповідаю я.

— Вам не варто шепотітися, — заявляє Марен. — У грифонів чудовий слух.

— Геть як у драконів, — бурмочу я. — Ніякої приватності.

— Точно. — Марен чухає трохи вище дзьоба Даджі, нагадуючи мені про те місце над ніздрями, яке подобається Андарні. — Пліткарки, — каже вона з любов'ю. — Не хвилюйся, Луелла завоює її прихильність. Вона найкраща з нас.

— Я не була б такою впевненою. — Слоун сповільнюється, чекаючи, поки ми наздоженемо її. — Сім'ю Візії вбили під час рейду на Самертон торік.

— Лу навіть не була курсанткою, коли це сталося, — сперечається Марен, судомно втягуючи повітря.

— Уяви, що вершники спалили Дрейтус, — говорить Слоун, вигинаючи брову, — чи була б ти спокійною, прогулюючись із кимось з Північного крила? Чи ти просто зненавиділа б усіх вершників?

— Слушно, — визнає Марен. — Однак Луеллу важко ненавидіти. До того ж вона пече *дуже* смачні торти. Вона підкорить Візію ірисками, коли ми приїдемо в Аретію, ось побачиш.

З туману з'являється драконяче крило, прорізаючи хмару, немов ножем, перш ніж зникнути.

— Принаймні дракони досі намагаються патрулювати, — каже Слоун, поки ми йдемо далі.

— Сміливо, зважаючи на те, що вони не бачать країв скелі, — додаю я.

Хвиля напруги… Усвідомлення цього порушує мій зв'язок із Терном. Гадаю, він також не дуже радий жахливій видимості.

— Не туди! — кричить попереду знайомий голос, і марш зупиняється. — Ти його зрушиш!

Дейн.

— Якого хріна він тут робить? — бурмоче Слоун. Не має значення, скільки разів я пояснювала їй, що Дейн не розумів наслідків крадіжки моїх спогадів, Слоун однаково зневажає його.

Хоча більша частина мене також досі із цим не змирилася.

Кіббелер починає рухатися, обережно пробираючись стежкою вгору, а ми йдемо за ним, врешті-решт, доходячи до місця, де до скелі притиснувся Дейн, намагаючись стати якомога меншим, аби грифон зміг пройти повз нього.

— Тут є спусковий пристрій, — попереджає він, жестом вказуючи на ділянку стежки просто поперед себе, простягаючи руку із затиснутою в ній картою, а другою зупиняючи Рідока і Луеллу, щоб ті не йшли далі. — Ми знаємо, що він пускає стріли, але не знаємо *звідки*, тому не можемо його знешкодити. Ось чому я стою тут, попереджаючи всіх про цю ділянку.

Я зводжу погляд на скелю й помічаю численні тріщини, у яких може бути захована яка завгодно кількість стріл, а потім оглядаю стежку, де мотузкою біля скелі позначено небезпечну зону. На вигляд зона сягає метр, може, півтора в діаметрі, що вже дає мені змогу трохи зупинитись, аби перевести дух, але стрибати через таку велику ділянку на вкрай небезпечному виступі, ще й з нашою втомою — не кажучи вже про грифонів, — відверто лячно.

І в цьому тумані я ледве бачу щось за мотузкою.

— Треба стрибати, — каже Рідок, дивлячись на стежку.

— Досі всі перестрибували. — Дейн киває.

— Луелло? — Марен перехиляється через скелю, щоб побачити Кіббелера.

Маленька льотчиця із вицвілим, майже білим, волоссям і веснянками, які нагадують мені Соєра, озирається.

— Не знаю. Це далі, ніж я коли-небудь стрибала.

— Вона найменша з нас. — Марен і не думає притишувати тон.

— Як і ти, — додає Слоун, дивлячись у мій бік.

— Рідоку, чи можете ви з Дейном перекинути її? — запитую я.

— Ти маєш на увазі, чи можу я *тебе* перекинути? — запитує Рідок із притаманним йому сарказмом.

Я пирхаю:

— Я здатна це перестрибнути.

Як, чорт його бери, Рідок збирається *мене* перекидати.

Луелла ображено відкидає голову назад.

От чорт.

— Я звикла до висоти, — нагадую дівчині, сподіваючись згладити свою випадкову образу. — А що робили інші? — запитую Дейна.

— Стрибали з розбігу, — відповідає він. — Ми просто переконуємося, що той, хто на іншому боці, вже оговтався, аби чогось не трапилось.

Боги, як би я хотіла, щоб Ксейден був тут. Він би просто підхопив Луеллу тінями і переправив. З іншого боку, він міг би просто дозволити їй впасти. Я ніколи точно не передбачу його дій, коли справа стосується інших людей.

Ріаннон не може витягти щось настільки велике, як людина. Ціанна, наша минулорічна заступниця командира тут, нагорі, але орудування вітром теж не допоможе в нашому випадку. Наші печаті тут ні до чого.

— Рідоку, ти стрибаєш першим, — наказує Дейн.

— То що, я *не* перекидаю Луеллу?

— Вона або перестрибне, або ні, так само як на Парапеті, — каже Візія, зав'язуючи назад своє довге до плечей волосся. — Я стрибаю першою.

— Кіббе каже, що він іде першим, — оголошує Луелла, після чого всі троє притискаються до стіни скелі поруч із Дейном, щоб грифон міг пройти.

Слоун має рацію. Луелла має схожу на мою будову тіла: вона маленька і нижча за середній зріст. Вона навіть мого віку, адже льотчики починають літати через рік після вершників. Але вона страждає від висотної хвороби, а я ні.

У мене паморочиться в голові, що тут, нагорі, може мати смертельні наслідки.

У тумані з'являється кінчик ще одного крила дракона, що летить з протилежного боку. Можливо, коричневий?

— Це Аотром? — запитую Рідока. Цієї миті я готова благати його про допомогу — до біса гордість вершника.

— Ні. Він нагорі з іншими. Вони щойно закінчили носити арбалети і скаржаться, що з ними поводяться, як з в'ючними кіньми.

Кутик моїх уст задирається у посмішці.

— Схоже на правду.

Кіббелер розхитується, напружуючи свої брунатно-вохристі стегна, а потім стрибає вперед, долаючи пастку, і приземляється, зариваючись у ґрунт.

Луелла втягує в себе повітря, коли пазурі Кіббе ковзають над краєм, але він швидко притискається до скелі. Його спина здіймається і опускається від уривчастого дихання.

Мене розриває між полегшеним зітханням від того, що грифон впорався, і усвідомленням, що відчуття пустоти в моєму животі зростає, а це вказує на те, що Луелла навряд чи зможе це повторити.

— Ти не проти запитати його, чи не послужить він нам поруччям? — запитую у Луелли. — Нам обом доведеться бігти і стрибати, а він би добре втримав нас, щоб ми не зірвались зі скелі.

Голова Кіббе неприродно відкидається назад, і він задиристо хихикає в мій бік.

— Він... — легка усмішка розпливається на вустах Луелли. — Він неохоче погоджується.

— Візіє і Рідоку, підете ви, — наказує Дейн. — Нам потрібно підтримувати рух.

Візія повертається до того місця, де ми стоїмо, підстрибує і біжить, викидаючи вперед руки і ноги, а потім перемахує через огороджену мотузкою ділянку і чітко приземляється по інший бік.

— Бачиш, якщо вона може це зробити, то й ми впораємося, — запевняю Луеллу, сподіваючись, що це не брехня.

— Вона на п'ятнадцять сантиметрів вища за нас і не така задихана. — Луелла ковтає слину. — І без образ, але у тебе такий вигляд, ніби ти от-от знепритомнієш.

— Ні, — брешу я, витрачаючи секунду-дві на те, щоб поправити бандаж на лівому коліні, що сповзає. Сьогодні я не мала достатньо ані води, ані відпочинку, тож моє тіло охоче дає мені знати про недбальство щодо нього.

Боги, я ніколи не пройшла б Рукавичку, якби так почувалася *тоді*.

Рукавичка. О, в мене з'явилася ідея.

— Я... — Рідок рушає.

— Зачекай секунду. — Опираюся правою рукою на скелю, щоб не втратити хитку рівновагу, і оглядаючи ділянку над пасткою, помічаю одну з найтонших тріщин у скелі. Рідок — наш найкращий альпініст, тож це може спрацювати.

— Що ти задумала? — питає Дейн. — Можеш нічого не казати. У тебе між бровами вже з'явилися зморшки.

— Мені цікаво, наскільки сильно Рідок любить свій меч. — Я дихаю, переборюючи нудоту, яка завжди супроводжує запаморочення.

— Це стандартний меч, — відповідає Рідок, а потім простежує за моїм поглядом. — О. Ти думаєш...

— Ага. — Зиркаю на Луеллу, щоб дати йому зрозуміти, і він повільно киває.

— Я не можу гарантувати, що він втримається.

— То спробуй. — Підводжу брови.

Рідок тягнеться до меча.

— Ні. — Дейн дістає свій короткий меч, залишаючи довгий у піхвах. — Візьми цей. У нього довше руків'я, і з ним буде легше працювати. — Він простягає меч Рідоку, потім дивиться на мене. — Я досі не забув, як працює твій розум.

Слоун глузливо пирхає.

Рідок бере короткий меч Дейна і вкладає його в порожні піхви зліва, а потім видряпується на метр вгору, перш ніж почати просуватись скелею над стежкою.

— Що він робить? — запитує Луелла.

— Дивись, — тихо кажу я, щоб не налякати Рідока.

Рука через руку він обережно чіпляється за скелю, потім десь на півдорозі ставить ноги на опору, яку я навіть не бачу, не кажучи вже про її надійність. Рідок витягує короткий меч і відводить лікоть назад якомога далі, зберігаючи рівновагу, а потім з усієї сили вганяє його в потріскану скелю. Лунає пронизливий звук скреготу, навіть гірший, ніж крик розлюченого грифона.

— Камінь, — каже він Дейнові, простягаючи назад праву руку.

Дейн піднімає плескатий камінь завбільшки з мій кулак і простягає його Рідоку. Той б'є каменем по руків'ю, вбиваючи меч дедалі глибше в скелю, допоки майже все лезо не зникає в ній. Помічаю, як обличчя Дейна спотворює легка гримаса. Рідок бере за руків'я й випробовує його спершу однією долонею, потім двома.

Я затамовую подих, коли він налягає на меч всією своєю вагою, і, дякувати Данні, той тримається міцно. Рідок розгойдує своє тіло назад, потім вперед, відпускаючи руки у верхній точці розмаху і приземляється по інший бік мотузки.

Можливо, це спрацює.

— Зненацька Парапет перетворився на Рукавичку, — бурмоче Слоун.

— Легко, — каже Рідок, повертаючись до мене обличчям і розводячи руки. — Уперед, Ві. Я навіть спіймаю тебе.

— Відвали. — Піднімаю середній палець, але всміхаюся до нього крізь затуманені очі. — Дуже сподіваюся, що ти правша, — кажу Луеллі.

Вона киває на знак підтвердження.

— Добре. Руків'я має двадцять сантиметрів...

— Сімнадцять, — поправляє Дейн.

— Ну ось, тепер ти можеш уявити собі чоловіка, який насправді занижує оцінку, яку дала дівчина, — підколює Марен.

Я не можу не всміхнутися.

— Правильно. Сімнадцять сантиметрів. Просто потрібно стрибнути досить далеко, щоб ухопитись за нього, а потім перемахнути на інший бік, як Рідок.

Луелла дивиться на мене так, ніби я сказала їй, що на решту скелі ми будемо дертися руками.

— Хочеш, я почну першою? — пропоную я.

Вона ствердно киває.

— *Будь ласка, позбав мене від цього запаморочення, і я клянуся, що збудую тобі найбільший храм в Аретії,* — молюся до Данни. Але, мабуть, це благання має бути спрямоване і до Зігнала, бо нам збіса потрібна удача. В моєму животі від хвилювання метушаться метелики.

— Ти впевнена? — запитує Дейн.

Я свердлю його поглядом.

— Ти впевнена. — Він повторює це як факт, а потім відступає, щоб дати мені більше місця.

Я підстрибую на місці, потім мчу вперед, роблячи останній заступ перед самою мотузкою і стрибаю, тягнучись до руків'я.

Відчуваю, як кожен удар серця відлічує час, поки я лечу в повітрі.

Дотягнутися. Дотягтися. ДОТЯГНУТИСЬ!

Права рука торкається встромленого у скелю меча першою, і я чіпко хапаюся за руків'я і міцно тримаюся, поки моє тіло розгойдується, тож я не звалююсь вперед і не активую пастку.

— У тебе виходить! — кричить Рідок, простягаючи руки.

— Якщо спробуєш мене зловити, я дам тобі по пиці! — попереджаю я.

Він усміхається і задкує на кілька кроків, поки я раз за разом глибоко дихаю, силою волі переборюючи чорні розводи в очах і не даючи запамороченню перемогти.

Я не помру сьогодні, бляха.

Розхитуючи тілом, починаю розгойдуватися, як на перепоні Рукавички, махаючи ногами вперед і назад. Коли набираю достатнього імпульсу, бурмочу ще одну молитву й відпускаюся, летячи до другої мотузкової лінії.

Я гепаюся на інший бік, і біль розриває мої коліна, коли я падаю вперед, гальмуючи долонями. «*Ти зробила, ти зробила, ти зробила це*», — наспівую я, витісняючи біль в акуратну маленьку коробочку, накриваю її кришкою й підводжуся на ноги. Махаючи руками я переконуюсь, що не вивихнула колінних чашечок, хоча ліва стверджує, що було збіса близько, щоб вона вилетіла із суглоба.

— Бачиш? — Змушую себе всміхнутися і повертаюся. — Ти можеш це зробити.

Марен поплескує Луеллу по плечах і щось їй говорить, на що маленька льотчиця киває, тим часом я відступаю до центру виступу, звільняючи їй місце для приземлення.

Вона долає перешкоду так само, як і я, відштовхуючись ногами, аби дотягнутися руків'я, і міцно хапається за нього.

— Ось так! — кричу я. — Тепер розгойдуйся, поки не відчуєш, що можеш дострибнути.

— Я не можу! — кричить вона. — У мене руки сповзають!

Лайно.

— Ти можеш, — заохочує Дейн. — Але тобі краще стрибати *негайно*.

— Стрибай, Луелло! — кричить Марен.

Луелла починає так само, як ми з Рідоком, розгойдуватись ногами, щоб створити імпульс, а потім відпускається.

Затамувавши подих, я спостерігаю, як вона летить до мотузки безпеки.

Її ноги приземляються просто перед мотузкою, розширені від жаху очі дивляться на мене, а сама вона кидається вперед, так ніби пастка не помітить її помилки, якщо вона зреагує достатньо швидко.

От *чорт*. Може, Дейн помиляється? Може, пастка за тридцять сантиметрів *до* мотузки? Може, вона в безпеці? Може, ми всі в безпеці?

Я, мабуть, явно молилася не тому богові.

Усе якось сповільнюється і водночас відбувається раптово.

Луелла пірнає вперед, кидаючись тілом туди, куди дивилася, — на мене, а не на Кіббелера, і я ледве встигаю розвести руки, як вона вдаряється, відкидаючи мене назад рикошетом у бік Візії... до краю урвища.

— Ві! — кричить Рідок.

Намагаюся розвернутися, перенести нашу вагу якомога більше до безпечної стіни, але не вистачає ні часу, ні сил, і ми борсаємося з Луеллою, заплутавшись одна в одній.

Ноги перечіпляються — і я починаю падати. Ми всі падаємо.

Чиясь рука хапає мене ззаду за шкірянку й тягне, змінюючи напрямок мого падіння. *Рідок.*

Мої ноги відриваються від землі, коли інерція змінюється, і я вдаряюсь колінами об край скелі якраз вчасно, щоб побачити, як Візія та Луелла починають сповзати з краю скелі.

І я вже не можу зупиняти час.

— Ні! — Я рвуся вперед, каміння дере моє тіло, а я розмахую руками, тягнучись до того, хто найближче, коли звук, схожий на шквальний вітер, проноситься над моєю головою.

Візія хапає мене за ліву руку, а Луелла — за праве зап'ястя, вага обох жінок ледь не стягує мене до них униз. Моє праве плече вивертається з суглоба, і страшний біль розриває горло криком.

Візія нишпорить рукою по скелі, аби за щось ухопитись, а Луелла вчепилася обома руками в моє зап'ястя, бовтаючи ногами, щоб знайти опору.

— Підтягни мене! — кричить Луелла, а мені надто боляче, щоб сказати, що я *не можу*.

— Рідоку! — кричу я, коли перед очима в мене попливли чорні розводи. — Допоможи мені!

Ноги Луелли мотляються, але її руки ковзають з мого зап'ястя на долоню, і я випадково озираюсь через праве плече, сподіваючись на порятунок. І враз мені легшає, після того як Візію зриває зі скелі гігантським дзьобом грифон.

Кіббе.

Візія була в нього на шляху. Грифон закидає вершницю на карниз, а потім витягує свою величезну шию до Луелли, тоді як лунають кроки когось, хто збігає *униз* по схилу.

Однак усе, що я бачу, — це Рідок, який відсахується назад до стіни, коли дві стріли прошивають його живіт збоку.

— Зі мною все гаразд. — Він швидко киває, дивлячись на стріли, а з його рота тече кров.

Ні. Ні. НІ.

Я піднімаю голову вверх на скелю і кричу до єдиної людини, яка може його врятувати.

— БРЕННАНЕ!

РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ

Коли грифон пов'язується, він робить це на все життя. Бережи своє життя так само, як і життя грифона, бо вони переплетені назавжди.

«Канон льотчика», розділ перший

З обох боків чути тупіт ніг, що біжать до мене. Слоун підхоплює Рідока, а Дейн падає на коліна поруч зі мною, потім кидається вперед, тягнучись до Луелли в ту саму мить, що й Кіббе.

Я відриваю погляд від Рідока й зосереджуюсь на карих очах Луелли, поки вона сповзає по моїх млявих пальцях.

— Тримайся! — кричу я їй.

Їм потрібна лише секунда.

Однак вона сповзає далі, тож дзьоб Кіббе клацає в порожнечі, коли Луелла відпускає руку повністю і падає — хмара поглинає її.

— Луелло! — кричить жінка ліворуч.

Кіббелер волає, і пронизливий звук вібрує в моїх грудях, поки я дивлюся, і дивлюся, і дивлюся на простір, де була Луелла, наче вона якимось чином вирине з туману. Наче є хоч якийсь шанс, що вона жива.

— Прокляття! — Дейн миттєво зводиться з колін. — Ві!

— Я не можу поворухнутися. — Мій голос переходить у скімлення. — У мене вибите плече.

Будь-якої секунди рівень адреналіну знизиться і вдарить справжній біль від поранення.

— Гаразд. — Його тон одразу пом'якшується. — Я зрозумів.

Його руки обхоплюють мене, і він обережно ставить мене на ноги. Моя права рука нерухомо звисає збоку.

Крики Кіббе перетворюються на пронизливі зойки.

— *Щось тут не так,* — каже Терн.

— *Тут все, курва, не так!*

— Ти впустила її! — Кет кидається на нас з іншого боку від Кіббе. У кожній рисі її похмурого виразу обличчя викарбувана справедлива лють.

— Я її навіть не тримала. — Мої груди стискаються від нестерпного тягаря провини, бо льотчиця частково має *рацію*. Можливо, я не впустила її, але й не врятувала.

— Кет, ні. — Марен квапливо прямує до нас, виставляючи руки, ніби загороджуючи мене як свою найкращу подругу. — Я бачила, як це сталося. Вайолет *не* винна. Луелла ледь не вбила двох вершників, бо не змогла перестрибнути пастку.

— Ти, курва, впустила її! — Кет накидується на Марен. — Кіббе врятував твою дорогоцінну вершницю, а ти *впустила* нашу льотчицю! Я *вб'ю* тебе за це!

— Припини! — кричить Марен. — Ти вб'єш її, вб'єш Ріорсона. Усі це знають. Бляха, все *завжди* зводиться до цього, чи не так?

— Я можу... — починає Кет.

— Зробиш крок до Вайолет — і я сам скину тебе із цієї довбаної скелі, — попереджає Дейн, його голос низький і загрозливий. — На відміну від Ріорсона, мені начхати, хто твій дядько.

— А я зроблю це просто заради розваги, — додає Слоун.

— Рідок, — встигаю вимовити я, пересилюючи біль, що пронизує плече, а потім поглинає мене повністю.

— Живий, — кволо відповідає той.

— Кет, заспокойся. Кіббе лишилося недовго, — каже Марен. Її рука тремтить, коли вона тягнеться до грифона.

Кет важко дихає, потім киває, підходячи ближче до грифона.

— Грифони помирають разом зі своїми льотчиками, — пояснює Марен, її тон пом'якшується, коли вона гладить лінію, де пір'я змінюється хутром. Як ми з Терном.

Кіббе тричі уривчасто клекоче, і вся скеля, як над нами, так і внизу, відлунює, ніби грифони, як один, оплакують втрату льотчиці.

Коли Дейн відводить мене назад від урвища, я чую наближення ударів крил і вдивляюся в туман, чекаючи на помаранчевий спалах — на приліт Марбха і Бреннана.

— Вправ мені плече, — хрипло прошу я, дивлячись на Дейна.

— Блін, ти це серйозно? — Він підводить брови.

— Зроби це. Як тоді, коли мені було чотирнадцять.

— І сімнадцять, — бурмоче він.

— Саме так. Ти знаєш, як це зробити, а в нас поблизу немає цілителів.

— Ти не хочеш дочекатися Бреннана? — Дейн бере мене за руку.

— Бреннан спробує спочатку вилікувати мене, а Рідок помирає. Тож *зроби* це! — Я шарпаюся, готуючись до болю.

Перед обличчям з'являється шкіряний ремінь.

— Закуси, — наказує Марен, перекрикуючи плач Кіббе.

Я не можу дивитися на нього, не можу бачити, як його здорове тіло вмирає так само, як умирало Ліамове, тож дивлюся вперед і прикушую.

— Раз. — Дейн трохи піднімає мою руку і приміряється. — Два. — Зводить мою руку під кутом дев'яносто градусів.

Зуби впиваються в шкіру, а я борюся з криком, що підступає до горла. У Рідока всадили дві стріли. Я впораюся із цим.

— Мені збіса шкода, — шепоче Дейн, кладучи другу руку між моєю шиєю та плечем. — Три! — Він смикає мою руку вперед, а я стискаю щелепи. Очі заплющуються, коли пекучий біль спалахує зірками перед моїми очима, і Дейн ставить суглоб на місце.

Полегшення від страшного болю миттєве, тож я відпускаю ремінь.

— Дякую.

— Ніколи не дякуй мені за це. — Він піднімає мою руку над головою, переконуючись, що вона на місці, повертає її вниз, потім згинає в лікті, притискаючи до моїх грудей, перш ніж забрати ремінь і зробити тимчасову пов'язку. — Як він? — питає Дейн через плече.

— Втрачає кров, — відповідає Слоун, поки помаранчевий кіготь приземляється на виступ, де була пастка, і Бреннан здійснює бездоганне приземлення.

— Ти... — Він біжить до мене, шукаючи на мені кров.

— Зі мною все гаразд! Рятуй Рідока!

— Чорт! — Бреннан дивиться на Дейнову ногу. — Ти наступний.

— Це просто подряпина. — Дейн дивиться на мене. — Просто зачепило край стегна.

Бреннан присідає поруч із Рідоком і починає працювати.

— Усе гаразд, — каже Марен до Кіббе, коли той падає і його голова звисає над виступом скелі. Крики грифона стають тихішими. — Ти заслужив почесну смерть.

Повітря наповнює ще один помах крил, і я вдивляюся в туман, очікуючи несхвального понурого погляду Терна. Проте відчуваю, що він досі не наблизився до мене.

— *Ти не просила мене за тобою прилетіти,* — суворо каже він.

Туман розступається, наче декорація з нічного кошмару, і сіра роззявлена пащека виринає перед очима, широко розкрившись, щоб показати зуби, з яких скрапує слина і які миттєво змикаються на шиї Кіббе, вихоплюючи грифона з виступу скелі, перш ніж зникнути знову в тумані.

У мене завмирає серце.

— Якого біса?.. — шепоче Слоун.

— Віверна, — ледь шепочу я, повертаючи голову до Марен і Кет. Вони єдині тут, хто бачив її. — Віверна, так?

— Віверна, — відповідає Кет. Її очі широко розплющені від шоку. Марен застигла, як статуя.

— Віверна! — репетує Дейн, і все пекло вивергається назовні.

— *Ми нічого не бачимо у хмарах,* — гарчить Терн.

— *Зате вони бачать досить добре, щоб нас з'їсти!* — Тепер я відчуваю, як він наближається. Слава богам, Андарна в Аретії. — Вилазь на скелю! — кричу я Марен, хапаючи її за плече неушкодженою рукою й починаю трясти, щоб вивести зі ступору. — Виведи Даджу на скелю!

Вона кліпає, потім киває.

— Даджо!

Дейн смикає мене подалі від стежки, поки грифон мчить вперед, а я можу лише сподіватися, що припливу адреналіну вистачить на останні кілька підйомів.

— Я не можу його рухати, — каже Бреннан, погляд якого зосереджений лише на ранах Рідока. — Я блокую більшу частину його болю, але його не можна зрушувати з місця, Ві.

— А ми тут сидимо як підсадні качки, — бурмоче Слоун, вдивляючись у туман, коли щораз більше вершників і грифонів минають нас.

— Іди, — шепоче Рідок, розплющуючи очі і зустрічаючись поглядом з моїми. — Забирайся із цієї стежки.

Опускаюся на коліна біля нього і беру його за руку.

— Ми уклали угоду, пам'ятаєш? Усі четверо доживемо до випускного. Ми. Уклали. Угоду.

— Рідоку? — До нас із виряченими від страху очима проштовхується Соєр, коли проводить останнього курсанта з нашого рою, і далі надходить чота «Хвіст».

— Їм не треба бачити, — каже Бреннан. Його голос напружується, а руки рухаються, переламуючи одну стрілу навпіл, а потім другу. — Аетосе, дракони не мають бачити!

— Уперед! — Дейн дивиться на скелю, а я міцно тримаю Рідока за руку, коли Бреннан витягує першу стрілу з його живота.

— *Куди* саме вперед? — Соєр зривається на Дейна.

— Кет передав Ґаоталу, що Ціанні потрібно нагнати вітру, аби розвиднілося, — відповідає Дейн. — Ти тут нічого не вдієш, Генріку, тож відведи інших у безпечне місце!

Соєр стискає кулаки.

— Якщо ти думаєш, що я покину товаришів...

— Схоже, твій командир крила віддав тобі наказ, курсанте, — каже Бреннан спокійним тоном.

— Забери Слоун. — Я дивлюся на неї, коли вона відходить, явно ображена. — Мені довелося тримати Ліама, коли той помирав, а його дракон уже був випатраний щелепами віверни, тож я не буду дивитися, як його сестру спіткатиме така ж доля. Забирайся на довбану скелю!

Соєр майже волочить Слоун за собою, і вони приєднуються до впевненого швидкого маршу, а хмари починають розріджуватися.

— Наскільки Ціанна сильна? — тихо запитую Дейна, послаблюючи судомний тиск Рідокової руки, поки Бреннан вивільняє другу стрілу.

Напружений вираз його обличчя відповідає замість нього.

Видимість, можливо, таки покращується, але цього недостатньо, щоб зрозуміти, із чим ми зіткнулися, а навіть якби це було й так, без арбалетів я — найкраща зброя, яку ми маємо.

— *Я вже дійшов такого висновку,* — повітря від помахів Тернових крил рвучко б'є в мою спину.

— Гаразд. — Я відпускаю Рідокову руку і зачісую його волосся назад на лоб. — Ти не помреш. Затямив?

Він киває, а його заплющені темно-карі очі кліпають, коли я встаю.

— Куди це ти збираєшся? — запитує Бреннан, відволікаючись.

— Я найкраща стрільчиня, яка у вас є. Ми обоє це знаємо.

— Бля, — бурмоче Бреннан.

— Знайди серед наших курсантів усіх орудників вітру, — кажу Дейнові, підходячи до краю скелястого виступу й тимчасово зупиняючи рух курсантів, поки Терн розвертає своє масивне тіло в бік Поромієлю. — Мені здається, що в Першому крилі є орудник шторму. Не такий потужний, як моя мати, але якщо ми зможемо підвищити температуру, це допоможе розігнати хмари.

— Вайолет! — кричить Бреннан. — Якщо ми не зможемо розігнати хмари, то використай їх на свою користь! Ніхто тут не має такої сили, як пані генерал Сорренґейл. Придумай інший план.

Невиправний тактик.

— Ми могли б послати сюди всю ватагу драконів, які тут є, — пропонує Дейн.

— І якщо на тій віверні буде *один* вершник, ми можемо втратити всю ватагу. — Я хитаю головою.

— Ти поранена. Ти ж знаєш про це, так? — запитує Дейн, дивлячись на свій пояс, що підтримує мою руку.

— А ти читаєш пам'ять, так?

Він примружується.

— О, хіба це не констатація очевидних фактів? — Оглядаю хмари навколо нас, шукаючи будь-яку щілину, будь-яку ознаку блакитного неба. — Не хочу тебе засмучувати, але твоя печать не дуже допомагає в цій ситуації.

— *На це немає часу, не гризіться.* — Терн кладе масивний хвіст на кам'яний виступ, непорушно зависаючи в повітрі.

— Чи дозволив би тобі Ріорсон кинутися в бій проти бозна-скількох віверн — або ще гірше, веніна, який їх створив, — коли ти *поранена*? — Він підводить брови.

— Так. — Я ступаю на середину хвоста Терна, всередині мого живота знову утворюється провалля, коли я озираюся на Дейна. — Ось за що я люблю його.

Я не чекаю на його відповідь, не зараз, коли Терн — гігантська мішень. Дракон тримається напрочуд стійко, поки я простую вперед, з легкістю пересуваючись по його шипах і лусці.

— *Смерть льотчиці — не твоя провина,* — каже Терн, коли я знаходжу сідло й вмощуюся в ньому.

— *Ми обговоримо це в інший день.* — Декілька дорогоцінних секунд я витрачаю на те, щоб намацати ремінь. Із цією довбаною штукою майже неможливо впоратися однією рукою, але я встигаю, тримаючи ремінь у правій руці, а лівою застібаючи пряжку. — *Ти ж у курсі, що я не можу орудувати однією рукою, так?*

— *Тобі не потрібно, щоб я вказував тобі на твої обмеження.* — Терн пірнає, тож мене підкидає на сидінні, коли ми пірнаємо крізь сотні метрів хмар, що розсіюються.

— *Ти не відчуваєш їх, правда?*

— *Я знав, що щось не так, але якби міг точно засікти віверну — якби хтось із нас міг, — не бачачи її, ми б не опинилися в такому становищі.*

Справедливо.

Вітер шмагає обличчя, з очей течуть сльози, але я не збираюся витрачати дорогоцінні порухи рук на те, щоб дістати з наплічника окуляри. Ми вилітаємо з хмарного покриву і вирівнюємося просто під ним.

— *Підйоми чисті,* — каже Терн. — *Ми не ризикуватимемо висотою, якщо там уже немає вершників для захисту.*

Із сильними ударами його крил ми летимо вгору, назад у туман.

— *Чи є тут інші дракони?* — Тягнуся до пряжки на поясі Дейна й обережно відтягую пасок убік, щоб звільнити руку. Він мені ще знадобиться, як тільки ми закінчимо. — *Я не хочу нікого випадково зачепити.* — Навіть якщо влучання у віверну, ймовірно, буде випадковістю, виходячи з того, якою є моя мета.

— *Вони всі нагорі, охороняють вершників.*

— *Добре.* — Ми пролітаємо крізь найгустіші клуби хмари, але не бачимо жодного сліду віверн.

Аж поки вони — принаймні двоє з них — не пролітають обабіч нас. Сірі смуги в безмежній білизні.

— *Чорт!*

Терн шугає вгору, здіймаючись у блакитне небо.

Хмари сповзають зі скель на навколишній ландшафт. Не дивно, що дракони не побачили тієї віверни. У них ідеальне маскування.

А Ціанна недостатньо сильна, щоб розвіяти все це.

Використай хмари. Це те, що запропонував був Бреннан.

Віверни не просто живі... вони створені. Вони несуть у собі форму енергії, яку в них вклали темні володарі.

— *У мене ідея.*

— *Схвалюю.* — Терн занурюється в хмари. — *Я сказав Їаоталові, аби він наказав своїй вершниці припинити розсіювати хмари, а натомість хай відштовхує їх від скелі.*

— *Тільки там, де стежка. А до того часу хай відволікає віверну.*

Я стискаю неушкодженою рукою луку сідла, а праву засовую в льотну куртку за полу, щоб якнайкраще зафіксувати плече.

Тоді Терн знову пірнає в туман.

— *Аотром бачить тільки двох,* — оголошує Терн. Його крила розганяють хмари в невеликі завихрення позаду нас. — *На півночі хмари так потоншали, що можна розрізнити їхні обриси.*

— *Патруль?*

— *Без вершників,* — підтверджує він.

— *Дякую, Зігнале.* — Нахиляюся вперед, а з куточків моїх очей виступають сльози. — *Я знаю, знаю. Дракони не зважають на наших богів.*

Терн пирхає, вишукуючи плетива завихрень, схожих на його власні. Він вистежує віверну.

— *Ти швидший за них, правда?* — Страх пробігає по моїй спині.

— *Не ображай мене, коли ми йдемо в бій.*

— Добре, — бурмочу собі під ніс.

— *Хочеш скористатися провідником?* — запитує Терн, коли попереду з'являються два хвости.

— *Нє. Прицілювання зашкодить.*

— *Зрозумів.* — Його крила махають потужніше, розганяючи нас до швидкості, яка залишає мій шлунок позаду і змушує мене примружитись, коли мій дракон піднімається над вівернами, аби привернути їхню увагу.

Це спрацьовує, тож усередині мене все стискається, коли ми перетворюємося з хижака на жертву.

— *Якби вона була лише одна, я б вирвав їй горлянку і покінчив із цим.*

— *Знаю.* — Однак немає жодної гарантії, що їх лише двоє.

— *Тримайся, Срібна моя.*

Хапаюся, зіщулюючись якомога більше і лягаючи поперек сідла, щоб звести до мінімуму опір повітря, бо Терн летить з такою швидкістю, якої я ще ніколи не бачила. Я докладаю всіх зусиль, щоб дихати, щоб боротися з темрявою у власних очах, щоб просто залишатися притомною, коли він виривається з хмар, а за мить знову пірнає в них.

— *Вони за нами.*

— *Чудово.* — Мої довбані зуби стукотять. — *Як там хмари? Бо я не зможу орудувати, якщо відключусь.*

— *Вони майже прозорі.*

Я зціплюю зуби й ігнорую пульсуючий біль у плечі. Хмари повинні розступитися, інакше є всі шанси, що я вб'ю Рідока і Бреннана, якщо вони досі на стежці.

— *Заходимо в петлю,* — попереджає мене Терн за секунду до того, як робить це, виконуючи маневр, який мене повністю дезорієнтує, маневр, через який більшість вершників не можуть утриматися в сідалищі.

Мій шлунок втягується в легені, коли Терн вирівнюється. Він летить у протилежний бік, і ми кидаємось прямо під віверну.

— *Я знаю, що ми не повинні розпитувати драконів...*

— *То не розпитуй.*

Купа гострих сірих пазурів блискавично тягнеться до нас.

— *Терне!*

Він різко повертає праворуч, а потім стрімко піднімається вгору.

— *Стежка чиста від хмар.*

Ритм мого серця пришвидшується до галопу.

— *Переконайся, що вони летять за нами.*

— *Не обертайся, бо можеш знепритомніти,* — наказує дракон, летячи швидше.

Здригаючись, я обережно витягую руку з-під куртки, а потім, задихаючись від болю, повертаю долоні донизу і відкриваюся силі Терна. Вона тече крізь мене, наповнюючи мої м'язи, мої вени, і так аж до мозку кісток, поки я не стаю силою, а сила — мною. Шкіра починає гудіти, а потім шипіти.

Ми прориваємося крізь хмари, а я широко розставляю руки і, долаючи біль у довгому протяжному зойку, випускаю пекучу силу із себе на волю. І вперше в житті я спрямовую її *додолу*.

Енергія проходить крізь мене, обпікаючи мою шкіру ззовні, тоді як блискавка вдаряє в хмару під нами, переплітаючись, як численні гілки заростої шипшини, звиваючись і скручуючись, притягається силою, що гніздиться всередині віверни.

Чотири чіткі фігури спалахують — дві просто під нами і дві ближче до краю урвища, яскраво світячись в нескінченному потоці сили.

— *Блокуй!* — тисне Терн.

Силоміць стискаю долоні й зачиняю двері Архіву у своїй свідомості, блокуючи нескінченний потік сили Терна, перш ніж зануритися в той самий анабіотичний стан, у якому я була в Басґіаті, коли Карр із Варрішем карали мене.

Спалахи припиняються.

— *Уперед!* — кричу я подумки, стискаючи праву руку лівою, коли Терн закладає глибокий лівий віраж і пірнає аж до землі.

Цього разу вітер — бажаний порятунок від опіків шкіри та вогню в легенях, поки ми проносимось крізь хмару і виходимо з іншого боку.

Чотири туші віверн валяються на землі, одна з них — посеред того самого поля, на якому ми стояли вранці. Терн пролітає над кожною з них рівно стільки часу, щоб переконатися, що вони насправді без вершників, і до нас приєднуються ще четверо інших з ватаги, які саме востаннє прочісували місцевість.

Потім знову піднімаємося, пронизуючи хмари, і приземляємось на край скелі, де зібралися вже всі. Деякі грифони спотикаючись вантажаться у важкі вози, а інші, здається, знепритомніли й лежать на землі, однак усі льотчики, як і загони вершників, на місці.

Терн швидко знаходить наших, і вершники розбігаються, коли він заходить на різку посадку.

— *Ти міг когось розчавити,* — повчаю його.

— *Міг бути, але ні, я знаю, що роблю.*

Помічаю Ріаннон і Соєра з Рідоком поміж ними, вони ведуть його до Аотрома, тож зітхаю з полегшенням.

— Ну? Ти думала, що я дозволю твоєму другові померти? — запитує Бреннан, схрестивши руки й нахиляючи голову до мене. Він стоїть поруч із Бодхі та Дейном праворуч від передньої ноги Терна.

— Ні на секунду не сумнівалася в тобі. — Змушую себе посміхнутися.

— Не хочеш притягти свою дупу сюди й дозволити мені відновити твоє плече? — Він дивиться на мене несхвальним поглядом старшого брата і професіонала, яким він, без сумніву, є.

— Не дуже, — кривлюся я й закладаю Дейнів ремінь на місце, відмовляючись ризикувати тим, що не зможу знову залізти на Терна, якщо сеанс відновлення виведе мене з ладу.

— Така чортова впертюха, — бурмоче Бреннан, запускаючи руки у своє волосся. — Звідки ти знала, що зможеш їх вбити у такий спосіб?

— Я не знала. — Дихаю крізь хвилю болю, що загрожує поглинути мене, коли я дозволяю вазі свого плеча опуститись на імпровізований бандаж. — Віверни створені за допомогою магії темних володарів, і Фелікс говорив мені щось про енергетичні поля. Я ризикнула припустити, що блискавку притягне їхня магія, а Терн погодився спробувати.

Бреннанова щелепа злегка відвисає, а Дейн стримує не властиву йому усмішку, нагадуючи мені роки, коли його більше хвилювало лазіння по деревах, аніж комендантська година.

— Шансом ти скористалась, — каже Бодхі, щиро всміхаючись.

— Так і є. — Я киваю. — *Ти не збираєшся похвалити мене, якою геніальною була ця ідея?*

Терн глузує:

— *Торік я обрав тебе за твій блискучий розум, а тепер ти хочеш, щоб тебе хвалили, ніби це щось новеньке? Як дивно.*

— *На тебе неможливо справити враження.*

— *Я дракон. Чорний Шипастохвіст. Нащадок...*

— *Так-так.* — Обриваю його, перш ніж він змусить мене продекламувати весь свій родовід.

— Кет сказав, що їх там було четверо, — Дейн швидко змінює тему. — Принаймні вони були без вершників. Можеш собі уявити, що сталося б,

якби темні володарі знали, що ми об'єднали сили з льотчиками і рухаємося до Тиррендору? Туди, де щойно *вилупився* дракон? Вони побачили б у нас готову ціль для висушування.

Обличчя Бодхі витягується.

От лайно.

— *Ось чому ти хвилювався.*

— *Невідомо, хто знаходиться в межах чотиригодинного льоту,* — Терн ковтає останні слова.

— Вони вже знають. — Мені крутить живіт. — Ось чому вони використовують для патрулювання віверн без вершників.

Бреннан завмирає як стовп, а обличчя його стає блідим як стіна.

— Що? — Дейн водить поглядом між нами.

— Веніни поділяють колективну свідомість з вівернами, яких вони створюють, — тихо каже Бреннан. — Так написано в книзі Текаруса.

— Книга, яку ти не давав мені читати протягом чотирьох днів, відколи вже її мав? — Торкаюся кінчиками пальців голови, бо запаморочення повертається.

— Минуло лише три дні, а ти, мабуть, уже все знаєш, — заперечує Бреннан. — Є деякі речі за межами твого допуску, курсантко, особливо інформація, яку ми ще не закінчили аналізувати.

— Я знаю, бо читала книгу, яку мені давав *тато*, — заперечую я, і майже шкодую, що наголосила на цьому, бо Бреннан здригається. Змінивши ім'я, він не просто відокремив себе від мами — він дистанціювався від тата. — І Бодхі знає, бо саме так я вбила цілу орду їх у Рессоні.

— Я не знав, — перебиває Дейн. — Отож якщо хтось із них відчув цей енергетичний імпульс... Якщо хтось із них знає, то це означає...

— Той, хто їх створив, знає, — закінчую я замість нього, переводячи погляд на Бреннана. — І можеш бути певен, що вони прийдуть за нами.

РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ

І лише за останні п'ятдесят років ми зрозуміли,
що тепер вони походять не тільки з Безплідних Пустищ.
Вони почали набирати новобранців, навчаючи тих,
хто ніколи не пов'язував грифона, орудувати тим, що їм не належить,
порушувати баланс магії, викрадаючи її із самого джерела.
Проблема людства в тому, що ми часто вважаємо наші душі
справедливою ціною за владу.

«Посібник з перемоги над венінами»
капітанки Лери Доррелл, власність академії Кліфсбейн

— Коралі Райл. Нікола Паня, — вигукує над укритим інеєм подвір'ям щойно відряджена майорка Девера, зачитуючи із сувою новий список загиблих.

Уперше з моменту вступу до квадранта, щоранку протягом останнього тижня називали імена не курсантів, а активних вершників — і льотчиків — з передової, де ідуть оборонні бої за села вздовж річки Стоунвотер. Намагаємося відвернути увагу венінів від нашої долини, де вилупилися *чотири* малюки-дракони.

Не називай ім'я Міри. Не називай ім'я Міри. Не називай ім'я Міри. Це стало моєю власною молитвою до будь-якого бога, який почує мене, поки я стою в строю.

Я відчуваю себе такою збіса непотрібною. Тепер, після останніх двох насичених тижнів, немає жодного горна, яке треба доставити, немає сфер, з якими ми зазнали невдачі. Там, унизу, справжня війна, а ми тут, нагорі, вивчаємо історію і фізику.

— Ми втратили *двох* вчора? — Аарік, що стоїть в шерензі попереду, напружується.

Ріаннон озирається на мене через плече, і на мить у її очах з'являється смуток, перш ніж вона граційно опановує себе, що мені ніколи не вдається, і розправляє плечі, стоячи поряд із Соєром.

Двоє вершників за один день — це щось незбагненне на бойовій службі. Такими темпами весь Аретійський квадрант буде мертвий менш ніж за два місяці.

— Здається, це брат Ізар, — каже Рідок, займаючи місце поруч зі мною. — Тієї, з Другого крила.

Ми обоє дивимося ліворуч, повз Третє крило. Ізар Паня — вершниця всередині натовпу курсантів свого рою в чоті «Хвіст» — опускає голову.

Я кліпаю почервонілими очима, а мої пальці міцно стискають провідник у лівій руці.

— Він був лейтенантом, — тихо мовить Імоджен.

— На два роки старший за нас, — додає Квінн. — Мав чудове почуття гумору.

— Це жорстоко, — шепочу я. — Казати нам, що наші брати і сестри, наші друзі померли так — це достобіса жорстоко. Найжорстокіше з усього, через що нам довелося пройти в Басґіаті.

— Це нічим не відрізняється від звичного ранкового шикування, — каже Візія через плече.

— Нічим? — не погоджується Слоун. — Почути, що хтось з іншого крила загинув, або, чорт забирай, навіть з нашого рою, — це не те саме, як почути, що загинув твій брат. — Її голос здригається.

У горлі болісно застрягає клубок. Бреннан на засіданні, безсумнівно, сперечається з Асамблеєю про те, де знайти дичину для навали хижаків, яких ми привели сюди минулого місяця, або координує поставки з відновленої кузні. Він у безпеці.

Усіх вершників, які тут не викладають, як от Ксейдена, Ґарріка, Гітона з Емері позмінно відправляють патрулювати застави вздовж скель Дрейлора... або тримати фронт, як Міра.

Девера прочищає горло й бере інший сувій, який тримає Джесінія.

Мої плечі опускаються, я видихаю, полегшення затуманює морозяне повітря. Міра жива. Принаймні була живою минулої ночі, коли посланець приніс новини. На ранковому шикуванні я не хвилююся про Ксейдена: я б миттєво дізналася, якби він...

Боги, я навіть не можу про це подумати.

— Крісса Верлін, — починає читати Девера зі списку загиблих льотчиків-офіцерів. — Міка Ренфрьо...

— Міка! — Низький, гортанний крик вивергається праворуч від нас, і всі голови повертаються до дріфта в центрі шеренги льотчиків, коли якийсь хлопець там падає на коліна. Льотчики співчутливо обіймають його.

— Ніколи не звикну до того, що вони роблять, — бурмоче Аарік, переступаючи з ноги на ногу.

— Звикнеш до чого? — Слоун запитує. — До емоцій?

— Сорренґейл знає, що я маю на увазі. Ти була там... — каже мені Аарік.

— І я плакала, як немовля, коли Ліам помер. Розвернись. — Чорт, хіба це не суперечить усьому, що я казала Ріаннон, коли ми сперечалися біля Рукавички? Якщо смерть має загартовувати нас, то чому я погоджуюся з позицією Слоун? Є щось незбагненне, щось більш... людське в реакції льотчиків.

Навіть те, як вони проводять свій Обмолот у Кліфсбейні, є далеко не таким жорстоким, ніж те, через що ми проходимо в Басґіаті. Тепер я не можу визначитися, чи це робить нас сильнішими... чи просто безжальними.

— ...І Алвар Гілана, — підсумовує Девера. — Ми віддаємо їхні душі Малеку.

Я дивлюся праворуч — як роблю це щоранку — і бачу, як постава Кет обм'якає, а її очі на мить заплющуються після того, як вона дивиться на фланг строю, де вишикуваний її дріфт.

Сирена теж ще жива.

Кет дивиться на мене, і я киваю, на що вона також відповідає кивком, хоча й ледь помітним. Це єдина мить нашого перемир'я, яка настає кожного ранку, це єдиний момент, коли ми, здається, є сестрами одна для одної, а не ворогами, але це відчуття минає за один удар серця.

Коли стрій розходиться, її погляд втуплюється кудись у порожнечу.

Клянуся Амарі, Кет одержима ідеєю зробити моє життя настільки жалюгідним, наскільки це можливо, кожної хвилини кожного дня, а коли Ксейден тут, вона докладає вдвічі більше зусиль. Порівняно з її ненавистю гнів Слоун відчувається як м'яке тепле масло. І що ще гірше, весь її дріфт, здається, вороже ставиться до нашого рою, причому п'ятеро із шістьох — за винятком Марен — звинувачують мене в смерті Луелли і голосно заявляють, що я віддала перевагу вершниці, а не льотчиці.

Високий хлопець із каштановим волоссям до плечей — майже впевнена, що його звуть Трейґер, — два дні тому замахнувся на Рідока на летовищі, відтак отримав по пиці кулаком від Ріаннон, коли розповідав про її прикор-

донне село, яке не приймає біженців. Його губа все ще в струпах. Здається, маленький похід на скелі не зблизив нас так, як очікувалося.

— Що вона робила сьогодні вранці? — запитує Ріаннон, насуплюючи брови і дивлячись у бік Кет.

— Постукала в мої двері ще до світанку, а потім розлютилася, коли я відчинила їх — ці кляті двері.

Від самої думки про це моя рука нагріває провідник. Фелікс двічі на цьому тижні замінював сплав у ньому, але принаймні моя нездатність контролювати власну силу допомагає насичувати енергією кинджали, тож певною мірою я роблю свій внесок у збройне протистояння, оскільки моя спроба активувати вартовий камінь провалилася. Я рухаю правим плечем, сподіваючись, що тепер, коли зняла черезплічник, біль зменшиться, але воно досі турбує мене.

— У неї що, закінчується лайно, яке вона може на тебе лити? — запитує Рідок, коли ми починаємо рухатися до дверей. Тут ми витрачаємо вдвічі більше часу, щоб вийти зі строю, ніж у Басґіаті, враховуючи, що маєток Ріорсонів був побудований для того, щоб тримати людей назовні, а не для того, щоб їх впускати всередину. — Це звучить не так погано, як у суботу, коли вона озвучила список з усіх льотчиків, яких Міра знешкодила за ці роки.

Той день приніс *задоволення* і, безумовно, додав напруження у стосунках між вершниками і льотчиками. У коридорах сталося щонайменше на десяток бійок більше, ніж зазвичай.

— Коли я відчинила двері, на ній був шовковий халат від Девереллі. — Підхоплюю із землі свій наплічник і закидаю його за спину, кривлячись під його вагою. — Звідки я знаю, що це був шовк Девереллі, запитаєте ви? Бо той халат був майже прозорий.

— О чорт! — Соєр кривиться. — А чого вона... Ти що...

Ріаннон, Квінн і навіть Імоджен витріщилися на нього, тоді як першокурсники заходять досередини.

— Подумай, де вона спить! — Рідок плескає Соєра по потилиці.

— Ой! Точно. Ти ж у кімнаті Ріорсона, — повільно і демонстративно каже Соєр, відвертаючись від Кет, коли вона проходить повз нього зі своїм дріфтом льотчиків. — Я й забув. Згідно зі списком ти маєш жити в кімнаті з Ріаннон.

Привезти сюди додаткову сотню курсантів означало подвоїти кількість місць, і технічно я не мала б спати в кімнаті лейтенанта, проте ми цим не надто переймалися, та й керівництво не заперечить людині, яка є власником будинку.

— Що я-от дуже ціную. — Ріаннон кладе руку на серце. — Бо це дає мені можливість бути спокійною, коли нам з Тарою випадає час побачитися.

— Завжди рада допомогти. — Усміхаюся.

— Треба віддати дівчині належне. — Імоджен хитає головою, зітхаючи, і дивиться повз мене на Кет та її загін. — Вона наполеглива.

Усі повертаються в її бік.

— Привіт. — Імоджен піднімає руки вгору. — Я з команди Вайолет. Просто хочу сказати, що впевнена: якби Ксейден колись оголосив, що йде від тебе, ти б теж намагалася повернути його.

Тьху. Коли вона так каже...

— Не гуманізуй цей ходячий терор, — заперечує Ріаннон. — Я дерлася з Кет на скелю *до кінця*, і вже починаю думати, що нам було б краще, якби Джек Барлоу був тут замість неї.

Я рада, що він залишився в Басґіаті, незважаючи на те, наскільки добрим він був до мене. Я досі не довіряю цьому хлопцеві. Ніколи не довірятиму.

— Кет знову поводиться… як Кет? — запитує Бодхі, проходячи повз, коли подвір'я порожніє.

— Усе гаразд. З нею жодних проблем. І зі мною все норм. — Хитаю головою й брешу крізь зуби, щоб він не сказав Ксейденові, ніби я не можу опанувати себе. — Нам з Ріаннон треба дещо зробити.

— Треба? — брови Рі піднімаються. — Треба.

— Добре. — Він повертається до Ріаннон. — Професорка Трісса щойно обрала другокурсників твого рою для участі в наступному занятті. Завтра о другій в долині.

Трісса? Ота маленька тиха членкиня Асамблеї?

— Ми прийдемо, — обіцяє Рі.

Сніг в Аретії випадає раніше, ніж у Басґіаті, і до першого тижня листопада тонка біла ковдра, що швидко розростається, вже вкриває місто, однак не долину над ним, завдяки поєднанню природного тепла гірського хребта та магії, яку випромінюють грифони і дракони і яка, здається, тільки посилюється.

Кидаю погляд на протоптану стежку в кінці долини, що веде вниз до маєтку Ріорсонів, і від тривоги стискається шлунок.

— Не зовсім зручно битися. — Соєр складає руки і знуджено дивиться на шість метрів трави, що відділяють вершників-другокурсників нашого рою від льотчиків-другокурсників з дріфта Кет.

Схоже, нас викликали разом.

Але якщо навіть ряд драконів, що стоять позаду нас, і грифони, які стоять позаду льотчиків, можуть не нападати одне на одного, то ми, звісно, зможемо бути цивілізованими.

— Цілком погоджуюсь.

— *Цивілізованість переоцінюють,* — зауважує Андарна, випускаючи кігті в траві. — *Я ніколи не куштувала грифона.*

— *Ми не їмо наших союзників,* — читає нотацію Терн. — *Знайди іншу закуску.*

Глянувши праворуч, помічаю, як Соєр знову й знову роздивляється по черзі Андарну і Терна, ніби зіставляючи відмінності.

— Не переймайся, мені весь час ввижається, що у мене в очах двоїться.

— Річ не в тому. Вона знову виросла? — питає він, обсмикуючи комір. — Мені здається, що вона виросла.

— Думаю, сантиметрів на десять за цей тиждень. — киваю я. — Нам довелося додати ще по одній поворозці до її шлейок з обох боків.

— *Незабаром я зможу літати без них,* — роздратовано зауважує Андарна.

Рідок повертається, щоб самому переконатися, і всміхається до Андарни.

— Маленька Міні-Терн стає лютою, чи не так?

— *Нічия я не міні.* — Голова Андарни смикається в бік Рідока, і моя драконіця клацає зубами менш ніж за пів метра в нього перед обличчям.

Моє серце *калатає*.

— Андарно! — кричу я, блискавично обертаючись, щоб стати між нею та Рідоком, коли вона відступає.

— Прокляття! — Рідок піднімає руки, його волосся розвіює сила, яку можна описати лише як гнів Терна… виражений розчарованим зітханням. — Велика, — бурмоче Рідок. — Я хотів сказати — велика.

— Більше жодних гулянок зі Ґейл. — Я вказую на Андарну, забираю руки від її підборіддя, припиняючи пестощі, а потім дивлюся на Терна, який опустив над нею голову, ніби хоче затиснути драконицю в зубах й пожбурити з поля, наче цуценя. — *Я серйозно. Вона впливає на тебе.*

— *Я єдина, кому з цим пощастило.* — Андарна зводить голову й показово чепуриться, а Терн щось бурчить собі під ніс.

— Чорт, — бурмоче Марен позаду мене.

— Вибач за це. Підлітки. — Я знизую плечима і дивлюся на Рідока.

— Досі не можу повірити, що перохвости — це діти, — каже Соєр, роблячи крок убік від Андарни. — Як і в те, що ти пов'язала *двох* чорних драконів.

— Для мене це також стало несподіванкою.

Позираю на стежку знову, але там немає жодних ознак Ріаннон. Якщо професорка Трісса прийде сюди раніше за Рі, у неї будуть великі неприємності. Трісса, можливо, й найприємніша з усіх членів Асамблеї, але вона також найгостріша на язик, коли розсердиться. Принаймні так сказав Ксейден перед тим, як вранці знову полетів до кордону з Гітоном та Емері. Але ми хоч провели ніч разом.

Третьокурсники теж полетіли патрулювати скелі Дрейлора, вишукуючи віверн та наваррських вершників.

Нам не довелося б перейматися через віверн, якби я не провалила зведення захисних сфер.

— Який підрозділ слабший? — мудрує Рідок, постукуючи по ямочці на підборідді. — Вони мовчки витріщаються на нас, ніби ми маємо хоч якесь сране уявлення про те, чому вони теж тут? А разом із ними і їхній загрозливий супровід? — Його погляд зупиняється на грифонах, що стоять на сторожі своїх льотчиків.

Даджалаїра ледь похитується, досі явно не пристосувавшись до висоти. За тиждень, що вони тут, я ще не бачила жодного грифона, який би літав.

— Обидва. — Соєр розстібає льотну куртку. — Мені здається, чи тут стає спекотніше?

— Спекотніше, — погоджуюсь я, полегшено зітхнувши, коли з'являється Ріаннон і, схвильовано усміхаючись, прямує до нас з іншого боку поля. Я попереджаю Рідока: — І будь чемним. Мені подобається Марен.

— Мені теж подобається Марен, але її найкращу подругу треба було скинути з тієї скелі, — бурчить Соєр собі під ніс.

— Грифони приходять до тями швидше, ніж я думав, — зауважує Рідок. — Більшість із них на цій висоті кілька днів тому ще спали.

Грифон, який стоїть позаду Трейґера, хлопця з каштановим волоссям до плечей і кривою посмішкою, помітивши оцінювальний погляд Рідока, застережливо клацає гострим півметровим дзьобом.

Трейґер посміхається.

Аотром пускає над нашими головами струмінь пари, і в обличчя всім трьом льотчикам не просто б'є гаряче повітря, а й летять добрячі бризки... чи не *шмарклів*?

— Заради справедливості: ми теж привели власний супровід, — зауважую я, коли Андарна ступає наперед і застережливо випускає кігті, впиваючись ними в землю по обидва боки від мене. Її пазурі гострішають з кожним днем, а сьогодні вранці вона вперше повністю розправила крило, що надає їй ще більше сміливості.

— *Старійшини кажуть, що за кілька тижнів я зможу літати.* — Гарчання, спрямоване на грифона, виривається у неї з горла, і його очі-намистинки спершу спалахують, а потім кліпають.

— *Ти щириш зуби, чи не так?* — Я не приховую своєї посмішки.

— *Я їм не довіряю,* — відповідає вона. — *Особливо тій, що в центрі, яка, схоже, задумала заподіяти тобі смерть.*

— *Не дозволяй їй чіплятись до тебе.*

Очі Кет справді, як завжди, мружаться на мене.

— *Вона тебе доймає.* — Андарна ступає крок уперед, тож її груди опиняються над моєю головою.

— *Вона або звикне до неї, або вб'є її,* — відповідає Терн позаду нас, де інші троє — ні, уже четверо — драконів стоять в очікуванні після прибуття Фердж, — *Обидва варіанти прийнятні.*

— *Я думала, ти проти того, щоб убивати союзників?* — Озираюся через плече, коли мене накриває його тінь, затуляючи від післяобіднього сонця.

Можливо, це Слайзіґ наближається праворуч, але луска Андарни має червонуватий відблиск, і мене не полишає думка, коли це мерехтіння потьмяніє і стане більш схожим на відтінок луски Терна.

— *Вона ще має довести, що є союзником,* — зазначає Терн.

— *Вона продовжує звинувачувати мене у смерті Луелли.*

— Гей, поки ми просто стоїмо тут... — Соєр потирає потилицю, і його щоки червоніють. — Я...

— Ти...? — Підводжу брови, спонукаючи його завершити явно не закінчене запитання.

— Я хотів запитати, чи ти... — Він кривиться, потім зітхає: — Не зважай.

— Він хоче, щоб ти навчила його мови жестів, — закінчує замість нього Рідок, погойдуючись на підборах від явної нудьги.

— Рідоку! — Соєр дивиться в його бік.

— Що Рідоку? Ти зробив це ще більш ніяковим, ніж воно мало бути. Заради всього святого, твоє мимрення звучало так, ніби ти хотів запросити її на побачення чи щось таке. — Він помітно здригається.

— А що якби так і було? — Я заперечую.

— Тоді мені довелося б довго й нудно зішкрібати рештки Соєра з нашої спільної підлоги після того, як Ріорсон розірвав би його на шматки. — Рідок хитає головою. — Такий би був безлад у кімнаті.

— По-перше, у Ксейдена задосить упевненості, щоб пережити чиюсь спробу *запросити мене на побачення.* — Підводжу очі на Соєра. — І так, я навчу тебе жестів. Чому це має бути соромно?

— Я повинен був навчитися цього багато років тому. — Соєр опускає руку. — Але... очевидні причини.

— Певно, я недостатньо вільно володію мовою жестів, щоб стати хорошим учителем. — Рідок закочує очі.

— Ти навчив би мене жесту, що означає пропозицію сексу, і переконав би, ніби це означає «привіт», просто щоб подивитися, що станеться, коли я його використаю, — відповідає Соєр.

— Що? Я ж не зовсім мудак. — Рот Рідока кривиться у посмішці. — Я дочекався б, поки ти не запитаєш, як мовою жестів буде *вечеря,* а тоді, коли ти запропонуєш їй перекусити з тобою...

— О! — Я кліпаю, складаючи пазли докупи. *Джесінія.* — Не хвилюйся, Соєре. Я з тобою. Рі теж вільно жестикулює. Як і Аарік, і Квінн, і...

— Усі, окрім мене. — Соєр зітхає і знизує плечима.

— Ху, ледве встигла. — Трохи захекана Ріаннон добігає до нас.

Очі Трейґера ще більше мружаться на Рі, коли професорка Трісса виходить із-за рогу позаду неї.

— Як губа? — запитує Ріаннон, підморгуючи Трейґеру.

Він ступає крок уперед, але Марен зупиняє його, хитаючи головою.

— Я б тебе прикрила. Ти розмістила свою сім'ю? — запитую я Рі.

Вони прибули вчора пізно ввечері, втомлені з дороги, з речами, що помістилися у вузькому возі, який міг витримати дорогу Скелястим перевалом — північно-східним, звивистим торговим шляхом, що пролягає поміж скель Дрейлора та межує з провінцією Дейконшир.

— Еге ж. — Рі всміхається і кидає свій наплічник у напрочуд м'яку траву поруч із моїм. Присягаюся, у цій долині пори року немовби помінялись місцями. — Подякуй своєму братові від мене. Він виділив їм будинки поруч, біля ринкової площі, і вони вже вибрали місце для крамниці.

— Подякую. А Лукас? — Одна лише думка про ідеальні пухкенькі щічки її небожа змушує мене широко всміхнутись.

— Досі наймиліший хлопчик *на світі.* — Ріаннон розстібає льотну куртку і скидає її з плечей. — Вони виснажені, але в безпеці. А той факт, що я можу бачити їх, коли захочу... Дивовижно. До того ж я похизувалася своєю печаттю, і вони були неабияк вражені.

— Це неймовірно. Я дуже рада за тебе.

Розслабляюся і глибоко вдихаю. Протягом останнього тижня до Аретії прибувають сім'ї. Маленькими, непомітними групами їх приводять учасники революції, які пропонували притулок. Батько Рідока має прибути з дня на день, а от від батьків Соєра ми ще не отримали жодної звістки.

— Вам, мабуть, цікаво, чому ми зустрічаємося в долині, — каже професорка Трісса, її дихання не збивається, навіть коли вона тягнеться до наплічника і дістає звідти сім друкованих малюнків, які потім роздає по одному кожному з нас.

Чергова усмішка розтягує мої губи. Джесінія з друзями запустили друкарський верстат.

На малюнку зображена тиррійська руна, яка мало відрізняється від тих, що є в книзі з плетіння, яку Ксейден залишив мені після свого випуску. Придивившись уважніше до зображення, я розумію, що впізнаю його. Серія градуйованих квадратів майже ідентична тим, що на руків'ї кинджала, який прикріплений до мого правого стегна.

— Оскільки ви наразі найкращі рій і дріфт, ми обрали вашу групу для участі в нашому... своєрідному тестуванні. — Професорка Трісса відступає, щоб бачити обидва ряди. — Ви вмієте спрямовувати силу? — запитує вона у льотчиків.

— Приблизно половину потужності від учорашнього ранку, — відповідає Кет.

— Розумовими зусиллями? — із цікавістю запитує професорка.

— Поки що ні, — відповідає Марен.

— Але вже скоро, — каже Кет, дивлячись прямо на мене. — Дріфти льотчиків стають сильнішими з кожним днем.

Ніби я забула, як це було, коли вона хазяйнувала в моїй голові.

— То що, повернемося до часів декоративно-ужиткового мистецтва? — запитує Рідок, схрещуючи руки на грудях.

— Хто знає, чим живляться магічні світильники? — запитує професорка Трісса, ігноруючи запитання й тягнучись до своєї сумки. Вона виймає вісім маленьких дерев'яних дощечок, не більших за тарілку, і ставить їх у центр між нами. — Ну?

— Дрібна магія, — відповідає Марен.

— Та, яку створюєте ви самі. — Професорка Трісса киває. — А як щодо тих світильників, які безперервно працюють, скажімо, у гуртожитках на першому курсі. Тих, що працюють ще до того, як ви навчаєтеся керувати ними?

Усі вершники дивляться на мене.

— Вони підживлюються надлишком магії, яку спрямовуємо ми та наші дракони, — відповідаю я. — Ми генеруємо її у природний спосіб, як... хвилі тепла з тіла, але її настільки мало, що ми навіть не помічаємо цього.

— Саме так, — погоджується професорка. — І що ж робить таку магію дієвою? Магію, яка прив'язана до предметів, а не до власника? — Вона пильно

дивиться на нас темно-карими очима, а потім потирає перенісся. — Боги, я думала, Фелікс жартує. Сорренґейл, ти практично вся *покрита* ними.

Я дивлюся вниз і помічаю мерехтіння своїх обладунків із драконячої луски під V-подібним вирізом однострою, а потім зупиняю погляд на кинджалах, які дав мені Ксейден.

— Рунами?

— Так, рунами, — підтверджує професорка Трісса. — Руни — це не просто графічні символи. Це нитки магії, видобуті з нашої сили, вплетені в геометричні візерунки для певного використання, а потім поміщені в об'єкт для негайної роботи або подальшого застосування. Ми називаємо цей процес гартуванням.

— Це неможливо. — Марен хитає головою. — Магією можна лише орудувати.

— Так і є. — Професорка Трісса розчаровано зітхає через наше невігластво. — Але так само, як ми запасаємо їжу на зиму, власник може загартовувати руну, використовуючи стільки сили, скільки для цього потрібно, а потім помістити її у щось. — Вона нахиляється, бере одну з дощок і демонстративно махає нею перед нами. — Наприклад, у дерево або метал, або у будь-який інший об'єкт, який вибере повелитель. Ця руна активується, коли її запускають, і виконує ту дію, для якої була загартована. На відміну від сплаву, у якому міститься сила, руни загартовують силою для певних дій.

Ми з Рі обмінюємося розгубленими поглядами.

— Я бачу, вас потрібно переконати. — Професорка Трісса відкидає дошку й зводить руки. — Спочатку ви відокремлюєте пасмо своєї сили. — Вона простягає руку вперед і затискає повітря між великим і вказівним пальцями. — Що, чесно кажучи, може бути найскладнішим кроком у цьому процесі.

— Вона жартує? — шепоче Рідок.

Професорка Трісса стріляє в нього гострим поглядом.

— Те, що ви не бачите моєї сили, не означає, що її не бачу я. Ви хіба не знайомі з процесом заземлення? Як і щити, ваша сила видима для вас лише тоді, коли ви надаєте їй форми — чи то буде форма вашої печаті вершника, чи то дрібна магія, на яку ви всі здатні.

— Зрозуміло. — Рідок піднімає руку, виказуючи крайнє здивування.

— Силу можна формувати. — Тріссині руки швидко рухаються, тягнучи за собою повітряні пасма, а потім пальцями формують невидимі фігури. Кола? Квадрати? Це був трикутник? Важко сказати, коли ми не бачимо. —

Кожна форма має значення. Точки, у яких ми концентруємо силу, змінюють це значення. Усе це вам потрібно буде запам'ятати. — Вона знову тягнеться до повітря, а потім створює... ромб? — Фігури, які ми поєднуємо, нашаровують значення, змінюючи руну. Чи активується вона одразу? Зберігатиметься в підвішеному стані? Скільки разів руна може активуватися, поки не вичерпається? Усе вирішено тут. — Вона, здається, перевертає те, над чим працює, потім тягне за іншу нитку і робить... щось.

— Збіса дивно, — бурмоче собі під ніс Рідок. — Це як у дитинстві, коли ти пропонуєш батькам попити з чашки чаю, знаючи, що вона порожня.

Ріаннон штурхає його.

— Коли все готово, — професорка Трісса нахиляється, бере дощечку й підводиться, — ми наносимо руну. Доки вона не розміщена, вона не має жодного значення, жодної мети і швидко зникає. Загартовування руни перетворює її на активну магію. — Вона хапає правою рукою те, що, як я припускаю, є руною, яку вона загартовувала, і втискає долоню в дерев'яну дошку. — Конкретно ця є простою руною для нагрівання.

— І це було просто? — питає Соєр.

Дошка димить, тож я нахиляюся вперед, а мої очі широко розплющуються.

— Ну ось, готово. — Вона повертає дошку лицьовою стороною до льотчиків, а потім показує нам. — Щойно ви зрозумієте, які фігури поєднувати, щоб створити певні символи, варіацій комбінування стане незліченна кількість.

Моя щелепа на мить відвисає. Форми були *випалені* на тому, що я назвала б графічною руною ще хвилин десять тому. Кидаю погляд на малюнок у своїх руках і гадаю, на що в біса здатний кинджал, який прив'язаний до мого стегна.

Кожна форма має значення. Точки, де ми концентруємо силу, змінюють це значення. Я ще раз дивлюся на багатогранну форму, перш ніж Трісса перевертає дошку, тримаючи її лицьовим боком до неба, і мої очі широко розплющуються від усвідомлення.

— Це логосилабічна мова, — кажу я. — Як старолюцерська або моррейнська.

Професорка Трісса піднімає брови, дивлячись у мій бік.

— Дуже схоже, що так. — Її уста торкає усмішка. — Правильно, ти теж можеш читати старолюцерську. — Вона киває. — Вражає.

— Дякую.

— Вона наша, — хвалиться Рідок льотчикам, показуючи на мене.

Не впевнена, що мені є чим хвалитися, зважаючи, що сьогодні вранці я ледве склала тест з *історії*. Принаймні з математикою у мене все добре, але, з іншого боку, математика не змінюється за одну ніч.

— Ти орудуєш кригою, чи не так? — запитує Рідока професорка Трісса.

Той киває, а вона простягає руку.

Рідок відкорковує шкіряний бурдюк, припасований до стегна, потім витягує воду з мундштука, формуючи заморожений циліндр, перш ніж передати його професорці Тріссі.

Вона кладе лід на дошку, і юрбою прокочується охання, коли за лічені секунди той тане, а з розпеченої деревини із шипінням скрапує вода.

— Будьте обережні з носієм, який ви обираєте, щоб тримати руну. Трохи більше сили — і ця дошка спалахнула б.

— Чому цього ніхто не навчає? — запитує Марен, відриваючи свій погляд від пергаменту.

— Це вміння колись плекали і вдосконалювали тиррійці, але через кілька сотень років після об'єднання Наварри його заборонили, хоча багато наших застав і сам Басґіат були побудовані саме завдяки ньому. Ну, як вам? — Професорка піднімає брови. — Я рада, що ти запитала. Бачиш, вершники від природи могутніші, зважаючи на кількість магії, якою ми керуємо, і печаті, якими володіємо.

Трейґер закочує очі.

— Але руни — це значний врівноважувальний фактор, — продовжує професорка Трісса, кладучи дошку на траву, коли вода вже повністю випарувалась. — Руна обмежена лише тим, яку силу ви вирішили загартувати, як довго ви хочете, щоб її дія тривала і скільки разів вона може бути використана до того, як вичерпається. Руни заборонили, щоб ті не потрапили в чужі руки. — Вона дивиться на льотчиків. — Зокрема, у ваші руки. Навчіться вправно володіти рунами — і ви зможете конкурувати з багатьма печатями.

— То ви хочете, щоб ми... загартували це? — запитує Кет, роздивляючись малюнок і вигнувши брову. — Без... магії?

Неприємно це визнавати, але я на боці Кет. І, судячи з виразу облич курсантів навколо, ми всі на боці Кет. Навіть Рі дивиться на малюнок із трепетом. Це відчуття... приголомшує.

— Так. Завдяки цій силі ви навчитеся відокремлюватися від себе, як я вам це показувала. — Професор Трісса відкриває наплічник і дістає ще один стос дощок.

Коли вона це показувала, усе здавалося таким *простим*.

— Ми почнемо з простої руни відмикання. Легко створити, легко перевірити. — Вона дивиться вздовж наших рядів.

— Ми всі можемо відмикати двері за допомогою дрібної магії, — зазначає Трейґер.

— Авжеж, можете. — Професорка Трісса зітхає. — Але відмикальну руну може використати той, хто не володіє дрібною магією. А тепер розпочинаємо. Я чекаю, що ваші перші руни будуть сплетені до заходу сонця.

— Ми ніяк не встигнемо навчитися робити це до заходу сонця, — стверджує Соєр.

— Дурниці. Кожен таврований вивчив просту руну відмикання в перший же день.

— Не може бути, — бурмоче Рі.

— Слоун та Імоджен можуть це зробити? — запитую я.

— Аякже. — Професорка Трісса киває до мене.

Ось чому Ксейден змусив мене практикуватись у плетінні рун на тканині. Цей чоловік коли-небудь навчиться говорити мені все відверто? Чи мені завжди доведеться витягувати з нього інформацію?

«Я відповім на будь-яке твоє запитання», — глузую сама собі під ніс. Важко ставити запитання, які ще навіть не *виникли* у мене в голові.

— Ви маєте стати найкращими у своєму році, тож перестаньте витріщатися і беріться до роботи, — читає нотації професорка Трісса. — Перше, що вам потрібно зробити, це навчитися відокремлювати частинку власної сили. Дозвольте їй заповнити ваш розум, а потім простягніть руку й уявіть, як вириваєте ниточку з потоку енергії.

Ріаннон, Соєр, Рідок і я обмінюємося «що-за-чорт» поглядами, і льотчики навпроти роблять те саме.

— *Щось порадите?* — запитую у Терна й Андарни.

— *Нічого не підривай.* — Терн переминається позаду мене.

— *Принаймні підірвати щось було б цікаво,* — зауважує Андарна, чим викликає гарчання Терна.

— Починайте, — вимагає Трісса, а тоді підносить палець. — І будьте обережні. Сила стає примхливою, коли від неї відокремлюєшся. Ось чому ваші дракони і грифони тут. Що ближче джерело, то легше зробити це вперше. — Вона оглядає нас, відтак складає руки на грудях. — Ну, чого ж ви чекаєте?

Заплющую очі й уявляю свій Архів і бурхливу силу, що його оточує. Палкий, розплавлений потік сили Терна, що тече за його масивними дверима, вочевидь здатен поглинути мене, але перламутровий потік сили Андарни, що за вікнами, здається... доступним.

Затамувавши подих, сягаю по силу Андарни…

Бум! Лунає вибух, і мої очі розплющуються. Усі повертають голови до Соєра, коли той відлітає назад. Він приземляється зовсім поруч із кігтями Слайзіґа, а на траві, де він стояв, димиться згарище.

— Ось *чому* ми проводимо цей урок просто неба. — Професорка Трісса хитає головою. — Вставай. Спробуй ще раз.

Рідок повертається й допомагає Соєру підвестися, а потім ми намагаємося відтворити це ще раз.

Пробуємо знову. І знову. І знову.

До заходу сонця мені вдається сплести відмикальну руну, але я не перша.

Кет впоралась також і, на відміну від нас, їй вдалося виконати завдання, не утворивши згарища у себе під ногами.

РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ

Цілком логічно, що єдиною зброєю, здатною вбити темного володаря, є те ж саме, що зробило його бездушним, — сила.

«Посібник з перемоги над венінами»
капітанки Лери Доррелл, власність академії Кліфсбейн

— Руни? — запитує Ксейден декілька днів по тому, схилившись над моїм плечем, коли я сиджу за столом у його кімнаті, відпрацьовуючи сьогоднішнє завдання — трикутну руну тортур, яка має якось вплинути на ефективність допитів.

Він бере результат однієї з п'яти моїх невдалих спроб, пропалених на дерев'яних дисках завбільшки з долоню, а я тимчасом глибоко дихаю, насолоджуючись ароматом мила від його щойно вимитої шкіри.

Власна ванна кімната — це, безумовно, одна з переваг ночівлі в його кімнаті.

— Ми — тестовий рій. Я хотіла сказати тобі вчора ввечері. — Беру м'яке пасмо перламутрової сили і згинаю його в трикутник за зразком, який професорка Трісса дала нам для домашнього завдання, після чого дозволяю йому яскраво горіти переді мною, поки обережно тягнуся до іншого. Тепер, коли я знаю, що шукати, я чітко бачу перед собою потік сили, водночас щільний і примарний, сяйливі пасма, які прогинаються від дотику моїх пальців. Однак від того, що я це бачу, витягнути окремі пасма аж ніяк не легше.

— Я теж хотів тобі чимало розповісти вчора ввечері, — каже Ксейден, кладучи диск на стіл поряд з іншими. — Але щойно знайшов тебе в ліжку, мій рот став зайнятий іншим.

Мої уста торкає усмішка від спогаду, коли я формую наступний трикутник, цього разу менший, і вкладаю його в більші, що левітують переді мною. У роз'їздах він буває частіше, ніж удома, переправляючи зброю з нашої кузні на передову біля річки Стоунвотер і поповнюючи арсенал Текаруса. Остання поїздка тривала ще на день довше, ніж зазвичай, коли вони з Ґарріком опинилися під загрозою нападу.

— Тобі потрібна моя допомога? — запитує він, ковзаючи губами по моїй шиї.

— Це... — Мені перехоплює подих, коли Ксейден дотягується до коміра моєї броні. — ...Не допомога.

— Шкода. — Він цілує мене в шию, потім встає, залишаючи мене виконувати домашнє завдання. Це не погано, оскільки за кілька хвилин у мене урок.

— Ось чому ти залишив мені ту книгу в Наваррі, правда? — Я беру наступне пасмо, формую коло, яке має стабілізувати фігури всередині, і розміщую його навколо руни. Це повинно спрацювати.

— Я хотів, щоб у тебе була фора, — каже він, беручи щоденник Воррі-ка зі столу, де я його залишила. Гортає.

— Дякую.

— Це неможливо прочитати, — бурмоче Ксейден, закриваючи щоденник і кладучи його назад, перш ніж підійти до великої шафи, де поруч із моїм висить його спис.

Усміхаюся через атмосферу цього домашнього затишку, що панує тут. Я зробила б усе можливе, аби все так і залишилося між нами.

— Мій батько навчив мене. — Знизую плечима, роздивляючись свою руну, чи я, бува, чогось не пропустила. — І ми з Дейном використовували це як секретний код, коли були дітьми.

— Ніколи не уявляв, як Аетос практикує старолюцерські фокуси, — зауважує Ксейден.

Узявши дерев'яний диск лівою рукою, я обережно посуваю пасма сили, що дзижчать, і вдавлюю їх у нього. Вийшло набагато краще, ніж у п'яти попередніх спробах.

— Ти помістив руни в мої кинджали, — кажу я, обертаючись на дерев'яному стільці.

Мої губи розтуляються, і я відверто витріщаюся на Ксейдена, коли він, обмотаний рушником навколо стегон, витягує із шафи спис. І як я не помітила, що весь цей час він був позаду мене майже голий? Така можливість втрачена...

— Якщо так на мене витріщатимешся, то не встигнеш на заняття, — попереджає Ксейден, його очі темніють, коли він перетинає кімнату і кидає одяг на ліжко.

Змушую себе відвернутися. Бреннан попередив Ксейдена, що якщо я хоч раз запізнюся на заняття через те, що проводжу час у ліжку, то повернуся у відведену мені кімнату.

— Ти наніс руну відмикання на мій кинджал, правда? — запитую я, ховаючи всі диски, окрім того, з яким щойно працювала, у наплічник, й ігнорую щоденник Ворріка, що ніби насміхається з мене, лежачи на краю столу. — Ось як ми вибралися з кімнати для допитів.

— Ну, як варіант, так.

Тримаючи найкращу руну з усіх, що мені вдалося зробити, я навстоячки підіймаю наплічник і просовую руки крізь лямки, а тоді повертаюсь обличчям до Ксейдена. Його торс досі звабливо оголений, але, на жаль для мене — і на щастя для заняття, куди я маю поспішати, — на ньому є штани.

— Хочеш розповісти докладніше?

Як на зло, він замість сорочки дістає шкарпетки.

— Ти можеш робити відмикальну руну. Це досить просто. — Ксейден знизує плечима. — Я додав у руну елемент потреби. Отже, якщо ти не можеш підійти до будь-яких дверей і відчинити їх просто тому, що тобі захотілося, але кинджал при тому буде на твоєму тілі і відчує твою потребу відчинити двері, то вони відчиняться. Якби ти добралася до кузні в Басґіаті, вона б відчинилася, варто було тобі тільки захотіти.

Сівши на край ліжка, він взуває чоботи.

— Ключ, виходить, весь цей час був у мене? — Мої брови піднімаються, і якби я вже тепер не кохала його, то закохалась би просто зараз.

— Так. А ти сьогодні наполеглива в запитаннях, нє? — Куточок його рота глузливо припіднявся.

Я стискаю диск і закушую нижню губу. Проблема бути щасливою серед повного хаосу, який ми спричинили, полягає в тому, що я боюся поставити бодай одне запитання, яке може порушити наше ідилічне щастя.

— Що то за руна на камені, який ти тримаєш біля ліжка? Це ж руна, так?

— Так, дуже складна. — Ксейден підводиться і тягнеться до маленького сірого камінчика, а потім простягає його мені. — Немає жодної живої людини, яка б знала, як її відтворити. Полковниця Мейрі була останньою.

Мама Ліама і Слоун. Я беру камінь завбільшки з долоню і вивчаю складні лінії руни.

— Вона мала бути велетенською, коли пані полковниця її гартувала.

— Мабуть, що так. Їй, думаю, довелося стиснути все це, щоб воно помістилося в каменях.

— Каменях? — Підводжу на нього очі. — Тобто їх більше?

— Сто сім, — відповідає Ксейден, спостерігаючи за моєю реакцією.

Тавровані. Він хоче, щоб я запитала.

— І що та руна робить? — Я ковзаю великим пальцем по почорнілому малюнку.

— *Робила.* Це захисна руна, але її можна було використати лише один раз. — Він проводить рукою по вологому волоссю і робить паузу. — Коли станеш вправнішою з рунами, то зможеш поміщати в них елементи. Такі речі, як пасма волосся, наприклад, або навіть інші повноцінні руни для пошуку речей. Або для захисту. Ця конкретна руна була зроблена, щоб захистити когось із роду мого батька.

— Ти… — Я дивлюсь на нього, віддаючи камінь. — Ти його єдина дитина, так?

Ксейден киває:

— Кожному з дітей офіцерів дали по каменю перед тим, як наші батьки пішли на битву біля Аретії. Нам наказали носити їх завжди, і ми носили, навіть на страту.

Його пальці торкаються моїх, коли він бере камінь.

Я майже не дихаю, не зводячи з нього очей.

— Ця руна була створена, щоб протистояти печаті вершника, чий дракон вб'є їх. — Він ковтає слину. — Однак руна могла активуватися лише тоді, коли його вбивав вогонь дракона.

— Це основний метод страти для зрадників, — шепочу я.

Він киває.

— Я тримав його в кулаці — ми всі так робили, — коли стояли там і дивилися, як наших батьків вишиковують у чергу на страту. І в ту секунду, коли вони були… — Ксейденові плечі піднімаються, коли він робить глибокий вдих. — …Спалені, у мене по руці побіг жар. Наступного разу я відчув щось схоже після Обмолоту.

Мої очі широко розплющуються, і я накриваю його руку своєю.

— Тавра повстанців?

Мабуть, саме тому закручені знаки завжди починаються на руках таврованих.

Ксейден киває.

— Наші батьки знали, що рано чи пізно помруть, і останнє, що вони зробили, — це подбали про те, щоб ми були захищені. Я зберігаю його суто

із сентиментальних міркувань. — Нахилившись до мене, він цілує мене в чоло, потім відвертається і кладе камінь на тумбочку біля ліжка. — Мені подобається, коли ти ставиш мені запитання, — каже, нахиляючись, щоб взяти свою формену сорочку. — Ще щось хочеш знати?

У мене на язику крутиться питання, чому він не розповів мені про угоду, яку уклав був з моєю матір'ю, і чи вплинула вона на його почуття до мене. Але потім Ксейден встає, і мій погляд завмирає на сріблястих шрамах на його спині — шрамах, які вона залишила, — а я просто не можу запитати. Він сказав мені, що кохає мене відтоді, як ми вперше поцілувалися. Цього має бути достатньо. Я не повинна знати про угоду більше, ніж те, що вона мені сказала... А може, я не хочу, якщо є хоч якийсь шанс, що це може негативно вплинути на наші стосунки.

— Вайолють? — Ксейден натягує сорочку й повертається.

— Більше нічого. — Змушую себе усміхнутися.

— Усе гаразд? — Між його бровами з'являються дві зморшки. — Бодхі згадував, що Кет не дає тобі спокою і в тебе вже вирвалось кілька ударів блискавки...

— Бодхі не має втручатися. — Нізащо не дозволю Ксейденові хвилюватися за мене перед тим, як йому вирушати у відрядження на кілька днів. Підвівшись навшпиньки, я ніжно цілую його. — Побачимося ввечері.

Розчарування спалахує в його очах просто перед тим, як він обхоплює мою шию ззаду і на ще одну блаженну секунду притуляє мої губи до своїх, а потім відступає.

— Ти вже близько, але тобі потрібна підказка для цієї руни.

— Моя руна чудова, і я попрошу про допомогу, якщо вона мені знадобиться. — Я швидко цілую його просто тому, що можу, а потім вибігаю за двері, щоб встигнути на заняття. Щойно опинившись у коридорі, підношу дерев'яний диск до вуха.

Я поринаю в шум. Кроки, що гупають на поверсі вище, двері, що зачиняються переді мною, люди, які кричать поверхом нижче, — забагато звукових сигналів, щоб зрозуміти, що відбувається.

— Ненавиджу, коли він має рацію, — бурмочу я, вбігаючи до класу.

Не дивно, що, увійшовши, я побачила, як Кет *досконало* загартувала свою руну, тож це змушує мене погодитись на допомогу Ксейдена, але він уже пішов, коли я закінчила свої сьогоднішні заняття.

— Ми дали вам два тижні, щоб ви змогли мирно інтегруватися, а ви, на наше велике розчарування, і досі цього не зробили, — читає нам нотацію

Девера наступного тижня, стоячи з боку від мати по центру поруч із Еметеріо та однією професоркою з льотчиків. Спаринг-зал набагато менший від басґіатського — усього на дев'ять мат, і він забитий курсантами Аретії, які стоять тісно притиснувшись одне до одного. Разом із льотчиками.

Досі нас збирали на уроки рун лише в дуже невеликих кількостях або ще під час обідів, які зазвичай закінчувалися принаймні одним стусаном.

— Чого вони в біса очікують? — Ріаннон, яка стоїть поряд зі мною, складає руки на грудях. — Ми століттями вбивали одне одного, а тепер маємо що... вплітати квіти у волосся одне одному і зізнаватися в найсокровенніших, найтемніших секретах лише тому, що льотчики подарували нам горно і видерлися разом із нами на скелю?

— Угу, це трохи напружує, — погоджуюсь я, тримаючи провідник у правій руці й масуючи хворе плече, сподіваючись, що воно пробачить мені те, що я посміла спати на ньому неправильно. Через два дні в мене урок із Феліксом, тож я насичую маленьку скляну кулю енергією настільки, наскільки можу.

Моя сила надто часто спалахувала, а льотчики за кожної нагоди розкидалися обра́зами, натякаючи, що я кинула Луеллу на смерть замість Візії.

У наших рядах чіткий поділ: море чорного кольору курсантських однострої́в праворуч від мене і коричнева смуга ліворуч, а між нами — широке поле голої підлоги. У більш як десятка курсантів синці після бійки, що зав'язалася вчора у великому залі між Третім крилом і двома дріфтами льотчиків.

— Учорашній спалах жорстокості був абсолютно неприйнятним, — починає професорка льотчиків, її каштанова коса сповзає на плече, коли та повертає голову, звертаючись до всіх курсантів, а не лише до своїх. — Спільна робота — це те, що може змінити хід цієї війни, і починати треба тут! — Вона направляє палець до курсантів-вершників.

— Щасти вам із цим, — каже собі під ніс Рідок.

— Ми внесемо значні зміни, — оголошує Девера. — Вас більше не розділятимуть на заняттях.

У мене стискається живіт, а тренажерним залом прокочується невдоволене бурмотіння.

— А це означає, — підвищує голос Девера, втихомирюючи нашу частину імпровізованого шикування, — ви будете *поважати* одне одного як рівні. Хоч ми і в Аретії, але вирішили, що від сьогодні Кодекс вершника дракона поширюватиметься на всіх курсантів.

— І їхніх гостей, — продовжує професорка льотчиків, кладучи руку на своє широке стегно, — усі льотчики будуть дотримуватися цього правила. — Натовпом курсантів академії Кліфсбейн прокочується невдоволений гомін. — Усе ясно?

— Так, професорко Кіандро! — гаркають льотчики одностайно.

Чорт забирай. Це вражає, навіть якщо вони звучать як піхота.

— Однак ми визнаємо, що не можемо рухатися далі, не поклавши край ворожнечі поміж вами, — каже Еметтеріо, переводячи погляд з однієї групи на іншу. — У Басґіаті у нас був метод вирішення конфліктів між курсантами. Ви можете попросити про виклик — спаринг, який закінчується, коли один із вас непритомніє або б'є рукою по маті.

— Або помирає, — додає Аарік.

Льотчики колективно ахають, а більшість із нас закочує очі. Вони б і дня не протрималися в Басґіаті.

— Без *убивства* супротивника, — продовжує Еметтеріо, звертаючись безпосередньо до Ааріка. — Протягом наступних шести годин кожне прохання про виклик — між курсантами одного року — буде задоволено. Ви висловите свої претензії на цих матах *один раз*, а потім забудете про ваші непорозуміння.

— Нам дозволять вибити з льотчиків лайно? — тихо запитує Рідок.

— Думаю, так, — шепоче Слоун у відповідь.

— Це буде феноменальне пообіддя. — Імоджен посміхається, розминаючи пальці.

— Їх тренували для війни з венінами, — нагадую я. — Я б не радила їх недооцінювати.

Якщо ми застосуємо наші печаті, то можемо рознести їх на довбаних небесах, але в рукопашній сутичці… Є добрячий шанс, що льотчики нас переможуть.

— Ви можете викликати лише одного суперника, і кожен курсант може бути викликаний лише раз, — каже Еметтеріо, піднімаючи вказівний палець і заразом свої густі брови. — Тож обирайте швидше, бо завтра вершник чи льотчик, якого ви зневажаєте, може виявитися поза грою.

От лайно. Мій шлунок опускається. Є лише одна причина, чому хтось не міг би завтра кинути виклик, але вони не захочуть... хіба ні?

— Поєдинки між курсантами одного рою заборонені Кодексом, — пояснює Девера льотчикам, а потім повертається до нас. — І завтра кожен дріфт льотчиків стане частиною одного рою вершників.

Може, так і *буде*.

Мої щоки спалахують від гніву, і ми з Ріаннон обмінюємося обуреними поглядами, які віддзеркалюють погляди усіх у нашому рою, особливо Візії.

— Зауважте, я сказала *«стане частиною»*. — Девера пильно дивиться на нас. — Ви не будете об'єднані *в команду* і не будете просто *співучасниками*. Ви зіллєтеся, сплавитеся, *об'єднаєтеся*.

Це суперечить усьому, чого нас навчали. Рій — це святе. Рій — це *сім'я*. Рої народжуються після Парапету і гартуються Рукавичкою, Обмолотом та Військовими іграми. Рої не об'єднуються, якщо тільки не розпускаються через смерть, а ми — Залізний рій.

Ми не прогинаємося. І точно не *змішуємося*.

— А якщо ви цього не зробите, — тон професорки Кіандри пом'якшується, коли вона поглядом обводить зал, — ми зазнаємо поразки, коли настане час справжнього бою. Ми загинемо.

— А зараз ми приймемо ваші запити, — каже Еметтеріо, завершуючи лекційну частину сьогоднішніх зборів.

У чергу вишиковуються ті, хто просить про двобій, і мене не дивує, що більшість із них одягнені в коричневе. Льотчики мають набагато більше причин ненавидіти нас, ніж більшість із нас — ненавидіти їх.

— Ми — Залізний рій, тож будемо діяти відповідно, — наказує Ріаннон, коли останній із черги наближається до Еметтеріо. — Ми триматимемося разом і впораємося на матах із будь-якими викликами, які нам кинуть.

Усі одинадцятеро погоджуються.

Оголошено перші виклики, і я не здивована, коли Трейґер викликає на килим Ріаннон. Без сумніву, він досі злий через удар, якого вона завдала йому на летовищі.

Рі перемагає менш ніж за п'ять хвилин, тож його губа знову кровоточить.

Брейґен, третьокурсник з дріфта Кет — кремезний здоровило з намистом шрамів, вибиває із Квінн дух комбінацією ударів, від яких у мене відвисає щелепа.

Коли Нів — ще одна третьокурсниця з дріфта Кет, з коротким полунично-русявим волоссям і глибоко посадженими очима, — викликає на килим Імоджен, я відчуваю закономірність.

— Це через мене, — тихо кажу Ріаннон, коли Імоджен завдає сильного удару ногою в голову суперниці.

— Тоді це через *нас*, — відповідає вона. — Будь ласка, скажи, що ти в броні.

Я киваю.

Імоджен і Нів обмінюються точними, прорахованими ударами, поки Девера не оголошує нічию після того, як вони обидві спливають кров'ю.

— Кетріона Корделла і Вайолет Сорренґейл, — оголошує професорка. — Роззброїтися і на килим.

— Не роби цього. — Марен намагається відмовити Кет, але в її примружених очах немає нічого, окрім рішучості.

— Аякже, бляха-муха. — Передаю провідник Ріаннон.

— І чому я не здивована, га, Кет? — Імоджен дивиться на мату, перш ніж повернутися до мене.

— Усе гаразд. Передбачувано, але нормально. — Один за одним я вимаю з піхов усі тринадцять кинджалів і передаю їй.

— Вона щонайменше на десять сантиметрів вища за тебе, тож стеж за дистанцією між вами, — тихо каже Ріаннон.

— З того, що я пам'ятаю, вона швидко атакує і не дає супротивнику часу, щоб зреагувати, тож зосередься на відповіді. Не вагайся, — додає Імоджен.

— Гаразд. — Вдихаю носом і видихаю ротом, щосили намагаючись вгамувати нерви, від яких шлунок робить сальто.

Якби я знала, що сьогодні на нас чекає саме це, то діяла б раніше, можливо, підмішала б їй на сніданок фонілею, що росте на хребті просто під долиною.

— У тебе все вийде, — киває Ріаннон. — Тебе навчали найкращі.

— Ксейден, — шепочу я, бажаючи, щоб він був тут, а не на кордоні.

— Я. — Вона штовхає мене ліктем і змушує всміхнутися.

— Вайолет? — Слоун підходить збоку до Імоджен. — Зроби мені послугу і надери їй дупу.

Мій рот розтягується у щирій напівпосмішці, і я киваю їй у відповідь, перш ніж ступити на мату.

Мабуть, ніщо так не об'єднує недругів, як спільний ворог, і Кет чомусь вирішила, що я — її ворог. Килимок має таку саму щільність, як і в Басгіаті, такі ж відчуття під ногами, коли я йду до центру, де на мене чекає супротивниця зі злісною посмішкою.

— *Видряпай їй очі,* — пропонує Андарна. — *Справді. Очі — найм'якша тканина. Просто встроми туди великі пальці...*

— *Андарно! Прояви трохи здорового глузду,* — огризається Терн. — *Колінні чашечки — набагато легша мішень.*

— *А зараз всі замовкли.* — Я піднімаю щити, приглушуючи Терна й Андарну настільки, наскільки це можливо.

— Жодної зброї. Жодних печатей, — каже Девера. — Поєдинок закінчується, коли одна з вас...

— Знепритомніє або вдарить рукою по маті, — закінчує Кет, не зводячи з мене очей. — Ми знаємо.

— Почали. — Девера сходить з мати, і я абстрагуюся від шуму навколо, зосереджуючи всю свою увагу на Кет, коли та прибирає знайому бойову стійку.

Роблю так само, готуючись активно рухатись. Якщо вона швидка в атаці, як сказала Імоджен, то мені доведеться грати в обороні.

— Це за Луеллу. — Кет нападає на мене з комбінацією ударів, які я блокую передпліччями, зміщуючи тіло так, щоб удари зісковзували без значних наслідків. Це... легко, ніби я знаю хореографію. Наче це м'язова пам'ять. Її позиція змінюється, тож я відскакую назад за секунду до того, як вона завдає удару ногою. Контактуючи лише з повітрям, Кет, коли я приземляюся, втрачає рівновагу і заточується вбік.

Чортове *лайно*. Вона б'ється, як Ксейден.

Він тренував нас обох.

РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ

Перемога над темним володарем починається зі знання його віку та досвіду. Посвячені мають червонуваті кільця на очах, які з'являються і зникають залежно від того, як часто вони висушують когось. Очі асимів витрішкуваті, а їхні вени розширюються, коли ті гніваються. У мудреців — відповідальних за посвячення — очі постійно червоні, постійно видніються вени, що сягають скронь, розширюючись з віком. Мавенів — їхніх воєначальників — ніколи не ловили для обстеження.

«Веніни», збірка капітана Дрейка Корделли,
підрозділ Нічного крила

Ось у цьому й перевага, яку маю.

Її очі спалахують, наче вона дійшла такого самого висновку, коли ми кружляємо одна біля одної, а потім примружуються так, що в мене холоне всередині. Можливо, Девера і встановила правила, але щось підказує мені, що Кет збирається їх порушити.

— Тебе це турбує? — запитує вона, стишуючи голос, коли піднімає руки. — Знати, що він навчав мене першою? Що він був у мене першим?

— Зовсім ні, адже він тепер мій. — Я ковтаю кислі ревнощі, які вертають, обпікаючи горло гіркотою жовчі.

— Справді? — Кет завдає удару, але я ухиляюсь. — А думка, що я знаю, який він на смак? — Вона застосовує ще одну комбінацію, яку я блокую, а потім відступає, ніби це було не що інше, як промацування. — Як відчувається його вага зверху?

Я не буду блювати на цю мату. Не хочу.

— Аж ніяк. — Але, чорт забирай, я уявила цю картину, і тепер вона стоїть перед очима так само яскраво, як у нічному кошмарі.

Її руки на його шкірі, її губи на звивистих лініях тавра повстання. Ревнощі і злість гудуть у моїх вухах, притупляючи всі інші почуття, тож я швидко кліпаю, щоб прогнати образ, але жар поколює шкіру, бо в мені наростає сила.

Кет знову нападає, тож я повертаюся передпліччям, блокуючи удар, проте вона несподівано зміщується і, коли я захищаюся, схрестивши руки, пробиває мене лівим хуком.

Біль вибухає в щоці, прямо на кістці, і я подаюсь назад, рефлекторно торкаючись обличчя, щоб перевірити, чи немає крові, але ні, вона не розсікла шкіру.

— Думаю, тебе це турбує, — тихо каже Кет, коли ми знову кружляємо. — Бачити мене тут, у місці, яке мені належить. Тебе турбує, що я сплю в кімнаті далі по коридору. Б'юся об заклад, це не дає тобі спати ночами, знаючи, що я підходжу йому повністю і лічу секунди, коли він втомиться від твоєї кволої подоби тіла і повернеться до жінки, яка точно знає, що йому подобається і як йому це подобається.

З кожним її словом жар у моєму тілі наростає, але я відмовляюся ковтати наживку, тож готуюся, коли вона вчергове кидається вперед і, звиваючись, б'є мене в обличчя. Встигаю відбитися, завдаючи удару в те саме місце, куди вона вдарила мене.

Біль пронизує зап'ястя, але я цьому рада.

— Знаєш, що мене турбує? — запитую, коли Кетріона відскакує назад, лаючись, бо, провівши по щоці тильним боком долоні, бачить на ній кров. — Те, що ти одержима боротьбою за чоловіка.

Лють додає мені рішучості, коли я йду в атаку, проте супротивниця готова до кожної моєї комбінації.

Бо вони, бляха, всі *його*.

— Ти збираєшся щось із цим робити? — Чую чиєсь запитання через завісу гніву, що сповільнює мою реакцію.

— Вона не хотіла б мого втручання. — Відповідь лунає з краю мати, коли Кет кидається до мене, а я надто зосереджена на її руках, щоб стежити за її ногами, тож вона збиває мене з ніг.

На якусь мить опиняюся в повітрі, а потім гепаюся спиною об мату, відчуваючи як усі мої кістки стрясаються, від чого мені перехоплює подих.

Кет падає на мене й натискає передпліччям на горло, перекриваючи мені доступ повітря. Вона схиляється, і її рот опиняється прямо біля мого вуха.

— Видаєшся розлюченою, Вайолет. Ти тільки зараз усвідомила, що не особлива? Що ти просто зручна заміна, яку він може трахати? — Її сміх низький і жорстокий. — Я знаю, який він майстерний. Це я навчила його того маленького трюку, який він робить своїми пальцями. Знаєш, коли він складає їх...

Мені *червоніє* в очах, тож я вкладаю в удар усю свою лють до останньої краплі. Я б'ю по ребрах, якраз туди, куди Ксейден навчив мене цілити, а потім відсуваюся назад і роблю це знову, насолоджуючись глухим *тріском* її ребер, не зважаючи на різкий біль, який пронизує мою руку, від зап'ястя і вгору до плеча, бо знаю, що завдала їй удару, у десять разів болючішого.

Кетріона зойкає і спадає з мене на неушкоджений бік, а я ковтаю повітря, наповнюючи легені, перш ніж кинутися за нею. Схоплююся на коліна і з задоволенням б'ю кулаком по її обличчю, перш ніж вона встигає оговтатися. *Звучить чудесно.* Тепер вона має особливі відмітини від мене з обох боків.

— Що з тобою в біса *не так*? — огризаюся я. — Я *не винна*, що він тебе не кохає!

— Авжеж, не кохає! — Кет хапає мене за руку і котиться з дивовижною швидкістю, закручуючи її мені за спину.

Розпечений біль пронизує мене, змушуючи рот наповнитись слиною.

— Він не здатен *нікого* любити, — шипить вона мені на вухо. — Ти думаєш, я така дріб'язкова, що через *кохання* накинуся на іншу жінку?

— Так. — Ціджу це слово крізь зуби, коли Кет штовхає мене вниз, тримаючи за руку, яку може легко зламати, і тисне на плече, яке в такому положенні може от-от вивихнути. Моє обличчя врізається в мату.

Думати. Я мушу думати. Але, *бляха*, все, що я можу, — це *відчувати*. Злість і ревнощі пульсують у моїх венах з кожним ударом серця, душать здоровий глузд, поки в мені не залишається нічого, окрім люті.

— Ти занадто короткозора для нього, — тихо каже Кет, ніби боїться, щоб її не почули. — Він думає наперед, як і я. Боги, ти хоч знаєш, чому він не вбив тебе того першого року? А я знаю. Бо він довірив мені дивитися у майбутнє з *ним*.

Вона знає про угоду з моєю матір'ю. Він сказав *їй*.

Пальці поколює, тож я знаю, що скоро втрачу чутливість у всій руці, але це не заважає моєму тілу тремтіти від люті... від сили, що наростає з кожною секундою.

Думати. Я мушу думати. Вона знає всі мої прийоми, принаймні ті, яких мене навчив Ксейден.

— Поглянь, де ми. *Маєток Ріорсонів.* — Її рот так близько до мого вуха, що я відчуваю, як важко вона дихає. — Кому б не сподобалась ця сила і споруда, де вона проявляється? Але я впевнена, що не воюватиму з тобою через *чоловічу прихильність*. Я воюватиму з тобою за *корону*. Це була умова наших заручин. Її обіцяли мені, тож я не віддам її клятій *Сорренгейл*, яка вирішила скинути льотчицю замість своєї товаришки. Уся твоя родина заслуговує на смерть за те, через що змусила нас пройти.

Корона? Заручини? Мені млоїть у грудях, бо все це має сенс. Дві аристократичні родини потребують союзу. А я й близько не належу до аристократії.

— І, боги, контролюй свої емоції, врешті. Ти така, бляха, слабка, що просто жалюгідна. — Її слова — це потік шипіння.

Пішла вона!

Ріаннон також навчала мене.

Відкидаю голову назад так сильно, що аж тріщать хрящі, і вивільняю свої руку та плече.

Кетріона приглушено зойкає, а я б'ю другим ліктем у корпус, завдаючи удару по м'якій підчеревині, як мене навчала Рі.

Не зважаючи на біль, підхоплююся на коліна і, крутнувшись, навалююсь на неї своєю вагою. Вона падає назад, тож я, користуючись можливістю, поки суперниця відкрилась, вдаряю коліном їй у грудину, а потім тягнуся до горла.

Я *вб'ю* її нахрін. Як вона *посміла* обмовляти мене, ніби в мене був вибір, коли Луелла впала? Ніби я мала якийсь стосунок до того, що Ксейден вирішив її покинути? До біса це. Як вона посміла претендувати на те, що належить *мені*? Він не корона. Він не сходинка до влади. Він не інструмент, який підніме її соціальний статус. Він — *усе*.

Обличчя Кет вкривається червоними плямами, а очі широко розплющуються від паніки.

— Вайолет! — кричить хтось. Жінка. Може, подруга?

Сила обпікає вени і змушує волосся на потилиці стати дибки, наростаючи з потужністю торнадо. Кетріона дряпає мої руки, але я лише міцніше стискаю її.

— Чорт забирай, Кет! — кричить хтось із протилежного боку. — Здавайся!

Здавайся? Я не хочу, щоб вона підкорилася. Я хочу, щоб вона перестала існувати.

— *Мені, чесно кажучи, байдуже, якщо ти її вб'єш, Вайолють.* — Голос Ксейдена просочується крізь оскаженіння, яке тримає мене так само сильно, як я вичавлюю життя зі своєї суперниці. — *Але як хочеш.*

Я кліпаю, коли його слова розвіюють туман перед очима, і відчуваю, як сповільнюється її пульс під моїми руками, але не послаблюю хватку.

— Здавайся! — кричать кілька людей.

— *Я поважаю будь-який твій вибір.*

Однак я не роблю вибору. Немає ніякого вибору. Є лише хаотичний вихор гніву, ревнощів і...

Вона, курва, *намахує*, застосовуючи прийом проти мого розуму.

— Геть з моєї голови! — Я кричу так голосно, що аж горло дере.

Кет люто дивиться на мене, і злість розпалюється ще більше, коли вона намагається великими пальцями розтиснути мої руки, її очі палахкотять гнівом.

Вона не здасться. Вона радше помре, ніж програє мені.

— *Я не хочу її вбивати.* — Я мушу відпустити, але мої руки не слухаються.

— *То не вбивай.* — Ксейденів голос звучить у моїй голові, і злість вщухає достатньо, щоб я усвідомила, що він тут. Минув тиждень, відколи я його бачила, і ось він *тут*.

І я кохаю його більше, ніж ненавиджу її.

Відриваю руки від її горла, однак не можу змусити своє тіло рухатися.

— *Мені потрібна твоя допомога.*

Кет хрипить, намагаючись дихати, тоді як зліва чутно важкі кроки.

Руки Ксейдена обіймають мене, допомагаючи звестися на ноги, і я чіпляюся за любов, яку відчуваю до нього, своїми довбаними нігтями, щоб не дозволити гніву поглинути мене.

— Я не здалася! — Кет хрипить, відбігаючи назад, а на її шиї багряніють відбитки моїх рук.

— Ріорсоне! — роздратовано гукає Девера. — Навіщо ти втручаєшся в...

— Бо вона шахрувала! — кричить Імоджен. — Вона використовувала ментальну силу!

— Це вона ненормальна! — Голос Кет кілька разів зривається, коли вона тицяє в мене пальцем.

— То *я* ненормальна? Я покажу тобі, хто ненормальний, коли вб'ю тебе за те, що ти трахала мою голову! — Я рвуся із Ксейденових рук, однак він тримає мене міцно.

— Дай знати, якщо ти справді це маєш на увазі. — Він ставить мене на ноги.

— Кетріоно! — Професорка Кіандра продирається крізь стрій льотчиків. — Скажи мені, що ти не... — Вона переводить погляд із Кет на мене і назад. — Відпусти, Кет!

— А хрін їй! — Увесь вигляд Кет випромінює чисту ненависть і лише розпалює вогонь під моєю шкірою. — Хрін усій її *сім'ї*. Сподіваюся, ви всі подохнете за те, що зробили з нами!

Опиратися силі Ксейдена — марна справа. Він мене скував. Але сила пронизує моє тіло і вивертається назовні з обпалюючим *тіском*.

Блискавка лупить одночасно з громом, спалахуючи білим світлом перед моїми очима. Курсанти верещать, а повітря наповнює запах диму.

Ксейден викидає руку назовні, і тіні несуться до дерев'яних трибун, гасячи полум'я, яке їх миттю охоплює.

— Брейґене! Марен! Відведіть Кетріону до її кімнати, — наказує Кіандра. — Її дар обмежений...

— Відстанню. Я знаю. — Ксейден перекидає мене через плече, наче лантух із зерном.

— Ріорсоне! — кричить Ріаннон, привертаючи його увагу, перш ніж кинути йому провідник.

Ксейден ловить його однією рукою, киває, а потім прямує до виходу.

Усі інстинкти підказують мені битися, штовхатися, шарпати його, щоб він відпустив мене, але я змушую себе залишатися абсолютно нерухомою, поки Ксейден виносить мене із залу, повз роззявлені фізіономії керівництва, представники якого стоять уздовж стін, очікуючи на завершення двобоїв.

— Попустить, — запевняє Ксейден.

Так і є. Туман сили Кет розвіюється з кожним кроком, залишаючи мене розбитою, як руїни пляжу після відходу припливної хвилі. Боги, як же не допустити, щоб це сталося знову?

Ксейден навіть не спітнів, поки проходив повз велику залу, а потім дивує мене, коли не звертає у хол. Ні, він несе мене прямо до зали засідань Асамблеї, налякавши чотирьох присутніх там, враховуючи Бреннана.

Я достатньо контролюю емоції, щоб відчути кожну дрібку збентеження, від якого починає пашіти обличчя. Проте моє тіло досі вібрує від гніву. Принаймні цього разу це *моя власна* щира лють.

— Що ти... — починає мій брат.

— Забирайтеся геть, — вимагає Ксейден, перетинаючи кімнату і піднімаючись сходами на інше підвищення, де за довгим церемоніальним столом сидять голови Асамблеї. — Усі. Просто, блядь, зараз.

Вони перезираються, а потім хапають стос пергаменту з наріжного столу і виходять, зачинивши за собою двері, чим шокують мене до глибини душі.

Ксейден кидає провідник на масивне середнє крісло, а потім опускає мене, і я сповзаю по його тілу, аж поки ногами не торкаюся помосту. Коли наші погляди зустрічаються, він вигинає свою пошрамовану брову.

— Вона добряче тебе втовкла. — Ксейден тягнеться до мого обличчя, обережно повертає мою голову, щоб оглянути щоку. — Але я думаю, що останнє слово було за тобою.

— І що з тих принизливих слів ти чув? — Я не хочу відповіді, але вона мені потрібна.

— Усе.

Блядь.

РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ

Відповідно до Аретійського договору повноваження представляти провінцію Тиррендор у Королівському сенаріумі було передане дому Левеленів від дому Ріорсонів.

Повідомлення 628.86, записане Сіреллою Нейлварт

— Те, що вона сказала... — Я стискаю кулаки, які досі ниють від болю, і помічаю, що шкіра на кісточках пальців здерта.

— Я знаю. — Він зміряє мене поглядом, який, як мені відомо, дуже добре оцінює мої травми.

— Вона сказала, що я для тебе лише зручна заміна, щоб трахати мене.

— Я чув. Тобі дуже болить?

— Зі мною все гаразд. — Якщо він, звісно, не питає про мою гордість. — Плече трохи потовчене, але, думаю, обличчя постраждало найбільше.

— Добре. — Він обіймає мене за талію, притягуючи нижню частину тіла до себе, і рухається так, щоб змусити мене відступати, аж доки мої стегна ззаду не торкаються стільця. — Сідай.

— Сідай? Я щойно втратила самовладання і викинула свій самоконтроль у вікно на очах у всього квадранта через отруту, яку вона виплеснула, — емоції, які вона запхала мені в горло... І все, що ти можеш сказати, — це «сідай»?

Ксейден нахиляє голову, проникаючи у мій простір.

— Ніщо, що я міг би зараз сказати, не зітре її слова з твоєї голови, тож сідай, Вайолють. Ми поговоримо пізніше.

— Гаразд. — Я опускаюся на товсту подушку, і мої ноги відриваються від землі. Цей конкретний предмет меблів явно був зроблений для когось

такого зросту, як Ксейден. На ньому могли б сидіти двоє, таких як я. — Вона хоче тебе через твоє прізвище.

— Я знаю. — Він спирається руками на поручні крісла й нахиляється, торкаючись губами моїх. — І ти любиш мене не через це. Це одна з багатьох причин, чому я *завжди* обиратиму тебе. — Він опускається переді мною на коліна і швидкими вправними рухами розв'язує шнурівки на моїх черевиках.

— Що ти робиш?

Його рот розтягується в зухвалій усмішці, яка миттєво прискорює мій пульс і перетворює жар гніву, що кипів у моїй душі, на ще гарячіше полум'я.

Мої губи розтуляються, коли один черевик падає на поміст, а другий одразу злітає за ним.

— Тут? — Кидаю погляд на порожню залу. — Ми не можемо...

Туди ж полетіли і мої шкарпетки.

— Можемо. — Ксейден робить рух зап'ястям, і звук клацання замка відлунює від кам'яних стін. — Мій дім, пам'ятаєш? Це все *мої* кімнати. — Його очі зустрічаються з моїми, охоче втримуючи мій погляд у полоні, поки руки ковзають уздовж моїх ніг, пестячи внутрішню поверхню стегон, пробуджуючи кожне нервове закінчення на своєму шляху, перед тим як він тягнеться до ґудзиків моїх спаринг-штанів.

Мені перехоплює подих.

— Мій дім. Моє крісло. Моя жінка. — Кожне твердження супроводжується клацанням його великого пальця, коли він розстібає ґудзик за ґудзиком. Бажання затоплює моє тіло, омиває шкіру п'янким притягальним потоком.

Ксейден хапає мене за стегна обома руками і зсовує на край стільця, потім обхоплює за потилицю і втягує в спустошливий поцілунок. Мої губи розтуляються, і тієї самої секунди, коли він впивається в мої вуста, а його язик пестить мій, моє серце, бляха, *плавиться*.

Поцілунок повільний і чуттєвий, наші губи зустрічаються знову й знову, я перебираю пальцями його волосся і цілком, повністю віддаюся йому. Він відчуває, що я піддаюся, з його горла вихоплюється низьке гарчання, і поцілунок тут же виходить з-під контролю, стає диким і жагучим, даруючи смак того солодкого божевілля, яке існує лише між нами.

Ксейден — єдина людина в цьому світі, якою я не можу насититися. Єдиний, кого я постійно прагну. Кохання. Хімія. Захват. Бажання. Усе, що є між нами, змушує мене повсякчас горіти, як вугілля; одного дотику достатньо, щоб нас обох поглинуло полум'я. Тієї миті, коли Ксейден перериває поцілунок, його дихання стає нерівним, бо він наказує мені підняти стегна, і мені байдуже, де ми перебуваємо, тому що він кладе на мене руки. Усі члени

Асамблеї могли б увійти в ці двері зараз, а я б і не помітила — таким поглядом дивиться на мене Ксейден. Жар у його очах здатен розплавити залізо.

Він зачіпляє пальцями пояс моїх штанів і білизни, відтак стягує їх по ногах, виціловуючи верхню частину стегон, вигини колін і кожен сантиметр шкіри, яку відкриває, витягуючи з моїх вуст тихі зітхання і нетерпляче скімлення.

Одежа спадає на підлогу, залишаючи мене оголеною нижче пояса.

— Ксейдене… — Мої пальці смикають його за волосся, серце калатає так сильно, що мене не полишає думка: чи це чує лише він, чи, може, весь світ?

Замість того щоб дати мені підвестися, аби я могла обійняти його, він широко розводить мої коліна.

Я схлипую від холодного потоку повітря між стегнами, але за мить його рот *розпалює* мене, коли він проводить язиком від вологого входу до клітора. Розпечена насолода пронизує моє тіло блискавкою, тож я кричу, а звук відлунює і ширяться залом.

— Ось про що я фантазую, коли перебуваю далеко від тебе, — каже Ксейден, торкаючись моєї розжареної шкіри. — Твій смак. Твій запах. Короткі схлипи, які ти видаєш перед тим, як кінчити. — Він умощується, його руки обхоплюють мої стегна, притискають мене до крісла, а язик відбирає у мене всі думки. Він кружляє навколо чутливої бруньки знову й знову, дражнячи, збуджуючи, заводячи мене сильніше й сильніше, але відмовляє мені в тому самому дотику, якого я потребую. — *Це те, про що ти думаєш? Про мій язик між твоїми м'якими стегнами?*

Боги, як він може *думати*, а тим паче складати зв'язні речення?

Ксейден ніжно покусує мене, і я задихаюся від насолоди, а потім стогну, коли його язик виписує кола у мене між ногами. Я можу лише уривчасто дихати, коли він засовує в мене вказівний палець, а його стогін у відповідь вібрує у кожному нерві мого тіла.

— *Так.* — Це таке неперевершене відчуття, що я намагаюсь не дати вирватись наступному крику, стискаючи кулаки. — *Ще.*

Мені завжди потрібно *ще*, коли йдеться про нього.

Ксейден чергує швидкі, дражливі поцілунки з довгими, лінивими облизуваннями, створюючи спіраль насолоди, що дедалі більше затягується глибоко всередині мене. Ще один палець приєднується до першого, розтягуючи мене приємним опіком, і мої стегна гойдаються, коли він штовхає їх у повільному, але грубому ритмі, що змушує мене жадати кожну частину його тіла.

Сила наростає, обпікаючи мою і без того розпашілу шкіру, потріскуючи в повітрі навколо нас.

Не зупиняючись, він відпускає моє стегно і тягнеться позаду мене, дістаючи провідник.

— *Тримай.*

— *Я хочу тебе.* — Мої пальці вислизають із його волосся, щоб схопити кулю, стегна ловлять кожен його дотик, а подих стає уривчастим.

— *Ти маєш мене.* — Я скімлю від запаморочливого задоволення, що розливається по моєму хребту. — *А я маю* тебе *саме там, де ти мені потрібна.*

Навіть моя долоня не може приглушити ті дикі зойки, які вириваються з мене, коли його язик відповідає ритму його пальців, насолода пронизує мене з кожним порухом, напружуючи, натягуючи моє тіло, наче лук.

Боги, який він має вигляд, стоячи на колінах, будучи повністю одягненим, шкіра його льотної куртки на моїх голих стегнах, штовхає мене до краю, і ці хвилини закарбовуються в пам'яті.

Мої стегна тремтять, коли він згинає пальці всередині мене, погладжуючи ту чутливу стінку, що змушує зірки миготіти в моїх очах.

— Ксейдене... — Моє дихання зривається.

— *Ось воно. Ці зітхання. Це те, що я чую, коли прокидаюся, вже готовий до тебе.*

З кожною наступною ласкою насолода і сила пронизують, накривають мене хвилями одночасно, а тоді розбиваються знову й знову. Ні грому, ні удару, лише гул енергії в моїй руці, що спалахує від доторків губ і пальців Ксейдена.

Але й розрядки немає. Ніякого м'якого приземлення. Лише хвилі безкінечного екстазу, що приходять знову і знову.

Він підводить голову, продовжуючи утримувати мене в стані невимовного блаженства, коли наші очі зустрічаються.

— Я вже не можу, — встигаю вимовити я, а хвилі все прибувають і прибувають, і кінця-краю їм не видно.

— Можеш. Подивись, де ти. — Він підхоплює мене за сідниці і заштовхує глибше в крісло, доки моя спина не торкається почорнілого дерева, і продовжує гладити, тримаючи мене в полоні мого ж задоволення. Доторкаючись своїми губами до моїх, він усміхається. — Поглянь, яка ти гарна, Вайолет, сходячи за мною на трон Тиррендору.

Чортове лайно. Я знала, де ми, але я *не знала*...

Він хапає одне з моїх стегон і закидає його на поручень трону, потім спирається коліном на край подушки і піднімає мою другу ногу собі на плече, ковзаючи вниз по моєму тілу, опускаючи голову, працюючи пальцями невпинно, виманюючи нескінченні хвилі задоволення.

О *боги*. Я помру. Просто тут. Просто зараз.

— Щоразу, коли мені доведеться сидіти в Асамблеї, я думатиму про це, про *тебе*. — Він підхоплює мене під сідниці й притуляється ротом — і замість пальців мене заповнює його язик.

Пекуча насолода пронизує все тіло, змушуючи мене вигинати спину, тож не вдається приглушити крик, який Ксейден витискає з мене, однак і він не стримує глибокого стогону.

— *Я не можу.* — Моє серце якоїсь миті може не витримати.

— *Ти можеш, і ти зробиш це.* — Він легенько проводить великим пальцем по набряклому клітору, і мої стегна смикаються.

Задоволення гостріше за бритву.

Погляд мерехтливих оніксових очей огортає мій розум, і *всі відчуття* загострюються. *З кожним ударом пульсу мене пронизує нестримне, тріпотливе, неконтрольоване бажання, яке вимагає виходу, вимагає, щоб я розірвав шкіряний одяг і проміняв її солодкий смак на незрівнянну досконалість занурення в неї, коли воно приходить.*

Ксейден. Я задихаюся, стискаючи провідник так міцно, що готуюся почути звук розбитого скла. Його бажання наповнює наш зв'язок, посилюючи моє. Його захват. Його сила торкається моєї.

Я хочу трахнути її, перекинути через поручень цього трону і всадити їй, але я не можу. Мені потрібні сліди від її нігтів на дереві, потрібні її крики, які заповнюють увесь цей довбаний дім, потрібно, щоб вона знала, чим я можу бути для неї — усім, що їй потрібно. Вона рай у моїх устах. Бездоганна. Моя. І вона майже кінчила. Боги, так, її ноги треммтять, її стінки тріпочуть навколо мого язика. Я достобіса її кохаю.

Я розбиваюся, розлітаючись на мільйони блискучих скалок блаженства, коли вигукую його ім'я. Сила і світло проходять крізь мене, не обпікаючи, тож я вигинаюся знову і знову, розпадаючись на шматки того, що, як я думаю, є мною, але може бути і ним.

Ксейден виплутується з тенет мого розуму, а я відчуваю пустоту його відсутності, хоча моє тіло розслаблюється. Відчуваю, як мої легені втягують повітря, як моя сила потріскує крізь кулю в руці, перш ніж заспокоюється, як моє серцебиття нарешті сповільнюється, коли остання хвиля оргазму згасає.

— Що ти в біса зробив? — Підводжу голову, мої очі спалахують, коли я розумію, що насправді не відчуваю Ксейденової присутності.

Він за крок і мільйони кілометрів звідси, спиною до столу Асамблеї, тисне на його вкриті тінями краї побілілими кісточками пальців, очі заплющені так міцно, що я здригаюся.

— Ксейдене?

— Секунду.

Я спромоглася сісти, а потім і звестись.

— Залишайся на місці. — Він простягає руку.

Кожна лінія його розкішного тіла напружена, а шкіряна одежа... Боги, це має бути *боляче*.

— Ходи сюди, — шепочу я.

— Ні.

Я відкидаю голову назад.

— Ти що, справді думаєш, що я дозволю тобі *двічі* зіскочити, не кажучи вже про те, що було минулого разу, і не...

— Це саме те, що відбувається. — Його очі розплющуються, і тепло, туга, відчай, які я бачу в них, здаються мені такими самими, як і мої... бо кілька секунд тому так і було.

— Я відчула, як ти мене хочеш. — Пересуваюся вперед на край крісла... трону... не важливо. — Ти хотів, щоб я опинилася на троні, так? Вчепилася в його поручень, щоб аж залишила на ньому сліди від нігтів.

— Чорт. — Стіл скрипить під його рукою. — Я *не повинен* був цього робити.

— О, тобі, без сумніву, варто було це зробити. Імовірно, це була найгарячіша мить у моєму житті. Ти коли-небудь хотів поставити мене на коліна або виграти суперечку? Це безпрограшний варіант.

Натягнута усмішка торкає Ксейденові губи при згадці про його минулорічні слова.

Пальці моїх ніг торкаються помосту.

— Ти дав мені те, про що я мріяла...

— Будь ласка, не треба. — Цідить слова крізь зціплені зуби. Його «будь ласка» зупиняє мене. — Я вишу на волосині, тому благаю тебе. Будь ласка. Не роби цього. — Він опускає голову, і тіні ковзають по помосту, підштовхуючи мій одяг до мене.

Розгублена — це ще м'яко сказано. Однак я встаю і поспішно натягую одяг, аж до шкарпеток, потім беру черевики.

— Не хочеш пояснити, чому тобі так подобається мордувати себе?

Ксейден різко зітхає.

— Бо мені потрібно, щоб ти побачила, що я більш ніж здатний поклонятися твоєму тілу, не отримуючи щось навзаєм. Ти не є для мене зручною заміною, щоб трахатися.

Це через *Кет?*

— Я знаю це. — Ось вам і приємні спогади про найдовший у світі оргазм. Я знову люта.

— Я не впевнений. — Він відпускає край столу і вказує на трон. — Сідай.

— Для повторного виступу?

Кутики його вуст піднімаються.

— Щоб я міг допомогти тобі взути черевики. Ти замала для крісла.

— Сама знаю, — бурчу я, відкидаючись на спинку трону і дозволяючи ногам звисати. — Я не люблю... не відповідати взаємністю.

Ксейден піднімає мою ліву ногу й натягує черевик.

— Мені не подобається, що ти думаєш, ніби ти не є центром мого довбаного світу, хоча ми зараз тут. І перш ніж ти почнеш ще одну суперечку, я трахну тебе сьогодні ввечері. Повір мені. Я висловлюю миттєву думку, а не даю обітницю мазохізму.

Він фіксує мою ногу на своєму стегні і зав'язує шнурівку.

Це видовище трохи ослаблює напругу в моїх грудях. Ніхто ніколи не повірив би, що грізний крутий Ксейден Ріорсон може зав'язувати *комусь* шнурівки.

— Я думав, ти її вб'єш, — тихо каже він.

Гаразд. Повернемося до Кет.

— Я майже вбила. — Опускаю одну ногу й піднімаю другу за його вказівкою. — Це було б для тебе неприйнятно?

Він закінчує зав'язувати черевик і відпускає мою ногу.

— Нічого з того, що ти зробила б, не стало б для мене неприйнятним. — Відступаючи, він знову спирається на край столу. — І мене не дуже хвилює, житиме Кет чи ні, проте я не вітаю її смерть. Вона необхідна, але не надійна союзниця. А ще не варто робити із Сирени згубного ворога. Проте мені не байдуже, що ти шкодувала б, що вбила її.

У тому шаленстві я так і вчинила б, якби він не з'явився.

— Як ти взагалі міг покохати таку, як вона?

— Я не кохав її. — Ксейден знизує плечима. — Ти перша і єдина жінка, яку я коли-небудь кохав.

— Ви з нею були заручені протягом... — Роблю паузу. — Я навіть не знаю, як довго ви були заручені. — Почуваюся... дурепою.

— Я сказав би тобі, якби ти запитала. У цьому й проблема, Вайолет: ти не питаєш.

— Ти ж не питаєш мене про моїх колишніх. — Я схрещую ноги.

— Бо я не хочу *знати*, тож підозрюю, що з цієї ж причини і ти не питаєш мене про речі, які насправді тебе турбують, але давай просто проігноруємо це, як ми зазвичай робимо. Здається, нам це вдається. — У словах Ксейдена відчувається неприхований сарказм.

Я відводжу погляд, бо він має рацію, хай йому чорт. Уникати потенційно руйнівних запитань, наприклад, чому він ніколи не розповідав мені про угоду, яку уклав із моєю матір'ю, здається розумним, адже є ймовірність втратити його через неправильну відповідь.

Коли я замовкаю, він продовжує:

— Ми з Кет не були заручені — ми були засватані, і так, для мене є різниця.

— Хто ж тепер сперечатиметься про семантику? Не кажучи вже про жінку, яка щойно спотворила всі мої емоції і перетворила мене на оболонку, наповнену лютим. — Яку я частково починаю відчувати знову.

— Ми повернемося до цього за хвилину. Угода про заручини почала діяти, коли їй виповнилося двадцять років. — Стіл скрипить, коли Ксейден спирається на нього усім тілом. — Ми підтримували стосунки приблизно три чверті року, але не підійшли одне одному, до того ж з'ясувалося, що Текарус однаково ніколи не віддав би нам горно сюди. Він хотів, щоб ми використовували його *там*. Я розірвав заручини, що, як ти знаєш, спричинило певні проблеми.

— *Не підійшли одне одному?* — Цього разу я не можу звинувачувати Кет у підступному нападі ревнощів. Нудота в шлунку — то все я сама. — Це не зовсім те, що вона мала на увазі, говорячи про ваше сексуальне життя.

— Не обов'язково любити когось, щоб його трахнути. — Ксейден знизує плечима.

У мене відвисає щелепа, зважаючи на те, що ми щойно робили.

Він нахиляє голову, дивлячись на мене.

— Наскільки я пам'ятаю, першого разу *я* тобі не дуже подобався...

— *Не закінчуй* це речення. — Я тикаю пальцем у його бік.

— З іншого боку, я вже був у тебе закоханий.

Моя постава розпружується. Ось чому я безнадійно закохана в *нього*. Адже більше ніхто не бачить його таким. Тільки я.

— Навряд чи це справедливо, якщо подумати. — Ксейден барабанить пальцями по столу. — Але я надто хотів, щоб ти переймалась через те, що мої почуття не взаємні, хоча я не давав тобі для цього *жодного* приводу. Чорт, я хотів, щоб ти побігла в протилежному напрямку.

— Я пам'ятаю. — Наші погляди зустрічаються, і мої пальці судомить від потреби доторкнутися до нього. Натомість я тягнуся до провідника.

— Добре. Можливо, ти згадаєш про це наступного разу, коли Кет буде ритися у твоїй голові.

— Ритися? Вона *змусила* мене ревнувати! — Це слово гірчить мені на язику.

— Вона нічого тебе не *змушувала*.

Фелікс не прийме провідник, якщо я кину його Ксейденові в голову, чи не так?

— Та невже? Ти чув, що вона сказала. Як би ти почувався, якби хтось із моїх колишніх поклав тебе на мату, а потім сказав, що знає, яка я на смак?

Він напружується.

— Як я почувалася на ньому зверху? — Я стишую голос, намагаючись вимовити кожне слово якнайсексуальніше. — Що він був у мене першим і натякає, що планує бути останнім?

Ксейденова щелепа відвисає, а тіні в'юняться навколо ніжок столу.

— Вона зовсім не була моєю першою.

— Не в цьому річ. Хочеш, щоб я ставила більше запитань? Тоді не уникай їх.

— Добре. Жоден із твоїх колишніх не був вершником, хіба що йдеться про якусь історію з Аетосом, про яку я не знаю, тож вони ніколи не зустрінуться зі мною на маті. Припускаю, що, може, хтось із піхоти, але знову ж таки, я не хочу знати, тому не питаю.

— Я не спала з *Дейном*. — Але його здогадка про піхоту дуже влучна.

— Я зрозумів це в ту саму секунду, як він поцілував тебе після Обмолоту. Це було збіса незграбно. — Ксейден запускає руку в своє все ще скуйовджене волосся. — І якщо хочеш почути мою відповідь на своє запитання, то я відчув би ревнощі: пробуджувати їх у мені є твоєю унікальною здатністю. А потім я надер би йому дупу, частково тому, що саме так я роблю, коли хтось кидає мені виклик, а ще важливіше — за те, що він припускає, буцімто є якесь інше майбутнє, окрім того, де ми з тобою — фінальний раунд.

Я гучно видихаю. Боги, він *руйнує* мене, коли говорить такі речі.

— Що ще ти відчувала на маті? — запитує Ксейден.

— Злість. — Розгублено дивлюся на високу стелю з балками. — Неповноцінність. Невпевненість. Вона кинула в мене все, що мала, і це спрацювало.

— Злість — я розумію. Вона сказала чимало такого, що мене теж розлютило б. — Він хитає головою. — Але щодо неповноцінності тобі доведеться пояснити, адже ти сильніша за будь-якого іншого курсанта.

— Це не має нічого спільного з печатями. — Показую жестом на велетенський стілець, на якому сиджу. — Вона наголосила, що ти — Ріорсон.

— Ти знаєш це ще із часів Парапету. — Ксейден ляскає по тавру повстання на своїй шиї.

— Це не те, що я мала на увазі. Ти щойно назвав це крісло троном.

— Бо так воно і є. Або було ним до об'єднання. — Ще одне розлючене і недбале знизування плечима.

Я кліпаю, коли усвідомлення б'є мене просто в обличчя.

— Почекай. Ти… ти *король* Тиррендору?

— Чорт, ні. — Він хитає головою, потім бере паузу. — Тобто так, технічно я герцог Аретії за народженням, але Левелени на нашому боці і чудово справляються з управлінням провінцією. Навіть якщо Тиррендор стане незалежним, я буду більш корисним на полі бою, ніж на троні. Ми відійшли від теми. Я добре знаю, що ти не почуваєшся нижчою за мене, тоді за кого? Кет?

Я закушую губу.

— Думаю, ти подобався мені більше до того, як вирішив, що нам слід обговорювати почуття.

— Вибач за незручності, але цьогоріч роль Вайолет Сорренґейл, — він вказує на мене, — гратиме Ксейден Ріорсон, — він поплескує себе по грудях, — який затягне її, криками і штурханами, якщо доведеться, у справжні стосунки зі щирими розмовами, бо він *відмовляється* втратити її знову. Якщо мені потрібно розвиватися, то тобі поготів. — Ксейден складає руки на грудях.

— Він закінчив говорити від третьої особи? — Я копирсаюся в металевому ободі навколо кулі. — В одному Кет мала рацію. Вона — краща пара. Вона шляхетна за походженням, хоробра, бо стала льотчицею, цілеспрямована, безжальна і зла, як пекло, — достоту така, як ти. — Курва, вони майже однакові.

Його очі спалахують від спантеличення, потім примружуються.

— Зачекай. Невже ти думаєш, що *я* вважаю тебе нижчою за неї?

Я знизую плечима, але трохи ніяковію.

Ксейден нахиляється, наче збирається підійти до мене, але потім зупиняється, міцно тримаючись руками за стіл.

— Вайолет, ти щойно була полонила мої думки. Повір, я вважаю тебе бездоганною, навіть коли ти розчаровуєш мене. А тепер розкажи мені про невпевненість. Я думав, ми розібрались із цим минулого року.

— Так і було, аж до того, як я дізналася, що ти очолюєш революцію, і до того, як ти заявив, що завжди зберігатимеш таємниці, і задовго до того, як якась прекрасна аристократка, з якою ти був заручений, але про яку ніколи не згадував, з'явилася з її великими карими очима лані та гострими кігтями біля дверей нашої спальні, напівгола...

— Вона що... — Його брови піднімаються.

— ...А потім мала нахабство заявити, ніби я для тебе зовсім не особлива, адже тобі подобається зі мною тільки трахатись.

— Я дуже люблю з тобою трахатись. — Повільна усмішка повзе по його устах. — Я люблю це, справді.

— Не вигороджуй її! — Мої нігті впиваються в подушку піді мною. — А-а-а! — Крик відлунює від стелі, а я затуляю обличчя руками. — Чому вона перетворює мене на таке довбане місиво? І як мені це припинити?

Я вб'ю її до дня сонцестояння.

Чую Ксейденові кроки, а потім відчуваю, як його теплі руки ніжно стискають мої зап'ястя.

— Подивись на мене.

Повільно опускаю руки, а він не випускає їх зі своїх, коли я розплющую очі. Ксейден знову там, звідки ми починали цю розмову, — на колінах переді мною.

— Я не хочу продовжувати цю дискусію. — Ксейден говорить твердо, як лідер, але потім м'якне. — Але буду. Тобі доведеться дізнатися декілька суворих істин, бо я недостатньо зрозуміло пояснив у Кордині.

Мої плечі випростовуються.

— Ти сьогодні розлютилася, бо була злою. — Він погладжує великими пальцями мій пульс. — Ти ревнувала, бо ти ревнива. Ти боролася з почуттям неповноцінності, бо з якихось причин, яких я не можу зрозуміти, ти почувалася неповноцінною. І ти відчула невпевненість, а ми тепер, здається, на ходу це з'ясовуємо. Визнай свої почуття, як минулого року, і будь чесною зі мною. Кет не може нав'язувати емоції, спотворювати їх або навіть впливати на них, якщо ти сама не відчуваєш щось подібне в глибині душі. Кет може лише посилити твої власні емоції.

Я ковтаю слину, але в горлі все одно залягає клубок. Це все… я.

— Так, усвідомлювати це — паскудно. Я через це пройшов. — Ксейден переплітає свої пальці з моїми. — Вона може довести тебе від роздратування до справжньої люті за хвилину-дві. І так, вона справді збіса сильна, як і ти. Але єдиною зброєю, якою вона володіє, є та, яку ти їй вручаєш. Хочеш зберігати контроль над своїми емоціями? Найперше потрібно мати той контроль.

— Я не можу... — Мені замлоїло у грудях. — Я не контролювала себе після Рессони, — зізнаюся пошепки. — Я дозволила емоціям Терна взяти гору. Я ношу із собою провідник, щоб не підпалити твій дім власною триклятою силою. Моя спроба звести сфери провалилася, а тепер я ледь не завалила тести, я приймаю паскудні рішення, лажаю направо і наліво, а життя людей висить на волосині. Мене не покидає надія, що я зрештою пристосуюсь, але... — Я хитаю головою.

Ксейден підносить руку до моєї щоки, не торкаючись набряклої гулі там, де мене вдарила Кет.

— Ти повинна віднайти свій центр, Вайолет. Я не можу зробити це за тебе. — Він витримує мій погляд, даючи своїм словам проникнути в мене, перш ніж додати: — Ти — створіння логіки і фактів, і все, що ти знала, перевернулося

з ніг на голову і похитнулося. Ти ніколи не дізнаєшся, як я насправді про це шкодую. Однак ти не можеш просто сидіти й сподіватися. Якщо хочеш, щоб усе змінилося, ти маєш діяти, так само як на Рукавичці. Ти єдина, хто може це зробити. — Він каже це набагато люб'язніше, ніж минулого року.

— Але як мені віднайти свій центр, коли я перебуваю в центрі урагану Кет? — Я стогну.

Ксейден відводить погляд.

— Слухай, Кет підібралась до тебе, бо ти не носила своїх кинджалів. Того, що з вензелем *Vs*. Ця руна призначена захистити тебе від її дару. Не знімай кинджалів, поки не пристосуєшся і вона не зможе використовувати цю зброю проти тебе. Тут те саме, що сталося в Кордині. Ти зняла зброю, щоб одягнути ту мереживну штуку, яку називала сукнею. Бляха, я хотів зірвати її зубами. — Він клацає щелепою.

— Ти дав мені кинджали минулого року. — Моя рука ковзає до його зап'ястя.

— Я так і думав, що вона знайде спосіб ускладнити мені життя, помстившись за порушення угоди, і це неминуче зачепить тебе. — Він нахиляється. — Я кохаю тебе. Вона ніколи не сидітиме на цьому місці. Вона ніколи не носитиме тиррійської корони. Я *ніколи* не стояв на колінах перед нею. — Його уста кривляться в звабливій усмішці, яка миттєво робить мене готовою до того, що станеться сьогодні ввечері. — А ще я ніколи не трахав її язиком.

Мої губи розтуляються, а щоки обпікає жар.

— Тепер ми можемо вважати це питання закритим? На жаль, я мушу йти на сповіщення.

Я киваю.

— У мене теж заняття.

— Точно. Фізика? — припускає він, коли ми обоє зводимося на ноги.

— Історія. — Я беру його за руку, і ми разом сходимо з помосту. — Виявляється, я в ній напрочуд темна. Схоже, що всі книжки, які я прочитала, — не ті.

— Може, тобі варто пошукати правильні? — Ксейденова усмішка віддзеркалює мою, і на якусь блаженну секунду все стає... нормальним. Якщо це слово взагалі можна застосувати щодо нас.

— Може.

Коли ми виходимо в коридор, сповнений галасу, Ксейден хапає мене за шию ззаду і притягує до себе для швидкого міцного поцілунку.

— Зробиш мені послугу? — каже він, притуливши свої губи до моїх.

— Будь-яку.

— Лягай сьогодні спати *раніше*.

РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ

Вершники і льотчики рівні в усьому, окрім структури крила. Вершники зберігають свій поділ на крила, чоти та рої, а також зберігають своє командування. Кожен дріфт льотчиків буде приєднаний до рою, а їхній командир замінить чинного заступника командира рою для згуртованості й ефективності роботи підрозділу.

Стаття друга, розділ перший Аретійської угоди

— Мені здається, ти єдина, хто не здивований, — каже Імоджен, коли ми наступного ранку стоїмо на подвір'ї після шикування.

— Ми найсильніший рій. Вони — найсильніший дріфт. Я не знаю, чому вас це *дивує*. — Знизую плечима, дивлячись на дріфт Кет, у якому всі, здається, набули різних відтінків фіолетового та зеленого після вчорашніх поєдинків.

Те саме стосується нашого рою.

— Тримайте. — Ріаннон роздає шістьом із нас знайомі зелені нашивки.

— Ми справді маємо їм це дати? — Рідок кривить писок, дивлячись на нашивки, за які ми надривали свої дупи, нашивки, за які боролися першокурсники.

— Ага. — У Ріаннон мінорний тон. — Так має бути. Із цієї миті вони частина нашого рою, подобається нам це чи ні.

— Мені не подобається, — зауважує Слоун.

Сміючись, я проводжу великим пальцем по нашивці.

— Я візьму одну для Кет, — тихо каже Ріаннон. — Ти не мусиш...

— Я сама. — Сподіваюся, моя усмішка її заспокоїть. — Що ж, треба, то треба.

— Треба, то треба. — повторює вона. — Другий рою, час ворушитись.

Ми разом перетинаємо вкрите інеєм подвір'я, і я поплескую по кинджалу на своєму лівому стегні, щоб переконатися, що він на місці.

Ксейден кохає мене. Він обрав мене. Я стану наймогутнішою вершницею на своєму потоці.

Кет має лише ту силу, яку я вирішую дати їй, з кинджалом чи без нього.

Коли ми наближаємося, шестеро льотчиків напружуються.

— Мені здається, вони вирішили, що їм теж *не* подобається, — бурмоче Слоун Ааріку.

Кет примружує очі на Слоун, і я стаю між ними, пропонуючи льотчиці нашивку.

— Ласкаво просимо до другого рою чоти «Полум'я» Четвертого крила, також відомого як Залізний рій.

Навколо нас лунають подібні привітання, але я не зводжу очей з Кет, бо вона дивиться на нашивку так, ніби та може її вкусити.

— Візьми нашивку.

— І що ми маємо з ними робити?

— Ми пришиваємо їх до нашого однострою, — відповідає Рідок, який стоїть поруч зі мною, і показує рукою рухи вперед-назад, імітуючи протягування голки крізь тканину — так ніби пояснює дітям, для чого нашивка призначена.

— Навіщо?.. — Льотчиця зміряє нас поглядом, вихоплюючи різні нашивки, наче вона ніколи не помічала їх раніше.

Показую на свою ключицю:

— Звання. — Потім на плече. — Крило. Залізний рій. Печать. Нашивки заробляються, а не даруються. Вершники, а тепер і льотчики, вибирають будь-яке місце для кожної нашивки, окрім місць для нашивок крила та звання, але жодна з них не носиться на льотній шкірі, і, мабуть, саме тому ви ніколи не бачили, щоб Ксейден носив їх. Він узагалі ненавидить нашивки.

Ось так. Не так уже й погано. Я можу бути ввічливою.

— Я знаю. — Кет вириває нашивку з моєї руки. — Я знайома з ним багато *років*.

Ріаннон, що стоїть з другого боку від мене, зводить брову.

Відчуваю укол ревнощів через те, що вона була втаємничена в ті частини його життя, яких я не знала, але немає ні люті, ні кислого присмаку невпевненості, ні ненависті до себе. Я збіса *люблю* свої кинджали… тепер ще й із цієї причини.

Очі Кет трохи ширше розплющуються, ніби вона відчуває, що не може пробитися до моїх емоцій, а потім звужуються до злісних шпарин. Ввічливість, безумовно, не стоїть у неї на порядку денному.

— Отож. — Дарую їй яскраву посмішку. — Ласкаво просимо до єдиного в квадранті Залізного рою. — Розвертаючись, я беру попід руку Ріаннон, і ми рушаємо разом з рештою вершників нашого нещодавно розширеного рою.

— Те, що ми в одному рої, не змінює того факту, що то все одно моя корона, — бурмоче Кет.

— Давай згодуємо її Сґейл, — шепоче Ріаннон, коли ми на мить зупиняємось.

Озираюсь через плече на Кет.

— А ти знала, що Тиррендор не мав корони вже понад шістсот років? Виявляється, їх усіх переплавили, щоб викувати корону союзу, тож удачі тобі із цим.

— Весело буде зробити твоє життя таким само нещасним, як ти зробила моє.

Ох, ця чортова ввічливість.

— О боги, вона що, справді не може тримати себе в руках? — бурчить собі під ніс Ріаннон.

— Кет, припини, — докоряє Марен. — Ти поводишся гидко. Я не раз казала тобі, що вона не впускала Луеллу. Луелла сама зісковзнула. Це ж начебто просто зрозуміти.

— Що ж, прошу, можеш спробувати зробити мене нещасною, — кажу я Кет, відпускаючи Ріаннон, щоб повернутися до льотчиці обличчям. — О! І ще одне. — Дещо стишую голос, добре усвідомлюючи, що всі в нашому загоні повертають голови в наш бік.

— Що? — смикається вона.

— Той трюк, про який ти згадувала... Пригадуєш, з пальцями? — Повільна посмішка розпливається по моєму обличчю. — Дякую.

Кет витріщає очі.

Імоджен так сильно регоче, що аж закашлюється, якраз тоді, коли я розвертаюся лицем до Ріаннон.

— Прикол. Просто... бляха, прикол. — Рі кілька разів плескає в долоні.

— Хай їй трясця, я тебе обожнюю. — Рідок обіймає мене за плечі. — Хтось голодний? Я прокинувся не там, де планував, і пропустив сніданок.

— Я б щось кинула на зуб, — кажу йому, — але в мене плани в бібліотеці.

— Бібліотека? Тоді я теж, — підхоплює Соєр, поспішно прямуючи за мною.

— Я піду з вами, — киває Ріаннон.

— Якщо ви втрьох ідете, то і я теж, — додає Рідок.

— Вам, хлопці, не обов'язково йти зі мною, — кажу я, коли ми вже пройшли половину фоє.

— О, нам потрібно було втекти від Кет. — Рідок відмахується від мене. — Ти лише привід.

— Її дар... жахливий, — підсумовує Соєр. — А якщо вона вирішить змусити мене зненавидіти тебе?

— Або змусить Ксейдена зненавидіти тебе? — Брови Ріаннон піднімаються.

— Вона не зможе. — Заперечливо хитаю головою.

— Або змусить тебе зненацька запасти на якогось випадкового льотчика, а коли Ксейден повернеться, ти в тому ліжку будеш не сама, — розмірковує Рідок. — Її печать... чи як там вони це називають... просто жахлива.

— Вона може лише посилити ті емоції, які ви вже відчуваєте, — пояснюю я.

— Ми можемо вбити її. — Соєр тягнеться до дверної клямки. — Усі льотчики досі звикають до висоти, а їхні грифони і далі сплять по пів дня, якщо вірити Слайзіґу, тож вони, мабуть, зовсім не готові.

Ми всі замовкаємо, але не через збентеження, а тому, що справді замислюємося над цим на якусь мить. Принаймні я.

— Ми не можемо її вбити. Вона наша товаришка по службі.

Зачекайте, невже це справді єдина етична причина?

— Ти впевнена? — Соєр нахиляє голову набік. — Тільки скажи — і ми поховаємо тіло. У нас є ще кілька годин до того, як розпочнеться Бойове сповіщення.

— *Гарна думка. Я не відмовилася б перекусити.* — Тон Андарни непристойно збуджений.

— *Ми не їмо наших союзників,* — напучує Терн.

— *Ти ніколи не даси мені розважитися.*

Я щиро всміхаюся.

— Дякую за пропозицію.

Ми входимо до бібліотеки, і я глибоко вдихаю. Запах у цьому двоповерховому приміщенні відрізняється від запаху Архіву Басґіату. Пергамент і чорнило пахнуть так само, але немає духу сиротості, бо ми над землею і світло проникає крізь вікна. Книжками заповнені лише полиці першого поверху, але я поставила собі за мету зробити так, щоб другий поверх мав такий самий вигляд упродовж наступного десятиліття.

Камінь не горить, а от книги горять.

— А що ми взагалі тут робимо? — запитує Рідок, коли я скидаю з плеча рюкзак і кладу його на перший-ліпший стіл. Він показує на Соєра, який зазирає в бібліотеку позаду нас. — Тобто я маю на увазі, що ми всі знаємо, що *він* тут робить.

— Шукаю сенс свого існування. — Моя відповідь викликає в обох реакцію здивування, на мене направляються два збентежені погляди. — Текарус надіслав нам із Ксейденом декілька книг після вчорашньої демонстрації зброї, напевно, досі сподіваючись завоювати мою прихильність. — Одну за одною я виймаю шість подарованих ним книг, складаю їх на столі у стос і кладу футляр із щоденником Ворріка зверху. — Кровланська мова — не те знання, яким я можу похвалитися.

— Кровланська мова ні для кого…

Усміхаюся, коли Соєр обриває речення на півслові, побачивши Джесінію.

— Доброго ранку, — жестикулює він мені. — Так правильно?

— У тебе вийшло.

Він злиняв у її бік.

— Я зробив би це приводом для веселощів. У неї чудове почуття гумору, — бурмоче Рідок.

— Він нещодавно почав вчитися жестикулювати! — Ріаннон усміхається і сідає на край столу.

Ми безпардонно повертаємося, щоб подивитися, як Соєр вітається із Джесінією.

— Що, він уже повертається? — Рідок насуплює брови.

Поглядаю на годинник.

— Соєр знає лише чотири фрази, але вже схоплює.

— То що, кровланська є фахом Джесінії? — запитує Рі, беручи верхню книгу зі стосу, у якій розповідається про першу появу венінів після Великої війни. Принаймні я так думаю.

— Ні. — Я хитаю головою, а двері бібліотеки відчиняються рівно о сьомій тридцять. Як завжди, вчасно. — Це його фах.

— Серйозно? — бурмоче Рідок, коли я відходжу від столу.

— Ти хотіла мене бачити? — Дейн складає руки на грудях. — Із власної волі? Без наказу чи чогось такого?

Я секунду вагаюся. Тоді пригадую, що він поранив Варріша, скликав шикування, щоб розколоти квадрант, а коли правда розкрилася, він вибрав вигнання з групою людей, які зневажали його, бо це було правильно. — Мені потрібна твоя допомога.

— Гаразд. — Дейн киває, не чекаючи пояснень.

І завдяки цьому я згадала, чому він був одним із найближчих мені людей на Континенті.

— Це слово не означає «дощ», — каже Дейн наступного дня, постукуючи зворотним кінцем ручки по символу в щоденнику Ворріка, коли ми сидимо в залі з вартовим каменем, який я раніше намагалася безуспішно активувати, притулившись спинами до стіни й витягнувши ноги перед собою. Полуденне сонце припікає, але ще досить холодно, бо видно пару з рота.

— Я була цілком упевнена, що це воно. — Нахиляюся, роздивляючись щоденник, який одночасно лежить на його нозі і на моїй.

— А ти розпитувала в Джесінії? — запитує Дейн, гортаючи сторінки щоденника від записів, де мовилося про захисні сфери, на його початок.

— Вона теж думала, що то дощ.

— Але ж вона спеціалізується на моррейнській мові, чи не так? — Він схиляє голову і вивчає перший запис.

Мої очі розплющуються ширше, я переводжу погляд на його профіль.

— Що? — Дейн запитально дивиться на мене, а потім знову різко повертається до щоденника. — Не прикидайся такою здивованою тим, що я пам'ятаю спеціалізацію Джесінії. Я слухаю, коли ти говориш. — Він здригається. — Принаймні раніше слухав.

— А коли перестав? — питання зривається з моїх вуст, перш ніж я встигаю його обдумати.

Дейн зітхає і ледь змінює позу, і цього вистачило, аби я зрозуміла, що він нервує. Два роки у квадранті не змогли позбавити його цього звичного руху.

— Не знаю. Напевно, коли я прощався з тобою в день Призову. Мого, звісно, призову — не твого.

— Так. А привітався ти зі мною на моєму. — Усмішка розтягує мої губи. — Узагалі-то, я думаю, ти питав, якого біса я там робила.

Він глузливо посміхається, потім відкидає голову назад, притуляючись до стіни, і дивиться в небо.

— Я був такий розлючений... і наляканий. Я нарешті перейшов на другий курс, здобув привілей відвідувати інші квадранти, щоб бачити тебе, а ти замість того, щоб безпечно сидіти з писарями, з'являєшся в чорному однострої у Квадранті вершників за наказом своєї матері, така спантеличена, що я досі не розумію, як ти перетнула Парапет. — Його кадик смикнувся, коли він ковтнув слину. — Усе, про що я міг думати: я щойно пережив рік, після якого довелося слухати як зачитують імена моїх друзів із сувою загиблих, тож

я збирався переконатися, що твого там не буде. А потім ти зненавиділа мене за мої спроби дати тобі те, що, за твоїми словами, ти завжди хотіла.

— Я не тому тебе зненавиділа... — Щільно стискаю губи. — Ти не давав мені дорослішати, і ти був таким довбаним бараном, що вирішував за мене, де мені буде краще. Ти ніколи не був таким у дитинстві.

Дейн сміється, і цей сміх, у якому виразно чути зневагу до себе самого, луною розноситься по залі.

— А ти, ти лишилася такою ж як і до того, коли перетнула Парапет?

— Ні. — Хитаю головою. — Авжеж, ні. Перший рік у певному сенсі загартував мене... — Я ловлю на собі його здивований погляд. — Ох. Мабуть, він і тебе змінив.

— Так. Якщо жити тільки за Кодексом, людина міняється.

— Частина мене ставить собі питання, чи не тому нам так наполегливо нав'язують ці правила. Нас перетворюють на досконалу зброю, вчать критично мислити щодо *будь-чого*, що відбувається навколо, окрім Кодексу і наказів, які нам віддають.

Дейн чухає свою каштанову борідку і дивиться в щоденник.

— Де твій переклад від початку? Може, ми зуміємо порівняти символи?

— Я перескочила вперед до записів про сфери, шукаючи те, що було потрібно.

Він кліпає.

— Ти... перескочила? *Ти*, єдина, хто за це взявся, не прочитала книгу від початку до кінця? — Спалах усмішки, яку Дейн намагається приховати, для мене ніби удар під дихало, що нагадує про дні, коли він був моїм найкращим другом, і раптом я відчуваю, що ці слова мене зачепили.

Зриваюся на ноги, обтрушую шкіряні штани від пилу і йду до каменя.

— Ві, — кличе Дейн тихо, але порожнеча зали підсилює його голос так, що він ніби кричить. — Ми нарешті поговоримо про те, що сталося?

Камінь під моєю рукою такий самий мертвий і холодний, як і тієї ночі, коли я не змогла звести сфери.

— Ти вмієш насичувати? — запитую я, ігноруючи його запитання.

— Так. — Дейнове зітхання таке виразне, що може перекинути вартовий камінь, і коли я озираюся через плече, то бачу, як він кладе щоденник на мій наплічник і підводиться на ноги. Через кілька секунд уже стоїть біля мене. — Вибач, Вайолет.

— Мені здається, що його можна наситити, як гадаєш? — Проводжу кінчиками пальців по найбільшому з вигравіюваних кіл. — Нагадує на дотик необроблений сплав. Порожнистий.

— Мені шкода, що я відіграв таку роль у їхній смерті. Мені так достобіса шкода...

— Ти крав мої спогади щоразу, коли торкався мого обличчя минулого року? — вигукую я, дозволяючи холоду від каменя проникати в долоню.

У залі надовго зависає тиша, перш ніж Дейн нарешті тихо відповідає:

— Ні.

Киваю і повертаюся до нього обличчям.

— Тож саме тоді, коли тобі знадобилася інформація, ти що, не міг запитати мене?

Він підносить руку і кладе її на камінь за кілька сантиметрів від моєї, широко розчепіривши пальці.

— Уперше я зробив це випадково. Я просто звик так торкатися до тебе. Але ти зблизилася з Ріорсоном, а мій батько хвалився тим, як твоя мати наріза́ла його. Я знав, що він жадає помсти, але ти не слухала мене...

— Ксейден ніколи не прагнув помститися. Не через мене. — Я хитаю головою.

— *Тепер* я це знаю. — Дейн заплющує очі. — Я облажався. — Глибоко вдихнувши, він розплющує їх. — Я облажався і довірився батькові, тоді як мав довіряти твоїм судженням. І немає нічого, що я можу сказати чи зробити, аби повернути їх назад — повернути Ліама.

— Ні, немає. — Мої очі зволожуються, і я вимучую гримасу усмішки, яка швидко зникає.

— Мені дуже шкода, Вайолет.

— Усе не гаразд, — шепочу я. — Я не знаю, як почати все виправляти. Просто знаю, що не можу думати про Ліама і водночас дивитися на тебе без... — Я хитаю головою. — Я не хочу ненавидіти тебе, Дейне, але не впевнена, що коли-небудь зможу... — Моя увага перемикається на мою руку. Моя дуже *тепла* рука поруч із його рукою на камені. — Ти насичуєш камінь?

— Так. Я думав, ти цього хочеш.

— Так і є. — Задумливо хитаю головою. — Як гадаєш, скільки часу знадобиться, щоб повністю наситити щось таке велике?

— Тижні. Може, місяць.

Забираю руку, потім повертаюся до наплічника і присідаю, щоб запхати всі речі всередину.

— Мені потрібна твоя допомога зі щоденником. І це несправедливо, бо я хочу бути впевнена, що ми не говоритимемо про це... про Ліама і Солейл... знову. Принаймні поки я не віддалюсь від тих подій.

Коли все прибрано, я знову стою навпроти Дейна і дивлюся йому в обличчя.

Його плечі опускаються, однак рука досі лежить на камені.

— Я зможу це зробити.

— Дякую. — Дивлюся на похмуре небо над нами. — Зазвичай я маю близько пів години вільного часу о цій порі дня.

— Я теж, тож працюватиму над тим, щоб наситити камінь.

— Попрошу Ксейдена допомогти. — Я просовую руки крізь лямки і закидаю рюкзак на плечі.

Дейнова рука зіслизає з каменя.

— Щодо Ріорсона...

Усе моє тіло напружується.

— Ретельно добирай слова.

— Ти закохана в нього? — запитує Дейн, і його голос зривається на останньому слові, коли той повертається до мене обличчям. — Оскільки ми з Ґарріком чули кінцівку того, що він сказав у камері для допитів, то, повір мені, я міг би закохатись у нього після такого зізнання, але як щодо тебе? Справді щиро кохаєш?

— Так. — Я витримую його погляд досить довго, щоб він зрозумів, що я свідома того, що кажу. — І це ніколи не зміниться.

Щелепа Дейна відвисає, і він киває один раз.

— Тоді я довірятиму йому так само, як і ти.

Я повільно киваю у відповідь.

— Побачимось завтра.

— До завтра, — вторує він.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТИЙ

Майстерність опановування печаті не досягається ні під час навчання в Басгіаті, ні в наступні роки. Жоден із нині живих вершників не вірить, що досягнув межі своїх можливостей. Мертві можуть відчувати інакше.

«Посібник для Квадранта вершників» майора Афендри (неавторизоване видання)

— Уже краще. — Тиждень по тому Фелікс кладе виноградину до рота, після чого вказує на гірку каменів і невеликі потоки пари біля її підніжжя, які в'ються якусь секунду, перш ніж їх здуває вітер і сніг. — Цього разу ти майже влучила.

Стискаю в руці нагрітий енергією провідник.

— Я таки влучила.

Погойдуюся на ногах і струшую із себе втому. Забагато безсонних ночей було витрачено на переклад щоденника Ворріка від самого початку, забагато ланчів було з'їдено в тій холодній залі з вартовим каменем, а я, безумовно, провела забагато часу з Дейном.

Я вже майже забула, як добре він володіє мовами і як швидко схоплює інформацію.

— Ні. — Фелікс хитає головою, а потім відриває ще одну ягоду від грона. Як той виноград *не замерз*? За ту годину, що ми тут були, на землю нападало понад десять сантиметрів снігу. — Якби ти влучила, каменів там уже не було б.

— Ти казав використовувати менше енергії, пам'ятаєш? Меншими ударами. З більшим контролем. — Я стрясаю провідником в його бік. — Як би ти це назвав?

— Мимо цілі.

Сніжинки шиплять, перетворюючись на пару, коли падають на мої голі долоні, і це все, що я можу зробити, аби не дивитися на професора.

— Так. — Він засовує виноградне ґроно в пакет біля своїх ніг, потім тягнеться до кулі, вириваючи її з моєї руки. — Вдар по провіднику.

— Перепрошую? — Витріщаюсь на нього, прибравши з обличчя пасмо волосся.

— Вдар по провіднику, — каже він так, ніби це найпростіше завдання, утримуючи скляну з металевими елементами кулю за кілька сантиметрів від моїх пальців.

— Тоді я вб'ю тебе.

— Еге ж, якби ти тільки могла поцілити, — дражниться Фелікс, і після цих слів на його обличчі спалахує білосніжна усмішка. — Ти ж добре розумієш, як працює сила і притягання, про що свідчить факт того, як ти дістала тих віверн, правда?

— Я вдарила у хмару. — Морщу чоло. — Гадаю, так. Я не можу цього пояснити. Я просто знала, що блискавка може існувати всередині хмари, і, коли я застосувала силу, вона була там.

Фелікс киває.

— Ідеться про енергетичні поля. Це дуже схоже на магію. А ти, — він торкається моєї руки кулею, — є найбільшим енергетичним полем з усіх можливих. Пробуди в собі силу, але замість того, щоб дозволити провіднику поглинути все, відріж його від себе.

Я переминаюсь з ноги на ногу і важко ковтаю слину, борючись із припливом вогню, який змушує волосся на моїй руці стати дибки. Уявляючи, як двері мого Архіву ледь прочинені — залишається лише кількасантиметрова шпаринка, — я дозволяю лише частинці Тернової сили досягти моїх рук.

Без натиску торкаюся кулі, і та потріскує від знайомих білувато-блакитних джгутиків чистої енергії, що розгалужуються під кінчиками моїх пальців до скла і збираються в єдиний тонкий потік на медальйоні зі сплаву в центрі каналу. На відміну від мерехтливих пасом сили Андарни, які я направляю, щоб загартувати руни, цей потік фізичний, але наче крихітний і розтягнутий удар блискавки. Кутики мого рота піднімаються в усмішці, коли я дозволяю силі текти від мене в провідник, як я роблю щовечора, насичуючи камінь за каменем, тепер, коли я знаю, як вплинути на них, коли вони повністю насичені.

— Мені подобається спостерігати, як це робиться.

Це єдиний випадок, коли моя сила — це краса, що не завдає руйнування… не чинить насильства.

— Ти не спостерігаєш це, Вайолет. Ти робиш. І тобі має подобатися це. Краще знаходити радість у своїй силі, ніж боятися її.

— Я не боюся сили. — Як я можу боятися її, коли вона така прекрасна? Така різноманітна? Я боюся *себе*.

— *А не мала би,* — напучує Терн. Останню годину він коментує без упину — власне, тільки коли не намагається вмовити Андарну припинити переслідування двох отар овець, яких Бреннан нещодавно перегнав у долину. — *Я обрав тебе, а дракони не помиляються.*

— *Як це — бути таким самовпевненим?*

— *Це... життя.*

Мені вдається не закочувати очі, зосередившись на тому, щоб майже блокувати силу Терна.

— Добре. Продовжуй. Нехай тече, але думай, що це цівочка, а не потік. — Фелікс повільно відтягує провідник. — Не зупиняйся.

Кожен м'яз мого тіла напружується, але я роблю, як він просить, і не перериваю потоку сили. Джгутики тієї самої біло-блакитної енергії розтягуються ще на сантиметр у повітряному просторі між моїми пальцями та кулею.

— Що за… — Моє серце починає калатати так сильно, що я відчуваю його у своїх вухах, а п'ять окремих ниток сили пульсують у такт його биттю.

— Це все ти, — м'яко каже Фелікс ніжніше, ніж будь-коли, відводячи кулю на сантиметр, а потім ще на один. А втім, на його місці саме зараз я була б обережною зі мною. — Збільшуй потужність повільно.

Двері до мого Архіву прочиняються ще десь на чверть метра, тож сила тягнеться без болю та з помірним теплом, випаровуючи сніжинки, що трапляються на її шляху.

— Тепер ти врешті підпорядковуєш її собі, чи не так? — Фелікс відступає на крок, і моя рука починає тремтіти, коли я намагаюся збільшити потік сили, щоб дотягнутися до провідника, але не вдарити по ньому.

— Підпорядковую? Що? — Моя рука тепер вся тремтить.

— Контроль. — Він усміхається, і я здригаюся. Переводжу погляд на нього.

Сила вривається крізь дверну пройму і пронизує мене струменем пекучого жару, тож я здіймаю руки вгору — подалі від Фелікса — за секунду до того, як удар розколює хмарне небо, обсмалюючи гору менш ніж за десять метрів вище по хребту.

Червоний Мечохвіст Фелікса збуджено пихкає парою, але все, що я відчуваю, — це Тернову гордість.

— Що ж, ти *здобула* контроль. — Фелікс повертає мені провідник. — Принаймні це означає, що ти здатна. А то спершу я не був у цьому впевнений.

— Я теж. — Розглядаю кулю так, ніби бачу її вперше.

— Ти володієш своєю силою, як бойовою сокирою, і часом це саме те, що потрібно. Але ти як ніхто інший, — він показує на кинджали в моїй льотній куртці, — маєш розуміти, коли потрібно здійснити смертельний удар кинджалом, а коли достатньо лише точного порізу. — Він піднімає із землі рюкзак і закидає його на плече. — На сьогодні ми закінчили. До понеділка ти зможеш навчитися підтримувати цей потік сили, скажімо, з чотирьох метрів?

— Чотири метри? — Бляха, це ніяк не можливо.

— Маєш рацію. — Фелікс киває, повертаючись до свого дракона. — Отже, із шести. — Його голова нахиляється набік, і він робить паузу, ніби розмовляє зі своїм драконом. — Коли повернешся додому, скажи Ріорсонові, що ви обоє потрібні нам у залі засідань о п'ятій годині.

— Але Ксейден не... — Опускаю щити, і, звісно, ось він. Тіньовий зв'язок міцний від близькості та важкий від... втоми?

— *Ти сьогодні рано вдома. Усе гаразд?*

— *Ні.* — Ксейден не розповідає жодних подробиць, а його тон не спонукає до подальших розпитувань.

— *Зі Слейл усе гаразд?* — запитую я Терна, підходячи до його передпліччя, яке він опустив для мене.

— *Вона неушкоджена.* — Розчарування і гнів закипають, а потім швидко ошпарюють наш зв'язок, тому я терміново відгороджуюся від нього, щоб не втратити контроль над власними емоціями.

Через пів години я прилітаю назад у долину і спостерігаю, як Андарна рахує до тридцяти і під захоплені оплески демонструє свою здатність розправляти крило, я заходжу в лабіринт коридорів маєтку і прямую просто на кухню.

Узявши тарілку з тим, що мені потрібно, я підіймаюся широкими сходами і бачу Ґарріка, Бодхі та Гітона, які розмовляють на сходовому майданчику другого поверху. Вираз укритого сажею обличчя Ґарріка відповідає гнівному Ксейденовому настрою, і, коли Гітон повертає голову, я ледь не випускаю тарілку з рук.

Права половина його обличчя — один величезний синець, а права рука зашита від ліктя до зап'ястя.

— Що сталося?

Ґаррік і Бодхі обмінюються поглядами, від яких у мене холоне всередині, попри те, що я знаю, що Ксейден живий… і хай не в нашій спальні на цьому поверсі, а чотирма поверхами вище.

— Вони взяли Павіс, — тихо каже мені Гітон, переконуючись, що нас не підслуховують.

Я кліпаю. Цього не може бути.

— Це місто лише за годину льоту на схід від Дрейтуса.

Гітон повільно киває.

— Його взяли семеро венінів і орда віверн. Місто було захоплене ще до того, як ми туди прилетіли. Твоя сестра — з нею все гаразд — просто відвезла Емері до цілителів через розтрощену ногу. Вона наказала нам вийти після… — Його голос уривається, і він відводить погляд.

— Після того, як Ніра Волдарен загинула під час сьогоднішньої місії, — закінчує Ґаррік.

— Ніра? — Минулого року вона була старшою командиркою квадранта і була майже, бляха, непереможною.

— Так. Вона подалась захищати групу цивільних, які сховалися біля арсеналу, і… — Він стиснув щелепи. — І нічого не залишилося ні від неї, ні від Малли. Це було так само, як із Солейл і Ф'юлом, яких висушили до тла. Я впевнений, завтра нам повідомлять на Бойовому сповіщенні, однак вони відкликали всіх перших і других лейтенантів до Аретії для перегрупування.

— Я думаю, вони збираються змінити структуру крила, — додає Гітон.

— Мали б, — погоджується Ґаррік. — Якщо залишати менш досвідчених вершників позаду, це ніхріна не допоможе, коли попереду така довбана невизначеність.

— Веніни взяли Кордин?

Ґаррік мотнув головою.

— Проскочили просто над ним і минули ще із сотню кілометрів. Вони націлилися на Павіс і закріпилися там.

— Це гарний плацдарм, — стишує голос Бодхі, коли повз нього проходять троє льотчиків з Першого крила, — для Дрейтуса. Мав би бути.

Веніни йдуть по нас.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

Багато хто з наших найавторитетніших тактиків намагалися оцінити наближення переломного моменту, коли результат війни може бути визначений, хоча ми ще продовжуємо воювати. Дехто вважає, що це станеться в найближче десятиліття. Я боюся, що це відбудеться набагато раніше.

«Посібник з перемоги над венінами»
капітанки Лери Доррелл, власність академії Кліфсбейн

Ми розходимося, коли в коридорі стає надто тісно, і я волочуся сходами аж на п'ятий поверх, а потім киваю Рі і Тарі, проходячи повз відчинені до кімнати Рі двері. Судячи з їхніх широких усмішок, вони ще нічого не знають, тож я вирішую подарувати їм ще декілька хвилин блаженного невідання, продовжуючи йти довгим коридором до чорного ходу.

Службові сходи темні, але магічні вогні блимають, коли я підіймаюся крутими гвинтовими сходами з кованого заліза до кінця. Я відчиняю двері за допомогою дрібної магії, потім виходжу на вузьку доріжку, що пролягає через дах, і зачиняю їх за собою.

Ксейден сидить на краю невеликої оборонної вежі за десять метрів від мене, і єдині тіні, що оточують його, — це ті, які відкидає призахідне сонце. Якби не відчувала його розпачу, що пронизує наш із ним зв'язок, то подумала б, що він тут заради краєвиду, заради самої ілюзії контролю.

Крок за кроком долаю вузьку східну частину даху, намагаючись не дати вітру вирвати тарілку з рук або порушити мою рівновагу.

— Чи не казав я тобі, щоб ти не ризикувала своїм життям, аби поговорити зі мною? — запитує він, а його погляд зосереджений на краєвиді внизу.

— Не схоже, щоб зараз я ризикувала життям. — Ставлю тарілку на горизонтальну поверхню стіни, потім видираюсь на неї, щоб сісти поруч із Ксейденом. — Але тепер я розумію, чому ти такий збіса вправний на Парапеті.

— Практикуюся з дитинства, — зізнається він. — Як ти дізналася, що я тут?

— Окрім того, що я можу відстежувати тебе за допомогою зв'язку? Сам писав мені в листі, що ти, бувало, сидів тут і чекав на батька, коли той повернеться додому. — Тягнуся до тарілки і подаю йому. — Я знаю, що шоколадний торт нічого не виправить, але на свій захист скажу: я взяла його для тебе, коли подумала, що в тебе був лайняний день. І це ще до того, як дізналася, що сталося насправді.

Ксейден кидає погляд на торт, потім нахиляється і торкається губами моїх уст, перш ніж взяти тарілку.

— Я не звик, щоб люди піклувалися про мене. Дякую тобі.

— Звикай. — Холод кам'яного муру проникає крізь шкіряні штани, і я помічаю важкі сірі хмари, що насуваються із заходу. — На перевалі вже йде сніг. Б'юся об заклад, що сьогодні вночі випаде сантиметрів п'ятнадцять.

— Може, й більше, якщо будеш чемною. — Він усміхається кутиком рота, поки розтинає виделкою пиріг.

— Це що, жарт про член? — Тримаюся руками за верхній край стіни.

— Ти говориш про погоду. — Ксейден відкушує шматочок, потім відділяє ще один і подає мені виделку.

— Я була тактовною і дала тобі можливість не говорити про те, що сталося. Чи, може, хочеш, щоб я розповіла, як просувається переклад разом із Дейном?

Відкушую запропонований шматочок і віддаю виделку назад. Блін, не дивно, що Ксейден так любить цей торт. Він кращий за все, що ми їли в Басґіаті.

— Я волів би, щоб ти перестала бути такою делікатною і запитала. — Його погляд зустрічається з моїм.

Я ковтаю шматочок, відчуваючи, що Ксейден говорить не лише про сьогоднішню втрату.

— Ти був там?

— Так. — Виделка цокає об тарілку, коли він кладе її собі на коліна.

— Терн не казав мені.

— Думаю, Сґейл якось заблокувала його. — Ксейден схиляє голову набік. — Я майже впевнений, що ми *обоє* зараз заблоковані від наших драконів, а це означає...

— Вони сваряться. — За моїми щитами непробивна стіна.

— Ми з Ґарріком прилетіли з Дрейтуса, щойно Емері кинув клич, але до того часу, як ми туди дісталися… — Хитає головою. — Уяви собі Рессону, але приблизно в десять разів більшу. У десять разів більше цивільних.

— Ох! — Я наче з'їла не торт, а камінь. Ми обоє замовкаємо. Мить мовчання здається мені довгою, перш ніж я приймаю виклик у його очах і запитую: — Що ти про це думаєш?

— Нас переважають. — Ксейден відводить погляд і стискає щелепи. — Переважають, а ми, бляха, такі розпорошені, що наш опір не є для них чимось більшим, ніж просто прикрістю. Ми не можемо налагодити комунікацію. Наша стратегія не ефективна в бою і ми не є реальним заслоном, коли висилаємо ватаги трійками. — Його погляд пересувається на схід. — Вони можуть загарбати решту Поромієлю — загарбати нас, — коли захочуть, і я не розумію, чому вони цього досі не зробили. Ми уявлення не маємо, скільки їх зібралося в Золі або де, до лиха, вилуплюються всі ці віверни. Немає жодного плану, окрім як тримати оборону, а вона не тримається.

— Ми не були готові. — Дивлюся на місто внизу, що поступово розширюється, на десятки нових дахів, що зводяться, і незліченну кількість димарів, через які високими стовпами куриться дим.

— Ми ніколи не були готові. — Заперечує Ксейден, підіймаючи виделку і встромляючи її в торт. — Тому не варто звинувачувати себе в цьому. Навіть якби ми почекали, поки кузня запрацює, поки набереться достатньо вершників, щоб наситити сплав і загартувати руни для кинджалів... — Його плечі опускаються, коли він зітхає. — Я ніколи не скажу цього при інших, але ми запізнилися на п'ятдесят років.

Мені так стиснуло груди, що наступний вдих, який я роблю, важкий і напружений.

— Що нам із цим робити? — Звісно, окрім очевидного: ми з Дейном мусимо перекладати записи у щоденнику швидше, якщо є хоч якась реальна надія звести сфери. Ми вже знаємо, що один із символів, який я переклала на початку, я зрозуміла неправильно. Дощ — це не дощ. Це *полум'я*. Що, звісно, нам зовсім не допомогло.

— Що нам робити — це не моє рішення. Твій брат — тактик, а Сурі та Улісез командують армією. — Ксейден запихає шматок до рота.

— Це *твоє* місто. — Його провінція, зрештою.

— Я вловив іронію. — Він простягає мені ще один шматок торта на виделці, але цей уже втратив свій смак, тож коли я жую його, він мені смакує, як картон. — Твоя сестра *вигнала* мене з поля бою.

Мої брови поповзли на лоба.

Ксейденів сміх пронизаний гострим сарказмом.

— Вона віддала *мені* наказ. Я вбив одну з віверн і вже діставав свій кинджал — ще одна проблема, додам, — коли друга потвора шарахнула вогнем просто позаду Сґейл. Якби вона рвонула на секунду пізніше, цей пиріг пропав би даремно.

Він відкладає виделку.

Моє серце починає безладно калатати. На Ксейденові немає жодних слідів, однак я ледь не втратила його, навіть не підозрюючи, що він був так близько до того, щоб більше ніколи не повернутися додому. Ця думка настільки незбагненна, що я приголомшено мовчу.

— Сґейл схопила мене в пазури, але твоя сестра побачила, що сталося, і вирішила витягти мене звідти. Не тому, що Ніра загинула чи ті троє льотчиків із відділу скороходів, і не тому, що в нас залишилося лише п'ятеро драконів. — Він хитає головою. — Вона так наказала, бо я був з ними, а вона не хотіла ризикувати тобою.

— Це вона тобі так сказала? — Падають перші сніжинки.

— Вона не мусила мені казати. Це було, курва, досить очевидно.

— Тоді ти не знаєш...

— Знаю, — заперечує Ксейден і відразу заплющує очі. — Я знаю. І, крізь гнів і жах спостерігаючи за тим, як усі ці мирні жителі тікають, як вони *вмирають*, я зрозумів, що вона поводиться зі мною так, як усі тавровані ставилися до тебе із часів Обмолоту. Ніби ти лише вразлива частина мене.

Він ловить мій погляд і стискає мою руку.

— Мені шкода.

— Дякую, але хоч як це дратує, я розумію. Ми пов'язані. — Знизую плечима.

Він цілує мене тихо, міцно і швидко.

— На все життя.

Минає тиждень, і вже ніхто не дивується, що ми з Дейном сидимо за бібліотечним столом ще довго після того, як більшість курсантів розходяться по своїх кімнатах на ніч. Ми досі зустрічаємося опівдні, і Ксейден заходить, коли може, щоб допомогти наситити камінь. А та маленька блискавка, яку Фелікс спонукав мене утримувати? Виявляється, вона теж може насичувати.

Відчай упивається в мене кігтями вже наступного тижня. Ми переклали майже весь щоденник, однак уривок про зведення сфер ніяк не відрізня-

ється від мого першого, невдалого тлумачення, щоб почати діяти. Ми достеменно зрозуміли: Воррік наполягає на тому, що, коли кров одного із шести могутніх вершників буде використана на одному камені, вона не може бути використана на іншому, про який він згадує.

— Ти помітила, що далі в щоденнику він висловлюється набагато невимушеніше, ніж у тому розділі, який нам насамперед потрібно зрозуміти? — Дейн протирає очі й сідає на стілець поруч зі мною. — Наче він знущається з нас зі своєї могили.

— Це правда. — Лишилося тільки чотири розділи. Що, в ім'я Малека, ми робитимемо, якщо відповіді немає в жодному з них? — Він спокійно роздає поради щодо створення Кодексу...

— Або детально описує, як ті шестеро заплутались у своїх стосунках. — Дейн киває, широко позіхаючи.

— Саме так. — Я дивлюся на нього. — Тобі час іти спати.

— Тобі теж не завадило б. — Він зиркає на годинник, що стоїть поруч. — Уже майже північ. Я впевнений, Ріорсонові цікаво...

— Його тут немає. — Хитаю головою і зітхаю, бо надмірна жалість до себе млоїть мене всередині. — Цього тижня його загін охороняє Дрейтус. Але тобі справді варто поспати. Я залишуся ще на кілька хвилин.

Дейн супить брови.

— Іди, — наполягаю я із заспокійливою усмішкою. — Побачимось завтра.

Він зітхає, однак киває і, відсуваючи стілець, встає, а потім випростовує руки над головою і потягується.

— Не кажи йому, що я це говорив, — Дейн опускає руки, — але я чув, що він хоче реорганізувати бойові рої за силою, оскільки активні вершники не мають сформованого крила, що могло б підвищити ефективність підготовки, — і це блискуча ідея.

— Я обов'язково йому не скажу, — обіцяю я і усміхаюсь кутиком рота.

Дейн бере зі столу свій наплічник.

— До завтра.

Киваю у відповідь, і він виходить.

У бібліотеці панує затишна тиша, поки я читаю наступний запис, занотовуючи переклад цього уривка. Ми називаємо це чернетками щоденника.

— «Повітря стало доволі прохолодним, — кажу я вголос, записуючи слова в чернетковий нотатник, — щоб бачити свою кров ранками».

Я кліпаю, потім дивлюся на символ «кров». Роздумую над ним, а потім повертаюся до попередніх записів, щоб переконатися. Щоразу, коли ми

перекладали символ *«кров»*... слово *«дихання»* підходить навіть краще. Ми переклали це слово неправильно.

«Кров життя» — це, власне, *дихання* життя, тож розпалювання каменя в залізному полум'ї...

Я закриваю щоденники і відкидаюся на спинку стільця. «Шістка» — це не про вершників.

— Це дракони, — кажу вголос у порожній бібліотеці.

Дейн. Я маю сказати...

Ні. Він діятиме лише за правилами, не беручи до уваги етику. Є лише одна людина, якій я довіряю, і вона *завжди* чинить правильно.

Складаю речі в наплічник, закидаю його за спину й вибігаю з бібліотеки, а потім долаю чотири сходові прогони. Серце калатає, поки я гримаю у двері Ріаннон.

— Привіт, — каже вона, відчиняючи двері, і її яскрава усмішка гасне, бо я не відповідаю. Не кажучи більше ні слова, вона відступає, впускаючи мене до кімнати.

Роздивляюся спартанський інтер'єр і починаю міряти кроками кімнату, помічаючи два звичайні письмові столи, дві шафи без дверей і два ліжка з простими чорними простирадлами, які були незграбно зсунуті разом, очевидно, задля одного... це результат прибуття льотчиків. Єдине вікно дозволяє ранковому сонячному світлу проникати в кімнату. Незабаром ми маємо стати на шикування.

— Це ліжко для тебе, — каже Рі, показуючи на ліжко праворуч. — На випадок, якщо захочеш провести ніч подалі від Ріорсона.

Я закусую губи, добираючи потрібні слова, поки міряю кроками підлогу Ріаннон.

— Я маю тобі дещо сказати.

— Ну?

Раптово зупинившись посеред кімнати, обертаюся до неї.

— Я знаю, як зводити сфери. Просто не зовсім впевнена, що ми *повинні* робити це.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДРУГИЙ

Подихи життя шістьох і одного об'єдналися
і запалили камінь залізним полум'ям.

Щоденник Ворріка Люцерійського
в перекладі курсантки Вайолет Сорренгейл і курсанта Дейна Аетоса

Наступного дня Ріаннон ставить кухоль теплого яблучного сидру на обідній стіл своєї сестри, а потім сідає на вільне місце між Рідоком і Слоун. У будинку такий самий запах, як і в більшості бараків у маєтку Ріорсонів, — свіжозрізаної деревини, а ще в повітрі можна вловити слабкий аромат морилки. Столяри працюють цілодобово, щоб зробити придатні для використання меблі.

Я відмовляюся вірити, що все це може спалахнути, якщо темні володарі вирішать випробувати своїх віверн у нас на верховині. Чотири години. Саме стільки їм знадобиться, щоб дістатися до нас із Дрейтуса.

— Дякую. — Беру кухоль і підношу його до рота, вдихаючи заспокійливий аромат сидру, перш ніж випити.

Дивлячись повз кухоль у суміжну вітальню, я посміхаюся, побачивши Соєра, який сидить із Джесінією на ковдрі біля каміна, на його обличчі читається вираз глибокого зосередження, коли він жестикулює…

Чорт, він намагається сказати їй, що думає, ніби її черепаха перелякана, однак я не збираюся в це втручатися.

Це вже вдруге за цей тиждень, коли Рейґен відкрила свій дім для нашого рою на прохання Рі, а Джесінія приєдналася до нас уперше. Треба віддати належне Ріаннон: її ідея була геніальною. Зібрати весь наш рій — вісімнадцять осіб — разом за межами академічного середовища маєтку

Ріорсонів не розвіє напруження між вершниками і льотчиками, але це крок у правильному напрямку.

Навіть Кет, яка сидить якомога далі від мене в кутку вітальні, не кпить, коли вони з Нів теревенять із Квінн. Вона досі ненавидить другий рій, але принаймні ввічлива з усіма, окрім мене.

Останні декілька тижнів листопада — а тепер уже перше грудня — ми ввійшли в режим, пристосовуючи все наше формування до льотчиків, відвідуючи заняття разом у межах відповідних курсів. Ми навіть пережили наш перший спаринг, на якому вчора ніхто не пролив крові. Минулого тижня Ріаннон установила правила, тож тепер ми щоранку бігаємо разом, разом сидимо на Бойових сповіщеннях та обідах. Вона навіть призначила нам партнерів з навчання, сподіваючись, що необхідність контактувати одне з одним приведе до взаєморозуміння або принаймні толерантності. Слава богам, моя напарниця — Марен, однак я почуваюся паскудно через те, що Рі взяла собі за пару Кет, щоб врятувати мене.

— Ти хоч трохи розмовляєш старолюцерською? — запитую Ааріка, який сидить у кінці столу.

Його знання так чи так поступаються моїм, зважаючи на те, що моїм наставником був Маркгем. Було б краще, якби хтось інший чотири рази перевірив переклад, хтось інший, а не законослухняний Дейн, проте я майже впевнена, що переклад у нас уже є. Інакше навіщо б ми тут були?

— Зовсім ні. — Аарік хитає головою і зосереджується на новій чорнильній ручці, зморщивши від напруги чоло.

Усі першокурсники навчаються орудувати силою, і хоча вони ще не проявили печаті, проте вже посперечалися, хто першим опанує дрібну магію, необхідну для роботи з письмовим приладдям. Я майже впевнена, що Кай — єдиний серед льотчиків першокурсник, якщо не рахувати загиблої Луелли, — переможе їх усіх.

Зараз він сидить на дивані між парою першокурсниць, його колюче чорне волосся куйовдиться, на бронзовій щоці утворюється ямочка, і він сміється з будь-якої історії, яку розповідає Брейґен — командир дріфта льотчиків і наш новий заступник командирки рою. Якщо не брати до уваги Марен, із Брейґеном найлегше знайти спільну мову. Він також проводить багато часу, стріляючи тужливими поглядами в бік Кет.

— А навіщо Аарікові розмовляти старолюцерською? — запитує Візія з протилежного кінця столу, відриваючи очі від домашнього завдання з фізики. — Ти хіба не з Калдиру?

Я завмираю. Чорт, треба бути обережнішою.

— Еге ж. — Аарік зводить на мене очі, його вираз обличчя — ідеальна маска незворушності. — Ти переплутала мене з Лінксом. Він із Люцерії.

— Так. Точно. — Я киваю, вдячна йому за швидке прикриття.

— Урешті-решт тобі доведеться по-справжньому познайомитися з першокурсниками. Вони вже люди, — кепкує Рідок із напруженою усмішкою. Він погоджується з нами щодо намірів наших дій, але, певна річ, хвилюється за реакцію льотчиків.

— Не можу її звинувачувати, — каже Імоджен, виносячи кухоль із кухні, а Марен іде слідом за нею. — За останні шість тижнів до нас приєдналися шість першокурсників і шість льотчиків.

— Ми в рою з липня, — стверджує Візія.

— Тебе не враховували до Обмолоту. — Імоджен знизує плечима, обводячи поглядом кімнату. — Добре, піду рятувати Квінн від Кет.

— Жодної крові на підлозі моєї сестри. — Ріаннон стріляє в неї поглядом, який означає, що вона має на увазі саме те, що говорить.

— Так, мамо. — Імоджен удавано віддає честь вільною рукою, а потім прямує до Квінн.

Марен сідає поруч зі мною, а Ріаннон підводить на мене брови з німим запитанням.

Мені перехоплює подих. *Ну ось, час настав.* Саме із цієї причини ми запланували сьогоднішню зустріч, тож чому я раптом занепокоїлася?

Бо я не обговорила своє рішення із Ксейденом. Він бував поруч не більше ніж день на тиждень відтоді, як вони з Бреннаном вирішили реорганізувати роботу бойових загонів.

— *Ти все робиш правильно,* — каже Андарна.

— *Благородну справу,* — долучається Терн.

— Починай, — кажу я Ріаннон, стискаючи кухоль обома руками.

— Слухайте всі сюди! — вигукує звівшись Рі. Її голос змушує замовкнути усіх присутніх, а її погляд торкається кожного курсанта. — Для вершників рій — це більше, ніж підрозділ. Ми — сім'я. Щоб вижити, ми повинні довіряти одне одному на полі бою... і поза ним. І ми довіряємо вам робити з цією інформацією все, що захочете. — Вона дивиться на мене.

Те, що ми збираємося зробити, межує зі зрадою, але я не можу уявити собі, як це можна зробити по-іншому.

Глибоко вдихаю, щоб заспокоїтись.

— Я перекладала щоденник Ворріка — одного з Першої Шістки, хто звів *захисні сфери* Басгіату, — пояснюю я на той випадок, якщо льотчики

не знайомі з нашою історією, — сподіваючись на те, що ми зможемо звести такі самі сфери в Аретії до того, як віверни, що наближаються, вирішать, ніби ми — їхня наступна ціль... Тож я думаю, що знаю, як це зробити. Але саме тому ми хочемо поговорити з вами, адже поширити захист сфер тут означатиме, що ви, льотчики, не зможете орудувати своєю силою.

Усі колишні курсанти академії Кліфсбейн завмерли приголомшені. Навіть очі Кет розширюються від чогось, що майже схоже на страх.

— Ми знаємо, що за останні два тижні впали ще два поромієльські міста. Це зробило Дрейтус вразливим, тож Асамблея хоче, щоб сфери були відновлені і діяли *вже*, — продовжує Ріаннон. — Ми вважаємо, що ви заслуговуєте на те, щоб знати про це.

— Знати що? — Кет устає, і її стілець скрипить ніжками об дерев'яну підлогу. — Що ви збираєтеся знищити нашу здатність володіти силою? Грифони досі намагаються пристосуватися до висоти, а тепер ви збираєтеся зробити нас *безсилими*?

— Захисні сфери були нашою метою задовго до того, як ви з'явилися тут. — Імоджен відштовхується від стіни і недбало кладе руку на стегно біля свого улюбленого кинджала, нахиляючись до Кет, а Квінн відходить убік, щоб обійти розлючену льотчицю.

— Але ж ми *вже* тут, — заперечує Кет. — Якби мій дядько знав, що ви зв'яжете нам руки за спиною, він би ніколи не погодився на цю угоду!

— Тримай себе в руках, Кет. — Брейґен зберігає рівний тон, однак його карі очі загоряються, коли він устає, виставивши ліву руку, аби перешкодити Кет іти на нас. — Через який час вони встановляться? — запитує він мене.

— Щойно я розповім Асамблеї, що знайшла спосіб. — Сьогодні вранці камінь виразно дзижчав і вібрував у тій камері, що нагадує мені те, як Ксейден описав арсенал у Самарі, де зберігаються *сильні* кинджали.

— І коли ти це зробиш? — цідить Кет.

— Якби тебе тут не було, це було б уже зроблено, — відповідаю я тим самим тоном, що й вона. Без сумніву, більшість Асамблеї засудить мене за це як зрадницю, і, можливо, вони матимуть рацію. — Але ти *тут*. Ти *маєш* значення.

Марен неспокійно совається на своєму місці поруч зі мною, і, хоча я зупиняю себе від того, щоб потягнутись руками до своїх кинджалів, Рідок не вагається і складає руки так, аби миттєво вихопити мечі з піхов на спині.

— Скільки часу ви нам даєте? — запитує Брейґен, нахиляючи підборіддя й оголюючи вертикальні сріблясті шрами на шиї, які вмить зникають під коміром.

Усі погляди звертаються в мій бік.

— Я не буду брехати Ксейденові. Щойно він повернеться додому, я все йому розповім, — зізнаюся я. Льотчики вибухають численними прокльонами. — Однак я також скажу йому, що, на мою думку, ми повинні почекати якомога довше, щоб дати вам шанс вирішити, чи хочете ви залишитися, знаючи, що не зможете спрямовувати силу.

— І ти справді думаєш, що він тебе послухає? — Кет розминає руки по боках.

Добрий, поганий, закоренілий. Ось, що він сказав мені, коли поставив мою безпеку вище за інтереси руху. І, можливо, він хоче звести сфери, бо я тут, а він ні, проте Ксейден також має думати про провінцію.

— Ні. — Я повільно хитаю головою. — Думаю, він діятиме в інтересах Тиррендору. — Я виключаю себе з рівняння. — І захоче, щоб сфери звели якнайшвидше, але я однаково можу спробувати.

— Ми не принесемо користі нашим людям, якщо не зможемо спрямовувати силу, — каже Марен, дивлячись повз Ааріка у вікно й барабанячи пальцями по столу.

— Так, але й мертва ти їм не допоможеш, — відповідає Імоджен, не зводячи очей з Кет. — І якщо ми зараз не зведемо ті сфери, то наразимо всю Аретію — наші ватаги драконів, ваші рейдерські дріфти з грифонами, чорт забирай, весь *Тиррендор* за межами сфер Наварри — на зайву небезпеку. Тож вам краще вирішити, чи хочете ви залишитися, знаючи, що це може статися будь-якої миті, чи вам краще знайти притулок у Кордині, де у вас буде сила *і* темні володарі.

Я не заздрю їхньому вибору, але принаймні ми дали їм його.

— Якщо ви зостанетеся, ми не залишимо вас безсилими. — Беру з підлоги свій наплічник, потім кладу чорну шкіряну сумку на стіл і розстібаю її. — Виявляється, сплав — не єдине, що ми можемо насичувати.

Дістаю шість провідників, які Фелікс дав мені вчора після того, як я розповіла йому правду. Кожен з них містить матеріал, подібний до наконечника стріли, яку я насичувала протягом кількох тижнів.

— Що там? — запитує Брейґен, між бровами якого залягають дві зморшки.

— Таку руду ми не використовуємо для виробництва сплаву. Вона не така рідкісна, як таладіум, однак приблизно в десять разів вибухонебезпечніша.

Повірте, я бачила, як ця штука злітає до небес у необробленому вигляді, не кажучи вже про насичену.

Я дивлюся на Слоун, на обличчі якої повільно з'являється усмішка, перш вона відповідає:

— Маорзит.

Я знову зависаю над полем, випаленим сонцем, хвиля смерті за мить накриє мене, щойно Мудрець послабить свої обійми, випустивши мене, а він це обов'язково зробить. Він робить це щоразу.

Я впізнаю цей сценарій — кошмар, який повторюється знов і знов, — і все ж я досі безсила, досі надто повільна, щоб дістатися до Терна, досі не можу змусити свою свідомість прокинутися.

— Я втомився від цього. Тепер орудуй ти, — шепоче Мудрець. Його мантія сьогодні пурпурова. — Вирвись на волю. Покажи мені силу, якою ти знищила наші війська над торговим пунктом. Доведи мені, що ти — зброя, яку варто пильнувати, варто повернути. — Його долоня нависає над моєю, але не торкається. — Той, хто спостерігав, думає, що ти ніколи не здасися, що ми повинні вбити тебе до того, як ти вдосконалиш свої здібності.

Мені вивертає шлунок, у роті збирається слина від нудоти, коли кістлява рука рухається вгору і зависає над моєю шиєю.

— Зазвичай ревнощі керують язиками молодих володарів сили. — Він проводить одним довгим нігтем по моєму горлу, оголюючи свою смагляву руку з-під мантії, тож я смикаюся, і від страху моє серцебиття прискорюється.

Змушую себе розтулити рот, але не можу вичавити із себе жодного звуку. Його дотик до мене — це щось нове. Дотик до мене — *страшний*.

— Решта прагнуть влади, — шепоче він, підходячи так близько, що я відчуваю запах чогось солодкого в його диханні. — Але ти потягнешся за чимось набагато небезпечнішим, набагато менш певним. — Він вільно обхоплює моє горло.

Мені вдається заперечливо похитати головою.

— Потягнешся. — Його темні очі без вій примружуються, а зазубрені нігті впиваються в мою шкіру, змушуючи мене відчути виразний біль. — Ти сама знесеш сфери, коли прийде час.

Температура різко падає, і я раптово вдихаю замерзле повітря. Кліпаю, після чого бачу, як землю вкриває сніг. Єдине тепло — це струмінь, який миттєво вистигає біля моєї шиї.

— І ти зробиш це не заради чогось настільки банального, як влада, чи через жадібність, яку так легко задовольнити, — пошепки запевняє він, —

а заради найнепередбачуванішого зі смертних почуттів — кохання. Або ти помреш. — Він знизує плечима. — Ви обоє помрете.

Венін клацає пазурами, і пронизливий тріск вириває мене зі сну.

Я смикаюся в ліжку, тягнуся до горла і судомно хапаю повітря, проте немає ні порізу, ні болю, і коли поворотом руки за допомогою дрібної магії вмикаю магічне світло, то бачу, що й крові теж немає.

— Авжеж, нічого нема, — шепочу я вголос, і мій хрип пронизує тишу спальні, коли перші відблиски сонячного світла забарвлюють небо за вікном у багрянець. — Це просто довбаний кошмар.

Немає жодної причини для хвилювання, адже Ксейден спить поруч зі мною.

— *Припини розмовляти сама із собою,* — бурчить Терн, ніби я його розбудила. — *Це робить нас обох неврівноваженими.*

— *Ти бачиш мої сни?*

— *У мене є важливіші справи, ніж стежити за підступами твоєї підсвідомості. Якщо сон тебе турбує, то облиш його. Припини мучити себе, як дракоценя, і прокинься, як доросла людина.* — Він обриває розмову, перш ніж я встигаю сказати йому, що людські сни не завжди так працюють, і зв'язок тьмяніє — ознака того, що він уже знову заснув.

Лягаю, згорнувшись калачиком біля Ксейдена, а він обіймає мене за спину і притискає до себе, наче це рефлекс, наче так ми будемо спати наступні п'ятдесят років. Притуляюся до його теплого тіла і кладу голову йому на груди, там де можна почути найзаспокійливіший ритм у світі — окрім ударів крил Терна й Андарни, — стук Ксейденового серця.

Шість днів по тому у списку загиблих з'явилося шість нових імен. Грудневий сніг робить польоти за межами долини абсолютно нестерпними, і в Басґіаті дракони просто відмовилися б тренуватися через дискомфорт — їхній, звісно, не наш, — але ми не можемо дозволити собі не літати за кожної зручної нагоди, тож ось ми на летовищі, чекаємо наказів, аби розпочати вправи, які організували Девера і Трісса, де ми протистоїмо чотам «Кіготь» і «Хвіст».

— Можна подумати, що ми в пустелі, така спека в цій долині, — бурмоче Рідок праворуч, розстібаючи льотну куртку. — А зараз лише одинадцята.

Крапля поту скочується з-під волосся на моїй потилиці до коміра шкірянки, тож я не можу з ним не погодитися. Зимова куртка для польотів не зовсім призначена для Падолу… чи долини.

— Не мине й секунди, як ми будемо в повітрі. — Очі Соєра примружуються, коли він дивиться туди, де Ріаннон, Брейґен та інші командири рою зустрічаються з Деверою і Тріссою.

— Усе гаразд? — запитую тихо, щоб не почули першокурсники попереду.

— Це ж на благо рою, так? — Соєр примушує себе всміхнутися, стиснувши губи. — Якщо вони можуть залишитися і терпіти, знаючи, що ми здатні позбавити їх сили будь-якої миті, то я можу змиритися із втратою посади заступника командира.

— *Я хочу полетіти з тобою,* — вдесяте торочить Андарна за останні п'ятнадцять хвилин, тож озираюся через плече, щоб побачити, як вона випускає пазурі поруч із Терном і як вони впиваються в землю. Її чорна луска цього ранку виблискує зеленим відтінком, віддзеркалюючи траву довкола. Можливо, це залишки золотавого полиску, і дихання вогнем знищить останній його відблиск.

— *Уявлення не маю, як далеко нам накажуть летіти.* — Я намагаюся говорити якомога лагідніше.

— *Далі, ніж ти можеш, Мала,* — додає Терн.

— *Я вчора витримала годину,* — сперечається Андарна. І це саме *те*, що вона робить зараз, — шукає привід для суперечки. Терн міг би сказати їй, що трава зелена, а вона вительбушила б на ній ще одну вівцю, аби просто змінити колір.

Зводжу брови на Терна, який просто пирхає — що б це в біса не означало.

— Що, неприємності в країні подвійного зв'язку з драконами? — запитує Рідок. Ми стоїмо в шерензі по четверо, і Кет дивиться на мене з іншого боку, як і Марен.

— Мале хоче летіти з нами, — відповідаю я.

— *Я лечу з тобою,* — наполягає Андарна, впиваючись своїми кігтями не лише буквально. — *І це питання не обговорюється серед твоїх друзів-людей. Дракони не радяться з людьми.*

— *Я вже починаю жалкувати, що не протестував проти твого права на доброчинність, коли ти попросила Емпіреї дозволити тобі пов'язуватись,* — бурчить Терн.

— *Добре, що ти не голова мого лігва, га?*

— *Кодаг мав би знати краще...* — починає він.

— *Що сьогодні роблять інші підлітки?* — перебиваю я, сподіваючись відволікти її. Останнє, що я хочу зробити, — це піднятися на таку висоту,

з якою вона не зможе впоратися і де у неї відмовить крило. Боги, важко навіть усвідомити наслідки такої помилки.

— *Інші підлітки не пов'язані і* не *розуміють мене.*

Присягаюся, я *відчуваю*, як Терн закочує очі.

— *Я бачу, ти радше ризикнула б усіма зусиллями, яких доклала, щоб розправити крило, аби гратись у війну, ніж насправді...* — Чорт, чим узагалі дракони-підлітки займаються цілими днями? — *Гратися?*

— *Я краще випробувала б своє крило на тренувальній місії, ось.*

Ріаннон і Брейґен повертаються до нас, заглиблені в дискусію, обоє жестикулюють, і їхні рухи схожі на маневри. В усмішці Ріаннон, яка з'являється на її лиці на декілька секунд, читається відблиск хвилювання, і це мене підбадьорює.

— Вона видається щасливою.

— Можливо, нам нарешті дозволять летіти довше, ніж пів години... не змушуючи нас потім дертися на скелі Дрейлора, — зауважує Рідок. — Боги, як я сумую за *польотами*.

— Було б непогано, — погоджується Соєр, даруючи мені глузливу посмішку. — Знаєш, не кожному з нас випадає нагода здійснити прогулянковий рейс до Кордина.

— Гей, із цієї веселої поїздки ми повернулися з горном. — Я багатозначно дивлюся на піхви в нього на боці, у яких лежить *сильний* кинджал. Баш на баш. Таку угоду Бреннан уклав з Асамблеєю, коли йшлося про спорядження дріфтів льотчиків, тож ми нарешті видобули достатньо, щоб забезпечити кожного вершника в Аретії кількома кинджалами.

— Слухайте, другий рою, — каже Ріаннон, оглядаючи нашу групу. — Перед нами стоїть просте завдання. Ви знаєте руни викликання, над якими Трісса працювала з нами? — Навіть першокурсники кивають. Можливо, вони не вміють плести руни, але принаймні знають, що то таке, а це означає, що вони на крок попереду, ніж ми були в минулому році. — У радіусі тридцяти кілометрів уздовж західного гірського хребта їх заховано тридцять. Це не лише перевірка для нас, але й для наших драконів — щоб вони їх відчули.

— *А не міг би ти...*

Терн гарчить у відповідь.

Зрозуміло.

— Переможець отримує звільнення на вихідні. Жодних тренувань. Жодних домашніх завдань. Жодних обмежень. — Рі дивиться на Брейґена, губи якого сіпаються в усмішці.

— Нам дозволять літати де заманеться. Якщо вашому грифону комфортно літати вздовж стіни каньйону, це означає, що ви можете летіти куди завгодно. — Він дивиться на Кет. — Навіть до Кордину, хоча там у тебе буде лише кілька годин, перш ніж доведеться летіти назад. Якщо переможеш, звісно.

— О, ми переможемо, — каже Марен, штурхаючи Кет плечем так само, як Ріаннон штурхає мене.

— Добре. Хочеш це звільнення? Нам потрібно знайти і закрити більше цих скриньок, ніж курсанти інших чот. — Кет киває у бік, де стоять чоти «Кіготь» і «Хвіст».

— *Вони повертаються,* — каже Терн, коли небо заповнює лопотіння крил.

Дивлюся вгору і повільно розпливаюся в посмішці від вигляду Сґейл, що ширяє над нами разом із Чрадхом і вісьмома іншими драконами, однак упізнаю лише трьох, пов'язаних із Гітоном, Емері та Ціанною. Ксейден повернувся додому... з повною ватагою з десятьох.

— *Я припускаю, що ви досягли свого з новою структурою роїв?* — запитую я Ксейдена, коли вони приземляються позаду нашого строю з грифонів і драконів.

Терн пританцьовує, наче нас і не збираються відправляти на навчальну місію.

— Ми з Брейґеном розділимо вас на команди по четверо курсантів відповідно до ваших здібностей, — веде далі Ріаннон.

— *У певному значенні,* — відповідає Ксейден, надзвичайно вправно злізаючи з дракона та прямуючи до нас. Мій пульс різко прискорюється, і хвилювання, яке, здається, оселилось у моїх грудях, трохи спадає, коли я не бачу нових травм чи крові на ньому.

— Сорренґейл, ти слухаєш? — гукає мене Рі.

Повертаю голову назад, до початку строю, де вона хмурить на мене брову.

— Команди по четверо. Поділяються за здібностями, — повторюю я, киваючи, а потім кидаю на неї відверто благальний погляд, явно зловживаючи її статусом моєї найкращої подруги.

— Після зльоту в нас буде година, — каже Брейґен.

— *Вали,* — беззвучно промовляє губами Рі, коли увага рою зосереджується на Брейґені.

Я всміхаюся на знак подяки, відтак виходжу зі строю і йду повз Андарну та Фердж, по витоптаній траві, просто до Ксейдена. Його щоки за декілька днів вкрила густа щетина, а під очима з'явилися кола від утоми.

Він простягає руки вперед, несподівано притискаючи мене до грудей на очах у всього Четвертого крила.

Колюча борода лоскоче, коли він притуляє своє холодне обличчя до моєї шиї і глибоко дихає.

— Я скучив за тобою.

— Я теж. — Обіймаю його, просуваючи руки в простір між схрещеними на спині мечами та льотною курткою, а потім міцно притискаюся, щоб зігріти його. — Мені треба з тобою поговорити.

— Погані новини? — Він відступає і шукає мої очі.

— *Ні. Просто новини, якими краще ділитися, коли є час для обговорення.*

Ксейден насуплюється.

— Радий тебе бачити, Ві, — каже Ґаррік, проходячи повз мене і поплескуючи по плечу. — Обов'язково розпитай його про веніна, якого він зловив біля Дрейтуса.

— Що-що? — Мене ледь не вивертає.

— Дякую, засранцю. — Ксейден дивиться на Ґарріка.

— Я просто роблю все можливе, щоб допомогти покращити ваші комунікативні навички, що сприятимуть процвітаючим стабільним стосункам. — Ґаррік розвертається і йде назад, розводячи руками.

— Хто-хто, а ти вже у багатьох місцях розказав про стабільні стосунки, — іронізує Імоджен йому навздогін.

Рій уже готовий до місії.

— Я пропущу неприхований каламбур про велику кількість кобил у моїй стайні. — Він усміхається, потім розвертається і прямує до стежки в кінці долини. — Адже я вже не курсант, а зрілий, відповідальний офіцер.

Імоджен глузливо пускає бісики, коли він проходить повз.

— Нам треба йти, Сорренґейл.

— Ти вполював веніна? — Обертаюся, не відводячи очей від Ксейдена. — Уже за *Дрейтусом*? — Це остання фортеця поромієльців перед скелями Дрейлора.

— Маєш новини або питання, які слід обговорити? — відповідає він, піднімаючи брови.

— З тобою все гаразд? — Я проводжу долонями по Ксейденовому обличчю, оглядаючи його так, ніби крихітний шматочок оголеної шкіри покаже мені, що інші дев'яносто п'ять відсотків його тіла неушкоджені. Здатність зводити сфери нічого не означатиме, якщо він не в безпеці — принаймні це нічого не означатиме для мене.

— Новини? — Він примружується.

— Вайолет! — гукає Ріаннон.

— Я маю летіти. — Неохоче опускаю руки, але він ловить за одну, коли я відступаю на крок. — Ми поговоримо, коли я повернуся.

— *Скажи мені вже.*

— Тон керівника не діє на мене. — Я стискаю його руку і відпускаю.

Ксейденові очі спалахують.

— *Ти придумала, як звести сфери.*

Я кліпаю, потім хмурюся.

— *Ненавиджу, коли ти так робиш. Невже моє обличчя так легко прочитати?*

— *Мені? Так.* — Він дивиться на кам'янисту стежку, що веде до маєтку Ріорсонів. — *Треба йти. Скільки часу знадобиться, щоб звести їх?*

— *Ні.* — Хитаю головою й повертаюся до свого загону, бачу Слоун, Візію та Кет, які явно чекають на мене. Гадаю, мені не потрібно питати, до якої групи мене спрямували. — *Ми поговоримо про це пізніше. Обговорення призупинено.*

— *Принаймні скажи мені, якої помилки ми припустились першого разу.* — Ксейден рвучко наздоганяє мене.

— *Дракони.* — Я поплескую Андарну по передній лапі, коли ми підходимо до трійки курсанток, що чекають на нас. — *«Шість наймогутніших» — це про драконів, а не вершників.*

— *У такому разі я можу звести їх ще до того, як ти повернешся.*

— *Ні, не можеш.* — Я кидаю на нього блискавичний погляд.

— Ви двоє що, мовчки сваритеся? — запитує Кет, переводячи погляд з мене на Ксейдена і навпаки. Її ідеально вигнуті брови повільно насуплюються.

— Вони саме це і роблять, — повідомляє їй Слоун.

Ксейден не звертає на них обох жодної уваги, не зводячи погляду з мене, коли ми вже підходимо до моєї групи.

— *І чому я не можу?*

Я нахиляюся і проводжу губами по його прохолодній щоці.

— Бо тобі знадобиться Терн. А тепер іди зігрійся. Мені треба летіти. — Не кажучи йому більше ні слова, я повертаюся до учасниць моєї групи. — Ходімо.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

Мистецтво насичування може творити
природно лише невелика кількість печатей і автоматично
лише одна — поглинач.

«Дослідження печатей» майора Далтона Сіснероса

За сорок хвилин ми четверо спускаємося крутим засніженим гірським хребтом до печери, куди можна дістатися лише пішки в тому секторі, куди призначили нашу групу, і мені таланить іти попереду, а Кет в цей час залишається позаду мене.

Принаймні Андарна тут, щоб втрутитися, якщо у льотчиці з'являться будь-які непередбачувані ідеї щодо того, як витягнути мене з ліжка Ксейдена.

— *Це не те, що я мала на увазі, коли сказала, що хочу полетіти з тобою.* — Андарна пирхає на сипкий сніг, роздмухуючи купку в мерехтливу хмарку замерзлих сніжинок.

— *Це те, чого вимагала місія, і тобі потрібні сили, щоб летіти назад,* — кажу я, продираючись уперед крізь шар снігу, який щойно нападав по коліна, і сподіваючись, що не провалюся в якісь древні розщелини.

Єдина, хто не докладає зусиль, — Кіралейр, срібнокрила грифониця Кет, яка йде поруч із Андарною. Лише ці двоє достатньо легкі, щоб не спричинити лавину на неходженій стежці.

— *Є щось?* — запитує Терн напруженим голосом, летячи на наступну вершину.

— *Ми ще навіть не дійшли до печери, яку ти вибрав,* — відповідаю я, помічаючи устя печери, прикрите насипом злежаного снігу вгорі, метрів

за двадцять попереду, лише тому, що Терн указав на нього. Зграя драконів та грифонів полишила нас на єдиній цілком твердій ділянці місцевості, на виступі скелі, що обдувається лютим вітром.

— *Я й далі вважаю цей план недопрацьованим,* — каже він. — *Залишати вас на одній вершині, щоб дослідити іншу на предмет можливого енергетичного сліду, наражає вас на небезпеку, що є неприйнятним.*

— *Від кого?* — Тугіше натягую підбитий хутром каптур, щоб захиститися від вітру, який обдуває і жалить кінчики моїх неприкритих вух. — *Ти справді думаєш, що якась віверна могла...*

— *Я повертаюся.*

— *Тебе дуже легко роздратувати.* — Я сміюся, і звук відлунює від засніженого виступу, змушуючи всіх нас завмерти на місці.

— Якого хріна, Сорренґейл! — шипить Кет, коли стає зрозуміло, що сніг навколо нас не зрушився. — Ти хочеш, щоб нас накрило лавиною?

— Вибач, — шепочу я через плече.

Її очі широко розплющуються.

— Ти щойно переді мною вибачилася?

— Я вмію визнавати, коли помиляюся. — Знизую плечима і продовжую йти вперед.

— *Я зовсім поряд і здатна захистити її,* — відказує Андарна Тернові.

— *Ти ще не дихаєш вогнем.*

— *Вогонь лише розтопить гору,* — нагадує вона йому, а я озираюся і бачу, як драконіця ретельно обирає напрямок.

Її луска місцями віддзеркалює сріблястий блиск снігу.

— *Я все-таки озброєна зубами і кігтями, якщо аристократка раптом зашкварчить люттю.*

— Ти натякаєш, що я не вмію? — запитує Кет.

— Ти хоч раз думала, що можеш бути неправою? Хоч раз? — запитую я, пробираючись крізь замети. — Я справді вважаю, що ти можеш бути гіршою за дракона, коли справа доходить до впевненості в собі.

— *Зарозумілості,* — поправляє мене Андарна. — *Льотчиці бракує майстерності, щоб втілити таке поняття, як «впевненість у собі».*

Я пирхаю, але стримую сміх, перш ніж це спровокує лавину. Ще п'ять метрів — і ми будемо біля печери. Якщо Терн знайде другу печеру, поки ми обшукуємо першу, ми випередимо чоту «Кіготь», яка, за словами Терна, вже знайшла три об'єкти супроти двох наших.

Дракони — ніхто, якщо вони не змагаються.

— Що? — запитує Кет.

— Андарна вважає, що ти зарозуміла, але аж ніяк не впевнена в собі, — кажу я.

— Так і є, — погоджується Слоун.

— Те, що я не подобалася твоєму братові, не означає, що ти мене знаєш, — шепоче Кет до Слоун.

— Так. — Я повертаюся обличчям до Кет, змушуючи її зупинитися на слідах, які я протоптала на снігу. — Хочеш нарватися? Нападай на *мене*.

Кет схиляє голову набік і зміряє мене поглядом.

— Це тому, що ти відчуваєш провину за смерть її брата. — Це не звинувачення і навіть не докір. Просто правда.

— Це тому, що я пообіцяла йому подбати про неї. Отже, ти можеш спрямувати всю свою ненависть просто сюди. — Б'ю рукою в рукавичці по грудях.

— Він не мав права просити тебе про це. — Слоун наздоганяє, Візія за нею.

— Чи не тому, що Імоджен була б вправнішою захисницею? — запитую я, лише на мить витримуючи її до болю знайомий погляд блакитних очей, перш ніж відвести свій.

— Ні. Тому що ти вже несеш тягар захисту Ксейденового життя. З його боку було неправильно обтяжувати тебе ще й відповідальністю за мене. — Вона хухає на свої рукавички, щоб зігріти руки.

Я кліпаю, бо очі ріже щось інше, а не вітер, відтак обертаюся, щоб продовжити продиратися крізь сніг до печери, вхід до якої є лише вузьким крижаним виступом. *«Він з повітря видається більшим, ніж ми думали»*. Але все одно недостатньо широким, щоб будь-який дракон, більший за Андарну, міг протиснутися всередину.

— *Давніше мій рід жив на кожній горі цього хребта,* — розповідає мені Терн. — *Ця печера, безсумнівно, є частиною мережі печер для зимівлі, що тягнеться по всьому хребту. До цього входу фактично немає доступу, окрім прямого вльоту, щоб захистити молодь... і підлітків.*

— *Я це вже чула,* — підколює Андарна.

— Кіралейр каже, що в нашого рою є ще одна скринька, — повідомляє нам Кет, коли я нарешті досягаю входу в печеру і ховаюсь від вітру.

— Ось так ми й виграємо цю перепустку. — Візія всміхається, а Кет виходить зі снігу на кам'янисту долівку печери.

— Чи в усіх грифонів у імені є частинка *«лейр»?* — запитую я Кет, сподіваючись, що зміна теми розмови відведе від неї гострого язика Слоун.

— Звісно, що ні. Хіба всіх вершників звуть Сорренгейл? — Вона сплітає пальці й вистукує підборами, немов намагається зігрітися.

— Ось чому ти мені не подобаєшся. — Слоун заходить у печеру. — Ти...

Візія підковзується, а я, метнувшись уперед, хапаю її за руку і втягую в печеру. Там, де вона щойно стояла, обвалюється сніг.

— З тобою все гаразд? — запитую я, тягнучи її подалі вглиб і вдивляючись у перелякане обличчя.

— Авжеж, із нею все гаразд. Здається, у тебе ніколи не було проблем з *її* порятунком, — бурмоче Кет.

— Усе гаразд. — Візія киває, скидаючи каптур і відкриваючи шрам від опіку драконячим вогнем на лінії волосся. — Цей провал стане перешкодою, коли ми намагатимемося вибратися звідси.

Кидаю на Кет нищівний погляд, але вона надто зайнята, щоб помітити це, адже спостерігає, як її грифониця, Кіра, минає діру на стежці, а потім обережно пропихається в печеру.

— Підстава номер два. — Слоун піднімає два пальці й проходить повз Кет у темну печеру. — Зайве говорити, що тут немає магічних вогнів.

А я ніколи не була достатньо вправною у їх створенні. Усе, що я зроблю за допомогою дрібної магії, буде поглинуте цією темрявою. Притискаю руку до живота, ніби це допоможе вгамувати миттєвий напад нудоти від запаху землі навколо нас. Принаймні тут немає того духу вологи з камери для допитів, але й цей доволі схожий, тож це змушує мене зупинитись.

— *Ти покінчила з тим, хто тримав тебе в полоні,* — нагадує мені Андарна, яка слідує за Кірою, щільно склавши крила, аби пролізти крізь отвір.

— *Страх не завжди раціональний.* — Дивлюся на інших вершників. — Чи є тут хтось, хто правує вогнем? Бо не думаю, що ви захочете, щоб я тут орудувала.

Утримуючи енергію між рукою і провідником на відстані шести метрів, я щоразу пітнію, тож мене вистачає лише на кілька секунд.

— Я ще не маю печаті, — відповідає Візія.

— Я теж, — повторює Слоун, вдивляючись у темряву.

— Ти привела *дракона*. — Кет демонстративно вказує на Андарну.

— Вона ще не може дихати вогнем. — Я дарую Андарні усмішку. — Але вона зможе.

— *Нагадай їй, що я можу обезголовити її одним укусом,* — гарчить Андарна, і цей звук пронизливіший за грізний рик Терна.

— *Не буду. Як там каже Терн?*

— *Ми не їмо наших союзників,* — бурмоче дракониця, але її кігті злостиво шкребуть по кам'янистій долівці.

— Чудово. Ніколи не зрозумію, чому мене приставили до вас трьох. Бо видається, що хтось із вас мав би запалити добрячого магічного світильника. — Кет знімає лук, потім скидає зі спини наплічник і порпається в повному сагайдаку, витягуючи маленький незапалений смолоскип.

— Ти знущаєшся? — Я дивлюся, як вона дістає із сумки шматок дерева, не більший за мою долоню, хитає головою і тягнеться за іншим. — Ви що, тягаєте таке всюди із собою?

— Аякже. — Кет знову копирсається в сумці. — Той факт, що ти про це не кажеш, свідчить, що ти ще по-справжньому не налякалася темряви. От лайно, не можу знайти руну вогню, яку зробила Марен.

— Ви всі обмінюєтеся рунами? — Візія вражено дивиться на Кет.

— І ви ще називаєте себе *сім'єю*. Звичайно, ми ділимося. Хто може зробити, той ділиться. Потім ми обмінюємося, щоб усі були однаково споряджені. — Кет хитає головою і бурмоче прокляття. — Я не можу її знайти.

— Це... геніально, — визнаю я. — Чому ти нам не сказала?

— Ви звикли накопичувати владу, — каже вона, зневажливо знизуючи плечима, — а не ділитися нею. Що ж, якщо тільки в когось немає ідеї щодо того, де дістати вогню...

— Ясно. — Стягую рукавички і запихаю їх в одну кишеню, а з іншої дістаю провідник, щоб витягувати свою силу. Вона поступово наростає, поколюючи, потім пече, коли стікає по моїй руці крізь пальці і потрапляє в провідник. Енергетичні джгутики запалюють кулю, яка освітлює простір довкола нас.

— Це так круто. — Візія усміхається. — А ви всі так вмієте?

— Ні. Для більшості з нас він просто гуде. Рада бачити, що у вас буде достатньо світла. — Голос Кет сочиться сарказмом.

— Візьми, — наказую я Слоун.

— Ні, я хочу жити. — Вона піднімає руки вгору.

— Якби я знала, що це може вбити, я б віддала його Кет. — Простягаю їй провідник.

Кет фиркає, але мені здається, там проскакує нотка сміху.

— Слушно. — Слоун бере провідник, тож я зосереджуюся на тому, щоб утримати зв'язок між кулею та силою, яку я спрямовую.

— Відійди на три кроки назад. Добре, ще два, — кажу я їй, а мої пальці тремтять, як і в неї, коли вона розтягує під'єднану силу моєї печаті.

— Ого, — шепоче Візія.

— Встроми смолоскип у виступ скелі, Кет.

— Думаєш, це безпечно? — запитує вона.

— Уявлення не маю, але готова спробувати, якщо й ти готова. — Зосереджуюсь на зв'язку, на потоці енергії, на теплі, які я утримую, спрямовуючи силу Терна.

Кіра цокає язиком, видаючи серію звуків, до яких я вже звикла, але не маю надії коли-небудь щось зрозуміти.

— Добре, я це зроблю, — бурмоче Кет, а тоді опускає факел, допоки він не загориться.

Я негайно опускаю руку, обриваючи потік сили й дякую Данні за те, що це спрацювало. Фелікс, напевно, завтра на уроці насадить мою голову на палю.

— Я забираю провідник. Дякую, Слоун.

Слоун передає мені назад кулю так обережно, наче та може вибухнути.

— Блін, — каже Кет, переводячи погляд то на факел, то на провідник, то на мене. — Ненавиджу, що ти така…

— Крута? — підкидає Слоун посміхаючись, що нагадує мені її брата.

— Сильна, — визнає Кет, відводячи погляд, перш ніж знову одягнути наплічник. Вона перекладає смолоскип із руки в руку замість того, щоб передати його комусь.

— Це не сила робить таке можливим, — кажу я їй, спрямовуючи потік у провідник, щоб той знову освітив темряву. — Це контроль.

— Так, і це я теж ненавиджу, — бурмоче льотчиця, наздоганяючи мене, щоб іти поруч.

— Рідкісна мить чесності. Я приймаю це. — Ми переходимо в печеру, яка, здається, розширюється з кожним нашим кроком. — Нас розподілили в одну групу, бо я нібито найсильніша вершниця в загоні, — кажу я, не зважаючи на її бурчання у відповідь. — Однак ти краща в рунах. Можливо, ми не хвалимо одна одну, проте нашу командну роботу можна *похвалити*. — Я всміхаюся, попри темряву, у яку ми занурюємося. — Зрозуміла?

Кет дивиться на мене так, ніби в мене щойно виросла третя рука. Полум'я смолоскипа починає миготіти. Потягнуло вітерцем.

— Ви складаєте писарські каламбури? — запитує Слоун за кілька кроків позаду нас. Візія йде поруч із нею.

— Джесінія сказала б, що вони прикольні, — Візія втручається, ніби пробує відмазати мене.

— Джесінія — писарка, — зазначає Слоун.

Печера освітлюється приблизно на вісім метрів углиб, величезний тунель розгалужується ліворуч.

— Мабуть, існує набагато простіший спосіб потрапити до цієї печери, — бурмоче Кет.

— Це частина мережі, яка пронизує хребет, — пояснюю я.

— Може, розділимося? — запитує Візія.

— Ні! — одночасно відповідаємо ми троє.

— Куди нам далі? — Слоун озвучує питання, яке турбує кожну із нас.

Усі мовчать.

— *Можеш допомогти?* — запитую в Терна, відчуваючи, як слабшає наш зв'язок. Він не далеко, але, безумовно, й не близько.

— *У цій печері є енергетичний слід. Це все, що я можу сказати.*

— Ідемо праворуч. Якщо не вийде, повернемося і підемо наліво. — Дивлюся на інших.

Кет киває, і ми йдемо далі.

— Як думаєш, ти отримаєш другу печать? — запитує Візія, порушуючи мовчанку. — Два дракони — дві печаті, так?

— Не знаю, — відповідаю я, озираючись на Андарну.

Я думала, що оскільки вона пов'язала мене у такому ранньому віці і втратила здатність зупиняти час, то все, чим я можу бути благословенна, — це вміння орудувати блискавкою. Однак тепер мені цікаво...

— *Чи отримаю щось?*

— *Чому ти запитуєш мене? Печаті проявляються залежно від того, хто ними володіє.*

Її очі мерехтять золотом, а чорна луска зливається з темрявою.

— Другі печаті з'являються лише тоді, коли дракон пов'язує вершника по прямій родинній лінії, як і попереднього, — каже Слоун, неправильно розуміючи запитання Візії. — Але існує однаковий ризик, що це призведе до божевілля. Зі слів Тойрта, саме тому Крут і не був покараний за те, що пов'язав Квінн. Вона лише двоюрідна внучка його попереднього вершника. Її печать потужніша, але не особливо відрізняється.

— Тойрт не повинен був розповідати тобі про справи, які вирішуються на Емпіреях. — Візія читає нотацію, час від часу поглядаючи в мій бік.

Мій світ перевернувся. Так не має бути. Це значить, що...

— Вайолет, з тобою все гаразд? — запитує Візія.

Я невпевнено хитаю головою, але кажу:

— Так.

Як пояснити, що твоє серце щойно провалилося вниз на камінь цієї печери? Я роблю глибокий вдих, згинаю і розгинаю руку, тримаючи сяйливий провідник. Андарна гарчить праворуч від мене, тож я одразу запевняю її:

— Зі мною все норм.

Але ми обидві знаємо, що я почуваюся як завгодно, але не нормально, і ще я впевнена, що зараз не час розвивати думку, яка щойно майнула в голові.

— Чортове лайно, ось вона, — каже Слоун, змушуючи мене відволіктися. Вона минає нас, щоб підняти звичайну металеву скриню, кришка якої відкинута, а спереду видніється руна.

— Як… просто, — зазначає Візія.

— Ти збираєшся протидіяти руні викликання? — запитую я Кет. Коли вона зводить одну брову, я додаю: — Ти ж краще розбираєшся в рунах, пам'ятаєш?

— Так. — Вона киває і щиро всміхається вперше відтоді, як я її зустріла. — Я лише хотіла, щоб ти сказала це знову.

Крило Кіралейр торкається мого плеча, коли та проходить повз нас у темряву, так наче Кет потрібно оберігати від чогось невидимого.

Льотчиця кидає погляд на нас трьох з невпевненим і… настороженим… виразом обличчя, напруживши губи, а потім передає смолоскип Візії, але цей жест більше схожий на болісну жертву.

Ні, не на жертву — на жест довіри.

Кет плете відмикальну руну зі швидкістю, якій можна тільки позаздрити, її руки рухаються блискавично і впевнено, поки Андарна переминається позаду мене.

— *Що сталося?*

— *Запах інших стає сильнішим.*

— *Віверна?* — Кожен м'яз мого тіла ціпеніє.

— *Ні. Вони, коли близько, пахнуть краденою магією.* — Андарна підводить голову, займаючи три чверті тунелю. — *Пахне… драконами.*

— Готово! — вигукує Кет, тож я обертаюся на брязкіт металу. Скриня закрита і замкнена на засув.

— Нам краще поспішити, — кажу я. — Андарна відчуває запах драконів, а це означає, що інші загони можуть наближатися до нас.

— Я не втрачу цю перепустку. — Візія повертає Кет смолоскип, забираючи скриню. — Вона дасть мені змогу полетіти додому і переконати моїх кузенів покинути кордон, якщо мої тітка і дядько цього не хочуть.

— Ти збираєшся летіти в Наварру? — Слоун ледь не кричить.

— Це на кордоні. Вони навіть не дізнаються. — Візія поправляє застібки на грудях і прослизає повз Андарну. — Пішли звідси.

— Це сміливе рішення — повернутися до Наварри. — Кет рвучко рушає, щоб наздогнати Візію, освітлюючи їй шлях. — Я таке поважаю.

Зусилля, турбота про Візію розтоплюють маленький шматочок мого серця стосовно Кет. Може, вона така жахлива не до всіх... тільки до мене.

— Це єдине, що варто робити… — відповідає Візія, коли ми добираємося до розгалуження тунелю.

Від низького гарчання земля під нашими ногами двигтить, і ми четверо завмираємо, волосся на моїй потилиці стає дибки.

— Що за... — тривожно починає говорити Кет.

Ще один рик змушує камінці навколо моїх ніг підстрибувати, і з-за рогу з'являється дорослий помаранчевий дракон, його спина шкребе стелю тунелю. Він рвучко повертає голову в наш бік, пильно дивлячись на нас своїм єдиним вцілілим оком.

Ох. *Бля.*

Візія верещить.

— *Терне!* — Подумки кричу, змушуючи тіло долати шок, страх, нудотну безнадійність нашої ситуації. Куля випадає з моєї руки і розбивається об землю в ту саму мить, коли я тягнуся до однокурсниць перед собою, але моя рука хапається лише за наплічник Кет.

Я з усієї сили смикаю її назад, якраз коли Візію зносить з дороги гострий, зазубрений пазур. Тіло Кет навалюється на моє, збиваючи нас обох на землю, і смолоскип випадає з її руки, а Візія вдаряється об стіну печери з тріском, від якого мені холоне всередині.

Кут, удар... боги... вона... вона мертва.

— *Срібна?* — Голос Терна реве в моїй голові, коли дракон, який загороджує нам вихід, зупиняє на мені погляд свого примруженого ока й широко роззявляє пащу.

Смердючий подих наповнює повітря за секунду до того, як він скручує язик, і його горло палає оранжевим від вогню, що зароджується всередині.

— *Солас знайшов нас.*

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

Про драконячий вогонь скажу лише одне: він убиває швидко.

«Польовий довідник з різновидів драконів» полковника Каорі

Темна постать летить на нас зліва, змітаючи мене і Кет з дороги і відштовхуючи назад. У суцільному хаосі я хапаю Кет і швидким рухом закриваю її своєю спиною від дракона, після чого ми завмираємо. Я знаю, що це не захистить її від Соласа, але це єдине, що я можу зробити зараз.

Вона має жити. Вона третя в черзі на трон Пороміелю. Раптом вона помре в Тиррендорі, Текарус вистежить Ксейдена і стратить його... якщо той переживе мою смерть.

Вижити. Вижити. Вижити. Я блокую всі ментальні зв'язки, які в мене є, просто на випадок, якщо ми не поза межами досяжності. Ксейден занадто далеко, але Терн почує це і Андарна теж... О боги, Терн повинен встигнути врятувати її.

Кіралейр і Слоун влітають в нас наступними, підхоплені невидимою силою, штовхаючи мене і Кет назад до Соласа, однак моя спина вдаряється об тверду шорстку поверхню, а стіни печери освітлюються моторошним сяйвом вогню, що насувається, за мить до того, як нас поглинає темрява.

— *Зроби вдих!* — вимагає Андарна. — *Не сперечайся!*

Це не темрява. Це крила. Це її живіт у мене за спиною, і вона прикрила нас своїми крилами.

— Вдихніть і затримайте повітря! — кричу я, а потім наповнюю легені повітрям із запахом сірки.

Жар, що супроводжується ревінням, проноситься повз нас потоком, який стрясає крила Андарни, і температура сягає найвищої поділки. Я змушена

заплющити очі, щоб вони не зварилися, бо шкіру *пече* так, наче нас кинули в піч. Як вона може це пережити?

— *Вона вогнетривка,* — нагадує мені Терн, але паніка в його голосі не надто заспокоює жах, що стискає моє серце.

— *Не дихати!* — вимагає Андарна, і я знаю, вона каже так, бо я обпечу свої легені, якщо вдихну, якщо *хтось* із нас це зробить. Рахую удари серця. Один. Два. Три.

Вибух, здається, триває вічність, він ніби став моєю вічністю, ніби моя душа зробила саме те, про що Слоун просила тоді, на початку року, і відправилася просто в глибини пекла, не поставши навіть перед Малеком. Вісім. Дев'ять.

На десятий усе закінчується, і крила Андарни опускаються. Повітря вривається всередину, тож я чекаю на його прохолодний дотик на своїй щоці, перш ніж зробити вдих, почувши, як інші роблять те ж саме.

Розплющую очі й бачу, як у світлі смолоскипа Кет кидається через невеликий простір, намагаючись руками в рукавичках загасити палаючі кінчики пір'я на крилі Кіри. Воно, мабуть, зайнялося від полум'я. Слоун поспішає на допомогу, поки Андарна зводиться на ноги, а я ледве ухиляюсь від її хвоста, бо вона нападає на Соласа.

— *Ні! Він майже вдвічі більший за тебе!*

Я підношу руки й відкриваю шлюзи для сили Терна, дозволяючи їй пропалювати мене наскрізь, хоч це міг зробити й вогонь Соласа, допоки я не перетворююся на чисте полум'я. Однак я не можу орудувати тут, коли є всі шанси влучити в когось зі своїх.

Ревіння Андарни наповнює печеру, і моє серце завмирає, коли вона рветься до горла Соласа. Він відштовхує її геть, ніби вона лише надокучлива прикрість, і я ледь стримую крик, бо Андарна ковзає по стіні просто на обвуглені кістки Візії.

— *Зі мною все гаразд.* — Андарна обтрушується, поки Солас прицінюється до мене.

— *Три хвилини,* — повідомляє мені Терн. — *Ти сьогодні не помреш!*

Три хвилини. Ми можемо попрощатися із життям за ці три хвилини. Проте час не головна наша проблема. Терн не може пролізти через устя печери. Йому доведеться знайти інший вхід, який використовував Солас.

— *Як у біса вбити дракона?*

— Відпусти! — волає Кет. — Ти… ти виснажуєш мою силу!

Якого дідька? Озираюся назад, але бачу лише, як Кет вивертається з панічних обіймів Слоун.

— *Візьмися за його інше око.*

— *Геть з дороги!* — кричу я Андарні, і цього разу вона слухається, шкандибаючи назад до мене, а я вихоплюю два ножі з піхов і перевертаю їх, на мить перехоплюючи за кінчики, перш ніж метнути.

Перший кидок невдалий, адже кинджал не докрутився, але другий влучає в ціль.

Солас реве від болю і люті, а потім задкує у роздвоєний тунель, залишаючи невелику відстань між своєю головою та стіною.

Кет і Слоун наближаються. Вони можуть встигнути.

— Виведи її звідси! — кричу я Кет. — Уже!

— Вайолет! — вигукує Слоун, але дзьоб Кіри м'яко затискає наплічник, і грифон піднімає її в повітря, а Кет намагається його осідлати.

Вони проскакують ліворуч, встигаючи якраз перед тим, як пазуриста лапа Соласа з розмаху робить борозни в кам'яній долівці печери.

Я падаю на кам'яну підлогу, а біль роздирає плечі. Над нами *безшумно* проносяться кігті, і щось впивається в мою долоню. Скло від провідника.

Я широко розводжу закривавлені пальці у тьмяному світлі смолоскипа, намагаючись знайти уламки скла, перш ніж той згасне. Верхня частина металевого з'єднання зламалася, залишивши чотири загострені зубці і один закріплений шматок сплаву.

— *У мене немає вогню,* — каже Андарна, стежачи за моїми думками.

Але я маю силу.

— *Тут скоро стемніє.* — Це наш єдиний шанс, і я ним скористаюся. — *Ти мусиш бігти, як тільки з'явиться можливість.*

— *Я тебе не покину,* — вперто відказує вона.

— *Одна хвилина!* — оголошує Терн.

Як мені в біса підійти так близько, щоб встромити в нього залишки провідника? Немає часу прив'язувати його до кинджала, а сили кидка не вистачить, щоб...

Солас реве від болю, його голова відхиляється до плеча, і крізь щілину я бачу, як у тьмяному світлі виструнчена Кет посилає чергову стрілу.

Немає часу на роздуми про те, чому вона залишилася, щоб урятувати мене. Підхопивши смолоскип, що ледь жевріє, у вільну руку, я біжу до вразливого місця під передньою лапою Соласа, де його луска відстовбурчується на кілька сантиметрів, щоб суглоб між рухатись.

Він знову реве, вогонь освітлює печеру короткими спалахами, бо Солас цілиться наосліп і влучає в стіну перед собою, а не в Кет. Я кидаюся

в смертельно небезпечний простір під ним і змінюю напрямок удару, коли розумію, що він розчавить мене, якщо впаде, тому цілюся в його праве плече.

Устромляю зубці провідника в м'яку шкіру між його лускою, а Андарна впивається зубами між його шиєю і плечем, щоб відволікти, і тоді я *орудую*. Енергія шипить по моїй руці і доходить до кінчиків пальців, де вони торкаються металу.

Контроль. Усе залежить від *контролю*.

Піднявши руку й орудуючи тонким потоком енергії, я відступаю від Соласа так швидко, як тільки наважуюся, а потім збільшую потужність потоку сили та виливаю її всю…

Солас реве, метляючи задом. Помічаю, як до мене наближається якась фігура, і в тьмяному світлі розрізняю товсту частину хвоста за мить до того, як той врізається мені в живіт, відправляючи мене в політ, — сотні блискавок спалахують у моїх очах.

Я лечу назад, як ядро, випущене з гармати, і вдаряюся об землю спершу сідницями, потім спиною і, нарешті, гепаюсь головою з глухим стукотом, як горіх. Проте я міцно утримую силу замість того, щоб завдавати удару, і дозволяю їй випалювати мене зсередини. Краще мене, ніж випадково влучити в Андарну.

Єдиний звук — це гучний дзвін у моїх вухах, і я бачу лише швидкі, миготливі спалахи. Вогонь. Він спалахує, коли я намагаюся сісти, попри нерівномірне серцебиття, усвідомлюючи при тому, що Андарна, яка вчепилася в Соласа, таки тримається, навіть коли той судомно метляє собою, б'ючи її легшим тілом об стіну печери.

— НІ! — Здається, я кричу, але безперервний гул дзвонів у моїй голові перекриває вигук. І раптом я відчуваю, що мене ухопили і тягнуть назад чиїсь руки. Моя голова відкидається назад, і я впізнаю ці очі.

Ліам. Я, *мабуть*, мертва.

— Вона не зовсім зрозуміла! — кричить хтось, коли гул трохи слабшає, а потім вибух вогню знову освітлює ще дві стріли в закривавленій дірі, яка колись була плечем Соласа.

Кет. Вона поруч зі мною, вже натягує тятиву, щоб пустити чергову стрілу, а її губи беззвучно ворушаться.

І очі наді мною — це очі не Ліама. Це Слоун.

Ми на мить знову занурюємося в темряву, і дзвін стихає достатньо, щоб я чітко почула голос Кет.

— Дев'яносто. Сто. Сто один. — Її голос *тремтить*.

Коли мене відтягують назад, світло знову спалахує, а Кет продовжує стріляти, влучаючи Соласу в ту саму рану. Андарна відлітає геть, забираючи із собою шматок Соласа, а мене тягнуть від темряви, що насувається, до отвору печери, звідки сочиться світло.

— Андарно! — Я видираюся з рук Слоун, але що сильніше я пручаюся, то слабшою почуваюся, і нестерпний жар моєї сили згасає, а сестра Ліама починає кричати, опускаючи мене на землю.

— *Срібна!*

Відчуваю рівномірні пориви теплого повітря за спиною і знаю, що Терн там, назовні, але не можу відвести очей від темряви печери, хитаючись на ногах біля входу.

Чути *крик* дракона, а тоді западає моторошна тиша…

Її нема. Її більше нема.

— *Вона жива,* — запевняє Терн, але я не дихаю, доки ментально не відновлююсь і не відчуваю, що мій зв'язок із Андарною блискучий і міцний.

— Я висушила тебе. — Слоун підносить тремтливі руки, дивлячись на них так, ніби вони їй не належать. — Я висушила тебе! — Вона хапає мене за плечі, відвертаючи мою увагу від темряви, а довкола все *пливе.*

— Якого біса, Слоун! Дай їй секунду. Вона щойно вдарилася головою, — гаркає Кет, досі цілячись у темряву, поки ми стоїмо на яскравому світлі, але не пускає стрілу навмання.

— У мене почервоніли очі? — Слоун трясе мене, а може, це її *колотить* і вона просто тримається за мене. — Вони червоні? Присягаюся, я не витягувала, Вайолет. Я нічого не брала в тебе навмисне! О боги, невже я перетворююся на веніна?

— *Вона така, якою був Наолін,* — каже Терн.

— Ти не перетворюєшся. — Я знімаю її руки зі своїх плечей і вдивляюся в темряву, де лунають важкі кроки і кігті шкребуть по каменю.

— Ні?

— Це проявилася твоя печать, — шепочу я, напружуючи очі, щоб зазирнути в устя печери. — Ти — поглиначка.

Андарна виходить на світло, однак мою увагу привертає не кров, що скрапує з її пащі, а кров, що скрапує з отруйного шипа на її хвості.

— Ти вбила його. — Мої плечі полегшено опускаються. — Ти вбила Соласа.

Гордість і тривога охоплюють мене одночасно, але я встигаю підняти щити, перш ніж голос Терна заповнює все моє єство:

— *Убивця.*

***

Коли Ксейден вривається в нашу кімнату, цілителька саме закінчує перевіряти реакцію моїх зіниць на світло.

— Вайолет... — Він зупиняється за якийсь метр від краю ліжка, на якому я сиджу. — Кет? Якого біса ти тут робиш?

— Вона врятувала мені життя. Упевнитись, що її огляне цілителька, — це найменше, що я могла зробити, — відповідає Кет.

— Вона *що*? — Ксейден подається вперед, коли цілителька випростовується.

— Ти почув мене. Вона стала між мною і цим гігантським помаранчевим драконом. — Кет підводиться з крісла — того самого крісла, у якому сидів Ксейден, поки я проспала тут кілька днів поспіль після Рессони, отруєна лезом венінки. — Дякую, Сорренґейл. — Вона трохи затнулася на цих словах, перш ніж пройти повз Ксейдена до дверей.

— Солас... — починаю пояснювати.

— О, я вже знаю, — кипить він. — Сґейл розповіла мені.

— Ти був на зустрічі. Я не хотіла турбувати тебе. — Я воджу поглядом за пальцями цілительки.

— Турбувати мене? — Тіні заливають підлогу.

Цілителька, швидко кліпаючи очима, повідомляє:

— Усе буде добре. Я не думаю, що у вас струс мозку, але на потилиці чимала ґуля, тож прошу вас подбати про шви на руці.

Вона вигинає сріблясту брову, дивлячись на мене.

— Аякже. — Підношу забинтовану ліву руку. — Дякую.

Цілителька киває, а потім виходить і зникає в коридорі.

Я дивлюся на Ксейдена, а він на мене, напруга пронизує кожну лінію його тіла.

— Якщо ти хочеш сперечатися про захисні сфери, це чудово, але я не збираюся брати на себе провину за те, що мені довелося вибиратися з печери.

Він робить крок вперед, потім нахиляється і цілує мене, м'яко й повільно.

— Ти жива, — шепоче він, торкаючись губами моїх.

— Про це свідчить моє серцебиття.

— Добре. — Ксейден стоїть, склавши руки. — Тепер ми можемо сваритися. Про що ти в біса думала, рятуючи *Кет*?

Я кліпаю.

— Вибач, ти що, сердишся на *мене*? Я пробиралася з печери повз дракона, а ти на *мене* злишся? За те, що я врятувала жінку, яка у черзі на престол Поромієлю?

Ксейден подається назад, у його очах проступає жах за мить до того, як їх заповнює гнів.

— Ти врятувала Кет, бо вона *третя* на черзі?

— По-перше, я б боролася, щоб врятувати будь-кого...

— Ти, безкорислива, безрозсудна... — звинувачує він, повільно відступаючи.

— А по-друге, її смерть спровокувала б твою, тож так, чорт забирай, я врятувала її! — Я гупаю ногами об підлогу, у голові на мить паморочиться, але пульс через кілька глибоких вдихів вирівнюється. — Текарус стратив би тебе, якби вона померла під твоєю опікою.

— Ні ф-фіґа собі! — Він сплітає пальці на потилиці. — Ти ненавидиш її, і все ж відмовляєшся зводити сфери, щоб у неї, бува, часом не пропала сила, а потім ти ризикуєш своїм життям, заступаючи її саму...

— Задля тебе!

— Усе, що мені потрібно, — це *ти*! — Ксейден змахує руками, і тіні хряскають дверима трохи сильніше, ніж потрібно, запечатуючи нас за звуковим щитом. — Якщо вона помре, я візьму на себе відповідальність за її смерть. Якщо вони не зможуть спрямовувати силу, я візьму на себе відповідальність і за це. Але не ти. Тільки не ти. Боги, Вайолет. Я роблю все, що в моїх силах, щоб поважати твою свободу і вберегти тебе, а ти... — Він хитає головою. — Я навіть не знаю, що ти робиш.

— Вберегти мене... — Я сміюся, сарказм ріже і щипає мені очі. — Ти це робиш? А мені здавалося спершу, що просто намагаєшся не вбити мене.

— Ось воно. — Ксейден відступає, поки не впирається спиною в стіну, а потім складає руки на грудях і притуляється до неї, недбало схрестивши ноги. — Ти нарешті готова запитати мене про угоду, яку я уклав із твоєю матір'ю?

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

Ніщо так швидко не вбиває сильне, непохитне кохання, як ідеології, що суперечать одна одній.

Щоденник Ворріка Люцерійського
в перекладі курсантки Вайолет Сорренгейл
і курсанта Дейна Аетоса

Я роззявляю рота. А тоді стуляю його.

— Ти знав... що я знала?

— Авжеж, я знав. — Він вигинає темну брову, наче проблема в *мені*. — Я просто чекав, поки ти наберешся сміливості, довіри — називай це як хочеш, — щоб, дідько його бери, *запитати* мене.

Впираюся кулаками в боки, заштовхую свою силу назад за двері Архіву і з грюкотом опускаю щити. Без провідника є всі шанси, що я підпалю штори, не впоравшись із контролем.

— І ти дозволив мені варитися в цьому *місяцями*?

— Ти мене не питала! — Ксейден відштовхується від стіни, але не зрушує з місця ні на крок. — Я *місяцями* благав тебе запитати мене про те, що ти хочеш знати, аби зруйнувати останню нездоланну стіну, яку ти тримаєш між нами, але ти цього не зробила. Чому?

Він ще має нахабство звинувачувати *мене*?

— Ти ж сам казав, що ніколи не будеш до кінця відвертим зі мною. Звідки мені знати, на які питання ти відповіси, а на які ні? Звідки мені знати, про що питати?

— Щойно в тебе виникає запитання — ти його ставиш. Здається, усе досить просто.

— Просто? Бреннан живий. Ти уклав угоду з моєю матір'ю щодо мого життя. Це вона залишила ті шрами на твоїй спині. Скажи мені, Ксейдене, ти хочеш, щоб я витягала з тебе лише секрети про мою сім'ю? У тебе є щось про Міру?

— Чорт. — Він запускає руку у волосся. — Я не хотів, щоб ти знала про шрами, це правда, але я *розповів* би тобі, якби ти запитала.

— Я запитувала минулого року, — відказую йому, дивлячись прямо у вічі, підходжу до вікон, щоб подивитися на відбудоване місто. Гнів розігріває мою кров... але ще не шкіру, дякувати богам.

— Пробач мені. Я не можу змінити те, що було минулого року, і, хоча ти сказала, що розумієш, чому я тримав тебе в невіданні, не думаю, що ти насправді більше не злишся на мене.

— Я... — Невже?

Обхопивши себе руками, я дивлюся, як в небі пролітає ватага з десяти вершників, а в голові крутяться думки про угоду, яку він уклав, я розумію, що він *знає*, що випробовує мене своїми безглуздими запитаннями. І він досі не розповів мені всього про шрами на спині або про те, що я запідозрила в печері про його зв'язок зі Сгейл. Скільки ще це може тривати?

— Щодо шрамів я казав, але ти не хотіла знати, як я їх отримав. Ти ж не можеш дійсно стверджувати, що тобі приємно про це знати, правда ж?

Мені млоїть під грудьми.

— Звісно, ні! — Розвертаюся до нього обличчям. — Вона різала тебе знову і знову!

Я хитаю головою, справді не в змозі збагнути дії матері, не кажучи вже про те, як Ксейден це терпів.

— Авжеж. — Він киває так, ніби це просто факт, частина історії. — І я не став розповідати тобі це, бо знав, що ти знайдеш спосіб звинуватити себе так само, як ти взяла на себе провину за все, що пішло не так за останні кілька місяців.

Я ціпенію.

— Я не...

— Ти картаєш себе. — Він ступає крок уперед, зупиняючись біля краю ліжка. — І шрами на моїй спині — це *не* твоя провина. Так, твоє життя було неназваною ціною для таврованих, які увійшли в квадрант. — Він знизує плечима. — Твоя мати назвала її, тож я заплатив. Хочеш, щоб я вибачився за угоду, яку уклав до того, як познайомився з тобою особисто? До того, як я тебе покохав? Угода, завдяки якій ми досі живі? І яка забезпечила потік зброї до льотчиків? Бо я не буду вибачатись. Я не шкодую.

— Я не злюся через угоду. — Як він не розуміє? — Я розлючена, що ти приховав це від мене і наполягаєш на тому, щоб я *просила* розповісти про те, чим ти мав би відкрито ділитися. Як у біса я можу кохати тебе, якщо іноді мені здається, що я тебе ледь знаю?

— Бо я дав тобі прожити достатньо довго, щоб ми закохалися, — каже Ксейден. — Боги знають, що б я накоїв у своїй жадобі помсти, якби не ця угода. Спитай мене, чому я не шкодую про це. Спитай мене про перший раз, коли я побачив тебе. Запитай мене про момент, коли я ледь не вбив тебе, попри угоду, але вирішив цього не робити. Запитай мене *чому*. Спитай мене хоч щось! Дай відсіч, як ти зробила б минулого року, до того, як я підірвав твою довіру. Не бійся відповідей і не чекай, поки я першим тобі їх запропоную. Вимагай правди! Я хочу, щоб ти любила мене всього, а не лише те, що тобі хочеться бачити.

— Як так, що ми досі сваримося про те саме через п'ять місяців? — Я хитаю головою. Він може сказати мені, а може й не сказати, але мені більше не треба вгадувати, які запитання ставити.

— Тому що не тільки я підірвав твою довіру минулого року. Ти була занадто розлючена моєю відмовою відповідати на поверхневі запитання про революцію замість того, щоб поставити справжні запитання про *нас*. Ти не встигла пристосуватись, — аби зрозуміти ситуацію, — як тебе почали катувати. Я прийшов по тебе, сказав, що кохаю тебе, і ти вирішила, що можеш відповісти взаємністю, навіть бути зі мною, але ми перескочили той крок, де ти зізнаєшся, що повністю мені довіряєш. Обирай. Ми ніби досі стоїмо на тому Парапеті минулого року, але зауваж, що це не я боюся, що ти знайдеш щось неприємне, якщо копнеш трохи глибше. *Ти* боїшся.

— От лайно собаче. — Хитаю головою. — І як я можу тобі повністю довіряти, коли бойові сокири вилітають із шафи направо й наліво?

Ксейден підводить свою пошрамовану брову.

— Я не впевнений, що розумію...

— Це була аналогія, яку я використовувала з Імоджен. Не зважай. — Я відмахуюсь від нього.

— На бойові сокири в шафах? — Він нахиляє голову, вивчаючи мене.

Потираю чоло.

— Я, по суті, сказала, що якби бойова сокира вилетіла із шафи і ледь не вбила тебе, то чи захотів би ти перевірити ту шафу знову, щоб переконатися, що це більше не повториться.

— Гм... — Ксейден краєм ока дивиться туди, де пліч-о-пліч висять наші однострої, і задумливо морщить чоло. — Я можу подумати над цим.

— Прошу?

— Що зараз у нашому гардеробі? — Він схрещує руки на грудях.

Я розтуляю і знову стуляю рот.

— Одностої. Чоботи. Льотні шкірянки.

— Скільки форм? Які пари черевиків? — Тіні в'ються по підлозі, тягнуться з-під нашого ліжка до дверей шафи. — Ти справді *знаєш*, що там? Чи ти просто віриш, що я не перекладав твоїх речей звідти, де ти їх залишила?

— То просто аналогія. — Це смішно. — І я відчиняю цю шафу щодня. Я знаю, де які речі висять, бо я їх бачу.

— А як же ковдра, яку зшила мені мама і яка лежить на верхній полиці? — Два пасма тіні тягнуться до ручок і відчиняють дверцята шафи.

— Я не нишпорила. — Хитаю головою і примружую очі, дивлячись на нього.

Він усміхається кутиком рота.

— Бо ти мені довіряєш.

— А-на-ло-гі-я. — Вимовляю кожен склад.

— Тож став запитання, Вайолет, — каже Ксейден м'яко тим спокійним, контрольованим тоном, який змушує мене звести підборіддя. — Потіш мене.

— Добре, — ціджу я крізь зуби. — Чи не трапляється у тебе, бува, у бою...

Тіні вириваються із шафи, і я помічаю блиск металу за мить до того, як смуги темряви підносять кинджал до мого підборіддя на відстані кількох сантиметрів.

Я хапаю повітря і вся напружуюсь.

— Що за фіґня, Ксейдене?

— Як гадаєш, чи я завдам тобі болю? — Килим приглушує його кроки, роблячи їх майже беззвучними, коли він перетинає кімнату, даючи мені вдосталь часу, щоб протестувати чи поступитися, але я цього не роблю.

— Я завдам *тобі* болю, якщо ти не забереш це від мене. — Я не зводжу з нього очей.

— Хіба я дозволю, щоб цей ніж заподіяв тобі шкоду? — Його черевики торкаються моїх пальців на ногах, і він нахиляється наді мною.

— Звісно, що ні.

Тіні повільно підносять кинджал ближче до Ксейденового горла, тож я смикаю його, перш ніж він може випадково поранитись лезом, хапаючи за руків'я і відкидаючи зброю на стіл.

Ксейденова посмішка спалахує, а тоді зникає.

— Агов, Вайолють!

— Що? — шарпаюсь я.

— У шафі лежав ніж. — Його рука ковзає до моєї потилиці, і, коли він нахиляється, для мене світ звужується лише до нас двох. — Усе, що тобі потрібно було зробити, — це запитати, і навіть якщо ти не знала, що то було, ти знаєш, що я ніколи не дозволив би, щоб воно тобі зашкодило. Я не той, кому не можна довіряти.

Я глузливо кривлюся.

— І що це має означати?

— Кохана, ти найрозумніша людина, яку я знаю. Якби ти справді хотіла отримати відповіді, то ставила б правильні запитання. — Ксейденів голос пом'якшується, коли він проводить великим пальцем по моєму підборідді. — Ти знала про угоду. Можливо, запитання, яке тобі потрібно було поставити, — *чому* ти не сказала мені про це?

— Тому що я кохаю тебе! — Мій голос зривається у пронизливий шепіт, який і наполовину не такий збентежений, як ті думки, яких я не можу стримати в голові. Думки, які я намагалася тримати під контролем відтоді, як мама розповіла мені про угоду, яку вона уклала з ним. Щоки заливає жар, коли він дивиться на мене, а руки стискаються в кулаки від розчарування. — Тому мені хочеться думати, що ти залишив мене живою в перші місяці перед Обмолотом, бо був заінтригований, вражений чи зачарований мною, як і я тобою, а не тому, що уклав угоду з *моєю матір'ю*. Бо жахливо думати, що єдина причина, завдяки якій ти закохався в мене, — це *вона*. Бо, можливо, ти маєш рацію, і я не хотіла знати цієї правди, адже усвідомлюю, що є тонка межа між відданістю й одержимістю, між боягузтвом і самозбереженням, тож я дотримуюся її, коли це стосується нас. Я так сильно тебе кохаю, що минулого року ігнорувала всі попереджувальні сигнали, а тепер час від часу просто не знаю, по який бік цієї межі я стою, бо надто зайнята, дивлячись на тебе, щоб стежити за власними ногами!

— Бо ти не *хочеш* знати, де твої *ноги*, — тихо каже він.

Мій рот стуляється. Як він *посмів?*

Хтось стукає у двері.

— Відвали! — кричить Ксейден через плече, відтак зітхає, ніби згадуючи про звуковий щит.

— Що ж, перевірмо твою теорію. Ти хочеш, щоб я вимагала правди? Спитати тебе щось справжнє? — Я витримую його погляд і збираю всі сили в кулак.

— Ну, будь ласка, — виклично кидає він.

— Яка твоя друга печать?

Його очі широко розплющуються, кров відпливає йому від обличчя, а його рука спадає долі. Уперше, здається, мені вдалося шокувати Ксейдена Ріорсона.

— Я знаю, що вона в тебе є, — шепочу я, а грюкіт у двері не стихає. — Ти казав, що Сґейл була пов'язана з твоїм дідом, тож це робить тебе прямим нащадком. Якщо дракон пов'язує члена родини, він може посилити печать, але *прямий нащадок* або створить другу печать... або збожеволіє, а ти, як на мене, не скидаєшся на душевнохворого.

Ксейден рвучко вдихає, і на його обличчі з'являється маска незворушності.

Похитую головою і глузую:

— Занадто багато *запитань*. Я просто не можу зрозуміти, чому Сґейл дозволили вибрати тебе і як їй це зійшло з рук. Як вам *обом* це зійшло з рук?

Грюкіт у двері тільки посилюється.

— У нас тут надзвичайна ситуація!

Бреннан?

Наші голови повертаються до дверей, і Ксейден рвучко відчиняє їх. Він слухає стишені слова мого брата, потім дивиться на мене через плече.

— Було помічено орду віверн, яка летіла від Павіса до скель.

Ксейден ще щось каже Бреннанові, потім знову повертається до мене.

— Ти готова звести сфери? Чи хочеш почекати, поки вони опиняться біля брами?

Дідько.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ШОСТИЙ

Це ніколи не був наш Континент. Від самого початку він був їхнім, а нам просто дозволяли тут жити.

Щоденник Ворріка Люцерійського
в перекладі курсантки Вайолет Сорренгейл

— Дракони, — каже Бреннан, коли ми пропускаємо стежку, що веде до каньйону з вартовим каменем, і натомість піднімаємося тією, що сягає вершини пагорба, а інші члени Асамблеї, Ксейден і Ріаннон йдуть позаду нас у полуденному світлі.

Вітер завиває, а над нами проносяться грозові хмари. Навіть погода ніби підганяє нас А якщо я помиляюся? Якщо я пропустила якийсь символ? Чи значення?

Наступні кілька годин ми будемо боротися за своє життя. Однак я звідси відчуваю виразний гул вартового каменя, тож це означає, що я почасти правильно переклала щоденник.

Ми з Дейном і Ксейденом недарма витратили стільки часу на те, щоб наситити камінь. Звісно, він не зводить сфер самостійно, але принаймні утримує силу.

Гармидер, що панував усередині маєтку Ріорсонів, тепер переміщується на стежку, яка веде в долину та якою вершники і льотчики, озброєні до зубів мечами, бойовими сокирами, кинджалами і луками, прямують до летовища. Мої кинджали в піхвах — усі, крім двох, які я залишила в печері у тілі Соласа, — а наплічник припасований до спини. Більшість третьокурсників і другокурсників прямують до застав уздовж наваррського кордону, я також серед них.

Я залишаюсь із Ксейденом, оскільки Терн і Сґейл можуть летіти швидше за решту ватаги драконів, щоб протистояти орді, яка наближається. Останнє, чого ми хочемо, — це дати їм нагоду дістатися до Аретії.

Якщо ми поквапимось і переклад виявиться правильним, то можемо змусити сфери запрацювати саме тоді, коли орда досягне вершин скель. Намагаюся не зосереджуватись на тому, що станеться, якщо я знову припустилася помилок. Моє серце ледь не вистрибує з грудей, поки ми поспішаємо стежкою.

Я озираюся через плече на Ксейдена, його щелепи стиснуті, він не дивиться на мене.

Можливо, ми досі з ним сваримось через одне й те саме, бо ніяк не можемо покінчити із цим. Що, в ім'я Малека, могла означати його печать, якщо він так зблід?

— Дракони, — повторюю я Бреннанові, переводячи погляд на брата і передаючи йому щоденник, розгорнутий на сторінці, яку я спершу переклала неправильно. — Оцей рядок... — Вказую пальцем у рукавичці. — Він точніше інтерпретується як політична влада, а не фізична, про що свідчать розміщені нижче символи. Дейн вловив це. Камінь потребує представника кожного лігва. — Саме тому Ріаннон піднімається стежкою позаду нас із мовчазним, як камінь, Ксейденом. Нам потрібна Фердж. — І треба було перекладати від початку, щоб дізнатися, що як тільки дракон цілить вогнем у вартовий камінь, то його полум'я більше не може бути використане на будь-який інший камінь, і прочитати до кінця, щоб дізнатися, що Перші Шість створили два вартові камені. Проте там не сказано, чому вони цей камінь так і не запустили. Саме драконячий вогонь активує вбудовані руни, а драконів у них, очевидно, було достатньо, тож чому б їм не захистити більшу частину Наварри, якщо вони були здатні?

У мене болить усе тіло від вранішньої атаки, особливо голова і плечі, тож намагаюся вгамувати біль, щоб ми могли закінчити роботу. Неважливо, що там мені болить, якщо ми помремо в найближчі кілька годин. Обережно промацую набряк на потилиці і здригаюся.

— Дозволь мені відновити тебе, — каже Бреннан, стурбовано морщачи чоло, коли відриває погляд від щоденника.

— У нас зараз немає часу. Пізніше. — Хитаю головою і натягую на голову каптур, щоб захиститися від холоду.

Він кидає на мене несхвальний погляд, проте не намагається переконати.

— Ти не лише переклала це, а й повернулася, щоб повторити спробу, у той час як більшість людей, зневірившись, облишили б цю справу. Я справді вражений, Вайолет.

Його рот розтягується в усмішці.

— Дякую. — Не можу не посміхнутися у відповідь з ноткою гордості. — Тато добре мене навчив, а Маркгем продовжив його справу.

— Б'юся об заклад, ти збіса розчарувала його, коли залишилася в Квадранті вершників.

— Я, безперечно, найбільше його розчарування. — Ще кілька кроків.

— Але найбільша татова гордість. — Бреннан повертає щоденник.

— Думаю, він пишався би нами всіма. Притримай його. — Я киваю на щоденник, коли ми нарешті досягаємо вершини. — Його треба зберегти.

— Будь-коли, коли захочеш, він твій, — запевняє Бреннан, ховаючи його в куртку, щоб не загубити, перш ніж попрямувати ліворуч, туди, де Марбх стоїть поруч із Кетом, метляючи хвостом, а Дейн чекає попереду, нетерпляче переминаючись з ноги на ногу.

Шість драконів оточують залу зверху, стоячи на краю стін крило до крила, і я пробираюся до Терна, який розмістився поруч зі Сґейл, як я і очікувала.

— *Як Андарна?* — запитую Терна, займаючи місце між його передніми лапами і зазираючи через обкладений каменем край у каньйон, де на п'ятдесят метрів нижче стоїть вартовий камінь. — *Вона не реагує, коли я пробую сягнути її.*

— *Її допитали старійшини і виправдали її вчинок,* — відповів він. — *Але вбивство іншого дракона залишається важким тягарем на сумлінні, навіть якщо захищаєш себе або свого вершника.*

— *Ось чому ти лише вирвав йому око, замість того щоб убити його?*

Наближається Ксейден, тож я завмираю, відводячи погляд в інший бік, коли він займає місце поряд зі Сґейл.

— *Я мав покінчити з ним ще тоді. І вже не буду вагатися, коли зіштовхнуся з подібною ситуацією у майбутньому. Зараз Андарна страждає від тягаря, який мав би бути моїм.*

— *Я пишаюся нею.*

— *Я теж.*

Ріаннон стоїть із Фердж, а Сурі поруч зі своїм Коричневим Булавохвостом.

— Ну що ж, покінчімо із цим. — Сурі на мить кидає погляд у мій бік, очевидно, досі не схвалюючи те, що я приховувала своє відкриття весь минулий тиждень. Я точно не зароблю жодного балу за довіру.

Ми вшістьох обмінюємося поглядами і швидко киваємо.

— *Час настав,* — мовить Терн.

Дракони одночасно вдихають, а потім видихають вогонь у каньйон шістьма окремими струменями, миттєво зігріваючи повітря навколо нас. Саме тому він був створений у залі без стелі — не як поклоніння зорям, а тому, що драконам потрібен був доступ для *цього* дійства.

Я дивлюсь убік, відвертаючи голову, бо жар пече подразнену шкіру, яка досі болить від вогню Соласа. Через кілька ударів серця пульс магії хвилями вібрує крізь мене, витягуючи мою силу на поверхню з відчуттям, дещо лагіднішим за те, яке виникло під час появи першого драконеняти в Аретії.

Вогонь згасає, і полум'яне тепло розсіюється в зимовому повітрі, залишаючи нас дивитися на камінь, на наших драконів, одне на одного.

Те розмірене, стискаюче відчуття, яке я пам'ятаю з часів Басґіату, коли була під захистом сфер, повернулося, і дика, вивільнена магія, що заповзла мені під шкіру після того, як я покинула Наварру, здається, сидить на місці, не стала слабшою, але тепер є набагато більш... контрольованою. Перехиляюся через край, щоб подивитися, але на вигляд камінь зовсім не змінився.

Можливо, запалювання — це радше символічно?

Я кидаю погляд на Дейна, а він киває мені, широко всміхаючись, ширше, ніж я бачила за останні роки. Я сяйнула йому усмішкою у відповідь, а мої груди розпирає від хвилювання. Ми зробили це. Усі довгі ночі і холодні дні, які ми проводили, насичуючи силою камінь, усі суперечки щодо перекладу і навіть моя невдала перша спроба варті цієї миті.

— Це воно? — запитує Бреннан, дивлячись на мене з протилежного краю зали.

— У нас немає часу на перевірку. — Ксейден показує вгору, де дріфти грифонів з льотчиками вже здійнялися в небо, потім дивиться мені в очі. — Полетіли.

Ніколи Терн ще не летів так швидко — над краєм полонин, — залишаючи позаду Сґейл і Ксейдена, злітаючи на скелю, що є найкращим місцем для спостереження за вівернами. Зазвичай цей політ для Терна двогодинний, однак цього вечора ми встигаємо дістатися цієї точки за декілька хвилин.

— *Вони за п'ятнадцять хвилин позаду нас,* — каже він, минаючи кілометри й кілометри сільськогосподарських угідь, поступово знижуючись,

поки ми не приземляємося за п'ятдесят метрів від краю скелі. — *Скористайся цим часом, щоб зосередитись.*

— *Тільки не кажи мені, що ти стаєш на бік Ксейдена в цій суперечці.* — Я відстібаю ремені сідла і морщуся, намагаючись вибратися звідти. — *Мені потрібно розім'яти ноги.*

— *На жоден бік лейтенанта я не стаю,* — дракон пирхає. — *Ніби мені нічого робити, окрім як вислуховувати вашу романтичну маячню.*

— *Вибач. Мене занесло.* — Проводжу рукою по його шипах, і Терн опускає плече.

— *Але я образився на твої закиди,* — зауважує він, коли я ковзаю по його нозі.

— *Образився?* — Моє коліно протестує, коли черевики гупають об замерзлу землю, проте бандаж тримається міцно.

— *Ти сумніваєшся у своїх судженнях, однак я обрав тебе саме через твою впевненість.*

— *Але не підслуховував нашу маячню. Ага.* — Розім'явши плечі, я прямую до краю скелі й викликаю стільки сили, щоб моя шкіра зігрілася, хоча дихання клубочиться хмарами пари від холоду.

Тут теж чути гул, тож я інстинктивно відчуваю, що саме тут закінчується захист сфер, за десять метрів до краю урвища. Ця точка розміщується за чотири години льоту від Аретії для пересічного дракона — якщо хоч один на Континенті вважає себе таким.

Чи сягав би сюди захист сфер Басґіату, якби їх не розширяли застави? Така відстань, однак, залишила б Ельзум, Тиррендор і навіть більшу частину Калдиру беззахисною.

Боги, ми навіть не захищаємо більшу частину Тиррендору, якщо тут пролягає межа природної дії вартового каменя.

— *Що там?* — запитую я у Терна.

— *Найближча наша ватага з трьох осіб перебуває за тридцять кілометрів на північ, і ще одна така сама на півдні.*

— *Нічого не бачиш?* — У нас сьогодні немає стільки сил, скільки хотів би мати Ксейден у кожному підрозділі, але ми можемо вартувати більшу частину кордону групами по троє або, як у нашому випадку, по двоє. Розгортання меншими, але близько розташованими загонами дає сильнішим драконам більше шансів на комунікацію.

Усі пов'язані пари були відкликані з позицій уздовж Поромієлю для захисту скель, але немає жодної надії, що ті, хто перебуває в Кордині або за його межами, на кордоні з провінцією Брейвік, встигнуть повернутися вчасно.

— *Зі скель нічого.*

— *А далі?* — Я дивлюся на темний обрій, визираючи будь-які ознаки появи сірих крил.

— *Припускаю, що в нас є десь чверть години.* — Терн видихає гарячий струмінь пари, що клубочиться біля мене. — *Приготуйся. Сґейл на підльоті.*

— Ти думаєш, він має рацію? — запитую я, складаючи руки на грудях. Відносну нічну тишу порушує лопотіння крил.

— *Я знаю, що він так думає.*

Це корисно.

Сґейл приземляється недалеко від Терна, і я вдихаю останні хвилини спокою, готуючись до майбутньої битви, перш ніж до нас дійде справжня війна.

Невдовзі я чую знайомі кроки, що наближаються до мене.

— На цьому боці скелі нічого не видно, — кажу Ксейденові, міцно утримуючи свої щити, коли він підходить до мене. — Терн вважає, що в нас є хвилин п'ятнадцять.

— Тут більше нікого немає, — каже Ксейден уривчасто.

— Точно. Ми єдина пара. — Я переминаюсь з ноги на ногу, сила поколює в пальцях, повільно наповнюючи кожну клітину мого тіла, насичуючи мене поступово, замість того, щоб затоплювати, як зазвичай. — Я знаю, що ситуація станом на зараз не відповідає твоїм уявленням про укомплектовані ватаги…

— Я не це мав на увазі. — Ксейден ховає рукавиці в кишені, залишаючи руки непокритими і готовими до бою — ідеальне втілення холоднокровності і контролю. — Нас ніхто не почує за багато кілометрів звідси.

Мої брови повзуть вгору, і я обертаюся до нього з явним збентеженням.

— Пробач, то ти не відповів на моє запитання в Аретії, бо не довіряєш власному звуконепроникному захисту в нашій кімнаті?

— Завжди знайдеться хтось, хто в чомусь кращий за тебе, зокрема і в захистах. — Він морщиться. — І, можливо, це була не єдина причина.

— Не забивай мені баки будь-якими бздурами, які ти збираєшся мені навішати. — Мене нудить, тож я стишую голос до шепоту, щоб допекти Ксейдена: — «Запитай мене». — Хитаю головою. — Однак перше відверте запитання, яке я ставлю, — і ти кидаєшся за двері, як боягуз.

— Мені ніколи не спадало на думку, що ти *запитаєш* про другу печать, — відказує він.

— Брехло. — Я втуплююся вперед, вдивляючись у небо у пошуках будь-яких рухів, і борюся з пекучим гнівом, який тисне на двері Архіву моєї

сили. — Ти не сказав би мені, що Сґейл пов'язала твого діда, якби ніколи не хотів, щоб я знала. Незалежно від того, був це свідомий чи несвідомий вибір, ти його зробив. Ти *знав*, що я здогадаюся. Це був ще один з твоїх тестів «*запитай мене*»? Бо якщо так, то це ти його провалив, а не я.

— Ти думаєш, я цього не знаю?! — кричить він. Слова звучать здавлено, ніби їх виривають з його горла.

Це зізнання змушує мене цілковито зосередитись, однак той спалах миттєво придушується Ксейденовим самоконтролем, тож ми занурюємося в напружену тишу, поки він пильно вдивляється кудись у далечінь.

— Іноді мені здається, що я тебе не знаю. — Розглядаю суворі риси його обличчя із міцно стиснутими вустами. — Як я можу по-справжньому кохати тебе, якщо я тебе не знаю?

Я не можу, і я думаю, ми обоє це знаємо.

— Як гадаєш, скільки часу потрібно, щоб розлюбити? — Ксейден вивчає горизонт. — День? Місяць? Я питаю, бо жодного разу із цим не стикався.

Якого чорта? Я складаю руки на грудях, щоб не піддатися спокусі штурхнути його ліктем.

— Я питаю, — продовжує Ксейден, і йому перехоплює горло, коли він ковтає слину, — бо я думаю, що, коли ти дізнаєшся, тобі знадобиться лише мить.

Тривога піднімається по моїй спині і зупиняється в горлі, коли я злегка опускаю щити, щоб відчути крижаний жах, що пронизує увесь наш із ним зв'язок. Що, бляха, може бути його печаттю, щоб я могла не любити його?

От лайно. Що як він такий, як Кет? Що якщо він маніпулював моїми емоціями весь цей час? Ковтаю гіркоту, що підступає до горла.

— Я б ніколи не зробив нічого такого, — відповідає Ксейден, скоса кидаючи на мене сумний погляд, тоді як сам продовжує дивитися на небо.

— Чорт, — я розтираю обличчя руками, — я не хотіла говорити про це вголос.

Він мовчить.

— Просто скажи мені, що це. — Тягнуся до нього й охоплюю пальцями тильний бік його руки. — Ти сказав, що довіряєш мені залишитися, бо, навіть якщо мені не відомі твої найтемніші вчинки, я знаю, на що ти здатен, але я не здогадаюся, якщо ти не скажеш мені.

Якось так вийшло, що ми повернулися туди, де були кілька місяців тому, коли жоден із нас не довіряв повністю іншому.

Його рот розтуляється, але він змикає губи, ніби збирався щось сказати, а потім передумав.

— Печаті мають стосунок до того, хто ми є за своєю суттю і чого потребуємо, — роздумую я вголос. Якщо він мені не скаже, то я з'ясую це сама, чорт забирай. — Ти майстер таємниць, звідси й тіні. — Показую на тіні, що кружляють навколо його ніг. — Ти смертоносний з будь-якою зброєю, яку береш в руки, але це не печать. — Насуплюю брови.

— Стій.

— Ти безжальний, що, гадаю, може бути пов'язано зі здатністю відключати свої емоції. — Я переминаюсь з ноги на ногу і вдивляюся в його обличчя, шукаючи хоч найменший натяк на те, що я на правильному шляху, тож продовжую міркувати, переклавши відповідальність за дозор на Терна і сподіваючись, що той помітить віверн раніше за нас. — Ти природжений лідер. Усі тягнуться до тебе, навіть усупереч тому, що мають відмінні з тобою погляди. — Останнє я пробурмотіла. — Ти завжди в потрібному місці... — Мої брови піднімаються. — Ти вмієш орудувати відстанню?

Я читала лише про двох вершників за всю історію, які могли подолати сотні кілометрів за один крок.

— Століттями не було повелителя відстані. І чи не думаєш ти, що, якби я був ним, то щоночі спав би у твоєму ліжку? — Ксейден хитає головою.

— Але чого ти потребуєш? — запитую я, не зважаючи на його напружені щелепи. — Ти повинен розпитувати кожного, щоб скласти власне враження. Ти маєш швидко розбиратися в людях, щоб знати, кому можна довіряти, а кому ні, щоб *роками* керувати контрабандними операціями в Басґіаті. Понад усе тобі потрібен контроль. Він вплетений у кожну грань твоєї особистості.

— Зупинись, — вимагає він.

Я цілковито ігнорую попередження так само, як минулого року проігнорувала застереження Міри триматися від нього подалі.

— Тобі треба виправляти... Ні, не те… Якби ти міг відновлювати, ти б не привіз мене в Аретію. Краще спробуймо перебирати печаті. Ти не бачиш майбутнього, інакше ніколи не привів би нас до Атебайна. Ти не можеш орудувати жодною стихією, інакше зробив би це в Рессоні... — Я роблю паузу, коли одна думка проскакує повз інші. — Хоча хто знає?

— Зупинись, перш ніж ти зайдеш туди, звідки ми не зможемо повернутися. — Тіні долають сантиметри, що розділяють нас, обвиваючи мої литки так, ніби Ксейден думає, що йому доведеться битися, щоб утримати мою прихильність до нього.

— Хто знає? — повторюю я, і мій голос гучнішає, а роздратованість зростає. Це, власне, не суттєво. На багато кілометрів навколо жодної душі,

а в Аретії немає звукошукачів, здатних чути на величезні відстані довкола, як капітан Ґрілі з особистого підрозділу генерала Мельґрена, ось чому наш зв'язок працює повільніше. — Чи знають тавровані? Чи знає Асамблея? Невже я єдина з твоїх близьких, хто, як і минулого року, *не знає*? — Моя рука вислизає з його руки.

Неможливо мати печать, яку ніхто не виявив, ніхто не тренував. Невже він *знову* виставив мене дурепою? Простір між ребрами і серцем всихається і зсідається, а груди загрожують зібгатись.

— Якого біса, Вайолет! Ніхто більше не знає. — Ксейден повертається до мене так швидко, що це могло б налякати когось іншого, але я знаю, що він не здатен завдати мені шкоди — принаймні фізичної, — тож я просто випинаю підборіддя і з відвертим викликом дивлюся в ці золотисті очі.

— Я заслуговую на краще. Скажи мені правду.

— Ти завжди заслуговувала на краще, ніж я. Але ніхто не знає, — повторює він, і його голос стихає. — Бо якби знали, я був би мертвий.

— Чому ж тоді… — Мої губи розтуляються, пульс підскакує, а голова починає крутитися.

Він повинен мати повний контроль. Він повинен швидко оцінювати інших. Він повинен точно знати, кому можна довіряти, а кому ні. Для того щоб рух був таким само успішним, як і в стінах Басґіату, він повинен знати... все.

Найнагальніша потреба Ксейдена — інформація.

Терн ворушиться, нахиляючись до Сґейл.

О боги. Є лише одна печать, за яку вбивають вершників. Від страху мій шлунок скручується і загрожує нагадати про те, що я сьогодні з'їла.

— Так. — Він киває і впивається своїм поглядом у мій.

Чорт, чи він щойно...

— Ні. — Я хитаю головою і ступаю крок назад, виходячи з його тіней, однак він рухається так, ніби робить цей крок разом *зі* мною.

— Так. Ось чому я знав, що тобі можна довіряти і що ти нікому не розкажеш про минулорічну зустріч під деревом, — каже Ксейден, коли я відступаю ще на крок. — Ось чому я знаю, що мій суперник планує на килимі перед своїм наступним ударом. Ось чому я точно знаю, що кому слід почути, щоб змусити його зробити те, що мені потрібно, і як мені ставало відомо, чи хтось починав нас підозрювати, коли ми були в Басґіаті.

Я заперечливо хитаю головою, шкодуючи, що не перестала перебирати свої здогадки, як він того вимагав.

Ксейден підходить до мене ближче.

— Ось чому я не вбив Дейна в камері для допитів і дозволив йому піти з нами, бо в ту секунду, коли його щити захитались, я зрозумів, що він прозрів. Звідки мені було знати таке, Вайолет?

Він читав думки Дейна.

Ксейден набагато небезпечніший, ніж я могла собі уявити.

— Ти телепат, — шепочу я. Навіть одне лише звинувачення — це смертний вирок для вершника з цією печаттю.

— Я телепат певного *роду*, — повільно повторює він, ніби вперше в житті вимовляє ці слова. — Я можу читати наміри. Можливо, я знав би, як це назвати, якби вони не вбивали всіх, хто має хоча б натяк на печать телепатії.

Мої брови стрибають вгору.

— То ти вмієш читати думки чи ні?

Його щелепа випинається.

— Усе набагато складніше. Подумай про той порух за мить *до* фактичної думки, про підсвідому мотивацію, яку ти, можливо, навіть не усвідомлюєш, або коли інстинкт підштовхує тебе до руху, або коли ти хочеш когось зрадити. Наміри є завжди. Здебільшого вони проскакують в голові як картинки, але деякі люди *уявляють* їх як дуже *чіткі* образи.

Із глибини Тернового горла виривається тихе гарчання, коли він нахиляє голову до Сґейл. Наш із ним зв'язок заливає щось гірке й нудотне. *Зрада.* Я підіймаю щити, відгороджуючись від нього, аби не загубитися серед його емоцій, які вже змішалися з моїми.

Він нічого не знав.

Чергове гнівне ремствування вібрує в його грудній клітці, і моє серце стискається від щирого співчуття.

Сґейл ступає крок назад, вражаючи мене до глибини душі, але тримає голову високо, підставляючи горло своєму партнерові.

Так само як і Ксейден, який щойно метафорично продемонстрував мені своє. Усе, що я маю зробити, — це розповісти комусь — будь-кому — і він мертвий. Пронизливе ревіння наповнює мої вуха.

— Є таємниці, якими не може ділитися навіть подружжя, — каже Ксейден. Його очі прикипіли до моїх, але словами він звертається до Терна. — Деякі таємниці, про які не можна говорити навіть поза захистом сфер.

— І все ж ти знаєш таємниці кожного, чи не так? *Наміри* кожного? — Ось чому телепатам не дають жити. Приховане значення його печаті вдаряє мене із силою тарана, тож я відхиляюся назад, наче від фізичного удару. Скільки разів він читав мене? Скільки моїх думок він підслухав?

Чи кохаю я його насправді? Чи він просто говорив те, що я хотіла почути? Робив те, що мені було потрібно, щоб...

— Менше хвилини, — шепоче Ксейден, коли Сґейл прямує до нього... до нас. — Саме стільки часу тобі знадобилося, щоб розлюбити мене.

Мій погляд перехоплює його.

— Не читай мого... будь-чого!

Терн підступає до мене, низько опустивши голову й скалячи зуби. Він стає за моєю спиною.

— Я цього не робив. — Ксейден дивиться на мене з вимученою сумом посмішкою. Такої я ще в нього не бачила. — По-перше, твої щити підняті, а по-друге, мені не довелося. У тебе на обличчі все написано.

Моє серце намагається битися рівномірно, з одного боку сповільнюючись від млявого визнання поразки, а з іншого — розганяючись до стрімких стрибків — ні, підйомів, щоб *боротися* — на захист простої, але болісної правди, що я все одно кохаю його.

Але скільки ще ударів може витримати це кохання? Скільки ще сокир у цій метафоричній шафі? Боги, я не знаю, що й думати. Мене нудить. Він коли-небудь застосовував цю печать на мені?

— Скажи щось, — благає Ксейден, а в його очах проступає страх.

Ревіння стає голоснішим, цей звук схожий на тисячу тихих крапель дощу на даху.

— Моя любов незмінна. — Я повільно хитаю головою, не зводячи з нього погляду. — Тож тобі краще жити, бо я маю наміри поставити тобі *всі* довбані питання.

— *Срібна, залізай!* — Терн репетує, руйнуючи бар'єр з моїх щитів, наче вони тонші за пергамент. — *Віверни!*

Ми із Ксейденом не зводимо очей з краю урвища. Всередині мене все стискається, коли я усвідомлюю, що сіра хмара, яка наближається, — це не буря, а гуркіт у моїх вухах — це насправді удари крил. Я вичікую лише мить, а потім повертаюся, зриваюся з місця, біжу по замерзлій землі і стрибаю вгору на опору, яку Терн робить з передньої лапи до свого плеча.

— *Скільки?* — Опускаю льотні окуляри і, уже вмощуючись у сідлі, запитую по ментальному зв'язку, який з'єднує нас усіх чотирьох.

— *Сотні,* — відповідає Сґейл.

— *От журбина...* [illegible]

Я розкриваю [illegible] обрати спокій, але моя рука все ще тремтить, коли застібаю ремінь на колінах. Щойно я закріпилась, Терн рівняється зі скелями і стартує, відкидаючи

мене повністю назад на сидіння, а далі швидко здіймається ввись важкими, сильними ударами крил.

Коли ми набрали достатню висоту для переваги в повітрі, Терн бере лівіше, літаючи по вузькому колу, допоки ми не бачимо орду. Тоді він відкидає крила назад проти вітру, і за інерцією моє тіло різко хилиться вперед на луку, а мій дракон в той час зависає за пів сотні метрів над замерзлим полем, залишаючи між нами і краєм урвища відстань, удвічі більшу за довжину його тіла.

— *Наступного разу попереджай, га?* — Я використовую наш із ним особистий зв'язок.

— *Забилася?* — бурчить він мені у тому ж дусі, поки помахи його крил достатньо часті, лише щоб утримувати нас відносно на місці.

Вирішую притримати свою відповідь, бо Ксейден і Сґейл підлітають праворуч від нас, тримаючись на помітній відстані від Терна, щоб не зачепити його крило.

— *Мені шкода, що вона не сказала тобі.*

— *Ми вирішимо питання емоцій після питань життя.*

Зрозуміло.

Мені крутить у шлунку, коли я починаю розрізняти обриси фігур у хмарі віверн, ледь опановую себе, коли між незліченною ордою, що насувається, пробивається вечірнє небо.

— *Тридцять секунд,* — оцінює Терн.

Я відпускаю луку й здіймаю долоні догори, відкриваючи двері Архіву для сили Терна і даючи їй наповнити кожну клітинку мого тіла, доки гул сили, який я вловлюю на межі захисту сфер, не зміниться гулом сили, якою стала я.

— *Вони сповільнюються,* — зауважує Ксейден, коли орда перелаштовується в групу, яка, на мій жах, схожа на вулканічну лаву.

Жовч підступає до горла, коли я рахую: один, два, три, чотири…

— *Я нарахувала щонайменше з півтора десятка венінів.*

— *Сімнадцять,* — з гарчанням поправляє Терн.

Сімнадцять темних володарів і орда, яка битиметься з ватагою в Аретії разом з... нами.

— *Ми мертві, якщо сфери не підняті, якщо я неправильно переклала.*

— *Ні,* — відповідає Ксейден, і його голос звучить набагато впевненіше, аніж моя впевненість у собі.

Жар розливається по шкірі, моя сила шукає виходу, однак я стримую її, готова до бою, аж раптом три віверни відриваються від гурту й підлітають

ближче. Вони зависають на відстані довжини хвоста над краєм скелі, їхня луска тьмяна і сіра, а крила поцятковані дірками, наче ще не зовсім закінчили формуватися.

— *Вони відчувають сфери,* — встигаю сказати, перш ніж мої нутрощі скрутяться у вузол.

Вершник на віверні по центру...

— *Тоді вони можуть в них і померти,* — відповідає Сґейл.

З такої відстані я можу розгледіти лише невиразні риси обличчя, але я впевнена, що це *він*. Мудрець із Рессони, той, хто оселився в моїх кошмарах.

Він виразно повертає голову від мене... до Ксейдена.

— *Він був у Рессоні,* — кажу йому.

— *Знаю.* — Розпечена лють мерехтить на зв'язку.

Мудрець здіймає свій посох, а потім розмахує ним, як палицею, вказуючи на нас.

— *Я кохаю тебе,* — каже Ксейден, коли найближча до мене віверна робить крен від захисної сфери і падає в піке, щоб знову набрати швидкість і висоту, вирівнявшись з тією, що по центру, перш ніж летіти просто на нас. — *Навіть якщо ти не віриш у все інше, що я коли-небудь казав, будь ласка, повір у це.*

— *Не говори з нею так, ніби смерть — можлива,* — огризається Терн, закриваючи нас обох своїми щитами, непроникною стіною із чорного каменю, відгороджуючи Ксейдена і Сґейл.

Я глибоко вдихаю, залучаючи максимум концентрації, на яку здатна, щоб стримувати свою силу й тримати емоції під контролем, поки віверна набирає швидкість і пролітає повз іншу, прямуючи на сферу.

Час сповільнюється настільки, що я рахую удари серця, дихання завмирає в розпечених грудях.

Коли віверна перетинає невидимий бар'єр, моє серце завмирає. Її крила змахують один раз. Двічі.

— *Готуйся, ідемо на піке.* — Терн повертає голову і роззявляє пащу, коли віверна скорочує відстань між нами до довжини тіла, і я готуюся до маневру. — *Не хвилюйся.*

Крила й голова віверни обвисають, а за ними й тіло — ніби хтось вирвав її життєву силу, — і вона падає, підтримувана лише силою інерції від розгону, який набрала. Її тіло пролітає під нами двадцять метрів і гепає в поле внизу, залишаючи за собою глибоку борозну, допоки не зупиняється нерухомо.

— *Треба перевірити...*

— *Її серце зупинилося,* — каже Терн. Його увага вже зосереджена на двох інших вівернах біля кордону та орді за ними. — *Сфери працюють.*

Сфери *працюють*. Полегшення заповнює моє серце.

Мудрець знову розмахує посохом і люто кричить, скеровуючи праворуч віверну, яку через кілька секунд спіткає та сама доля — вона падає на землю неподалік від першої.

Терн не дивиться, коли Сґейл пірнає до трупів, але опускає щити.

— *Вони мертві,* — підтверджує Ксейден через мить, а я дивлюся вниз і бачу Фелікса, який наближається верхи на своєму Червоному Мечохвості.

Ми в безпеці. Я піднімаю руки й вивільняю пекучу енергію всередині себе, даючи їй вирватися на волю, — я намагаюся нею орудувати. Блискавка розтинає небо, влучаючи за кілька метрів від зграї віверн, і я бурмочу собі під ніс прокляття.

Близько, але я не влучила в жодну.

Цього достатньо, щоб Мудрець відкликав атаку, і, хоча я не бачу його очей звідси, я відчуваю ненависть його погляду, що пропікає мене наскрізь. Він озирається назад, перш ніж приєднатися до решти орди.

— *І це все?* — запитую я Терна, поки він займає позицію, спостерігаючи, як віверни знову перетворюються на сіру хмару. Тю… яке розчарування. — *І що тепер?*

— *Тепер ми залишимося, поки не впевнимося що загроза минула, а потім полетимо додому.*

Ми чекаємо зо три години, перш ніж вернутися, — достатньо довго, аби до нас прилетіла Сурі й розповіла про ще три схожі випадки на скелях. Ми не були тими щасливчиками, які стали свідками випадкової атаки орди. Це був скоординований, одночасний напад у кількох місцях.

Однак ми вижили.

Радісна атмосфера поглинає мене, коли через кілька годин ми входимо до маєтку Ріорсонів у супроводі Фелікса, і я одразу ж потрапляю в обійми Ріаннон.

— Ти звела сфери! — Її льотна шкірянка ще холодна від нічного повітря, а це означає, що вона теж щойно повернулася.

— *Ми* звели сфери, — відповідаю я перед тим, як на мене зусібіч накидаються з обіймами, і от я вже притискаюсь до грудей Рідока, потім Соєра, а вершники та льотчики шаліють навколо нас. Шум заполонює гулке фоє маєтку Ріорсонів і, на мій подив, це додає йому затишку, тепер приміщення стає не таким схожим на фортецю, а більше нагадує дім.

— Нас чекають в залі Асамблеї негайно, — каже Ксейден, нахиляючись до мене, не зважаючи на Слоун, яка стоїть поруч, і підвищуючи голос, щоб його почули в цій какофонії тріумфу.

Наші погляди зустрічаються, тож я киваю, міцно утримуючи щити зведеними, щоб заблокувати його, що здається не лише незвичним, але й… неправильним. Яка іронія долі — святкувати видатну перемогу і при цьому відчувати, що я втратила щось дорогоцінне. Ми не мали нагоди хоча б секунду побути на самоті після повернення, щоб продовжити незавершену розмову. І, якби мої щити були опущені, Ксейден би вже знав, як я переживаю з приводу печаті, яку він приховав.

Не можу уявити, як оговтаюся від цього, від нас, але це не означає, що ми не маємо серйозних проблем, які повинні обговорити, і що я не злюся, як чорт, через те, що він дав мені *ще одну* підставу сумніватися в моїй здатності довіряти власним судженням. І те, що я не можу уявити свого життя без нього, не означає, що я продовжуватиму наші стосунки, якщо ми не порозуміємося. Я швидко збагнула, що можна кохати когось і водночас не хотіти з ним бути.

Щойно ми заходимо до зали засідань і охоронець зачиняє за нами двері, шум ззовні стихає і вісім пар очей звертаються в наш бік. Жодна з них не здається такою щасливою, якою мала б бути, зважаючи на те, чого ми щойно досягли.

Сирена й Міра відділилися від Асамблеї і прямують до нас, а Фелікс наполегливо кличе Ксейдена з трибуни.

— Нам треба знайти час, щоб поговорити, — квапливо і тихо каже Ксейден, і я знаю, що він говорить це вголос, бо я не впускаю його в свої думки.

— Згодом, — відповідаю я, щоб закінчити розмову до того, як Міра й Сирена нас почують. У всесвіті бракує часу, щоб усвідомити те, що він мені сказав.

Коли Сирена й Міра наближаються, він відходить, і я переводжу погляд із його спини на сестру. Напруга на її обличчі миттєво передається мені, і моє тіло готується до бою.

— Що знову не так?

— Як тільки атака закінчилася, Улісезу доставили повідомлення, — розповідає мені сестра. — Він у той час був на заставі Террія…

— …На кордоні з Наваррою, — закінчую я за неї, прагнучи перейти до суті справи.

— Мельґрен попросив нас зустрітися з ним завтра. Він хоче, щоб прийшли ті, хто представляє наш рух, — не більше двох таврованих — разом

із Вайолет і Мірою Сорренґейл. — Вона тягнеться до моєї руки і ніжно стискає її. — Ти можеш сказати «ні». Ти *мусиш* сказати «ні».

— Навіщо командувачу всіх наваррських збройних сил здалися курсантка і лейтенантка? — Мій голос переривається, і я дивлюся на трибуну, де Бреннан веде тиху, але запальну дискусію з іншими шістьма. — Наша мама буде там.

— І якщо почнеться бій, ми знаємо, що він закінчиться на його користь, — інакше він ніколи не покликав би нас. Він уже бачив результат.

Додаю цю проблему до довгого списку речей, з якими мені доведеться мати справу.

— Є ще дещо, що ти маєш знати, — каже Сирена, витягаючи кинджал і кладучи його на свою долоню. Від дотику до зап'ястя кинджал підіймається на кілька сантиметрів, а потім обертається, коли вона крутить вказівним пальцем.

Це проста, дрібна магія, те, чого я навчилася минулого року…

— Ти все ще орудуєш зброєю. — Серце завмирає від думки про глобальніші наслідки, тож мої плечі опускаються.

Сирена поважно киває:

— Якою б радою я не була, що мене не позбавили сили, однак мені прикро казати, що з вашими сферами щось не так.

От лайно.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ СЬОМИЙ

День, коли Августин Мельґрен проявив свою печать, назавжди змінив хід війни для королівства Наварра.

«Наварра», нередагована історія полковника Льюїса Маркгема

Повз мене не проходить іронія зустрічі в Атебайні, як і той факт, що я вже вдруге відвідую заставу на краю гірського хребта Есбен після того, як дізналася, що Ксейден Ріорсон приховав від мене деяку важливу інформацію.

Минулу ніч я провела в бібліотеці, що, безсумнівно, було в інтересах нас усіх, оскільки я продовжую плутатися в своїх думках. І намірах. У фіг знає чому.

Сьогодні в мене затуманений зір, а я сама неспокійна і маю більше запитань, аніж відповідей. Однак коли дивлюся на Ксейдена, який вмощується на спині Сґейл, на його напружене і вимучене обличчя, то розумію, що розповісти мені про другу печать, хотів він того чи ні, було його найвищим проявом довіри.

Та цього разу я не остання, хто дізнається. Я перша. Можливо, це робить мене цілковитою дурепою, але це має якесь значення, навіть якщо в мене не було можливості сказати йому про це... або можливості допитати його про те, скільки *моїх* намірів він прочитав.

Я просто не впевнена, скільки в мене ще буде таких *«цього разу»* випадків, попри те, як сильно я його кохаю.

Наша ватага з десяти драконів приземляється опівдні на галявині між хребтом біля застави — за цілу годину до зустрічі, — і четверо з них негайно повертаються в ліс, ховаючись у гущавині величезних вічнозелених

дерев, що оточують галявину. Інші шестеро стоять крило до крила, готові злетіти будь-якої миті.

— *Ти впевнений, що вони не зможуть виявити наших?* — запитую в Терна, ховаючи свої льотні окуляри в наплічник, перш ніж сповзти по його передній лапі. Під час посадки на мерзлу землю я морщуся. Сьогодні вранці я прокинулася з текстом столітньої давнини, що прилип до моєї щоки, і з пульсуючим болем у шиї.

— *Не зовсім, але на цій висоті немає снігу, щоб залишити сліди. Дракони відчувають одне одного тільки тоді, коли ми даємо можливість їм це робити. Поки наші залишатимуться з підвітряного боку, інші знатимуть, що вони тут, але не зможуть визначити, скільки їх і хто прийшов.*

— *Втішного мало.* — Особливо з огляду на те, хто наполягав на зустрічі з нами.

Простягаю руки до сонця й обережно повертаю голову, щоб розім'яти шию. Після вчорашнього бою із Соласом і незапланованого сну за столом в бібліотеці минулої ночі моє тіло втомилося, тож я не можу докоряти йому.

— *Ти не дитина, яка потребує, щоб її втішали.*

Цілковита правда, що, властиво, нагадує мені про розлючену малолітку, яка чекає на мене вдома в Аретії. Коли Андарні сказали, що немає жодного логічного пояснення її присутності із нами, навіть якщо її понесе Терн, проти чого вона категорично заперечувала, та прокляла весь Тернів рід, потім заблокувала нас обох і попрямувала тренуватися зі старійшинами.

Єдине, на що спромігся Терн у відповідь, — пробурмотіти собі під ніс лайку про настрої підлітків.

Мою увагу не оминуло, що Сґейл стоїть між Тейне і Фанн, заїдливою Зеленою Мечохвісткою Улісеза, а не поруч із Терном, що або пояснює, або є наслідком його похмурого настрою сьогодні вранці.

Мамця з татком сваряться, і всі про це знають.

Ксейден проходить під самим носом у Фанн, абсолютно не переймаючись її ображеним пирханням на його нахабство, і знімає рукавички, наближаючись до мене.

— Тебе не було в ліжку минулої ночі. — Він хмурить брови, пробігаючи поглядом по моєму обличчю, потім ховає рукавички в кишеню, а я повторюю його рухи на випадок, якщо доведеться орудувати.

Відтак посилюю свої щити.

— Я була в бібліотеці з Дейном, переглядала щоденник Ворріка, щоб зрозуміти, де помилилася. Ми обоє заснули за одним зі столів, поки Джесінія

і ще кілька курсантів не долучилися до нас для подальшого дослідження. — Зустрічаюся з ним поглядом, а потім відводжу очі, перш ніж почати закидати його запитаннями або зробити щось ще більш безглузде, наприклад, пробачити його, не отримавши пояснень.

— Я думав, Джесінія не володіє старолюцерською… — Він ледь звертає увагу на вершників, які проходять повз нас і збираються перед Фанн. Окрім членів Асамблеї, ми привезли трьох із підрозділу Міри.

— Вона не володіє, але Соєр захопився нею, а інші сповнені рішучості допомогти нам хоч якось. — Навіть Кет, Марен і Трейґер долучилися на знак підтримки.

— Ти щось знайшла?

Дракони підводять голови на звук, що долинає з іншого боку галявини, і те, як швидко вони їх опускають, говорить все, що мені потрібно знати. Раніше чи пізніше, але ця зустріч невдовзі розпочнеться.

— Ні, — відповідаю я, не зводячи очей з дерев і гамуючи страх, що застряг у горлі. *Подихи життя шістьох і одного об'єдналися і підпалили камінь залізним полум'ям.* Що я пропустила? — Якби знайшла, ти б про це знав.

— Невже? — Його тон стає грубішим.

— Так. — Мій погляд зустрічається з його. — Я ціную, що ти не відмовляв мене їхати сюди.

— Я засвоїв урок у Кордині. — Ксейден вдивляється в моє обличчя, але не тягнеться до мене. — Впусти мене. Хоча б на секунду, будь ласка, впусти мене.

Від його погляду мої груди стискаються з кожним ударом серця. Скільки саме я можу пробачити? Це *його* таємниця. Але мене вражає те, як багато він прочитав у моїх намірах. Це єдина причина, що змушує мене вагатися, незважаючи на те, як сильно я його кохаю.

— Вайолет? — Відверте благання в його тоні змушує мене опустити щити достатньо, щоб відчути, як наш зв'язок відновлюється. На його обличчі читається явне полегшення. — *Якщо ти вирішиш розповісти їм, хто я, як покарання за злочини, які я скоїв проти тебе, я зрозумію.*

— *Ти хочеш обговорити це саме зараз?* — Я піднімаю на нього брови.

— *Я хотів обговорити це вчора ввечері, але вочевидь ти була зайнята порятунком Тиррендору.* — Його увага фокусується на дереві, а тінь Терна витанцьовує на ламкій траві прерій, звиваючись навколо нас.

— *Ти нарікаєш?* — Наші руки дотикаються, коли ми обоє повертаємося обличчям до того, хто йде поміж деревами.

— На те, що ти обираєш безпеку мого дому, а не боротьбу зі мною? — Він хмуриться, однак переплітає свої пальці з моїми. *— Ні, але...*

Міра з'являється з-за спини Ксейдена, її хода впевнена, хоча дві зморшки занепокоєння залягають між її бровами.

Я стискаю його руку, а тоді відпускаю.

— Мушу дещо знати. — Я проводжу руками по своїх стегнах, перелічуючи леза в піхвах, усі шість. *— Ти коли-небудь використовував свою печать, щоб здобути інформацію, аби якось вплинути на мої почуття?*

— Ніколи. — Ксейден хитає головою, проте його руки стискаються в кулаки, а м'язи обличчя напружуються. *— Але мені завжди дещо бракувало самоконтролю, коли йшлося про тебе, а наш зв'язок дозволяв тобі надто легко виражати свої наміри, навіть коли ти не усвідомлювала цього.*

Краще б уже смерть, ніж сором, який супроводжує цю відвертість.

— Я можу спалити його, якщо хочеш, — пропонує Терн. *— Але ти, на жаль, пов'язана з ним.*

Тепло розливається по шиї, а щоки пашать, нагадуючи мені про ті часи, коли в його присутності шкіру на моїй голові поколювало.

— Ти знав, що я хотіла поцілувати тебе тієї ночі біля стіни?..

Боги, я навіть не можу закінчити запитання.

Верхівки дерев починають гойдатися.

Вони привели драконів.

— Так. — Ксейден кидає на мене миттєвий погляд. *— І прийми мої найщиріші вибачення. Якби я знав, ким ми станемо...* — Він хитає головою. *— Бляха, я, найімовірніше, однаково б це зробив.*

— Ти досі це робиш? — Я маю знати.

— Ні. Я зупинився тієї миті, коли ти стала для мене кимось більшим, ніж просто дочкою пані генерала, тієї миті, коли зрозумів, якої шкоди завдав Дейн і що я нічим не кращий за нього.

За винятком того, що Ксейден не передавав вкрадену інформацію і не був відповідальний за вбивство Ліама та Солейл. Але ж я уклала сякий-такий мир з Дейном, хіба ні?

Можливо, я починаю звикати до зради, бо вона, сука, скрізь.

— Я не збираюся тебе здавати, — поспішно кажу я, дивлячись на нього, бо Міра саме підходить достатньо близько, щоб почути нас. *— Однак ми поговоримо про це пізніше.* — Я піднімаю брови.

М'яз на Ксейденовій щелепі сіпається, ніби він хоче ще щось сказати, але лише додає:

— Я відкриюся тобі.

— Ти готова до цього? — запитує Міра, проходячи повз Ксейдена, щоб стати поруч зі мною.

— Ні, — відповідаю я їй. — А ти?

— Ні. — Сестра торкається руків'я короткого меча, що висить у неї в піхвах на стегні. — Але вона ніколи цього не дізнається.

— Я хочу стати тобою, коли виросту. — Усмішка з'являється на моїх губах, попри тривогу, що змушує мене дихати прискорено.

— Ти станеш кращою за мене, — відповідає вона, а потім дивиться поверх моєї голови, щоб звернутися до Ксейдена. — До речі, ти не міг переконати його залишитися в Аретії?

— Я не впливаю на емоції, а члени Асамблеї не дуже добре ставляться до того, що їх зв'язують і стримують. — Ксейден закидає ліву руку за спину й витягує один із припасованих мечів, залишаючи праву вільною для маніпуляцій. — Якщо хочете впливати на розум, знайдіть собі льотчика.

Я ледве стримуюся, щоб не тицьнути його носом в ту його розумну семантику, адже цей чоловік явно спеціалізується на роботі з розумом.

— Понеслося, — бурмоче Міра, коли семеро фігур у чорному виходять на галявину.

Я беру кинджал у праву руку і відчиняю двері Архіву, впускаючи в себе силу.

Мельґрен іде в центрі, його очі-намистинки бігають по нашому строю аретійських вершників. Мені навіть не потрібен дар Кет, щоб посилити його лють. Її на ньому стільки, ніби вона стала частиною його одностроєю.

Змушую себе поглянути на інших членів їхньої групи, проте впізнаю лише трьох, двоє з яких колись були маминими помічниками.

— *Полковник Фремонт — другий зліва — дуже потужний заклинатель повітря,* — кажу Ксейденові. — *Він може висмоктати повітря просто з твоїх легень.*

— *Дякую.* — Перед нами трьома виростають тіні, звиваючись у лезоподібні щупальці на рівні наших колін.

Далі мій погляд падає на маму.

Вона йде поруч із Мельґреном, розтинаючи поле швидкими сягнистими кроками, але її увага прикута до Міри і мене. Що ближче вона підходить, то очевиднішим стає її виснаження. Глибокі синці під очима контрастують з її блідішим, ніж зазвичай, обличчям, хоча пруги на шкірі від льотних окулярів вказують на те, що вона проводить час у небі.

Міра піднімає підборіддя і розслабляє всі м'язи обличчя, перетворюючи його на маску, якій я заздрю, тож усіляко намагаюся наслідувати її.

За вершниками йдуть дракони, яких виводить з лісу Кодаг — дракон Мельґрена. Чорний дракон, моторошний на вигляд, одразу ж, виступивши наперед, опускає голову, і його золоті очі примружуються на мене — ні, на Терна, який стоїть позаду мене. Чорт, я майже забула, наскільки він велетенський — метри на два вищий за Терна, численні бойові шрами вкривають його груди та крила.

Мамин дракон, Еймсір, прямує до нас ніби крадучись, а за ним відразу з'являються інші п'ятеро — помаранчевий, двоє червоних і двоє синіх.

Терн ступає крок уперед і піднімає голову наді мною. Грізний рик вивергається з його горла.

— *Не пускай на мене слину,* — жартую я, однак це не спрацьовує.

Наваррські вершники прямують до центру поля, і, коли Улісез рушає, ми йдемо за ним, зупиняючись за п'ять метрів перед наваррською лавою. Мечі та кинджали виблискують у піхвах вершників з обох сторін, готові бути вихоплені будь-якої миті.

— А я вже було думав, що ти помер, Улісезе, — починає Мельґрен, шкірячи зуби у нещирій посмішці.

— А я сподівався, що то був *ти*, — відповідає Улісез, користаючись зі свого зросту, щоб звісити свій ніс на Мельґрена.

— Не пощастило, — відповідає Мельґрен. — Тож як щодо зустрічі на заставі? — Він вказує жестом назад, у бік дерев. — Нас там чекає перекуска, якщо ви не проти…

— *Напевно, отруєна,* — вставляє Терн, але його голос звучить дещо розсіяно, ніби він веде декілька розмов одночасно, можливо, тому що так воно і є.

— Проти, — перериває Ксейден. — Говори, із чим прийшов, Мельґрене.

Погляд генерала перескакує на Ксейдена.

— Ми не повинні були пускати тебе в цей квадрант.

— Шкода — яка засада, правда? — Ксейден хитає головою. — Перейдімо до справи. Може, ви наразі й не маєте більш важливих справ, але ми зайняті боротьбою за наш Континент.

— Більш важливих? — гаркає Мельґрен, а його обличчя вкривається плямами. — Ви знаєте, яких руйнувань ви завдали, скинувши тих віверн на заставі? На що ми пішли, щоб тримати це в таємниці? Цивільне населення, яке нам довелося... — Він зупиняється, глибоко дихаючи й розпрямляючи плечі. — Ви майже зруйнували століттями напрацьовану оборонну стратегію, покликану захистити людей у межах наших кордонів.

— Але тільки людей у межах ваших кордонів, — звинувачує його Міра. — До біса всіх інших, так?

Мамині очі спалахують від ледь стримуваного докору.

— Так. — Мельґрен переводить свій знервований погляд на мою сестру. — Коли покидаєш корабель в розпалі шторму, ти рятуєш тих, кого можеш, у шлюпці, а потім відрубуєш руки всім, хто намагається залізти на борт, щоб вони не потягли тебе під воду.

— Ти безсердечний мудило, — вибухає Міра у відповідь.

— Дякую.

— Ми тут з якоїсь причини? — запитує Ксейден. — Ну, знаєш, окрім лекції про злих лиходіїв?

Сонячне світло відблискує на лезі його меча, коли він перекладає його в іншу руку.

— Ми *дозволили* вам піти, — відповідає Мельґрен, водячи очима поміж Улісезом і Ксейденом. — Дозволили вам без бою забрати половину курсантів Квадранта вершників. Відпустили *її*... — Його вбивчий погляд ковзає по мені, тож я напружую м'язи, щоб не здригнутися. — Після того, як вона жорстоко вбила заступника коменданта. Ви коли-небудь замислювалися чому?

Мені замлоїло під грудьми.

— Я-от намагаюся *не* думати про вас, — відповідає Ксейден, відверто блефуючи, але, чорт забирай, йому це вдається.

— Ну-ну, ви не можете дозволити собі втрачати вершників, які знадобляться для боротьби з нами, — відповідає Улісез. — Ми надто дорого обходимося, особливо з огляду на кількість вершників і ватагу драконів, які вирішили долучитися до нас.

— Може, й ні. — Мельґрен нахиляє голову. — Або, можливо, я таки дозволив вам.

Я міцніше стискаю кинджал.

— Можливо, — генерал цідить кожне слово, — я знав, що ви знадобитеся нам у майбутній битві.

Украй малоймовірно. З ким би вони могли воювати поза захистом сфер?

— Я радше зустрінуся з Малеком, ніж знову буду битися за Наварру, — бурчить Улісез.

— Ти завжди надто поспішно приймав важливі рішення, — зітхаючи, каже Мельґрен, поплескуючи себе по грудях. — Ось чому я не оплакував твою втрату.

Бляха. Це було жорстоко.

— Зустріч закінчена, — починає Улісез, червона барва піднімається по його шиї і заливає щоки.

— Вони збираються розгромити нас у Самарі, — перериває Мельґрен.

Усі замовкають.

Я намагаюся вдихнути повітря. Звісно, він хотів сказати не це. Я дивлюся на маму, і мої коліна підкошуються від ледь помітного кивка, яким вона підтверджує все. Навіть Міра напружується.

— Я бачив це, — веде далі Мельґрен. — Вони приходять по нас у день сонцестояння і перемагають.

Чорт, він сказав *саме те*, що мав на увазі. Мурашки пробігли моєю спиною, а кров відринула від обличчя. Якщо Самара впаде, якщо впаде *будь-яка* із застав, віверни отримають безперешкодний доступ до тих частин Наварри, на які був поширений захист розтягнутих сфер останні шістсот років.

Без застав сфери Басґіату скоротяться до своїх природних меж, усього на кілька годин льоту, не сягаючи до кордону.

— Як? — з викликом кидає Улісез, а вершники з Міриного загону обмінюються недовірливими поглядами.

— *Зроби мені послугу,* — кажу Ксейденові. — *Забудь про почуття провини через те, що читав мої наміри і, будь ласка, прочитай їхні.*

— *Усі, крім майорки праворуч, прикриті щитами, а вона до смерті налякана, тому має намір зробити все, щоб ми погодилися,* — відповідає він, перемістившись так, щоб його рука торкнулася моєї. — *А ще вона хоче попоїсти після цієї зустрічі і посперечатися з твоєю матір'ю про її уявну прихильність до дочок. А тепер підніми свої щити і відгородись від мене і всіх інших.*

Гівна небесні. Не дивно, що телепатів убивають. Ксейден — це і зброя, від якої відвисає щелепа, і спосіб вплинути на ситуацію.

Роблю те, що він каже, залишаючи місце лише для Терна і непрозорого, мерехтливого зв'язку, який я відчуваю з Андарною, навіть на такій відстані.

— Неважливо, як *це* відбувається. — Мельґрен складає руки на грудях, а Кодаг вишкірює зуби, з яких скрапує слина. — Однак має значення те, що ми програємо в день сонцестояння.

Вони *програють*. Якщо сфери будуть порушені, неможливо оцінити кількість загиблих. Кожен цивільний житель Наварри між кордоном і природними межами вартового каменя опиниться в смертельній небезпеці.

— *Срібна?*

— *Я в нормі.* — Але це не так.

— Якщо ти вже бачив результат, то якого біса ти очікуєш від нас? — знову з викликом докидає Улісез, розводячи руками.

Я повертаю голову в бік генерала, але прикушую язика, щоб першою не бовкнути, що він, очевидно, чекає від нас *допомоги*.

— Змініть результат, воюючи на нашому боці. — Мельґрен хмуриться, наче його змушують проковтнути гнилу сливку. — У битві, яку я бачу, немає нікого з вас.

Він дивиться на Ксейдена.

— А нас і не буде. — Улісез хитає головою. — Ми не полетимо заради вас.

Ні, бо ми полетимо за... Стривайте, а заради *кого* ми літаємо? Не тільки заради Аретії, і навіть не за Тиррендор. І якщо ми готові захищати мирних жителів Поромієлю, то чому б нам не захищати і наваррців?

— Ні, але ж ви літаєте за наказами Емпіреїв, — втручається мама. — Драконячий рід не залишиться осторонь, бо місця кладки в Падолі опинились під загрозою.

— *Твоя мати має зухвалість говорити від імені драконів,* — бурмоче Терн.

— *Якщо* місця кладки опинились під загрозою. Бо втрата однієї застави не зруйнує всю систему, а половина вашої ватаги залишилася з нами, — нагадую я їй.

— І ти цим пишаєшся? Наслідком того, що ти спричинила, цілком може стати наш програш у цій битві! — гарчить дебелий капітан поруч із мамою, підносячи свій меч у мій бік.

Я перевертаю кинджал і стискаю за вістря, готуючись метнути, але тіні рвучко кидаються вперед, вибиваючи меча з руки капітана й завалюючи його на дупу.

Ксейден цокає язиком і ворушить вказівним пальцем.

— Ні-ні. Не хотілося б втрачати ввічливий тон цієї розмови, чи не так? Ми всі так гарно ладнали.

— Клятий зрадник, — спльовує капітан, намацуючи свого меча, перш ніж звестися на ноги. — Малек чекає на тебе за твої злочини.

Мама вкладає в піхви кинджал, який витягнула так, що я й не зауважила, а її погляд перебігає з капітана на Ксейдена.

— Я вже намагався. Він не хотів мене — чи будь-кого з нас, пам'ятаєш? — Ксейден чухає своє тавро вільною рукою.

— Годі! — кричить Мельґрен. — Я не очікую, що ви об'єднаєтеся з нами просто так. Бийтеся з нашого боку під Самарою, і я даю слово короля Таурі, що ми поважатимемо незалежність вашої ватаги... і міста, у якому ви знайшли притулок.

Мені перехоплює дух.

— *Він знає про Аретію?*

— *Я не можу сказати.*

— Ми не будемо призивати ваших громадян до нашої армії і не будемо втягувати ваш народ у прикордонну війну, у якій ви не маєте жодних шансів на перемогу. — Мельґрен знизує плечима.

— Якби ти справді так думав, ти вторгся б одразу по тому, як ми вас покинули, — з нудьгуючим виглядом мовить Міра. — Якщо тільки ти не бачив, що битва матиме не такий результат, якого б ти хотів.

— Це перша і остання пропозиція, іншої не буде. — Мельґрен ігнорує Міру, зосереджуючись на Улісезі. — Якщо ви не наші союзники, тоді ви наші вороги.

Союзники. Це логічна відповідь.

— Думаю, ми переживемо це, — зневажливо каже Улісез, ніби відкидаючи пропозицію випити чаю. — Королівство, яке ніколи не приходить на допомогу іншим, не заслуговує на допомогу в скрутну хвилину. Я-от вважаю, що ви всі заслуговуєте на те, що з вами зроблять темні володарі.

Я кліпаю, а в моєму тілі все бунтує через думку, що мирні жителі заслуговують на смерть, бо їхнє керівництво, яким би воно не було, підвело їх.

— А ти говориш від імені вашого *руху*? — Увага Мельґрена ковзає до Ксейдена. — Чи від імені спадкоємця?

Ксейден не клює на наживку і не заперечує твердження Улісеза. Але ж він збирається це зробити, так?

Мамине обличчя враз блідне, коли вона дивиться кудись між мною і Мірою, кудись *повз* нас, і вперше в житті я бачу, як вона тремтить, ніби хтось приголомшив її.

Позаду лунають кроки, але я ніяк не можу відірвати погляд від її лиця, на якому блискавично змінюються емоції, щоб подивитися, хто ж там, та, щиро кажучи, мені байдуже.

— Ми керуємо комітетом, — оголошує Бреннан, його рука торкається моєї, коли він зупиняється між мною та Мірою. — Тож я думаю, що маю право говорити від імені кворуму, коли скажу, що ми не захищаємо королівства, які приносять у жертву сусіднє цивільне населення. — Він повертає голову до мами, а її очі широко розплющені. — Не зважаючи навіть на власних *дітей*, аби ті могли безпечно сховатися за заслоном захисних сфер. Ви не уникнете страждань, яких через вас зазнала решта населення Континенту.

— Бреннане? — шепоче мама, а її бажання кинутись зі строю таке саме сильне, як і обов'язок не порушувати його.

— Бля, Бреннане, — шепоче Міра.

— Коли всі троє твоїх дітей протистоять тобі, можливо, час задуматись. Ця *зустріч* офіційно завершена, — заявляє Бреннан, втупивши погляд у нашу матір. — Вашим місцям кладки нічого *не* загрожує, а наша ватага має тепер захищати свої власні місця. — Він кладе руку на серце. — Я свідчу про це кожною клітиною свого тіла. Ми відкидаємо вашу пропозицію миру і з радістю обираємо війну, оскільки, здається, ви не проживете ще два тижні, щоб розпочати її.

Він розвертається і йде геть, залишаючи маму з відвислою щелепою дивитися йому в спину.

Тож це все? Із Сурі та Кайлінн Асамблея справді має кворум, однак Ксейден ще не сказав свого слова.

— Що ж... — Ксейден киває, напруга змушує його виструнчитись. — Якби я був на вашому місці, я, у першу чергу, спробував би звернутись до союзників, які допомогли виграти Велику війну... О, перепрошую. Ви розірвали з ними зв'язки багато століть тому. Гадаю, тоді це справді прощання.

Я дивлюся на нього і миттю вдаю незворушність, щоб приховати своє здивування. Асамблея справді збирається залишити їх помирати. *Ми* збираємось приректи їх на смерть.

У примружених очах Мельґрена горить гнів.

— Ми закінчили. Можеш попрощатися, — каже генерал моїй матері перед тим, як покинути галявину, прямуючи до дерев. Кодаг слідує за ним, відступаючи і шкірячи зуби, щоб не знайшовся жоден дурень, який напав би на його вершника ззаду.

Усі наваррські вершники, окрім мами, ідуть.

— Бреннане, — знову шепоче мама.

Її плечі опускаються, і вона затуляє рот рукою. Очі наповнюються сльозами, і біль, який я бачу в них, змушує мене відвести погляд.

Наші вершники квапливо сідають на драконів, залишаючи на галявині тільки Ксейдена, Міру та мене.

— Навіщо ти хотіла побачити Вайолет і Міру? — запитує Ксейден незворушним тоном, у якому немає і крихти співчуття.

— То він живий? — запитує мама Міру тихим, я думаю, від шоку голосом.

— Звісно, — відповідає та, схрестивши руки на грудях.

Мама переводить погляд на мене, наче я маю іншу відповідь.

— Це він відновив мене після того, як я була поранена в бік клинком венінки.

Її очі примружуються.

— Ви знали про це вже декілька *місяців*?

— Так жахливо почуватись сліпою, правда, мамо? — огризається Міра. — Відчувати, що тобі брешуть, можливо, навіть зраджують, а особливо коли це робить твоя сім'я.

— Міро, — я з докором зупиняю її.

— Вона й тобою пожертвувала, Вайолет, — нагадує мені Міра. — Можливо, вона відправила тебе в Квадрант вершників, щоб урятувати від смерті як писарку, коли ти дізнаєшся правду, або, можливо, вона зробила це, щоб убити тебе ще до того, як ти дізнаєшся правду і розвалиш її дорогоцінний військовий коледж. — Сестра скоса поглядає на мене. — Що ти й зробила, якщо пригадуєш.

Мама розправляє плечі й піднімає підборіддя, опановуючи себе з дивовижною швидкістю, чому можна навіть позаздрити.

— Мені треба поговорити з доньками, — звертається вона до Ксейдена.

Той зводить свою пошрамовану брову, а тоді дивиться на мене, чекаючи мого рішення.

Я киваю. Якщо те, що каже Мельґрен, правда, і її відправлять на передову, то, можливо, я бачу її востаннє. Від цієї думки в мене стискається усе всередині. Одна річ — покинути її, перервати будь-який контакт, і зовсім інша — покинути її на вірну *смерть*.

Ксейден, розвернувшись до моєї матері спиною, мовчки йде геть, проходячи повз Терна.

— Що ти хочеш? — питає Міра.

— Я не впевнена, що це зараз має значення. — Мама тремтячими пальцями розстібає льотну куртку. — Але найбільше я хочу… я завжди цього хотіла… щоб мої діти жили. Хай які б захисні сфери ти звела за підказками, що в щоденнику Ворріка, вони підведуть.

Міра завмирає.

— З нашими сферами все гаразд.

Вона бреше так само легко, як і Ксейден.

— Ні, це не так. — Мама повчає нас буденним тоном. — Розріжте тіла віверн, які вчора загинули, перетинаючи ваш кордон.

Я роззявляю рота.

— Із чого ти взяла, що я не знаю про події на вашому кордоні, Вайолет? Не знаю, де мої доньки… мої діти? — Перш ніж повернутися до Міри, вона хитає головою і побіжно зміряє мене колючим поглядом, тож я знов, як на зло, почуваюсь ніби мені п'ять років. — Ти пам'ятаєш, якими на вигляд були туші віверн у Самарі? Ті, що їх так люб'язно доставив Ріорсон?

Міра киває головою.

— Камені, використані для їх створення, були нічим іншим, як холодними міченими брилами.

— Камені? Темні володарі що, мають *руни*?

— Так. Я була там. — У голосі Міри відчувається напруження.

— І що далі? — запитую я.

— Полагодьте свої сфери. — Вона дістає з куртки шкіряний блокнот, і мої очі розплющуються ширше, бо я впізнаю його. — Якщо ви цього не зробите, захист сфер з часом зійде нанівець. Твій батько якось сказав мені, що його дослідження показали, начебто Воррік ніколи не хотів, щоб хтось інший утримував владу над сферами. Він хотів, щоб Наварра вічно була першою. Однак Ліра вважала, що знаннями треба ділитися.

— Воррік збрехав, — шепочу я. Але про *що*?

Мама передає мені щоденник, за крадіжку якого мене катували, а потім кидає мені такий погляд, що змушує мою душу піти в п'яти.

— У тебе серце вершниці, але розум писарки, Вайолет. Я довіряю тобі не тільки захистити себе, а й захистити Міру і... — Вона важко ковтає слину. — Бреннана.

Розгортаю щоденник на якусь мить, аби збагнути, що він написаний моррейнською мовою. Серце на секунду завмирає, але я закриваю записник, розстібаю ґудзики кітеля і ховаю його у внутрішню кишеню. Перекладати записи у щоденнику доведеться Джесінії. Моррейнська — одна з мертвих мов, яку я *не зможу* прочитати.

Мама з тугою дивиться кудись повз мене, потім переводить погляд на Міру і тоді на мене.

— Ви не мусите розуміти мій вибір. Ви просто мусите вижити. Я люблю вас задосить, щоб нести тягар вашого розчарування.

Перш ніж хтось із нас відповідає, вона розвертається на підборах, проходить повз Еймсіра і зникає в лісі.

— Думаєш, вона суцільне лайно? — запитує Міра.

— Я думаю, що льотчики досі можуть орудувати.

— Ото ж бо й воно...

Повертаючись до Аретії, ми з Мірою полишаємо стрій і прямуємо до найближчої туші віверни на наших кордонах. Ксейден залишається вірним своїй заяві про засвоєння уроків, тож не сперечається, коли ми летимо геть.

Через пів години і після хвилинних махінацій Міри з ножем — потому, як ми відшукали ті туші віверн, — вона витягує відполірований шматок каменя, схожого на онікс, змережаний складною руною, яку я не змогла б відтворити.

І ця клята штука гуде.

От лайно. Чи не тому раптово з'явилися віверни? Хтось передав руни венінам?

Ніби за покликом каменя туша за десять метрів від нас здригається, і наші голови як від ляскоту батога шарпаються в бік велетенського золотого ока, що саме розплющується.

— Бляха, ні, — шепоче Міра, беручись за меча.

Але я вже відкрила браму для Тернової сили, і, коли витягую долоні, вона виривається на волю, вивільнена моєю панікою. Блискавка б'є, засліплюючи мене, і влучає в ціль.

Вибух відкидає нас із Мірою назад, притискаючи до холодного, закляклого тіла віверни позаду нас. Біль пронизує мій хребет, але, здається, я не ушкоджена. Падаю на землю поруч із сестрою.

Ми обидві сидимо в приголомшливій тиші, дивлячись, як димить обгоріла віверна, і пильнуємо, чи не ворухнеться вона, була, знов.

— Ти впевнена, що блискавка їх вбиває? — запитує Міра через кілька хвилин напруження.

— Аякже, — відповідаю. — Спасибі Данні, що темні володарі не залишалися трохи довше, щоб побачити це.

Схили скелі були б усіяні ожилими вівернами.

Сестра повільно повертає голову, щоб подивитися на мене, не відриваючи очей від туші.

— Я не тисну, але якщо ти не з'ясуєш, про що збрехав Воррік, нам усім гаплик.

— Згодна. — *Бо це я вперше зробила таку чудову роботу.* А я навіть не знаю моррейнської. Мені доведеться цілком покладатися на Джесінію, щоб перекласти і порівняти ці два тексти. Я здригаюся. — І не тисни.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ВОСЬМИЙ

Об'єднані місця кладки в Басґіаті є найбільшим активом нашого покоління… і нашою найбільшою відповідальністю.

Щоденник Ворріка Люцерійського
в перекладі курсантки Вайолет Сорренгейл
і курсанта Дейна Аетоса

— Упертий засранець, — бурмочу я, звертаючи перед самим входом до аудиторії і прямуючи до спаринг-залу.

Розмови з Бреннаном за останній тиждень ні до чого не привели, а його різке й остаточне відхилення мого щирого прохання переглянути позицію Асамблеї щодо самарської проблеми змусило мою кров кипіти в жилах.

Штовхаю двері трохи сильніше, ніж потрібно, і бачу, що спаринг-зал порожній, як і очікувалося о десятій вечора посеред вихідних. Він тьмяно освітлений прохолодним сяйвом магічних світильників, що висять над кожним окремим килимом.

Ксейден стоїть на маті в самому центрі тренажерного залу, розставивши ноги й склавши руки на грудях, одягнений у спаринг-форму і з демонстративно байдужим виразом обличчя, яким він так славиться.

— Я подумала, ти жартуєш, коли отримала твою записку. — Зачиняю за собою двері, потім зосереджуюсь на замку й обертаю руку в повітрі, спрямовуючи рівно стільки сили, щоб почути, як засув, клацнувши, ковзає на місце. — Я не бачилася з тобою тиждень. І це те місце, де ти хочеш зустрітися?

Його відправили розвідати обстановку у Дрейтусі одразу після нашого повернення з Атебайна.

— Я гадав, ми будемо сваритися. Що може бути кращим місцем для цього, ніж спаринг-зал? — Ксейден стоїть абсолютно нерухомо, чекаючи, поки я підійду. Його звичних мечів немає при ньому, зате є два кинджали, пристебнуті до стегна.

— Тепер у тебе є спальня під захистом, — нагадую йому, ступаючи на килим. Хоча я не впевнена, наскільки сильні ці сфери, враховуючи, що наш метод їх зведення в Аретії був явно не досконалим.

Я не можу звинувачувати Ксейдена, коли роблю те саме, що й він зі мною, — насолоджуюся кожною деталлю його зовнішності. Незалежно від того, злюся я чи ні на його останнє одкровення, але, як і завжди, я сумувала кожну хвилину, поки його не було поруч.

— Через що саме ми будемо сваритись? Через те, що Асамблея проголосує, щоб залишити Наварру напризволяще? Чи через таємницю, яку ти *знову* приховуєш від мене?

У нього заграли жовна.

— Більшість проголосувала, щойно ми повернулися, і, хоча деталі цього голосування засекречені, я порушу правила і скажу тобі, що я *програв*.

— Ох! — Найгостріше вістря мого гніву притуплюється. — І ти вважаєш за краще обговорювати друге питання тут? Де кожен може зайти і почути нас?

— *Якщо навколо немає купи телепатів, нас ніхто не почує.* — Ксейден жестом показує на порожній зал. Відтак простягує руку із зігнутими пальцями, ніби манячи мене. — Ну ж бо. Я знаю, що ти розлючена, і ні, мені не потрібен зв'язок між нами, щоб зрозуміти це. Гнів відчувається у кожній рисочці твого обличчя, у стиснутих губах, у напружених плечах.

Я свідомо розслабляю поставу.

— Маєш рацію: тобі *не* потрібен зв'язок.

— Бачиш? Ти розлючена. — Ксейден рухається так швидко, що я ледь встигаю підняти руки, перш ніж він збиває мене з ніг.

Лайно.

Ксейден падає разом зі мною, однією рукою підтримуючи мене у падінні, а другою — своє тіло. Удар об мату, може, й не вибив з мене повітря, але все одно важко дихати. Мої руки на його грудях, а його обличчя за кілька сантиметрів від мого, приковуючи мій погляд і затуляючи світ навколо нас.

— Я не спарингую з тобою.

— Чому? — Він розгублено супить брови. — У тебе є кращий учитель? Я чув, що Еметтеріо навчає тебе нових різноманітних технік через те, що веніни дуже швидко пристосовуються до наших стилів ведення бою.

— Так і є. Але я не спарингую з тобою, бо *справді* хочу надерти тобі дупу. — Я хитаю головою, моя коса спадає на мату піді мною.

— О, ти думаєш, що можеш завдати мені болю? — Його повільна усмішка змушує мене примружитись.

Суну руку й вихоплюю кинджал з піхов біля ребер, притискаючи лезо до теплої шкіри його горла, прямо вздовж звивистих ліній тавра.

— Я не зобов'язана відповідати на цей коментар.

Пішов він.

Переконуюсь, що мої щити опущені, щоб він це почув.

Ксейденові очі спалахують чимось схожим на гордість, і він притискає шию до леза.

Я послаблюю тиск рівно настільки, щоб не порізати його.

Схоже, ми обоє довели свою правоту.

— Гадаю, ти собі навіть не уявляєш, якого болю ти здатна завдати мені, Вайолет. Я можу бути досить вправним, щоб нанести смертельний удар, але ти одна маєш силу, щоб *знищити* мене дощенту. — Його рука вислизає з-за моєї спини, і він опирається на неї усім тілом. — Тепер ми можемо поговорити тут або подивитися, чи закінчили Сґейл і Терн чубитися й полетіли крізь цю хуртовину до найближчої вільної вершини, але не обманюйся, ми таки поговоримо.

Я вкладаю ніж назад у піхви, потім знову підношу руку до Ксейденових грудей.

— На спаринг-килимі?

Його серце б'ється під моїми пучками сильно і рівно, на відміну від мого, яке гупає, як барабан. У мене був тиждень на роздуми, тиждень на бажання, щоб він був поруч, аби я могла накричати на нього, але також тиждень, щоб подумати про логічні причини того, чому він мені не розповів.

Найголовніша з них — він цінує своє життя.

— Я впевнений, що не в нашій спальні. — Він коліном розводить мої ноги. — Ми не сваримося там.

— Відколи? — Це найбезглуздіша річ, яку я коли-небудь чула. Це наш єдиний особистий простір у всьому будинку.

— Від цієї миті. Я щойно встановив це правило. Ніяких сварок у нашій спальні.

— Це так не працює.

— Спрацює. — Він опускає погляд на мої губи. — Ми встановлюємо правила, коли вони приходять до нас. Давай, створи одне.

— Правило? — Піднімаю ногу вгору, упираючись ступнею в долівку, щоб мати опору, якщо знадобиться, але цей рух також тягне мій внутрішній бік стегна вгору до Ксейдена, і хай йому грець, якщо це миттєво не викликає біль, який він може полегшити, бо перебуває у кращому положенні.

— Будь-яке.

— Ми не зберігаємо секретів. Більше жодних *«запитай мене»*. Більше жодних тестів, щоб визначити, хто в цих стосунках, а хто поза ними. Цілковита відвертість між нами... — Роблю спокійний вдих і розглядаю золоті цятки в його очах на випадок, якщо це востаннє. — Або все це пусте.

— Домовились.

— Я серйозно. — Моя рука ковзає вгору по його грудях аж до шиї. — Хоча я знаю, що ти мав рацію. Я ставила неправильні запитання, бо боялася відповідей, і, можливо, досі боюся, враховуючи той факт, що ти ніколи не був зі мною цілком відвертим. Майже всі в моєму житті мали від мене секрети, бо я не ставила *правильних* запитань, не бачила нічого далі свого носа, тож я розумію, що буватимуть моменти, коли ти не зможеш розповісти мені все, — це притаманно нам, вершникам, через те, чим ми займаємось, — але мені потрібно, щоб ти припинив налаштовувати мене на невдачу, наполягаючи на тому, щоб я сама з'ясовувала, про що *маю* питати.

— Домовились. — Ксейден киває. — Я просто... — У нього під вилицями заграли жовна.

— Просто? — Мої пальці ковзають по його теплій шиї і занурюються у волосся.

— Я маю знати, що ти будеш тут. І що б не сталося — ти повернешся, щоб ми могли поговорити про це або подолати це разом.

Його погляд падає на мої вуста, а тоді ковзає по обличчю.

Моє серце стискається, і я веду рукою по його грудях, навколо ребер, аж до спини, а потім зупиняюся.

— Домовились.

Зморшки між бровами розгладжуються.

— Я хочу, щоб *ти* знала, що, незалежно від того, якою інформацією я володію, ти повинна довіряти мені, любити мене так, щоб розуміти, що я ніколи не завдам тобі шкоди. Я не найправильніша людина, але я засвоїв урок, повір мені. Навіть якщо це засекречено, я не притримаю жодної інформації, яка може негативно вплинути на твоє ставлення до мене. — Ксейден ковтає слину, потім змінює точку опори, виставляючи другу руку і проводить тильним боком долоні по моїй щоці. — Я мушу впевнитись, що ти не втечеш, що ти знаєш, що тобі ніколи не доведеться цього зробити.

— Я кохаю тебе, — шепочу я. — Ти можеш зруйнувати весь мій світ, а я все одно кохатиму тебе. Ти можеш зберігати таємниці, влаштувати революцію, розізлити мене до чортиків, можливо, *знищити*, але я все одно кохатиму тебе. Я не можу це зупинити. І не хочу. Ти — моя сила тяжіння. Ніщо в моєму світі не працює без тебе.

— Сила тяжіння, — шепоче Ксейден, і повільна бездоганна усмішка освітлює його лице.

— Єдина сила, від якої ми ніколи не зможемо втекти, — підколюю я. Тоді моя усмішка зникає. — Проте я серйозно. — Підводжу на нього брови. — Ти мусиш впустити мене до кінця, інакше вся любов світу не втримає нас разом. Я людина, якій *потрібна* інформація, щоб віднайти опору для себе.

— Домовились, — шепоче він. — Хочеш знати про мого батька? Про мого діда і Сґейл? Про повстання?

Може, щось простіше?

— Де твоя мати?

Ксейден здригається, але миттєво приховує цей відрух.

— Ніхто про неї не говорить, — веду далі я. — Немає ні портретів, ні згадок про те, що вона була на стратах у Калдирі. Нічого. Наче ти вилупився, а не народився.

Між нами виникає пауза.

— Вона пішла, коли я був малим. У їхньому шлюбному контракті було сказано, що спадкоємець має дожити до десяти років, а потім вона може бути вільною — піти, що вона й зробила. Відтоді я її не бачив і не чув про неї. — Ксейденів голос звучить так, ніби він протягнув його по битому склу.

— Ох… — Моя рука плавно лягає йому на груди. — Мені шкода. — Тепер я почуваюся лайном через те, що запитала.

— А мені ні. — Ксейден знизує плечима. — Що ще ти хочеш знати? Бо я не зможу пройти через це знову. Я не можу витримати місяці непевної боротьби за твоє повернення, не знаючи, чи не скурвив я єдине, що дійсно має значення в моєму житті. — Його очі ненадовго заплющуються. — Чи не відмовив у тому, що тобі потрібно.

— *Коли вона проявилася?* — Проводжу рукою по його шиї. — *Печать?*

— *Десь за місяць після того, як з'явились тіні. Я вже бачив, як Карр убив іншого першокурсника за читання думок, тому, коли це сталося, зібрав у жменю своє гузно і пішов до Сґейл, і, коли Карр запитав, чи не з'явилися в мене інші дивні здібності, оскільки вони знали, що Сґейл пов'язала була одного з моїх родичів, я відморозився. А коли моя здатність керувати тінями виявилася сильнішою, ніж вони очікували, у них не було причин*

копати глибше. — Куточок його рота сіпнувся догори. — *Допомогло те, що вершник у списках вважався моїм двоюрідним дядьком, а не дідом.*

— *Вона справді єдина, хто знає?*

— *Так. Вона взяла з мене обіцянку нікому не розповідати. Слейл думає, що будь-хто, кому це стане відомо, вб'є мене або використає як зброю.*

— *Чорт, хіба я зробила не саме це?* — Коли ми були з Мельґреном, я запитала...

— *Ні,* — шепоче Ксейден, піднімаючи руку і проводячи тильним боком пальців по моїй щоці. — *Ти попросила мене заради блага місії, але ти ніколи не використала б її для особистої вигоди.* — Він нахиляється і впирається своїм чолом у моє. — Скажи, що між нами все гаразд. Скажи, що цього нам достатньо.

— *Обіцяй, що більше не застосуєш печать на мені.* — Витримую його погляд і згрібаю в кулак його сорочку.

— Обіцяю, — шепоче він, а потім ніжно цілує мене. — А тепер хочеш отримати свої подарунки?

— Подарунки? — Я вигинаюся, притискаючись до нього.

— У бою із Соласом ти втратила два кинджали. Я виготовив два нові. — Повільна усмішка розпливається на його обличчі. — Просто маєш роззброїти мене — і вони твої.

Я ковзаю рукою по його грудях і роблю це.

Дев'ятнадцяте грудня. Записую дату на наступному чистому аркуші пергаменту в зошиті, а потім дивлюся. До сонцестояння залишилося два дні, а Асамблея ніяк не зрушить з місця. Однак до Самари лише вісім годин льоту, тож я не втрачаю надії, що ми все зробимо правильно.

— Є щось у щоденнику Ліри? — запитує Ріаннон, умощуючись на місце поруч зі мною на Бойовому сповіщенні.

Чи не всі голови нашого рою повернуті до мене, і тягар їхніх очікувань утворює яму в моєму шлунку. Щодня одне й те саме запитання, і я не маю втішних новин.

— Я ж казала вам, народ, щойно вона закінчить — дам вам знати. — Минув лише один важкий день спроб перекладу і невдач, перш ніж я передала його Джесінії.

Витягаю з наплічника новий провідник і кладу його собі на коліна. Минулого тижня Фелікс роздав їх кожному з другого і третього курсів, і вони їх також повитягували. Вершники насичують блискучі шматки сплаву для кинджалів кожної вільної секунди і кожною краплею енергії, що в них є.

Але мій провідник має особливе доповнення, про яке я попросила після битви із Соласом, — ремінець на руку, щоб не загубити його в бою. Він досить довгий, щоб скляна куля вільно ковзала по моїй долоні, але однаково надійно утримає її на зап'ястку, якщо мені знадобиться звільнити руку для рукопашу.

Льотчики працювали над вирізьблюванням мерехтливих наконечників стріл з маорзиту, щоб наповнити і свої сагайдаки.

За останні два тижні, що минули після нашої зустрічі з Мельґреном, атмосфера змінилася від навчальної у військовому коледжі до справді *військової*. У будинку пульсує тривожна енергія, яка нагадує мені заряд у повітрі перед бурею. Усі другі та треті курси вчать руни, і навіть я мушу визнати, що Кет досі найкраща на нашому курсі. Вона єдина з нас, хто опанував відстежувальну руну, здатну знайти місце розташування *чужої* руни. *Приголомшливо.*

Наша кузня працює безперервно, щоб виробляти зброю, і з прибережних застав залучили всіх вершників, щоб відправити в прикордонні регіони, як з Наваррою, так і з Поромієлем.

— Тиша! — наказує професорка Девера із центру сцени театру-аудиторії, Бреннан долучається до неї, тож гамір у амфітеатрі швидко заспокоюється. — Так краще.

Рідок закидає ноги на стілець перед собою, проте Ріаннон скидає їх вниз, дивлячись на нього поглядом «поводься-пристойно-бо-інакше».

— Велике діло, — бурчить він, випростовуючись. — Ви чули список смертей за останній тиждень? Немає втрат, які варто обговорювати.

— Як відомо більшості з вас, у нас немає нових повідомлень про напади, — починає Девера, а Рідок, підводячи брови, стріляє в Рі промовистим поглядом «я-ж-тобі-казав». — Але маємо оновлену карту, яка, на нашу думку, більш ніж на дев'яносто відсотків точна, завдяки повітряним патрулям.

Вона повертається до гігантської карти Континенту і піднімає руки. Червоні прапорці починають пересуватись в очевидній послідовності, віддаляючись від відомих фортець і скупчуючись на сході.

Більшість із них розташовано безпосередньо по той бік кордону із Самарою, хоча декілька червоних прапорців розкинулися вздовж нашого кордону.

— Вони пішли з Павіса, — зауважує Рідок, нахиляючись уперед.

— Вони пішли... звідусіль на півдні, — додає Соєр. — І з Тиррійського кордону теж.

Північні провінції Циґнісен і Брейвік досі всіяні червоними позначками.

— Але не із Золі, — Марен зітхає за кілька місць ліворуч від мене, а Кет, що сидить поруч із нею, міцно стискає губи.

Вони, мабуть, не знають, що наші сфери працюють не на повну силу.

— Які висновки ви можете зробити з позначок про їхні переміщення? — запитує Девера, повертаючись до нас обличчям.

Бреннан склав руки на грудях і дивиться собі на ноги, перш ніж підняти погляд на нас. Я знаю цей погляд. Він почувається винним.

Добре.

— Вони готуються до битви, яку передбачив Мельґрен, — вигукує вершник із Третього крила.

Принаймні Асамблея не тримає в секреті прохання Мельґрена — лише те, як вони індивідуально голосували за рішення, яке потрібно прийняти щодо цього.

— Погоджуюсь, — каже Девера, киваючи в бік курсанта, що відповів. — Важко зробити точний підрахунок, але ми припускаємо, що там більше п'ятисот віверн. — Вона дивиться на Бреннана і, коли той мовчить, продовжує: — І разом із ними темні володарі.

Шквал лайки шириться залом.

— А чому ми не беремо участі? — запитує хтось із Першого крила.

— Бо ми зловтішаємось, — каже Квінн з-за моєї спини.

— Що це було, курсантко? — звертається до неї Девера.

Квінн совається на місці, але коли я озираюся назад, її голова високо піднята.

— Я сказала: бо ми зловтішаємось, — повторює вона, цього разу голосніше.

— У яблучко, — каже собі під ніс Рі.

Бреннан прочищає горло.

— Ми не беремо участі, тому що Асамблея проголосувала і вирішила, що кількість жертв серед вершників і льотчиків буде занадто великою. У битві такого масштабу наші сили можуть бути розгромленими, що залишить решту Континенту незахищеною.

Я хитаю головою через те, як знайомо звучать ці міркування.

— Дехто з нас має родину в Наваррі, — каже Евелінн, яка сидить переді мною разом з іншими першокурсниками нашого рою. — Ми що, маємо просто сидіти і чекати, коли вони загинуть?

— Їм слід було б виїхати, — відповідає вершник із Другого крила.

— Не в кожного є достатньо ресурсів, щоб узяти все своє життя й переїхати лише тому, що наближається війна, ти, елітарний придурку, — підвищує голос Евелінн.

Вона має рацію, тож вигуки на підтримку її слів у підрозділах лунають гучніше і виразніше.

— Бойове сповіщення *не* місце для таких дискусій, — зауважує Девера.

Ми затихаємо, але атмосфера змінилась, і не в кращий бік.

— Розгляньмо це з іншого боку, — каже Бреннан. — Якби ви були Мельґреном, що б ви зараз робили?

— Обісралися, — відповідає Рідок.

Бреннан потирає перенісся.

— А ще?

— Зміцнювали б захисні сфери, — пропонує Ріаннон. — Поки ті працюють на повну потужність, загроза нападу — це лише пусті балачки з боку ворога.

— Чудова думка, курсантко Маттіас. — Бреннан киває.

— Тоді йому доведеться обирати між озброєнням своїх військ та охороною джерела сили в арсеналі? — Це питання лунає від Першого крила.

— Ще одне доречне зауваження, — погоджується Бреннан. — У чому проблема з озброєнням війська?

— Розпорошення кинджалів зменшує їхню ефективність як джерела живлення для сфер, — відповідає Ріаннон. — Навіть якщо сила активно не витрачається на вбивство темних володарів, сфери все одно слабшають.

— Правильно. — Бреннан дивиться просто на мене. — А що зробили б ви, курсантко Сорренґейл?

— Крім реальної боротьби за захист невинних мирних жителів? — Слова вилітають з мого рота, перш ніж я встигаю двічі подумати про те, що публічно звинувачую свого брата.

— Якби ви були Мельґреном. — Бреннанова голова нахиляється, і з його погляду я знаю, що після цього всього мені буде непереливки.

Якусь мить я розглядаю карту.

— Я забрала б усі кинджали з прибережних застав, щоб посилити потужність прикордонних застав. Вони безсилі, щойно перетинають сфери. Віверна помирає. Венін не може спрямовувати силу. Їм залишається тільки рукопашний бій.

— Або артилерія, — додає Кет.

— Саме так. — Я дивлюся на неї і ствердно киваю. — Поки наваррські сили можуть фізично відбивати темних володарів і не дадуть їм можливості

зруйнувати джерело живлення в арсеналі, реальної небезпеки вторгнення немає.

— І я підтримую цю точку зору.

— Але Мельґрен бачив поразку від сил темних володарів, — каже льотчик із Другого крила.

— Давайте розвинемо цю думку. — Девера показує на карту. — Що станеться, якщо сфери в Самарі впадуть?

— Їм відкриється прямий шлях до місць кладки, — зауважує хтось.

— Ні, — відповідаю я. — Межі захисту сфер звузяться до своїх первинних розмірів, приблизно за три-чотири години льоту від Басґіату, так само, як і наші. Джерела живлення на заставах розширюють сфери, а не створюють їх, тож хоч великий шматок Наварри зостанеться незахищеним...

Кліпаючи, я ловлю на собі погляд мого брата.

Він киває.

Мельґрен блефував, розраховуючи на те, що ми не до кінця розуміємо, як працюють сфери. Він використовував тактику залякування, щоб змусити нас погодитися на співпрацю.

— Ви хочете закінчити цю думку, курсантко? — запитує Девера.

У моїй голові паморочиться, а серце підскакує до горла. Дивлюся на карту, на тонку лінію кордону, яка залишається неприступною для, здається, непереможного легіону ворога, і думка, настільки жахлива, що я ледве можу її вловити, починає захоплювати мене. — Наскільки давньою є ця інформація?

— Перепрошую? — Брови Девери піднімаються.

— Скільки вони вже сидять на кордоні? — уточнюю я, а мої нігті впиваються в долоні, коли я стискаю кулаки, намагаючись побороти страх, який ось-ось поглине мене.

Вона дивиться на Бреннана, який відповідає:

— Вони там уже три дні. Сьогоднішній ранковий звіт підтверджує, що вони нікуди не рухалися.

О боги.

— *Діємо негайно,* — голос Терна гримить у мене в голові.

Я запихаю все в сумку, поки Девера викликає іншого вершника, щоб той відповів на запитання.

— Що ти робиш? — пошепки запитує Рі, і я помічаю, що майже всі з мого рою обертаються, щоб подивитись на мене.

— Мушу знайти Ксейдена. — Закидаю наплічник за спину і просовую руки крізь лямки, готуючись встати з місця. — Це не Самара.

— Гаразд. — Ріаннон прибирає свої речі, і решта рою чинить так само. — Ми йдемо з тобою.

На суперечки немає часу, тож я киваю, і ми всі виходимо. Нам навздогін лунають несхвальні вигуки Девери, але звук лише розпливається в гуркоті, що гримить у моїх вухах, а думки крутяться дедалі швидше і швидше.

Коридор відносно порожній, оскільки всі курсанти перебувають на Бойовому сповіщенні, що дає нам змогу квапливо вийти із західного крила будинку.

— *Де ти?* — посилаю я запитання по ментальному зв'язку.

— *На стратегічній нараді в залі засідань Асамблеї,* — відповідає Ксейден. — *У чому річ?*

— *Я йду до тебе. Ти мені потрібен.* — Ми минаємо двері кабінету історії, а потім заходимо у велику залу.

— Хтось пояснить, чому ми щойно вийшли з Бойового сповіщення? — запитує Кет, що йде за кілька кроків позаду мене.

— Вайолет щось зрозуміла, — пояснює Ріаннон, не відстаючи від мене.

— Щось таке вже з нею було перед минулорічною Битвою загонів, — каже Соєр.

— Вона на щось натрапила, і з нашого досвіду скажемо: просто йди слідом, — завершує Ріаннон.

Ксейден виходить із зали засідань Асамблеї і прямує до мене, перестрічаючи нас посеред коридору.

— Що сталося?

— Нам не про Самару треба турбуватися.

— Чому? — Він не спускає з мене очей, незважаючи на шарканння ніг моїх одногрупників.

— Бо вони сидять і чекають, — пояснюю я. — Вони чекають уже три дні. Чому?

— Якби я знав їхній спосіб мислення, ця війна була б закінчена, — відповідає Ксейден.

— Мельґрен каже, що вони нападуть у день сонцестояння. Це післязавтра. — Боги, нам доведеться діяти швидко.

Він киває.

— Віверни не збираються зносити захист у Самарі. Вони не можуть пролетіти повз сфери. До того ж менші орди розосереджені вздовж усього кордону. Думаю, Самара — це лише маневр, щоб відволікти нас від їхніх реальних планів. Я вважаю, що вони чекають, поки *всі* сфери впадуть.

Його очі на мить спалахують.

— Битва не може відбутися в іншому місці, — стверджує Соєр. — Мельґрен побачив би це.

— Ні, якщо ми будемо там, — заперечує Слоун. — Мельґрен не побачить результату, якщо нас буде троє, пам'ятаєш?

Вона піднімає передпліччя, де її *тавро* закручується над краєм рукава.

— Саме так. — Нігті впиваються в долоні. — Він не побачить справжньої битви, якщо ми будемо там. Усі його сили зосереджені на Самарі, тоді як вони повинні бути...

— У Басґіаті, — закінчує мою думку Ксейден, не відводячи очей від мене. — У Падолі.

— Так.

— Ти хочеш повернутися? — запитує він.

— Звісно, хочемо, — відповідає Рідок.

— Я не тебе питав. — Ксейден перехоплює мій погляд. — Хочеш піти? Чи хочу я? Наварра брехала своєму народу — брехала *нам* — шістсот років.

— Вони б ніколи не прийшли нам на допомогу, — каже Слоун.

— Нам вони точно ніколи не допомагали, — погоджується Кет.

Вони знову й знову дозволяли гинути мирним мешканцям Поромієлю, безпечно ховаючись за своїми сферами і замилюючи очі брехнями наваррським громадянам.

— Там місця кладки, — нагадує Ріаннон.

— У нас тут є свої, — заперечує Трейґер. Принаймні я думаю, що це Трейґер, бо не можу відвести очей від Ксейдена.

Він — надійна опора під моїми ногами, поки думки в голові стрімко набирають обертів, а мої товариші по команді висловлюють суперечливі судження, які збігаються з моїми власними.

— Моя родина в Моррейні, — благає Евелінн.

Коли вони всі починають сперечатися, голоси в моїй голові зливаються в суцільний гул.

— *Нам доведеться вилітати негайно,* — каже Ксейден. Його голос лунає крізь шум.

— *Вони брехали нам. Вони стратили твого батька. Катували мене.* — Змушую себе припинити перелічувати їхні злочини, перш ніж емоції візьмуть гору над моїм сумлінням.

— *Так.*

— *Я не перестаю думати про курсантів-піхотинців, і про цілителів, і навіть про писарів. Такі люди, як Каорі, залишилися, бо просто хотіли захищати свою батьківщину.* — Простягаю руку вперед і хапаюся за

Ксейдена, щоб утриматись, поки навколо нас вирує суперечка, і гул, який наростає, створює враження, що ми вже тут не єдиний рій.

— *Так.*

— *Ми нічим не кращі за них, якщо не підемо і залишимо їхніх цивільних помирати, тоді коли можемо бути тією самою зброєю, якої вони потребують.* — Я міцно стискаю його руку.

— Ви хочете битися? — запитує Ксейден, нахиляючись, коли суперечка навколо нас вщухає, і всі, мабуть, чекають, що я скажу далі. — Варто вам вимовити лише слово, і я винесу це на розгляд Асамблеї. А якщо вони не підтримають, ми підемо з тими, хто нас підтримає. Я піду туди, куди підете ви.

Через думку про те, що я ризикую своїми друзями, що можу втратити їх, у мене крутить шлунок. Я не хочу наражати на небезпеку Терна і Андарну. Я краще помру, ніж ризикуватиму життям Ксейдена. Та чи є вибір? Ідучи, ми ризикуємо померти, але залишившись, ми ризикуємо стати такими ж, як наш ворог.

— Ми мусимо.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТИЙ

Ми не їмо наших союзників.

Особисте доповнення Терна до «Книги Бреннана»
за словами курсантки Вайолет Сорренгейл

— Я *можу зробити це сама,* — стверджує Андарна три години по тому, коли курсанти поспішають до нашого квапливого і несанкціонованого шикування в центрі долини.

— Це вісімнадцятигодинний політ, — нагадую я їй, перевіряючи всі ремені на її новому спорядженні. Слава богам, вона все ще вдвічі менша за Сґейл, тож Терн може нести її. — Я поважаю твоє рішення летіти, але це єдиний спосіб. — Вона може літати лише годину чи дві, перш ніж м'язи її крил повністю зводить судомою.

— *І ти думаєш, що мене треба носити на руках, як малолітню?* — Андарна чмихає парою, коли я проходжу попід нею і просовую пальці між її лускою та гладким металом, що огинає її тіло під плечима.

— Я думаю, що Терн здатен витримати твою вагу. Ти можеш летіти, доки не втомишся або не почнеш затримувати ватагу, але носити ремені безпеки для швидкого приєднання — це єдина умова, за якої я дозволяю тобі летіти. Я не хочу, щоб ти лишилася позаду, якщо відстанеш від решти драконів. — Смикаю за сталь, щоб переконатися, що вона не піддасться, так як моя, коли ми поверталися до Басґіату минулого літа. — Я розумію: ти не хочеш, щоб тебе несли. Іноді я не хочу літати в сідлі, але тільки так я можу літати. Це твій вибір. Можеш їхати в упряжі, а можеш залишатися.

— *Дракони не підкоряються людям.* — Вона наїжачується, випростовуючись.

— *Ні, але вони підкоряються старшим,* — бурчить Терн, а його кігті впиваються в зелену траву під нами.

— *Тільки найстаршому в нашому лігві,* — огризається Андарна, коли я виходжу з-під неї, намагаючись не наступити на свою льотну куртку і наплічник, які залишила на землі. Тут збіса спекотно, щоб бути одягненою по-грудневому.

— Аякже, я тільки швиденько запитаю в Кодага, — саркастично відказую я, відстрибуючи назад, коли грифон проноситься повз нас на повній швидкості. Ці створіння можуть бути повільнішими за драконів у небі, але на землі вони страшенно прудкі.

За словами Марен, вони також не в захваті від того, що їх залишили позаду.

— Постарайся, щоб тебе не вбили до того, як ми туди доберемося, Ві. Думаю, ти можеш нам ще знадобитися, — піддражнює мене Рідок, чекаючи перед Аотромом, який огризається на чергового грифона, що промчав надто близько. Я не здивуюся, якщо побачу пір'я, що звисатиме з його зубів, коли він відкине голову назад.

— *Можливо, я буду старшою у своєму лігві.* — Андарна вигинає шию, стежачи за граєю птахів у небі. Я дивлюся у тому ж напрямку, що й вона, але швидко відводжу очі, бо яскраве сонце сліпить. Її луска спалахує під його променями небесно-блакитними відблисками, тож я кліпаю, щоб плями перед очима розсіялись.

— *Я досі середнього віку,* — бурчить Терн. — *Тобі доведеться трохи почекати.*

— *Справді?* — Андарна поправляє ремінь у зручніше положення. — *А я думала, що ти на десятки років застряг у стародавній епосі. Ти й поводишся відповідно.*

Терн повільно повертає голову і мружить очі на Андарну.

— Тобі не даси ні на день більше, ніж твої сто, — заспокоюю я Терна, а потім посміхаюся Марен, яка наближається разом із Кет.

— Мені дуже прикро, що ми не летимо, — каже Марен, скидаючи з плечей шкіряний наплічник. — Ми ж повинні триматися разом як рій, хіба ні?

— Ви не зможете орудувати, — нагадую я їй, коли вона присідає, копирсаючись у своєму рюкзаку. — Щойно ви перетнете кордони Наварри, то станете беззахисними і будете мішенями як для вершників, так і для венінів. Не найкраща комбінація.

— І ми б вас загальмували. Ми це чули. — Кет складає руки на грудях, споглядаючи весь хаос. У цей час Фердж приземляється попереду нас,

змахуючи крилами, перш ніж опинитись біля Ріаннон. — Це не означає, що ми не почуваємося паскудно через те, що ви рветеся в бій, поки ми... вчимося.

— Я не дуже впевнений щодо «вчимося», адже мені здається, що там попереду строю Червоний Булавохвіст Девери, — додає Рідок, вказуючи на очільника формування.

— Ось. — Марен дістає з наплічника невеликий арбалет і сагайдак у шкіряній оправі, після чого підводиться. — Не хотіла тобі цього казати, але ти жахливо стріляєш із довгого лука.

— Ммм... Дякую...

— Це стане тобі додатковою зброєю, якщо закінчаться кинджали. Просто натягни тятиву, доки вона не зачепиться ось тут, потім вклади стрілу в паз, — льотчиця показує на центр арбалета, — і потягни вказівним пальцем за гачок.

Арбалет компактний і не вимагає значних зусиль для того, щоб його застосувати. Від щирості її намірів у горлі утворюється клубок.

— Він прекрасний. Дякую тобі.

Я беру в Марен зброю, але сагайдак вона відтягує подалі від мене.

— Там усі наконечники стріл з маорзиту, вони насичені рунами, щоб вибухати при влучанні. — Марен підводить темні брови. — Вони в сагайдаку у м'яких гніздах, але можуть здетонувати. Не. Упусти. Це.

— Зрозуміла. — Забираю в неї сагайдак і ховаю все це в наплічник.

— Асамблея не зрушить з місця, — каже Ксейден.

Він повністю споряджений, його мечі припасовані на спині. Поряд з ним мої брат і сестра.

— Вперті тупаки! — Міра також одягнена для польоту, її меч у піхвах при боці, але у Бреннана — ні, і гнів, що кипить у примружених очах мого брата, спрямований просто на мене.

— Вони не будуть битися, навіть знаючи, що під загрозою місця кладки? — виклично гукає Рідок, прямуючи до нас разом із Соєром, Імоджен та Квінн.

— Вони вважають, що ми помиляємося, — відповідає Ксейден.

— *Вони* вважають, що вриватися на ворожу територію з ненавченими курсантами — це помилка, — огризається Бреннан. — І я згоден з ними. Ти збираєшся вбити курсантів, зокрема і себе самого.

— Ми ж не беремо першокурсників, — каже Ріаннон, застібаючи ремені піхов на льотній куртці.

— Це повна дурня, — вигукує Аарік. Слоун та інші першокурсники, які підходять з ним, усі вдягнені в льотні шкірянки і сповнені рішучості. —

Ми маємо таке саме право захищати місця кладок, як і другі та треті курси. — Благальний, але водночас звинувачувальний погляд, яким він дивиться на мене, пронизує моє серце. Він має таке саме право — можливо, навіть більше — захищати Наварру, як і будь-хто з нас.

— Ніхто з вас не рушить з місця, — починає було Бреннан.

— То ти краще залишишся тут, знаючи, що є всі шанси, що мама загине? — Я ступаю крок назустріч братові, і Міра повертається до мене, дивлячись на Бреннана

Він здригається, його голова шарпається назад, ніби я його вдарила.

— Вона не вагаючись відправляла кожного з нас трьох на смерть. — Бреннан переводить погляд з Міри на мене, шукаючи розуміння, але не отримує його від нас.

— Досить, у нас немає на це часу, — закликає Ксейден. — Якщо ти не йдеш, Бреннане, то це твоя відповідальність, але мусимо йти зараз, інакше існує ризик, що ми не встигнемо захистити Басгіат.

Він повертається, вказуючи пальцем на першокурсників.

— А ви — у жодному разі. Більшість із вас навіть не проявили печать, і я не збираюся бути для вас і ваших драконів ще одним джерелом енергії.

— Я проявила, — протестує Слоун, хапаючись за ремені свого наплічника.

— Але ти все ще першокурсниця, — заперечує Ксейден. — Маттіас, підготуй свій рій до старту, а потім знайди командира крила для подальших наказів. Нам потрібно буде летіти швидко. Я візьму Вайолет з...

— При всій повазі, — Ріаннон виструнчується і дивиться на нього, — зараз не Військові ігри, тож другий рій чоти «Полум'я» Четвертого крила залишається неподільним, хоча ти можеш долучитися до *нас*.

Соєр і Рідок підходять до мене, і я знаю, що, якщо відступлю, Квінн та Імоджен чекатимуть там.

Ксейден зводить на мене пошрамовану брову, і замість того, щоб заперечити Ріаннон, я дивлюся на сестру:

— Те саме стосується і тебе. Ти можеш приєднатися, але я залишаюся зі своїм роєм.

Майже вісімнадцять годин по тому, коли ми перетинаємо кордон провінції Моррейн і прямуємо вздовж річки Якоба звивистим гірським хребтом, що веде до Басгіату, пронизливий холодний вітер дме мені в обличчя. Я ще ніколи не була такою вдячною за те, що моє тіло нагрівається, коли я спрямовую енергію. Усі інші в нашій групі, мабуть, промерзли до кісток.

Про впевненість генерала Мельґрена щодо Самари свідчить те, що нас не зупиняє жоден патруль... бо їх немає. Навіть пости серединних земель залишились без вершників, коли наша ватага у п'ятдесят драконів на чолі з Терном і Сґейл пролітає над містом.

Можливо, ми й залишили першокурсників, але до нас приєдналися активні вершники, які не сиділи на кордоні вздовж скель, як наприклад Міра, що летить з Тейне прямо за мною, наче боїться випустити мене з поля зору.

— *Еймсір справді в Падолі. Тейне буде забезпечувати зв'язок із роєм, поки ти шукатимеш свою матір.* — Терн закінчує викладати мені план, розроблений керівництвом під час польоту, який дасть нам змогу провести розвідку, а потім підлаштуватися до ситуації, у якій опинимося.

Моє завдання — просто зв'язатися з матір'ю. Жодного тиску чи чогось такого.

— *Коли ми дістанемося наступного закруту річки, ти звільнишся з упряжі,* — каже Терн Андарні. — *Лети в Паділ і залишайся там. Чорний дракон-підліток викличе підозру в людей у Басґіаті. Сховайся серед наших, поки все не скінчиться.*

— *А якщо я вам знадоблюся? Як минулого разу? Я можу сховатися поруч.*

Моє серце стискається, коли я згадую, як вона з'явилася тоді на полі бою, навіть після того, як я благала її залишитися у схованці. Вона ризикувала життям, щоб допомогти нам, і ледь не втратила його.

— *Залишайся з перохвостами: їм знадобиться весь твій захист, якщо сфери впадуть. І повідомляй, як тільки відчуєш, що щось не так.*

Якщо ми запізнилися, то хай допоможуть нам боги.

На закруті річки Андарна від'єднується і летить поруч із нами, доки її малим крилам вистачає сил, а потім робить піке до вкритої кригою річки під нами.

— *У Паділ,* — нагадую я їй.

— *Я буду там, де мене потребуватимуть,* — відповідає вона, повертаючи ліворуч, відхиляючись від річища в бік засніженого хребта, який веде назад за льотне поле і вгору до Падола.

— *Не схоже, що вона має намір слухатися,* — кажу я Тернові, спостерігаючи за Андарною, поки та не зникає з поля зору.

— *Я ж розповідав тобі, які вони, ті підлітки.* — Він складає крила і пірнає в піке, через що моє серце йде у п'яти, доки ми падаємо з висоти пів тисячі метрів за лічені секунди, а потім вирівнюється лише за пів сотні метрів понад високими дубами уздовж річки, наближаючись до Басґіату з півдня.

Усе видається таким, як і має бути в присмерковому світлі пізнього вечора, геть так як і тоді, коли ми відлітали шість тижнів тому, але зараз укрите свіжим шаром снігу. Я озираюся через плече і бачу, як половина ватаги — Перше, Друге і Третє крила — відриваються від нас, прямуючи до летовища.

За планом, ще одна чверть нашої групи приземлиться на подвір'ї квадранта, а решта продовжить рух до головного табору.

— *Ти щось відчуваєш?* — запитую я, коли перед очима з'являються стіни Квадранта вершників.

Лише половина вікон у гуртожитку освітлена зсередини. У грудях занило. Незалежно від того, яка жорстокість тут відбулася, величезна частина мене вважає це місце своїм домом. Там я навчалася, там ми з Дейном лазили по деревах, і там мій батько утаємничив мене в секрети Архіва. Там я закохалася у Ксейдена і дізналася, як багато чим було знехтувано в тому самому Архіві.

— *Сфери ще стоять. Ми повідомили про свою присутність Емпіреям, і я точно відчуваю їхнє невдоволення, якщо ти це маєш на увазі.*

Ми перетинаємо внутрішній двір, і чоти «Хвіст» та «Кіготь» відриваються від строю на чолі з Деверою і приземляються на стіни там, де їм зручніше, чим завдають видимої шкоди кладці.

— *Але Ґрейм у резиденції, і вона зв'язується зі своїм партнером, який перебуває в Самарі, щоб вийти на контакт із Кодагом.*

— *А коли ваш зі Слейл зв'язок зможе сягати таких відстаней?*

Ми проскакуємо парапет, а потім Терн повертає ліворуч.

— *Через роки. Ґрейм і Мейс одружені вже багато десятиліть.*

Він мчить над дзвіницею головного корпусу Басґіату, потім розправляє крила і відкидає їх назад, гальмуючи під звуки стривожених криків сторожі на чотирьох вежах, які попереджувально щось вигукують.

— *Там унизу люди,* — кажу я Тернові, коли він граційно опускається у внутрішній дворик головного табору.

— *Вони посунуться.*

І справді, люди метушаться, розбігаючись на його шляху, коли він приземляється.

— *Якщо ти передумаєш, я просто продеру кігтями дах, щоб дістатися до тебе.*

Я швидко відстібаю ремені, потім сумку з кинджалами, яку мені доручили нести — у кожного з нас є по одному, — і вилажу із сідла.

— Зі мною все буде гаразд, — запевняю я і видираюся на його плече, навіть не знімаючи льотних окулярів і не затягуючи ремені на наплічнику.

Швидкість має значення, адже за один раз тут може приземлитися лише один дракон. Я буду сама, поки не прилетить Сґейл.

Мої м'язи ниють від різкого руху після годин польоту верхи, але я дістаюся до його плеча, потім ковзаю по знайомих гребенях його луски, допоки мої ноги не торкаються землі Басґіату.

Щойно я спустилася, накинувши ремінь сумки на плече, Терн злітає в небо. Він сильний, але й важкий, і під час зльоту ледь не зачіпає пазурами дах Квадранта піхоти.

Офіцери стоять у приголомшливій тиші попід стінами, дивлячись на мене з неприхованим шоком, а я прочиняю двері Архіву лише на щілину, аби наповнити тіло достатньою кількістю енергії для того, щоб ударити, якщо хтось із них вирішить ступити бодай крок. Піднісши руки вгору, оглядаюся навколо, щоб з'ясувати наявність загрози й помічаю капітана у темно-синьому однострої, який тягнеться до меча. Я відступаю до стіни біля сходів, що ведуть до адміністративної будівлі, доки не відчуваю, що вперлась спиною у холодний камінь.

Сґейл приземляється на секунду пізніше, на мить затуляючи моїх потенційних ворогів, а Ксейден зіскакує на землю, з тінями в одній руці і мечем в іншій, повторюючи мої попередні маневри, але прикриваючи мене своєю спиною, коли відступає в мій бік. Щойно Сґейл вилітає з двору, Тейне йде на посадку наступним, займаючи її місце в ідеально синхронізованій координації.

Рух сходами привертає мою увагу, тож я розвертаюся, стаючи між Ксейденом і матір'ю, яка неквапливо крокує вниз, її рука лежить на короткому мечі в піхвах, а за кілька кроків позаду неї йде Нолон.

Усі зібралися.

Тіні клубочаться навколо мене, ковзають бруківкою і зупиняються на першій сходинці, коли туди ж ступає моя мати. У її зітханні — чисте роздратування, а під очима, які вона мружить на нас, півколами залягають симетричні синці.

— Мамо… — Сила потріскує, електризуючи моє розпущене волосся, коли я озираюся на чоловіка, за чийого сприяння я опинилася в полоні.

— Серйозно, Вайолет? Ти не могла зайти через парадні двері? — Вона дивиться на Міру, а потім зводить очі вгору, коли спускається дракон Кет. Її обличчя ніяковіє, але вона, як і раніше, тримає поставу струнко.

— Він не з нами, — каже Міра, піднявши меча на капітана, який пробивається до виходу. — Насправді він дуже розлючений, що ми прилетіли.

Мамина голова злегка нахиляється в русі, який, як я знаю, означає, що вона розмовляє з Еймсіром.

— Здається, нас повністю захопили.

— Ми тут не для того, щоб битися з вами. Ми тут, щоб битися *за* вас, — кажу я їй. — Ви можете мені не вірити, але ваші захисні сфери в небезпеці.

— З нашими сферами все гаразд, я впевнена, що ви це відчуваєте. — Мама схрещує руки, коли Дейн приєднується до нас. — Щоб ти скис. — Вона гукає через подвір'я: — Голліне, відчини кляті ворота, поки один із цих драконів не злетів з даху!

Вона пильно дивиться на тіні, що перекривають їй шлях. Вони, звиваючись, відступають до кінчиків моїх черевиків.

— *Передай іншим, що ворота відчиняються,* — кажу Тернові.

— *Побачу, як там піде.*

Минає не менше хвилини, поки охоронці відчиняють ворота, і стає видно, як спішується решта нашого рою.

— Повір мені, мамо. Битва, до якої ви готуєтесь, буде не під Самарою, а тут. — Я пояснюю свій хід думок за тих кілька хвилин, допоки до нас добігають мої побратими. — Ваші сфери збираються знищити.

— Це неможливо, *курсантко*. — Вона хитає головою, а ніч уже опускається на нас. — Вони перебувають під посиленою охороною кожної миті щодня. Найбільшою загрозою для сфер можеш бути *ти*.

— Гаразд, тоді перевіримо, — каже Ксейден, стоячи за моєю спиною. — Ви ж знаєте, що ваші доньки ніколи не позбавлять Наварру захисту.

— Я чудово знаю, на що здатні мої доньки. І відповідь — ні. — Її відмова була короткою. — Вам пощастило, що ви залишилися живими, перетинаючи повітряний простір ворога. Вважайте збереження ваших життів особистим подарунком від мене.

— Не думаю. — Міра обводить поглядом подвір'я. — Цей двір мав би бути переповнений солдатами, які повертаються з обіду, але я налічила лише п'ятьох: один капітан і четверо курсантів. І так, я не рахую цілителів, що товчуться в кутку. Ви ж відправили до Самари всіх підготовлених людей, правда?

Температура на подвір'ї падає від нуля до майже нестерпного холоду.

— Охоронці в тебе за спиною, мамо, думають, як скористатись печатями. Насправді я готова побитись об заклад, що наймогутніші вершники в таборі — це ти і... хто? Професор Карр? — Міра безстрашно рухається вперед. — Наші сили можуть прийти на допомогу або завойовувати. Вибирати вам.

Минають секунди напруження, а мамині ніздрі тремтять.

— Якщо ви не відведете їх до сфер, — каже Дейн десь позаду мене, — то це зроблю я. Минулого року батько показав мені, де вони.

Саме тому Дейн у нашому рою.

— Ким ти хочеш бути? Пані генералом, яка рятує Басґіат, чи тою, хто програє його тим самим курсантам, які повстали проти вашої брехні? — Я підводжу підборіддя.

— Чорне тобі справді личить, Вайолет. — Можливо, це найкраще, що мама мені будь-коли говорила.

— Як казала капітанка Сорренґейл, це твій вибір. Ми марнуємо час, — відповідаю я. З настанням ночі офіційно настає сонцестояння.

Мама переводить погляд на Міру, а потім знову на мене.

— Ну що ж, нехай, ходімо оглянемо сфери.

Мої плечі полегшено опускаються, але я тримаю силу напоготові, поки ми підіймаємося сходами в адміністративну будівлю. Я проковтую клубок страху в горлі, коли ми наближаємося до Нолона.

— Вайолет, — починає він.

Від одного лише звуку його голосу жовч сягає мого горла.

— Тримайся подалі від Вайолет, і я *подумаю* про те, щоб залишити тебе живим, хоча б для того, щоб відновлювати вершників, якщо буде битва, — попереджає Ксейден відновника, коли ми проходимо повз нього всередину.

Ми заходимо до знайомих залів, а дорогу нам освітлюють магічні вогні. Повз нас прошмигнула пара цілителів, які вийшли з їдальні, а з-за дверей визирає ще одна група курсантів у блідо-блакитній формі.

— *Чрадх хвилюється,* — зауважує Терн напруженим голосом.

— *Що може турбувати дракона Ґарріка?* — запитує Ксейден на стежці, якою ми всі четверо йдемо.

— *Руни,* — відповідає Сґейл.

Це точно. Коричневий Скорпіонохвіст виявив приманку в Рессоні, оскільки він дуже чутливий до них.

— *Басґіат побудований на рунах,* — нагадую я їм.

— *Це інше. Він відчуває ту саму енергію, що й у Рессоні.* — Тон Терна змінюється. — *Його вершник повністю контролює гуртожиток разом із Деверою.*

Ґаррік на місці.

Мама веде нас коридором до північно-західної вежі, потім спускається гвинтовими сходами, які так нагадують мені їхній аналог у південній частині, що в мене перехоплює подих від знайомого запаху землі.

Плюсь. Плюсь. Плюсь.

Я чую цей звук у своїй голові так чітко, наче він реальний, наче я знову в тій камері для допитів. Ксейден бере мене за руку, переплітаючи свої пальці з моїми.

— *З тобою все гаразд?* — запитує він. Тіні огортають наші з'єднані руки, їхній дотик м'який, як оксамит.

На мить я замислююся, чи не проігнорувати його запитання, але саме я вимагала цілковитої відвертості, тож буде несправедливо, якщо я це зроблю.

— *Пахне, як у камері для допитів.*

— *Ми підпалимо цю кімнату перед відльотом,* — обіцяє він.

Біля підніжжя сходів… нічого. Просто кругла кімната, вимощена кам'яними брилами.

Мама дивиться на Дейна, а він проходить повз неї, розглядаючи візерунок, відтак натискає на прямокутний камінь на висоті свого плеча. Той піддається, і камінь скрегоче по каменю, допоки в кладці не з'являються двері, відкриваючи освітлений магічними вогнями тунель, настільки тісний, що навіть у найхоробрішої людини може виникнути клаустрофобія.

— *Так само, як в Архіві,* — кажу Ксейденові.

Мама наказує охоронцям, які її супроводжують, стати на варті. Натомість Ріаннон віддає наказ Соєру та Імоджен пильнувати *їх*, поки ми йдемо в тунель. Мама заходить першою.

— А що сталося з охороною? — запитує Ксейден, йдучи попереду мене.

Міра стоїть за моєю спиною.

— Сфери *охороняються*, — каже мама, повертаючись боком, коли тунель звужується ще більше. — Чи не здалося б вам підозрілим, якби охоронці розташувалися внизу біля порожніх сходів? — запитує вона. — Іноді найкращий захист — це простий камуфляж.

Я просуваюсь боком, вдихаю носом і видихаю ротом, і намагаюся уявити, що я десь-десь-десь в іншому місці.

Ми з тобою розважимося — ти і я. Слова Варріша спливають у моїй пам'яті, і моє серце стискається.

Тіні Ксейдена тягнуться від наших рук до моєї талії, і в мене виникає відчуття, наче його рука обіймає мене, завдяки чому перебування тут здається трохи прийнятнішим. Ми прямуємо вузьким тунелем ще принаймні десять метрів, після чого він знову розширюється. Загалом тунель тягнеться ще приблизно п'ятдесят метрів, перш ніж закінчується сяйливою блакитною аркою, і гул сили від того, що, як я припускаю, є вартовим каменем, вібрує в моїх кістках, удесятеро інтенсивніше, ніж в Аретії.

— Дивіться, ось охо... — Мамині слова завмирають на язиці, і ми бачимо цю картину тієї ж миті, що й вона.

Два тіла в чорних одностроях лежать на землі, а калюжі крові, стікаючи, повільно об'єднуються в одну велику. Очі охоронців розплющені, але вже мертвотно-скляні і порожні.

Моє серце завмирає, і тіні відступають разом з рукою Ксейдена, коли ми обоє тягнемося до зброї.

— От лайно, — шепоче Рідок, поки решта нашої групи протискається крізь вузький прохід позаду нас, оголюючи мечі, кинджали та бойові сокири.

Чутно звук ковзання металу, коли мама витягає меча, а потім зривається з місця і мчить по тунелю.

— Жодних шансів, що ти залишишся тут, якщо я... — починає Ксейден.

— Жодних, — кидаю я через плече, вже біжучи за матір'ю довгим простором. Від стін тунелю відлунюють образливі накази, які ледь вдається розчути. Міра швидко наздоганяє мене, потім обганяє, щоб бігти поруч із матір'ю, і Ксейден також не відстає.

— *Ти знаєш, де камера сфер відкривається до неба?* — запитую я в Терна, поки мої черевики гупають по кам'яній підлозі коридору. Таке місце має бути тут, якщо вона побудована так само, як у Аретії.

— *Як ти колись казала, я не можу забезпечити вогнем більше, ніж один...* — Він робить паузу, ніби оцінюючи мою ситуацію. — *Уже йду.*

— Ні! — Від маминого крику в мене мороз по шкірі, коли вони з Мірою забігають до камери попереду. Обидві, високо піднявши зброю, готові кинутись до бою.

Решта групи добігає до камери, і, перш ніж я встигаю оцінити ситуацію, тіні Ксейдена збивають мене з ніг, а його б'ють у груди, коли він розвертає нас, притискаючи мене спиною до стіни арки. Тієї самої миті наконечник хвоста Помаранчевого Скорпіонохвоста проноситься там, де я щойно стояла.

Там що, довбаний *дракон?*

— Ти... — Ксейденові очі широко розплющені.

— Не зачепило, — запевняю його.

Він киває, з полегшенням зітхаючи. Його погляд зі стурбованого стає настороженим, і ми обоє, розвертаючись, прямуємо до входу. До нас тут же долучаються Рідок, Ріаннон і Дейн.

У мене відвисає щелепа, а сила розливається по венах так стрімко, що руки аж гудуть.

Вартовий камінь удвічі більший, ніж в Аретії, як і камера, у якій він розміщений, але тут на додаток у вирізьблених кільцях і рунах вписана

ще одна руна у вигляді діаманта. І, на відміну від нашого каменя в Аретії, цей *горить*, освітлений зверху чорним полум'ям, яке іскриться і палахкотить. Зненацька з-за лівого боку каменя з'являється дракон, який змушує маму і Міру відступити назад до нас.

Не просто дракон. Бейд.

— *Забирайся звідти!* — наказує Терн.

Бейд опускає голову, і я встигаю побачити її очі — потемнілі замість золотистих, — перш ніж мама кидається до її морди, піднімаючи меча, щоб замахнутися.

Драконіця відкидає її вбік одним ударом голови, і мама летить у кам'яну стіну кімнати, розбиваючи голову перед тим, як впасти на підлогу.

Ксейден простягає руку, і тіні проносяться повз, хапаючи Міру й маму, тягнуть їх назад до нас, а Бейд реве — з її рота вилітає пара і слина.

Драконіця рушає вперед, її кігті шкребуть по підлозі, коли вона обходить камінь, і ми бачимо Джека Барлоу, що сидить у неї на спині. Від його посмішки в мене скручує живіт.

— Ти якраз вчасно, Сорренґейл.

— *Буду вдячна, якщо ти з'явишся в будь-який час,* — кажу Тернові, коли тіні відпускають Міру поруч зі мною, але тягнуть непритомне тіло моєї матері назад попід арку.

Я не можу тут орудувати силою, не наражаючи всіх на небезпеку. Крім того, заряд каменя кожен удар притягне до себе.

— *Туди не так просто дістатися,* — бурчить у відповідь Терн.

— Якого біса ти робиш, Барлоу? — зривається на крик Дейн.

— Те, що обіцяв, — відповідає той, і його очі тріумфально сяють.

Ксейден посилає ще один потік тіней, цього разу в бік Барлоу. У Бейд відвисає щелепа, її моторошні очі блимають, а в горлі палахкотить вогонь.

— Ксейдене! — Я кричу, коли Рідок проштовхується повз мене — повз усіх нас — і викидає свої руки вперед, долонями догори.

— На підлогу! — наказує він, і я бачу крижану стіну, що постає перед нами.

Ксейден накриває мене своїм тілом і присідає навпочіпки. Камера на мить-другу освітлюється оранжевим сяйвом, поки вогонь б'ється об кам'яні стіни. Рідок кричить, коли вибух стихає.

Щойно вогонь згасає, ми зриваємось на ноги, щоб зіткнутися з Барлоу і Бейд, але драконіця знову зникає за вартовим каменем.

— Я тримаю його! — Ріаннон кидається вперед і підхоплює руками Рідока, тоді відтягує його від того місця, де раніше стояла стіна з криги,

а тепер лише калюжа. Я не готова була дивитись на обгорілі руки Рідока, укриті кривавими пухирями.

— Ми підемо ліворуч, — каже Ксейден, дивлячись на мене.

— А ми направо, — погоджується Дейн, кидаючи погляд на Міру, яка ствердно киває.

Ми із Ксейденом біжимо ліворуч, і я перевертаю кинджал у руці, затискаючи його за вістря і готуючись метнути, щойно ми завернемо за ріг.

Якого біса?

Бейд звелася на задні лапи, учепившись пазурами передніх за верхівку палаючого вартового каменя, а Барлоу взагалі немає в сідалищі. Минає дорогоцінна секунда, перед тим як ми помічаємо, що він тримається за верхню частину шиї Бейд, чіпляючись за один з її рогів.

Навіть Ксейден недостатньо швидкий, щоб зупинити удар короткого меча Джека поміж лускою на шиї Бейд. Крик дракониці стрясає підвалини камери й раптово обривається, коли Барлоу проштовхує все лезо їй у горло.

Джек повертає голову в наш бік. Він тримає руку долонею вперед, створюючи щит, який відкидає тіні Ксейдена, а кров бризкає з горла Бейд на вартовий камінь. Чорне полум'я згасає за мить до того, як Бейд падає замертво.

Вартовий камінь нахиляється, і Джек намагається втриматися, даючи мені ідеальну нагоду зманеврувати і метнути кинджал.

Я чую задоволений Джеків вигук, коли Ксейден хапає мене за талію, а тіні створюють стіну, яка оточує нас, але не захищає від гуркоту каменя, що розбивається. Він розбивається.

Гул припиняється.

Захисні сфери впали.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТИЙ

За своєю суттю магія вимагає рівноваги. Що б ви не взяли — ви маєте щось віддати натомість, і не володар магії визначає ціну.

«Магія: універсальний посібник для вершників»
полковника Емезіна Руторна

Ксейден відкликає тіні, і ми обоє повертаємося одночасно, щоб оглянути пошкодження.

Моє серце стискається, тож я несвідомо тягнуся до руки Ксейдена. Вартовий камінь лежить на підлозі, розколотий на дві частини, і поряд немає нікого.

Свята Данно, Наварра *беззахисна.*

За тілом Бейд не видно, як там Міра, тож я дивлюся праворуч, зустрічаючись поглядом із широко розплющеними очима Ріаннон, яка стоїть перед аркою, затуляючи Рідока і мою матір.

Джек сахається назад від удару мого кинджала, ошелешений, але вираз радості спотворює його обличчя. Він вириває лезо зі свого плеча, куди я влучила, й шпурляє на підлогу.

— У нього лишилися лічені хвилини, — шепочу я Ксейденові.

Барлоу щойно *вбив* власного дракона. Це незбагненно. Неможливо. І все ж таки Бейд, безсумнівно, мертва. Джек падає на коліна і зловісно регоче, дивлячись в небо.

Міра, яка щойно з'явилася, тихо обходить труп Бейд, і Ксейден подає їй ледь помітний знак, застережливо хитаючи головою, коли моя сестра піднімає свого меча. Вона тримає його напоготові для атаки, але не йде вперед.

— Ти знаєш, що зараз долучишся до свого дракона, правда? — звертається Ксейден до Джека. Його голос низький, а тіні бурхливо в'ються біля наших ніг.

— *Що ти робиш?* — Виймаю ще один кинджал.

— *Витягую всю інформацію, яку тільки можу.* — Абсолютний спокій у його голосі змушує мене нервувати.

— У тому-то й річ, — каже Барлоу, його світле волосся закриває чоло, бо він падає вперед, спираючись на руку. — Не долучуся. Вони змушують нас думати, що ми нижчий вид, але ви бачили, як легко я контролював її? Як легко замінити силу, якою вони нас пов'язують? — Його очі заплющуються, а пальці ляскають по каменю.

— Джеку! Не роби цього! — Нолон проноситься повз Ріаннон, але його обличчя блідне, коли він бачить руйнування навколо себе. — Ти... ти вищий за це! Ти можеш обирати!

У мене стискається в грудях.

— *Те, як він це сказав... Звучить так, ніби він очікував такого розгортання подій.*

— *Бо він це зробив,* — відповідає Ксейден, не зводячи погляду із Джека. — *Він хоче його відновити. Він працює над цим із травня. Зараз Нолон занадто слабкий, щоб приховувати свої наміри.*

— *Відновити що? Травми від падіння?*

Ксейден зосереджено супить брови.

— *Джек перетворився на веніна. У якийсь спосіб йому вдалося зробити це в межах сфер.*

Здається, мені стало зле.

— Немає вибору! — кричить Джек. — А якби й був, то я зробив свій, щойно побачив її, — він люто дивиться на мене, — коли вона пов'язала наймогутнішого дракона з усіх, що були на Обмолоті. Навіщо *їм* визначати наш потенціал, коли ми здатні самі правити свою долю?

Ох. Боги. Його очі вже давно були налиті кров'ю. Коли це сталося? Перед падінням? Мабуть, це було до того, як я вперше застосувала кинджал. Тоді, у спортзалі...

І я метнула *не той* кинджал.

— *Бейд,* — гарчить Терн.

Я підводжу погляд і бачу, як його силует затуляє зорі над нами.

— *Мені дуже шкода.*

— Магія вимагає рівноваги, — твердить Нолон. — Вона не дається задарма!

— Справді? — Джек хапає повітря, а каміння навколо нього перетворюється з темно-сірого на брудно-бежеве. — Ти хоч розумієш, скільки сили у тебе під ногами?

Одна брила блідне, потім ще одна, і ще...

— *Ксейдене...*

— *Я знаю.* — Тіні вириваються вперед, збиваючи Джека з ніг, і волочать його по підлозі, а тоді піднімають із землі в повітря і скручують йому руки у формі літери Х на грудях. — Коли ти перетворився? — запитує Ксейден.

— Що, хотів би знати? — Джек борсається в путах, але Ксейден стискає кулак, і тіні обхоплюють Барлоу ще тугіше.

— Я знаю, що ти мені скажеш. — Ксейден ступає крок уперед. — Бо мені нічого не заважає вбити тебе. Тож скажи коли. Зостав після себе хоч трохи чогось доброго.

— Ще до того, як він кинув виклик мені на поєдинок, — кажу я, коли Джек відмовляється відповідати. — Він ввів силу в моє тіло. Я просто не усвідомлювала, що це таке. Яким робом? Сфери...

— Не стримуйте *всю* силу, як того бажають дракони, бо вони хочуть, аби ви думали, що вони так роблять! Ми все ще можемо отримувати її із землі, все ще можемо відкривати канали, щоб вижити. Достатньо, щоб обдурити їх. Можливо, через ваш *захист* не здатні повністю оволодіти більшою магією, але не помиліться: ми вже серед вас, і тепер ми вільні. — Джек жестом вказує на Бейд та по черзі зміряє поглядом мене і Ксейдена. — Я ніколи так і не дізнаюся, чому він захотів саме тебе. Що в біса робить тебе такою особливою?

— *Це все змінює,* — говорить Терн.

— Ти й гадки не маєш, що за тобою прийде. — Джек хапається за тінь, його ноги досі звисають у повітрі, але Ксейден обмотує ще одну стяжку навколо його горла, і той завмирає. — Вони швидші, ніж ти думаєш. *Він* іде з ордою зелених віверн. Вони всі такі.

— Можливо, їм знадобиться хвилина, щоб зорієнтуватись на мапі. — Тон Ксейдена змінюється на насмішкуватий. — А ти будеш далеко звідси, перш ніж вони прибудуть.

— *Мусимо залишити його живим якомога довше, аби ще допитати.* — Я обережно зміщую вагу, щоб Джек не зауважив.

— *І як ти це хочеш зробити?* — запитує Ксейден.

Треба відрізати його від його сили. Мої очі широко розплющуються, коли я бачу Нолона, що підбирається зліва. Він весь час тримав його під контролем...

— *Сироватка,* — кажу я Ксейденові. — *Мабуть, саме через нього вони розробили сироватку, що блокує печать.*

Порух біля Міри змушує мене глянути в її бік — повз неї проходить Дейн.

— Їм не потрібна мапа. Навіщо, коли я показав їм шлях. Поки ти був зайнятий контрабандою зброї за межі кордону, ми були зайняті контрабандою на її ввезення. — Рухи Джека сповільнюються, його дихання стає важчим, так само як тоді у Ліама. — Це місце буде нашим за лічені години. — Він широко розводить долоні і торкається стіни, а потім здригається, коли камінь блякне.

Моє серце калатає. Ми під землею.

Ксейден витягує *сильний* кинджал і ступає крок уперед, але Дейн добігає туди швидше.

— Ще ні! — Аетос хапає голову Джека і заплющує очі, поки камінь за каменем втрачають свій колір.

Один. Два. Три. Я починаю лічити удари серця дивлячись, як поширюється висушування.

На четвертому ударі Джек відриває руки від стіни й хапає Дейна за передпліччя.

— Ксейдене? — Це вимога, і ми обоє це знаємо, але Ксейден залишається незворушним.

Дейн починає тремтіти.

— Ксейдене! — кричу я. — Джек висушує його!

Сила пульсує на кінчиках моїх пальців, готових завдати удару.

Лише коли Дейн скрикує від болю, Ксейден ступає останній крок і вдаряє руків'ям *сильного* кинджала по скроні Джека, через що той непритомніє.

Я кидаюся до Дейна, коли він сахається назад, намагаючись зірвати з себе свою льотну куртку. Потім засукує рукави, оголюючи частину тіла, і на тій ділянці шкіри, де Джек схопив його, видніються випалені сірі відбитки долонь.

— З тобою все гаразд? — Боги, шкіра *зморщується*.

— Думаю, що так. — Дейн по черзі проводить долонями по своїх руках, потім оцінююче згинає пальці. — Боляче, як після довбаного крижаного опіку.

— Гадаю, ти знаєш, що з ним робити? Зважаючи на те, що ти займаєшся цим із травня? — Ксейден кидає в Нолона нищівний погляд.

Відновник киває, підходить до Джека і вливає йому в рот сироватку з ампули. Ксейден відкликає свої тіні, даючи Джекові впасти на підлогу, потім нахиляється і зрізає із Джека нашивку Першого крила.

— Скільки тут вершників? — запитує Дейн у Нолона, який дивиться на Барлоу із сумішшю невіри і жаху.

Раптом до мене доходить, чому він цього року завжди був таким виснаженим. Він відновлював душу не в переносному сенсі, а в прямому.

— Скільки вершників, Нолоне? — гаркає Дейн.

Відновник підводить втомлений погляд.

— Сто дев'ятнадцять курсантів, — відповідає мама, тримаючись рукою за закривавлену голову. — Десять командирів. Решту відправили на пости в серединних землях і в Самару. — Вона дивиться на мене. — А також ті, яких ти привезла.

— Я бачив його спогади. Цього недостатньо. — Дейн хитає головою.

— Що ж, цього має стати достатньо, — заперечує Міра.

— Збирайте всіх. Вони швидші за драконів, — каже Дейн моїй мамі. — У нас є десять годин. Може, менше. Потім ми всі помремо.

За пів години майже всі місця в залі заповнені, і лінія розмежування чітко проходить між тими з нас, хто вирішив боротися за Поромієль, і тими, хто вибрав залишитися захищати Наварру. Аретійські курсанти займають правий бік амфітеатру, і вперше я не дістаю ручку і папір, щоб робити нотатки, коли моя мама і Девера підіймаються на поміст разом із Дейном.

Нервова атмосфера в кімнаті нагадує мені ті моменти на верхівці вежі в Атебайні, де ми вирішили битися за Рессону. За винятком того, що сьогодні не треба робити вибору: ми вже тут.

Ця битва почалася в камері вартового каменя, і ми вже програли. Ми просто досі дихаємо. Ґрейм передала Тернові, що Мельґрен зі своїми військами не встигає прибути *до* того, як туди дістанеться орда, а близько години тому надійшла звістка, що насувається друга хвиля віверн.

Ніби першої буде недостатньо, щоб знищити нас.

Озирнувшись через плече на верхні місця, я бачу Ксейдена, який стоїть поруч із Бодхі, склавши руки на грудях, і слухає все, що говорить йому Ґаррік. У моєму серці спалахує щемкий біль. Як так сталося, що в нас лишилися лічені години?

Він, ніби відчуваючи тягар мого погляду, дивиться на мене, а потім підморгує, наче нам не загрожує невдовзі повне знищення. Ніби ми перенеслися в минулий рік, і це просто чергове Бойове сповіщення.

— Як твої руки? — запитує Соєр у Рідока, поки керівництво обговорює щось внизу амфітеатру.

— Нолон відновив їх одразу після того, як подбав про пані генерала Сорренґейл. — Рідок згинає пальці, демонструючи бездоганну шкіру. — А Дейн? — питає він мене.

— Відновник нічого не може для нього зробити. — Я хитаю головою. — Не знаю, чи тому, що це невиліковна рана, чи тому, що Нолон надто виснажений спробами відновлювати Джека знову і знову.

— Довбаний Джек, — бурмоче Рі.

— Довбаний Джек, — погоджуюся я.

Девера починає сповіщення. Розвідка повідомляє, що тисяча віверн прямує сюди. А хороші новини? Вони навіть не завдали собі клопоту зупинитися в Самарі, а це означає, що втрати з нашого боку невеликі. А погані? Схоже, вони не збираються зупинятися *ніде*, і це означає, що ми не маємо часу.

Дейн ступає крок вперед і прочищає горло.

— Скільки з вас опанувало руну стеження?

Жодна рука не підіймається серед аретійських курсантів, враховуючи Рі та мене. У курсантів-басґіатців такий вигляд, ніби Дейн запитує якоюсь там кровланською мовою.

— Гаразд. — Дейн занурює руку в волосся, але його обличчя никне, перш ніж він маскує свій розпач. — Це все ускладнює. Темні володарі точно знають, де ми, бо, за спогадами Барлоу, він розкидав приманки по всьому коледжу і на шляху до Падолу.

Гадаю, Дейн більше не тримає свою печать у таємниці.

Мої губи розтуляються. Це та сила, яку вловив Чрадх, коли ми прибули, та сама сила, яка викликала венінів у Рессону. Знищення приманок — наш єдиний шанс виграти час або принаймні стримати хвилі атаки.

— Я бачив, куди Барлоу поклав більшість коробок із приманками, але не всі, — веде далі Дейн, а за дверима у цей час лунають кроки.

Усі повертають голови, коли курсанти-піхотинці заходять з невпевненими, стурбованими обличчями. Я помічаю Келвіна, командира загону, з яким ми були в парі на маневрах і який витріщається на карту Наварри. На ньому такі самі знаки розрізнення, як і на решті курсантів, які входять, тож це наштовхує мене на думку, що вони відправили лише керівництво свого квадранта.

— Квадрант піхотинців проведе наступні декілька годин, намагаючись знайти їх для нас, одночасно готуючись... — Голос Дейна стихає, і він ковтає слину.

Девера змилостивлюється над ним і ступає крок уперед.

— Сьогодні ви працюватимете у своїх роях. Пам'ятайте, що віверни — це відволікальний маневр і зброя. Уб'єте одного з венінів — уб'єте і віверну, яку він створив. Ніхто не впорається з темним володарем наодинці.

Вас так уб'ють. Працюйте разом, покладайтеся одне на одного, доповнюйте печаті одне одного, так само як у Битві загонів.

— За винятком того, що це справжня битва, — бурмоче Ріаннон собі під ніс.

Де справжні курсанти по-справжньому *загинуть*.

— Пам'ятайте, що венін імітуватиме ваш стиль бою, тож змініть його, якщо у вас немає іншого вибору, окрім рукопашу, — продовжує Девера, її губи напружені від занепокоєння та, можливо, трохи від страху.

Курсанти-басґіатці перешіптуються між собою і соваються на своїх місцях.

— Закладаюсь усіма кинджалами, які ми взяли з собою, що вони не навчили їх, як битися з венінами. — Соєр хитає головою, барабанячи кінчиками пальців по столу.

— Першокурсники, які ще не проявили свою печать, я очікую, що ви спакуєтесь і будете готові до вильоту, якщо ми не втримаємо оборону. Цілителі, ідіть у лазарет і готуйтеся. Писарі, ви теж готуйте евакуацію наших найважливіших текстів. — Девера дивиться на мою маму.

Усе правильно. Мені лише цікаво, які тексти вони вважатимуть достатньо цінними, щоб зберегти, а які залишать, щоб спалити.

Мама дивиться праворуч, де стоїть Міра з кількома своїми подругами, потім переводить погляд на мене.

— Завдання, які ви отримали сьогодні, були поставлені з урахуванням інтересів Басґіату та Падолу. Серед вас є володарі неймовірно потужних печатей, обдаровані вершники. — Вона дивиться в перший ряд, де сидить Еметтеріо. — І навіть майстри бою. Але я не буду вам брехати...

— Це вперше, — бурмочу я, а Ріаннон тихо кпить собі під ніс.

— ...Нас меншість, — продовжує мама. — У нас недостатньо сил. А втім, обставини можуть бути проти нас, але боги з нами. Незалежно від того, пішли ви після Обмолоту чи залишилися, ми *всі* — наваррські вершники, об'єднані з метою захистити дракончий рід у найтемнішу годину, і ось вона настала.

Найтемніша година найдовшої ночі в році. Мене нудить, коли я борюся з почуттям безнадії, що наростає десь усередині.

— *Я хочу, щоб ти вилетіла в Аретію,* — кажу я Андарні. — *Забирайся звідси до того, як вони прибудуть. Сховайся, де зможеш, і повертайся до Бреннана.*

— *Я буду там, де я потрібна, а це означає — з тобою,* — відповідає вона.

Кожен аргумент, який я могла б навести, щоб зберегти їй життя, не має значення, і ми обидві це знаємо. Люди не наказують драконам. Якщо вона вирішила померти зі мною і Терном, я нічого не зможу із цим вдіяти. Закушую губи, щоб відігнати жало, яке шпигає мої очі.

Нігті впиваються в долоні, коли мама приставляє активних вершників до курсантських роїв, розподіляючи досвідчених по групах. Ґарріка призначено до першого рою чоти «Полум'я», Гітона — до першого рою чоти «Кіготь», а Емері — до рою в Першому крилі.

— Капітанко Сорренґейл. — Мама дивиться на Міру. — Вас призначено у другий рій чоти «Полум'я» Четвертого крила.

Весь наш рій дивиться на Міру, і мої очі розплющуються якнайширше, коли я зауважую страх, який спалахує в її очах.

Злість закипає в моєму зв'язку із Ксейденом.

— До біса це!

— З усією повагою, пані генерале Сорренґейл, — відповідає Міра, знизуючи плечима, — якщо ми справді хочемо використати наші печаті з максимальною користю, то я повинна бути в парі з вами, як остання лінія оборони, оскільки я можу захищати без захисту сфер.

Мамині брови здивовано підводяться, а мій погляд перестрибує з неї на сестру, наче я дивлюся спортивний матч.

Міра ковтає слину, потім дивиться мені в очі.

— А лейтенанта Ріорсона слід зарахувати до другого рою, оскільки він уже довів у бою, що доповнює курсантку Сорренґейл.

Вона дивиться на мене так, ніби ми сидимо за обіднім столом одна напроти одної, а не в розпалі наради перед боєм.

— Хай як би я хотіла бути її щитом, але тільки з лейтенантом існує найбільша вірогідність, що наша найефективніша зброя залишиться живою.

Минає секунда напруження, поки я дивлюся на матір.

— Хай буде так. — Пані генерал киває, а потім закінчує зі змінами в підрозділах.

Жар на зв'язку спадає, тож я відчуваю полегшення. Принаймні ми будемо разом.

— То ви обоє будете в нас? — На мить на обличчі Рідока з'являється усмішка. — Можливо, у нас є шанс протриматися з годину.

— Ставлю на дві, — киває Соєр.

— Ви обидва, заткніться там, поки я не розтрощила вам голови, — попереджає Імоджен позаду нас. — Менш ніж чотири години — неприйнятно.

Як довго протрималася Рессона? Годину? А там було десять вершників і сім льотчиків проти *чотирьох* венінів.

— Тепер, коли все з'ясовано, — каже мама, тоді як Каорі ступає на поміст, створюючи вгорі ілюзію у формі перевернутої мапи Басґіату та околиць, — ми ділимо Басґіат, Паділ та прилеглі території на сектори.

Каорі клацає пальцями, і на карті з'являються лінії секторів.

— Кожен рій відповідає за сектор повітряного простору, поки піхота прикриває землю, — продовжує мама, киваючи Каорі. Розпізнавальні знаки роїв з'являються на різних секторах, і за секунду я знаходжу наш біля Падолу в парі з роєм Першого крила. Усередині простору немає жодного значка, але там повно непов'язаних драконів, безсумнівно, готових захищати свої місця кладок. — Запам'ятайте ці сектори, бо у вас не буде часу скористатись мапою, коли ви опинитесь там. Якщо венін з'являється у підконтрольному вам повітряному просторі, ви його вбиваєте. Якщо він перетинає повітряний простір іншого рою, ви даєте *їм* змогу знищити ворога. Уникайте виходу з повітряного простору за будь-яку ціну, інакше це перетвориться на хаотичний ближній бій, а воно неминуче призведе до ослаблення секторів. Ми будемо змінювати ваше призначення за необхідності, щойно з'являтимуться повідомлення про втрати.

Звісно, *якщо* про них повідомлять.

Ґрати за головним корпусом, де розташована камера для вартового каменя, повністю без захисту, наче цей простір уже зданий.

— Це неправильно, — шепочу я. — Ми повинні захищати вартовий камінь.

— Розбитий? — тихо перепитує Соєр.

— Скажи це, — наполягає Ріаннон.

— Ти маєш більше шансів вижити, розкритикувавши дії командування, — бурмоче Рідок, соваючись на місці.

Прочищаю горло.

— Це помилка — облишити вартовий камінь.

Мама кидає на мене несхвальний погляд, і температура в залі падає на кілька градусів.

— Чому тільки мої доньки говорять без дозволу?

— Це в нас від матері, — сухо відказує Міра, і мамин фатальний погляд переходить на неї.

— Це помилка, — продовжую я. — Ми не знаємо, яка сила залишилася в камені, але він був розміщений саме в цьому місці, бо, за словами Воррікa, встановлений над найсильнішим природним потоком сили.

— Гм… — Цього разу це вже погляд не моєї матері. Це погляд пані генерала Сорренґейл. — Ваша думка врахована.

У грудях з'являється надія.

— То ви виділите рій?

— Ні. Думка, яку ви висловили, *помилкова*. — Вона відпускає мене, не кажучи більше ні слова, без пояснень, які б ми отримали, якби це було Бойове

сповіщення, залишаючи мене відчувати себе вдвічі меншою, розчавленою в кріслі.

Хвиля тепла заливає зв'язок, але не приглушує холоду від маминої відмови.

— Усе. У вас є наказ на ранок, — каже мама. — Вершники, знайдіть найближче ліжко і спіть скільки зможете. Більшість із вас, хто залишив Басгіат, знайдуть свої кімнати такими, як ви їх покинули, і в більшості з них досі є ваша постіль. Нам потрібно, щоб ви відпочили, аби ефективно протистояти ворогу. — Вона оглядає залу сповіщень так, ніби бачить нас востаннє. — Кожна хвилина, яку ми протримаємося, дає нам шанс на підкріплення, що повертається. Кожна секунда важлива. Не помиліться — і ми *протримаємося* щонайдовше.

Дивлюся на годинник. Немає ще навіть восьмої, а це означає, що я можу продовжувати товкти свою мантру ще декілька годин. Я не помру сьогодні.

Не можу сказати того ж про завтра.

Зорі все ще підморгують на нічному небі, коли ми із Ксейденом одягаємося у відносній тиші моєї кімнати. Виявляється, приміщення всіх курсантів залишалися недоторканими, окрім кімнат командирів крил, очевидно, на випадок, якщо раптом ми усвідомимо свою помилку і повернемося.

Сон протягом кількох годин, які нам випали, був у кращому разі епізодичним, через що я почуваюся дещо ослабленою та очманілою, але принаймні мене не мучили кошмари.

А може, у мене просто грає уява.

Ксейден цілує рівчачок уздовж мого хребта, його губи обмацують кожен сантиметр шкіри, поки він зашнуровує мене в обладунки поверх поперечного бандажа на лівому плечі, який фіксує хворий суглоб. Мої очі заплющуються, коли він досягає нижньої частини спини, і моє бажання, яке він і так утамував минулої ночі, спалахує знову, розливаючись по шкірі. Кілька легких поцілунків — це все, що потрібно, і моє тіло миттєво підлаштовується під його.

— Продовжуй це робити, і ти невдовзі все з мене позтягуєш, — попереджаю його, озираючись через плече.

— Це була погроза чи обіцянка? — Ксейденові очі темніють, коли він підводиться і зашнуровує мене, заправляючи поворозки, щоб ті не розв'язалися. — Бо я без проблем проведу наші останні тихі хвилини цього ранку, оповивши тебе. — Він ковзає рукою по вигину мого стегна, повертаючись до мене обличчям, і проводить пальцями по поясу моїх льотних шкіряних бриджів, після чого протискає їх між ґудзиками та животом.

Ми не можемо цього зробити, не можемо сховатися і вдавати, що війна не йде по нас. Не можемо ігнорувати, що понад десяток приманок ще не знищено — навіть не знайдено, — коли лише *однієї* було достатньо, щоб привести венінів до Рессони, а ми знайшли лише половину з того, що Джек залишив по всьому табору. Не можу заперечувати, що останні повідомлення від небагатьох вершників, достатньо хоробрих, щоб залишитися у фортах серединних земель уздовж маршруту із Самари, свідчать про те, що атака неминуча в найближчі кілька годин. Але, *о боги*, як я хочу, щоб це був просто сон.

— Ми не можемо. — Жаль пронизує слова, і все ж я не можу стриматись, щоб не обійняти його за шию. — Хоч як би мені хотілося зачинити двері — і гори воно тоді все синім полум'ям.

— Ми можемо. — Він бере мене за потилицю і притягує ближче, поки наші тіла не торкаються від стегон до грудей. — Скажи лише слово — і ми полетимо.

Я вдивляюся в його очі, відзначаючи кожну золотисту цятку, якщо раптом мені не випаде іншого шансу.

— Ти не зможеш жити далі із цим тягарем, якщо ми покинемо наших друзів.

— Можливо. — Його брови мигцем супляться, і це відбувається так швидко, що я майже не помічаю, коли він нахиляється до мене. — Однак я знаю, що не зможу жити без *тебе*, тому повір: коли я так кажу, то якась дуже реальна, дуже гучна частина мене волає, щоб забрати тебе звідси і летіти в Аретію.

Мені вкрай добре знайоме це відчуття, тож перш ніж наважитися озвучити свої думки, я підводжуся навшпиньки і цілую його. З першим дотиком наших вуст між нами спалахує жар, Ксейден хапає мене за сідниці і піднімає. Відчуваю, як ми рухаємося, розтуляю губи для його язика і викидаю всі заперечення за двері.

Мої сідниці впираються в стіл, і я міцніше притискаюся до Ксейдена, цілуючи його щораз сильніше, коли він знову й знову нахиляється до моїх вуст, беручи все, що я пропоную, і віддаючи мені себе. Це не те неквапливе дослідження, яке ми провели минулої ночі, зосереджуючись на кожному дотику, знаючи, що це може бути востаннє. Це несамовито і дико, гаряче і відчайдушно.

Моя рука занурюється в його волосся, притискаючи його ближче, ніби я все ще маю здатність Андарни зупиняти час, ніби я можу затриматись у цій миті, якщо просто продовжуватиму його цілувати.

Він стогне, торкаючись губами моїх, а його пальці розстібають ґудзики на моїх штанах у той самий момент, коли я роблю те саме з ним.

— Ми швидко, — запевняю між поцілунками, що поглинають душу, розстібаючи перший ґудзик.

— Швидко, — повторює він, ковзаючи рукою по моєму животу і залазячи в трусики, — зазвичай ти мене не про це благаєш.

Його пальці торкаються...

Хтось стукає.

Ми обоє завмираємо, важко дихаючи, але не відриваючись одне від одного.

Ні. Ні. *Ні.*

— Не зупиняйся. — Якщо ця хвилина — все, що в нас залишилося, то я хочу її. Боги, якби він опустив руку на сантиметр нижче...

Ксейден поглядом шукає мій, а потім бере мої вуста так, ніби результат цього поцілунку вирішить нашу битву.

— Я знаю, що ви там! — Ріаннон рявкає через двері, і стукіт змінюється на грюкання. — Припиніть ігнорити мене, поки це не стало найдурнішою ситуацією, яку знала Наварра.

— П'ять хвилин, — благаю я, поки рот Ксейдена ковзає по моїй шиї.

— Негайно! — вимагає глибокий знайомий голос, тож Ксейден відходить на крок, бурмочучи собі під ніс прокляття.

Не може бути. Чи може? Але про *всяк* випадок я забираю руки зі штанів Ксейдена і швидко застібаю ґудзик на своїх, перш ніж зіскочити зі столу, а далі кидаюся до дверей, водночас глянувши, щоб перевірити, чи в Ксейдена все гаразд із одягом.

— Від'єднайтеся одне від одного… чи що ви там...

Одним рухом відмикаю замок й відчиняю двері, щоб виявити за ними не лише всіх льотчиків нашого рою з другого та третього курсів, а й кількох наших першокурсників, серед яких і Слоун.

І Бреннана.

Не думаючи про правила чи пристойність, я кидаюся йому в обійми, і він ловить мене, міцно притискаючи до грудей.

— Ви прилетіли.

— Одного разу я вже залишив вас із Мірою тут боротися із цим наодинці, і нізащо не зроблю цього знову. Я знав, що облажався, щойно ви полетіли, але грифони літають не так швидко, як дракони. — На секунду він стискає мене в обіймах сильніше, а потім відпускає. — Скажи, де я можу бути корисним.

— Це що, все *льотчики*? — Усі повертають голови, коли моя мати наближається з двома своїми помічницями, йдучи коридором, але її кроки сповільнюються, бо вона зауважує мого брата. — Бреннане?

— Я тут не заради тебе. — Він відмахується від неї, не зронивши більше жодного слова в її бік. — Маттіас збирається відправити льотчиків шукати приманки. Вони швидші на землі і краще орієнтуються в рунах.

— О, так, — погоджується Кет, недбало знизуючи плечима й оцінюючи коридор, ніби шукає слабкі місця в конструкції. Що вона, мабуть, і робить. — І ми не кидаємо своїх. Ми будемо боротися.

Може, вона мені й не подобається, але, чорт забирай, я її поважаю. Відшукування цих приманок дасть нам дорогоцінний час, щоб...

Хапаюся за руки Бреннана, і в моїх грудях спалахує іскра надії.

— Ти коли-небудь стикався із чимось, чого не можеш відновити?

— З магією, — відповідає він. — Я не можу відновити тавро чи щось таке. Напевно, і руну теж.

Якщо він зможе це зробити, ми просто повинні протриматися, допоки не прибуде Кодаг.

— А як щодо вартового каменя?

Брови Бреннана повзуть вгору, а я дивлюся повз нього на Ріаннон.

— Ми повинні охороняти камеру, нехай він хоча б *спробує*.

Рі киває, потім повертається до моєї матері, яка досі дивиться на Бреннана, наче на привида.

— Пані генерале Сорренґейл, другий загін чоти «Полум'я», Четверте крило, офіційно просить дозволу на охорону повітряного простору над камерою вартового каменя.

Мама не зводить очей із Бреннана.

— Дозволяю.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

Хоча існують певні суперечності, панує думка, що перетворення на веніна посилює одну зі здібностей темного володаря. Саме цей учений вважає, що винуватець смерті короля Ґрейтвілда розвинув у собі гостріший зір. Адже навіть найкращі королівські льотчики Його Величності не змогли розгледіти веніна, який затаївся в темряві, щоб убити нашого любого короля.

Неофіційне дослідження майора Едварда Тіллера про венінів, власність Кординської бібліотеки

До світанку ще година, але вершники нашого рою вже стоять на хребті над головним табором Басґіату, а дракони вишикувалися позаду нас. Обрій має розпливчасті обриси, і здається, що невдовзі повинне зійти сонце, але воно то з'являється, то зникає перед моїм зором, тоді як лінія горизонту пливе, її мінлива форма змінюється щохвилини.

Сотнями метрів нижче, перед брамою Басґіату, моя мати чекає на Еймсіра зі своїм особистим загоном, серед них і Міра з Тейне, які розмістились трохи позаду. Пані генерал стоїть перед *нами*, трьома її дітьми, біля місця, яким вона пожертвувала заради нас... і заради спасіння власної душі.

— *Вони близько,* — каже мені Терн. Його постава напружена, поки інші переминаються або впиваються кігтями в засніжений покришений граніт на схилі гори.

Рої Третього і Четвертого крил розмістились тут і там на горах навколо нас, але Перше і Друге крила — половина наших сил, тепер, коли ми повернулися з курсантами-басґіатцями, — були відправлені до межі з Падолом. А наш загін охороняє повітряний простір на висоті сотні метрів

між задньою частиною головного табору і крутим хребтом, на якому ми стоїмо. А також пильнуємо дуже добре замаскований вхід до камери, розташованої на сотні кілометрів нижче, де працює Бреннан. Слоун, Аарік та інші першокурсники перебувають з ним ніби для того, щоб приносити йому все, що потрібно, але Рі наказала їм бути поряд із Бреннаном насамперед для того, щоб убезпечити їх.

— *Я знаю.* — Озираюся через плече, де Андарна підтягує свою упряж між Терном і Сгейл. Вона з'явилася годину тому і відмовилася йти.

— У Рессоні ось так і було? — запитує Ріаннон праворуч від мене, а її руки нервово перебирають піхви.

— Як ти почуваєшся? — запитую я.

— Я такий наляканий, що впевнений: або моє серце не витримає, або я зараз обісруся, — відповідає Рідок з іншого боку.

— Я хотіла сказати «жахливо налякана», але це, звісно, теж підходить. — Ріаннон киває.

— Так. Саме так я й почувалася. — Я знову звично оглядаюся, хоча в мене й так не буде часу повернутися до своєї кімнати, якщо я щось забула. Ксейден дістав кинджал, який я встромила в плече Джека, тож тепер я маю цілих дванадцять, плюс два *сильні* кинджали та ручний арбалет, пристебнутий до правого стегна. Я повністю озброєна.

Завдяки кинджалам, які ми привезли із собою, і кузні тут, у Басґіаті, кожен курсант озброєний.

— Чи буває не так страшно? Коли йдеш у бій не вперше? — запитує Соєр поруч із Рідоком, дивлячись на коледж. Піхота розміщена в кожному дворі, у кожному коридорі, біля кожного входу — на останньому рубежі дуже крихкої оборони.

— Ні, — відповідає Ксейден зліва від мене. — Ти просто навчаєшся краще приховувати це. План усім зрозумілий?

— Вершники підпорядковуються Рі, льотчики — Брейґену, — повторює Квінн нашому загону з лівого флангу. — Коли вони прибудуть.

Льотчики досі нишпорять за скриньками з рунами. Якби не приманки, можливо, віверни мали б дочекатися денного світла. Можливо, їм знадобилося б більше часу, щоб відчути, де розміщуються місця кладки. Можливо, знищення приманок відлякає наступну орду, яка неминуче прийде слідом. Але поки що тисяча «можливо» не змінить того, що відбувається зараз.

— Ми залишаємося у своєму секторі, — каже Імоджен, яка стоїть біля Квінн, заплітаючи довгі рожеві пасма волосся, щоб ті не спадали їй на очі. —

Якщо віверна залишає наш повітряний простір, ми передаємо її під відповідальність іншого рою, щоб випадково не залишити наш сектор без охорони. Ми захищаємо свій повітряний простір за будь-яку ціну.

— Ріаннон відповідальна за кинджали, — каже Рідок, потираючи руки, хоча цього ранку на диво тепло. Я навіть не бачу пари з рота. — Вона принесе їх і роздасть, якщо якийсь венін упаде зі своєї віверни і забере із собою наш кинджал.

— Чому ти не можеш просто постягувати їх униз всією цією силою тіней? — Соєр дивиться на Ксейдена так, ніби є хоч якийсь шанс, що той ще не подумав про це, і його сповнений надії погляд віддзеркалюється в очах Рі та Рідока.

— Причина в іншому. Я мало не згорів, стримуючи сорок із них у вузькому просторі, схожому на долину, а на відкритій рівнині їх, здається, вдесятеро більше, ні? — Ксейден заперечує, вигинаючи свою вкриту шрамами брову.

— Так. Гм... — Соєр киває сам собі.

— Цілити у віверну — це помилка, — попереджаю я їх, коли вітерець зі схилу стає сильнішим, але йому все ж бракує крижаного грудневого холоду. — Так, вони намагатимуться вбити нас, але не дозволяйте їм відволікти вас від їхнього творця. Убийте веніна, який їх створив, — і ці віверни впадуть. З нашого досвіду, під час бою веніни тримаються ближче до своїх творінь.

— Ви знаєте свої пари? — запитує Рі, дивлячись на стрій.

Усі кивають. Наша мета — завжди два проти одного на нашу користь.

— По драконах! — наказує Ріаннон.

Я швидко обертаюся й обіймаю її, а вона згрібає в обійми Соєра і Рідока, притуляючи їх до себе.

— Не зупиняйтесь, — кажу я їм. — Що б не сталося, просто продовжуйте рухатися. І залишайтеся в повітрі. Вони можуть убити вас, якщо осушать землю, на якій ви стоїте. Сьогодні ніхто не помре.

— Сьогодні ніхто не помре, — повторює Рідок, і Соєр киває, коли ми розходимося.

— Ти бачив Джесінію? — запитує Рі у Соєра.

Мої брови піднімаються.

— Вона тут?

— Прилетіла з Марен, — повідомляє Соєр, хитаючи головою. — Гадаю, грифони в цьому плані трохи поступливіші за драконів. Вона в Архіві, порівнює щоденник Ворріка зі щоденником Ліри, щоб з'ясувати, чому

сфери в Аретії несправні. Коли ти сказала, що боїшся, аби сфери тут не впали, вона почала хвилюватися, що ми не зможемо звести їх знову, не знаючи, що в Аретії пішло не так. Виявляється, вона має рацію.

— Їй не варто було прилітати в Басґіат. — Я хитаю головою, і моє серце йде у п'яти. — Вона в Архіві абсолютно беззахисна.

— Джесінія побоювалася, що коли знайде розбіжність у щоденниках, то перебуватиме задалеко, щоб допомогти. І, якщо Бреннан відновить той камінь, вона — наш єдиний шанс на успішне зведення сфер, — відповідає Соєр.

Він прямує за Рідоком до їхніх драконів.

— Ця писарка має таке саме право ризикувати своїм життям, як і ми, — нагадує мені Рі через плече, прямуючи до Фердж. — А тепер розігрій свої вмілі руці або зроби все можливе, щоб підпалити те, що потрібно.

Я повертаюся до Андарни, поки Ксейден завершує розмову з Квінн та Імоджен.

— Обіцяй мені, що будеш ховатися.

— *Я вмію ховатися.* — Вона відступає на крок, а я кліпаю... Драконіця ніби просто розчиняється в темряві.

— *Добре бути чорним драконом,* — пихкає Терн. — *Ми народжені для ночі.*

Підходжу до Андарни і чухаю лусочки між її ніздрями, коли вона опускає голову.

— Залишайся на місці. Марбх унизу пильнує Бреннана. Якщо хід битви зміниться, він наглядатиме за тобою, але тобі доведеться піти. Обіцяй мені.

— *Я стоятиму. Я пильнуватиму. Однак цього разу я тебе не покину.* — Андарна видихає, і я відчуваю легкий запах сірки, а моє серце завмирає. Вона бачила занадто багато для її віку.

— Коли ти була малою, було легше. — Востаннє чухаю її. Будь-який дракон у нашому рої подбає про неї, якщо ми з Терном загинемо. Але тільки вона може зробити вибір, піти чи ні.

— *Я тоді теж не слухалась.*

— Це правда.

— *Скоро почнеться,* — оголошує Терн, і моє серцебиття прискорюється, коли я повертаюся на схід сонця. Оранжева смуга освітлює не лише горизонт, але й густу хмару віверн, яка стрімко наближається.

Шарпає черговий порив теплого вітру, зорі підморгують над нами, але з-за гір здіймаються темні хмари, заряджаючи повітря енергією, яка тягнеться до моєї власної

Ксейден стрічає мене між Терном і Сґейл — це дуже нагадує мені Рессону. Він нахиляється, і його тепла рука охоплює мою потилицю.

— Я кохаю тебе. Поза тобою для мене не існує світу. — Він впирається своїм чолом у моє. — Я не міг тобі цього сказати, коли ми востаннє посварилися, а мав би.

— Я теж тебе кохаю. — Обхоплюю його за талію і видавлюю із себе усмішку. — Зроби мені ласку і не вмирай. Я не хочу жити без тебе.

Їх так багато, а нас так мало.

— *Ми* не помремо сьогодні.

— Якби ми всі відчували таку впевненість, — намагаюся жартувати я.

— Зосередься на ворогові і своєму житті. — Він цілує мене міцно і швидко. — Навіть сам Малек не розлучить нас.

Я відсторонююсь, бо мені на голову потрапляє перша крапля води.

— Дощ? — Ксейден дивиться вгору. — У грудні?

Тепло. Дощ. Електрика в повітрі.

— Це мама. — Повільна усмішка розпливається по моєму обличчю. — Це її спосіб наситити свою улюблену зброю.

Мене.

— Нагадай мені потім, щоб я їй подякував. — Він ще раз швидко цілує мене, а потім відвертається і, не сказавши більше ні слова, вискакує на Сґейл.

Зводжу очі до неба й глибоко дихаю, щоб витримати тиск, який моя мама щойно забезпечила мені. Буря допоможе мені, але якщо дощ посилиться, це коштуватиме нам допомоги грифонів. Вони не можуть літати під час сильнішої негоди, ніж просто мряка.

— *Вони охоронятимуть землю і переправлятимуть поранених,* — каже Терн, опускаючи плече.

Я піднімаюся по його передній нозі, а дощ розбризкується по лусці. Умостившись в сідлі, пристібаю ремінь на стегнах і перевіряю, чи надійно зафіксований сагайдак, який дала мені Марен. Він кріпиться до лівого краю сідла, і його легко дістати. Я не хочу ризикувати плечем, що може вискочити із суглоба, якщо сагайдак буде пристебнутий до спини. Потім витягаю з кишені провідник і надягаю на зап'ястя новий сталевий ремінець-браслет, прикріплений до нього зверху.

Лише тоді, коли я впевнена, що підготовлена на всі сто, коли сила жаром розтікається по моїх жилах, який поки ще не обпікає, я з нетерпінням чекаю на зустріч із ворогом.

Серце тенькає.

Боги, вони *скрізь*, їхня орда більша за будь-яку зграю, яку я коли-небудь бачила. Вони летять на різній висоті — більшість на однаковому рівні із нами — море сірих крил, напружених ший і роззявлених пащ поглинає схід сонця.

Ми значно недооцінили їхню чисельність, знаючи при тому, що насуватиметься ще одна хвиля. Клубок стає мені посеред горла, коли я дивлюся на стрій мого рою. Немає жодного шансу, що всі ми вийдемо звідси живими... якщо взагалі вийдемо.

Однак нам потрібно протриматися досить довго, щоб Бреннан встиг відновити вартовий камінь. Якщо нам вдасться звести сфери, навіть коли Джесінія не знайде помилку, якої ми припустились в Аретії, ми зможемо глушити віверн, щоб убивати їх руками.

Ще за декілька секунд віверни наближаються так близько, що я можу розгледіти, яка з них несе вершника, і коли я налічую два десятки, то зупиняюся, щоб зберегти притомність. Жах повзе по моєму хребту, тож я глибоко дихаю, щоб опанувати себе. Я не принесу користі Тернові й Андарні — нікому з мого рою, — якщо піддамся паніці, а ще гірше, якщо не зможу цілком себе контролювати.

До сутички лишаються лічені хвилини...

— Хтозна, може, нам не варто було тут залишатись. А битися з ними на рівнині. — Мене гризуть сумніви щодо нашого плану, страх стискає груди і змушує серце калатати швидше.

— Їх надто багато. Вони могли б легко нас оточити. А тут ми знаємо кожен каньйон, кожну вершину, і вони не зможуть нас обійти, — відповідає Терн.

Їм доведеться пройти по наших трупах.

— Вони розлітаються віялом, — каже Терн, повертаючи головою. *— Їхні дії вказують на те, що вони втягнуть у бій усі наші сили, замість того, щоб вдертися в Паділ, як ми думали.*

Мене нудить. Ми зайняли неправильні позиції.

— Тоді ми просто повинні впевнитися, що вони нізащо не прорвуться в Паділ, згода?

— У тебе буде лише кілька секунд, коли поле для стрільби стане вільним, — нагадує мені Терн.

— Я знаю.

Щойно дракони вступлять у бій, я з такою самою ймовірністю можу поцілити в одного з наших, як і у віверну. Перший удар має *вирішальне* значення. Підношу руки й відчиняю двері свого Архіву, впускаючи

рівномірний, але керований потік сили, насолоджуючись шипінням під шкірою, яке надходить разом із припливом енергії.

— *Передай Еймсіру: мені потрібно, щоб мама відсунула ту хмару...*

— *Добре,* — каже Терн, простежуючи потік моїх думок ще до того, як я їх озвучую.

Притискаю провідник до передпліччя і зосереджуюся на хмарі над нами, кліпаючи від проливного дощу.

Дракони поруч із нами, готуючись до старту, переминаються з ноги на ногу, їхні плечі розпрямляються, але Терн залишається таким само непорушним, як гора, на якій ми стоїмо. Кидаю єдиний погляд через плече на Андарну, але…

— *Де ти?*

Битва ще навіть не почалася, а вона вже покинула свою позицію.

— *Ховаюся, як і обіцяла.* — Драконица визирає з-за купи валунів.

— *Приготуватись,* — наказує Терн, а хмари несуться над головою в бік ворога з надприродною швидкістю.

Зосереджуюсь на ворожій орді. Не маючи виходу, сила накопичується в мені, така гаряча, що я починаю думати, ніби дихаю полум'ям, тож даю їй збиратися, даю змогу горіти, дозволяю загрожувати поглинути мене.

— *Вайолет...* — каже Ксейден.

— *Ще ні,* — відповідаю я.

Вони будуть у нас за секунду, але це має бути правильна секунда. У мене на чолі проступають краплі поту.

— *Вайолет!*

Мамина буря наздоганяє віверн на найбільшій висоті, і я випускаю потік пекучої сили, спрямовуючи його в небо.

Блискавка тріщить, вибухає світлом від самої основи хребта під нами так потужно, що мені ріже очі, коли вона врізається в хмару.

Тіла віверн починають падати, тож я опускаю руки.

— *Може, це буде легше, ніж...*

Неважливо. Тактика віверн змінюється за лічені секунди, як і у вершників, що ними керують, і вони літають під хмарним покривом, маневруючи, щоб ухилитися від падаючих туш своєї орди.

— Гівна небесні! — волає Рідок, коли віверни врізаються в чотири дороги, що ведуть до Басґіату, залишаючи по собі глибокі борозни в землі.

Ще раз таке не спрацює, тож я перекладаю кулю на долоню і викликаю силу знову, витягуючи швидший, концентрованіший потік і цілюсь у найближчого вершника на віверні.

Жар пронизує мене, коли я орудую, не влучаючи в цю віверну, але влучаючи в іншу.

Лайно.

— *Зосередься на наступному ударі, а не на попередньому,* — каже Терн.

— Чекати! — кричить Ксейден, утримуючи поле вільним так довго, щоб я могла завдати ще одного удару.

Знову піднімаю руки, дозволяючи силі Терна панувати над моїми кістками і м'язами, а потім посилаю ще один прицільний удар. Сила прориває крізь мене, але замість того, щоб спрямувати з долонь, я зосереджую її на своїх пучках, як вчив мене Фелікс, і ривком опускаю пальці вниз в напрямку цілі, ніби я композитор, а блискавка — мій оркестр.

Це справді вражає: віверна і вершник падають окремо одне від одного безживними ляльками. Зі смертю цього темного володаря з неба падає жменька інших віверн, але немає часу для відчуття полегшення чи радості від вдалого удару, бо тих потвор без ліку.

І вони вже тут.

Рій моєї матері атакує першу хвилю, яка вторгається в їхній сектор. Еймсір розриває горло одній віверні, а далі я втрачаю з поля зору і маму, і Міру, коли орда прориває крізь їхній сектор у наступний.

— *Пильнуй свій сектор,* — наказує Терн, тож я відриваю погляд від місця, де востаннє бачила своїх рідних.

Секунда за секундою всі рої навколо нас і під нами кидаються захищати свої сектори, і, коли перша загрозлива сіра голова перетинає нашу лінію оборони — кінець споруд Басґіату і початок гори, — я беруся за зброю.

Терн, відхилившись назад, кидається вперед і, б'ючи крилами, добігає до краю хребта, щоб злетіти з нього. Натягую окуляри на очі при першому ж пориві вітру, але майже одразу скидаю їх, бо дощ заливає скло і крізь нього нічого не видно.

— *Це наша,* — каже мені Терн, летячи прямо до найшвидшої частини орди, що увійшла в наш повітряний простір.

Квінн та Імоджен відходять вліво, прямуючи до інших цілей, а решту рою я бачу боковим зором, але зосереджуюсь на віверні, на яку націлився Терн. Ми летимо прямо на неї.

Хапаюся за провідник однією рукою, а другу підношу, коли відстань між нами зменшується до кількох ударів серця. Не потрібно тягнутися до сили: вона вже тут, біжить по моїх венах і заряджає небо над головою.

Сила шипить на кінчиках моїх пальців, і саме тоді, коли я намагаюся вдарити, віверна без вершника роззявляє свою пащеку й видихає потік зеленого

вогню. Серце застрягає десь у горлі, коли полум'я летить на нас, і Терн бере ліворуч, ледь не потрапивши під нього.

Нахиляюся праворуч, щоб вирівнятися. Коли ми пролітаємо повз віверну, я не зводжу з неї очей, а потім завдаю удару, витягаючи блискавку з хмари над головою. Вона влучає в потвору трохи вище від хвоста: я не розрахувала удар досить точно, зважаючи на швидкість, але заряду аж задосить, щоб завалити цю віверну.

— *Нижче,* — гарчить Терн, пірнаючи у піке.

Я люто мружуся назустріч вітру, помічаючи трьох віверн, які намагаються пролетіти на меншій висоті.

— *Я не можу тут стріляти. Ризикую влучити в когось з наших, хто вище, якщо буду бити з неба, а вони надто далеко, щоб витягнути їх на себе, тож якщо промахнуся із землі...*

— *Зачекай.*

Хапаюсь обома руками за луку і роблю, як він каже, помічаючи вершника на віверні, що летить по центру. Ми падаємо на сотні метрів за лічені секунди, від чого мені закладає вуха.

Терн б'є зверху, летячи прямо у віверну зліва, і від удару моє тіло кидає вперед, а мій дракон впивається своїми зубами в шию цієї істоти, тягнучи її під собою, поки ми продовжуємо падати.

Віверна кричить, а я тягнуся до одного зі своїх *сильних* кинджалів. Обертаюся у сідлі, щоб пильнувати за спиною Терна, і мружуся від дощу, коли раптом дві масивні фігури заходять з тилу.

— *Вони наздоганяють!*

Під нами лунає жахливий тріск, і Терн відпускає віверну зі зламаною шиєю. Вона летить вниз останні сто метрів кудись за адміністративне крило.

Узявши вправо, Терн починає набирати висоту сильними ударами крил, але нам ніяк не вдається вчасно піднятися. Віверни від нас менш ніж за п'ятдесят метрів, а враховуючи кут падіння отих двох почвар, у нас є лічені секунди до того, як Терн перетвориться на жовану іграшку. Перевіряю внизу: усе чисто, тоді хапаюся за провідник і контролюю дихання, щоб заспокоїти прискорене серцебиття та дикий приплив адреналіну в моїх венах. Контроль. Мені потрібен повний контроль.

Час є лише для одного удару. Вивільняю силу, тягнучи її клинком угору, і блискавка шугає в небо, влучаючи в груди найближчої віверни.

— Так! — кричу я, коли потвора падає, однак моя радість недовга, бо її двійник разом з темним володарем кидається вперед, роззявляючи пащу з гнилими зубами, де в горлі закручується зелене полум'я. — Терне!

Попередження тільки-но злітає з моїх вуст, коли смуга тіней зашморгує горло віверни і смикає її назад, наче скаженого пса на шворці. Її зуби клацають за метр від кінчика Тернового крила, а ми продовжуємо злітати.

— *Цю забрала Сґейл. Нам доведеться шукати свою,* — каже мені дракон, якомога швидше продираючись крізь рясний дощ.

Користаюсь дорогоцінними секундами, щоб розгледітися довкола. Усі сектори переповнені, і наш теж. Лиш кольорові спалахи пробиваються крізь сіре роїння в темряві. Ми бачимо це, коли злітаємо над бойовищем, але більшість віверн досі ширяє вдалині, стримувана фронтом грози.

— *Вони відправили лише першу хвилю,* — пояснює Терн. — *Напевно, щоб промацати слабкі місця.*

Пролітаючи повз нас, Аотром впивається кігтями в черево віверни, і я мигцем бачу Рідока, коли вони пролітають мимо, та Імоджен з її Помаранчевою Кинджалохвісткою Ґлейн, що мчать за ними навздогін.

— *Рідок!* — кричу я до Терна.

— *Пильнуй своє, інакше план розвалиться. А інші нехай роблять своє.* — Терн пірнає просто в хаос сірого, вриваючись у повітряний простір над ним, перш ніж вирівнятися.

Він має рацію: у нас є своя робота, яку слід виконати, але сподіватись тільки на те, що мої друзі зроблять свою частину, не дуже схоже на командну роботу. Дощ повністю намочив мою голову, і цівки води стікають по шкірі, поки я оглядаю поле бою внизу, змушуючи себе вдихати через ніс і видихати через рот, щоб нормалізувати пульс.

Це не ближній бій під Рессоною. Тут скоординований захист, і мені потрібно зосередитися, щоб виконати свою частину роботи.

Фердж вступає в ближній бій із віверною. З її пащі вивергається вибух синього вогню, що свідчить про те, що вона синьовогняна. Моє серце стискається, коли Рі ледь не потрапляє у вогняний потік, стрибаючи зі спини Фердж на спину Крута. Квінн хапає її за передпліччя, а Зелена Скорпіонохвістка завдає сильного удару хвостом, тож я відводжу погляд, бо розумію, що в них все під контролем, а я нічим не допоможу.

Однак на п'ятдесят метрів нижче дотискають Соєра, оскільки Слайзіґ б'ється сам на сам з трьома вівернами, одна з яких несе вершника. Хапаюся за провідник, потім наповнюю тіло ще однією хвилею сили й підношу руку.

— *Не схиб,* — попереджає Терн.

Про всяк випадок зосереджуюсь на найдальшій від Слайзіґа віверні і б'ю, спрямовуючи силу в ціль з повним зосередженням і прагненням влучити.

Сила виривається з мене, і з хмари в небі б'є блискавка, розпечена до білого і смертельна для віверни внизу.

Вершник підводить голову і на мить наші погляди схрещуються, перш ніж пара пірнає, покидаючи поле бою. Мені крутить шлунок. Є лише одна причина спускатися нижче — щоб маневрувати.

— *Ксейдене...*

— *Зрозумів,* — запевняє він, і, коли Аотром та Ґлейн прибувають на допомогу Соєру і Слайзіґу, я зосереджую увагу на інших секторах.

— *Третя,* — зазначає Терн, використовуючи як сигнал положення стрілок годинника, як ми й домовлялися, тож я дивлюся праворуч, де віверни розгромили рій Третього крила. Тіло дракона лежить під ними на схилі гори, але я відводжу погляд, перш ніж зрозуміла, кого втрачено.

Якщо я буду думати про завтрашній список смертей, то опинюся в ньому.

— *Тримайся якомога рівніше.* — Відкриваю шлюзи Тернової сили, коли він повертає праворуч, правлячи до їхнього сектора, але не залітаючи, — і я гачу. Тепло обпікає мою шкіру, коли збиваю одну віверну.

Потім цілюся в іншу.

І ще в одну.

Знову й знову я завдаю цілеспрямованих, точних ударів по секторах навколо нас, вразивши дві третини цілей, але не зачепивши дракона, що я вважаю перемогою. Краплі дощу шиплять, коли падають на шкіру, проте я не наважуюся зняти льотну куртку, бо до неї пристебнуті кинджали, тож ховаю спеку й біль у свою ментальну скриньку і грюкаю віком, змушуючи свідомість ігнорувати болісний опік і знову орудую блискавками.

— *Дванадцята.*

Дивлюся вперед і знаходжу ціль. Двічі промахуюсь, перш ніж влучаю в неї. У нашому секторі не лишилося жодного веніна, але моя рука тремтить на провіднику, коли Терн знаходить ще одну тварюку, ще одну загрозу, тож я стягую блискавку з неба так швидко, що більше не відчуваю себе повелителькою бурі.

Я є бурею.

— *Ти втомлюєшся,* — попереджає Терн.

До біса втому.

— *Люди вмирають.*

Короткий погляд на освітлене сонцем поле бою виявляє дедалі більше кольорових плям серед сірих трупів, розкиданих по землі, але я зупиняюся лише для того, щоб помітити, що мій рій досі воює, злагоджено та вправно знищуючи кожну віверну, яка перетинає наш сектор.

— *Дев'ята,* — ричить Терн, але не сперечається зі мною, коли бере ліворуч, утримуючи нас над полем битви, а я допомагаю іншому рою, вражаючи лише ті цілі, яких, на мою думку, можу досягти, не загрожуючи нашим вершникам.

Піді мною тіні розгалужуються, тягнучись в інші сектори, бо Ксейден робить те саме.

Боги, ця *спека* зварить мене живцем. Навіть вітер і дощ не в змозі остудити пекло, що розгоряється в моїх грудях. Скидаю браслет провідника із зап'ястя і затискаю його між стегнами, щоб зняти льотну куртку й засунути її під ремінь сідла, залишаючи при собі шість кинджалів під рукою, а інші два — єдині, які мають значення…

— *Дванадцята!* — кричить Терн, тож я рвучко повертаю голову в бік рівнин, щоб побачити ще одну хвилю віверн, що нависає над маминим сектором, небезпечно близько до хмар, але не торкаючись їх, і я не можу завдати удару, зважаючи на тих, хто знизу.

Серце стискається, коли вони пролітають повз мою матір, не зупиняючись, а потім ще повз іншого вершника, не вступаючи з ним у сутичку.

Ширяння високо над полем битви дало мені необхідну перевагу в орудуванні силою, але воно також зробило нас із Терном зручною мішенню, тож віверни йдуть по *нас*. Я просовую руку крізь ремінець браслета, щоб не втратити провідник.

— *Ми повинні відвести їх…*

— *Ми діятимемо за планом.* — Терн пірнає, і мене стримують ремені сідла, коли я підстрибую вгору. Ми летимо до мого рою. Дракони другого рою повертають голови в бік загрози, що наближається. Усі ми вирівнюємося в стрій. — *Приготуватися!*

У цій делегації смерті є троє венінів, їхні сині туніки контрастують із сірими вівернами з мутними очима, якими вони правують. У нас є десять секунд. Можливо…

Один. Рідок розмахує руками праворуч від мене, тримаючи переламаний надвоє кинджал. Чорт, якщо єдине лезо, що в нього лишилось, зламане… Кліпаю, бо уламки зникають. Він махав не мені.

Два. Повернувши голову ліворуч, бачу, що шматки вже в руках Ріаннон, а Фердж пірнає туди, де внизу висить Слайзіґ.

Три. Фердж летить поруч зі Слайзіґом, а Ріаннон підкидає уламки.

Чотири. Треба віддати належне Соєру, він ловить їх.

П'ять. Сґейл піднімається, щоб зайняти місце Фердж, і я зустрічаюся поглядом із Ксейденом лише на мить, щоб переконатися, що він неушкоджений.

Кров скрапує з пащі Сґейл і разом із дощовими патьоками стікає по обличчю Ксейдена, але я інстинктивно знаю, що це не його кров, тож зосереджуюся на неминучій загрозі.

Шість. Дихай. Я мушу *дихати* попри вогняну бурю в грудях, інакше згорю. Не те щоб я не впізнавала ознак — тремтіння, спеку, втому. Просто вони не мають значення. Усі, кого я люблю, тут, на цьому полі.

Сім. Вони майже біля нас, і я дивлюся вниз, на камеру вартового каменя, де стоїть Марбх із Синім Булавохвостом, якого я не впізнаю, і невиразною фігурою, сподіваюся, Андарною. Кинджал у руці Соєра спалахує відблиском сонячного світла і гасне, а Фердж уже мчить далі.

Вісім.

— Даджалаїра розчарована нельотною погодою, — передає Терн, коли Фердж піднімається поруч із Аотромом.

Дев'ять.

— Передай їм, що від них буде більше користі, коли вони продовжать охороняти подвір'я та прибулих поранених, ніж битимуться тут із промоченими крилами, — зауважую я. *— Вони зараз були б пасивом, а не активом.*

Кинджал переходить з рук у руки — і Рідок знову озброєний.

Усміхаюся, дивлячись на те, як злагоджено ми працюємо в команді, а потім зустрічаю ту навалу, яка вже тут.

Десять.

— Ти починаєш думати... — заводить було Терн.

— Як Бреннан? — питаю я, коли віверни входять у наш повітряний простір.

— Як Терн, — відповідає Сґейл, кидаючись на ворога. Її шия витягнута, а з-під неї вилітають тіні і, хапаючи віверну за яремну вену, тягнуть за собою, коли Сґейл пірнає вниз, виходячи зі строю.

Терн кидається до іншої в лобову атаку, від чого мене відкидає назад у сідло. Від удару я смикаюся вперед, кров бризкає, коли щелепа Терна замикається на горлі віверни.

Вереск почвари розколює мій мозок, коли її пазури зчіплюються з пазурами Терна. Двоє велетенських тіл сплелися вертикально, і це положення майже неможливо втримати, навіть незважаючи на потужні помахи крил Терна.

Спалах блакитного світла — це попередження, якого мені достатньо, щоб вихопити *сильний* кинджал і впустити провідник на ремінець, аби дотягнутися до пряжки та розстібнути її. Я бачила цю виставу раніше. Я знаю свою роль. І цього разу я не закінчу з ножовим пораненням.

— *Ти можеш вирівнятися?* — Серце калатає, коли темний володар стрибає із шиї віверни на шию Терна, ігноруючи загрозливе ревіння, від якого вібрує драконяча луска. Терн затис віверну в смертельній хватці.

— *Залишайся в сідлі!* — вимагає він, але несе нас горизонтально.

Венін хапається за ріг і тримається, його моторошні очі з червоною облямівкою не відриваються від моїх ні під час маневру, ні через декілька секунд після того, як ми стрімко падаємо під вагою віверни. Жодних розгалужених вен: він просто асим, тож я можу з ним упоратися.

— Ти та, хто йому потрібен, — оголошує темний володар, відкидаючи мокре в'юнке біляве волосся з очей і спускаючись по шиї Терна, поки я смикаю за ремінь лівою рукою, однак пряжка не піддається.

Він видається таким... юним. Як і Джек.

Терн відпускає віверну, його плечі стискаються, щоб відштовхнути смертельно поранену істоту, але та чіпляється йому за шию, тож дракон відповідає ще сильнішим укусом, виточуючи з неї життя, а ми падаємо, падаємо і падаємо.

— Твоєму Мудрецеві? — Смикаю за шкіряний пояс, але ремінь застряг, і я теж.

Сука.

Перекидаю кинджал на вістря, ловлячи слизьке від води лезо великим і вказівним пальцями, і, змахнувши зап'ястком, кидаю ніж у веніна, коли той досягає шипів між плечима Терна.

Супротивник перехоплює лезо, і чиста паніка заливає мою кров, коли я витягаю запасне.

— Ти скоро зустрінеш їх усіх, — запевняє він, піднімаючи мій клинок і йдучи до мене.

Справа на нас насувається зелена пляма, і ми обоє дивимося, як Ріаннон стрибає з Фердж на Терна, приземляючись навпочіпки перед моїм сідлом.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ДРУГИЙ

Найпростіший спосіб перемогти дракона — вбити його вершника. Хоча істота, найімовірніше, виживе після удару, вона буде приголомшена досить довго, щоб її можна було знешкодити.

«Тактичний посібник щодо перемоги драконів»
полковника Елаї Джобена, розділ третій

Ні. Ні. Ні. Це надто знайомо.

Втрата Ліама була... Я не можу втратити Рі. Просто не можу.

Вона кидається вперед під зойки віверни, а швидкість нашого падіння настільки шалена, що кров у тілі, здається, шугає вгору. Знову смикаю за ремінь, але шкіра, набрякла від дощу, затиснута намертво, і я дивлюся — а серце підскакує до горла, — як вона завдає темному володарю низки ударів, які змусили б мене звалитись на килим.

Венін вибиває клинок, швидким ударом блокуючи її зап'ясток, і той вилітає з руки Рі, коли ворог б'є її ногою. Ріаннон ковзає назад по слизькій від дощу драконячій лусці, і я перехоплюю її лівою рукою за талію, щоб утримати, а правою втискаю кинджал в її долоню.

Подруга озирається через плече й киває мені, зводячись на ноги. Венін майже біля нас. Змушую себе відвести погляд, коли їхні леза схрещуються, а гори здіймаються над нами, нагадуючи, наскільки ми низько над землею. Відстібаю арбалет від стегна, відтак швидко відкриваю сагайдак, прив'язаний ліворуч, і вставляю стрілу в паз. На такій відстані вітер і дощ не мають значення.

— *Мені потрібно, щоб ти скинув цього виродка із себе через три...* — починаю я.

— Рі! — Голосно кричу, чіпляючись. — *Два...*

Вона озирається, потім відстрибує до плечей Терна, а я простягаю руку вперед, хапаючи її за кісточки, і без вагань другою тисну на важіль.

— *Один!*

Стріла влучає точно в ціль — венінові в груди, і саме тоді, коли Терн різко бере вправо.

Темний володар злітає, а позаду нас лунає вибух. Я втримую Рі за ногу, ігноруючи скімлення свого плеча, де бандаж намагається втримати суглоб на місці.

Рі міцно тримається за Тернові шипи, а він швидко вирівнюється горизонтально, махаючи крилами, щоб піднятися вище. Подруга задкуючи просувається до мене, а потім обертається й міцно обіймає мене.

Я й далі тримаюся за неї, все ще стискаючи в руках арбалет, і глибоко дихаю, коли Фердж вторує ударам Тернових крил, порівнявшись із нами. З нею все гаразд. У них обох усе гаразд.

Це не Рессона, і я щойно не втратила найкращого друга.

— Ти нерозважлива, безвідповідальна!.. — кричу я.

— На здоров'я! — гукає Ріаннон, дощ струменить по її обличчю, коли вона відхиляється від мене й повертає моє лезо. — Полагодь своє сідло. Я дістану кинджал із землі.

Вона встає й обдаровує мене осяйливою усмішкою, перш ніж зістрибнути з плеча Терна.

Простежую поглядом за її стрибком, зітхаючи з полегшенням, коли вона легко приземляється на Фердж.

— *Сідло заклинило!* — кажу Тернові, поки ми піднімаємося назад до бою.

— *Добре. Може, ти в ньому і залишишся.*

Сонячне світло відбивається від двосічної сокири Квінн, коли вона замахується нею зі спини Крута і цілить у плечовий суглоб віверни, яка щосили намагається встромити зуби в Глейн.

— *Мельґрен буде хвилин за десять, але тільки двоє його помічників змогли його наздогнати. Крім того, загальна думка така, що більшість темних володарів підуть в атаку з другою хвилею.* — Терн минає Крута, а я дивлюся на сіре море і ледве стримуюсь, щоб не виблювати. Там має бути щонайменше шість віверн без вершників. Як довго ми зможемо тримати оборону? Повернувшись у сідлі, помічаю, як під нами Ксейден та Сґейл стрімко волочать декілька приторочених за горло віверн до схилу гори, аж доки їхні тіла не зариваються в неї.

— *Сґейл зашивається!*

— *Якщо їй знадобиться допомога, вона попросить...*

До какофонії вгорі долучається сповнене болю ревіння, тож мені стискає груди.

— *Андарно?*

Розвертаюсь, і мій погляд ковзає по розпливчатому від навколишньої метушні схилу гори, бо ми несемося вгору.

— *Я в цілковитій безпеці і схована,* — відповідає вона.

— *Аотром!* — Терн реве, і мій шлунок стискається.

Рідок.

Терн крениться праворуч, уникаючи падаючої туші віверни, але над нами з'являється ще одна, що вчепилася зубами в заднє стегно Аотрома, і ще троє наближаються, щоб добити його.

Соєр і Слайзіґ летять з протилежного боку нашого сектора, пильнуючи ворогів водночас, щоб перехопити, але всі інші під нами. Я вкладаю кинджал у піхви, потім заряджаю арбалет і прив'язую його до стегна, допоки ми піднімаємося вгору.

Тернове ревіння стрясає всім його тілом, коли ми наближаємося, тож я хапаюсь за луку, готуючись до різкого зіткнення, але він проноситься повз Соєра і Слайзіґа, а потім, добравшись до трійці віверн, замахується на них масивним хвостом.

Я повертаюся наскільки дозволяє сідло, під хрускіт кісток, що ламаються. Віверна з розтрощеною головою падає, вибуваючи з бою. Одну вбито. Залишилося ще троє.

Терн закручує найнеймовірніший віраж, який я коли-небудь досвідчувала на його спині, і мені темніє в очах, коли він підносить нас у свічку. Потім нахиляє крило вліво і йде в піке. Я несамовито мружуся від вітру і дощу, поки ми летимо на допомогу Аотрому і Рідоку.

Рідок зі спини Аотрома робить усе можливе, щоб знешкодити віверну, встромляючи меча в її морду, але клята тварюка не відпускає дракона.

Слайзіґ встигає першим, рубаючи віверну мечохвостом і розсікає їй передню лапу. Коли та не відпускає, він повертається, щоб зімкнути щелепи на її шиї, але, на відміну від Терна, Слайзіґ недостатньо сильний, щоб зламати шию укусом, тож втрачає дорогоцінні секунди, залишаючись незахищеним від пари віверн, що налітають.

Ми не встигаємо.

Пара змінює курс в останню секунду, відхиляючись від Аотрома і атакує Слайзіґа.

Ми майже на місці, але все відбувається так *нахрін* швидко, що здається, ніби решта світу зупинилась.

Мить — і найближча віверна роззявляє щелепи.

Ще секунда — і вона вивергає зелене полум'я на Слайзіґа, і Соєр відкидається назад за сідалище, ледь уникаючи смертельного опіку. Він скочується по хребту дракона, поки його черевик димить.

На третій секунді почвара завершує напад і кидається на відкритий бік Слайзіґа. Соєр б'є ногою в роззявлену пащу, щоб урятувати свого дракона від укусу, але наступної миті його самого кусає віверна, його нога зникає між її масивними зубами.

— Соєре! — кричить Рідок.

Крик Соєра розриває мою душу, і я ледь не кричу разом з ним, коли щелепа віверни змикається з гучним *хрускотом*. Терн сповільнює свій спуск, тож я опиняюся за п'ять метрів над Аотромом, але та віверна, що досі жива, ухиляється від бою.

Терн зміщує центр ваги, і я знаю, що він, вибравши кут для атаки, збирається кинутись у піке, проте в такому положенні є час врятувати лише Соєра або Слайзіґа, але не обох.

Соєр волає від болю, коли віверна вже наполовину відтягнула його від дракона, метляючи своєю потворною сірою головою, перш ніж знову клацнути щелепами.

Мені крутить у шлунку, а дихання загрожує зупинитися.

Курва, нижче коліна Соєра нічого не зосталося.

Він втрачає кров *і* контроль.

Ні. Я не збираюся стояти осторонь і дивитися, як помирає ще один мій друг. Я відмовляюся.

Схопивши кинджал у ліву руку та арбалет у праву, розрізаю шкіряний ремінь мого пояса, коли Терн опускає праве крило, створюючи ідеальний нахил для стрибка. Єдина. Можлива. Мить.

— *Пробач мені.*

— *Не смій...*

— *Швидко убий другу заради нас обох!* — Я вже рухаюсь, вкладаючи кинджал у піхви і кидаюся з сідла, роблячи один, два, три бігових кроки перш ніж стрибнути.

Андарна. Ксейден. Моя сестра. Бреннан. Вони всі промайнули в моїй голові, поки я махаю руками в падінні, хапаючи повітря, але саме мамине обличчя я бачу перед собою, коли приземляюся на спину Аотрома. Підошви черевиків знаходять опору на одній з лусок його хребта.

— *Срібна!*

— *Як тобі таке приземлення?* — Гівна небесні, я зробила це!

Рідок, мабуть, думає так само, бо добру секунду глипає на мене в абсолютному шоці, перш ніж висмикнути свого меча із носа віверни, а потім, коли я біжу до нього, знову встромляє лезо у тварюку.

— Я не можу відірвати від нього цю чортову штуку!

Моє серце пульсує так само сильно, як і ноги, а Терн якраз зробив піке праворуч від мене, і чорна пляма, що виникла перед очима, тепер заважає моєму бічному зору. Ігноруючи інстинкт самозбереження, який підказує мені, що це *погана* ідея, я біжу до Рідока і тицяю арбалет йому в руки.

— Стріляй, щойно я опинюся на Слайзіґу, а потім вертайся на своє місце!

— Як тільки ти *що?*

Я не зупиняюся, щоб відповісти на його запитання, бо саме надто зайнята тим, що біжу до носа клятої віверни, якій Слайзіґ якраз вирвав шматок горла.

Пробігаю вгору поміж очима тварюки, котра пронизливо верещить, але все-таки чимраз глибше змикає зуби на Аотромовому тілі, а потім видираюсь на пласку голову дракона поміж рогами, в ту мить як Слайзіґ відриває їй щелепу.

— *Я тебе сам придушу,* — гарчить Терн, і я чую виразний хрускіт кісток звіддаля. — *Я стягну тебе на землю!*

Я ледь не підвертаю щиколотку на шипі десь посередині звивистої шиї віверни і усвідомлюю, що Слайзіґ повертає голову назад до почвари, яка атакує його вершника, але хватка Соєра на хребті надто слабка, щоб дракон міг швидко маневрувати. Він не може захистити свого вершника, не впустивши його.

З горла Слайзіґа вириває ться трубне ревіння, від якого стрясає череп, коли віверна знову кидається на Соєра. Драконячі удари хвостом не допомагають у цій ситуації.

— Швидше, Ві! — підганяє Рідок.

— Слайзіґу! — кричу я, порушуючи перше правило всіх вершників. — Дай мені змогу допомогти йому!

Червоний повертає голову до мене, пронизуючи мене розлюченими поглядом золотистих очей, а я киваю, молячись Данні, щоб він зрозумів, щоб тримався нерухомо, а потім зістрибую із шиї віверни, і мої ноги розсікають повітря.

Приземляюся просто над очима Слайзіґа і хапаюсь лівою рукою за один з його рогів, користуючись ним, щоб загальмувати і втримати рівновагу, тоді як драконяча голова розвертається до віверни, що атакує Соєра, клацаючи на неї зубами, але промахується.

— Рідоку, вали! — Скориставшись рогом Слайзіґа як важелем, я кидаюся на його шию саме тоді, коли позаду мене лунає вибух і спини торкається жар.

Соєр вшивається через спину Слайзіґа, а я біжу швидше, оминаючи сідалище. Якщо він впаде не на той бік, Терн нічого не зможе зробити. Ми надто близько до гірського хребта.

— *Де ти?* — кричу Тернові, коли очі Соєра двічі зустрічаються з моїми.

Не звертаю увагу на клацання зубів і гарчання наді мною та продовжую рухатися.

— *Там, де я маю бути, на відміну від тебе!* — вигукує він, коли його велетенське тіло розвертається в небі переді мною. Він випускає з пащі бездиханне тіло четвертої віверни.

— *Добре. А тепер зроби мені послугу.* — Я прориваюся повз крила Слайзіґа та опиняюсь поряд із величезними скреготливими зубами віверни, яка готова зжерти Соєра.

— *Яку саме?* — запитує Терн, вже летячи до нас.

— Вайолет? — Очі Соєра розширюються від шоку, бо кров хльостає з його ноги огидними ритмічними струменями. Йому *негайно* потрібен цілитель.

Я падаю на коліна і ковзаю на них останні декілька метрів, врізаючись у Соєра і штовхаючи його далі по хребту Слайзіґа до задніх лап дракона. Обхопивши Соєра, змикаю руки за його спиною.

— Тримайся! — кричу я, коли ми ковзаємо по незліченних червоних лусочках, зупиняючись за якийсь метр від краю.

Слайзіґ відхиляється від гірського хребта, де висота сягає кілька сотень необхідних для падіння метрів, а тоді скидає нас.

— *Срібна!*

Коли ми звалюємся зі спини Слайзіґа і летимо просто вниз, руки Соєра змикаються за моєю спиною.

— *Лови мене!*

Вітер рве моє волосся, моє обличчя, мою шкіру, але я тримаюся за Соєра, коли ми летимо у вільному падінні. Я можу його врятувати. Він не повинен померти сьогодні. Він *не помре*.

Один. Два. Три. Чотири. Рахую удари серця, поки ми перетинаємо рівень гірського хребта.

— *Що ти робиш?!* — реве Ксейден, і я відчуваю на шиї слабкий знайомий оксамитовий дотик, так ніби його сила сягла своєї межі. Наше падіння уповільнюється, але не суттєво, бо темне крило накриває небо над нами.

— *А на що в біса це схоже, ніби я...* — Мені вибиває дихання з легенів, коли залізні лещата стискаються навколо нас, зупиняючи наше падіння різким струсом. *Терн.*

— *Яку частину фрази «залишайся в сідлі» ти не догнала?* — репетує Терн, тримаючи нас непевною хваткою своїх пазурів і повертаючи ліворуч, у бік Басгіату.

— *Ти не міг бути в двох місцях одночасно,* — заперечую я, намагаючись перевести подих, бо Соєр обм'як наді мною, його підборіддя впало на моє плече. — *Тобі треба було вбити четверту віверну, а Слайзіґ не став би захищатися, якби це означало втрату вершника, тож я забрала Соєра.*

— *І ти просто сподівалася, що я тебе зловлю?* — Терн змахує крильми, сповільнюючи нашу швидкість до ковзного лету.

— *А ти ніби не міг.* — Повітря вливається в мої легені то цівкою, то струменем.

Він глузливо гмикає. Потім змінює тему:

— *Твій брат відновив камінь, але не відчуває... надії.*

Моє серце підстрибує, щоб потім упасти. Що ж, це... чудово.

— *Чому? Хіба його не можна наситити?*

— *Марбх не цікавиться деталями.* — Терн приземляється на три лапи на маленькому майданчику між заднім подвір'ям коледжу та урвищем, обережно розтуляє пазурі тієї, якою тримає нас.

Що *це* в біса означає? Крижана сльота зустрічає мене, дощ продовжує падати, я штовхаю Соєра на спину, а сама перекочуюсь на коліна, прикладаючи пальці до його блідої веснянкуватої шиї, щоб намацати пульс.

— Хто-небудь, допоможіть! — кричу, і мій голос луною відбивається від кам'яних стін адміністративного крила.

Його повільний пульс змушує прискоритись мій власний. Соєр занадто швидко втрачає багато крові, а допомоги не видно, хоча очевидно, що ми не перші поранені, які приземлилися тут.

— *Я покличу на допомогу,* — відповідає Терн.

— *Ти не можеш його забрати,* — кажу Малекові, падаючи на коліна в багряний сніг. — *Ти забрав Ліама. Ти не маєш забрати Соєра.*

— Соєре? — Смикаю за пряжку на ремінному чохлі навколо лівого стегна, і, на щастя, він піддається. З ножами та всім іншим, я обертаю його над поніміченою шкірою під коліном Соєра, на кілька сантиметрів вище від пошматованої плоті, протягую ремінь крізь пряжку і тягну щосили. Я кричу, коли біль пронизує ліве плече. — Ти маєш прокинутися! Розплющ очі!

Відчуваю в роті гіркий присмак страху, коли зусиллям волі проколюю металевим штирем гладеньку ділянку шкіри.

— Будь ласка... — я благаю його, мій голос зривається, поки пальці шукають пульс на його зап'ясті, потім на шиї, залишаючи багряні відбитки на його безкровній шкірі. — Будь ласка, Соєре, будь ласка. Ми ж домовилися, що доживемо до випускного, пам'ятаєш?

— *Допомога надходить,* — оголошує Терн.

— Я пам'ятаю, — шепоче Соєр, його повіки тремтять, і очі розплющуються.

— О, дяка богам! — Я всміхаюся йому, а моя нижня губа неконтрольовано трясеться. — Тримайся...

— Вайолет! — Марен гукає з іншого боку поля.

Я підводжу очі і бачу її на спині Даджі. Грифониця мчить уперед крізь дощ, стрімко долаючи відстань, а Кет і Брейґен поспішають трохи позаду.

Голова Терна підводиться вгору, до поля бою.

— *Сґейл...*

— *Вперед!* — Якщо вона в небезпеці, то і Ксейден також, а зважаючи на гігантські щупальця тіней, що вихоплюються зі стіни сіризни скраю нашого сектора...

Терн присідає, потім стрибає вгору і, важко махаючи крилами, кидається в ранкове небо. Даджа добігає до нас, тягнучи за собою ноші.

— Що сталося? — Марен сповзає зі спини грифониці, її засмагла шкіра заляпана кров'ю.

— Віверна відірвала йому ногу. — Кидаю погляд між Брейґеном і Кет, коли вони добігають. — З вами все гаразд?

— Ми тут мало чим допожемо, — каже Брейґен, присідаючи з іншого боку від Соєра. — З тобою все буде гаразд, — запевняє його. — Просто треба доставити тебе до цілителів.

Він просовує руки під Соєра, відтак піднімає і несе його до Даджі.

До цілителів. Бо відновлення неможливе, принаймні без його ноги.

— Ми переправляли поранених, — кидає Марен через плече, поспішаючи назад до Даджі, поки Кет допомагає Брейґенові опустити Соєра на ноші.

— Дякую. — Сідаю навпочіпки й дивлюся в небо, даючи змогу силі нашого із Ксейденом зв'язку запевнити мене, що з ним усе гаразд, замість того, щоб відволікати його запитаннями.

— Не дякуй нам, — каже Марен, швидко влаштовуючись на плечах Даджі, перш ніж вирушити до Квадранта цілителів. Брейґен слідує за нею.

— Маєш лайняний вигляд. — Кет присідає навпроти мене і оглядає, її коса така ж брудна, як і моя. — Я чула, що ти там зробила. Ну, Кіра бачила й розповіла. Це потребувало мужності.

— Ти вчинила б так само.

Утома наростає, мої плечі никнуть, коли рівень адреналіну спадає.

— Я, імовірно, втекла б. — Кет дістає один зі своїх *сильних* кинджалів і подає мені. — Схоже, тобі не вистачає одного. У мене є ще один.

— Дякую. — Сприймаю це як пропозицію миру.

— Я подбаю про Соєра, — запевняє льотчиця, звівшись на ноги. — І не смій дякувати мені за це, — озивається вона через плече, йдучи до південно-західної вежі і не кажучи більше ні слова.

Коли я протираю очі від дощу, провідник падає мені на передпліччя. Я зовсім забула, що ця клята штука взагалі там була. Поглянувши ліворуч, потім праворуч, помічаю розкидані тіла віверн і одного Зеленого Булавохвоста, що змушує моє серце завмерти…

Тейне?

— *Живий,* — запевняє Терн, вже летючи назад до мене. — *Вони стримують останню хвилю, а твоя мати… Обернися!*

Зриваюсь на ноги і розвертаюсь обличчям до скелі… Венінка з серцеподібним обличчям, яке колись, безперечно, було красивим, стоїть за десять метрів і дивиться на мене допитливим поглядом.

Мені зводить шлунок, і я стискаю кинджал, який залишила Кет.

Кет. Я не хочу привертати увагу до льотчиці, яка віддаляється. Може, венінка її ще не бачить.

— Немає сенсу тікати, — каже темна володарка, повільно насуваючись, ніби я не більша загроза, ніж метелик. — Ми обоє знаємо, що я висушу під тобою землю, і тоді все це буде даремно.

Вона розводить руками, жестом показуючи на хаос навколо нас.

— Сорренґейл! — кричить Кет, і я чую, як вона, чвакаючи, біжить до мене.

— Біжи, Кет! — наказую я, підводячи погляд на Терна. Він уже пролетів половину піке, але йому ще з хвилину льоту. А кроки темної володарки не сповільнюються.

Очі венінки спалахують, коли вона помічає Кет, і тоді вона падає на коліно, зводячи руку над крижаною землею.

— Стій! — благаю я, моє серце опиняється десь у горлі і застрягає там.

Це набагато гірше, ніж мій нічний кошмар. Навіть якби я могла втекти, невідомо, що вона зробить із Кет. Змахнувши зап'ястком, хапаю про-

відник лівою рукою, а правою піднімаю кинджал і з розмаху відчиняю двері до Тернової сили, які ніколи не зачиняла до кінця.

Мокрий сніг тане під ногами, а з моєї шкіри здіймається пара, коли Кет підбігає до мене.

— Тобі треба забиратися звідси.

— Заткнись! — Льотчиця витягує кинджал з піхов на стегні.

— О, та ти сильна, правда? — Темна володарка зводиться на ноги, розглядаючи мене. Вона схиляє голову набік, а повільна, підступна посмішка розтягує її рот. — Орудниця блискавки.

Грім гримить у хмарі над нами, а енергія збирається в моїх венах — вона гаряча і потріскує. Мені не треба бігти. Я вмію володіти зброєю.

— На неї мені начхати. — Венінка дивиться на Кет. — Але тебе я маю наказ не вбивати, тож не будемо все ускладнювати.

— Мене? Якого біса?

Вона ступає крок уперед, і я завдаю удару, влучаючи в землю просто перед нею, таким робом зупиняючи її.

— *Йому* буде дуже весело орудувати тобою.

Кошмар повертається, втілюючись у реальність, слова Мудреця спливають у пам'яті з таким жахом, що моя рука затремтіла.

У її близько посаджених очах з'являється дикість.

— І я стану його улюбленицею за те, що привела тебе. Незабаром я буду кимось більшим, ніж просто асимкою. — Вона починає говорити дещо квапливо. — А коли все це закінчиться, мені віддадуть Паділ!

Доставити *мене*?

— Ти можеш убити її будь-якої миті, — нагадує мені Кет. Її погляд прикутий до темної володарки.

— Я хочу знати, що в біса вона має на увазі, коли каже, що доставить мене, — бурмочу собі під ніс.

«Ти обернешся на щось набагато небезпечніше...» — чи не це він сказав у моєму кошмарі?

— Це буду я! Я! — Венінка засовує тремтячу руку в скуйовджене руде волосся.

Кет застосовує своє уміння, посилюючи жадібність жінки, граючи на її емоціях. Мушу визнати, це досить крута здатність, коли вона використовує її не на мені.

— Досить, Вінн. — Зліва з'являється темний володар у шкірі такого самого кольору, як пульсуючі вени біля його очей. Він обходить тіло вбитого зеленого дракона і викидає руку вперед.

Кет із криком відлітає, врізаючись у землю позаду мене.

Лайно. Усе, більше немає часу на допитливість. Я орудую, тепло вивергається з кожного сантиметра моєї шкіри, коли я витягую заряд із хмари вгорі, миттєво влучаючи у *Вінн*. Вона падає там, де стояла, її розплющені очі мутніють, а від трупа здіймається дим.

— Вражає… — Венін крокує до мене, стискаючи кулак.

Провідник нагрівається від нестерпного жару.

Я випускаю його, із жахом спостерігаючи, як він розпадається на друзки, не залишаючи нічого на кінці браслета. Венін перевертає руку долонею догори, і я злітаю з місця, зависаючи в повітрі, повністю знерухомлена.

Так само, як уві сні, але це не Мудрець.

Мені перетискає горло. Я не можу підняти руку, щоб орудувати або навіть крикнути, щоб Кет тікала, поки є така можливість. Це не сон. Від цього не можна прокинутися.

— *Зберігай спокій!* — Наказує Терн, він майже поряд, але недостатньо близько.

— *Я вже йду!* — кричить Ксейден, коли венін переступає через тіло своєї партнерки, наче вона звичайний камінь, і продовжує йти до мене.

Вони не встигнуть.

Я теж.

А це означає, що я вбила нас усіх.

Однак Андарна може жити. Вона просто повинна триматися, повинна зробити вибір, щоб вижити.

— Він майже тут, тож зробимо це швидше, гаразд? — каже темний володар, який уже менш ніж за десяток метрів від мене. — Орда втомилася висіти в повітрі, чекаючи дозволу на атаку.

Позаду темного володаря у скелі рухається якась фігура. Ні, не фігура, а частина самої скелі, гігантська... брила?

Брила з блискучими золотистими очима.

Вона вилітає зі скелі, як снаряд, розширюючись, мінячись кольорами, розправляючи крила, кігті і *чорну* луску.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

Я єдина вважала, що знання про захисні сфери, про захист, який вони надають, повинні приносити користь не лише Наваррі, і це коштувало мені всього.

Щоденник Ліри Моррейнської
в перекладі курсантки Джесінії Нейлварт

Темний володар розвертається, але робить це недостатньо швидко.

Андарна приземляється просто перед ним, роззявляє пащу і дихає на нього *вогнем*, обпікаючи, перш ніж клацнути щелепами й відірвати його голову від тіла.

Я падаю в талий сніг одночасно з трупом веніна. Драконіця випльовує обсмалену голову, а тоді випускає гарячий струмінь сірчаної пари.

Оце. Справді. Жесть.

— Ти... — Я схоплююся на ноги і, спотикаючись, йду до неї. — Ти щойно...

— *Я дихаю вогнем!* — Вона красується, розправляючи крила.

— Ти щойно з'їла його? — Кет звелася, але тримається на відстані.

— *Ти не смієш розмовляти з драконами, на яких не їздиш, людино.* — Андарна клацає зубами в бік Кет.

— Ти скидалася на частину *скелі*. — Дивлюся на Андарну так, ніби ніколи не бачила її раніше. Може, так воно й було.

— *Я ж казала, що вмію ховатися.* — Драконіця підморгує мені.

Розтуляю рота, однак мені бракує слів, тож я мовчу. *Це* не було маскування. Її луска тепер така само чорна, як у Терна. Можливо, мені привиділось?

Терн приземляється праворуч, розкидаючи крижану шугу, а потім швидко оглядає наше маленьке поле бою, оцінюючи його.

— *Ви швидко із цим впоралися.*

— Це вона. — Я показую на Андарну, в той час як услід за Терном приземляються Сґейл і Слайзіґ.

— *Ти дихаєш вогнем,* — проголошує Терн із гордістю в голосі.

— *Я дихаю вогнем.* — Андарна витягує шию.

— *Мельґрен наказує нам летіти в Паділ.* — Очі Терна прищурюються, і його голова повертається до Сґейл.

— Вони стягують весь рій до Падолу? — Я дивлюся вгору, помічаючи, що в нашому секторі залишилося лише дві віверни.

Орда втомлюється висіти, чекаючи дозволу на атаку. Так сказав темний володар. Остання хвиля ще не вдарила.

— Не весь рій. Тільки нас, — уточнює Ксейден, обходячи Терна.

Крихітні звивинки пари здіймаються там, де дощ лопотить по оголеній шкірі його рук. У нього такий само втомлений вигляд, як і в мене. На його передпліччі рвана рана, але відсутність будь-яких інших видимих пошкоджень дозволяє мені полегшено зітхнути.

— Вони ще не відправили останню хвилю, а Соєр і Аотром уже поранені. Якщо ми вдвох підемо, то рій, Бреннан і вартовий камінь зостануться надто вразливими. — Я хитаю головою. Ми не можемо цього допустити. Бреннан — наш найкращий шанс вижити.

— Саме так, — каже Ксейден, підходячи до мене. — *З тобою все гаразд?* — Його рука обіймає мої плечі, і він міцно цілує мене у скроню. — Вони там тримаються, поки ця хвиля відступає. Нам потрібно негайно забиратися звідси і доповісти про це.

— *Зі мною все гаразд,* — запевняю я. — Ходімо.

— *Генерали назовні перед фортецею. Зустрінемось там,* — каже Терн.

— *Іди до Марбха,* — кажу Андарні, тиснучи на ліве плече й розминаючи суглоб, щоб полегшити гострий біль, що пульсує глибоко в плечі.

— *Я буду там, де тобі потрібна,* — каже вона.

— *Добре, якщо це з Марбхом.* — Підводжу брови на драконицю.

Вона двічі хльостає хвостом, але потім іде геть і принаймні прямує в напрямку камери вартового каменя, що розміщується внизу, у безпеці.

Зали Басґіату рояться хаосом, коли ми проходимо повз ряд грифонів і входимо в бічні двері під дзвіницею, що охороняються. Мені стискає шлунок. Поранені піхотинці й вершники сидять під стіною біля входу в лазарет з різного ступеню пораненнями, але переважно з опіками. Їхні болісні стогони заповнюють кам'яний коридор, а цілителі другого та третього року навчання носяться від пацієнта до пацієнта.

— Двадцять хвилин тому в них закінчилися ліжка, — тихо розповідає нам Кет. — На цей момент найбільше постраждала піхота.

— Зазвичай так воно і є, — зазначає Ксейден, не зводячи погляду з дверей через зал, що ведуть у двір, і з десятків поранених, яких розмістили праворуч від нас.

Різко зупиняємося, коли повз нас пробігає загін піхоти. Знаки розрізнення на їхніх комірах свідчать про те, що вони першокурсники.

— Вайолет. — Кет хапає мене за лікоть, тож я повертаюся до неї, коли Ксейден штовхає двері. — Скажи своїй матері, що, якщо вона зможе зупинити дощ, ми битимемося в повітрі, а якщо ні, то нехай розгортає нас як піхоту. У нас більше досвіду боротьби з венінами, ніж у будь-кого тут, а грифони надзвичайно швидкі на землі.

У карих очах Кет видно безперечну рішучість, тож я киваю:

— Я скажу їй.

Вона опускає руку, і ми із Ксейденом виходимо на подвір'я.

Це справжнісінький довбаний хаос, коли ми пробираємося крізь ряди загонів у темно-синіх одностроях, які проходять інструктаж у тремтячих другокурсників. Таке враження, ніби їхні ряди були розгромлені і вони формують підрозділи з тих, хто не був поранений.

Добравшись до центру, ми бачимо генералів перед відчиненими воротами.

— Хоч би зачинили ту кляту браму! — один із курсантів піхоти кричить нам із Ксейденом, коли ми проходимо повз.

— Закрита брама тобі не допоможе, — відповідає Ксейден, показуючи ліворуч на мертве тіло віверни, що видніється крізь частково зруйнований дах. — Навіть якби вони йшли пішки, п'ять секунд, які їм знадобляться, щоб пробити браму, не варті того, щоб втратити необхідний вихід.

Я кидаю на другокурсника співчутливий погляд і йду далі за Ксейденом.

— Ти міг би бути трохи…

— Лагіднішим? М'якшим? — перепитує він. — Може, добрішим? Як це, бляха, їм допоможе?

Він має рацію.

— Привіт, — каже другокурсниця в темно-синьому однострої з рою, курсанти якого вишикувалися праворуч, її погляд ковзає по моєму плечу.

— Вибач, але він має рацію. Зачинити ворота не допоможе. — Кажу це так м'яко, як тільки можу.

— Я не тому тебе зупинила. — Вона вказує мені за спину. — Там якась писарка наздоганяє тебе.

Обертаюся і бачу Джесінію, яка біжить до мене під дощем, а її рука захована під полою мантії.

Вона прикриває щоденник від дощу.

— Спробуй умовити її перебратися в безпечне місце, — пропонує Ксейден. — Тимчасом я почну бій без тебе.

Він заходить у двадцятиметрову арку, що слугує воротами Басґіату, проходить під першими висувними ґратами і продовжує свій шлях, одразу ж привертаючи увагу моєї матері, генерала Мельґрена і трьох його помічників, які стоять по обидва боки других ґрат. Хвости їхніх драконів погойдуються просто перед ними, творячи стіну заввишки вдвічі меншу за саму фортецю, а у випадку з Кодагом — навіть більшу.

— Тобі слід бути... — Починаю жестикулювати до Джесінії, але потім опускаю руки, коли розумію, що для неї немає безпечного місця.

Вільною рукою вона хапає мене за лікоть і тягне в арку, під ґрати. Залишивши щоденник під полою, подруга вивільняє другу руку, щоб жестикулювати.

— Здається, я знайшла різницю між ними, але я думаю, що в щоденнику Ліри — брехня.

— Що ти знайшла? — запитую я жестами і, повертаючись спиною до Мельґрена, піднімаю щити, відгороджуючись від усіх, навіть від Терна й Андарни.

— Думаю, це сімка. — Джесінія підводить на мене брови. — Але цього не може бути.

— Я не розумію. — Хитаю головою. — Сімка чого?

— Це єдина відмінність між двома щоденниками. Спочатку я подумала, що це, можливо, руни, що ми неправильно переклали цю частину, адже на вартовому камені в Аретії сім рун, — жестикулює вона, а на її чолі виступають дві зморшки. — Але я перевірила і перепровірила.

— Покажи.

Джесінія киває, потім витягує щоденник Ліри, розгортає його посередині, тицяє у символ на сторінці і віддає мені. — Ось цей символ — це сімка. Але у Ворріка написано «шість», пригадуєш?

Моє серце в'яне, і я повільно киваю.

Вона мусить помилятися.

— Тут написано: «*Подихи життя семи об'єдналися і запалили камінь залізним полум'ям*».

Плечі опускаються, я зітхаю. Сім драконів — це неможливо. Є лише шість лігвищ: чорне, синє, зелене, помаранчеве, коричневе і червоне.

Простягаю їй щоденник:

— Тоді, можливо, це не сімка. Може, ти неправильно переклала?

Писарка заперечливо хитає головою, перегортаючи на першу сторінку щоденника, потім вертається назад:

— Ось. — Джесінія тицяє у символи, потім підносить руки. — Тут записана історія Ліри з Першої Шістки. — Вона торкається шістки, потім перегортає сторінки до попереднього місця посередині. — Сімка.

Мої уста розтуляються. Лайно. Лайно. *От чорт, лайно!*

— Вони схожі, — жестикулює вона. — Але це сімка. А на камені в Аретії сім кіл. Сім рун. Сімка, — вона повторює останнє слово, ніби я могла неправильно зрозуміти.

Сімка. Думки крутяться в голові надто швидко, щоб я могла вхопитися за якусь одну.

— Ці записи в щоденнику мусять бути... неправдивими, — мовить Джесінія, поки я мовчу.

Я закриваю книгу і простягаю їй:

— Дякую. Тобі треба піти в лазарет. Соєр там, і якщо ми...

Вона ховає щоденник за полу й починає жестикулювати, перш ніж я закінчую:

— Чому Соєр в лазареті? — Її очі широко розплющуються.

— Віверна відірвала йому ногу.

Джесінія спазматично хапає повітря.

— Іди. Якщо ми евакуюємо поранених, Марен сказала, що наглядатиме за ним, тож якщо ми змінимо дислокацію, то це найбезпечніше місце для тебе. Вона виведе вас обох.

Джесінія киває:

— Бережи себе.

— Ти теж.

Вона підхоплює поли мантії і біжить через подвір'я, прямуючи до південних дверей.

Мені паморочиться в голові, коли я повертаюся до командування, яке зібралося в кінці арки, і рушаю.

А може, це означає «грифон»? Це те, що малося на увазі під шість і один? Ні. Якби грифон робив свій внесок у сфери, магія льотчиків діяла б у межах захисту сфер. Але немає семи порід драконів...

Я спотикаюся, хапаючись рукою за кам'яну стіну, поки мої роздуми наштовхують мене на шлях, який *єдиний* має сенс. Навіть якщо цей шлях сміховинний.

Але…

Гівна небесні.

Я негайно вимикаю думки, перш ніж будь-хто, пов'язаний зі мною, зможе пробити мої щити та спіймати мене на них.

— Зовсім, зовсім ні, — кидається Ксейден на Мельґрена, який стоїть між двома своїми помічниками.

Я стаю поміж матір'ю та Ксейденом.

— Думаєте, курсанти зможуть *усе* це захистити? — Полковник Панчек несамовито жестикулює в повітрі, геть як Зелений Булавохвіст…

Моє серце стискається, коли Тейне знищує останню віверну, що залишилася в їхньому секторі. Сіра туша падає з неба і приземляється десь на північному сході за лінією драконячої оборони.

— Що ти тут робиш? — запитує мене мама, коли мої очі піднімаються догори, до лінії віверн, що зависли вдалині. Досі ми були поранені, але вони, безперечно, є смертельним пострілом, і в центрі їхнього ряду зяє діра, наче вони на когось чекають.

— Вона ніколи не відходить від *нього*, — зневажливо мовить Мельґрен.

Ці віверни чекають, як і передбачав темний володар, і мені зводить шлунок від думки про те, на *кого* вони чекають.

— Ми не візьмемо Терна і Сґейл на захист Падолу, — оголошує Ксейден, складаючи руки на грудях. — Вони вже опікуються Першим і Другим крилами, плюс усіма непов'язаними драконами.

Сґейл і Терн приземляються праворуч, біля вежі, що веде на Парапет, і все, що я можу зробити, — це сподіватися, що Андарна не ховається там з ними, бо я не наважуюся опустити щити, щоб перевірити. Уперше я тримаю в голові те, що може виявитися найбільшою таємницею.

— Через тебе я не можу ефективно планувати, — огризається до Ксейдена генерал Мельґрен. — Через тебе я навіть не бачив, як відбувалася ця битва. — Генерал намагається дивитися на Ксейдена зверху вниз, нависаючи своїм яструбиним носом, однак він щонайменше на декілька сантиметрів нижчий.

— Нема за що, я прилетів до вас на допомогу, — відповідає Ксейден, виклично глузуючи.

— Паділ — це єдине, що має значення, — перебиває мама, злегка посуваючись, щоб її плече опинилося між мною і Мельґреном. — Архіви вже опечатані. Решту фортеці можна відбудувати.

— Ви збираєтесь її покинути, — тихо каже Ксейден холодним, загрозливим тоном, який раніше лякав мене до усрачки. Судячи з того, як Панчек відступає, він не втратив своєї гостроти.

Їхнє мовчання вбивче. Мій погляд перескакує з обличчя на обличчя, шукаючи когось — будь-кого, — хто міг би заперечити.

— Вони можуть запустити цю лаву в будь-який момент. — Мельґрен показує на орду, що очікує. — У нас понад шістдесят поранених пар — чи то драконів, чи вершників. Ця орда застане нас так само розпорошеними, якими ми є зараз.

— Тоді чому б не перевести *всіх* курсантів до Падолу? — заявляє Ксейден з викликом.

Мельґрен примружує очі-намистинки:

— Ти можеш очолити революцію, Ріорсоне, але ти нічого не тямиш у тому, як здобути перемогу у *війні*.

Принаймні він назвав це революцією, а не заколотом.

— Ти використовуєш їх як відволікальний маневр. — Ксейден опускає руки. — Тактика затримки. Вони помруть, поки ті в Падолі матимуть час підготуватися. Підготуватися до *чого* саме?

У мене відвисає щелепа.

— Ти не можеш цього зробити. — Я повертаюся, стаючи перед мамою. — Тобі й не доведеться. Бреннан відновив вартовий камінь.

— Навіть Бреннан не може відновити магію, курсантко Сорренґейл. — У її очах немає поблажок, немає шансу для перегляду рішення.

— Так, — визнаю я. — Але він і не повинен. Якщо камінь відновити, він, можливо, і зберіг свою силу. Ми могли б ще підняти сфери. Я знаю як.

Ласкава допитливість мерехтливої тіні ковзає по моїх щитах, але я не впускаю Ксейдена всередину.

— В Аретії тобі не зовсім вдалося, хіба ні? — запитує мама, стишуючи голос, щоб почула тільки я. — «Можливо» — це не досить добре. — Ця частина призначена для ширшої аудиторії, і від докору мої щоки пашать.

— Я можу це зробити, — так само тихо шепочу у відповідь, а потім підвищую голос, щоб мене почули: — Якщо ви відправите нас із Ксейденом у Паділ, то залишите вартовий камінь без захисту, а він — *єдиний* спосіб зберегти життя всім, хто сьогодні на цьому полі.

— Ти не знаєш, чи запрацює він після відновлення, — каже мама повільно, так ніби я можу її неправильно зрозуміти. — А навіть якщо й запрацює...

— *Їх вождь прибув,* — каже мені Терн, і в цю мить голови всіх вершників задираються до неба, не тільки моя: він не єдиний дракон, який це зауважив.

Там, у центрі орди, зараз літає віверна, трохи більша за інших, із вершником у королівському блакитному вбранні. Мій шлунок підказує: якщо він підлетить ближче, я впізнаю його темне поріділе волосся і роздратовану

складку губ, навіть якщо логіка усіляко заперечує те, що я бачу, сподіваючись, ніби це лише довбаний *сон*.

Стукіт мого серця прискорюється, а страх просочує шкіру, холодніший за дощ і сніг, що тане навколо нас.

— Як бачите, — каже мама, відриваючи погляд від орди. — Тепер уже запізно для сфер.

— А от і ні! — заперечую я.

— Курсантко... — починає мама.

— Я зможу їх підняти, — запевняю я, заступаючи їй дорогу, коли вона намагається обійти мене. — Якщо вони можуть утримувати силу, то я зможу звести сфери!

— Курсантко, — огризається мама, її щоки спалахують.

— Принаймні *перевірте*, чи камінь може тримати силу, перш ніж приректи всіх нас на смерть! — напираю я.

— Вайолет! — підвищує голос мама.

— Послухай мене! — кричу я у відповідь. — Хоч раз у житті послухай, що я тобі кажу!

Вона відкидає голову назад.

Я продовжую:

— Хоч раз у *моєму* житті довірся мені. Повір у *мене*. Я можу звести сфери.

Ось цей вираз обличчя, легке примруження очей, яке свідчить про те, що я привернула її увагу.

— Якщо ми зведемо сфери, всі віверни на цьому полі помруть. Кожен темний володар втратить силу... — Я ковтаю слину, думаючи про Джека. — Майже втратить. Назви ще хоч якусь зброю, здатну впоратися із цим завданням. Просто підемо туди зі мною і подивимося, чи зможе камінь утримувати силу. Допоможи мені наситити його, — благаю я маму. — Якщо він не втримає силу, тоді я зроблю все, що ви хочете, але я зможу це зробити, пані генерале. Я знаю, як це зробити.

— Припини це. Ми марнуємо час. — Мельґрен відмахується від мене і прямує до Кодага, а його помічники йдуть слідом.

— Зачекайте! — кричить мама, і моє серце зупиняється.

— Перепрошую, пані генерале! — рявкає Мельґрен, зупиняючись перед нами біля арки.

— Це моя школа. — Мама піднімає підборіддя. — Я сказала, зачекайте.

— Це *моя* армія! — гарчить він. — І чекати *нічого*!

— Технічно половина з них — твоя армія, — каже Ксейден, втупивши погляд в орду віверн. — Друга половина — моя. І, бачивши, як ти без

вагань стратив мого батька, я без вагань залишу *тебе* помирати, якщо ти відмовишся від її допомоги.

Мельґрен дивиться на Ксейдена, і його обличчя блідне на очах.

— Я так і думав. — Ксейден простягає руку. — Хочеш зі мною прогулятись, Вайолет?

Щось у його тоні — можливо, покірливість долі — змушує мене сплести свої пальці з його і піти за ним, коли він виходить з арки повз Мельґрена до драконів.

— Куди ти йдеш? Вони збираються атакувати, — починає Мельґрен.

— Я виграю для неї час, який їй потрібен, — відповідає Ксейден, і мій шлунок стискається. — І вони не нападуть. Поки що ні. Вони досі чекають.

— На якого хріна? — огризається Мельґрен.

Ксейден стискає мою руку.

— На мене.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

Тобі сподобається Вайолет. Вона розумна і вперта. Багато в чому справді нагадує мені тебе. Просто не забудь це, коли зустрінеш її: вона не її мати.

Віднайдене листування курсанта Ліама Мейрі до Слоун Мейрі

— Що ти мав на увазі, сказавши, що вони чекають на тебе? — запитую я, коли ми опиняємося перед Кодагом, обличчям до поля бою, заваленого трупами як віверн, так і драконів. Біль від страху пульсує всередині і розривається в моїх грудях.

Уже стільки смертей навколо, а ми ще не зіткнулися з основними їхніми силами. Судячи із цієї лави, вони захистили від сутички майже всіх своїх темних володарів.

— Це один з їхніх вождів, — каже Ксейден, не зводячи очей з веніна, що гарцює попереду. — Той, що втік із Рессони.

— Він і на скелях був теж. — Я намагаюся говорити якомога спокійніше, незважаючи на прискорене серцебиття. Мені потрібно підняти ці сфери *негайно*. Вони — наш єдиний шанс вибратися звідси живими. Але кожен дракон може додати свій вогонь лише до одного вартового каменя, а це означає...

— Він думав, що ми будемо в Самарі. Вважав, що ми зробимо благородну справу і відповімо на заклик Мельґрена.

— Звідки ти знаєш? — Я хмурю брови.

— Зроби нам обом послугу і не питай.

Терн і Сґейл проштовхуються повз Еймсіра в наш бік і, прямуючи, стежать за загрозами на землі і в небі. Серце калатає, я дивлюся разом з ними на фігуру Мудреця, яка повільно опускається за сто метрів попереду. Він опускається на *землю*.

Дідько. Треба поспішати.

— Якби тобі довелося обирати, що правильно — зводити захист тут, у Басґіаті, чи у нас, в... — Я не можу цього сказати. Не тут. — Що б ти обрав?

Ксейден супить брови, відриваючи *погляд* від Мудреця і переводячи його на мене.

— Ти повинен вибрати. У нас є ресурси лише для того, щоб повністю підняти захист тут або... там. — У моєму тоні звучить відверте благання. — Я ніколи не зможу відібрати в тебе цей вибір.

Він уже й так стільки дав.

Ксейден здригається, потім переводить погляд на орду, що ширяє, і на театрально повільний спуск віверни з Мудрецем на спині, перш ніж різко обернутися до мене:

— Ти варта захисту, де б ти не була, і зараз це тут.

— Але ж твій дім... — Я ледь видихаю.

— *Ти* є моїм домом. І якщо ми всі помремо тут сьогодні, то відчуття дому однаково помре з нами. Захищай Басґіат.

— Ти впевнений? — Моє серце цокає, як секундна стрілка годинника, відраховуючи час, який нам залишився.

— Я впевнений.

Киваю, потім висмикую свою руку з його і повертаюся обличчям до найбільшого дракона на Континенті.

— Мені треба з тобою поговорити.

— *Трясця* твоїй матері, Вайолет. — Ксейден повертається, стаючи поруч зі мною, а Кодаг повільно опускає голову, нахиляючись скільки може, щоб подивитися на мене примруженими золотистими очима, бо, навіть вирівнявшись струнко, я не досягну до його ніздрів. — Ти знаєш, що ти робиш?

— Якщо я цього не зроблю, ми всі помремо. — І мені краще поквапитися, бо Терн майже тут. Я відчуваю, як він розбирає мої щити. Жоден вершник не може довго стримувати свого дракона, якщо той хоче влізти всередину.

Ніздрі Кодага роздуваються, а губи кривляться над дуже гострими, дуже довгими зубами, що нависають наді мною.

— Ти *знав*. — Це прозвучало як звинувачення. — І ти не сказав своєму вершнику, бо рід драконів захищає рід драконів.

Порив пари б'є мені в обличчя, і Ксейден лається собі під ніс, змушуючи тіні звиватися біля його ніг.

— Так, я зрозуміла. Я вже використовувала вогонь Терна на іншому вартовому камені, тож якщо я насичу камінь у Басґіаті, ти прийдеш? — запитую

я, впиваючись нігтями в долоні, щоб не тремтіти. Це єдиний дракон на Континенті, окрім Сґейл, який не боїться Терна.

— Він не потрібен тобі для Басґіату як чорний дракон, — стверджує Ксейден. — У тебе є Андарна.

— Ти. Прийдеш? — Витримую загрозливий погляд Кодага. — Ми всі помремо, якщо ти відмовишся. Емпіреям настане кінець.

Кодаг видихає ще один клуб пари, цього разу менший, потім коротко киває підборіддям, піднімаючи голову, коли Терн сідає зліва, а Мельґрен з'являється збоку від його передньої лапи.

— *Ти улещуєш смерть?* — запитує Терн, проштовхуючись крізь мої щити.

— *Мені потрібно було підтвердити свої здогадки про таємницю, якою я не можу поділитися,* — відповідаю я. — *Будь ласка, не тисни.*

Кігті Терна загрібають крижану шугу поруч зі мною.

Я обертаюся до Ксейдена:

— Я не хочу залишати тебе, і в мене є мільйон запитань, чому ти думаєш, що вони прийшли за тобою, але якщо я не піду...

Кожна клітинка мого єства бунтує проти думки залишити його.

Нахилившись, він обіймає мене за потилицю.

— Ми з тобою знаємо, що ти не можеш зводити сфери і водночас залишитися, щоб битися. Коли ми були в Рессоні, я стримував їх, поки ти билася. Я довіряв тобі, щоб ти впоралася сама. Тепер довір мені впоратися самому, поки ти зводитимеш сфери, аби не загинуло ще більше людей. Покінчи із цим.

Він цілує мене міцно і швидко, а потім дивиться так, ніби бачить востаннє.

— Я кохаю тебе.

О... *боги*. Ні. Я відмовляюся приймати таке прощання.

— Ти зостанешся живим, — наказую я Ксейденові, потім дивлюся на орду, що чекає на постать Мудреця, який майже приземлився, не кваплячись, ніби все це гра, яку він уже виграв, і зрештою звертаюся до Терна. — Залишайся з ним.

Мій дракон гарчить, задираючи губу над іклами.

— Залишся з ним заради мене. Не дай йому померти!

Розвернувшись на п'ятах, я кидаюся бігти, не попрощавшись із Ксейденом. Прощання не потрібні, коли я незабаром побачу його. Бо немає жодного шансу, що я зазнаю невдачі.

— Льотчики хочуть битись, — кажу я Мельґренові. — Дозволь їм!

Я вдаю, що не була в бою останні дві години, не билася до знемоги, не довела своє тіло до межі, і *біжу*.

— Припини бурю, щоб грифони могли полетіти! — кричу я мамі, пробігаючи повз неї під арку. До біса її дозвіл чи розуміння. Якщо вартовий камінь може утримувати силу, я насичу його сама.

Розмахую руками, щоб прискоритись, і змушую ноги *рухатися*, попри різкий біль у колінах. Я біжу через подвір'я, ухиляючись від піхотних роїв, і підіймаюся центральними сходами. Пробігаю крізь відчинені двері і несусь коридором. Серце калатає, а легені горять. Я біжу так, ніби тренувалася для цього від самої Рессони.

Я біжу, бо не змогла врятувати Ліама, не змогла врятувати Солейл, але я можу врятувати решту. Я можу врятувати *його*. І якщо дозволю собі хоч на мить замислитися над тим, що може чекати на Ксейдена, то я розверну́ся і побіжу назад до нього.

Коли я досягаю підніжжя південно-західної вежі, у мене паморочиться в голові від гвинтових сходів, якими я спустилась із шаленою швидкістю, не переводячи дихання біля першокурсників, які стоять на варті біля дверей, пробігаю повз них у тунель, де пахне Варрішем і болем.

— З дороги! — кричу я Лінксу та Бейлору. Бо я пам'ятаю їхні імена. Евелінн. Слоун. Аарік. Кай, льотчик. Я знаю імена всіх першокурсників.

Вони сахаються в різні боки, а я насилу протискуюсь крізь найвужчу частину тунелю.

У моїх грудях стискається, коли я думаю про Ксейдена.

Ксейден, і запах грози, і книги. Це все, що я впускаю в себе, коли пролажу крізь прохід. І, щойно він розширюється, я напружуюсь як ніколи раніше, і мчу тунелем до камери, залитої вранішнім сонячним світлом.

Тільки тоді я зупиняюся і впираюся руками в коліна, глибоко дихаючи, щоб мене не знудило.

— Працює? — запитую, дивлячись на камінь, який дивом знову цілий *і* стоїть на своєму місці.

— Чорт забирай, Сорренґейл, я ніколи не бачив, щоб ти бігала так швидко! — Аарік підводить брови.

— Ось. — Бреннан вихоплюється з-за Аріка, його червонувато-коричневі кучері мокрі від поту, а першокурсник підхоплює його за плечі, щоб мій брат не впав. — Я витратив усе, що мав, аби відновити його.

— Він утримає силу? — запитую я, змушуючи себе стояти, попри нудоту.

— Спробуй, — пропонує Бреннан. — Якщо не вийде, то все було даремно.

Кожна секунда важлива, поки я підходжу до каменя. На вигляд він такий самий, як і тоді, коли ми приїхали вчора ввечері, за винятком потужного гулу сили та полум'я.

— Наче такий самий, як і наш камінь до того, як ми його наситили і запалили, — зауважує Бреннан.

— Так, за винятком того, що цей камінь насправді горів, коли ми прийшли сюди, — кажу йому, простягаючи руку до чорного заліза.

— Залізо не горить, — стверджує Бреннан.

— Скажи це каменеві, — відповідаю я.

Без провідника це складніше, ніж я уявляла, але мушу перевірити. Знову відчиняючи двері свого Архіву, я направляю силу Терна цілеспрямованим струменем, як навчав мене Фелікс, але замість того, щоб живити провідник, я впираюся пучками пальців у вартовий камінь і дозволяю їй текти...

— Скільки часу знадобилося трьом, щоб наситити вартовий камінь в Аретії? — запитує Бреннан.

— Тижні, — відповідаю я.

Пальці болісно поколює, наче в них щойно відновився кровообіг після тривалого періоду оніміння, і я з неабияким задоволенням спостерігаю, як сила сягає їхніх кінчиків. Я відводжу руку на сантиметр назад, рівно настільки, щоб побачити, як біло-блакитні пасма з'єднують пучки моїх пальців з каменем, а потім збільшую потужність.

Жар поколює мою шкіру, і я вичавлюю себе до краю, щоб насичувати, що після годин орудування вдається не так добре, як би того хотілося. На лобі виступає піт, а шкіра червоніє.

— У нас немає тижнів, — тихо каже Бреннан, ніби розмовляючи сам із собою.

— Я знаю.

Вдалині лунає ревіння, і я дивлюся крізь отвір камери на небо, яке так високо над нами. Горло стискається від вигляду сіризни, що налітає на зелену фігуру. На оранжеву. Мій рій воює там, нагорі, без мене. Ксейден б'ється біля брами. У нас немає часу.

Обриваю свою силу, а потім кладу долоню на камінь. З'являється легка вібрація, схожа на брижі води після того, як камінчик кинули у величезне озеро. У нас недостатньо камінців.

— Він може утримувати силу, але в нас не вистачає вершників, які зуміють наситити його.

— Я попрошу Марбха повідомити про це, — каже Бреннан, і ми обоє дивимося в небо, де проблиск червоного швидко змінюється проблиском сірого.

— Нам потрібен кожен вершник, який зможе це зробити. — Але хто в біса припинить боротьбу і ризикне результатом битви, опираючись на інтуїцію? Моє серце калатає. Це скидається на те, проти чого моя мати нас

застерігала, — на повноцінний ближній бій. Темна постать рухається верхнім краєм камери, тож я опускаю щити вперше після розмови із Джесінією.

— *Спускайся сюди,* — кажу Андарні, обходячи камінь ззаду, щоб ніхто з вершників, що прийдуть допомагати насичувати, не побачив її.

— *Я не люблю ям...*

— *Негайно!* — У моєму тоні немає місця для суперечок.

Кладу руку на камінь і намагаюся збільшити потужність своєї сили, поки Андарна опускається, на мить затьмарюючи сонце над нами, вниз, куди ніхто більше не може зазирнути. Сила витікає з мене рівномірними цівками і дзижчить на кінчиках пальців, коли я вливаю її в камінь.

Андарна приземляється, тримаючись у тіні, якої ще не торкнулося ранкове світло.

— *Чому ти не сказала мені?*

Її золотисті очі виблискують у темряві.

— *Не сказала тобі чого?*

— *Я знаю.* — Хитаю до неї головою. — *А мала би знати раніше. Щойно я побачила тебе після Рессони, то зрозуміла, що щось не так із блиском твоєї луски, але я подумала, що ніколи не була поруч із підлітком, тож звідки мені знати.*

— *Я не така.* — Вона схиляє голову набік і виходить із темряви, її луска переливається від опівнічно-чорного до мерехтливого глибоко-фіолетового. — *Саме так я завжди себе відчувала.*

— *Ось чому ти відчуваєш, що не вписуєшся в середовище інших підлітків,* — зауважую я. Моя рука тремтить, коли я утримую силу, віддаючи каменю все, що можу, поки інші не прийдуть на допомогу. — *Ось чому тобі було дозволено пов'язуватись. Боги, ти сама мені сказала, але я думала, що ти просто...*

— *Підліток?* — виклично запитує Андарна, роздуваючи ніздрі.

Киваючи, намагаюся не звертати уваги на звуки битви високо вгорі, щоб зосередитися на нашому порятунку, навіть коли по каналу витікає злість Терна, а лють... Я не можу думати про те, що там робить Ксейден.

— *Треба було слухати, коли ти говорила, що ти сама — голова свого лігва. Ось чому ніхто не зміг перебороти твого права на доброчинність у минулому році. Ось чому Емпіреї дозволили тобі, неповнолітній, пов'язатись.*

— *Скажи це. Не тільки припускай,* — вимагає вона.

Навіть розмірене дихання не заспокоює галопу мого серця.

— *Твоя луска не зовсім чорна.*

— *Не зовсім.* — Навіть зараз її луска змінюється, набуваючи сіруватого відтінку каменю навколо нас. — *Але він такий, а я страшенно хочу бути такою, як він.*

— *Терн.* — Не важко здогадатися.

— *Він не знає. Тільки старійшини знають.* — Андарна опускає голову, кладе її на землю переді мною. — *Вони шанують його. Він сильний, і вірний, і лютий.*

— *У тобі теж усе це є.* — Я тремчу від навантаження, але зберігаю рівновагу, утримуючи силу, що тече в камінь. — *Тобі не треба було ховатися. Ти могла б сказати мені.*

— *Якщо ти цього не зрозуміла, ти не варта того, щоб знати.* — Вона пирхає. — *Я чекала шістсот п'ятдесят років, щоб вилупитися. Чекала до твого вісімнадцятого літа, коли почула, як наші старійшини говорили про слабку доньку їхнього генерала, дівчинку, якій пророкували стати головою писарів, і зрозуміла. У тебе буде розум писарки і серце вершниці. Ти будеш моєю.*

Вона нахиляється до моєї руки.

— *Ти така само унікальна, як і я. Ми хочемо одного й того самого.*

— *Ти не могла знати, що я буду вершницею.*

— *І все ж, ти нею стала.*

Тисячі запитань проносяться в моїй голові, на жодне з них у нас немає часу, тож я ставлю їй саме те, яке хочу, щоб її побачили такою, якою вона є:

— *Ти не чорний дракон, і не з однієї із шести відомих нам порід. Ти сьома порода.*

— *Так.* — Її очі широко розплющуються від хвилювання.

Я втягую повітря швидким рівним вдихом.

— *Я хочу, щоб ти мені все розповіла, але наші друзі гинуть, тож я мушу запитати: чи готова ти видихнути вогонь на камінь?*

Піт виступає на моєму чолі, бо температура підвищується, і все ж я тягну дедалі більше і більше сили, а моя рука тремтить від зусиль, щоб утримати потік безперервним, щоб сила спокійно струменіла, а не пульсувала ударами.

— *Ось чому я й вилупилась аж тепер.* — Андарна схиляє голову на інший бік. — *Принаймні це те, що я пригадую. Минули століття.*

— Рада тебе бачити, Кеме. Твій батько шукав тебе. — Чую мамин голос з іншого боку каменя.

— Я пов'язаний вершник. Він нічого не може...

— Мені байдуже. Він тримає силу?

Мама? Якого біса вона тут робить? Вона повинна бути на полі бою.

— *Лети,* — наказую я Андарні. Мій голос тихішає. — *Я не хочу, щоб вона тебе бачила.*

— Він тримає силу, — відповідає Бреннан.

Андарна вагається, а потім вилітає з камери. Мої пальці шкребуть по каменю, поки я повільно обходжу його.

— *Ти переходиш усі межі,* — попереджає Терн, і в його тоні відчувається стурбованість.

— *У мене немає вибору.* — Зробивши кілька непевних кроків, я пробую торкнутися Ксейдена, але не для того, щоб відволіктися, а просто щоб відчути його, проте щити підняті, повністю блокуючи мене.

— *Він б'ється,* — каже Терн, і в очах мені на мить темнішає, а потім усе навколо проясняється і я споглядаю поле бою. Я бачу його очима так само, як минулого року бачила очима Андарни.

Смуга сірого якусь мить заполонює світ до того, як знову з'являється небо, а червоне струмком стікає по хмарах, і тоді Терн дивиться вниз перед собою, задоволено спостерігаючи падіння віверни. Відтак він оглядає землю і помічає Ксейдена біля краю урвиська.

Серце безладно калатає, коли я бачу, як Мудрець легко блокує кожну Ксейденову тінь вибухами синіх лез вогню, а тоді воно й зовсім завмирає, коли мерехтливе сонячне світло падає на два леза, встромлені в землю позаду веніна, що тримає посох.

Ксейден, мабуть, метнув свої кинджали і *схибив*. Я знаю, що в нього є третій, але чи зможе він ним скористатися? Бо Мудрець не відступає. Він напирає на Ксейдена, наближається крок за кроком, притискаючи його до краю яру.

Зверху обрушується зелений вогонь, і Терн звертає свою увагу на Сґейл та трьох віверн, що заходять на атаку. Одна з них вистрілює вишнево-червоним полум'ям. *О боги*, їх навіть більше, ніж ми думали. Жах заливає мій канал зв'язку, і в очах знову темніє, у вухах дзвенить так, ніби мене щойно вдарили.

Я кліпаю і глибоко вдихаю, проштовхуючи повітря крізь затиснуте спазмом горло, і камера знову з'являється в полі зору. Спотикаючись на кожному кроці, я волочу руку по ледь нагрітому каменю і повертаю за ріг до входу, де бачу маму, Бреннана й Ааріка за розмовою, яку не можу почути через дзвін у вухах.

Сила не просто обпікає, а випалює мої вени, мої м'язи, мої кістки.

— *Ти перегораєш,* — попереджає Андарна, її голос підвищується від хвилювання.

Наступний вдих обпікає мої легені.

— *Срібна!* — реве Терн.

Сфери *повинні* піднятися.

— *Ви обоє повинні жити. Пообіцяйте мені, що ви оберете жити.*

Бо я починаю усвідомлювати ціну вчасного насичення цього вартового каменя задля порятунку всіх, кого я люблю, — а це моє життя. Моя сила здається такою незначною для каменя такої величини. Для цього знадобиться

вся сила Терна — саме його життя, — а я не віддам її. Але я можу дати достатньо, щоб вершники, які зроблять це згодом, змогли закінчити роботу.

Я падаю на коліна, але не обриваю контакту. Я вливаю і вливаю, відкриваючи двері мого Архіву, і приймаю на себе всю силу Терна, тремтячи від намагання тримати її під контролем, зосередженою, конструктивною, а не дикою.

— Вайолет? — Голос Бреннана звучить ніби здалеку.

Спека хвилями пронизує мене, коли я втискаю силу в камінь, і мій світ звужується до болю, жару і прискореного серцебиття.

— Вайолет! — Мама кидається до мене із широко розплющеними від страху очима, тягнеться до моєї вільної руки, потім зойкає, відсмикуючи назад червону, вкриту пухирями долоню.

Долівка наближається до мого обличчя, тож я викидаю вільну руку, щоб впертися в кам'яну підлогу і продовжувати спрямовувати силу. Ну то й що, що моя шкіра обпікається, пальці червоніють, м'язи відмовляють і я не витримую вогню? Ніщо не має значення, окрім того, що я насичую цей камінь, піднімаю сфери, які врятують моїх друзів, моїх брата і сестру, *Ксейдена*.

— Яка в тебе печать? — кричить мама, але мені бракує сил підвести голову.

— *Ти не зможеш цього зробити!* — *реве* Андарна.

— *У тебе є своє призначення.* — Навіть мій внутрішній голос переходить на шепіт. — *А це, можливо, моє.*

— Не проявилася, — панічно відповідає Аарік.

— А в тих інших? — Голос мами підвищується.

Він починає відповідати про тих, про кого знає, і я відсторонююся від нього, щоб зосередитися на контролі, на тому, щоб протриматися достатньо довго, аби бути максимально корисною.

Бреннан припадає до землі, присідаючи за кілька метрів ліворуч від мене, його губи ворушаться, але я заплющую очі і тягну ще *більше* сили, яка повільно вбиває мене.

— *Припиняй!* — наказує Терн.

— *Мені дуже шкода.* — М'язи руки зводить від виснаження. Нарешті. Тепер мені не доведеться утримувати її на місці. Я входжу у фінальну стадію вигорання, так само як на вершині гори з Варрішем. — *Ти не повинен був втратити двох вершників так.*

Я насилу розплющую очі і розглядаю візерунок на камені під своїми пальцями — і розумію. Я нарешті розумію, чому хтось вдається до крадіжки магії. Уся сила світу — під моїми пальцями, і якщо я спрямую її, якщо візьму із землі, а не від Терна, у мене буде достатньо сили, щоб врятувати...

— *Ти мусиш врятуватися,* — вимагає Терн. — *Я обрав тебе не наступним, а останнім вершником, і якщо ти загинеш, то я піду за тобою.*

— *Ні.* — Від моєї шкіри здіймається пара.

— *Прошу,* — благає Андарна, і порив повітря в камері, супроводжуваний легким тремтінням землі, підказує мені, що вона приземлилася.

— Я не буду цього робити! — Крик Слоун відлунює від стін і прориває ється крізь туман.

Сантиметр за болючим сантиметром я змушую себе підняти голову якраз вчасно, щоб побачити, як широко розплющуються очі Бреннана і мамин черевик підноситься до мого плеча. Вона м'яко штовхає ногою, і, перш ніж я встигаю розтулити рота, з усієї сили кóпає, змушуючи мене розпластатись на підлозі камери і розриваючи мій зв'язок із вартовим каменем.

Сила вилітає в повітря з тріском блискавки, тож я падаю на спину, і крик виривається з мого горла, а потім і у Бреннана, коли його обличчя опиняється в моєму полі зору і він хапає мене за руку. Прохолодне полегшення розтікається по моїй руці, опік зникає, м'язи відновлюються від напруги, і їх відпускає.

Якщо я не вимкну силу, він помре. Він не може відновлювати мене так швидко, знову й знову, а наступна хвиля спеки вже навалюється…

З останніх сил я зачиняю двері Архіву, і потік сили обривається. Полегшення від Терна і Андарни миттєве, але все, що я відчуваю, — це кислий присмак поразки, коли лежу на підлозі, а мій брат стоїть навколішки поруч зі мною, відновлюючи тіло, з яким я так необачно поводилася.

Над собою я бачу зелений спалах перед тим, як у полі зору закишіло від лопотіння сірих крил.

— Це єдиний спосіб! — кричить мама, і я повертаю голову, відчуваючи, як м'язи напружуються, а шкіра холоне. — Неможливо за одну мить наситити щось настільки велике. Без сотень вершників, яких у нас немає. Якщо ти хочеш врятувати своїх друзів, ти зробиш це! — благає вона Слоун, а її пальці обхопили зап'ястя першокурсниці, яку вона тягне до вартового каменя.

— Мамо? — Я хриплю, але вона не відповідає.

— Ти ж Мейрі, — каже мама до Слоун.

— Так. — Її яскраво-блакитні очі зустрічаються з моїми, широко розплющені від невпевненості.

— Я вбила твою матір! — Мама б'є себе в груди.

— Мамо! — кричу я.

Бреннан падає поруч зі мною, блідий і спітнілий, а я важко підводжуся на коліна.

— Я вистежила її і притягла на страту, пам'ятаєш? — Мама промовляє до Слоун, штовхаючи її до каменя. — Ти була там. Я змусила тебе дивитися. Тебе і твого брата.

— Ліама, — шепоче Слоун.

Мама киває, бере ліву руку Слоун і кладе її на найнижче коло масивної руни, висіченої на камені.

— Я також могла б зупинити його смерть, якби минулого року звернула трохи більше уваги на те, що робив мій помічник.

— Ні! — кричу я, кидаючись уперед. Аарік забігає з боку входу в камеру. Він хапає мене і *зупиняє*. — Відпусти мене!

— Я не можу, — виправдовується він. — Вона має рацію. І якщо мені доведеться вибирати між її життям і твоїм, я вибираю твоє.

Моє життя чи… *її*?

— Андарно! — кричу я.

— *Мені дуже шкода. Я теж обираю твоє життя. Ти моя. Я не можу дати тобі померти.* — Андарна обходить мене збоку, просуваючись уперед, щоб стати між мною і матір'ю.

О *боги*. Ні! Слоун — поглиначка.

— Ти чуєш, як вони там помирають? Ось, що там діється, — промовляє мама так м'яко, як ніколи не говорила зі мною. — Твої друзі вмирають, курсантко Мейрі. Спадкоємець Тиррендору бореться за своє життя, і ти можеш це зупинити. Ти можеш врятувати їх усіх.

Вона підносить вільну руку, і, хоч як це жахливо, Слоун не забирає другу від каменя.

— Не роби цього! — кричу я. — Слоун, це моя *мати*.

Нічого не змінюється. Може, сестра Ліама не послухається мене, але вона послухається Ксейдена. Я скидаю щити…

Біль. Нестерпний, пекучий біль волає, спадаючи каналом. Безнадія і... безпорадність? Вони обрушуються на мене з усіх боків, перехоплюючи подих, пригнічуючи мої почуття і сили. Моє тіло обвисає — всією своєю вагою на руках Ааріка, — поки мій розум намагається відокремити емоції Ксейдена від моїх.

Він... Я не можу думати через біль, не можу дихати через спазм у грудях, не відчуваю землі під ногами.

— Ксейден помирає, — шепочу я.

Погляд Слоун перехоплює мій, і цього достатньо.

— Тобі не треба нічого робити — просто стояти там, де стоїш, — запевняє мама десь звіддалік. — Твоя печать усе зробить сама. Думай про себе як про канал для сили. Ти просто сприятимеш тому, щоб моя сила перетікала в камінь.

— Вайолет? — шепоче Слоун.

Я переводжу погляд на неї, але мене тут немає. Насправді я не тут. Я помираю на полі бою, останні сили згасають, палають, поглинаючи моє тіло. Але це буде варте того, щоб урятувати ту, кого я люблю. *Вайолет.*

— *Бийтеся!* — Я кричу їм усім трьом, ігноруючи кров навколо і жагу до помсти. Гнів і полум'я. Кислий смак м'яса віверни між її зубів.

— Ти зможеш, — каже мама. Її голос заспокоює.

— Мамо! — Мій голос надламується, коли вона переплітає свої пальці з пальцями Слоун.

— Усе гаразд, — каже мені мама, її погляд лагіднішає, коли тіло Слоун застигає. — Щойно моя сила — сила Еймсіра — загніздиться в камені, запали його. Підніми сфери. Я зроблю все що завгодно, аби вберегти тебе. Ти зрозуміла? Усе було для того, щоб ти дожила до того моменту, коли будеш достатньо сильною...

Вона падає навколішки, але не відпускає Слоун.

— Ні, ні, ні! — Я вириваюся від Ааріка, а мої груди загрожують розчавити моє серце. Мама миготить перед очима — то з'являється, то знову зникає, на секунду її фігура розмита, а потім знову прояснюється.

— Мені дуже шкода, — шепоче Аарік.

— Ти така, якою ми мріяли тебе бачити, — тихо каже мама. Її шкіра бліднє, хоча Слоун багровіє. — Ви всі троє. — Вона дивиться вниз на Бреннана. — І я скоро побачу його.

Нашого батька. Мої очі спалахують, і я намагаюся звільнитися з хватки Ааріка.

— Не треба, — благає Бреннан, хитаючи головою. — Не роби цього.

Він, ледь тримаючись, зводиться на ноги і спотикаючись рушає в її напрямку, але не доходить, бо падає.

— Бережіть одне одного... — Її голова схиляється, очі закочуються, шкіра стає восково-блідою, що помітно контрастує з її льотною шкірянкою, а груди підіймаються і опускаються щораз повільніше, з переривчастим і поверховим диханням.

Бреннан повзе до неї.

Ззаду лунають кроки, які бігом наближаються до нас.

— Ні! — кричу я, розриваючи горло, роздираючи душу.

Виразний гул, від якого аж волосся стає дибки, долинає з вартового каменя, якраз коли мама падає на руки Бреннана.

Слоун сахається назад, дивлячись на свої долоні, ніби вони належать комусь іншому, і Аарік нарешті відпускає мене.

Я лечу вперед, падаю навколішки перед Бреннаном, який сидить із мамою, тримаючи її на колінах. Його рука тремтить, коли він тягнеться до її обличчя. Пальцями торкаюся маминої шиї, але пульсу немає. Як і тепла. Життя немає.

Єдине, що я чую, — це кроки того, хто вбігає до камери.

Вона померла.

— Мамо, — шепоче Бреннан, його обличчя кривиться, коли він дивиться на неї.

— Що ви *наробили!* — Міра падає навколішки і відтягує мамине тіло від Бреннана, а її руки несамовито шукають те, що тільки-но шукали мої, — хоч якісь ознаки серцебиття. — Мамо? — Вона несамовито трясе її, але мамина голова спадає їй на плече. — Мамо!

Я не можу дихати. Вона — приплив, шторм, саме повітря, сила, надто велика, щоб її можна було загасити, не розірвавши при цьому сам світ на шматки. Як вона може просто зникнути?

— Вибачте. — Слоун тихо плаче.

— Що ви наробили?! — Міра знову кричить, увесь свій гнів спрямувавши на Бреннана.

— *Ти потрібна Ксейденові,* — каже Андарна, але я не можу поворухнутися. — *Терн і Сґейл чекають із ним.*

— Треба їх витягувати, — каже Аарік, і чиїсь руки — мабуть, його, я думаю, — лягають на мої плечі. Він підводить мене з підлоги і виводить з камери.

Міра йде слідом, підхоплює маму під руки і витягує її з приміщення. Слоун допомагає Бреннану, а потім ми всі опиняємося в тунелі. Хтось інший несе маму. Один з першокурсників?

Руки Міри лягають на моє обличчя, шукаючи очі, коли якась фігура стає посеред дороги.

— З вами все гаразд?

— Її не вдалося зупинити. — Це був мій голос? Чи Бреннана?

Спалахує жар, досить інтенсивний, щоб висмоктати кисень з моїх легенів, але нас він не зачіпає.

Андарна стоїть у дверях, її крила розправлені, щоб зупинити полум'я, яке шугає по кімнаті, вливаючись від шістьох зверху і тієї, хто все змінює. Імпульс енергії хвилею пробігає крізь мене. Сфери.

Коли Андарна відступає, мій погляд блукає по відновленому вартовому каменю та залізному полум'ю, яким він оповитий.

Це все, що лишилося від моєї матері.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

Більшість генералів мріють померти, служачи своєму королівству. Але ти знаєш мене краще, коханий. Коли я загину, то лише з однієї причини — щоб захистити наших дітей.

ВІДНАЙДЕНА НЕВІДПРАВЛЕНА КОРЕСПОНДЕНЦІЯ
ПАНІ ГЕНЕРАЛА ЛІЛІТ СОРРЕНГЕЙЛ

Гуп. Гуп. Звуки відлунюють у камері.

— *Тіла віверн,* — каже Андарна, повертаючись, щоб просунути голову у дверний отвір. — *Будь ласка, вибач мені.*

Вона кліпає своїми золотими очима.

Вибачити їй?

— Вона зробила свій вибір, — шепочу я, але сльози, що течуть по моїх щоках, зовсім не смиренні, як і ридання, що стрясають тіло Міри, а порожній погляд Бреннана зовсім не вмиротворений, коли він знімає свою льотну куртку повільними, але різкими рухами і накриває нею тіло мами.

Я не знаю, скільки часу минуло, поки нас провели тунелем і вузьким проходом. Сходи розпливаються.

— *Ти жива. Ти житимеш сьогодні. Ти прокинешся завтра,* — запевняє мене Терн, поки я намагаюся переступати самотужки.

— *Ксейден...* — Я намагаюся сягнути його каналу, але щити підняті.

— *Він живий.*

Дякую, Данно.

Це гравітація, так? Її достатньо, щоб твердо стояти землі. Щоб сонце сходило.

— Він занесе її тіло у квадрант, — каже хтось Бреннанові. Мабуть, дракон виніс тіло мами з камери.

Ми виходимо з південно-західної вежі під переможні овації. Радісні вигуки і гучні крики подяки богам. Піхота, цілителі, вершники й льотчики захаращують коридор, стовплячись і обіймаючись, але ми пробиваємося.

Міра, Бреннан і я стоїмо у дверях подвір'я, спостерігаючи, як святкування розгортається на повну силу. Здається, ніхто з нас не може поворухнутися.

Перед моїми очима виникає обличчя. Карі очі. Каштанове волосся. Дейн.

— Вайолет? — Він підносить закривавлену руку, щоб доторкнутись до мене, а потім невпевнено зупиняється. — Ти…

— Відійди! — Ріаннон відштовхує його з дороги, її посмішка щира і втомлена. — Ти звела сфери!

Вона обхоплює моє обличчя обома руками.

— Так. — Мені вдається кивнути, а мій погляд блукає по її обличчю. На її шкірянці є декілька розривів, які можуть бути слідами від ножових ран, хоча хто зна... — Ти поранена?

— Пусте, — запевняє вона. — Це треба було бачити! Віверни почали падати з неба, як лантухи, а веніни запанікували й побігли. Керівництво полює на них.

— Добре. Це добре. — Продовжую кивати. — А інші?

— З Рідоком усе гаразд. Імоджен вдарило в бік, але вона майже не скаржиться. У Квінн розбита щока, але думаю, що це швидше набряк. А я якраз збиралася перевірити, як там Соєр і льотчики. Хочу... — Вона вдивляється у мій вираз обличчя. — Ксейден?

— Живий, — зронила я. — За словами Терна.

Рі дивиться на Бреннана, потім — на Міру, відтак повертається до мене. На її обличчі проступає розуміння, коли вона опускає погляд долі.

— Моя мама, — намагаюся пояснити, але мені перехоплює подих. — Вона... Вартовий камінь не мав жодної сили, і моя мама...

— Ох, Ві. — Рі ступає крок, що розділяє нас, і обіймає мене.

І неважливо, що я не повинна цього робити, що це ганебний прояв емоцій або що мама не хотіла б цього. Я не витримую і починаю ридати, притиснувшись до плеча Ріаннон, судомно схлипуючи. З кожною сльозою я відчуваю, як мої ноги набирають силу в цьому шаленому світі, відчуваю, як перші хвилі шоку минають.

Коли я піднімаю очі, бачу, що Бреннан сидить на сходах, які ведуть до адміністративного крила, і хоча він віддає накази, проте має такий вигляд, ніби ось-ось знепритомніє, а Міри ніде не видно.

— Що тобі потрібно? — запитує Рі.

Пробую сягнути Ксейдена, але його щити досі міцно стиснуті, тому я проводжу тильними сторонами долоні по обличчю і щосили намагаюся опанувати себе.

— Мені потрібно знайти Терна і Ксейдена.

— *Попереду,* — каже Терн, і я прямую туди, минаю Мельґрена з Деверою, які розмовляють про щось, зупиняючись на мить, коли чую, як він викладає умови нашого повернення. Напад такої великої орди… Тіла падають по всьому королівству… Немає жодного шансу, що керівництво зможе це приховати. Минуть лічені години, і кожен громадянин Наварри дізнається, що його обдурили. Не дивно, що вони хочуть, щоб ми повернулися.

Я навіть не впевнена, що *хочу* повернутися. Пробираюся через двір, а потім попід аркою виходжу на відкритий простір.

Відкрите... кладовище.

Сірі тіла віверн устеляють землю вперемішку з іншими кольорами, але я не впізнаю жодного дракона, повз яких проходжу, прокладаючи собі шлях до невиразних силуетів Терна і Сґейл біля краю яру.

— Ти поранений? — запитую Терна.

— *Ти б знала, якби я був поранений,* — каже він, повертаючи голову, коли наближається Андарна.

Її праве крило тремтить, коли вона розпрямляє його перед самою посадкою.

— Вам двом треба надолужити згаяне. Просто зараз.

Терн дивиться на мене золотистими очима.

— Просто. Зараз, — повторюю я.

Його увага повністю переводиться на Андарну, а я йду до Сґейл, відчуваючи, що вона більше не охороняє Ксейдена від можливої небезпеки.

— Ти даси мені пройти? — запитую я, не зводячи з неї очей, але не дивлячись на криваві патьоки на її пащі.

— *Ти добре билася сьогодні.*

— Дякую. — Вимушена усмішка розтягує мої губи. — Ти теж.

— *Ну, так. Чого від* мене *й очікували.* — І вона переставляє передні лапи, відкриваючи Ксейдена, який стоїть на краю яру, повернувшись до мене спиною. — *Обережніше зі словами.*

— Ти така іронічна, — бурмочу я, але йду далі, оглядаючи його. У нього рвана рана на спині, але це все, що я бачу, коли підходжу до нього збоку, зупиняючись за кілька сантиметрів від краю, де він, бляха, майже нависає над прірвою. — Що сталося?

— Я вбив його. — Ксейденів голос спокійний, як і вираз обличчя. Полуденне сонце стирає всі тіні з його лиця. — Розірвав зв'язок, який він мав зі мною, і вбив його. Його тіло впало в яр, і тепер я все дивлюся на річку, ніби він ось-ось вирине, хоча знаю, що він уже далеко за течією.

— Шкода, що мене не було поруч. — Я простягаю йому руку, але він відсмикує свою.

— Я не шкодую. Ти врятувала нас.

— Моя мама врятувала нас. — Мій голос надламується. — Вона наказала Слоун викачати силу Еймсіра і її життєву енергію у вартовий камінь. Вона померла.

Його очі заплющуються.

— Мені дуже шкода…

— Вона вбила твого батька. Чому тобі має бути шкода? — Змахую ще одну сльозу, яка набігає.

— Я не бажав їй смерті, — тихо відповідає Ксейден. — Я не став би бажати смерті тому, кого ти любиш.

Тиша западає між нами, але це не втішає.

— Мельґрен хоче, щоб ми повернулися, — говорю я, чекаючи на якусь його реакцію, *будь-яку* реакцію.

— Тоді ми повернемося. — Ксейден киває. — Сфери Аретії вже слабшають, а ці — неушкоджені. Ти це мені потім поясниш, добре?

Його погляд ковзає по мені, але він швидко відводить його, ніби на мене боляче дивитися.

— Поясню, — обіцяю я.

— Гаразд. — Він киває. — Тут для тебе безпечніше. Це те місце, де нам належить бути.

Ксейден судомно вдихає, потім сміється:

— Тобі не буде так страшно під справними сферами.

Я насуплюю брови:

— Я щойно билася із цілою армією віверн, темними володарями, зводила сфери, втративши при цьому свою матір. Будь ласка, скажи мені, що може бути страшнішим за це?

— Ти кохаєш мене, — шепоче він.

— Ти знаєш, що кохаю. — Хапаю його за руку, але мені зводить живіт, коли він повертається до мене, ховаючи очі. — Що там такого, чого мені варто боятися, Ксейдене? Що він тобі сказав? Що ти бачив?

Що такого він міг дізнатися, що так потрясло його?

Ксейден повільно роздивляється моє тіло, і мені здається, що йому потрібні роки, щоб просто *дивитися* на мене.

Коли він нарешті підводить погляд, я задихаюся, а моя рука рефлекторно стискається на його руці.

Ні. Це єдине слово — і це все, про що я можу думати, відчувати, кричати зсередини, дивлячись на чоловіка, в якого я безнадійно закохана.

— Мене, — шепоче він, і з його оніксових райдужок, вкритих золотистими цяточками, зблискує слабке, ледь помітне червоне кільце. — Ти маєш боятися *мене*.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ШОСТИЙ

Ми випробували всі відомі нам методи, як ви й просили.
Ліків немає. Є лише контроль.

Від підполковника Нолона Колберсі
пані генералові Ліліт Сорренгейл

КСЕЙДЕН

Кожна нота жаху Сґейл пробігає моєю спиною, коли я вишу за метр над полем бою, мої м'язи звело, моя сила марно замкнена всередині мене. Навіть якби він відпустив мене, я не впевнений, що в мене лишилося достатньо сил, щоб боротися. Він виснажував мене заради клятої *забави*.

Я ніколи не був йому рівним. І ніхто з нас.

Кожен нерв у моєму тілі кричить від болю вигорання, жар від того, що я забагато і задовго орудував, спалює мене заживо. Але гіршою за біль є *поразка*.

— Боляче, правда? Уже близький до вигорання? — Мудрець повільно обходить мене по колу, поділ його блакитних шат темніє від талого снігу, усього за кілька кроків від ущелини, яку я мусив перетнути, щоб довести, що можу це зробити в цьому місці. — Магія любить, аби все було в рівновазі. Візьми занадто багато — і вона поглине тебе за те, що ти переступив межу.

Намагаюся розірвати пута, якими він мене обмотав, невидимі нитки сили, що обплутують мене, як зв'язану курку.

— Ти б'єш. Я блокую. Ти кидаєш. Я ухиляюся. — Він зітхає, тягнучи свій посох у багнюці за собою.

Точнісінько як в моїх довбаних кошмарах.

Тільки піт, що стікає по потилиці, нагадує, що все це якраз є моєю реальністю. Що Вайолет під Басґіатом бореться, щоб звести сфери; що Терн відбиває віверн, які рвуться до Сґейл наді мною, щоб втримати її біля мене. Що в мені такого, що робить жінок у моєму житті нещасливими?

— Що ж, я даю тобі останній шанс зробити правильний вибір, щоб ми могли покінчити із цим, — каже Мудрець, зупиняючись переді мною і посміхаючись своїми моторошними очима в червоній облямівці і венах, які в'юняться навколо.

Він відступає на кілька кроків, а потім стукає посохом по землі.

Сила тяжіння хапає мене, і я падаю, махаючи ногами, щоб приземлитись навпочіпки.

— Я колись казав був тобі, що ти повернешся за коханням, — каже він, розводячи руками. — І так воно і буде.

— Ти ніхріна про мене не знаєш. — Спотикаюся і знову падаю на коліна, а Сґейл реве від люті у мене над головою.

— Я знаю більше, ніж ти думаєш. — Він опускає посох і спирається на нього, як на костур.

— Бо ти Мудрець? — Спльовую, ступаючи на схил пагорба в Тиррендорі і сягаючи по свою силу.

— Мудрець? — Він сміється. — Я *генерал*.

Полум'я пробігає по моїх руках, а тіні течуть з-під мене, огортаючи тулуб зарозумілого мудака. Задоволення протікає крізь мене, як кайф після чураму.

— Генерали вмирають так само, як і солдати.

Я напружую власні руки, щоб змусити їх рухатися, але вони не слухаються, бо м'язи зсудомило задовго до того, як він підняв мене в повітря.

— Невже? — Венін знову сміється, огорнутий темрявою. — Давай, повелителю тіней. Повертайся. Це єдиний спосіб врятувати її.

— Пішов ти! — Я намагаюся зв'язатися по каналу і відчуваю, як Вайолет слабшає, обпікається, вона збирається... Мої тіні прослизають, але *генерал* непорушний.

Вона збирається пожертвувати собою, щоб урятувати мене.

Вона збирається померти.

Серце підстрибує до горла, і мене знову охоплює це відчуття — таке саме, як тоді, коли я сидів біля її ліжка після Рессони… Страх.

— Здогадуєшся, що буде, коли ти програєш? — насміхається генерал, струшуючи пальцями слабкі пасмуги тіней, що в'ються навколо його горла. —

Я переступлю через твій труп і знайду її. Тоді обхоплю руками її тендітну маленьку шию...

Лють клекоче в моїх венах, вибуху адреналіну вистачає, щоб зміцнити смуги тіней і затягнути їх тугіше, але як би сильно я не шарпав, він не рухається.

— ...І осушу її.

Я ляскаю однією рукою об землю, а другу стискаю в кулак, моя рука тремтить від зусилля, яке я докладаю, щоб утримати його там, поки занурююся в глибини сили Сґейл і дозволяю вогню поглинути мене.

— *Тримай його!* — вимагає вона.

Але я не можу.

Він занадто сильний, а в мене нічого не залишилося. Однак хай я буду проклятий, якщо Вайолет постраждає від наслідків. Він не добереться до неї. Не сьогодні. Ніколи. Сніг під моєю долонею тане, і я відчуваю... піді мною щось є.

Безмежний потік чистої... *сили*.

— *Ти не можеш!* — кричить Сґейл. — *Я обрала тебе!*

Але Вайолет теж обрала мене.

Я сягаю.

Серце завмирає, а я хапаю ротом повітря, підстрибуючи на ліжку. Торкаю себе за шию, проте вона суха. Ні краплі поту. М'язи не болять. Жодного виснаження.

Поряд Вайолет, яка просто спить зі мною. Її щока лежить на подушці, вона глибоко дихає і саме завдяки втомі, що залишила синці під очима, її рука зігнута так, ніби тягнеться до мене навіть уві сні.

Я дивлюся на неї досить довго, щоб заспокоїти своє серце, яке вистрибує з грудей. Мій погляд ковзає по кожній частині її тіла — від сріблястих ліній важко зароблених шрамів до сріблястих пасом волосся на подушці. Вона така збіса гарна, що я ледве можу дихати. І я мало не втратив її.

Проводжу пучками пальців по гладенькій, м'якій шкірі її щоки, помічаючи сліди, залишені сльозами. Сьогодні вона втратила матір, і, хоча я не буду оплакувати смерть Ліліт Сорренґейл, мені важко дивитися на те, як страждає Вайолет.

І все ж я збираюся стати головною причиною її страждань.

— Я кохаю тебе, — шепочу, просто тому, що можу, а потім якомога тихіше підводжуся з ліжка і швидко одягаюся при місячному сяйві.

Тихо виходжу з кімнати, потім прямую коридором до сходів, оточуючи себе теплом своїх тіней, і спускаюся поверх за поверхом до тунелів Басґіату.

Я не намагаюся дотягнутися до Сґейл. Вона моторошно мовчазна з тої пори, як битва закінчилася.

Двері мосту відчиняються за моєю командою, так само як і ті, що на іншому боці, коли я досягаю їх. Я тримаюсь у темряві, коли проходжу повз переповнений лазарет, де ми провели години в очікуванні, поки Соєр покине операційну.

Оминаю двох п'яних курсантів-піхотинців і продовжую йти тунелем, повертаючи лише тоді, коли досягаю сходів під охороною, що ведуть до моєї мети. Охоронець позіхає, і я прослизаю непоміченим завдяки посиленню моєї печаті... чи що воно там таке.

Востаннє, коли я йшов цими сходами, я тоді саме порішив усіх, хто стояв між мною і Вайолет. За іронією долі, саме перед цією камерою я стою зараз, дивлячись крізь заґратоване вікно на Джека-довбаного-Барлоу.

— Маєш вигляд нівроку, — каже той, сідаючи на відновлену лежанку й усміхаючись. — Ти тут, щоб дати мені дозу? Я майже впевнений, що вона мені до ранку ще не знадобиться.

— Чим це вилікувати? — Складаю руки на грудях.

— Дію сироватки? — він знущається. — Протиотрутою.

— Ти знаєш, що я маю на увазі. — Тіні повзуть краями стін у його камері. — Скажи мені, які ліки необхідні, і я не пошлю по скриню Райбстада, яка триматиме тебе в повітрі, поки ти не муміфікуєшся.

Він повільно встає, з хрускотом розминаючи шию, перш ніж рушити до центру кімнати, де був прикручений стілець, на якому катували Вайолет. — Ліки існують від хвороб. А влада, яку ми маємо, дорогий Ріорсоне, не піддається лікуванню. Це причина заздрості.

— Маячня. Є спосіб позбутися цього, — киплю я.

Його посмішка стає ще ширшою.

— О, ні. Цього позбутися неможливо. Ти ніколи не зможеш повернути те, що взяв, — ти будеш лише жадати більшого.

— Я краще помру, ніж стану одним із вас. — Страх сковує мене, тому що *я відчуваю* її, владу над коледжем, відчуваю жагуче бажання задовольнити потребу в ній.

— І все ж, ти щойно це зробив. — Джек сміється, і від цих слів у мене холоне кров. — Увесь цей час ти переконував усіх, що ти герой, а тепер ти будеш лиходієм... особливо в її історії. Ласкаво просимо в нашу довбану сім'ю. Гадаю, ми тепер брати.

Подяки

Дякую тобі, Джейсоне, моєму чоловікові, за те, що ти найкращий натхненник, якого тільки може мати автор для створення ідеального книжкового хлопця, і за твою нескінченну підтримку, яку ти дав мені у період, що можна описати лише як роки цілковитого хаосу. Дякую, що тримав мене за руку, коли світ летів шкереберть, коли відвозив мене на чергову зустріч із лікарем і керував шаленим графіком, який навалюється разом із чотирма синами і дружиною із синдромом Елерса — Данлоса. Дякую моїм шістьом дітям, які є для мене цілим світом. Моїй сестрі Кейт, яка ніколи не скаржилася, коли ми зачинялися в номері лондонського готелю, щоб редагувати замість того, щоб оглядати визначні пам'ятки; люблю тебе, серйозно. Моїм батькам, які завжди поруч, коли я потребую їхньої підтримки. Моїй найкращій подрузі, Емілі Баєр, за те, що завжди знаходила мене, коли я місяцями заривалася в письменницьку нору.

Дякую моїй команді з видавництва «Red Tower». Дякую моїй редакторці Ліз Пеллетьє, за те, що дала мені можливість писати в улюбленому жанрі. Дякую Стейсі Абрамс за те, що згодом ми назвали липневим нічним ритуалом. Ти справжнісінька богиня... Дякую Ханні, Лідії, Рею, Гізер, Кертісу, Моллі, Джессіці, Тоні, Ніколь, Вероніці та всім у «Entangled» та «Macmillan» за відповіді на нескінченні потоки електронних листів і за те, що вони випустили цю книжку на ринок. Джулії Кніп і Бекі Вест за всі слушні зауваження та неймовірну підтримку. Брі Арчер за цю феноменальну обкладинку, а також Елізабет та Емі за вишукане мистецтво. Мередіт Джонсон за те, що вона була ЦАПОМ ВІДБУВАЙЛОМ. Дякую моїй феноменальній агентці Луїзі Ф'юрі, за те, що завжди була поруч.

Дякую моєму бізнес-менеджеру, «КР», за утримування мого здорового глузду у ваших руках і за те, що ви ніколи не випускали його з них. Дякую моїм подругам, нашій нечестивій трійці, Джині Максвелл і Сінді Медсен: без вас я загубилася б. Кайлі, без якої ця книга була б неможливою.

Шелбі та Кессі за те, що завжди тримали руку на пульсі і завжди-завжди були моїми дівчатами-промоутерками номер один. Мені бракує слів для вдячності кожному блогерові та читачеві, які ризикнули довіритися мені за ці роки. Моїй групі читачів «The Flygirls» за те, що щодня даруєте мені радість.

І нарешті, оскільки ти мій початок і кінець, ще раз дякую тобі, мій Джейсоне. У кожному герої, якого я створюю, є частинка тебе.

Про авторку

Ребекка Яррос — авторка понад п'ятнадцяти романів-бестселерів за версією *New York Times*. Ця «талановита оповідачка» (за визначенням *Kirkus*, американського періодичного видання) також є лауреаткою премії письменників-романістів від штату Колорадо «За видатну майстерність». Ребекка — армійська пацанка у другому поколінні, обожнює військових героїв і вже понад двадцять років щаслива у шлюбі зі своїм героєм. Вона мати шістьох дітей, і проживає з родиною в Колорадо зі своїми впертими англійськими бульдогами, двома зухвалими шиншилами та кошеням на кличку Артеміс, який править ними усіма.

Ребекка виховує прийомну молодшу доньку і самовіддано допомагає дітям у прийомних родинах через некомерційну організацію *One October*, яку вона заснувала разом із чоловіком у 2019 році. Щоб дізнатися більше про їхню місію, відвідайте сайт *oneoctober.org*.

Дізнатися більше про останні книжки й майбутні романи Ребекки можна на її персональній сторінці в інтернеті *RebeccaYarros.com*.

Літературно-художнє видання

ЯРРОС Ребекка
Залізне полум'я
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *А. І. Мельнікова*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Верстальник *О. В. Целуйко*

Підписано до друку 25.03.2024.
Формат 70x100/16. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 59,62.
Наклад 40 000 пр. Зам. № 419/02.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б
UNISOFT

Яррос Р.

Я71 Залізне полум'я : роман / Ребекка Яррос ; пер. з англ. О. Манька і Б. Горвата. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 736 с.

ISBN 978-617-15-0710-4

ISBN 978-1-64937-417-2 (англ.)

У Квадранті вершників Військового коледжу Басгіат немає місця для слабких і невдах. Тож багато хто очікував, що Вайолет не переживе перший курс. Однак вона вистояла, неабияк здивувавши недругів. Ба більше: Вайолет дізналася таємницю, яку століттями приховували в коледжі. Проте тренування стають дедалі жорсткішими, а біль від них — щораз нестерпнішим. Новий віцекомендант щодня випробовує стійкість не тільки її тіла, а й духу: вершниця може уникнути його знущань, тільки якщо зрадить коханого.

Та ні йому, ні комусь іншому не вдасться зламати її. Вайолет добре засвоїла головний урок коледжу: вершники встановлюють власні правила. І ніщо — навіть полум'я драконів — не зупинить її!

УДК 821.111 (73)

ЗАЛІЗНЕ ПОЛУМ'Я ЕМПІРЕЇ. КНИГА 2

У перший рік деякі з нас втрачають життя.
На другий рік ми втрачаємо свою людяність.
Ксейден Ріорсон

СВІТОВИЙ ФЕНОМЕН У ЖАНРІ ФЕНТЕЗІ

Понад двадцять романів Ребекки Яррос неодноразово відзначалися схвальними відгуками від *Publishers Weekly* та *Kirkus Reviews*. На кожен її новий твір з нетерпінням чекають мільйони читачів!

ДОВГООЧІКУВАНЕ ПРОДОВЖЕННЯ БЕСТСЕЛЕРА «ЧЕТВЕРТЕ КРИЛО»

У Квадранті вершників Військового коледжу Басгіат немає місця для слабких і невдах. Тож багато хто очікував, що Вайолет не переживе перший курс.

Однак вона вистояла, неабияк здивувавши недругів. Ба більше: Вайолет дізналася таємницю, яку століттями приховували в коледжі. Проте тренування стають дедалі жорсткішими, а біль від них — щораз нестерпнішим. Новий віцекомендант щодня випробовує стійкість не тільки її тіла, а й духу: вершниця може уникнути його знущань, тільки якщо зрадить коханого.

Та ні йому, ні комусь іншому не вдасться зламати її. Вайолет добре засвоїла головний урок коледжу: вершники встановлюють власні правила. І ніщо — навіть полум'я драконів — не зупинить її!

bookclub.ua
ISBN 978-617-15-0710-4
9 786171 507104